ΘΗΣΑΥ

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ
ΚΑΡΝΤΙΝΑΛΕ

ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

Τὸ καινούργιο σπιτικὸ ἔγινε, μεγάλωσε, καρποφόρησε...

Τα θρυματισμένα BAZA

ΔΥΣΚΟΛΟ ποὺ εἶναι νὰ γίνεται κανεὶς εὐχάριστος σ' ὅλο τὸν κόσμο!... Φυσικὴ δυσκολία. "Οταν παίρνῃ τὴ θέσι τῆς μιᾶς παρατάξεως, μοιραία γίνεσαι δυσάρεστος στὴν ἄλλη. Ἰδίως ὅταν τὶς δύο παρατάξεις τὶς ἀποτελοῦν γυναῖκες καὶ ἄντρες. Τὸ δικό μας ατύχημα εἶναι ὅτι τὰ καταφέραμε νὰ γίνουμε δυσάρεστοι καὶ στὰ δύο στρατόπεδα.

Πρόκειται γιὰ τὰ· ζεύγη ποὺ βρίσκονται σὲ πολυχρόνια διάστασι. Γράψαμε γι' αὐτοὺς πρὶν ἀπὸ λίγο καιρό. Αν κρίνουμε ἀπὸ τὶς ἐπιστολὲς ποὺ παίρνουμε, οἱ γυναῖκες «ἀντρες» ἱκανοποιήσαμε, οἱ ἄντρες γυναῖκες.

Θὰ παρακολουθήσουμε σήμερα τοὺς «ἐν διαστάσει» ἄντρες. Ἡ ἐπιστολὴ ποὺ ἀκολουθεῖ δὲν μοιάζει μὲ τὶς ἄλλες· τοῦ καὶ [illegible] εἶναι καὶ ὑπογραφὴ ὅταν ἔχουν, δὲν παρουσιάζουν [illegible] καὶ σφαγίβα. Ἐννέα δακτυλογραφημένες σελίδες, ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὴν «Πανελλήνιο Ἕνωσι προστασίας θεσμοῦ οἰκογενείας».

Τὴν Ἕνωσι τὴν ἀποτελοῦν ἄντρες, ποὺ στέλνουν τὸ ὑπόμνημά τους στὸν ὑπουργὸ τῆς Δικαιοσύνης, στὸ φάκελλο δὲ ποὺ περιέχει τὸ ὑπόμνημα αὐτὸ ἐσωκλείουν καὶ προσωπικὴ ἐπιστολὴ στὸ συντάκτη τῆς σελίδας τοῦ «Θησαυροῦ», ποὺ ἀποτελεῖ καὶ εὐγενικὴ ἀπάντησι στὶς σκέψεις ποὺ εἴχαμε ἀναπτύξει.

Βρίσκουν ἀσαφῆ καὶ σὲ μερικὰ σημεῖα ὄχι ἀπολύτως ἀκριβῆ τὰ στοιχεῖα μας. Πρῶτα - πρῶτα, τὴ λέξι «αὐτόματο» διαζύγιο. Ἐτσι χαρακτηρίζουν οἱ ἐφημερίδες τὸ διαζύγιο ποὺ θὰ ἐκδίδεται ὅταν θἄχουν περάσει ἑπτὰ ἢ περισσότερα χρόνια ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ σύζυγος ἢ ἡ σύζυγος θὰ ἐγκαταλείψουν τὴ στέγη τους.

Ἀτυχῆς — λένε — ἡ λέξι αὐτόματο. Δὲν ἀνταποκρίνεται στὰ πράγματα. "Οταν ψηφισθῇ ὁ νόμος ποὺ θὰ ἐπιτρέπῃ τὴ διάλυσι τῶν ἀντρόγυνων ποὺ εἶναι σὲ διάστασι, «θὰ ἐπακολουθήσῃ σωστὴ δικαστικὴ διαδικασία. Καὶ ἐκεῖ θὰ ἀποδειχθῇ ἡ ὀναιτιότης καὶ ὁ χρόνος τῆς διαστάσεως, ὥστε νὰ καθορισθοῦν οἱ οἰκονομικὲς ὑποχρεώσεις εἰς βάρος τοῦ ὑπαιτίου».

Καὶ κάτι ἄλλο ἐπανορθώνει στὸ γράμμα της ἡ "Ενωσι γιὰ προστασία τοῦ θεσμοῦ τῆς οἰκογενείας. Εἴχαμε τὴν ἐντύπωσι — καὶ τὸ γράψαμε — ὅτι ὁ κανόνας εἶναι οἱ ἄντρες νὰ ἐγκαταλείπουν τὶς γυναῖκες τους. Σπάνιο, λέγαμε, τὸ φαινόμενο γυναικῶν ποὺ ἀφήνουν τὰ σπίτια τους. Καὶ αὐτό, ἐπειδὴ ἡ γυναῖκα, ὅταν δὲν ἐργάζεται, ἡ κουτσοεργάζεται καὶ δὲν διαθέτει ἀρκετὰ χρήματα γιὰ τὴ συντήρησί της, δύσκολα ἀποφασίζει νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴ στέγη της. Ζήτημα ἀνάγκης.

Ἡ ἐπιστολὴ ὅμως τοῦ σωματείου μᾶς διορθώνει μὲ ἀριθμούς, γιὰ νὰ μᾶς πῇ ὅτι δὲν εἶναι τόσο σπάνιο τὸ φαινόμενο γυναικῶν ποὺ δίνουν τὸ σύνθημα τῆς διαλύσεως. «Μπορεῖ αὐτὸ νὰ συνέβαινε πρὶν ἀπὸ χρόνια. Σήμερα, τὸ ποσοστὸ ἔχει περίπου τὴν ἑξῆς ἀναλογία: "Αντρες ποὺ ἀφήνουν τὶς γυναῖκες του 40 — 65%· γυναῖκες ποὺ ἀφήνουν τοὺς ἄντρες τους 30 - 50%».

Δηλαδή, λίγο ἀκόμα καὶ θὰ τὸ πᾶμε στὴν... Ἰσοπαλία.

Πάντως, ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν διαστάσει ζευγαριῶν ξεπερνᾶ τὶς 100.000 καὶ ὄχι τὶς 70.000, ὅπως εἴχαμε γράψει.

Τὰ χρόνια δὲ τῆς διαστάσεως 10, 20, 30... «Αὐτὸ δὲν σᾶς λέει τίποτα; Δὲν εἶναι ἀρκετό, γιὰ νὰ πεισθῇ τὸν ὁποιονδήποτε ὅτι θὰ πρέπει αὐτὴ ἡ κατάστασις νὰ πάρῃ ἕνα τέλος; Γιοὶ ἢ ποιά, ὕστερ' ἀπὸ τόσα χρόνια, θὰ γυρίσῃ πίσω νὰ ξαναφτιάξουν τὸ σπιτικό τους;» Αὐτὸ εἶναι βέβαιο. Νὰ βρίσκεσαι τόσα χρόνια μακρυὰ ἀπὸ τὸ σπίτι σου. "Οχι δὲ ὅπως βρίσκονται οἱ ξενητεμένοι, οἱ μετανάστες, οἱ ναυτικοί, ποὺ ζοῦνε μὲ τὴ λαχτάρα τῆς ἑστίας τους. Οἱ ἐν διαστάσει ζοῦνε μὲ ἐγθρότητα, μὲ ἀντιδικία, μὲ μῖσος ἐναντίον τοῦ προσώπου — γυναίκας ἢ ἄντρα — ποὺ δὲν δίνει διαζύγιο. "Ενας συνεχὴς βραχνᾶς. Ἀντιδικίες γιὰ λόγους οἰκονομικούς, ἀντιδικίες ἀπὸ κακότητα, ἀπὸ πείσμα, ἀπὸ πνεῦμα ἐκδικήσεως.

Μ' ἀφήνεις ἐσύ; Σοῦ κάνω κι' ἐγὼ δύσκολη τὴ ζωή. Σὲ χτυπῶ ὅπου σὲ βρῶ, δὲν σοῦ ἐπιτρέπω νὰ χαρῇς, νὰ φτιάξῃς καινούργια οἰκογένεια, νὰ μπῇς στὴ νομιμότητα. Ἀνώμαλος κι' ἐξοκουνωνικὸς ὁ βίος σου, ἂν συζῇς μὲ ἄλλη γυναῖκα, ἢ μὲ ἄλλο ἄντρα ἡ γυναῖκα ποὺ διέλυσε τὸ σπιτικό της.

Μὲ τέτοιες προϋποθέσεις πῶς μπορεῖ κανεὶς νὰ περιμένῃ ἀνασυγκόλλησι τοῦ σπασμένου βάζου;

Δὲν πρόκειται νὰ γυρίσῃ στὴ στέγη του ἐκεῖνος ποὺ ἐπὶ εἴκοσι χρόνια ζῇ μακρυὰ ἀπ' αὐτήν. Κι' ἂν παρουσιασθῇ μιὰ ἐξαίρεσι σὲ χίλιες διαστάσεις, ἡ ἐξαίρεσι αὐτὴ δὲν μπορεῖ ν' ἀποτελέσῃ κανόνα.

Ὁπότε ποιὰ ἔννοια ἔχει ἡ διαιώνισι μιᾶς καταστάσεως, ποὺ ἀποτελεῖ ἀνωμαλία, δυστυχία, πηγὴ ἐχθρότητας; "Ενας γάμος ἀδιάλυτος ποὺ δὲν εἶναι γάμος. Εἶναι ἄρνησι καὶ ὕβρις ἑνὸς θεσμοῦ, ποὺ τὸν ἔχει ὑψώσει σὲ μυστήριο ἡ ἐκκλησία καὶ τὸν στηρίζει στὴν ἀγάπη, στὴν κατανόησι, στὸν ἀμοιβαῖο σεβασμό.

Ἀκολουθοῦντας πάντα τὴ σειρά, τῶν σκέψεων ποὺ ἀναπτύσσουν οἱ ἐνδιαφερόμενοι, φθάνουμε σὲ ἕνα ἄλλο σημεῖο: στὴν κατάστασι ποὺ δημιουργεῖται ὕστερ' ἀπὸ τὴ διάστασι.

Καλῶς ἢ κακῶς, ἔφυγε ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυό. Νέο σπιτικὸ δημιουργήθηκε: τὸ παράνομο ζεῦγος. Παράνομο ἀλλὰ καὶ ἀγαπημένο κι' εὐτυχισμένο. «... Τὸ καινούργιο σπιτικὸ ἔγινε, μεγάλωσε, ἀνδρώθηκε, καρποφόρησε καὶ ζεῖ χαρούμενο μέσα σ' ἕνα περιβάλλον εὐτυχίας». Ἀπὸ τὸ ζευγάρι ὅμως αὐτὸ λείπει ἡ εὐλογία τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ συγκατάθεσι τῆς Πολιτείας. Θεωρεῖται νόμιμη κατάστασι τὸ μῖσος καὶ παρανομία ἡ ἀγάπη. Γυναῖκες ποὺ ἐκνιζέλως, τὸ 1932, ἀνεγνώρισε ὅτι ὑπάρχει θέμα καὶ τὸ ἐφήφισε ἡ τότε Βουλή. Δυστυχῶς διελύθη ἡ Γερουσία καὶ δὲν κατέστη νόμος τοῦ Κράτους...».

Μιλοῦμε — συνεχίζουν — γιὰ γάμο. Ἀλλὰ γιὰ ποιον γάμο; Τὸν ἀνύπαρκτο; Τὸ νεκρό; Οἱ νεκροὶ πρέπει νὰ θάβωνται, γιατὶ ὅσο μένουν ἄταφοι, τὸ περιβάλλον μυρίζει ἄσχημα «καὶ θὰ ἐξυγιανθῇ ἀσφαλῶς ἡ ἑλληνικὴ κοινωνία, ἂν δοθῇ ὁριστικὴ λύσις στὸ σοβαρὸ καὶ μεγάλο αὐτὸ κοινωνικό μας πρόβλημα. Αὐτὴ εἶναι ἡ πραγματικότητα καὶ περιμένουμε ἀπὸ σᾶς μιὰ ὁλοκληρωμένη καὶ σωστὴ τοποθέτησι τοῦ ὅλου θέματος».

"Ενα θέμα, ποὺ ἀπασχόλησε τὴν Πολιτεία καὶ τὴν Ἐκκλησία πρὶν ἀπὸ τριάντα χρόνια, ὅταν ἦσαν διαφορετικὲς οἱ ἀντιλήψεις καὶ δὲν ὑπῆρχε ἀκόμα ἰσοτιμία ἀνάμεσα σὰ δύο φῦλα, πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ λύεται σήμερα, ποὺ ἔχουν πλατύνει οἱ ἀντιλήψεις καὶ ἄλλαξε οὐσιαστικὰ ἡ νοστροπία;

Τοὺς ἐγκλιματίες μᾶς θυμίζουν: «Εἶναι ἀπαράδεκτον ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι ἐγκλημάτησαν, διαπράξαντες ἀκόμη καὶ φόνους, ν' ἀποκτοῦν τὴν ἐλευθερία τους ἀφοῦ ἐκτίσουν ποινὴ πέντε ἢ δέκα ἐτῶν, ὁ ἀτυχήσας ὅμως εἰς τὸν γάμον του σύζυγος νὰ καταδικάζεται εἰς ἰσόβια δεσμὰ διὰ νὰ ἱκανοποιοῦνται τὰ πλέον ταπεινὰ καὶ ἰδιοτελῆ ἐλατήρια τῶν ἀντιδίκων συζύγων».

Τὸν ἐκσυγχρονισμὸ τοῦ "Αστικοῦ Κώδικα ζητοῦν οἱ ἐν διαστάσει. "Οτι χρειάζεται ἐκσυγχρονισμός, εἶναι βέβαιο. Ὅπως ἐπίσης βέβαιο εἶναι ὅτι παύει νὰ ἔχῃ ἱερότητα ἕνας γάμος, ὅπου ἐπὶ δεκαετίᾳ ὁλόκληρη οἱ ἐν διαστάσει βρίσκονται σὲ ἐμπόλεμη κατάστασι. Νὰ μὴ χωρίζῃ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνους ποὺ συνέζευξε ὁ Θεός, εἶναι ἡ προστασὶ τῆς Ἐκκλησίας. "Ο Θεὸς ὅμως τοὺς συνέζευξε γιὰ νὰ ζήσουν μὲ ἀγάπη καὶ ὄχι μὲ μῖσος. Ἀσφαλῶς δέ, καμμιὰ ἀνθρώπινη δύναμι οὔτε ἡ θέλησι τῶν γονέων ἀκόμα, πρέπει νὰ εἶναι ἀρκετὴ γιὰ νὰ χωρίσῃ δυὸ πρόσωπα ποὺ ἑνώνει ἡ εὐλογία τῆς ἀγάπης. Αὐτὴ τὴν ἔννοια ἔχει τὸ «οὓς ὁ Θεὸς συνέζευξε ἄνθρωπος μὴ χωριζέτω». Τί Θεὸς ἀγάπης θὰ μποροῦσε νὰ εἶναι ὁ Θεὸς ποὺ ἐπιδιάλλει τὴν παράτασι τῆς συμβιώσεως κάτω ἀπὸ μιὰ στέγη, ὅπου ἀναπτύσσεται τὸ μῖσος;

Ἡ Ἐκκλησία φαίνεται νὰ μὴ ἔχῃ ἀντιρρήσεις γιὰ τὴν διευθέτησι τοῦ μεγάλου αὐτοῦ κοινωνικοῦ προβλήματος. "Εχει, φυσικά τὶς ἐπιφυλάξεις της ὡς πρὸς τὸν αὐτόματο σμὸ τοῦ διαζυγίου. Δὲν φαντάζεται ὅμως κανεὶς ὅτι μπορεῖ νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν παράτασι μιᾶς ἄρρωστης καταστάλαξε.

Διαζύγιο χωρὶς αὐτοματισμό. Νὰ περνοῦν ἀπὸ δικαστήρια οἱ ἐν διαστάσει. Ὁ Ἀστικὸς Κώδικας νὰ τροποποιηθῇ κατὰ τρόπο ὥστε ἡ μακροχρόνια διάστασι νὰ προστεθῇ στὶς ἄλλους λόγους διαζυγίου. "Οχι ὅμως αὐτόματο διαζύγιο. Κάθε περίπτωσι νὰ ἐξετάζεται μὲ ἀντικειμενικὰ κριτήρια ἀπὸ τὸν δικαστὴ κι' ὅταν, ἐλεύθερα κρίνοντας αὐτός πείθεται ὅτι εἶναι ἀδύνατο νὰ σμίξουν καὶ νὰ ἐπιχειρήσουν γιὰ δεύτερη φορὰ τὴ συμβίωσι ποὺ διέκοψα πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια, τότε νὰ διαλύσῃ τὸ γάμο, ποὺ παύει νὰ εἶναι γάμος, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ τοῦ λείπει ἡ ἀγάπη ἡ τουλάχιστον ἡ ἀνοχή.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΟΟ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

Στοὺς Γερμανούς, δὲν ἀρέσουν οἱ γυναῖκες ποὺ δουλεύουν στὰ ἐργοστάσια καὶ τὰ γραφεῖα. «Ἡ θέσι τῆς γυναίκας εἶναι στὸ σπίτι ὑποστηρίζουν — γιὰ νὰ φροντίζῃ καλύτερα τὸν ἄντρα της καὶ τὰ παιδιὰ της ἢ γιὰ νὰ βοηθᾷ τὴ μητέρα της στὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ καὶ στὰ μεγαλώματα τῶν μικρότερων ἀδελφῶν της». Λοιπὸν ἐκδόσει τῆς ἀποφάσεως γιὰ τὸν Ζάγκα, τὴν ὑποδέχτηκαν οἱ ἴδιες περίπου ἐκδηλώσεις, ποὺ εἶχαν ὑποδεχτῆ τὴν ἀπόφασι γιὰ τὸν Μορτολοὺτ: «Πυκνά, παρατεταμένα καὶ ἐξαλλα χειροκροτήματα — ἔγραψαν οἱ ἐφημερίδες — ὑπεδέχθησαν τὴν ἀπαγγελίαν τῆς ἀποφάσεως ὑπὸ τοῦ προέδρου». Μερικοὶ ἀπὸ τὸ πλῆθος, ποὺ παρακολουθοῦσε τὴ δίκη, δὲν ἀρκέστηκαν στὰ χειροκροτήματα, ἀλλὰ ξέσπασαν καὶ σὲ ζητωκραυγές: «Νὰ μᾶς ζήσῃς, Δημήτρη!», «Ἐσένα θέλουμε!», «Ζήτω!». Θὰ ἔλεγε κανεὶς πὼς ὁ ἄνθρωπος, ποὺ βρισκόταν τὴ στιγμὴ ἐκείνη στὸ ἑδώλιο, δὲν ἦταν ἕνας ψυχοπαθὴς δολοφόνος, ἀλλὰ ἕνας γενναῖος ἥρωας, ποὺ τὸν ἐτιμοῦσαν σ' ἐπίσημη τελετή, μὲ τὴν ἀπονομὴ τοῦ Μεταλλίου "Εξαιρέτων Πράξεων γιὰ κάποιο κατόρθωμά του.

Τὸ πιὸ περίεργο εἶναι πὼς, στὴ σύνθεσι τοῦ ἀκροατηρίου, ποὺ ἀποθέωσε τὸ δολοφόνο σὰν ἥρωα, δὲν πλειοψηφοῦσαν οἱ ἄντρες, μὰ οἱ γυναῖκες. "Αν συνέβαινε τὸ ἀντίθετο, θὰ ἦταν σχετικὰ εὔκολη ἡ ἐξήγησι: Θὰ λέγαμε πὼς ἐκεῖνοι, ποὺ χειροκροτοῦσαν τὸ Ζάγκα, ἦταν ἄνθρωποι μὲ ψυχολογία συγγενικὴ μὲ τὴ δική του, θύματα, ἴσως, ἑνὸς ἐρωτισμοῦ ἀνικανοποίητου, ποὺ εἶχαν θαμμένη στὸ ὑποσυνείδητό τους τὴν ἐπιθυμία νὰ «ἐκδικηθοῦν» τὸ ὡραῖο φῶλο, μὰ ποὺ ἦταν συγχρόνως καὶ ἀρκετὰ «λογικοί», ὥστε νὰ μὴ σκεφτοῦν στὰ σοβαρὰ κάτι τέτοιο, οὔτε, πολὺ περισσότερο, νὰ τὸ ἐπιχειρήσουν. Δὲν ἀπολείεται, βέβαια, ἕνα ποσοστὸ ἀπὸ τοὺς θαυμαστὲς τοῦ ψυχοπαθοῦς δολοφόνου νὰ ἀνήκε σ' αὐτὴ τὴν κατηγορία. Καὶ νὰ χειροκροτήσανε αὐτοί, ἀπὸ ἕνα εἶδος ἀλληλεγγύης — μπορεῖ κι' εὐγνωμοσύνης — τὸν Ζάγκα, ἐπειδὴ ξέφλησε, μὲ τὴν πρᾶξι του, καὶ τὸ δικό τους ἀνοιχτὸ λογαριασμὸ μὲ τὶς γυναῖκες. Τὸ γεγονός, ὅμως, πὼς τὶς πιὸ πολλὲς καὶ πιὸ θερμὲς ἐκδηλώσεις συμπάθειας ὁ Ζάγκας τὶς γνώρισε ἀπὸ μέρους τῶν γυναικῶν, ποὺ θὰ ἔπρεπε, λογικά, νὰ αἰσθάνωνται πιὸ ἀλληλέγγυες μὲ τὸ θῦμα παρὰ μὲ τὸ θράστη, περιπλέκει τὰ πράγματα κι' ἐπιβάλλει ν' ἀναζητηθοῦν διαφορετικὲς ἑξηγήσεις γιὰ τὴ δημοτικότητα, ποὺ ἀπόχτησε μὲ τὸ ἔγκλημά του ὁ ψυχοπαθὴς αὐτὸς νεαρός.

Οἱ γυναῖκες, ὅλωστε, δὲν περίμεναν τὴν ἀπόφασι τοῦ δικαστηρίου, γιὰ νὰ ἐκδηλώσουν αἰσθήματα συμπαθείας πρὸς τὸν κατηγορούμενο.

Σ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς δίκης νεαρὲς κυρίες καὶ δεσποινίδες — συνομῆλικες, ἢ περίπου, μὲ τὸ θῦμα τοῦ δολοφόνου — πλησιάζανε τὸ Ζάγκα, τὸν ἐνθαρρύνανε φιλόστοργα, τοῦ χαμογέλαγαν τρυφερά, τοῦ χάϊδευαν, πότε - πότε, τὸ μάγουλο, τοῦ φέρνανε καραμέλες, κουλούρια, πορτοκαλάδες. Κι' ὅταν πιὰ ἔφτασε ἡ μεγάλη στιγμὴ — ἡ στιγμὴ τῆς ἀπαλλαγῆς τοῦ κατηγορουμένου λόγω «πλήρους συγχύσεως» — ἡ τρυφερότητα καὶ ἡ συμπάθεια παραχωρήσανε τὴ θέσι τους στὴν ἀγαλλίασι, τὸν ἐνθουσιασμό, τὴν ἀλλοφροσύνη...

Αὐτόματα, ἀνεβαίνει στὴ σκέψι καθενὸς τὸ ἐρώτημα: Μὰ τί θέλανε, λοιπόν, αὐτὲς οἱ γυναῖκες; Νὰ εἶχαν βρεθῇ ἐκεῖνες στὴ θέσι τοῦ θύματος; Ὑποθέτω, ὅτι δὲν ἦταν ἀκριβῶς αὐτὴ ἡ ἐπιθυμία τους. Τὸν Ζάγκα, ἐλεύθερο, ἀσύλληπτο, ἕτοιμο νὰ ἐπαναλάβῃ σὲ μιὰν ἄλλη τὸ ἔγκλημά του, θὰ τὸν ἔτρεμαν. Τὸν Ζάγκα, ὅμως, στὸ ἑδώλιο τοῦ κατηγορουμένου τὸν βλέπανε σὰν θηρίο στὸ κλουβί του, ἄγριο πάντα, ἀνήμερο, μὰ ἀκίνδυνο. Καὶ τὸν χάϊδευαν ὅπως χαϊδεύει κανεὶς ἕνα ἄγριο ζῶο, ὅταν ξέρῃ πὼς δὲν μπορεῖ νὰ τὸν δαγκώσῃ.

Δὲν θέλανε, οἱ θαυμάστριες τοῦ Ζάγκα, νὰ ἦταν ἐκεῖνες στὴ θέσι τοῦ θύματος. Ἀλλὰ κολάκευε ἴσῃ φιλαρέσκεια, τὴ ματαιοδοξία, τὴ φιλαυτία τους, ὅτι δολοφόνησε μιὰ γυναίκα γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὶς ἄλλες γιὰ τὴ σκληρότητα καὶ τὴν περιφρόνησι ποὺ τοὺς δείξανε. Μπορεῖ καὶ αὐτές, οἱ θαυμάστριές του στὴ δίκη, νὰ τοῦ φερόντουσαν μὲ τὴν ἴδια περιφρόνησι καὶ τὴν ἴδια σκληρότητα, ἂν εἶχε ἐπιχειρήσει νὰ τὶς πλησιάσῃ ἐρωτικὰ πρὶν ἀπὸ τὸ ἔγκλημά του. "Ομως, ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ «ὡμολόγησε», μὲ τὸ ἔγκλημά του, τὸ κακὸ ποὺ τοῦ προξενήσανε, σὰν σύνολο, οἱ γυναῖκες, ἐκεῖνες εἶτοῦ προσφέρανε, σὰ βάλσαμο γιὰ τὶς πληγὲς ποὺ τοῦ εἶχαν ἀνοίξει, τὴν τρυφερότητα, τὴ συμπάθεια, τὴ στοργή τους. Τὴ δολοφονία, ποὺ ἔκανε, τὴν πῆραν σὰν ἀπόδοσι φόρου τιμῆς πρὸς τὸ φῶλο τους. Κι' ὁ ἐγκαταμένο τὸ παιδί», ποὺ ὅλες μαἐγκλημα.

"Αν, σ' αὐτὸ τὸ αἴσθημα στοργῆς πρὸς τὸν ἡττημένο στὸν ἔρωτα, ποὺ ἰστικὴ ἱκανοποίησι, προσθέσετε τὸν παράγοντα τῆς ἡλικίας τοῦ δολοφόνου, τὸν παράγοντα τοῦ μαζοχισμοῦ, ποὺ ὑπάρχει, σὲ μικρὸ ἢ μεγάλο ποσοστό, στὶς περισσότερες γυναῖκες, καὶ, ἐπὶ πλέον, τὸ στοιχεῖο τῆς τρέλλας, ποὺ ἀσκεῖ μιὰ ἀκατανίκητη ἐλξι στοὺς — ὑποτίθεται — γνωστικούς, ἔχετε, σὲ γενικὲς γραμμές, τὴν ἑξήγησι τῆς δημοτικότητος, ποὺ ἀπόχτησε — πολὺ ἀργά, ὅμως, γι' αὐτόν... — ὁ Ζάγκας στὸ ἀσθενὲς φῦλο.

Τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅτι ἀποτελεῖ καὶ ὁ φόνος, ὅπως εἴπαμε στὴν ἀρχή, ἕναν τρόπο γιὰ τὴν ἀπόχτησι τῆς δημοτικότητας, ἀλλὰ μὲ τρεῖς Ζάγκα, ὅσο καὶ ἡ περίπτωσι Μυρτολουὺ — βασικὲς προϋποθέσεις: Πρῶτον, νὰ εἶναι ὁ δολοφόνος ἄνθρωπος, ἀλλὰ καὶ «θῦμα» ἢ τῶν γυναικῶν, γενικῶς, ἢ κάποιας συγκεκριμένης γυναίκας. Καί, τρίτον, νὰ εἶναι τρελλὸς καὶ ν' ἀναγνωριστῇ στήριο.

Ὅταν καὶ οἱ τρεῖς αὐτὲς προϋποθέσεις συμπέσουν, ὁ δρόμος γιὰ τὴ δόξα εἶναι ἀνοιχτός...

ΦΑΙΔΡΟΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

ΑΘΗΝΑΙ 1 ΙΟΥΛΙΟΥ 1965 — ΕΤΟΣ ΚΖ' ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 1388 ΔΡΧ. 25

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἱδρυτής: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Δραγατσανίου 4 — Τηλ. 236-781

Θέματα τῆς ἐποχῆς

ΤΑ ΧΕΙΡΟΚΡΟΤΗΜΑΤΑ

ΓΙΑ ν' ἀποχτήσετε δημοτικότητα στὴν Ἑλλάδα, γιὰ νὰ δῆτε νὰ σᾶς χειροκροτοῦν, νὰ σᾶς ζητωκραυγάζουν, νὰ σᾶς ἀποθεώνουν, δὲν εἶναι ἀπαραίτητο νὰ γίνετε μεγάλος πολιτικὸς ἢ διάσημος ποδοσφαιριστὴς ἢ στὰρ τῆς ὀθόνης. Ἂν δὲν ἔχετε ταλέντο οὔτε γιὰ τὴν πολιτικὴ οὔτε γιὰ τὸ ποδόσφαιρο οὔτε γιὰ τὸν κινηματογράφο, ὑπάρχει ἕνας πολὺ πιὸ ἁπλός, μὰ ὄχι λιγώτερο ἀσφαλὴς τρόπος νὰ δημιουργήσετε ἕνα κοινὸ ἀπὸ φανατικοὺς ὀπαδοὺς καὶ θαυμαστές: Νὰ κάνετε ἕνα φόνο.

Ἡ περίπτωσι, πρὶν ἀπὸ λίγο καιρό, τοῦ Πέρση ἀεροπόρου Μυρτολουΐ, ποὺ σκότωσε μιὰ νεαρὴ Ἑλληνίδα ἐπειδὴ ἐκείνη ἄλλαξε γνώμη καὶ δὲν ἤθελε πιὰ νὰ τὸν παντρευτῇ, καὶ, πολὺ πιὸ πρόσφατα, τοῦ Δημήτρη Ζάγκα, ποὺ σκότωσε μιὰ ἀγνώστη του γυναίκα ἐπειδή... ἦταν γυναίκα, πείθουν ὅτι τὸ ἔγκλημα εἶναι κι αὐτὸ ἕνας τρόπος γιὰ τὴν ἀπόκτησι δημοτικότητας — μὲ ὡρισμένες, ὅμως, προϋποθέσεις, ποὺ θὰ τὶς ἀναπτύξουμε παρακάτω.

Τὴν ἔκδοσι τῆς ἀποφάσεως γιὰ τὸν Ζάγκα, τὴν ὑποδέχτηκαν οἱ ἴδιες περίπου ἐκδηλώσεις, ποὺ εἶχαν ὑποδεχτῆ τὴν ἀπόφασι γιὰ τὸν Μορτολουΐ: «Πυκνά, παρατεταμένα καὶ ἔξαλλα χειροκροτήματα — ἔγραψαν οἱ ἐφημερίδες — ὑπεδέχθησαν τὴν ἀπαγγελίαν τῆς ἀποφάσεως ὑπὸ τοῦ προέδρου». Μερικοὶ ἀπὸ τὸ πλῆθος, ποὺ παρακολουθοῦσε τὴ δίκη, δὲν ἀρκέστηκαν στὰ χειροκροτήματα, ἀλλὰ ξέσπασαν καὶ σὲ ζητωκραυγές: «Νὰ μᾶς ζήσῃς, Δημήτρη!», «Ἐσένα θέλουμε!», «Ζήτω!». Θὰ ἔλεγε κανεὶς πὼς ὁ ἄνθρωπος, ποὺ βρισκόταν τὴ στιγμὴ ἐκείνη στὸ ἑδώλιο, δὲν ἦταν ἕνας ψυχοπαθὴς δολοφόνος, ἀλλὰ ἕνας γενναῖος ἥρωας, ποὺ τὸν ἐτιμοῦσαν σ' ἐπίσημη τελετή, μὲ τὴν ἀπονομὴ τοῦ Μεταλλίου "Εξαιρέτων Πράξεων γιὰ κάποιο κατόρθωμά του.

Τὸ πιὸ περίεργο εἶναι πὼς, στὴ σύνθεσι τοῦ ἀκροατηρίου, ποὺ ἀποθέωσε τὸ δολοφόνο σὰν ἥρωα, δὲν πλειοψηφοῦσαν οἱ ἄντρες, μὰ οἱ γυναῖκες. "Αν συνέβαινε τὸ ἀντίθετο, θὰ ἦταν σχετικὰ εὔκολη ἡ ἐξήγησι: Θὰ λέγαμε πὼς ἐκεῖνοι, ποὺ χειροκροτοῦσαν τὸ Ζάγκα, ἦταν ἄνθρωποι μὲ ψυχολογία συγγενικὴ μὲ τὴ δική του, θύματα, ἴσως, ἑνὸς ἐρωτισμοῦ ἀνικανοποίητου, ποὺ εἶχαν θαμμένη στὸ ὑποσυνείδητό τους τὴν ἐπιθυμία νὰ «ἐκδικηθοῦν» τὸ ὡραῖο φῶλο, μὰ ποὺ ἦταν συγχρόνως καὶ ἀρκετὰ «λογικοί», ὥστε νὰ μὴ σκεφτοῦν στὰ σοβαρὰ κάτι τέτοιο, οὔτε, πολὺ περισσότερο, νὰ τὸ ἐπιχειρήσουν. Δὲν ἀπολείεται, βέβαια, ἕνα ποσοστὸ ἀπὸ τοὺς θαυμαστὲς τοῦ ψυχοπαθοῦς δολοφόνου νὰ ἀνήκε σ' αὐτὴ τὴν κατηγορία. Καὶ νὰ χειροκροτήσανε αὐτοί, ἀπὸ ἕνα εἶδος ἀλληλεγγύης — μπορεῖ κι' εὐγνωμοσύνης — τὸν Ζάγκα, ἐπειδὴ ξέφλησε, μὲ τὴν πρᾶξι του, καὶ τὸ δικό τους ἀνοιχτὸ λογαριασμὸ μὲ τὶς γυναῖκες. Τὸ γεγονός, ὅμως, πὼς τὶς πιὸ πολλὲς καὶ πιὸ θερμὲς ἐκδηλώσεις συμπάθειας ὁ Ζάγκας τὶς γνώρισε ἀπὸ μέρους τῶν γυναικῶν, ποὺ θὰ ἔπρεπε, λογικά, νὰ αἰσθάνωνται πιὸ ἀλληλέγγυες μὲ τὸ θῦμα παρὰ μὲ τὸ θράστη, περιπλέκει τὰ πράγματα κι' ἐπιβάλλει ν' ἀναζητηθοῦν διαφορετικὲς ἑξηγήσεις γιὰ τὴ δημοτικότητα, ποὺ ἀπόχτησε μὲ τὸ ἔγκλημά του ὁ ψυχοπαθὴς αὐτὸς νεαρός.

Οἱ γυναῖκες, ὅλωστε, δὲν περίμεναν τὴν ἀπόφασι τοῦ δικαστηρίου, γιὰ νὰ ἐκδηλώσουν αἰσθήματα συμπαθείας πρὸς τὸν κατηγορούμενο.

Σ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς δίκης νεαρὲς κυρίες καὶ δεσποινίδες — συνομῆλικες, ἢ περίπου, μὲ τὸ θῦμα τοῦ δολοφόνου — πλησιάζανε τὸ Ζάγκα, τὸν ἐνθαρρύνανε φιλόστοργα, τοῦ χαμογέλαγαν τρυφερά, τοῦ χάϊδευαν, πότε - πότε, τὸ μάγουλο, τοῦ φέρνανε καραμέλες, κουλούρια, πορτοκαλάδες. Κι' ὅταν πιὰ ἔφτασε ἡ μεγάλη στιγμὴ — ἡ στιγμὴ τῆς ἀπαλλαγῆς τοῦ κατηγορουμένου λόγω «πλήρους συγχύσεως» — ἡ τρυφερότητα καὶ ἡ συμπάθεια παραχωρήσανε τὴ θέσι τους στὴν ἀγαλλίασι, τὸν ἐνθουσιασμό, τὴν ἀλλοφροσύνη...

Αὐτόματα, ἀνεβαίνει στὴ σκέψι καθενὸς τὸ ἐρώτημα: Μὰ τί θέλανε, λοιπόν, αὐτὲς οἱ γυναῖκες; Νὰ εἶχαν βρεθῇ ἐκεῖνες στὴ θέσι τοῦ θύματος; Ὑποθέτω, ὅτι δὲν ἦταν ἀκριβῶς αὐτὴ ἡ ἐπιθυμία τους. Τὸν Ζάγκα, ἐλεύθερο, ἀσύλληπτο, ἕτοιμο νὰ ἐπαναλάβῃ σὲ μιὰν ἄλλη τὸ ἔγκλημά του, θὰ τὸν ἔτρεμαν. Τὸν Ζάγκα, ὅμως, στὸ ἑδώλιο τοῦ κατηγορουμένου τὸν βλέπανε σὰν θηρίο στὸ κλουβί του, ἄγριο πάντα, ἀνήμερο, μ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΝΩΡΙΣΕΤΕ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Στὰ κυκλαδικὰ ΝΗΣΙΑ

Μῆλο, Σίφνο, Σίκινο, Κέα, Κύθνο ..

ΠΟΥ θὰ πᾶτε τὸ καλοκαίρι; Πῶς θὰ περάσετε τὶς διακοπές σας; Ποῦ θὰ στείλετε τὰ παιδιά σας, νὰ χαροῦνε τὸ βουνὸ ἢ τὴ θάλασσα; Νά, τρία ἐρωτήματα ποὺ γίνονται γρίφοι ἢ ἄλυτα προβλήματα κάθε καλοκαίρι, τέτοια ἐποχή, σὲ χιλιάδες ἑλληνικὲς οἰκογένειες μὲ μικρὸ ἢ μέτριο εἰσόδημα. Ὅσοι ἔχουν συγγενεῖς ἢ δικούς τους σὲ ὀρεινὸ χωριὸ ἢ νησί, βρίσκουνε ἀμέσως τὴν λύση: Γράφουνε σχετικά, ἑτοιμάζουν τὰ ἀπαραίτητα μπογαλάκια, κουβέρτες, σκεύη, ρουχαλάκια τῶν παιδιῶν κλπ., φορτώνουν τὴν ἀνυπόμονη οἰκογένεια σὲ τραῖνο ἢ λεωφορεῖο ἢ τὴν μπαρκάρουν σ' ἕνα καράβι, ἀκτοπλοϊκῆς ἢ ἀγόνου γραμμῆς γιὰ τὸν νησιωτικὸ παραθερισμὸ προορισμό της, καὶ ἡσυχάζουν. Οἱ ὑπόλοιποι, ὅμως, σὲ πολὺ μεγάλο ποσοστό, εἶναι ἀλήθεμα ἀπληροφόρητοι γιὰ τιμὲς καὶ ἔξοδα ταξιδιοῦ, στεγάσεως, παραθεριστικῆς συντηρήσεως στὸ ἄλμα ἢ βήτα νησί, σὲ ὀρεινὸ χωριὸ ἢ σὲ παραλιακὴ κατασκήνωση, ποὺ τελικὰ θὰ προτιμήσουν. Ρωτᾶνε λοιπὸν καὶ τηλεφωνοῦν σὲ τουριστικά, ἀκτοπλοϊκὰ καὶ ταξιδιωτικὰ γραφεῖα, ζητᾶνε πληροφορίες ἀπὸ τὸν Ὀργανισμὸ Τουρισμοῦ, τὴν Περιηγητικὴ Λέσχη, τὴν Ὁμοσπονδία ἐκδρομικῶν σωματείων, φυλλομετρᾶνε τουριστικοὺς ἢ ξενοδοχειακοὺς ὁδηγούς, διασταυρώνουν πληροφορίες καὶ τελικὰ πελαγώνουν...

ΝΗΣΙ ΜΕ ΑΝΕΜΟΜΥΛΟΥΣ "Ἢ ΧΩΡΙΟ ΜΕ ΕΛΑΤΑ;

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, κάθε μέλος τῆς φαμίλιας ἔχει κι' ἀπὸ μέσα νεῖ στὶς προτιμήσεις του. Ἡ μαμὰ λαχταράει νὰ παραθερίση σὲ ἥσυχο ὀρεινὸ χωριό, μὲ πέτρινες βρύσες, πλατάνια καὶ ἔλατα, γιὰ νὰ ξεχάση μὲ τὸ ἀνακουφιστικὸ πράσινο τὶς οἰκογενειακὲς της σκοτοῦρες. Τὰ κορίτσια προτιμοῦν τὸ κοσμικὸ τουριστικὸ νησί, τύπου Μυκόνου ἢ Ὕδρας. Τὰ παιδιὰ θέλουν νὰ παραθερίσουν σὲ μακρυνό,.. ἐξωτικὸ νησὶ μὲ θαλασσοστρωλιὲς κι' ἔρημα κυματοδαρμένα παράλια, γιὰ νὰ θυμηθοῦνε καὶ νὰ ζήσουν τὴν μυθιστορηματικὴ ζωὴ τοῦ Ροβινσώνα ἢ τοῦ Σεβάχ, τοῦ Θαλασσινοῦ.

Κι' ἔτσι, ὁ ἀτυχὴς «πάτερ φαμίλιας» βρίσκεται σὲ δίλημμα, παρ' ὅλον ὅτι τὸ πρόβλημα παραθερισμοῦ τῆς οἰκογενείας δὲν εἶναι ἀποκλειστικὰ καὶ μόνον θέμα ἐπιλογῆς ὀρεινοῦ ἢ νησιωτικοῦ τοπίου, ἀλλὰ οὐσιαστικώτερα οἰκονομικὸ θέμα. Ὅσοι διαθέτουν ἄνετα οἰκονομικὰ μέσα, στέλνουν τὶς οἰκογένειές τους στὶς παραθεριστικὲς κατασκηνώσεις τῆς Μεσογειακῆς Λέσχης στὴν Κέρκυρα, τοῦ Τυπάλδου στὸ Ξυλόκαστρο, ἢ στὸ Μιραμάρε τῆς Ρόδου. Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ κέντρα αὐτά, λειτουργοῦν τὸ καλοκαίρι δεκάδες παραθεριστικὰ συγκροτήματα, ἰδιωτικὰ καὶ τοῦ Ὀργανισμοῦ Τουρισμοῦ, στὸ Καβούρι, στὸ Λαγονῆσι Σουνίου, στὴν Εὔβοια, στὴν Ὀλυμπιακὴ Ἀκτὴ τῆς Κυλλήνης, στὸν Ἅγιον Νικόλαον Κρήτης, στὴν παραλία τῆς Ἐπιδαύρου, στὴν Κουρούτα Ἀμαλιάδας κλπ. Στὶς παραθεριστικὲς αὐτὲς κατασκηνώσεις, μὲ μόνιμα καὶ ἡμιμόνιμα ἔργα, σκηνὲς ἢ περίπτερα, προσφέρονται ἀνέσεις καὶ ποικίλα ψυχαγωγικὰ μέσα καὶ θεάματα, θαλασσινὸ σκί, ψαροκυνήγι, λεμβοδρομίες, μουσικὴ συναυλίας, θεατρικὲς παρισταστεις κλπ. Διαθέτουν ἀκόμη μπάρ, ἐστιατόρια, αἴθουσες χοροῦ, ποδοσφαιρικὰ γήπεδα...

ΤΟ «ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ»

Γιὰ τὰ μέτρια ἢ πενιχρὰ οἰκονομικὰ ἐφόδια, ὁ παραθερισμὸς διευκολύνεται ἀπὸ δυὸ παράγοντες: Τὸ «Ξενοδοχεῖο τοῦ Χωριοῦ», μὲ τὰ ἐπιπλωμένα δωμάτια, καὶ τὴ φιλόξενη στέγη τοῦ ξενώνα ἢ τοῦ ἀγροτικοῦ σπιτιοῦ στὸ ὀρεινὸ ἢ στὸ νησιωτικὸ χωριό. Δεκάδες Κυκλαδικά, Αἰγαιοπελαγίτικα καὶ Βορειοσποραδικὰ νησιά, στὸ Βόρειο καὶ νότιο Αἰγαῖον, στὸ Ἰόνιον καὶ στὸ Δωδεκανησιακὸν Ἀρχιπέλαγος προσφέρουν ἰδανικὰ τοπία παραθερισμοῦ, περιποιημένα μικρὰ ξενοδοχεῖα, ξενῶνες, ἐπιπλωμένα δωμάτια καὶ ξεχωριστὰ ἄφθονα φροῦτα, τυριά, ἀνόβευτο γάλα, ἐξαιρετικὰ σὲ ποιότητα ψωμὶ καὶ κρασί, συμπαθητικὲς ταβερνοῦλες, στρωτὰ ἀμμουδερὰ παράλια καὶ προπαντὸς ἀνεπιτήδευτη καλωσύνη, στοργή, ἀγάπη καὶ φιλοξενία.

Τὰ ἐπιπλωμένα δωμάτια τοῦ ξενοδοχείου τοῦ χωριοῦ ἐλέγχονται ἀπὸ τὴν Ὁμοσπονδία Ἐκδρομικῶν Σωματείων (Δραγατσανίου 4. τηλ. 234.107 καὶ 237.590). Σύμφωνα μὲ τὸν πρόσφατο πίνακα τῆς Ὁμοσπονδίας, σὲ 80 τόσα χωριὰ στὴν ἠπειρωτικὴ καὶ νησιωτικὴ Ἑλλάδα λειτουργοῦν ἐπιπλωμένα δωμάτια τοῦ Ἰδιοτύπου θεσμοῦ, μὲ τιμὴ ἀπὸ 25—35 δρχ. ἑνοίκιον. Βέβαια, τὰ δωμάτια αὐτὰ δὲν διαθέτουν πολυτελῆ ἐπίπλωση, ὡστόσο εἶναι καθαρὰ καὶ περιποιημένα, δροσερὰ καὶ φιλόξενα. Λειτουργοῦνε τέτοια δωμάτια στὴν Ἔλατοῦ καὶ Τερψιθέα (Αἰτωλοακαρνανίας), Λιγουριὸ (Ἀργολίδος), Βαλτσετσινίκο, Βυτίνα, Δημητσάνα, Ζάπουνα (Ἀρκαδίας), Ἁγία Μαρίνα (Αἰγίνης), Καλέντζι (Ἀχαΐας), Ἀρίστη, Μονοδένδρι, Πάπιγκο, Τσεπέλοβο (Ἠπείρου), Ἁγ. Εὐφημία, Ἀγκόνα, Ἄσσο, Πόρο (Κεφαλληνίας), Ἀντίπαρο, Ἴο, Πάρο (Κυκλάδες), Ἐρεσσό, Μεγαλοχώρι, Μήθυμνα, Πέτρα, Σίγρι (Λέσβου), Νέα Κούνεο, Νεοχώριον (Πήλιον), Λέρο, Ἀστυπάλαια (Δωδεκάνησα), Μέθανα, Σκόπελο, Ἀλόννησο (Β. Σποράδες), Σκύρο, Ρόδο κλπ.

Γιὰ τὴν ἐξασφάλιση ἐπιπλωμένου δωματίου, ὅρους καὶ συνθήκες διαβιώσεως, μπορεῖτε νὰ πάρετε περισσότερες πληροφορίες ἀπὸ τὸν Ὀργανισμὸ Τουρισμοῦ, (τηλ. 223.111) ἢ ἀπὸ τὴν Ὁμοσπονδία Ἐκδρομικῶν Σωματείων (Δραγατσανίου 4 — πλατεῖα Κλαυθμῶνος, τηλ. 234.107. Στὸ σχετικὸ ἄρθρο ποὺ θὰ ἐπακολουθήση. Ἀποκλειστικὰ γιὰ τὸ θεσμὸ τοῦ Ξενοδοχείου τοῦ Χωριοῦ, θὰ παραθέσουμε, μ' ὅλες τὶς δυνατὲς λεπτομέρειες, τὰ τοπία καὶ τὰ χωριά, ὅπου λειτουργοῦν τὰ ἰδιόρυθμα αὐτούμενα ἐξαιρετικὰ παραθεριστικὰ κλπ.

ΤΑ ΑΝΕΜΟΝΗΜΕΝΑ ΚΥΚΛΑΔΙΚΑ ΟΝΕΙΡΑ

Τὸ Κυκλαδικὸ Ἀρχιπέλαγος εἶναι σπαρμένο μὲ ἀνειρώδη, εἰδυλλιακὰ καὶ μαγευτικὰ νησιά. Μερικὰ εἶναι καταπράσινα, μὲ κρυστάλλινα νερὰ καὶ καταπρόσωπα περιβόλια, ἄλλα μὲ στρωτὲς, βελουδένιες ἀμμουδιὲς καὶ πεῦκα ποὺ καταβαίνουν μέχρι τὴ θάλασσα, κι' ἄλλα μὲ γυμνοὺς βράχους, χαριτωμένους μικροὺς κόρφους, στρωτὰ δαντελλένια παράλια καὶ ἀσβεστωμένα κατάλευκα σπίτια μὲ πεζούλια, πλακοσπρωμένες αὐλές, μυριστικὰ καὶ ἰδανικὴ καθαριότητα. Κάθε νησὶ στὸν Κυκλαδικὸ Πάντο διατηρεῖ καὶ προβάλλει τὴν ἰδιοτυπία, τὸ ὕφος καὶ τὴν ὁμορφιά του, ποὺ συναγωνίζεται καὶ θέλγει. Τὰ λευκὰ ξωκκλήσια, τὰ κυπαρίσσια, οἱ λουλουδισμένες βραγιὲς, οἱ κυματόδαρποι μῶλοι, αἱ ἀνεμόμυλοι, οἱ χρυσὲς ἀμμουδιές, τὸ κρασί, τὰ φροῦτα καὶ τὰ λαχανικά τους συνθέτουν τὴν νησιωτικὴ γοητεία τους. Σὲ ὡραιότερα νησιὰ τῶν Κυκλάδων, ὅπως στὴν Μύκονο, στὴν ἄνυδρο καὶ στὴν Σύρο, δημιουργήθηκε κοσμικὸς ἢ διεθνικὸς τουρισμός, κι' ἔτσι τὰ νησιὰ αὐτά, μὲ τὰ τουριστικὰ ξενοδοχεῖα, τὰ πολυτελῆ μπάρ, τὶς λουτρικὲς ἐγκαταστάσεις των κλπ., ἀποκλειστήκανε γιὰ τὸ μισθοσυντήρητο ἢ ἐργαζόμενο λαό μὲ τὸ μικρὸ ἢ τὸ μέτριο εἰσόδημα. Μὰ εἶναι τὰ ὑπόλοιπα νησιὰ τῶν Κυκλάδων, ὅπως ἡ Κέα, ἡ Κύθνος, ἡ Σέριφος, ἡ Πάτρα, ἡ Ἀμοργός καὶ ἡ Μῆλος, ἡ Σίφνος κι' ἡ Σίκινος, μουσικοὶ φθόγγοι ποὺ πετρώσανε στὴν βαθυκύανη δόξα τῆς θάλασσας, δροσεροὶ κόρφοι σπερμᾶς στὴν θαλασσινὴ ἀγκαλιὰ τοῦ Αἰγαίου, λησμονημένα νησιὰ ποὺ πίνουνε φῶς κι' ἀναδίνουνε φῶς, εὐλογημένα νησιωτικὰ τοπία, μὲ ἤρεμα κατάγιαλα, ἀσημένιες ἀμμουδιές, κρουσπαλλήνια νερά, ἀνακουφιστικὸ πράσινο. Σπὰ νησιὰ αὐτά, δὲν ἔστρεψε ἀκόμη ὁ Τουρισμὸς τὴν... ὠργανωμένη στοργή του κι' οἱ λογῆς - λογῆς ἐπιχειρηματίες τῶν παραθεριστικῶν στρατοπέδων, γιὰ νὰ παραμορφώσουν τὴν ἄδολη καὶ παρθενικὴ ὁμορφιὰ τῶν παραλιῶν τους μὲ καμπίνες, πολυθόρυβα. μπάρ, ἀγκιλωτὰ συρματοπλέγματα. Σπὰ νησιὰ λοιπὸν αὐτά, ὁ παραθερισμὸς εἶναι δῶρο τοῦ Θεοῦ, ψυχικὴ ἀγαλλίαση καὶ ἰδανικὴ ἀνακούφιση. Ποιθενὰ δὲν φιγουράρουν οἱ παρδαλοὶ τουρίστες καὶ οἱ γνωστοὶ τύποι μὲ τὰ μπλοὺ - τζὶν καὶ τὸ ἐνοχλητικὸ τρανζίστορ. "Ολα εἶναι ἥμερα, ἀγαθά, νοικοκυρεμένα. Μικρά, καθαρὰ ξενοδοχεῖα καὶ τουριστικὰ δωμάτια φιλοξενοῦνε τοὺς παραθεριστές. Κάπου - κάπου λειτουργεῖ κινηματογράφος. Οἱ ἀγράτες κοιμοῦνται μὲ τὸν Ἀποσπερίτη καὶ ξυπνᾶνε μὲ τὸν Αὐγερινό. Ἀκοῦς κι' ἀντιλαλοῦνε στὶς μικρὲς λαγκαδιὲς καὶ σπὰ διάνερα τροκάνες, ἁλογέρες, ποιμενικὰ κυπροκούδουνα.

Τὰ πουλιά, χωρὶς νὰ τρομάζουν ἀπὸ τὸν τροχὸ καὶ τὴν παραθεριστικὴ βαβούρα, κελαϊδοῦνε σὲ βραγιὲς καὶ σὲ κήπους, τὰ μποστανικὰ ὡσιμάζουν κάτω ἀπ' τὸν ἥλιο τὰ γλυκόχυμα δροσερὰ καρπούζια, στὶς φυλλωσιὲς ροδοκοκκινίζουν ἀφράμπλα, καιμπάνες σημαίνουν, στὴν ἅπλα γαλήνη τ' οὐρανοῦ, τῆς γῆς καὶ τοῦ πελάγου, τὸν "Ἑσπερινὸ καὶ τὸν "Ὄρθρο..

ΣΤΗΝ ΜΗΛΟ, ΤΟ ΞΑΚΟΥΣΤΟ ΝΗΣΙ ΤΗΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ

Μὰ πῶς θὰ παραθερίση μιὰ ἀθηναϊκὴ οἰκογένεια σ' ἕνα ἀπὸ τὰ λησμονημένα κι' ἀγνοημένα αὐτὰ νησιὰ τοῦ Κυκλαδικοῦ πόντου; Διαθέτουν ξενοδοχεῖα, καταλύματα ἢ ξενῶνες; Ἔχουν νερὸ καὶ κατάλληλες ἀμμουδιὲς γιὰ ἡλιοθεραπεία, διασφανὴ νερὰ γιὰ μπάνιο, τοπία μὲ ἐνδιαφέρον; Βέβαια, δὲν μπορεῖ χωρὶς καταπατισμὸ καὶ χωρὶς νὰ πάρη τὶς σχετικὲς πληροφορίες ἀπὸ τὸν Ὀργανισμὸ Τουρισμοῦ, τὰ ταξιδιωτικὰ γραφεῖα, καὶ τοὺς ἀμοδίους πράκτορες, νὰ κινήση ἕνα ἄτομο ἢ μιὰ ἀθηναϊκὴ οἰκογένεια γιὰ τὴν Πάρο, τὴν Μῆλο, ἢ τὴν Σίφνο.

Σὲ σειρὰ καιμωτιῶν, θὰ σᾶς δώσωμε ὅλες τὶς σχετικὲς πληροφορίες, ὀνόματα γραφείων καὶ τηλέφωνα γιὰ τὴν σχετικὴ συνεννόησι. Χωρὶς θετικὲς καὶ ἐξακριβωμένες πληροφορίες, τὸ ταξίδι, ὁποιοδήποτε ταξίδι πρὸς τὰ νησιά, σίγουρα θὰ ἐξελιχθῆ σὲ δραματικὴ περιπέτεια. Γι' αὐτό, πρέπει νὰ λογαριάσουν σωστὰ κι' ὕστερα ἀπὸ σκέψι καὶ βεβαιωμένα στοιχεῖα, ὅσοι θέλουν νὰ παραθερίσουν σ' ἕνα νησὶ χωρὶς ὀργανωμένη τουριστικὴ ἀξιοποίησι. Μὰ ἂς πάρωμε ἕνα - ἕνα τὰ χαριτωμένα καὶ γοητευτικὰ αὐτὰ νησιὰ τῶν Κυκλάδων. Κι' ἂς κάνωμε ἀρχὴ ἀπὸ τὴν Μῆλο, τὸ ξακουστὸ νησὶ ὅπου βρέθηκε τὸ ἀριστουργηματικὸ γλυπτὸ τῆς Ἀφροδίτης, ἀπόκτημα ἢ λάφυρο τοῦ Μουσείου τοῦ Λούβρου.

Στὴν Μῆλο, μπορεῖ νὰ πάη κανεὶς 1) μὲ τὸ βαπόρι «Λήμνος» (τῆς ἑταιρίας Τυπάλδου) ποὺ ἀναχωρεῖ ἀπὸ τὸν Πειραιὰ κάθε Σάββατο στὶς 6 μ.μ. Διάρκεια ταξιδιοῦ 10 ὧρες. 2) Μὲ τὸ βαπόρι Φουστάνου (κάθε Δευτέρα στὶς 6 μ.μ. καὶ 3) μὲ τὸ βαπόρι «Μαρίλένα» (τῆς ἑταιρίας Λαγὰ (κάθε Τετάρτη 6 μ.μ.). Τιμὴ εἰσιτηρίου Α' θέσεως δρχ. 225, Β' 127, Γ' 66. (Πληροφορίες: 473. 493, 40.822, 477.367).

Κοντὰ στὸ σημεῖο τοῦ ξεμπαρκαρίσματος, βρίσκεται τὸ κοινοτικὸ ξενοδοχεῖο «Ἀδάμαντος» μὲ 22 κρεβάτια καὶ ἐστιατόριο. Παρακάτω βρίσκεται τὸ ξενοδοχεῖο Πουλιέζου μὲ 20 κρεβάτια καὶ ἐστιατόριο. Ἐνοίκιον δωματίων μ' ἕνα κρεβάτι 30 δρ., μὲ 2 κρεβάτια 45 δραχμές.

Παράλληλα ἐνοικιάζονται δωμάτια σὲ ἄδεια σύγχρονα σπίτια, μὲ 20 δρχ. τὸ κρεβάτι. Τὰ μικρὰ ἐστιατόρια προσφέρουν ὁρεκτικὰ πιάτα ἀπὸ 10—15 δρχ. τὴ μερίδα κρέας ἢ ψάρι, τὰ ἄσπρια νωπὰ ἢ ξηρὰ ἀπὸ 4—6 δραχμές. Γιὰ περισσότερες πληροφορίες μπορεῖτε νὰ πάρετε στὸ τηλέφωνο τὸν κ. Φραγγιὰν Γεναδάπουλον (Φίλωνος 44, Πειραιὰ — τηλ. 470.886). Στὴν Μῆλο, μόλις βγῆτε ἀπὸ τὸ καράβι, θὰ σᾶς δώση ἀποκλειδήποτε πληροφορία θέλετε ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Περιηγητικῆς Λέσχης κ. Γρηγόρης Μπελιδανάκης.

ΧΡΥΣΕΣ ΑΜΜΟΥΔΙΕΣ, ΓΛΑΡΟΝΗΣΙΑ, ΚΑΤΑΚΟΜΒΕΣ

Ἡ Μῆλος παρουσιάζει σποραδικὸ πράσινο, μὲ σκοίνια, ἀγριοσυκιές, ἀμυγδαλιές, ἐλαιῶνες, μυριστικὰ θάμνα. Τὸ νησί, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν κωμόπολι Πλάκα ποὺ εἶναι ἡ πρωτεύουσα, ἔχει τέσσερα ἀκόμη χωριά, Τρυπητή, Τριοβάσαλο, Πέρα καὶ Πλάκες, μὲ συνολικὸ πληθυσμὸ 5000 ἀγράτες. ψαράδες. ποιμένες.

Ἡ Μῆλος εἶναι περίφημη γιὰ τὶς πρωτοχριστιανικὲς κατακόμβες της, ποὺ προκαλοῦν τὸ περιηγητικὸ καὶ ἐπιστημονικὸ ἐνδιαφέρον. Οἱ κατακόμβες αὐτὲς εἶναι πρωτοχριστιανικοὶ μαζικοὶ τάφοι, σκαλισμένοι σὲ μαλακὸ βράχο. Ὑπολογίζεται ὅτι ἐδῶ θαφτήκανε 8 μὲ 10 χιλιάδες νεκροί, κατὰ τὸν 2, 3 καὶ 4ον μ.Χ. αἰῶνα. Φυσικά, μὲ τὸ πέρασμα τῶν αἰώνων, λεηλατηθήκανε ἀπὸ τοὺς τυμβωρύχους καὶ τοὺς ἀρχαιοκαπήλους. Ὡρισμένοι διατηροῦνε διαφωτιστικὲς ἐπιγραφές. Ἐπειδὴ πρόκειται γιὰ πολὺ σημαντικὸ μνημεῖο, ἡ Τουριστικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ νησιοῦ ἀνέλαβε τὸν ἠλεκτροφωτισμό τους, κι' ἔτσι τὸ νεκρικὸ τοπίο κερδίζει σὲ ὑποβλητικό, μυστηριακὸ ὕφος. Χιλιάδες ξένοι ἐπισκέπτονται τὴν ἰδιότυπη αὐτὴ νεκρόπολι.

Ἄλλα ἀξιοθέατα τοπία τῆς Μήλου εἶναι τὰ ρωμαϊκὰ τείχη καὶ τὸ Ρωμαϊκὸ Θέατρο, ἀρχαϊκοὶ καὶ πρωτοχριστιανικοὶ Τάφοι, μαρμαρένια λείψανα κιόνων καὶ ἐπιστηλίων τοῦ ναοῦ τοῦ Μηλίου Ἀπόλλωνα κλπ.

ΧΡΥΣΕΣ ΑΜΜΟΥΔΙΕΣ

Οἱ ἀμμουδιὲς τῆς Μήλου χρυσίζουνε κάπου ἀπὸ τὸν Κυκλαδικὸ ἥλιο καὶ τὸ διάφανο φῶς. Ἐδῶ πέρα ἡ ἀμμουδιὰ εἶναι ἄσπρη καὶ καθαρὴ σὰν σταμπιδάλι καὶ φεγγοβολεῖ σὰν χρυσάφι ἀπὸ τὸν χαλαζία ποὺ περιέχει. Τὰ νερὰ εἶναι βαθυκύανα καὶ λαχταριστὰ γιὰ τὸ μπάνιο. Οἱ ἀκρογιαλιὲς «Βούρλα», Ἀλυκή, Χιβαδόλιμνη, Πλάτινα, συγκεντρώνουν τοὺς ντάπιους καὶ τοὺς ξένους παραθεριστάς, πρωὶ καὶ ἀπόγεμα.

Συμπληρωματικά, ἡ Μῆλος διαθέτει ξακουστὰ ἰαματικὰ λουτρὰ καὶ θερμοπηγὲς μὲ δοκιμασμένη θεραπευτικὴ ἰδιότητα, ὅπως τὸ γλαριούχα λουτρὰ τοῦ Λάσκου (κοντὰ στὴν προβλήτα Ἀδάμαντος), τῆς Ἀλυκῆς, τρία χιλιόμετρα μακρύτερα, τοῦ Μαυρινοῦ, Προβατᾶ, Σκιναπῆς κλπ. Τέλος, τρία γλαρονήσια ἀνατολικὰ παρουσιάζουν μιὰ καταπληκτικὴ ἰδιομορφία: Εἶναι σπαρμένα μὲ ὄρθιους σχιστόλιθους καὶ σχηματίζουν λιλιπούτεια πέτρινα δάση, μὲ τσακισμένες κολόντσες, σχιστόλιθους καὶ μάρμαρα.

ΣΙΦΝΟΣ, ΤΟ ΝΗΣΙ ΤΩΝ ΠΟΥΛΙΩΝ

Βορειοανατολικὰ τῆς Μήλου, βρίσκεται τὸ νησὶ τῆς Σίφνου, ποὺ εἶναι περίφημο γιὰ τὸ ἄφθονο φτερωτὸ καὶ, στεριανὸ κυνήγι του. Στὸ νησὶ αὐτό, ποὺ εἶδανε τὸ φῶς οἱ παλιοὶ ποιητὲς Γρυπάρης καὶ Προβελέγγιος, ξεπέρτουν δυὸ φορὲς τὸν χρόνο, τὸν Ἀπρίλη καὶ τὸ φθινόπωρο, ἑκατομμύρια ἀποδημητικὰ πουλιά, πετροχελίδονα, ὀρτύκια, ταρτόνια. Τὴν πρώτη φορὰ ὅταν ἔρχονται ἀπὸ τὸν νοτιὰ μὲ προορισμὸ τὴν ἠπειρωτικὴ Ἑλλάδα, καὶ τὴν δεύτερη ὅταν κατεβαίνουν γιὰ τὸ ταξίδι πρὸς τὴν Μέση Ἀνατολὴ καὶ τὴν Ἀφρική. Κι' ἔτσι γιομίζουν τὰ θαμνερὰ καὶ

Ὁ ναὸς τῆς Χρυσοσπηλιώτισσας Σίφνου, μὲ τὸ ἰδιόρρυθμο κλιμακοστάσιον, ποὺ καταλήγει στὴ θύρα τοῦ ναοῦ. Τὸ καμπαναριὸ μὲ τὶς δυὸ καμπάνες ὑπογραμμίζει τὴν σεπτὴ ὡραιότητα τοῦ μνημείου.

Μονόροφα καὶ διώροφα γκριζόλευκα σπίτια, σε κλιμακωτὰ ἐπίπεδα, ἀντίκρυ στὴν κυκλαδικὴ θάλασσα. Ἐκκλησίες μὲ ἄσπρα καμπαναριά, ἀνηφορικοὶ δρόμοι, ἁπλόχωρα ξέφωτα. Ὅλα αὐτὰ συνθέτουν τὴν πολιτεία—πρωτεύουσα τῆς Μήλου.

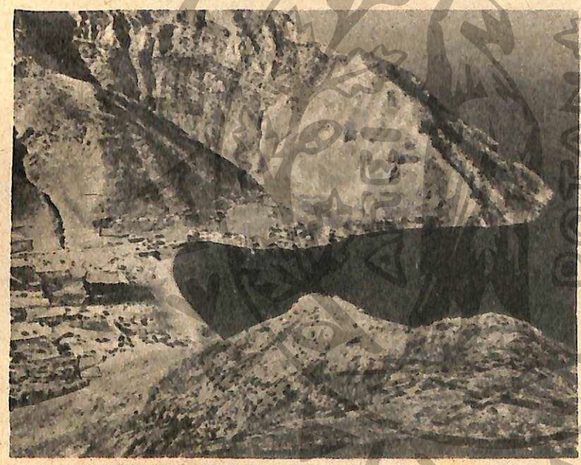

Σίφνος: Οἱ Καμάρες.

ΑΡΧΕΙΟ ΜΝΗΜΟΝΙΚΗΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ

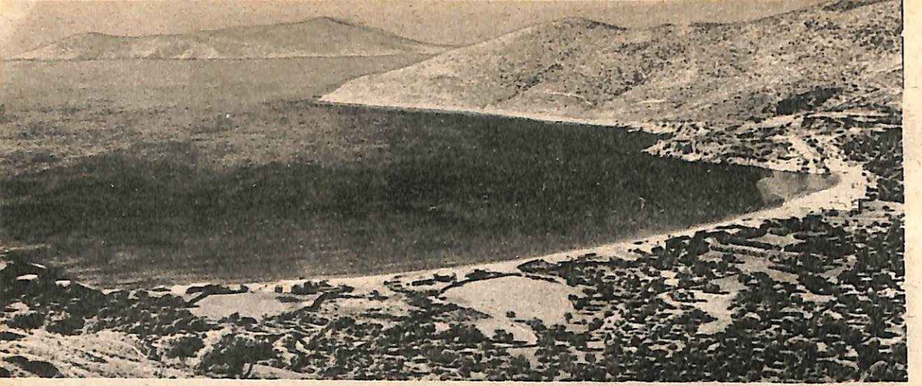

Σίφνος: 'Ο Πλατὺς Γιαλός.

τὰ παράλια μὲ τὸ φτεροκόπημα τῶν πουλιῶν, ποὺ τὰ κτυπάνε ἀλύπητα οἱ ντάπιοι κι' οἱ ξένοι κυνηγοὶ ποὺ ἔρχονται ἀπὸ τὴν 'Αττικὴ καὶ τὰ γειτονικὰ νησιά. Στὴν Σίφνο... συργιανοῦν ἀκόμη καλοθρεμμένοι λαγοὶ καὶ κατεβαίνουν κατὰ τοὺς χειμωνιάτικους μῆνες μπεκάτσες.

ΣΤΗΝ ΑΓΓΕΙΟΠΛΑΣΤΙΚΗ ΣΙΦΝΟ

Στὴν Σίφνο μπορεῖτε νὰ πᾶτε μὲ τὰ βαπόρια «Μαριλένα» (Τυπάλδου), ποὺ ἀναχωρεῖ κάθε Τετάρτη πρωὶ 10 π.μ., καὶ μὲ τὸ «Λήμνος», ποὺ σαλπάρει ἀπὸ τὸ λιμάνι τοῦ Πειραιὰ κάθε Σάββατο στὶς 6 μ.μ. Τιμὲς εἰσιτηρίων Α΄ θέσις 190 δρχ., Β΄ 112, Γ΄ 89, κατάστρωμα 60 δρχ. Διάρκεια ταξιδιοῦ 8 ὧρες. Στὸ νησὶ αὐτὸ δὲν λειτουργοῦν ὠργανωμένα ξενοδοχεῖα· ὑπάρχουν ὅμως καὶ ἐνοικιάζονται καταλύματα καὶ ξενῶνες πρὸς 15—20 δρχ. τὸ κρεβάτι. Οἱ καταλληλότερες πιλὰς γιὰ μπάνιο εἶναι οἱ «Καμάρες», 5 χιλιόμετρα ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα ('Απολλωνία), τὸ «Βαθύ», 1 ὧρα μὲ βενζίνα, κι' ὁ «Φάρος», 7 χιλιόμετρα βορεινὰ τῆς 'Απολλωνίας.

'Αξιοθέατα μνημεῖα καὶ ἱερὰ εἶναι ἡ Μητρόπολις τοῦ Κάστρου «Παναγιὰ ἡ 'Ελεοῦσα», οἱ ἐκκλησίες "Αης - Δημήτρης, 'Αγία Αἰκατερίνη καὶ "Αγιοι Σαράντα, τὸ 'Αρχαιολογικὸ Μουσεῖο μὲ χαρακτηριστικὰ λείψανα τοῦ Πρωτοκυκλαδικοῦ πολιτισμοῦ (εἰδώλια, ἀγγεῖα, Τερρακότες κλπ.).

Στὴ Σίφνο ἀκμάζει ξεχωριστὰ καὶ ἡ ἀγγειοπλαστικὴ Τέχνη, ποὺ χρησιμοποιεῖ τὸ γκριζοκάστανο ἀφράτο χῶμα τοῦ ὡραίου νησιοῦ. Τὰ Σιφνέϊκα κανάτια διατηροῦν τὸ νερὸ δροσερὸ κι' εἶναι περιζήτητα σ' ὅλα τὰ νησιά. Τὸ φρέσκο ψάρι καὶ τὰ κρέατα ἀφθονοῦν καὶ στοιχίζουν 20—30% φθηνότερα ἀπὸ τὴν 'Αθήνα. Τὰ σῦκα, τὰ καρπούζια, τὰ πεπόνια κλπ. εἶναι πάμφθηνα. Γιὰ περισσότερες πληροφορίες σχετικὰ μὲ τὸν παραθερισμὸ σας στὴν Σίφνο, τηλεφωνῆστε στὸ νούμερο 473.001.

ΣΙΚΙΝΟΣ, ΚΕΑ, ΚΥΘΝΟΣ

Τὰ τρία αὐτὰ νησιὰ στὶς δυτικὲς Κυκλάδες φημίζονται γιὰ τὰ γλυκύτατα καρπούζια τους, τὰ λαχανικά τους, (φασολάκια, μπάμιες), τὸ μπρούσκο καὶ ἡμίγλυκο κρασί τους καὶ τὴν ἀπόλυτη γαλήνη ποὺ βασιλεύει σὲ γῆ, σὲ οὐρανό, σὲ κῦμα. 'Ο Τουρισμὸς τ' ἀγνοεῖ συστηματικά, (τόσο τὸ καλύτερο) κι' ἔτσι τὰ βραχιασμένα καὶ ἀμμουδερά τους παράλια δὲν γνωρίζουν τὴν πολυχρωμικὴ Βαυλωνία τῶν ἀλλοεθνῶν τουριστῶν μὲ τὴν παροδικὴ ἐμφάνισι, τῶν σειρήνων τοῦ Βορρᾶ μὲ τ' ἀχυρένια μαλλιὰ καὶ τὰ ἀπίθανα κάλλη, τὸν ἐκνευριστικὸ θόρυβο, τὶς ἀνία, τὴν κούφια ζωὴ τῶν κοσμικῶν τουριστικῶν λουτροπόλεων.

Στὴν Κέα (Τζιὰ τὴν ἀποκαλεῖ ὁ λαός), ποὺ βρίσκεται 20 τόσα χιλιόμετρα νοτίως τοῦ Σουνίου, θὰ πᾶτε μὲ τ' ἀκτοπλοϊκὰ καράβια ποὺ ἀναχωροῦν Δευτέρα, Τετάρτη, Παρασκευὴ ἀπὸ τὸ λιμάνι τοῦ Πειραιῶς. Διάρκεια ταξιδίου 5½ ὧρες. Εἰσιτήρια Α΄ θέσι 92 δρχ., Β΄ 52, Τουριστικὴ 43. (Πληροφορίαι τηλ. 43.3331). Στὸ νησὶ λειτουργοῦν οἱ ξενῶνες «Ξενὼν τοῦ Συνδέσμου τῶν Κείων» (20 δρχ. τὸ κρεβάτι), ἡ «Τζιώτικη γωνιὰ» ὅπου ἐνοικιάζονται δωμάτια μὲ 15—20 δρχ. καὶ ὁ «Κοινοτικὸς Ξενώνας» Β΄ κατηγορίας μὲ τιμὲς ξενοδοχείου Β΄ κατηγορίας. Παράλληλα, ἐνοικιάζονται δωμάτια τοῦ «Ξενοδοχείου τοῦ Χωριοῦ» σὲ νησιωτικὰ σπίτια, μὲ 15—20 δρχ. τὸ κρεβάτι. ("Ολα αὐτὰ βρίσκονται στὸ λιμάνι Καρρησία. Στὴν πρωτεύουσα, ποὺ ἀπέχει 2 χιλιόμετρα, σὲ μικρὸ ξενοδοχεῖο ἐνοικιάζονται δωμάτια πρὸς 25—30 δρ. καὶ συμπληρωματικὰ βρίσκει κανεὶς δωμάτια σὲ σπίτια μὲ 15—20 δρχ. τὸ κρεβάτι. Σχετικὲς πληροφορίες μπορεῖτε νὰ πάρετε ἀπὸ τὸν Σύνδεσμο τῶν ἀπανταχοῦ Κείων ('Αθηνῶν), στὰ τηλέφωνα 610.990 καὶ 233.717. Καταλληλότερα τοπία κατασκηνώσεως οἱ περιοχὲς 'Οτζιάς, Ποῖσες, Κούνδουρος.

Τὰ ἀξιοθέατα εἶναι ὁ Λέων τῆς Κέας, ὁ Λιόντας ὅπως τὸν λένε οἱ ντάπιοι, λαξεμένος σὲ βράχο, καὶ τὰ παλιὰ ξωκκλήσια.

Σίφνος: Τὸ Βαθύ.

ΣΤΗΝ ΚΥΘΝΟ ΜΕ ΤΗΝ ΠΑΝΑΓΙΑ ΚΑΝΑΚΑ

Στὸ νησὶ αὐτὸ θὰ ταξιδέψετε μὲ τὸ ἴδιο βαπόρι, τὴν «Μαριλένα», ποὺ προσεγγίζει στὴν Κέα κι' ἀναχωρεῖ κάθε Τετάρτη ἀπὸ τὸ λιμάνι τοῦ Πειραιά στὶς 11 π.μ., μὲ δρομολόγιο Κέα, Κύθνος, (Λουτρά), Σέριφος, Σίφνος, Κίμωλος, Μῆλος (Τηλέφωνα 473.493, 40.882' 41.613). Εἰσιτήρια Α΄ θέσις 147 δρχ., Β΄ 90, Γ΄ 40 δρχ

Στὴν πρωτεύουσα τοῦ νησιοῦ λειτουργεῖ τὸ ξενοδοχεῖον «Εἰρήνη» (Ε΄ κατηγορίας), στὰ Λουτρὰ ἡ «'Αναγέννησις» (Γ΄ κατηγορίας), στὰ Μέριχα τὸ «'Ακρογιάλι» (Ε΄ κατηγορίας). 'Επιπροσθέτως, ἐνοικιάζονται δωμάτια μὲ 15—20 δρχ. τὸ κρεβάτι καὶ ὑπάρχουν ξενῶνες στὰ Μέριχα (μὲ 15 δρ. τὸ κρεβάτι) καὶ στὸ παλιὸ πετροκτισμένο μοναστήρι τῆς Παναγίας Κανάκας, μὲ τὸ θαυμαστουργὸ εἰκόνισμα.

Οἱ παραθερισταὶ μποροῦν νὰ κατασκηνώσουν, ὅταν θέλουν νὰ ἀποφύγουν τὴν ρουτίνα τῶν ξενοδοχείων, στοὺς χαριτωμένους κόρφους 'Αγίου Σώστη, 'Αγίου Στεφάνου, Καλὸ Λειβάδι, καὶ Φυκιάδα ἢ στὶς κατάφυτες τοποθεσίες μὲ σχῖνα, ἐλιὲς καὶ συκιὲς Νησὶ καὶ 'Αγία Εἰρήνη. Σπὰ τοπία αὐτά, τὸ φῶς εἶναι ἤμερο καὶ γλυκὸ σὰν λάδι. Τὸ βράδι κατεβαίνει σὰν μουσική, μὲ ὑπόκρουση τὸν ἰσόβιο ρόχθο τῆς θάλασσας. Οἱ γκιώνηδες καὶ τὰ τριγόνια ἀφήνουν τὴν «διαισκεκομμένη» κραυγὴ ἢ τὸν μελαγχολικὸ σπαραγμὸ ἑνὸς παραπόνου ποὺ κρατάει ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἀνέτειλε τὸ φῶς καὶ φάνηκαν τὰ πρῶτα θεριά, ἑρπετὰ καὶ πουλιὰ στὴν φλούδα τῆς Γῆς. Τὸ ἀνθοτύρι, τὸ κρασὶ καὶ τὸ μυρωδᾶτο γάλα εἶναι φθηνὰ καὶ τὸ ψωμί, καλοζυμωμένο στοὺς νησιωτικοὺς φούρνους, σὰν σπιτικὸ γλύκισμα. Τ' ἀξιοθέατα τοῦ νησιοῦ εἶναι οἱ ἐκκλησίες τῆς 'Αγίας Τριάδας, τῆς Μεταμορφώσεως, τοῦ 'Αγίου Παντελεήμονος, τῶν Ταξιαρχῶν μὲ ἔργα τοῦ μεγάλου Κυκλαδίτη ἁγιογράφου Σκορδίλη.

ΣΤΗΝ ΣΙΚΙΝΟ ΜΕ ΤΟ ΚΑΣΤΡΟ—ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ ΤΗΣ

Γιὰ νὰ πᾶτε στὴ Σίκινο, ποὺ βρίσκεται μεταξὺ Φολεγάνδρου καὶ Ἴου, θὰ μπαρκάρετε ἀπὸ βαπόρι «Λήμνος» (Τυπάλδου), ποὺ ἀναχωρεῖ κάθε Πέμπτη στὶς 11 π.μ. καὶ ἐκτελεῖ τὸ δρομολόγιο τῆς ἀγόνου γραμμῆς (τιμὲς εἰσιτηρίων Α΄ θέσις 285 δρ. Β΄ 200, κατάστρωμα 93 δρχ.). "Ενα τουριστικὸ ξενοδοχεῖο πρόκειται νὰ λειτουργήση τὸν Αὔγουστο. 'Υπάρχει ξενῶνας καὶ ἐνοικιάζονται δωμάτια σὲ σπίτια πρὸς 15 δρχ. ἡμερησίως. Σχετικὲς πληροφορίες θὰ πάρετε ἀπὸ τὸ γραφεῖο ἀριθ. τηλ. Λεφώνου 43.331. Τὰ ἀξιοθέατα τοῦ νησιοῦ εἶναι τὸ Μοναστήρι τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, κτισμένο σὲ βράχια μὲ ὄψι φρουρίου, καὶ ἡ 'Επισκοπή. Στὸ εὐλογημένο αὐτὸ νησὶ τῶν ψαράδων καὶ τῶν μικροκαλλιεργητῶν, δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ψυχαγωγία τοῦ τύπου Μυκόνου, ἐξὸν ἀπὸ ἕνα κινηματογράφο ποὺ προβάλλει ταινίες μὲ τὸν... μακαρίτη Νοβάιρο, Μοζούκιν, ἢ μὲ τὴν Γκρέτα Γκάρμπο στὰ νιάτα της! Δὲν ξέρω ἂν θὰ λειτουργήση κι' ἐφέτος τὸ καφενεκοῦτι του. 'Ωστόσο ὁ παραθερισμὸς στὸ νησὶ εἶναι λουτρὸ τῆς ψυχῆς καὶ καλυμπήθρα τοῦ σώματος. Τὰ μάτια τοῦ κουρασμένου ξενοῦ τὰ μάταια καὶ τὰ κούφια δράματα κι' ἀκροάματα, τὸν τροχό, τὴν τεχνικατοικία, τὰ μαγιὸ μπικίνι, τὸ ἠλεκτρικὸ ψυγεῖο, τὸ φορτωμένο λεωφορεῖο. "Ασπρα ψαράδικα πανάκια πετανε λουδίζουν στὸν ἀφρὸ καὶ σπὸν ὄζουν μὲ τὴν χιονάτη ἐλευθερία τῶν γλάρων, θαλασσοπούλια πετᾶνε ἀρουν σὲ βράχο ἢ μποικάθει ὁ βασανισμένος τὴν 'Αγια Χάρι καὶ τὸ μέγα ἔλεος τοῦ Θεοῦ, ποὺ ἔσπειρε στὸ βαθυκύανο ἀτλάζι τοῦ Αἰγαίου τὰ εὐλογημένα αὐτὰ νησιὰ τῶν Κυκλάδων... μὲ ἀμπελάκια, καστρεπὰ περιβόλια, ἐλιὲς καὶ μυρωμένα σκοίνα.

ΠΑΥΛΟΣ ΚΡΙΝΑΙΟΣ

✪✪

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΑΝΗΚΕΙ ΣΤΙΣ ΜΕΛΑΓΧΡΟΙΝΕΣ

Μερικοὶ Σκανδιναυοί, μελετητές, ὕστερα ἀπὸ μακρόχρονες ἔρευνες, δημοσίευσαν τελευταία σὲ μιὰ ἐφημερίδα τῆς Βιέννης ἕνα συμπέρασμα ἀληθινὰ ἐκπληκτικό. Σύμφωνα μ' αὐτὸ — ὅπως δείχνουν τὰ στατιστικὰ στοιχεῖα ποὺ κατάρθωσαν νὰ συγκεντρώσουν — οἱ ξανθὲς γυναῖκες ἐξαφανίζονται, σκόπιμα καὶ ἀπὸ τὴ Σουηδία, ποὺ εἶναι ἡ «χώρα τῶν ξανθῶν γυναικῶν». 'Η ἐπιστημονικὴ ἐξήγησι αὐτοῦ τοῦ φαινομένου εἶναι ὅτι οἱ ξανθές, γενικά, εἶναι λιγώτερο ἀνθεκτικὲς στὶς ταλαιπωρίες τῆς μοντέρνας ζωῆς καὶ περισσότερο ἐκτεθειμένες στὶς μολυσματικὲς καὶ γενικώτερα στὶς σοβαρὲς ἀσθένειες. «Τὸ μέλλον», καταλήγουν οἱ Σκανδιναυοὶ μελετητές, «ἀνήκει στὶς μελαχροινές, ποὺ ἔχουν περισσότερες φυσικὲς ἱκανότητες νὰ ἐπιζήσουν». 'Αλλά, φυσικά, τίποτα δὲν θὰ ἐμποδίζη αὐτὲς τὶς μελαχροινές, νὰ γίνωνται... ξανθές, ἀλλάζοντας, ἁπλούστατα, τὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν τους!

—Μὲ μιὰ τέτοια σύζυγο, μιὰ ἀσφάλεια ζωῆς σᾶς εἶναι ἀπαραίτητη!

ΓΑΛΛΙΑΣ

Η ΛΙΖ ΚΑΙ Η ΣΥΜΠΙΛ ΕΝΩΜΕΝΕΣ για νὰ σώσουν τὸν ΜΠΑΡΤΟΝ

Ὁ Ρίτσαρντ Μπάρντον πέρασε, αὐτὲς τὶς μέρες, μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ δύσκολες στιγμὲς τῆς ζωῆς του. Μὰ οἱ δυὸ γυναῖκες, ποὺ τὸν ἀγάπησαν, τοῦ ἁπλωσαν τὸ χέρι καὶ τὸν τράβηξαν ἀπὸ τὴν ἄβυσσο, ποὺ κατρακυλοῦσε. Ἂν τὸ πρᾶγμα φαίνεται ὁλότελα φυσικὸ γιὰ τὴν Λίζ, τὴ γυναίκα στὴν ὁποία ὁ Μπάρντον θυσίασε τὴν οἰκογένειά του, εἶναι ἀντίθετα ἀληθινὰ καταπληκτικὸ καὶ ἀξιοθαύμαστο γιὰ τὴν Συμπίλ, τὴν πρώτη του σύζυγο. Γιατὶ ἡ Συμπίλ, αὐτὴ τὴ στιγμή, θὰ μποροῦσε νὰ ἐκδικηθῆ γιὰ ὅλες τὶς πικρίες καὶ τὰ δάκρυα, ποὺ τὴν πότισε ὁ Ρίτσαρντ, ὅταν τὴν ἐγκατέλειψε γιὰ τὴν Ἐλίζαμπεθ Ταίηλορ. Μὰ δὲν τὸ ἔκανε, καὶ ἔσπευσε νὰ τὸν βοηθήση νὰ ξαναβρῆ τὴν ἐμπιστοσύνη του στὴ ζωή.

Ἡ Λὶζ Ταίηλορ ἀναγκάστηκε νὰ ζητήση τὴ βοήθεια τῆς Συμπίλ.

Ἡ Συμπὶλ δὲν θέλησε νὰ ἐκδικηθῆ τὸν Ρίτσαρντ, τὸν πατέρα τῶν παιδιῶν της.

ΕΚΕΙΝΟΣ ἐκείνη καὶ ἡ ἄλλη. Τὸ περίφημο «τρίγωνο», ποὺ ὑπάρχει ἀπὸ τότε ποὺ ἔγινε ὁ κόσμος καὶ ποὺ ἔδωσε πάντα ἀφορμὴ γιὰ καταστάσεις παράξενες καὶ ἀπροβλέπτες. Γιατί, πολλὲς φορές, ἡ πραγματικότητα μπορεῖ νὰ εἶναι ἀρκετὰ διαφορετικὴ ἀπ' ὅπως μπορεῖ νὰ φαίνεται ἐπιφανειακά.

"Ας πάρουμε σὰν παράδειγμα τὸ τρίγωνο, ποὺ σχηματίζεται ἀπὸ τὴν Λὶζ Ταίηλορ, τὸν σύζυγό της Ρίτσαρντ Μπάρτον καὶ τὴν προηγούμενη σύζυγο τοῦ Μπάρτον, τὴν Συμπίλ. "Αν θὰ χρειαζόταν νὰ ἀπαντήση κανεὶς στὴν ἐρώτηση: «Ποιός, ἀνάμεσα στὰ τρία αὐτὰ ἄτομα, εἶναι ὁ πιὸ δυνατός, ἐκεῖνος ποὺ κρατάει πάντα στὰ χέρια του τὴν κατάσταση;» θὰ εὕρισκε ἴσως λογικὸ νὰ ἀπαντήση ὅτι εἶναι ὁ Ρίτσαρντ. Καὶ ὄχι μόνον ἐπειδὴ εἶναι ὁ ἄντρας αὐτῆς τῆς ἱστορίας, ἐκεῖνος ποὺ ἐγκατέλειψε τὴ μιὰ γιὰ νὰ ἑνώση τὴ ζωή του μὲ τὴν ἄλλη, ἀλλὰ ἐπειδὴ εἶναι γνωστὸς ὁ χαρακτήρας του, τὸ ἀδάμαστο ταμπεραμέντο του στοὺς ἀγῶνες καὶ στὰ ἐμπόδια, ποὺ ἡ ζωὴ τὸν ἀνάγκασε νὰ ἀντιμετωπίση ἀπὸ τὰ πολὺ νεανικά του χρόνια. Ἐκεῖνα τὰ χρόνια, ὁ Ρίτσαρντ γνώρισε τὸν μεγάλο πόνο τοῦ θανάτου τῆς μητέρας του καὶ τὴν ἀποκαρδιωτικὴ μελαγχολία ἑνὸς φτωχικοῦ φαγητοῦ, ὕστερα ἀπὸ μιὰ σκληρὴ μέρα δουλειᾶς σπὸ μεταλλεῖο.

Ὁ Ρίτσαρντ εἶχε ἔντεκα ἀδέλφια καὶ ἀδελφές, καὶ δὲν χρειάζεται μεγάλη φαντασία γιὰ νὰ καταλάβη κανεὶς σὲ ποιὰ τραγικὴ θέση βρέθηκαν αὐτὰ τὰ παιδιά, ὅταν ἡ μητέρα τους, ἐξαντλημένη ἀπὸ τὴ σκληρὴ ζωὴ καὶ τὶς στερήσεις, τὰ ἄφησε χωρὶς τὴν προστασία της καὶ τὴν ἀναντικατάστατη στοργή της.

Φτάνουμε τώρα στὰ χρόνια τοῦ τελευταίου πολέμου.

Ὁ Ρίτσαρντ ὑπηρετοῦσε τότε στὴν ἀγγλικὴ ἀεροπορία. Μὴ φανταστῆτε πὼς εἶχε μιὰ ἀποστολὴ εὔκολη καὶ ἄνετη. Δὲν ἄνηκε σ' ἐκείνους τοὺς «ἀεροπόρους τῆς ξηρᾶς», ποὺ, στρογγυλοκαθισμένοι σπὰ γραφεῖα τους, ἔβλεπαν κάθε μέρα τοῦ συναδέλφους τους νὰ πετοῦν πρὸς τὴ δόξα ἢ πρὸς τὸ θάνατο. Ὁ Ρίτσαρντ Μπάρτον, ἀντίθετα, ἀνῆκε σ' αὐτοὺς τοὺς τελευταίους. Ἦταν πιλότος, καὶ δὲν ἦταν λίγες οἱ φορές, ποὺ μόνον ἕνα θαῦμα τὸν ἔσωσε καὶ τοῦ ἐπέτρεψε νὰ ξαναγυρίση ζωντανὸς στὴ βάσι του.

Θὰ εἶχε δίκιο, λοιπὸν κανείς, ἂν στοιχημάτιζε ὅτι ἕνας τέτοιος ἄνθρωπος, ἀσάλευτος κι' ὅταν βρέθηκε στὴν κορυφὴ τοῦ τριγώνου — αὐτός, ἐκείνη καὶ ἡ ἄλλη — θὰ ἔπαιρνε μιὰ στάσι δυναμική, ἀποφασιστική, καὶ δὲν θὰ ἔμοιαζε βέβαια μ' ἕνα πήλινο βάζο ἀνάμεσα σὲ δυὸ σιδερένια.

Μά, ἀντίθετα, ἡ ἐντύπωσι ποὺ κάνει ὁ Μπάρτον, ἀνάμεσα σπὶς δυὸ γυναῖκες τῆς ζωῆς του, εἶναι ἀκριβῶς αὐτή.

ΤΟ ΚΛΑΜΑ ΤΟΥ ΡΙΤΣΑΡΝΤ

"Ας ἔλθουμε τώρα σπὰ τελευταῖα γεγονότα, ποὺ δείχνουν ὅτι ὁ χαρακτηρισμὸς «ἰσχυρὸ φύλο», ποὺ ἀποδίδεται στοὺς ἄντρες, εἶναι συχνὰ ἀπατηλὸς· καὶ θυμίζει ἐκείνους τοὺς γοητευτικοὺς νεαρούς, ποὺ, ἐνῶ φαινομενικὰ εἶναι ἀθλητικοί καὶ γεμάτοι δύναμι, ὅταν φοροῦν σακκάκι ἢ παλτό, ἀποκαλύπτουν ὅτι ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ ἐνέσεις καὶ δυναμωτικὰ ὅταν ἀποφασίσουν νὰ φορέσουν μαγιό. Ὁ Ρίτσαρντ Μπάρτον, βρίσκεται λοιπὸν σὲ κρίσι, κρίσι ἀποχωρητεύσεως, ἀπελπισίας, ἀμφιβολίας γιὰ τὰ καλλιτεχνικά του προσόντα καὶ ἡ δραματικὴ νύχτα τοῦ Γκάρμισκ εἶναι ἡ πιὸ ἀναμφίβολη ἀπόδειξι γι' αὐτό.

Τὸ Γκάρμισκ εἶναι μιὰ μικρὴ γερμανικὴ πόλι, γνωστὴ σὰν χειμερινὸ τουριστικὸ κέντρο. Πρὶν ἀπὸ μερικὲς ἑβδομάδες, ἔφτασε ἐκεῖ τὸ διάστημο ζευγάρι Μπάρτον — Ταίηλορ. Δὲν πῆγαν γιὰ διακοπές, ἀλλὰ γιὰ δουλειά: Ὁ Ρίτσαρντ γύριζε τὶς ἐξωτερικὲς σκηνὲς ἑνὸς φίλμ, ποὺ ἔχει τὸν προσωρινὸ τίτλο: «Ὁ κατάσκοπος ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ τὶς παγωμένες χῶρες».

Ἕνα βράδι λοιπόν, ὕστερα ἀπὸ μιὰ μέρα πολὺ κουραστική, ὁ Ρίτσαρντ γύρισε σπὸ ξενοδοχεῖο καὶ πῆγε κατ' εὐθεῖαν· στὸ δωμάτιό του, χωρὶς νὰ χαιρετήση κανένα καὶ χωρὶς νὰ περάση ἀπὸ τὸ διαμέρισμα τῆς Λίζ.

Ἐκείνη κατάλαβε ἀμέσως: Ὁ Μπάρτον βρισκόταν σὲ κρίσι. Σὲ μιὰ ἀπὸ ἐκεῖνες τὶς φοβερὲς κρίσεις ἀπογοητεύσεως, πού, ἐδῶ καὶ κάμποσο καιρὸ ταλαιπωροῦν ὅλο καὶ πιὸ συχνὰ τὴν ἰσορροπία καὶ τὸ νευρικὸ σύστημά του. Οἱ κρίσεις αὐτὲς παρουσιάζονται πάντα μὲ τὰ ἴδια συμπτώματα: Ὁ Μπάρτον κυριεύεται πρῶτα ἀπὸ μιὰ φοβερὴ μελαγχολία, ποὺ τὸν κάνει νὰ ἀποφεύγη σχεδὸν μέ πρόμο καὶ ἀποστροφὴ τοὺς ἄλλους. Ὕστερα, ὅταν βρίσκεται μόνος στὸ δωμάτιό του, μακρυὰ ἀπὸ τὰ ἀδιάκριτα βλέμματα, ἐγκαταλείπεται στὴν ἀγωνία καὶ τὴν ἀποθάρρυνσί του. Στὸ τέλος, ξεσπάει σὲ κλάμα, ἕνα κλάμα ἀπελπισμένο, σὰν ἕνα παιδί, ποὺ μόλις εἶδε νὰ γίνεται κομμάτια τὸ ἀγαπημένο του παιχνίδι.

Συνήθως, ἡ ἐπέμβασι τῆς Λίζ, τὰ τρυφερὰ λόγια της, ἡ στοργή της, ὁ ἔρωτάς της (γιατὶ ἡ Λίζ, ὅταν θέλη, ξέρει νὰ γίνεται μιὰ ἀφωσιωμένη ἐρωτευμένη, θυσιάζοντας ἀκόμα καὶ τὴν περηφάνειά της) · καπώρθωναν σιγὰ - σιγὰ νὰ τὸν ἡρεμήσουν, νὰ τὸν βοηθήσουν νὰ βγῆ ἀπὸ τὴν ἀβυσσο ποὺ κατρακυλοῦσε. Τὸν ἀγκάλιαζε, τὸν ἐνθάρρυνε κι' αὐτός, σὰν ἕνα παιδί, ποὺ στὶς ἀσχημιὲς στιγμὲς βρίσκει καταφύγιο στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας του, σιγὰ - σιγὰ ἠρεμοῦσε, μὲ τὸ κεφάλι ἀκουμπισμένο στὸν ὦμο τῆς Λίζ. Τὸ κλάμα του σπαματοῦσε λίγο - λίγο, γιὰ νὰ δώση τὴ θέσι του σὲ μιὰ παραπεταμένη σιωπή: Ἦταν τὸ σημάδι πὼς ἡ κρίσι εἶχε περάσει καὶ σὲ λίγο, ὅπως συνέβαινε πάντα, ὁ Ρίτσαρντ θὰ χαμογελοῦσε καὶ πάλι, ὥσπου νὰ φτάση σ' ἐκείνη τὴν ἀσυγκράτητη καὶ μεταδοτικὴ εὐθυμία του, ποὺ τόσο καλὰ τὴν γνωρίζουν οἱ φίλοι του.

Μὰ γιατί, λοιπόν, κάθε τόσο τοῦ συμβαίνουν αὐτὲς οἱ κρίσεις, ποὺ τὸν κάνουν νὰ γίνεται κυριολεκτικὰ κουρέλι;

ΑΝΙΚΑΝΟΠΟΙΗΤΟΣ ΗΘΟΠΟΙΟΣ

Οἱ αἰτίες — ὅπως λένε τοὺλάχιστον ἐκεῖνοι ποὺ τὸν ξέρουν καλὰ — εἶναι δυὸ εἰδῶν. Μποροῦν δηλαδὴ νὰ ἀναζητηθοῦν σὲ δυὸ διαφορετικὲς κατευθύνσεις..

Ἡ πρώτη αἰτία εἶναι τὸ ὅτι ὁ Μπάρτον νιώθει ἀνικανοποίητος σὰν ἠθοποιός, δυσαρεστημένος ἀπὸ τὸν τρόπο ποὺ προχωρεῖ ἡ δουλειά του σπὸν κινηματογράφο, κάτω ἀπὸ τὴν ὤθησι τῶν παραγωγῶν του, ποὺ ἐνδιαφέρονται μόνον γιὰ τὸν Μπάρτον σὰν «ἠθοποιὸ ἐμπορικότητος» καὶ σὰν «σύζυγο τῆς Λίζ», σὰν ἕναν ἠθοποιό, δηλαδή, ποὺ, μὲ τὴν παρουσία του σπὴν ὀθόνη, εἶναι ἱκανὸς νὰ γεμίζη ἀπὸ θεατὲς τὶς κινηματογραφικὲς αἴθουσες.

Μὰ ὁ Μπάρτον εἶναι ἐρωτευμένος μὲ τὸ θέατρο, μὲ τὸ καλό, τὸ σοβαρὸ ἀγγλικὸ θέατρο. Εἶναι ἕνα πάθος γι' αὐτὸν νὰ παίζη μπροστὰ σὲ μιὰ πλατεῖα «ζωντανή», νὰ μεθάη ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμὸ καὶ τὰ χειροκροτήματα τῶν θεατῶν. Καί, γιὰ νὰ μπορέση νὰ ἱκανοποιήση αὐτὸ τὸ πάθος του, γιὰ νὰ μείνη πιστὸς στὴ λατρεία του γιὰ τὸ θέατρο, θὰ ἦταν ἱκανὸς νὰ ἀπαρνηθῆ τὰ πιὸ μεγάλα κέρδη, νὰ βάλη ἀκόμα καὶ ἀπὸ τὴν τσέπη του. Κατὰ βάθος τὸν κινηματογράφο δὲν τὸν συμπαθεῖ καθόλου. Καὶ ὅταν τοῦ συμβαίνη νὰ παρακολουθῆ σὰν θεατὴς τὸν ἑαυτό του σπὴν ὀθόνη, σὲ φίλμ συχνὰ «καθαρῶς ἐμπορικά», φτάνει στὸ σημεῖο νὰ ἀμφιβάλλη γιὰ τὶς καλλιτεχνικὲς του δυνατότητες καὶ νὰ πιστεύη πὼς εἶναι ἕνας ἀποτυχημένος, ἕνας ἠθοποιὸς χωρὶς μέλλον.

Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο ἡ Λὶζ ἐπεμβαίνει γιὰ νὰ τὸν ἐνθαρρύνη, γιὰ νὰ τοῦ ξαναδώση γαλήνη καὶ ἐμπιστοσύνη σπὸν ἑαυτό του, γιὰ νὰ τὸν πείση πὼς αὐτὲς οἱ κρίσεις τῆς ἀπογοητεύσεως ἀφειλονται μονάχα σὲ ὑπερκόπωσι.

Μὰ ὑπάρχει καὶ ἕνας ἄλλος λόγος, πού, ὅπως ὑποστηρίζουν πολλοὶ φίλοι του, προκαλεῖ κάθε τόσο αὐτὲς τὶς κρίσεις τῆς ἀπελπισίας τοῦ Μπάρτον.

Ὁ ἄλλος αὐτὸς λόγος ἔχει σχέσι μὲ τὴ Συμπίλ, μὲ τὴν Κάθυ καὶ τὴ Τζέστικα, τὰ παιδιὰ ποὺ ἀναγκάστηκε νὰ ἐγκαταλείψη. καὶ ἀκόμα, μὲ τὸ Φίλιπ Μπάρτον, τὸ θετὸ πατέρα του, τὸν ἄνθρωπο, ποὺ τοῦ ἔδωσε τὸ ἐπίθετο τοῦ. Καὶ ὄχι μόνον τὸ ἐπίθετο. ἀλλὰ καὶ πολλὰ ἄλλα.

Γιατί, ὅταν πέθανε ἡ μητέρα τοῦ νεαροῦ Ρίτσαρντ, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ὁ καθηγητὴς Φίλιπ Μπάρβοήθησε. Στὸ παρελθὸν ἦταν καὶ σιμπαθοῦσε τὸν Ρίτσαρντ γιὰ τὴν κύριο Τζένκινς (αὐτὸ εἶναι τὸ πραγματικὸ ἐπίθετο τοῦ ἠθοποιοῦ) εἶχαν πάει, πολλὲς Κυριακές, γιὰ ψάρεμα. Καὶ τώρα, στὴ σκληρὴ αὐτὴ στιγμή, αἰσθάνθηκε τὸ καθῆκον, νὰ κάνη κάτι σοβαρό, νὰ σὲ ἐνθαρρυντικὲς φράσεις.

Ἀνικανοποίητος ἀπὸ τὴν καριέρα του, θύμα τῶν τύψεων γιὰ τὴν οἰκογένεια ποὺ ἐγκατέλειψε, ὁ Ρίτσαρντ Μπάρτον, πέρασε ἀπὸ μιὰ φοβερὴ κρίσι ἀπελπισίας. Τὸν βοήθησαν νὰ βγῆ ἀπ' αὐτὴν οἱ δυὸ γυναῖκες τῆς ζωῆς του καὶ ὁ θετὸς πατέρας του.

Ἀποφάσισε, λοιπόν, ὁ καθηγητὴς Μπάρτον νὰ υἱοθετήση τὸν Ρίτσαρντ καὶ νὰ φροντίση γι' αὐτὸν ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμή, σὰν νὰ ἦταν παιδί του. Σ' αὐτὴ τὴν ὑποχρέωσι ποὺ ἀνέλαβε, δὲν δίστασε μπροσπὰ σὲ κωμικὴ θυσία, τόσο, πού, ὅταν ὁ Ρίτσαρντ μεγάλωσε, μπόρεσε νὰ σπουδάση στὴν Ὀξφόρδη, δηλαδὴ στὸ περιφημότερο καὶ τὸ ἀκριβώτερο πανεπιστήμιο τῆς Ἀγγλίας.

Μά, πρὶν ἀπο κάθε ἄλλο, ὁ θετὸς πατέρας τοῦ Ρίτσαρντ, φρόντισε νὰ καλλιεργήση σπὴν ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ τὸ αἴσθημα τοῦ καθήκοντος, τῆς βαθειᾶς τιμιότητος καὶ τῆς εἰλικρινείας, ποὺ χωρὶς αὐτὰ ἕνας ἄνθρωπος δὲν ἀξίζει σχεδὸν τίποτα.

Η «ΤΡΕΛΑ» ΤΟΥ ΡΙΤΣΑΡΝΤ

Ὕστερα ἀπ' αὐτό, εἶναι εὔκολο νὰ καταλάβη κανεὶς πόσο δυσαρεστήθηκε ὁ καθηγητής, ὅταν ὁ Ρίτσαρντ ἔκανε τὴν «τρέλλα» νὰ ἐγκαταλείψη τὴ γυναίκα του καὶ τὰ

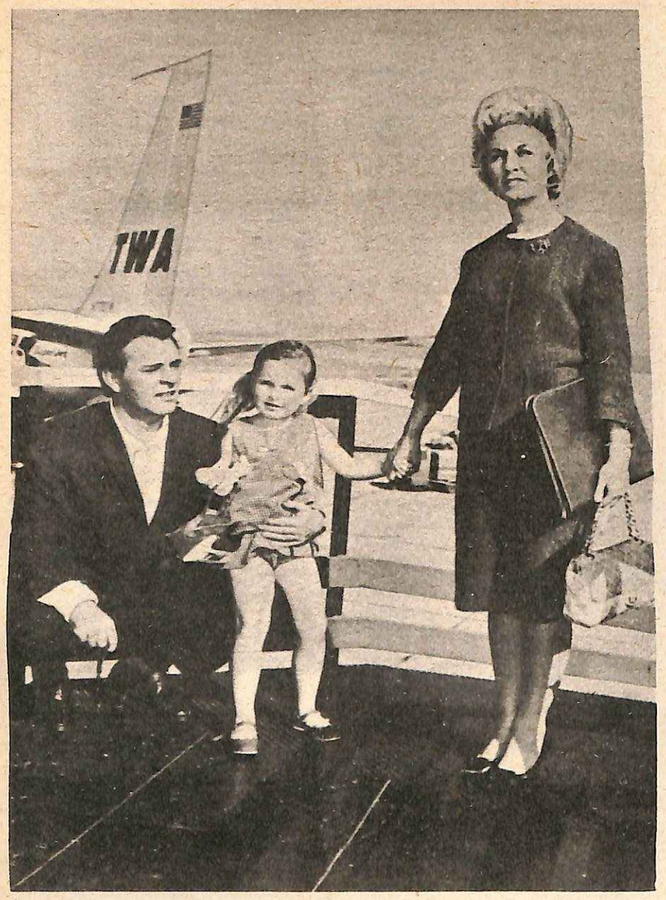

'Ο Ρίτσαρντ καὶ ἡ Συμπίλ, τὴν ἐποχὴ τῆς εὐτυχίας τους, μαζὶ μὲ τὴν Κάθυ, τὴν μιὰ ἀπὸ τὶς δυὸ κοροῦλες τους.

παιδιά του, γιὰ τὰ ὡραῖα μάτια τῆς Λὶζ Ταίηλορ. "Ἀνθρωπος αὐστηρός, ὁ καθηγητὴς Φίλιπ Μπάρτον, πῆρε ἀμέσως τὸ μέρος τῆς Συμπίλ. "Αλλωστε, ἦταν ἀπὸ πάντα πολὺ ἀφοσιωμένος στὴ σύζυγο τοῦ θετοῦ γιοῦ του καὶ λάτρευε τὶς δυὸ κορούλες τοῦ ζευγαριοῦ.

Γιὰ τὸν Μπάρτον, δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ μεγαλύτερος πόνος. Γιατὶ ὁ ἠθοποιὸς ἀγαποῦσε πολὺ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, ποὺ ἦταν πάντα γι' αὐτὸν κάτι περισσότερο ἀπὸ πατέρας. Ἡ αὐστηρὴ κρίσι του, ἡ ἄρνησί του νὰ τὸν ξαναδῇ, ἀπὸ τότε ποὺ ἐγκατέλειψε τὴν Συμπίλ, εἶναι γι' αὐτὸν ἕνας ἀδιάκοπος καημός.

"Αλλωστε, ὁ Ρίτσαρντ ἔμεινε πάντοτε πολὺ ἀφοσιωμένος στὴν Συμπίλ. Τὶς δυὸ κόρες του, ἐξακολουθήσατε νὰ τὶς λατρεύῃ. Καὶ παρ' ὅλο ποὺ ὁ ἔρωτάς του δόθηκε στὴ Λίζ, δὲν λησμόνησε τὰ περασμένα καὶ τὶς εὐτυχισμένες μέρες του. Γιατὶ ὁ καθηγητὴς Μπάρτον, ἡ Συμπίλ, οἱ δυὸ μικρές, ἀντιπροσωπεύουν γι' αὐτὸν ἕνα παρελθὸν γνήσιας εὐτυχίας ποὺ ἔζησε, ὅταν τὰ δισεκατομμύρια καὶ ἡ ἐπιτυχία δὲν εἶχαν φτάσει ἀκόμα γιὰ νὰ τὸ καταστρέψουν. "Ετσι ἐξηγοῦνται, λοιπόν, οἱ κρίσεις ἀπογοητεύσεως καὶ ἀπελπισίας τοῦ ἠθοποιοῦ. Καὶ τώρα, ὕστερα ἀπ' αὐτὲς τὶς ἐξηγήσεις, ἂς ξαναγυρίσουμε στὸ Γκάρμισκ, τὸ γερμανικὸ χωριό, τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Ρίτσαρντ Μπάρτον κλείστηκε στὸ δωμάτιό του καὶ ἄφησε τὴν ἀπελπισία του νὰ ξεσπάσῃ.

'Η Λίζ — τὸ εἴπαμε κιόλας — ἦταν συνηθισμένη νὰ ἀντιμετωπίζῃ τέτοιες καταστάσεις. "Ετρεξε λοιπὸν ἀμέσως κοντά του, ἐλπίζοντας πὼς ἡ παρουσία της, ὁ ἔρωτάς της, θὰ κατώρθωναν, ἀκόμα μιὰ φορά, νὰ τὸν ἐνθαρρύνουν, νὰ τὸν βοηθήσουν νὰ ξαναβρῇ τὴ γαλήνη.

Μά, αὐτὴ τὴ φορά, τὸ πρᾶγμα φάνηκε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ πολὺ διαφορετικό. 'Η κατάστασι τοῦ Ρίτσαρντ δὲν φαινόταν νὰ βελτιώνεται. Οὔτε τὰ πιὸ τρυφερὰ λόγια, οὔτε τὰ πιὸ γλυκὰ χάδια, δὲν κατώρθωναν νὰ τὸν ἠρεμήσουν, νὰ νικήσουν τὴ μελαγχολία του. 'Ο Ρίτσαρντ, αὐτὴ τὴ φορά, δὲν ἔκλαιγε. "Εμενε σιωπηλός, μὲ τὸ βλέμμα καρφωμένο στὸ κενό, χωρὶς νὰ ἀπαντᾷ στὰ λόγια τῆς Λίζ, σὰν νὰ μὴ ἀντιλαμβανόταν κὰν τὴν παρουσία της.

Καὶ ἡ Λίζ κατάλαβε. Μέ τὸ ἀλάνθαστο ἔνστικτο τῆς ἐρωτευμένης γυναίκας, μάντεψε ἀμέσως πὼς μόνον ἕνας ἄνθρωπος θὰ μποροῦσε νὰ κάνῃ κάτι: ὁ καθηγητὴς Μπάρτον, ὁ θετὸς πατέρας, ποὺ ἡ ἀγάπη του τόσο ἔλειπε ἀπὸ τὸν Ρίτσαρντ.

Μὰ τί μποροῦσε νὰ κάνῃ; Νὰ τοῦ τηλεφωνήσῃ ἀπ' εὐθείας, δὲν μποροῦσε οὔτε κὰν νὰ τὸ σκεφθῇ. Καὶ ἄλλες φορὲς εἶχε προσπαθήσει, μὰ πάντοτε ὁ καθηγητὴς εἶχε πρὶ νὰ τῆς ἀπαντήσουν πὼς δὲν ἦταν στὸ σπίτι.

"Υστερα, ξαφνικά, ὅταν εἶχε ἀρχίσει πιὰ νὰ ἀπελπίζεται, τῆς ἦλθε ἡ σωστὴ ἰδέα. Μὰ ἡ ἰδέα αὐτὴ θὰ κόστιζε πολὺ ἀκριβὰ στὴν περηφάνεια μιᾶς γυναίκας σὰν αὐτήν, ποὺ μέχρι σήμερα εἶναι συνηθισμένη μόνο νὰ ἀπαιτῇ, νὰ δέχεται, χωρὶς νὰ προσφέρῃ τίποτα. Καὶ αὐτὴ τὴ φορά, τὸ πρᾶγμα ἦταν πολὺ ὀδυνηρό, γιατὶ θὰ χρειαζόταν ἴσως νὰ ἱκετεύσῃ.

"Ηταν ἡ Συμπίλ, αὐτὴ ἡ «σωστὴ ἰδέα». Γιατὶ μόνον ἐκείνη θὰ μποροῦσε νὰ πείσῃ τὸν καθηγητὴ νὰ τρέξῃ κοντὰ στὸν Ρίτσαρντ, μόνον ἐκείνη θὰ μποροῦσε νὰ τὸν παρακαλέσῃ, νὰ προσφέρῃ ἀπὸ θετὸ γιό του τὴ συγγνώμη, ἀπὸ τὴν ὁποία ὁ ἠθοποιὸς ἔβλεπε πὼς εἶχε ἀνάγκη, περισσότερο ἀπὸ κάθε τι ἄλλο.

Η ΜΕΓΑΛΟΨΥΧΙΑ ΤΗΣ ΣΥΜΠΙΛ

'Η Συμπὶλ βρισκόταν στὴ Νέα Υόρκη, ὅπου ἀποφάσισε νὰ ἐγκατασταθῇ μετὰ τὸ ναυάγιο τοῦ γάμου της.

Κι' ἐκεῖ, κατώρθωσε νὰ δημιουργήσῃ πραγματικὰ μιὰ ζωὴ ἀλλοιώτικη, ἀπὸ τὴν ὁποία δὲν λείπουν, οἱ ἱκανοποιήσεις, ὅπως καὶ μιὰ κάποια εὐτυχία. Καὶ ἂν οἱ ἱκανοποιήσεις προέρχωνται ἀπὸ τὴν νέα ἐργασία της — εἶναι διευθύντρια μιᾶς σημαντικῆς δισκοθήκης ποὺ ἔχει γίνει κιόλας, χάρις στὴ γοητεία της καὶ στὴν προσωπικότητά της, ἕνα ἀπὸ τὰ κοσμικὰ κέντρα τῆς Ν. Υόρκης — ἡ εὐτυχία, προέρχεται ἀπὸ τὸν Νόελ Χάρρισον, ἕναν μελαχροινὸ νεαρὸ 31 χρόνων — γιὸ τοῦ ἠθοποιοῦ Ρὲξ Χάρρισον — ποὺ ἔχει πάρει στὴν καρδιά της τὴ θέσι τοῦ Ρίτσαρντ.

'Η Λὶζ λοιπὸν ζήτησε στὸ τηλέφωνο τὴ Νέα Υόρκη. "Ηταν ἕτοιμη, ἂν χρειαζόταν, νὰ παρακαλέσῃ, νὰ ἱκετέψῃ, νὰ κλάψῃ. Μὰ δὲν χρειάστηκε. "Οταν ἔγινε ἡ σύνδεσι, ὅταν οἱ δυὸ γυναῖκες, οἱ δυὸ ἀντίζηλες, ἄρχισαν νὰ μιλοῦν, ἔφτασαν λίγα λόγια τῆς Λίζ, γιὰ νὰ καταλάβῃ ἡ Συμπὶλ ἀμέσως.

Θὰ μποροῦσε, νὰ εἶναι ἡ «μεγάλη στιγμὴ» γι' αὐτήν. Θὰ μποροῦσε νὰ εἶναι ἡ εὐκαιρία νὰ τιμωρήσῃ τὴ γυναίκα, ποὺ τῆς πῆρε τὸν ἄντρα της, νὰ ἐκδικηθῇ γιὰ τὶς ταπεινώσεις, γιὰ τὰ δάκρυα, γιὰ τὶς τόσες ἀπελπισμένες ὧρες, ποὺ τῆς κόστισε ὁ χωρισμός της ἀπὸ τὸν Ρίτσαρντ. Μὰ δὲν ἔκανε τίποτα τέτοιο. Φάνηκε ἀντίθετα γενναιόψυχη καὶ γεμάτη κατανόησι, ὅπως μπορεῖ νὰ εἶναι μόνον ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν ὑποφέρει.

Τηλεφώνησε στὴν Ἀγγλία, στὸ σπίτι τοῦ καθηγητὴ Μπάρτον. Τὸν βρῆκε ἀμέσως καὶ τοῦ τὰ διηγήθηκε ὅλα.

Στὸ τέλος, ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τῆς γραμμῆς, ἡ φωνὴ τοῦ καθηγητῆ ρώτησε: «Τί πρέπει νὰ κάνω, Συμπίλ;»

Καὶ ἡ ἀπάντησι τῆς γυναίκας ἦλθε ἀμέσως, ἀδίστακτη: «Τρέξε κοντά του!».

Καὶ ὁ καθηγητὴς τήγε. "Επρεξε κοντὰ στὸ θετὸ γιό του, τοῦ μίλησε μὲ στοργή· ὅπως ἕνας πατέρας μπορεῖ νὰ μιλήσῃ στὸν ἄρσωτο γιό του, καὶ τοῦ ἄνοιξε τὴν ἀγκαλιά του, γιὰ νὰ τοῦ δείξῃ τὴ συγγνώμη του.

Τώρα, ὁ Ρίτσαρντ Μπάρτον φαίνεται ἄλλος ἄνθρωπος. 'Η φοβερὴ κρίσι του πέρασε, μοιάζει σὰν νὰ ξαναβρήκε τὸν ἑαυτό του. Γιατὶ ἐκεῖνο ποὺ τοῦ ἔλειπε, πάνω ἀπ' ὅλα, ἦταν ἡ στοργὴ τοῦ θετοῦ πατέρα του. Καὶ αὐτό, οἱ δυὸ γυναῖκες τῆς ζωῆς του, ἡ Λὶζ καὶ ἡ Συμπίλ, τὸ κατάλαβαν, καὶ ἐνώθηκαν γιὰ νὰ τὸν βοηθήσουν.

AINKS

ΣΕ 2 ΛΕΠΤΑ!
ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΙ ΟΠΟΙΟΔΗΠΟΤΕ ΛΕΚΕ!
ΑΠΟ ΟΠΟΙΟΔΗΠΟΤΕ ΡΟΥΧΟ!

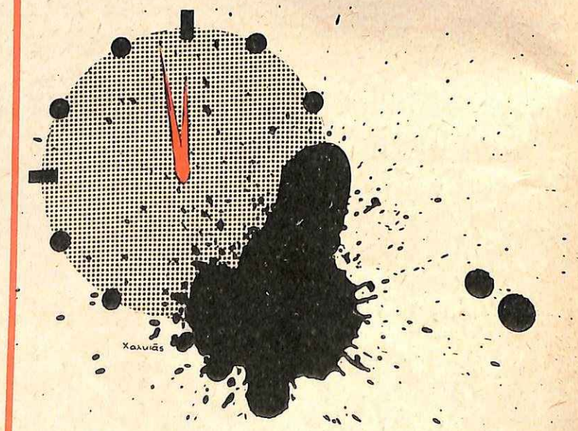

Στὸ σπίτι, στὸ γραφεῖο, παντοῦ. Εἴστε πεντακάθαροι χάρις στὰ ἀνώτερας ποιότητος συστατικὰ τοῦ AINKS.
Ζητήστε σήμερα ἕνα .SPRAY· AINKS.
ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

ΠΡΟΪΟΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΕΩΣ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ LINCK DIVISION

R

ΜΙΑ ὑπέροχη ΡΑΤΣΑ

ΤΟ ΕΥΤΥΧΕΣ γεγονὸς τῆς ζωῆς μου ἦτανε ἡ γνωριμία μου μὲ τὴν Νάντια. Καὶ λέω πὼς ἦτανε εὐτυχὲς γεγονός, γιατὶ ἡ Νάντια εἶναι ἕνα σπάνιο πλάσμα, ποὺ διαθέτει ὁμορφιά, λεπτότητα χαρακτῆρος καὶ πρὸ παντὸς ἕναν πλούσιο καὶ αὐστηρὸ μπαμπά. 'Η ἀλήθεια εἶναι, πὼς, ὅταν παρουσιάστηκα γιὰ πρώτη φορὰ μπροστά του, ἡ καρδιά μου χτυποῦσε σὰν ταμπούρλο. Μὲ κύτταξε ἀπὸ πάνω μέχρι κάτω, ἄλλαξε γυαλιά, ἄναψε τσιγάρο καὶ στὸ τέλος εἶπε:

—'Αγαπητὲ κύριε Λαλάκη, ἡ Νάντια εἶναι μοναχοκόρη καὶ τῆς ἔχω μεγάλη ἀδυναμία.

Ξερόβηξε καὶ συνέχισε ἀπότομα:

—Πόσα κερδίζεις τὸ μήνα;

—"Ενα συνηθισμένο μέτριο μισθό, ἀπάντησα μὲ εἰλικρίνεια. Τὸ μόνο ποὺ διαθέτω, κύριε Χρυσίδη, εἶναι τὰ τίμια καὶ σταθερά αἰσθήματά μου γιὰ τὴν Νάντια.

Κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ μουρμούρισε:

—Βρέ, ποῦ στὸ διάβολο πῆγε καὶ σὲ βρῆκε ἡ κόρη μου; 'Εγὼ φταίω, ποὺ τῆς ἐπέτρεπα νὰ πηγαίνῃ σὲ πάρτυ.

"Εκανε μιὰ δυὸ βόλτες στὸ γραφεῖο του, ὕστερα στάθηκε μπροστά μου κορδωτὸς - κορδωτός, καὶ εἶπε:

—Τέλος πάντων. 'Ελπίζω νὰ μὴ μετανοιώσω. Πήγαινε τώρα, γιατὶ ἔχω δουλειά. Θὰ τὰ ξαναποῦμε.

Βγῆκα στὸ δρόμο καὶ συνάντησα τὴν Νάντια ποὺ μὲ περίμενε, γιατὶ ἔτσι εἴχαμε συμφωνήσει. Φυσικά, τῆς ἀνέφερα ἀμέσως αὐτὰ ποὺ μοῦ εἶχε πῆ ὁ σεβαστὸς πατέρας της, ἀλλὰ ἀντὶ νὰ ἀνησυχήσῃ, ἔβαλε τὰ γέλια.

—Μὴν εἶσαι κουτός, ἀγάπη μου, εἶπε. "Ετσι ἀπότομα μιλάει σ' ὅλους ὁ πατέρας. Θὰ δῇς ὅτι μὲ τὸν καιρὸ θὰ σὲ συνηθίσῃ...

Καὶ πράγματι πέρασε ὁ καιρός, μόνο ποὺ ὁ κύριος Χρυσίδης δὲν τὰ κατάφερνε νὰ μὲ συνηθίσῃ ἐντελῶς, γιατὶ κάθε φορὰ ποὺ πήγαινα νὰ πάρω τὴν Νάντια, αὐτὸς κλειὀνόταν στὸ γραφεῖο του. Κάποιο βράδι, μάλιστα, φαίνεται πὼς ἦτανε στὶς μεγάλες ἀναποδιές του, γιατὶ τὸν ἄκουσα ποὺ φώναξε στὴν Νάντια:

—Πάλι αὐτὸς ὁ ψωμόλυσσας ἦρθε;

'Αν ἦτανε ἄλλος στὴ θέσι μου, ἴσως νὰ θύμωνε καὶ νὰ ἔφευγε βροντῶντας πίσω του τὴν τι τέτοιο. γιατί, ἐκτὸς ποὺ ἀγαποῦσα τὴν Νάντια, ἤθελα νὰ λύσω καὶ τὸ οἰκονομικό μου πρόβλημα, ποὺ ἦτανε ἄλυτο ἀπὸ χρόνια. Αὐτὸ ἄλλωστε μὲ συμβούλευε κι' ὁ φίλος μου ὁ Δημοσθένης:

—Λαλάκη, ἐσὺ νὰ κυττάξῃς τὸ σκοπό σου. Στὸ κάτω - κάτω, γέρος εἶναι ὁ κύριος Χρυσίδης. "Ολοι στὴν ἡλικία του, ἔχουν παραξενιές. Μὴν σοῦ κάνῃ ἐντύπωσι. Μὲ ὅλα ὅσα λέμε, ἐμεῖς οἱ "Ελληνες εἴμαστε μιὰ ὑπέροχη ράτσα. Μπορεῖ νὰ φωνάζουμε, ἀλλὰ κατὰ βάθος, εἴμαστε καλόκαρδοι καὶ συμπονετικοί. Ὑπάρχουν βέβαια πολλοί, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἐνθουσιασμένοι μὲ τὴν Εὐρώπη καὶ τοὺς Εὐρωπαίους, ἀλλὰ σὲ διαβεβαιῶ ὅτι εἶναι ἀνόητοι. Σὰν τὴν δική μας ράτσα, δὲν ὑπάρχει πουθενά. Καὶ θὰ σοῦ τὸ ἀποδείξω.

—Πῶς;

—"Οταν θἀρθῇ ἡ ὥρα, θὰ σοῦ πῶ. Καὶ μάλιστα, ἂν τύχῃ καὶ σὲ ξαναβρίσῃ ὁ κύριος ὑποψήφιος πεθερός σου, νὰ τοῦ ἀναφέρῃς τὶς ἀπόψεις μου.

'Η συζήτησις αὐτὴ γινότανε σὲ κάποιο καφενεδάκι. "Υστερα ἀπὸ λίγο, ξεκίνησα γιὰ τὸ σπίτι τῆς Νάντιας. Θὰ πηγαίναμε σὲ κάτι βαφτίσια. Στὸ δρόμο ὅμως, σκεφτόμουν συνέχεια τὰ λόγια τοῦ Δημοσθένη κι' ἐνιωθα πὼς εἶχε συνέλθει κάπως ἡ στραπατσαρισμένη μου ἐξειπερέπεια. «Δὲν ἀποκλείεται νὰ ἔχῃ δίκιο, βεβαιώση ὅτι, κάτω ἀπὸ αὐτὸ τὸ φοβερὸ καὶ τρομερὸ βρισίδι τοῦ κυρίου Χρυσίδη, δὲν κρύβεται μιὰ ἀπέραντη συμπάθεια γιὰ τὴν ἀφεντιά μου;»

Μ' αὐτὲς τὶς βολικὲς σκέψεις ἔφτασα στὸ σπίτι τῆς Νάντιας καὶ ἡ ὑπηρεσία μὲ πέρασε στὸ σαλόνι.

—'Η δεσποινὶς εἶναι στὸ μπάνιο, ἀλλὰ δὲν θ' ἀργήσῃ, εἶπε.

Κάθησα στὸν καναπέ, ἔβγαλα τὸ πακέττο μου κι' ὅτι ἑτοιμαζόμουν νὰ ἀνάψω τσιγάρο, μπῆκε ὁ κύριος Χρυσίδης, κρατῶντας ἕνα ζευγάρι γόβες στὰ χέρια του. Φυσικά, μόλις τὸν εἶδα, σηκώθηκα ἀμέσως, ἀλλὰ καὶ πάλι δὲν κατάφερα νὰ ἠρεμήσω τὸ σκουντούφλικο ὕφος του.

—Δὲν μοῦ λές, κύριε Λαλάκη, ἔκανε σηκώνοντας τὶς γόβες. "Ολο μὲ τὰ πόδια τὸ γυρίζεις τὸ κορίτσι μου;

Τὸν διαβεβαίωσα ἀμέσως ὅτι μπαίνουμε πολὺ συννὰ καὶ στὸ λεωφορεῖο, ἀλλὰ δὲν τοῦ ἔκανε ἐντύπωσι. Τότε θυμήθηκα τὶς ἀπόψεις τοῦ Δημοσθένη καί, χωρὶς νὰ χάσω καιρό, ἄρχισα νὰ τοῦ ἀναφέρω ἕνα πρὸς ἕνα τὰ χαρίσματα τῆς ὑπέροχης ράτσας μας. 'Απ' ὅ,τι θυμάμαι, αὐτὰ τοῦ εἶπα πάνω - κάτω:

—Κύριε Χρυσίδη, μὴν προσπαθῆτε νὰ μὲ κοροϊδέψετε, γιατὶ ἐγὼ δὲν γελιέμαι. 'Η καρδιά σας εἶναι πιὸ τρυφερὴ κι' ἀπὸ τὶς καρδιὲς τῶν μικρῶν παιδιῶν. Τὸ γεγονὸς ὅτι μὲ βρίζετε, δὲν ἔχει καιμιὰ σημασία, γιατὶ ἀπὸ τὸ ἕνα μου αὐτὶ μπαίνουν κι' ἀπὸ τὸ ἄλλο βγαίνουν

Γούρλωσε τὰ μάτια του

—"Ωστε, ἔτσι; φώναξε.

—Μάλιστα, ἀπάντησα. Καὶ εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ τὰ ὑπομείνω ὅλα, μέχρι νὰ φτάσω στὸν ἀντικειμενικό μου σκοπό. Στὸ κάτω - κάτω, δὲν σᾶς κρατῶ κακίαι, γιατὶ κανένας σ' αὐτὸν τὸν κόσμο δὲν εἶναι τέλειος. Παράδειγμα πρῶτον, ἐγώ. Εἶμαι ἀπέντερος. Παράδειγμα δεύτερον, ἐσεῖς. Δὲν ἔχετε ἀνατροφή. 'Εκεῖνο ποὺ ἔχει σημασία, ὅμως, εἶναι κάτι ἄλλο, πολὺ πιὸ σπουδαῖο. 'Η ποιότης τῆς ράτσας μας. Εἴμαστε μιὰ ὑπέροχη ράτσα!

Εἶχα ἐνθουσιαστῆ τόσο πολὺ μὲ τὰ ἴδια μου τὰ λόγια, ὥστε σὲ μιὰ στιγμή, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω, ἔκανα ἔτσι κι' ἀνέβηκα σὲ μιὰ καρέκλα.

— Κύριε Χρυσίδη, φώναξα συγκινημένος. Σᾶς διαβεβαιώ, ὅτι κι' ἂν ἀκόμα λυσσάξετε ἀπὸ τὸ κακό σας στὸ τέλος, θὰ μᾶς δώσετε τὴν εὐχή σας, γιατὶ ἀνήκετε κι' ἐσεῖς στὴν ὑπέροχη ράτσα ποὺ ἀνήκω κι' ἐγώ!...

Εἶχα σκοπὸ νὰ συνεχίσω ἀκόμα καὶ νὰ τοῦ πῶ πάρα πολλά, ἀλλὰ δὲν μπόρεσα, γιατὶ ἀναγκάστηκα νὰ σκύψω, ἐπειδὴ μοῦ πέταξε τὴν ἀριστερὴ γόβα της Νάντιας.

—"Εξω ἀπὸ τὸ σπίτι μου, φώναξε. "Εξω. Φυσικά, δὲν ἔχασα τὴν ψυχραιμία μου. Εἰδοποίησα τὴν Νάντια μὲ τὴν ὑπηρεσία ὅτι θὰ βρίσκωμαι στὸν κῆπο καὶ βγῆκα ἀπὸ τὸ σαλόνι. "Υστερα ἀπὸ λίγο, ὅταν ἦρθε καὶ μὲ βρῆκε, ἔτρεμε σὰν ψάρι.

—Καλέ, τί τοῦ εἶπες, τοῦ μπαμπᾶ, καὶ σοῦ φερθῆκε ἔτσι; ρώτησε.

—"Οτι, παρ' ὅλες τὶς φωνές του, στὸ τέλος θὰ μᾶς δώσῃ τὴν εὐχή του, γιατὶ ἔχει κι' αὐτὸς, ὅπως κάθε "Ελληνας, χρυσὴ καρδιά.

—Καὶ γι' αὐτὸ σὲ πέταξε ἔξω;

—Δυστυχῶς.

—Καλά, τώρα τώρα στὰ βαφτίσια, κι' ὅταν γυρίσω θὰ τὸν συγυρίσω...

Βγαίνοντας ἀπὸ τὴν μεγάλη σιδερένια πόρτα τοῦ κήπου, τὸν ἄκουσα ποὺ φώναξε:

—Ἂν ξαναπατήσῃ ἐδῶ μέσα αὐτὸς ὁ βλάκας, θὰ τοῦ κόψω τὰ ποδάρια!...

Τὸ ἴδιο βράδι, ὅταν γύρισε ἡ Νάντια στὸ σπίτι — ἐγὼ δὲν μπῆκα μέσα — ἔγινε φασαρία τρικούβερτη καὶ στὸ τέλος τοῦ δήλωσε ὅτι θὰ πέσῃ ἀπ' τὴν ταράτσα ἂν δὲν μὲ πάρῃ. Τώρα, βέβαια ἐπειδὴ δὲν εἶναι εὔκολο νὰ καταλάβετε πόσο γλυκὸς νέος εἶμαι, ἴσως νὰ νομίζετε, ὅτι τὰ παραεῖπε ἡ Νάντια. Κι' ὅμως, μιλοῦσε εἰλικρινά, γιατὶ ἔτσι τὸ ἔνιωθε. Τὸ σᾶχνω εἶναι, ὅτι ὁ πατέρας της τὸ εἶχε δηλώσει γιὰ τὰ καλά.

—Καλύτερα νὰ πέσῃς ἀπὸ τὴν 'Ακρόπολι, παρὰ νὰ πάρῃς αὐτὸν τὸν τρελλό! φώναξε.

Εἶχα σταθῆ στὰ ἡμίφως τῆς πόρτας της καὶ τ' ἄκουγα ὅλα. "Εβγαινα ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα φαρμακωμένος.

*

Τὴν ἄλλη μέρα, μοῦ τηλεφώνησε ὅτι δὲν θὰ μ' ἔβλεπε γιατὶ ἦτανε κλειδωμένες καὶ οἱ δυὸ πόρτες. Τοῦ κυρίως σπιτιοῦ καὶ τοῦ κήπου.

—Μὰ κι' ἐσύ, βρὲ ἀγάπη μου, ἤτανε ἀνάγκη νὰ τοῦ μιλήσῃς γιὰ σαχλαμάρες; εἶπε ἡ Νάντια.

—Ἴσως δὲν κατάλαβες καλά, ἀπάντησα. Ἐγὼ νομίζω ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ κολακευτῇ.

Ἡ Νάντια ἔβαλε τὰ κλάματα.

—Νά, ὅμως, ποὺ δὲν κολακεύτηκε, εἶπε.

Ἔκλεισα τὸ ἀκουστικὸ καὶ πῆρα τοὺς δρόμους σὰν τρελλός. Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία ὅτι οἱ ἀπόψεις τοῦ Δημοσθένη σχετικὰ μὲ τὴ ράτσα μας, μὲ εἶχανε χαντακώσει.

★

Τὸ ἴδιο μεσημέρι, κατὰ τὶς 12 καὶ 10', συναντήθηκα μὲ τὸν Δημοσθένη. Ἦτανε Κυριακὴ κι' ἑτοιμαζόταν νὰ πάῃ γιὰ μπάνιο. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἔβγαινε ἀπὸ τὸ σπίτι του.

—Γιατί ἔχεις αὐτὰ τὰ μοῦτρα; ρώτησε.

—Διότι οἱ ἀπόψεις σου σχετικῶς μὲ τὴ ράτσα μας ἀπεδείχθησαν ὀλέθριες, εἶπα. Ὁ κύριος Χρυσίδης, δὲν θέλει νὰ μὲ δῇ οὔτε ἀπὸ μακρυά.

—Ἀνοησίες, εἶπε. Ἔλα νὰ πᾶμε γιὰ μπάνιο καὶ θὰ τὰ ποῦμε. Ἔχω ἕνα παλιὸ πανταλόνι καὶ νομίζω ὅτι θὰ βρεθῇ καὶ κάποιο μαγιό.

Δὲν εἶχα κουράγιο νὰ πῶ ὄχι. Μπήκαμε στὸ σπίτι του, φόρεσα ἕνα παλιὸ πανταλόνι, βρήκαμε κι' ἕνα μαγιὸ τῆς κακιᾶς ὥρας καὶ ξεκινήσαμε. Εἶχα τὸ μαῦρο μου χάλι. Ὁ Δημοσθένης ἀγανάκτησε.

—Μά, βρέ ἀδελφέ, φώναξε, πῶς κάνεις ἔτσι; Σοῦ ἐγγυῶμαι, ὅτι ὅλα θὰ πάνε καλά. Ἡ ράτσα μας εἶναι καλοκαρδη καὶ βάζω ἀκόμα καὶ στοίχημα ὅτι σήμερα - αὔριο θὰ ἔχουν περάσει τὰ νεῦρα τοῦ πεθερού σου. Κι' ἐπειδὴ ἀμφιβάλλεις, θὰ στὸ ἀποδείξω ἀμέσως.

Εἴχαμε σταθῇ στὴν εἴσοδο ἑνὸς φούρνου κι' ὅπως ἤτανε μεσημέρι, μπαινάβγαινε ὁ κόσμος, κουβαλῶντας στὸ σπίτι του τὰ ψητά.

—Πρόσεξε καὶ θὰ δῇς, εἶπε.

Τὴν ἴδια στιγμὴ, περνοῦσε ἀπὸ μπροστά μας μιὰ κυρία, φορτωμένη μὲ ἕνα τεράστιο ταψί, γεμάτο πατάτες καὶ κρέας. Ὁ Δημοσθένης τὴν σταμάτησε.

—Παρακαλῶ, μᾶς δίνετε δυὸ πατατοῦλες; ρώτησε.

Ἡ γυναίκα κοντοστάθηκε, μᾶς ἔριξε μιὰ γρήγορη ματιὰ μὰ χαμογέλασε.

—Βεβαίως, εἶπε.

Ὁ Δημοσθένης πῆρε τρεῖς πατάτες — οἱ δυὸ ἤτανε κολλημένες — καὶ μοῦ ἔδωσε τὴν μιά. Φυσικὰ εὐχαριστήσαμε τὴν κυρία, φάγαμε τὶς πατάτες καὶ τὸν ἔπιασα ἀπὸ τὸ χέρι.

—Πάμε, εἶπα.

Τραβήχτηκε θυμωμένος.

—Ὄχι, ἀγαπητέ μου, φώναξε. Θὰ κάτσῃς ἐδῶ, γιὰ νὰ σοῦ ἀποδείξω ὅτι δὲν λέω σαχλαμάρες. Ἔχω ταξιδέψει στὸ ἐξωτερικὸ καὶ σὲ πληροφορῶ ὅτι ὄχι μόνον πατάτα δὲν δίνουν, ἀλλὰ οὔτε νερό. Ἀκόμα κι' ἂν φοᾶς, δὲν γυρίζουν νὰ σὲ κυττάξουν.

Εἶχε γίνει κατακόκκινος ἀπ' τὸ θυμό του.

—Μάλιστα, ἀγαπητέ μου, συνέχισε. Ὄχι μονον ἐσύ, ἀλλὰ κι' ὅλοι οἱ Ἕλληνες πρέπει νὰ καταλάβουν ὅτι εἶναστε μιὰ ὑπέροχη ράτσα!...

Βγῆκε ἀπ' τὸ φοῦρνο ἕνας γέρος μὲ ταψί.

—Μιὰ πατατούλα...

—Εἶναι ψάρι, ἔκανε ὁ γέρος, σαστισμένος.

Ὁ Δημοσθένης ἔσκυψε στὸ ταψὶ θυμωμένος.

—Ψάρι. Κυριακάτικα; Δὲν θέλουμε...

Ὁ γέρος ζοχαδιάστηκε κι' ὅπως φοροῦσε μασέλες, ἀνοιγόκλεισε τὸ στόμα του καὶ τὶς κοπάνησε, γιατὶ τοῦ φύγανε ἀπ' τὴν θέση τους.

—Τί ἤθελες ρέ; Φασιανό;

—Ψητό.

—Ἄει στὸ διάβολο!

Ἔφυγε τρέμοντας ὁλόκληρος. Ὁ Δημοσθένης μὲ κύτταξε, ἐνθουσιασμένος.

—Τάκουσες; Μᾶς ἔβρισε, ὄχι γιατὶ τοῦ ζητήσαμε, ἀλλὰ ἐπειδὴ δὲν πήραμε. Κι' αὐτὸ ἀκόμα ἀποδεικνύει τὴν ὑπέροχη ράτσα μας! Κάτσε νὰ δῇς πατάτες ποὺ θὰ φάμε!

Δὲν προφτάσαμε ὅμως νὰ φᾶμε ἄλλες πατάτες, γιατὶ μᾶς βούτηξε ἕνας ἀστυφύλακας. Κατὰ πάσαν πιθανότητα, θὰ τὸν ἔστειλε ὁ γέρος, ἐπειδὴ τὸν προσβάλαμε. Ὁ Δημοσθένης ξαφνιάστηκε.

—Τί συμβαίνει, κύριε ἀστυφύλαξ; ρώτησε.

—Πρέπει νὰ σᾶς πάω μέσα γιὰ ἐπαίτεια...

Ὕστερα ἀπὸ ἕνα τέταρτο, παρουσιαστήκαμε στὸν διοικητὴ τοῦ ἀστυνομικοῦ τμήματος τῆς περιφερείας.

★

Ὁ κύριος διοικητὴς μᾶς ἔκανε διάφορες ἐρωτήσεις καὶ ἐμεῖς τοῦ ἐκθέσαμε τὶς ἀπόψεις μας, ἀλλὰ στὸ τέλος, μᾶς ζήτησε νὰ τοῦ παρουσιάσουμε ἕνα ἀπὸ τὰ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ἔπρεπε νὰ βεβαιώσουν, ὅτι δὲν ἤμαστε ἐπαγγελματίες ἐπαίτες.

—Μετὰ χαρᾶς, εἶπε ὁ Δημοσθένης. Θὰ σᾶς φέρουμε ἕναν ποὺ κάνει γιὰ δέκα.

—Ποιόν; ρώτησε ὁ ἀξιωματικός.

—Τὸν πεθερὸ τοῦ κυρίου. Εἶναι βιομήχανος. Πάρτε τον στὸ τηλέφωνο.

Ἀγωνίστηκα ὅσο μποροῦσα γιὰ νὰ μὴ γίνῃ αὐτὸ τὸ τηλεφώνημα, ἀλλὰ δὲν τὰ κατάφερα, κι' ἔτσι, ὕστερα ἀπὸ ἕνα τέταρτο κατέβασε ὁ κύριος Χρυσίδης ξαναμμένος.

—Οἱ κύριοι, τοῦ ἐξήγησε ὁ κύριος διοικητής, συνελήφθησαν ἔξω ἀπὸ ἕνα φοῦρνο.

—Καὶ τί ἔκαναν;

—Ζητοῦσανε πατατούλες.

Γούρλωσε τὰ μάτια του ὁ κύριος Χρυσίδης.

—Μέγας εἶσαι Κύριε! φώναξε. "Ηθελες νὰ γίνῃ καὶ γαμπρός μου, βρὲ Βλάκα;

Ἀγανάκτησα μὲ τὴν χοντροκεφαλιά του.

—Προσπαθούσαμε νὰ ἀποδείξουμε ὅτι εἴμαστε μιὰ ὑπέροχη ράτσα, φώναξα. Κι' ἄλλη φορά, σᾶς ἀπαγορεύω νὰ μὲ λέτε Βλάκα.

—Οὔ νὰ χαθῇς, Βλάκα!

Ἔφυγε κατεβαίνοντας τρεχάτος τὰ σκαλιά. Ὕστερα ἀπὸ δέκα λεπτά, φύγαμε κι' ἐμεῖς. Εἶχα φαρμακωθῇ τελείως κι' ὁ Δημοσθένης φαινόταν συλλογισμένος.

—Ξέρεις κάτι; εἶπε. Ἐπιμένω στὴ θεωρία μου, ὅτι ὅλοι οἱ Ἕλληνες εἴμαστε μιὰ ὑπέροχη ράτσα.

—Κι' ὁ πεθερός μου;

—Αὐτὸς εἶναι ἡ ἐξαίρεσις. Πρόκειται γιὰ γαϊδούρι ὁλκῆς. Καλύτερα ποὺ ἤρθανε ἔτσι τὰ πράγματα. Θὰ σ' ἔκανε δυστυχισμένο... Πάντως, ἂν τὴν ἀγαπᾶς τόσο πολύ, νὰ ἐπιμείνῃς κι' ὅπου βγῇ.

Πήραμε τὸ λεωφορεῖο καὶ τραβήξαμε γιὰ τὴ θάλασσα.

★

Ἀπὸ τότε, ἔχει περάσει ἕνας μήνας περίπου κι' ἐγὼ ἐξακολουθῶ νὰ στήνουμαι στὴν πόρτα τῆς Νάντιας καὶ νὰ ἐπιμένω. Περιμένω δηλαδὴ τὸν κύριο Χρυσίδη καὶ τοῦ ζητῶ τὴν Νάντια ἡ ὁποία πῆγε ἕνα μικρὸ ταξίδι σὲ κάποιο νησί. Δὲν μοῦ λένε σὲ ποιό. Πάντως, προχθὲς μοῦ λένε σὲ ποιό. Πάντως, προχθὲς τὸ πρωὶ ποὺ τὸν συνάντησα, μὲ ἔστειλε στὴν κουζίνα του νὰ φάω πατάτες. Φαίνεται ὅτι ἄρχισε νὰ λυγίζῃ, γιατὶ στὴν ἀρχὴ μὲ ἔβιωνε μὲ τὰ χειρότερα λόγια. Δὲν ἄνοιγε τὸ στόμα του καὶ τὶς κοπάνησε, γιατὶ τοῦ φύγανε ἀπ' τὴν θέση τους. Εἶναι βέβαιος.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ

ΠΩΣ ΣΠΟΥΔΑΖΟΥΝ ΣΤΗ ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΑΓΓΛΙΑ

- Τὰ πανεπιστήμια καὶ ὁ Γεχοὺντι Μενουχίν.
- Οἱ φρακοφόροι τοῦ Ἤτον.

Ἂν βρεθῆτε στὸ Λονδῖνο, ἄπραγος καὶ ἀνήξερος τουρίστας, μὴν ἐχάσετε νὰ τὸν προτιμήσετε.

Τὸν ξέρουν ὅλες οἱ γωνιὲς καὶ οἱ δρόμοι, οἱ ἐπίσημοι καὶ ἀνεπίσημοι, τὰ μαγαζιὰ καὶ τὰ ξενοδοχεῖα, κυρίως οἱ ταβέρνες καὶ τὰ καλὰ «οἰκογενειακὰ» ἐστιατόρια, ὅπου ὁδηγεῖ τὰ καραβάνια του, ὕστερα ἀπ' τὶς πολύωρες περιπλανήσεις στὰ μνημεῖα καὶ τοὺς πύργους καὶ σ' ὅλα τ' ἀξιοθέατα τῆς Νοτίου Ἀγγλίας.

Εἶναι ὁ καλύτερος τσιτσερόνε καὶ ξεναγὸς τῆς ἀγγλικῆς αὐτοκρατορίας καὶ ἔχει γίνει πασίγνωστος μὲ τὸ παρατσούκλι «Ὁ κουτσὸς μὲ τὸ γαρύφαλλο».

Εἶναι ἕνας παχουλούτσικος καὶ ἀγγελόμορφος νέος, ξανθὸς καὶ καλοκάγαθος, ἀπόφοιτος τῆς Ὀξφόρδης καὶ πραγματικὸ τέρας μνήμης καὶ πολυγνωσίας, ποὺ γνωρίζει τὰ πάντα καὶ τοὺς πάντας μέσα στὰ ἀχανῆς τῆς ἱστορίας, μὲ λεπτομέρειες, χρονολογίες καὶ παρασκήνια — ὁ πιὸ κατάλληλος ἄνθρωπος γιὰ νὰ σᾶς κατατοπίσῃ σὲ ὅσα συνέβησαν, συμβαίνουν καὶ... θὰ συμβοῦν στὴν γηραιὰ Ἀλβιόνα.

Τὸ μόνο ἐλάττωμά του, εἶναι πὼς θεωρεῖται (καὶ εἶναι) τὸ μεγαλύτερο πηρούνι καὶ τὸ γερότερο ποτῆρι τοῦ Λονδίνου. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶναι, γιὰ τοὺς τουρίστες τουλάχιστο, ἐλάττωμα...

★

Τὸν ζητήσαμε καὶ μᾶς ἤρθε, φρέσκο-φρέσκο, μ' ἕνα τεράστιο γαρύφαλλο, στὸ πέτο, πράγμα ποὺ τοῦ ἔδωσε καὶ τὸ παρατσούκλι του.

— Οἱ Ἄγγλοι φοιτηταὶ εἶναι οἱ φιλησυχώτεροι τοῦ κόσμου, τουλάχιστο στὴν Ὀξφόρδη, μᾶς ἐξήγησε. Πρῶτο μέλημά τους εἶναι τὸ διάβασμα καὶ δεύτερο ἡ... καζούρα.

Μένουμε ἐκπληκτοι μπροστὰ στὶς διαπιστώσεις του διερμηνέα μας.

— Καζούρα, εἴπατε, κ. Γαρύφαλλε; Μὰ πῶς συμβιβάζεται ἡ καζούρα μὲ τὴν «φιλησυχία»;

— Συμβιβάζεται, διότι ἐδῶ οἱ καζοῦρες εἶναι ὁμορφες καὶ δὲν ἔχουν ἴχνος βανδαλισμοῦ. Παροιμιῶδης εἶναι ἡ φάρσα ποὺ σκάρωσαν οἱ φοιτητὲς στὸν Κρούτσεφ, ὅταν ἐπισκέφθηκε τὴν Ὀξφόρδη μὲ τὸν Μπουλγκάνιν, πρὶν ἐξ-ἑφτὰ χρόνια. Οἱ τοῖχοι τῶν κτιρίων γέμισαν ἐπιγραφές... ὑπὲρ τοῦ Στάλιν. Ὁ Ρῶσος ἡγέτης, ἔβαλε τὰ γέλια, μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν πρωτότυπη ἀγγλικὴ ἀντιπολίτευση.

— Καὶ γιατί ἦρθε ὁ Κροῦτσεφ στὴν Ὀξφόρδη;

Ὁ κ. Γαρύφαλλος κορδώθηκε ὑπερηφάνως:

— Ὅλοι οἱ διάσημοι ξένοι ποὺ ἔρχονται στὴν Ἀγγλία, θεωροῦν χρέος τους νὰ ἀποτίσουν φόρο τιμῆς στὸ πατροπαράδοτο ἀγγλικὸ πνεῦμα, ποὺ ἐκπροσωπεῖται ἀπ' τὰ 26 πανεπιστήμια τῆς Ὀξφόρδης. Σὰν ἐλόγου σας!

— Θενκγιού, κ. Γαρούφαλλε.

★

Τὸ πανεπιστήμιο τῆς Ὀξφόρδης, ὅπως ἀναφέραμε κιόλας, δὲν εἶναι ἕνα, ἀλλὰ 26 συνολικὰ πανεπιστήμια.

206 μεγόλα κτίρια, παλλαϊκά, μὲ σκουρόχρωμους τοίχους καὶ στέγες, μὲ μεγάλα κανγελλωτὰ παράθυρα καὶ μετόπες, στολισμένες μὲ γλυπτὲς παραστάσεις ὅλων τῶν ρυθμῶν, ἀπὸ τὸν γεμάτο χέρι Ἰωνικὸ ὡς τὸν βαρὺ καὶ γκινιάδη γοτθικό, συγκροτοῦν τὴν Πανεπιστημιούπολι. Σὲ κάθε κτίριο, ποὺ ἔχει καὶ τὴ δική του ὀνομασία, λειτουργεῖ καὶ ἕνα γκρούπ Σχολῶν μὲ τοὺς ἀνάλογους κοιτῶνες, αἴθουσες ἀναγνώσεως καὶ τραπεζαρίες φαγητῶν, ἀφοῦ οἱ φοιτητὲς εἶναι ἐσωτερικοί.

Κάθε τέσσερα ἢ πέντε τέτοια κτίρια ἑνώνονται σὲ μικρότερα συγκροτήματα, μὲ τὸν δικό τους αὐλόγυρο, ποὺ εἶναι, σημειωτέον, μεγαλύτερος ἀπ' τὰ προπύλαια τοῦ πανεπιστημίου τῶν Ἀθηνῶν.

Ὁ αὐλόγυρος εἶναι χωματένιος, ἄντυτος ἀπὸ πλακάκια καὶ πεζοῦλια εἴσοδος γιὰ νὰ μὴν κτυποῦν στοὺς καγγέδες τους οἱ φοιτηταί, ἢ γιὰ νὰ μποροῦν νὰ κοιμοῦνται στὰ μαλακά, ἀφοῦ, ὅπως μᾶς πληροφορεῖ ὁ κ. Γαρύφαλλος, συχνὰ τὰ ζετρόφιμοι τῆς Ὀξφόρδης, φορώντας τὴν πατροπαράδοτη τηβεννό τους, προτιμοῦν νὰ πάρουν ἕναν ὕπνακο στὴν αὐλή, παρὰ στοὺς ἀπέραντους κοιτῶνες.

Χαρακτηριστικὸ ὅλων τῶν κτιρίων τῆς Πανεπιστημιουπόλεως εἶναι τὰ λουλούδια, ἡ σιωπὴ καθὼς καὶ ἡ ἀπαλὴ ἀτμόσφαιρα ποὺ πρακτικεύει στὴν μελέτη καὶ τὴν περισυλλογή.

Κάθε δυὸ μέτρα, θὰ συναντήσῃς μιὰ πρασιά, ἀπὸ γαλάζιες κομπανούλες καὶ τουλίπες, ἀπὸ ἀγιοκλήματα καὶ μενεξελιὲς διολέτες, ντάλιες καὶ λευκὰ κρινάκια.

Κισσοὶ καὶ περιπλοκάδες ζώνουν τὰ παράθυρα καὶ τὶς μετόπες καὶ σκιερὰ δρομάκια διέρχονται καὶ ἀνάμεσα στὶς αἴθουσες διδασκαλίας.

Καὶ κάτι ἄλλο, ἀξιοσημείωτο:

Σ' ὁλόκληρη τὴν Πανεπιστημιούπολι, δὲν ὑπάρχουν κουδούνια πού νὰ χτυποῦν τὸ διάλειμμα. Κάθε τάξη ἢ κάθε Σχολή, ὅταν τελειώσῃ τὸ μάθημα, διαλύεται ἡσυχα-ἡσυχα καὶ οἱ φοιτητὲς τραβοῦν καθένας ἢ γιὰ τὸ ἀναγνωστήριο ἢ γιὰ περίπατο στὴν πόλη.

Κάθε κτίριο ζῇ τὴ δική του ἴσυχη ζωή, χωρὶς νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ ὅ,τι γίνεται τριγύρω. Ὅπως συμβαίνει μὲ τὶς κυψέλες τῶν μελισσῶν, παρατηρεῖ ὁ κ. Γαρύφαλλος.

Καὶ δὲν ἔχει ἄδικο.

ΟΙ «ΑΚΟΥΡΕΥΤΟΙ» ΤΗΣ ΟΞΦΟΡΔΗΣ

Ἐκεῖνο ποὺ προκαλεῖ κτυπητὴ ἐντύπωσι, στοὺς φοιτητὲς τῆς Ὀξφόρδης, εἶναι τὰ... μακριὰ γυναικεῖα μαλλιὰ τῶν ἀγοριῶν, κομμένα κατὰ τὸν πρότυπο τῶν Μπήτλ'ς, καὶ κατὰ δεύτερο λόγο ἡ τήβεννος.

Πραγματικά, στοὺς 10 φοιτητές, οἱ 9 τρέφουν χαίτην ποὺ πέφτει, χτενισμένη ἢ ἀχτένιστη, στοὺς ὤμους των, ἔτσι ποὺ διαπορεῖς ὅταν τοὺς ἀντικρύσῃς, σὲ ποιὸ φύλο ἀνήκουν.

Τὴν ἀπορία ὅμως αὐτή, ἀρκετὰ ἔντονη στοὺς ξένους τουρίστες, δὲν τὴν συμπερίζονται καθόλου οἱ Ἐγγλέζοι καὶ περισσότερο οἱ ἴδιοι οἱ φοιτητές.

Γι' αὐτούς, τὸ πρᾶγμα εἶναι φυσικώτατο, λὲς καὶ οἱ ἄνδρες γεννήθηκαν γιὰ νὰ τρέφουν γυναικεῖα μαλλιά, ἐνῶ οἱ γυναῖκες ἀντιθέτως γεννήθηκαν γιὰ νὰ κουρεύωνται ἀγορίστικα.

Ὁ κ. Γαρύφαλλος, στὰ φῶτα τοῦ ὁποίου καταφύγαμε, γιὰ τὴν ἐξήγησι τοῦ φαινομένου αὐτοῦ, στάθηκε ἀδύνατο νὰ ἐννοήσῃ γιατί παραξενευτήκαμε.

— Τὰ μαλλιά, κύριοι, μᾶς τόνισε, εἶναι... μαλλιὰ καὶ τίποτ' ἄλλο. Κι' ὁ κάθε κάτοχος μαλλιῶν ἔχει δικαίωμα νὰ τὰ κόβῃ ὅπως θέλει.

— Καὶ οἱ καθηγηταί; ρωτήσαμε. Στὴν πατρίδα μας, διατάσσουν τοὺς μαθητὲς νὰ τὰ κόβουν μὲ τὴν φιλή.

— Ἐδῶ, μᾶς ἀπάντησε θυμόσοφα ὁ «κουτσὸς» μὲ τὸ γαρύφαλλο», τὸ πολὺ-πολὺ ν' ἀρχίσουν νὰ κουρεύωνται ἀλλὰ Μπήτλ'ς καὶ οἱ καθηγηταί! Τὸ χτένισμα εἶναι... ἐκτὸς μαθήματος. Δὲν ὑπάρχει τέτοια ἔδρα στὸ Πανεπιστήμιο τῆς Ὀξφόρδης.

★

Γιὰ ν' ἀντιληφθῇ κανεὶς τὴν σημασία τῶν Πανεπιστημίων τῆς Ὀξφόρδης καὶ τὸν ρόλο τους στὴν ἀγγλικὴ δημόσια ζωή, πρέπει νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν ὀνομαστὴ αἴθουσα τελετῶν.

Πρόκειται γιὰ ἕνα κυκλικὸ κτίριο, θαῦμα ἀρχιτεκτονικῆς, ποὺ τὸ ἐσωτερικό του μοιάζει ἐλαφρὰ μὲ καθολικὴ ἐκκλησία.

Σειρὲς καθισμάτων εἶναι τοποθετημένες συμμετρικά, ἐνῶ στὴν ἀνατολικὴ πλευρὰ τὰ καθίσματα εἶναι ἀμφιθεατρικά.

Στὸ κέντρο τῆς αἴθουσας, ἕνας κενὸς χῶρος δείχνει τὸ σημεῖο, ἐπου παίρνου θέσι τὰ τιμώμενα πρόσωπα, προκειμένου νὰ τοὺς ἀπονεμηθῇ ὁ τίτλος τοῦ διδάκτορος.

— Σὲ ποιοὺς ἀπονέμεται αὐτὸς ὁ τίτλος;

Ὁ κοσμήτωρ τῆς αἰθούσης, ἕνας ἀγέλαστος καὶ ὀστεώδης φαλακρὸς Ἄγγλος, παίρνει τὸ λόγο γιὰ νὰ μᾶς μυήσῃ στὰ πατροπαράδοτα ἤθη τῆς Ὀξφόρδης

— Ὁ τίτλος τοῦ Δρος, μᾶς λέει, ἀπονέμεται σὲ σπουδαῖα πρόσωπα ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ποὺ διέπρεψαν στὸν τομέα τους, στὰ γράμματα ἢ στὶς Τέχνες, στὶς ἐπιστῆμες ἢ στὴν Πολιτική, ἢ στὴν Στρατιωτικὴ Τέχνη ἀκόμη. Ἀνάμεσα στοὺς τελευταίους ἀνήκουν ὁ Ἀϊζενχάουερ καὶ ὁ Μακ-Μίλλαν, ποὺ εἶναι τώρα πρύτανις τῆς Ὀξφόρδης.

— Ποιός ἔχει σειρά, νὰ τιμηθῇ τώρα μὲ τὸν τίτλο τοῦ Δόκτορος τῆς Ὀξφόρδης; ρωτοῦμε.

— Ὁ Γιεχουντι Μενουχίν, διάσημος βιρτουόζος τοῦ βιολιοῦ, σέρ.

— Θένκγιου.

★

Δὲν μπορούσε νὰ φύγουμε ἀπὸ τὴν Ὀξφόρδη, πρὶν ὁ ἀξιολογος συνοδός μας, ὁ «κουτσὸς μὲ τὸ κόκκινο γαρύφαλλο», μᾶς μυήσῃ στὰ μυστήρια τῆς φοιτητικῆς «καζούρας» τῆς Ὀξφόρδης.

— Θὰ σᾶς δείξω μιά, μᾶς εἶπε ὁ διαπρεπὴς ξεναγός μας. Γιατὶ πρέπει νὰ ξέρετε πὼς ἐδῶ ὑπάρχει μιὰ ἀτελεύτητη ποικιλία «καζουρῶν», μὲ ὑποδιαιρέσεις, ἀποχρώσεις καὶ παραλλαγές, ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμός.

Καὶ μᾶς ὡδήγησε στὴν τραπεζαρία ἑνὸς κτιρίου τῆς Πανεπιστημιουπόλεως.

— Ἐδῶ κάθονται καὶ τρῶνε τὰ μπούν, ἐξήγησε ὁ κ. Γαρύφαλλος. Καὶ τρῶνε μὲ εὐπρέπεια. Ὅποιος ἀτακτήσῃ, παθαίνει τὸ μεγαλύτερο «καψόνι» τῆς ζωῆς του.

— Δηλαδή, κ. Γαρύφαλλε;

— Ὑποχρεώνεται νὰ πληρώσῃ τὸ φαγητὸ ὅλων τῶν συνδαιτημόνων τῆς αἰθούσης.

— Κι' ἂν δὲν ἔχῃ χρήματα;

Φοιτητὴς τῆς Ὀξφόρδης στὸ σπουδαστήριο: Τὰ μαλλιὰ... μαλλιά, καὶ ἡ μελέτη, μελέτη.

— Τότε ὑποχρεώνεται νὰ φάῃ ὅλα τὰ ὑπόλοιπα τῶν πιάτων ὅλων τῶν φοιτητῶν.

★

Δὲν ἄξιζε τὸν κόπο νὰ ἐπισκεφθοῦμε τὸν ἀντίποδα τῆς Ὀξφόρδης, ποὺ εἶναι ἐξ ἴσου ὀνομαστός, δηλαδὴ τὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Καίμπριτζ.

— Θὰ σᾶς ὁδηγήσω στὸ Κολλέγιο τοῦ Ἤτον. Εἶναι διάσημο, τόσο στὴν Ἀγγλία, ὅσο καὶ στὸ ἐξωτερικό. Καὶ κυρίως, κρύβει μιὰ ἰδιότυπες πανάρχαιες μεθόδους.

Δὲν εἴχαμε παρὰ νὰ συμμορφωθοῦμε, κι' ὕστερα ἀπὸ μιὰ εὐχαριστερων νὰ βρεθοῦμε στὸ ὁμώνυμο ἀγριουδάκι, τύπου ὀρεινῆς Ναυπακτίας, μὲ μικρὰ κτίρια καὶ καλντερίμια ἀντὶ γιὰ δρόμους.

Ἡ εἰκόνα τῶν φρακοφορεμένων πιτσιρίκων ποὺ ἔπαιζαν μὲ τὰ χώματα, ἦταν πραγματικὰ πρωτότυπη καὶ παράξενη.

Ὁ κ. Γαρύφαλλος ὅμως ἔσπευσε νὰ διαλύσῃ τὰ μειδιάματα καὶ τὶς ἀπορίες μας:

— Τὰ παιδιὰ αὐτά, τζέντλεμεν, εἶναι οἱ αὐριανοὶ βουλευτὲς καὶ ὑπουργοὶ τῆς κραταιᾶς βρεταννικῆς αὐτοκρατορίας. Ἕνα ἀπὸ αὐτὰ θὰναι καὶ ὁ αὐριανός μας πρωθυπουργός.

— Εἶστε βέβαιος γι' αὐτὸ ποὺ λέτε, κ. Γαρύφαλλε;

— Ἑκατὸ τοῖς ἑκατό, σέρ. Τὸ καλλέγιο τοῦ Ἤτον ἔχει ἀκριβῶς αὐτὴ τὴν ἀποστολή: Νὰ ἐκπαιδεύσῃ τὴν ἄρχουσα τάξι τῆς Ἀγγλίας, τοὺς «ἐπισήμους» τοῦ 1980 ἢ τοῦ 2000 μ.Χ. Ἡ παράδοσι τοῦ Ἤτον ἀναφέρει πὼς ἀπ' τὸ κολλέγιο αὐτὸ ἀπεφοίτησαν τὰ μεγαλύτερα μυαλὰ τῆς χώρας μας. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ μαθητὲς ἐγγράφονται ἀπὸ τὸ 70 ἔτος τῆς ἡλικίας τους καὶ ἀποφοιτοῦν μετὰ τὸ 22ον.

★

Ἀποχαιρετήσαμε τὸ Ἤτον, μὲ κάποιο θαυμασμὸ κι' ἀφήσαμε τοὺς Ἄγγλους ὑποψηφίους ὑπουργοὺς νὰ κυλοῦν ἐπὶ τὸν παρόντος τὸ ἀτεφάνια τους μὲ καλαμάκια, στὰ καλντερίμια τοῦ χωριοῦ.

Ἦταν, ἀλήθεια, ἕνα θέαμα ἀξέχαστο, ποὺ ἀποκαλύπτε στὰ μάτια μας τὸ μυστικὸ τῆς χώρας αὐτῆς, ὅπου οἱ παραδόσεις παίζουν τὸν πρῶτο ρόλο στὴ δημόσια καὶ ἰδιωτικὴ ζωὴ καὶ τὸ πνεῦμα τῆς φυλῆς διατηρεῖται ἀναλλοίωτο ἀπ' τὸ χρόνο.

Ἤμαστε βυθισμένοι στὶς σκέψεις αὐτές, ὥσπου ὁ ἥλιος κύλησε ὡς τὴν ἄκρη τοῦ κάμπου κι' οἱ κορφὲς ἀπ' τοὺς κέδρους βάφτηκαν στὴν ὁλοπόρφυρη φωτιὰ μιᾶς ὑπέροχης δύσεως.

Τὸ αὐτοκίνητο σταμάτησε ξαφνικά, κι' ὁ κ. Γαρύφαλλος μᾶς μίλησε γιὰ τὴν ἔκπληξι ποὺ μᾶς ἐπιφύλασσε.

— Βλέπετε αὐτὸν τὸν πύργο; μᾶς ρώτησε δείχνοντάς μας ἕνα παμπάλαιο συγκρότημα κτιρίων, μουσκεμένο στὴν ὁμίχλη τῶν αἰώνων, κάπου 50 μέτρα δεξιὰ τοῦ δρόμου.

— Τὸ βλέπουμε, σέρ.

— Ἔ, λοιπόν, αὐτὸς εἶναι ὁ πύργος τοῦ Μάλμπορω.

— Τὸ ὁποῖον, κ. Γαρύφαλλε;

— Τὸ ὁποῖον, ἐδῶ γεννήθηκε ὁ μεγαλύτερος Ἄγγλος τοῦ αἰῶνος μας, ὁ Τσῶρτσιλ. Κι' ἐδῶ, στὸ νεκροταφεῖο τοῦ χωριοῦ ἀναπαύεται ὁ ἀρχιτέκτων τῆς νίκης.

Φανταστῆτε ἕνα μικρὸ κοιμητήρι ταπεινοῦ χωριοῦ, μὲ ξύλινους καὶ πέτρινους σταυρούς, μὲ μιὰ μάντρα ἄβρακτη καὶ μισογκρεμισμένη, μὲ σπασμένη ξύλινη πόρτα. Λίγα ζῶα βόσκουν λεύτερα ἀπ' ἔξω στὸ γρασίδι, ἐδῶ μέσα στὸ χῶρο τοῦ κοιμητηρίου δὲν φαίνεται οὔτε ψυχή. Οὔτε καὶ ἕνας φύλακας ἢ ἕνας νεκροθάφτης. Δυὸ-τρεῖς βαλανιδιὲς ὑψώνουν τὸ πένθος τους κατακόρυφα καὶ λίγη χλόη ἀπεριποίητη σκεπάζει ποῦ καὶ ποῦ τοὺς τάφους.

Καθὼς προχωρεῖς, ἀρχίζεις νὰ νιώθῃς δέος. Μέσα σὲ τοῦτο τὸ ἀσήμαντο νεκροταφεῖο, ὅπου δὲν καίει κανένα καντῆλι, κι' ὅπου δὲν φρουρεῖ κανένας φανταχτερὸς γρεναδέρος, ὅπου δὲν ὑψώνεται κανένα μαυσωλεῖο καὶ δὲν ὑπάρχουν καγκελλόφραχτοι περιφραγμένοι χῶροι γιὰ οἰκογενειακοὺς τάφους, ἀναπαύεται ὁ πιὸ περήφανος καὶ σκληροτράχηλος ἄνδρας τοῦ 20ου αἰῶνος.

Λίγα βήματα ἀκόμη, κι' ὁ κ. Γαρύφαλλος μᾶς σταματᾶ μπροστὰ σὲ μιὰ μαρμάρι·η πλάνα, ἁπλωμένη πάνω στὸ νισόσκαφτο χῶμα.

— Ἐδῶ εἶναι;

Ρίγος διατρέχει τὰ πρόσωπα, τὶς καρδιὲς καὶ τὸν ἀέρα.

Σκύβουμε πάνω στὴν πλάκα καὶ διαβάζουμε: ΟΥ·Ι·ΝΣΤΩΝ ΤΣΩΡΤΣΙΛ. Ἕνα ὄνομα σκέτο, δίχως τίποτ' ἄλλο.

Στὴν κορφὴ τῆς πλάκας, ἕνα μάτσο μαραμένοι μενεξέδες, ἀφημένοι ἀπὸ καιρὸ μὲ εὐλάβεια, ἀπὸ κάποιο ἄγνωστο χέρι.

Καὶ πλάι δυὸ ἀκόμη τάφοι τῶν γονέων τοῦ μεγάλου ἀνδρός. Στοὺς μικροὺς σταυροὺς εἶναι γραμμένα τὰ ὀνόματά τους: Ῥάντολφ Τσώρτσιλ φάδερ, καὶ Τζέην Τσώρτσιλ.

Δυὸ σανίδια εἶναι μπηγμένα μπροστὰ στον τάφο, κι' ἕνα σχοινὶ τεντωμένο ἀνάμεσά τους ἐμποδίζει τὰ ζωντανά, ποὺ μπαίνουν ἐλεύθερα στὸ νεκροταφεῖο, νὰ πατήσουν πάνω στὸ μνῆμα καὶ νὰ τὸ βεβηλώσουν.

Καθώς, γεμάτοι συγκίνησι, ἀπομακρυνόμαστε, ἀναλογιζόμαστε τὴν ταπεινοσύνη τοῦ μεγάλου νεκροῦ, ποὺ στὴ ζωὴ του στάθηκε μιὰ παγκόσμια μορφή.

— Χάθηκε ἕνας τάφος τῆς προκοπῆς; Χάθηκε ἕνα καντῆλι; καὶ δυὸ φρουροὶ «τιμῆς ἕνεκ

Ο "ΘΗΣΑΥΡΟΣ,,

Δύο σελίδες ἀφιερωμένες στὸν ἀπόδημο Ἑλληνισμό, ποὺ γράφουν καὶ ἐπιμελοῦνται οἱ συνεργάται μας Σ.ΜΠΟΡΛΕΣΗΣ καὶ ΠΕΛΛΥ ΚΕΦΑΛΑ

ΦΙΛΕ ΞΕΝΗΤΕΜΕΝΕ

Τις δυὸ προηγούμενες βδομάδες, ὁ «Θησαυρὸς τοῦ ξενητεμένου» βρέθηκε κοντὰ στοὺς Ἕλληνες μετανάστες, ποὺ ἔφυγαν ἄλλοι γιὰ τὴ μακρυνὴ Αὐστραλία, ἄλλοι γιὰ νὰ δουλέψουν στὰ γερμανικὰ ἐργοστάσια. Ἔζησε μαζί τους τὴ θλίψη τους, γιὰ τὴν ἀπομάκρυνσί τους ἀπὸ τὴν πατρίδα καὶ τὰ πρόσωπα ποὺ ἀγαποῦν, καὶ ἄκουσε τὰ ὄνειρά τους, ἑκεῖνα τὰ παντοτινὰ ὀνειρα τῆς ἐπιτυχίας καὶ τῆς «καλύτερης ζωῆς», ποὺ σπρώχνουν τὸν Ἕλληνα στὸ δρόμο τῆς ξενητειᾶς.

Μὰ νὰ ποὺ αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ σκηνικὸ ἀλλάζει καὶ ἡ πονεμένη θλίψη τοῦ χωρισμοῦ γίνεται συγκινημένη χαρὰ ἐπιστροφῆς.

«Πρωτοπριακὸ καλοκαίρι γυρισμοῦ στὴν Ἑλλάδα», θάπρεπε ἴσως νὰ ὀνομαστῆ τὸ φετεινὸ καλοκαίρι, γιὰ τοὺς ὁμογενεῖς τῆς Ἀμερικῆς, (τῆς μεγάλης χώρας ποὺ ἀπορροφοῦσε τοὺς περισσότερους Ἕλληνες μετανάστες στὰ προπολεμικὰ καὶ τὰ πρῶτα μεταπολεμικὰ χρόνια). Γιατί, μέσα στὰ ὅρια τοῦ φετεινοῦ καλοκαιριοῦ, μὲ τὴν εὐκαιρία τῶν τριῶν μεγάλων συνεδρίων τῆς ὁμογενείας (γιὰ τὰ ὁποῖα ἔχουμε μιλήσει καὶ ἀλλοτε), γίνεται ἡ πρώτη μεγάλη ἐξόρμησι τῶν ὁμογενῶν πρὸς τὴν Ἑλλάδα. Σὲ πολλὲς χιλιάδες ἀνέρχονται οἱ ὁμογενεῖς ποὺ θα μᾶς ἔλθουν, ποὺ ἄρχισαν κιόλας νὰ φτάνουν. Καὶ ὁ «Θησαυρὸς τοῦ ξενητεμένου» προσπαθεῖ νὰ βρίσκεται ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ συχνὰ κοντά τους, στὶς συγκινητικὲς στιγμὲς αὐτῶν τῶν ἀφίξεων: "Ἀνθρωποι ποὺ γύρασαν στὴν ξενητειὰ καὶ ποὺ λαχτάρησαν νὰ ξανανιώσουν, ἔστω γιὰ λίγο, στὴν πατρίδα. Νέοι καὶ κοπέλλες, ἢ ἀκόμα καὶ παιδάκια, ποὺ γεννήθηκαν στὸ Νέο Κόσμο καὶ ἔρχονται γιὰ πρώτη φορὰ σ' αὐτὴ τὴ πανάρχαια καὶ δοξασμένη γῆ τῶν προγόνων τους, γιὰ νὰ τὴν γνωρίσουν, νὰ τὴν ἀγαπήσουν, νὰ λύσουν περήφανοι γι' αὐτὴν καὶ ἴσως νὰ ἀγκαλιάσουν ἕναν παπποῦ καὶ μιὰ γιαγιά, θείους, θεῖες καὶ ἐξαδέλφια, ποὺ θὰ ἀντικρύσουν γιὰ πρώτη φορά. Κι' ἀνάμεσα σ' αὐτὸ τὸν μικρὸ κόσμο, ποὺ μέχρι χθὲς τοὺς ἦταν ἄγνωστος καὶ ποὺ τώρα γίνεται δικός τους, δὲν θ' ἀργήσουν νὰ καταλάβουν, νὰ «νιώσουν» πὼς, κ' ἂν ἀκόμα ἡ ζωὴ μεταφύτευσε τὸ δικό τους κλωνάρι σὲ μιὰ ξένη χώρα μακρυνή, ἡ πραγματική τους ρίζα, ἡ πιὸ βαθειά, ἡ πιὸ δυνατὴ κι' ἀκλόνητη, βρίσκεται ἐδῶ, σ' αὐτὴ τὴ γῆ τῶν θεῶν.

Γιὰ μᾶς, ποὺ παρακολουθοῦμε σὰν τὶς ἀφίξεις, εἶναι σὰν νὰ ἀντικρύζουμε τὴν ἄλλη πλευρὰ ἑνὸς νομίσματος. Ἡ μέλλουσι εἶναι σὰν νὰ βλέπουμε στὰ πρόσωπα αὐτῶν τῶν ὁμογενῶν, ποὺ ἔρχονται γιὰ νὰ περάσουν τὸ καλοκαίρι τους στὴν Ἑλλάδα, πραγματοποιημένα τὰ ὄνειρα καὶ τὶς προσπάθειες ποὺ διασάζουμε πίσω ἀπὸ τὰ δάκρυα στὰ μάτια ἑκείνων ποὺ φεύγουν τώρα. Γιατὶ οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ὁμογενεῖς,ποὺ ἔρχονται στὴν Ἑλλάδα, κατώρθωσαν νὰ φτιάξουν, μὲ τὸν ἱδρῶτα καὶ τὸν κόπο τους, μὲ τὴν ἐπιμονὴ καὶ τὴν ἐξυπνάδα τους, τὴν «κιτλὺτερη ζωὴ» ποὺ ὀνειρεύτηκαν γρύγοντας. Κι' ἀκόμα κι' ἂν δὲν βρῆκαν τὸ πλούτη, βρῆκαν σχεδὸν σίγουρα τὴν ἄνεση. Καὶ κατώρθωσαν νὰ κρατήσουν στὴν καρδιὰ τους ἀνάλαφη τὴν ἀναμνησι τῆς πατρίδας. Καὶ τώρα ποὺ ἔρχονται πάλι τὸ χῶμα τῆς μητρικῆς γῆς, μὲ τὴν ἱκανοποίησι ποὺ δὲν στάθηκε ἄδικος καὶ ἀνάφελλος ὁ ξενητεμός τους, ἡ ἀπομάκρυνσί τους ἀπὸ πρόσωπα καὶ μέρη ἀγαπημένα.

Μοῦ εἶναι ἀδύνατο, ἐνῶ τοὺς κυττάζω, ἐνῶ κουβεντιάζω μαζί τους, νὰ μὴν κάνω μιὰ αὐθόρμητη σύγκρισι μὲ τοὺς ἄλλους, ἐκείνους ποὺ ἔφυγαν, ποὺ φεύγουν τώρα. Τὰ ἴδια ὀνειρα, οἱ ἴδιες προσδοκίες. Ἀδύνατο ἐπίσης, οἱ ἀόριστα ἀκόμα, ποὺ τὴ μιὰ μεριὰ ἀφίστα ἀπὸ τὸ ἄγνωστο, ἀπὸ τὴν ἄλλη πραγματοποιημένα, ὁλοένα περισσότερο, ἄλλοτε λιγώτερο – πάσες φορὲς ἡ ζωὴ μας ἀνταγκάζει νὰ προσγειωνώμαστε ἀπὸ τὰ πολὺ ψηλὰ πετάγματα τῆς φαντασίας!

Καὶ ὅμως, ἀκριβῶς ἐπειδὴ ὑπάρχει ἀνάγκη ἀπὸ ἐνημέρωσι γιὰ τὴν ἐπιστροφή, ἀλλὰ χτισμένα μὲ σίγουρα, σταθερὰ βάσεις. Μὲ τὰ «ὑλικὰ» τοῦ κόπου, τοῦ ἱδρῶτα καὶ τὰ, τῆς ἐπιμονῆς τοῦ καινούργιου καὶ ἴσως-ἴσως λίγης τύχης!

Εἶναι τὸ παράδειγμα τῶν παλιῶν γιὰ τοὺς καινούργιους: Τὰ ὄνειρα πραγματοποιοῦνται ἔτσι!

Σ. Μ.

ΑΝΤΡΕΑΣ ΧΡΗΣΤΟΥ: ΕΝΑΣ ΑΥΤΟΔΗΜΙΟΥΡΓΗΤΟΣ ΕΚΑ. ΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΟΣ

Ἂν παραδεχτοῦμε πὼς κάθε μετανάστης ποὺ φεύγει ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα ἔχει κρυφὸ ἴσως, μὰ δυνατὸ μέσα του καὶ συνυφασμένο μὲ τὴν ἴδια τὴν ἀνήσυχη φύσι του, τὸ ὀνειρο μιᾶς ἐπιτυχίας ποὺ θὰ ξεπεράση τὸ μέτρο, τὴν προσδοκία τοῦ πλούτου κερδίζεται μὲ μόχθο καὶ ἀγώνα, τότε δίχως ἄλλο, ὁ κ. Ἀντρέας Χρήστου ἀποτελεῖ τὴν χαρακτηριστικώτερη ἐνσάρκωσι τῆς ραγματοποίησεως αὐτῆς τῆς φιλοδοξίας καὶ ἕνα θαυμάσιο παράδειγμα γιὰ μίμηση.

Ὁ κ. Ἀντρέας Χρήστου ἔφτασε στὴν Ἑλλάδα τὸ Σάββατο 5 Ἰουνίου, μὲ τὸ ὑπερωκεάνιο «Ὀλυμπία», καὶ κατέλυσε στὸ ξενοδοχεῖο Χίλτον. Ἐπικοινωνήσαμε μαζὶ του τηλεφωνικὰ καὶ τὴν ἑπομένη συναντηθήκαμε στὸ γραφεῖο τοῦ ἐξαδέλφου του κ. Ἰωάννη Λέκα, διευθυντοῦ τοῦ ὑπουργείου Οἰκονομικῶν.

Στὰ 64 χρόνια του, ὁ κ. Ἀντρέας Χρήστου εἶναι ἕνας ἄνθρωπος ἀκόμα νεανικός, γεμάτος ζωτικότητα καὶ δημιουργικότητα. Μᾶς μιλεῖ γιὰ τὴν ἐπιτυχία του μὲ μετριοφροσύνη, ἀλλὰ καὶ μὲ περηφάνεια ὁλότελα δίκαιη καὶ δικαιολογημένη.Κάθε Ἕλληνας μετανάστης στὴ θέσι του πρέπει νὰ εἶναι περήφανος, γιατὶ πέρα ἀπὸ τὰ προσωπικὰ ὠφέλη, ἡ ἐπιτυχία του παίρνει μιὰ σημασία εὐρύτερη, γίνεται παράδειγμα γιὰ τοὺς ἄλλους: Παράδειγμα ἐργατικότητος, ἐπιμέτητος καὶ φάρους.

Στὸ Πόρτλαντ τῆς πολιτείας Ὀρεγκον, ὁ κύριος Ἀντρέας Χρήστου εἶναι σήμερα Πρόεδρος τῆς μεγαλύτερης ἑταιρίας ἐμφιαλώσεως ἀναψυκτικῶν ποτῶν, τῆς «Πόρτλαντ Μπότλινγκ Κο». Στὸ ἐργοστάσιό του, μὲ τὶς τελειότερες σύγχρονες ἐγκαταστάσεις, χιλιάδες κιβώτια γεμίζουν, μὲ ρυθμὸ 300 φιαλῶν τὸ λεπτό. Πενήντα μεγάλα μεταφορικὰ αὐτοκίνητα διανέμουν διάφορες μάρκες ἀναψυκτικῶν καὶ οἱ μισθοὶ τοῦ προσωπικοῦ ἀνέρχονται σὲ μισὸ ἑκατομμύριο δολλάρια τὸ χρόνο.

Πρόκειται, ὅπως βλέπετε, γιὰ μιὰ ἐπιχείρησι μεγάλη, ἰσχυρή, ποὺ οἱ ἐργασίες της καὶ τὰ κέρδη της αὐξάνουν ἀτσάρτα μὲ τὸν ἴδιο αὐτόματισμό, ποὺ γίνεται σήμερα καὶ ἡ ἐργασία τῆς ἐμφιαλώσεως.

Ὅλα αὐτὰ τὰ πληροφορούμεθα ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν κύριο Ἀντρέα Χρήστου, τὸν δημιουργὸ καὶ ἐμψυχωτὴ τῆς «Πόρτλαντ Μπότλινγκ Κόμπανυ», ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸ πρόσφατο ἄρθρο τῆς Ἑλληνοαμερικανικῆς ἐφημερίδος «Ἀτλαντίκ», ποὺ ἀναφέρεται μὲ ἐνθουσιασμὸ σ' αὐτὸν τὸν πρωτοπόρο Ἕλληνα μετανάστη, μὲ τὸ ἐκπληκτικὸ ἐπιχειρηματικὸ πνεῦμα.

3.000 ΕΛΛΗΝΕΣ ΣΤΗΝ «ΠΟΛΙ ΤΩΝ ΡΟΔΩΝ»

—Ὑπάρχουν πολλοὶ ἄλλοι Ἕλληνες στὸ Πόρτλαντ: ρωτᾶμε τὸν κ. Χρήστου.

— Καὶ βέβαια. Ὑπάρχουν τρεῖς χιλιάδες Ἕλληνες, οἱ περισσότεροι πολὺ καλὰ ἐγκατεστημένοι. Στὸ Πόρτλαντ ὑπάρχει μιὰ θαυμάσια ὀρθόδοξη ἐκκλησία, ἡ ὁποία, ὅπως ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες τῆς Ἀμερικῆς κρατᾶμε μὲ βεβαιότητα τὴν ὀρθόδοξη θρησκεία μας. Στὸ ἴδιο τὸ κτίριο τῆς ὀρθοδόξης ἐκκλησίας ὑπάρχει κατηχητικό, αἴθουσα κινηματογράφου καὶ σχολεῖο ἁγγλικὸ καὶ ἑλληνικό. Ἔτσι τὰ παιδιὰ μας μποροῦν νὰ μαθαίνουν τὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Ἐσεῖς ἔχετε οἰκογένεια, κύριε Χρήστου;

—Καὶ βέβαια ἔχω. Παντρεύτηκα μὲ Ἑλληνίδα καὶ ἀποκτήσαμε δυὸ κόρες. Κι' αὐτὲς μὲ τὴ σειρά τους πῆραν Ἕλληνες ἄντρες καὶ τώρα ἔχω ἓξι ἐγγονάκια, πέντε ἀγγόνια καὶ μιὰ ἐγγόνα, καὶ τὰ κατορθώνω, φυσικά, κι' αὐτὰ ἔρουν νὰ μιλοῦν ἑλληνικά. Ὅπως βλέπετε, ἡ ἑλληνικὴ παράδοσι ἔχει κρατήσει.

— Ποῦ βρίσκεται συγκεκριμένα ἡ Πολιτεία τῆς Ὀρεγκον;

— Εἶναι ἡ δυτικώτερη πολιτεία τῶν Η.Π.Α. καὶ ἀπέχει 3.500 χιλιόμετρα ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη. Τὸ Πόρτλαντ, ἡ πρωτεύουσα, εἶναι τὸ πλέον πολυάνθρωπο. Σ' αὐτὴ τὴν πολιτεία καλλιεργοῦνται τριανταφυλλιὲς τῶν ρόδων». Μιὰ φορὰ τὸ χρόνο, μάλιστα, τὸν Ἰούνιο, γίνεται τὸ φεστιβὰλ τῶν ρόδων, ποὺ κρατάει δέκα μέρες, μὲ διάφορες ἐκδηλώσεις. Οἱ πιὸ σημαντικὲς εἶναι ἡ ἐκλογὴ τῆς βασίλισσας τῶν ρόδων καὶ ἡ παρέλασι τῶν ἁρμάτων μὲ τὰ τριανταφύλλα. Πρῶτα διαλέγονται τὰ στριγκλιπτσισες τῶν ρόδων ἀπὸ τὰ τσιγγιὰ τῶν γυμνασίων. Δηλαδὴ κάθε σχολεῖο ἀνακηρύσει μιὰ στριγκλίπτσα τῶν ρόδων καὶ ὕστερα ἀνάμεσα στὶς στριγκλίπτσες ἡ ἁρμοδία ἐπιτροπὴ διαλέγει τὴ βασίλισσα. Ὅσο γιὰ τὴν παρέλασι τῶν ἁρμάτων, εἶναι πολὺ ὡραία καὶ ἐπιδεικτική. Τὰ ἁρματα αὐτὰ εἶναι φτιαγμένα ὁλόκληρα ἀπὸ τριανταφύλλια καὶ φυσικὰ τὰ κακλίτερα παίρνουν βραβεῖα. Καὶ ἡ «Πόρτλαντ Μπότλινγκ» συμμετέχει σ' αὐτὴ τὴν παρέλασι, μὲ ἕνα ἅρμα, ποὺ στοιχίζει γύρω στὶς 3.000 δολλάρια. Πέρυσι μάλιστα, τὸ ἅρμα μας κέρδισε τὸ δεύτερο βραβεῖο.

Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο, ὁ κ. Χρήστου μας δείχνει μερικὲς φωτογραφίες ἀληθινὰ θαυμάσιο, φτιασμένο ὁλο ἀπὸ τριανταφύλλια

Δίπλα του διακρίνεται ὁ ἴδιος ὁ κύριος Χρήστου καὶ ἐπάνω στὸ ἅρμα ἕνας λεβεντόκορμος τσολιὰς καὶ μιὰ λεγερὴ κοπέλλα, ντυμένη κι' αὐτὴ μὲ ἑλληνικὴ ἐνδυμασία.

— Αὐτὸ τὸ ἅρμα ἀποδείχτηκε δυὸ φορὲς τυχερό, μᾶς λέει χαμογελῶντας ὁ κύριος Χρήστου. Ὄχι μόνο κέρδισε τὸ βραβεῖο, ἀλλά... καὶ κατάφερε νὰ παντρέψη τὰ δυὸ αὐτὰ παιδιά!

"Υστερα μᾶς ἐξηγεῖ πὼς ὁ γιός εἶναι ἀπὸ τὴν Κόρινθο καὶ ἡ κοπέλλα ἀπὸ τὴ Μακεδονία καὶ εἶχαν προσληφθῆ σὰν ἐργάτες στὴν «Πόρτλαντ Μπότλινγκ».

—Ἐκεῖνος εἶναι ἕνας ἀληθινὸς Ἕλληνας λεβέντης κι' ἐκεῖνη μιὰ γνήσια Μακεδονικὴ ὀμορφιά, συνεχίζει ὁ κ. Χρήστου. "Ετσι, τοὺς διάλεξα γιὰ νὰ ἀνεβοῦν στὸ ἅρμα, ντυμένοι μὲ ἑλληνικὲς ἐνδυμασίες. Μὰ οἱ τεχνίτες καὶ οἱ διακοσμητὲς ποὺ ἔφτιαξαν τὸ ἅρμα, εἶχαν λησμονήσει νὰ βάλουν ἕνα στήριγμα γιὰ νὰ γράφουν καὶ στὴ γλῶσσα τῆς χώρας τῶν προγόνων τους. Καὶ ἐνῶ τὸ πιὸ συγκινητικὸ εἶναι ὅτι αὐτὰ τὰ παιδιὰ μαθαίνουν νὰ ἀγαποῦν τὰ ἑλληνικὰ ἤθιμε. Στὶς γιορτές, ποὺ γίνονται ἀπὸ τὶς Ἑλληνοαμερικανικὲς ὀργανώσεις ἢ ἀπὸ τὴν κοινότητα τοῦ Πόρτλαντ, φτάνουν νὰ δῆ κανεὶς αὐτὰ τὰ παιδιὰ νὰ χορεύουν τσάμικο καὶ καλαματιανό, γιὰ νὰ νομίση πὼς βρίσκεται στὴ Ρούμελη ἢ στὸ Μωριά. Κάτι ἄλλο, ποὺ μὲ συγκίνησε ἰδιαιτέρως, ἦταν ἡ ἐγκαρδιότητα ποὺ δείχνουν οἱ ὁμογενεῖς τῆς Ἀμερικῆς σ' ὅλους ἐμᾶς ποὺ πηγαίνουμε ἐκεῖ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. "Ολοι ὅσους γνώρισα, ἤθελαν νὰ μὲ προσκαλέσουν στὸ σπίτι. τους, νὰ μὲ περιποιηθοῦν. Γι' αὐτούς, ἐκεῖ στὴν ξενητειά, ὁ "Ελληνας ποὺ φτάνει ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα εἶναι σάν ἕνας ἀγαπημένος φίλος, σὰν ἕνας ἀδελφός.

"Ολες αὐτὲς οἱ περιγραφὲς τοῦ κυρίου Λέκα εἶναι πραγματικὰ ἐνδιαφέρουσες, ἀκριβῶς ἐπειδὴ πρόκειται γιὰ ἀντικειμενικὲς ἐντυπώσεις ἑνὸς "Ελληνα, ποὺ ἀπὸ τὴν Ἀμερικανικὴ ὁμογένεια. Τὸν ρωτᾶμε ἂν ἔχη νὰ προσθέση καὶ τίποτε ἄλλο.

— Μιὰ συγκινητικὴ λεπτομέρεια, μᾶς ἀπαντᾶ ὁ κύριος Λέκας, ἐχω νὰ σᾶς ἀναφέρω ἀπὸ τὸ μεγάλο καὶ περίφημο ξενοδοχεῖο «Χίλτον» τοῦ Λὸς "Αντζελες. Ἐκεῖ ἔχουν μιὰ μακέττα τοῦ Ἑλληνικοῦ Χίλτον, μὲ τὴν ἐπιγραφή: «Τὸ ξενοδοχεῖο Χίλτον στὴν κοιτίδα τοῦ πολιτισμοῦ». Ἐπίσης θαυμάσιες ἐντύπωσι μοῦ ἄφησε ἡ ἐκκλησία τῆς Ἁγίας Σοφίας στὸ Λὸς "Αντζελες. Ἡ ἐκκλησία αὐτὴ ἔγινε μὲ τὴ φροντίδα τοῦ κυρίου Σκούρα καὶ στοίχισε ἑνάμισυ ἑκατομμύριο δολλάρια. Εἶναι ἀληθινὰ καταπληκτική, μένει ἀλησμόνητη.

Κάτι ἄλλο, ποὺ ἔκανε εὐχάριστη ἐντύπωσι στὸν κύριο Λέκα, εἶναι ἡ καταπληκτικὴ ταχύτητα τῆς ἀεροπορικῆς ἐπικοινωνίας Ἑλλάδος — Ἀμερικῆς.

— Φανταστῆτε, μᾶς εἶπε, πὼς τὸ πρωῒ ἔφυγα ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸ βράδυ βρισκόμουν στὸ Πόρτλαντ. Ἕνα πραγματικὸ ταξιδι—ἀστραπή. Τὸ λέμε, τὸ ἀκοῦμε, τὸ διαβάζουμε, πὼς σήμερα οἱ ἀποστάσεις ἔχουν ἐκμηδενισθῆ, μὰ πρέπει νὰ ἀποκτήσῃ κανεὶς προσωπικὴ πεῖρα, γιὰ νὰ τὸ καταλάβῃ. Καὶ ἀκριβῶς αὐτὴ ἡ δισπίστωσι τῆς ἐκμηδενίσεως τῶν ἀποστάσεων, μαζὶ μὲ τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ "Ελληνες μετανάστες διατηροῦν τὴν "Ελληνικότητά τους, μοῦ δημιουργοῦν τὴν ὡραία ἐντύπωσι πὼς πραγματικὰ «οἱ "Ελληνες ξενητειᾶνοι δὲν χάνονται γιὰ τὴν Ἑλλάδα», ἀφοῦ ἐξακολουθοῦν νὰ διατηροῦν ἑλληνικὰ ἤθη καὶ ἔθιμα καὶ ἀφοῦ τὰ ταξίδια τους στὴν Ἑλλάδα, μὲ τὴ σύγχρονη τεχνικὴ ἐξέλιξι, μπορεῖ νὰ γίνωνται ὅλο καὶ πιὸ συχνά.

ΚΑΘΕ ΑΡΧΗ ΕΙΝΑΙ ΔΥΣΚΟΛΗ

"Υστερ' ἀπὸ τὶς ἐντυπώσεις τοῦ κ. Λέκα ὁ κ. Ἀνδ. Χρήστου μᾶς διηγήθη πὼς καὶ πότε ἔφυγε ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Τὸ 1917 γιὰ τὶς Ἡνωμ. Πολιτεῖες, ὅπου ἐγκαταστάθηκε στὸ Πόρτλαντ. Ὡς πρὸς τὶς ἑλληνοαμερικανικὲς ὀργανώσεις τονίζει ὅτι ἀνήκει καὶ στὶς δυό, δηλαδή, καὶ στὴν ΑΧΕΠΑ καὶ στὴν Γκάπα. ὁ δὲ καιρὸς ποὺ θὰ παραμείνη ἐδῶ δὲν θὰ ξεπεράση τοὺς 4 μῆνες.

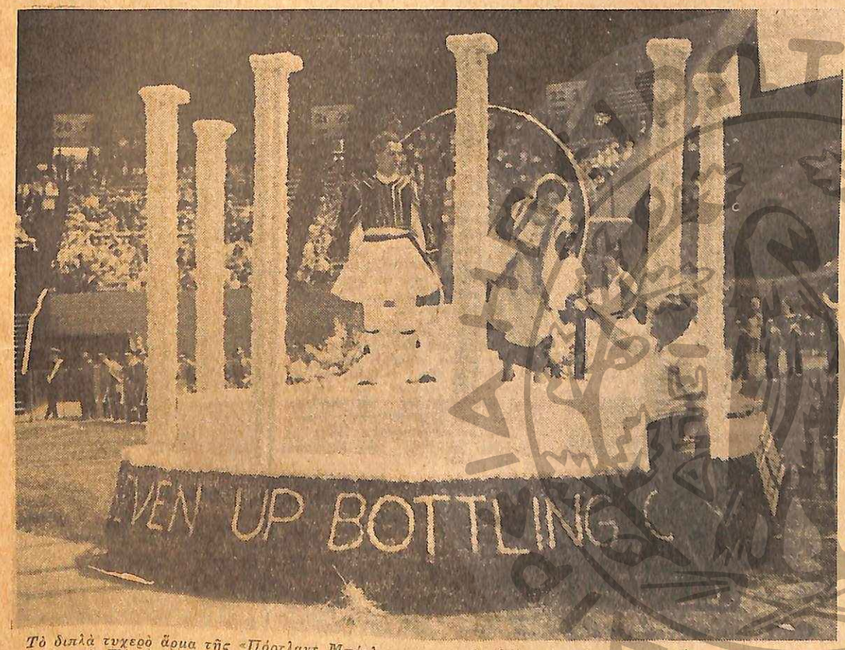

Τὸ διπλὰ τυχερὸ ἅρμα τῆς «Πόρτλαντ Μπότλινγκ», ποὺ βραβεύτηκε στὸ περσινὸ «Φεστιβὰλ τῶν ροδῶν» τοῦ Πόρτλαντ. Ὁ γέρος καὶ ἡ κοπέλλα, ποὺ βρίσκονται πάνω σ' αὐτό, παντρεύτηκαν λίγο κυρὸ ἀργότερα. Κοντὰ στὸ ἅρμα διακρίνεται ὁ κ. Ἀντρέας Χρήστου. «Νὰ κρατιέστε ἀπὸ τὰ χέρια» φαίνεται νὰ τοὺς λέη.

ΤΟΥ ΞΕΝΗΤΕΜΕΝΟΥ

Η ΓΩΝΙΑ ΤΗΣ ΞΕΝΗΤΕΜΕΝΗΣ

ΞΕΝΗΤΕΜΕΝΗ ΦΙΛΗ,

Θὰ θυμᾶσαι σίγουρα ποιὸ ἦταν τὸ θέμα μας τὴν περασμένη βδομάδα. Μιλούσαμε γιὰ τὶς πολλές, τὶς ἀμέτρητες κοπέλλες ποὺ ξενητεύονται σήμερα, ὄχι μονάχα μὲ τὸ ὄνειρο νὰ ἐργαστοῦν καὶ νὰ ζήσουν καλύτερα, ἀλλὰ καὶ νὰ συναντήσουν στὴ μακρυνὴ χώρα ἕνα καλὸ καὶ ἐργατικὸ παλληκάρι, γιὰ νὰ φτιάξουν μαζί του ἕνα ζεστὸ σπιτικό, γιὰ νὰ δημιουργήσουν τὴν οἰκογενειακὴ ζεστασιά, ποὺ λείπει ἀπὸ κάθε ξενητεμένο. Καὶ λέγαμε ἀκόμα πὼς εὐτυχῶς, οἱ πιὸ πολλὲς ἀπὸ τὶς Ἑλληνοπούλες ποὺ ξενητεύονται, διαλέγουν Ἕλληνες γιὰ νὰ τοὺς χαρίσουν τὴν καρδιά τους καὶ νὰ ἑνώσουν τὴ ζωή τους, ἐκεῖ στὴν ξενητειά. Μιὰ διαπιστωσι εὐχάριστη καὶ ἐλπιδοφόρα, ποὺ δημιουργεῖ ὅμως στὴ ξενητεμένη Ἑλληνίδα ἕνα χρέος ὁμορφο καὶ ἱερό: Νὰ κάνη τὸ δικό της, τὸ παιδί, σ' ὅποια γωνιὰ τῆς γῆς κι' ἂν βρίσκεται, σπίτι Ἑλληνικό.

Ναί, ξενητεμένη φίλη, δικό σου εἶναι αὐτὸ τὸ χρέος. Γιατὶ ἡ γυναίκα, ἡ μητέρα, εἶναι πάντοτε ἐκείνη ποὺ μὲ τὴν ἀγάπη της, τὴ φροντίδα της, τὶς συνήθειές της, φτιάχνει τὴν ἀτμόσφαιρα ποὺ σπιτιοῦ τῆς, ἐκείνη τί «ξεχωριστὴ» ἀτμόσφαιρα, ποὺ διακρίνει τὸ ἕνα σπίτι ἀπὸ τὸ ἄλλο. Καὶ αὐτὴ ἡ «ξεχωριστὴ» ἀτμόσφαιρα, ξενητεμένη φίλη, στὸ δικό σου τὸ σπίτι πρέπει νάναι, πρὶν ἀπ' ὅλα, ἑλληνική.

Γιατὶ ἀπὸ τὰ δικά σου τὰ χεράκια τὰ παιδιά σου θὰ μάθουν μιὰ-μιὰ τὶς πρῶτες λέξεις ἀπὸ τὴ μητρική σου γλῶσσα κι' ἐσὺ ἀργότερα, ὁταν οἱ ἀπαιτήσεις τῆς ζωῆς θὰ τ' ἀναγκάσουν νὰ μιλοῦν καὶ νὰ μορφώνωνται στὴ γλῶσσα τῆς χώρας ποὺ γεννήθηκαν καὶ μεγαλώνουν, ἐσὺ καὶ πάλι θὰ τὰ βοηθήσῃς νὰ μὴ λησμονήσουν ἐκεῖνη τὴ γλῶσσα ποὺ πρόφεραν στὰ πρῶτα τους ψελλίσματα, ποὺ τὴ θήλασαν μαζὶ μὲ τὸ ἠτρικό σου γάλα, ἐσὺ θὰ τὰ διδάξῃς ν' ἀγαπήσουν ἐτοῦτη τὴ μικρὴ ἡλιόλουστη χώρα καὶ νὰ ποθήσουν νὰ τὴ γνωρίσουν κάποια μέρα. Κι' ἐσὺ θὰ παρουσιάσῃς στὸ Κυριακάτικο τραπέζι τὸ ἑλληνικὸ φαγητό, ποὺ θὰ φέρῃ στὸν ἀντρα σου τὴ γλυκειὰ συγκίνησι μιᾶς φανταστικῆς ἐπίστροφῆς. Καὶ, καθισμένοι γύρω στὸ τραπέζι, θὰ μπορῆσετε νὰ μιλήσετε, ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἀκόμα ἑντατικὴ καὶ κουραστικὴ ἑβδομάδα, γιὰ τὸ τελευταῖο γράμμα ποὺ ἤλθε ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, γιὰ τὶς ἀναμνήσεις καὶ τὶς νοσταλγίες σας, γιὰ τὰ ἀγαπημένα πρόσωπα ποὺ ἔχουν μείνει στὴν καταπλητικὴ ταχύτητα τῆς ἀεροπορικῆς ἐπικοινωνίας Ἑλλάδος — Ἀμερικῆς.

— Φανταστῆτε, μᾶς εἶπε, πὼς τὸ πρωῒ ἔφυγα ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸ βράδυ βρισκόμουν στὸ Πόρτλαντ. Ἕνα πραγματικὸ ταξιδι—ἀστραπή. Τὸ λέμε, τὸ ἀκοῦμε, τὸ διαβάζουμε, πὼς σήμερα οἱ ἀποστάσεις ἔχουν ἐκμηδενισθῆ, μὰ πρέπει νὰ ἀποκτήσῃ κανεὶς προσωπικὴ πεῖρα, γιὰ νὰ τὸ καταλάβῃ. Καὶ ἀκριβῶς αὐτὴ ἡ δισπίστωσι τῆς ἐκμηδενίσεως τῶν ἀποστάσεων, μαζὶ μὲ τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ "Ελληνες μετανάστες διατηροῦν τὴν "Ελληνικότητά τους, μοῦ δημιουργοῦν τὴν ὡραία ἐντύπωσι πὼς πραγματικὰ «οἱ "Ελληνες ξενητειᾶνοι δὲν χάνονται γιὰ τὴν Ἑλλάδα», ἀφοῦ ἐξακολουθοῦν νὰ διατηροῦν ἑλληνικὰ ἤθη καὶ ἔθιμα καὶ ἀφοῦ τὰ ταξίδια τους στὴν Ἑλλάδα, μὲ τὴ σύγχρονη τεχνικὴ ἐξέλιξι, μπορεῖ νὰ γίνωνται ὅλο καὶ πιὸ συχνά.

ΚΑΘΕ ΑΡΧΗ ΕΙΝΑΙ ΔΥΣΚΟΛΗ

"Υστερ' ἀπὸ τὶς ἐντυπώσεις τοῦ κ. Λέκα ὁ κ. Ἀνδ. Χρήστου μᾶς διηγήθη πὼς καὶ πότε ἔφυγε ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Τὸ 1917 γιὰ τὶς Ἡνωμ. Πολιτεῖες, ὅπου ἐγκαταστάθηκε στὸ Πόρτλαντ. Ὡς πρὸς τὶς ἑλληνοαμερικανικὲς ὀργανώσεις τονίζει ὅτι ἀνήκει καὶ στὶς δυό, δηλαδή, καὶ στὴν ΑΧΕΠΑ καὶ στὴν Γκάπα. ὁ δὲ καιρὸς ποὺ θὰ παραμείνη ἐδῶ δὲν θὰ ξεπεράση τοὺς 4 μῆνες.

Τὸ διπλὰ τυχερὸ ἅρμα τῆς «Πόρτλαντ Μπότλινγκ», ποὺ βραβεύτηκε στὸ περσινὸ «Φεστιβὰλ τῶν ροδῶν» τοῦ Πόρτλαντ. Ὁ γέρος καὶ ἡ κοπέλλα, ποὺ βρίσκονται πάνω σ' αὐτό, παντρεύτηκαν λίγο κυρὸ ἀργότερα. Κοντὰ στὸ ἅρμα διακρίνεται ὁ κ. Ἀντρέας Χρήστου. «Νὰ κρατιέστε ἀπὸ τὰ χέρια» φαίνεται νὰ τοὺς λέη.

Π. Κ.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑ... ΠΑΡΑΔΕΙΠΟΜΕΝΑ

Ἐκ τυπογραφικοῦ λάθους, παρελείφθη ἀπὸ τὴ συνέντευξι τοῦ κυρίου Καλαρᾶ, ὑπάτου γραμματέως τῆς ΓΚΑΠΑ, τὸ σημεῖο στὸ ὁποῖο ὁ κ. Καλαρᾶς ἀνέφερε ὅτι «ἡ συγχώνευσι τῆς ΑΧΕΠΑ μὲ τὴ ΓΚΑΠΑ κράτησε μόνο ἕνα χρόνο. "Υστερα, λόγω διαφορῶν προγράμματος καὶ ἀντιλήψεων (ἡ ΑΧΕΠΑ εἶχε σὰν πρόγραμμα νὰ ἐξαμερικανίζη κατὰ κάποιον τρόπο τοὺς "Ελληνες, εἰσάγοντας σὰν ἐπίσημη γλῶσσα τους τὴν ἀγγλική), ἡ ΓΚΑΠΑ ἀπεχώρησε, τὸ 1923, καὶ ἐπανιδρύθη μὲ νέο πρόγραμμα καὶ νέες βάσεις».

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Ἡ θυσία ἑνός πατέρα

ΕΙΧΑ μπροστά μου ἕνα σωστό σκέλεθρο...

Ἦταν ἕνα ἐρείπιο, ἕνας γεροντάκος, κλονισμένος σύριζα ἀπό τό πιοτό καί τό ξενύχτι, κι' οἱ ρυτίδες εἶχαν ἀνοίξει βαθειά χαράκια στό χαλκοκίτρινο βρώμικο μοῦτρο του...

Χειρονομοῦσε σάν μανιακός, πρίν ἀνοίξῃ τό στόμα του νά πῇ λέξι. Κι' ὅταν ἄρχιζε νά μιλάῃ, στωματοῦσαν οἱ χειρονομίες κι' ἔδιναν τόσο σέ κομμένα ἀπό τόν πυρετό καί τήν τρεμούλα λόγια, ἀνακατεμένα μέ βλαστήμιες καί τσεβδίσματα ἀκατανόητα...

Τόν λυπήθηκα...

— Κάτσε, τοῦ λέω, νά ξανασάνῃς λίγο κι' ὕστερα μοῦ λές τήν ἱστορία σου... Αὐτά πού πουλᾶς, δέν εἶναι γιά μένα... Δέν μπορεῖς, καημένε, νά βρῇς καμμιά δουλειά πιό τίμια, πιό ἀνθρώπινη;

Λέγοντας αὐτά, πῆρα ἀπό τά ἁπλωμένα σέ μένα γέρικα χέρια του ἕνα μάτσο φωτογραφίες, ἀπ' αὐτές πού τίς πουλοῦν κρυφά ἀπό τήν ἀστυνομία οἱ διάφοροι παλιάνθρωποι, καί τίς ἔχωσα στήν τσέπη του... Ὕστερα τόν κάθισα σέ μιά καρέκλα μέ τό ζόρι καί τόν πότισα ἕνα ποτήρι κονιάκ...

Πῆρε βαθειά ἀνάσα καί σκούπισε μέ τήν ἀνάποδη τοῦ χεριοῦ του τά μουσκεμένα γείλια του... Μέ κίτταξε μέ τά θολωμένα, μικροσκοπικά μάτια του κι' ἄρχισε σιγά - σιγά νά μοῦ διηγῆται τή ζωή του:

—Ἤμουν κάποτε κόμης... ναί, κόμης... ὁ κόμης ντέ Σαρτοναί! Ζοῦσα μέσα στήν πολιτέλεια καί τήν ἄνεσι, ἔχοντας εἰσόδημα τεράστιο ἀπό τ' ἀπέραντα κτήματά μου κοντά στό Φινιστέρ... Τό καλοκαίρι τά περνοῦσα στόν πατρογονικό μου πύργο χιλιηγῶντας στά δάση μου καί κάνοντας ὁλημερίς μακρονοῦς περιπάτους καβάλλα στό ἄλογό μου... Μόνο μου σύντροφο ἀγαπημένο καί ζηλεμένο, εἶχα τήν πανώρια γυναίκα μου, πού τήν πῆρα ἀπό τήν ὀρφάνια καί τή φτώχεια καί τή σήκωσα ψηλά... Πολύ ψηλά, μέχρι πού νά μέ φτάσῃ...

»Δυό χρόνια ὕστερ' ἀπό τό γάμο μας, μοῦ χάρισε ἕνα γιό, ἕνα στρουμπουλό καί γελαστό ἀγοράκι, καί τό χαμόσυνο αὐτό γεγονός διπλασίασε τήν εὐτυχία μου καί τήν ἀγάπη μου στή γυναῖκα μου...

»Μά μερικές γυναῖκες εἶναι φίδια, κύριε!... Τά βρίσκεις ξυλιασμένα ἀπό τήν παγωνιά θαμπώνεσαι ἀπό τό πλουμιστό τομάρι τους καί τά λυπᾶσαι... Τά χαϊδεύεις καί τά ζεσταίνεις μέ τήν θερμή σου πνοή, γιά νά προλάβῃς τόν χαμό τους, κ' αὐτά, μόλις ἀρχίσουν νά πάρουν πάλι ζωή ἐπάνω τους, ἐσένα πρῶτα - πρῶτα φαρμακώνουν μέ τή μολισμένη διγκωματιά τους... Λίγα λόγια θ' ἀκούσῃς ἐπάνω σ' αὐτό, κύριε... Γιατί, ὅπως θά καταλαβαίνῃς, ἡ γυναῖκα αὐτή μέ πρόδωσε. Ναί, ναί, μέ πρόδωσε... Καί τή σκότωσα! Ἡ ἴδια σφαῖρα τρύπησε καί τά δυό ἄτιμα κορμιά τους· τῆς γυναίκας καί τοῦ γραμματικοῦ μου, κι' ἀπό τήν πληγή τους γογγοκύλησε τό βρώμικο αἷμα τους πού λέρωσε τήν τιμή μου...

» Μ' ἔστειλαν εἴκοσι χρόνια στά κάτεργα, καταναγκαστικά ἔργα... Δέν μποροῦ νά καταλάβω γιατί φάγηκαν τόσο αὐστηροί σέ μένα οἱ ἔνορκοι...

» Καταλαβαίνετε τί σᾶς λέω; Εἴκοσι χρόνια μακρυά ἀπό τό παιδί μου!... Κόλασι σωστή, κύριε...

»Ὁλημερίς ἐκεῖ κάτω ἔσπαζα πέτρες, ἔσκαβα κι' ἄφηνα ἀγογγυστα τή ράχη μου στό σκληρό κι' ἀλύπητο καμτσίκι τοῦ φύλακα... Ὁλονυχτίς σχεδίαζα νά δραπετεύσω, σκοτώνοντας καί κάποιον στήν ἀνάγκη, ἀρκεῖ νά ξαναγύριζα στή Γαλλία καί νά ξαναβλέπα μιά φορά τό παιδί μου! Μά τίποτα ἀπό δαῦτα δέν κατάφερα... Στά δεκαοχτώ χρόνια, πῆρα χάρι γιά τά ἄλλα δύο — καί μέ κάτι παραδάκια πού εἶχα κρύψει καί μέ κάτι ἄλλα πού μοῦ ἔδωσαν ἀπό τή φιλακή οἰκονομίες δεκαοχτώ χρόνων ποτισμένες μέ αἷμα ἀντίς γιά ἱδρῶτα δουλειᾶς, ἔφτασα στή Μασσαλία κι' ἀπό ἐκεῖ στό Παρίσι...

Σταμάτησε γιά λίγο ὁ γέρος καί μισόκλεισε ἀναστενάζοντας τά μάτια του... Φαινόταν σάν νά ξανάβλεπε μπροστά του τίς παλιές καί λυπητερές ἐκεῖνες εἰκόνες τῆς στιγματισμένης ἀπό τήν ἀτιμία ζωῆς του, κι' ἐγώ, τόν κίτταζα μέ χάπιον οἶκτο πού ξεγελίζε ἀθελά μου ἀπό τή σφιγγελίζε ἀθελά μου... Ὀρμητικά καί μένη καρδιά μου... πέταξε μιά σχεδόν μηχανικά.

Ἐρώτησα:

— Λοιπόν, τόν ξαναείδες τόν γιό σου;

Μέ κίτταξε περιφρονητικά, σάν νά μήν περίμενε μιά τόσο κουτή ἐρώτησι, καί μέ σφιγμένα τά δόντια μοῦ σφύριξε:

—Ἔλατε δά καί σεῖς... Μποροῦσα νά μήν τόν ξανάβλεπα;

— Πῶς σέ ὑποδέχτηκε;

— Καμμιά ὑποδοχή... Οὔτε μοῦ μίλησε, κι' ἀπό τότε τόν ξαναβλέπω κάθε μέρα χωρίς ν' ἀλλάξουμε μιλιά... Δέν τοῦδωσα γνωριμία κι οὔτε μπορεῖ κι' αὐτός νά φαντασθῇ πώς εἶμαι ὁ πατέρας του...

Τόν κίτταξα, θαμπωμένος... Ἡ φωνή του ἦταν σπαραχτική καί ἡ ἐλεεινή θωριά του εἶχε πάρει ἕνα τραγικό μεγαλεῖο ἐκείνη τή τόσο τραγικό μεγαλεῖο ἐκείνη τή στιγμή! Μέ κόπο βγῆκαν ἀπό τά χείλη μου αὐτά τά λόγια:

— Καί γιατί δέν τοῦδωσες γνωριμία;

Κούνησε λυπητερά τό κεφάλι του. Καμποῦριασε περισσότερο, σάν νά τόν βάραινε ἡ τραγική μοῖρα του... Τέντωσα ὅσο μποροῦσα τά αὐτιά μου, γιά ν' ἀκούσω τά σιγομουρμουρισμά λόγια του· καθώς ἔβγαιναν ἔτσι κομμένα ἀπό τό στόμα του:

— Δέν τοῦδωσα γνωριμία, γιατί... εἶναι τώρα ὑπολογαγός τῶν Οὐσσάρων, εἶναι εἴκοσι χρόνων, ντιπαρισσένιος, λεβέντης, λέγεται ὑποχώμης Οὐμβέρτος ντέ Σαρτοναί, πλούσιος, ἀγαπημένος ἀπ' ὅλους κι' ἀπό ὅλες... Ἡ ἀτιμία τῆς μητέρας ξεχάστηκε, ὕστερ' ἀπό τόσα χρόνια. Κανένας τώρα δέν τή θυμᾶται... Τόν μεγάλωσαν τά ἀδέρφια μου. Ὁ πατέρας του, δηλαδή ἐγώ, ἔζησε δεκαοχτώ χρόνια στά κάτεργα μαζί μέ τούς πιό ἔκφυλους καί φοβεροῦς κακοῦργους... Στήν πλάτη μου ἔχω ἀκόμα τό σημάδι ἀπό τό πυρωμένο σίδερο καί τά πόδια μου εἶναι ἀκόμα πεπαρμένα ἀπό τούς κρίκους τῆς ἀτιμωτικῆς ἁλυσίδας τῶν κατέργων... Γιατί λοιπόν νά κάνω δυστυχισμένον ἐπάνω στήν ἀνθισμένη νιότη του, τό γιό μου, τό παιδί μου; Ἄχ, νά τόν βλέπατε, κύριε, ὅπως τόν εἶδα ἐγώ, θά κάνατε ὅτι ἔκανα κι' ἐγώ, ἂν σᾶς ἔρχονε ἡ μοῖρα στό βοῦρκο τῆς ζωῆς πού βρίσκομαι τώρα... Μήν ἔψαχνα ρωτῶντας μέ προφυλάξεις παντοῦ, γιά νά τόν βρῶ... Τ' χτυποκάρδι μου καί τό μαρτύριό μου τό παραλείπω... Ἀλλωστε, βλέπω καθαρά ὅτι μέ νιώθετε...

» Μιά μέρα, ἔχοντας ὅλες τίς πληροφορίες πού μοῦ χρειάζονταν, τράβηξα γιά τόν λόχο του... Ἔδωσα γερό μπαξίσι στόν σκοπό τῶν ὅπλων πού φύλαγε στή μεγάλη πύλη τοῦ στρατῶνα, καί τόν παρακάλεσα νά μοῦ δείξῃ κοντά ποιός ἀπό τούς ἀξιωματικούς ἦταν ὁ ὑποκόμης ντέ Σαρτοναί...

» Στάθηκα, κολόνα σωστή, παρόμερα, τήν ὥρα πού γύριζαν ἀπό τά γυμνάσια, καβαλλάρηδες ὅλοι τους... Ἡ ματιά μου, μέ λατάρα καί δίψα, στηλώθηκε ἀπάνω σέ κάποιο γκρουπ ἀπό 5—6 ἀξιωματικούς. Κι' ἄξαφνα... ἡ καρδιά μου πόνεσε ἀπό τούς ἀθελούς παλμούς της. Οὔτε κἂν χοριάστηκε νά κιττάξω τόν σκοπό στρατιώτη, γιά νά μοῦ δείξῃ τόν γιό μου!... Ὄχι!... Τόν γνώρισα μόνος μου!...

»Ὁλόρθος, ὑπερήφανος λεβέντης, ἐπάνω στό ἄλογο, μέ τά γερά του πόδια σφιχτά κολλημένα στά πλάγια τῆς σέλλας, μέ τό φουσκωμένο στῆθος του πεταγμένο μπροστά καί τό παγόριο κεφάλι του ὡραιωμένο πίσω, ἐμοιαζε σωστός κένταυρος... Οὔτε μέ κίτταξε, μά ἐγώ τόν ρούφηξα μέ τά μάτια...

Ὁ γέρος σταμάτησε κι' ἄρχισε νά σιγοκλαίῃ... Ἐγώ δέν ἐβγαζα ἄχνα ἀπό τό στόμα μου... Ξαναγύρισε τό κεφάλι του σέ μένα καί, μέ ἀκλόνητη ἀπόφασι στή φωνή, ἀποτελείωσε μέ τήν παρακάτω φράσι τή διήγησί του:

—Ὅσο νά κλείσω τά μάτια μου, θά τόν βλέπω ἀπό μακρυά κάθε μέρα, καί ποτέ, ποτέ δέν θά πικραθῇ, μαθαίνοντας ποιός ἦταν ὁ πατέρας του...

ΑΝΡΤ ΜΠΟΡΝΤΩ

ΟΙ ΔΙΔΥΜΕΣ ΜΠΑΙΚΕΡ

Μοιάζουν καταπληκτικά καί συνηθίζουν πάντα νά ντύνονται ὁμοιόμορφα οἱ δίδυμες Ἀγγλίδες ἀδελφές Μπάικερ, 19 χρόνων. Τό καλοκαίρι ὅμως δέν μπόρεσαν ποτέ νά συμφωνήσουν στό μαγιό. Ἡ Σοῦ (ἀριστερά) προτιμᾶ τά σκοῦρα χρώματα, ἐνῶ ἡ Τζέννη τά ἀνοιχτά: λευκό, γαλάζιο καί κόκκινο. Καί οἱ δυό ὅμως ἔχουν υἱοθετήσει τό μπικίνι.

ΕΝΑ ΑΣΤΕΡΙ ΕΔΥΣΕ

«Ἡ Τζοὺντυ Χόλιναϊη, ἡ ἀξέχαστη «χαζή» τοῦ φίλμ «Γεννημένη χθές», πού πέθανε στό Χόλλυγουντ ἀπό καρκίνο τοῦ λάρυγγος, δέν ἦταν μόνο καλή ἠθοποιός, ἀλλά καί ποιήτρια μέ ἀναγνωρισμένο ταλέντο. Ἔλεγε τούς στίχους πολλῶν τραγουδιῶν ἡ μουσική τῶν ὁποίων ἀφιέρωσε ἡ μοῖρα στό γνωστό Ἀμερικανό συνθέτη μουσικῆς τζαζ Τζέρρυ Μούλλιγκαν. Τό ὄνομα τοῦ Μούλλιγκαν εἶχε συνδεθῆ καί αἰσθηματικά γιά ἕνα χρονικό διάστημα μέ τό ὄνομα τῆς Τζοὺντυ.

Η «ΑΣΠΑ» θά κερδίση τόν τίτλο ΣΤΑΡ ΥΦΗΛΙΟΣ;

Συνέντευξι στό ἀεροδρόμιο πρός τό «Θησαυρό»

Τό γιγάντιο «Μπόϊνγκ» στραφτάλιαζε στόν ἥλιο τοῦ καλοκαιριοῦ, καθώς τό προσωπικό τῆς ὑπηρεσίας τοῦ ἀεροδρομίου τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀποσυρόταν.

Οἱ ἑτοιμασίες εἶχαν τελειώσει, ἡ δοκιμασία τῶν μηχανῶν ἀπέδειξε πώς τό τεράστιο ἀεροσκάφος μποροῦσε ἄφοβα νά πετάξῃ πάνω ἀπ' τόν Ἀτλαντικό, καί οἱ ἐπιβάτες, μέ τίς βαλίτσες στό χέρι, ξεκινοῦσαν ἀπ' τήν αἴθουσα ἀναμονῆς γιά νά ἐπιβιβασθοῦν.

Ἐκείνη ἀκριβῶς τή στιγμή, τήν Κυριακή πού μᾶς πέρασε, πήραμε τή συνέντευξι—ἀστραπή, πού παραθέτουμε, μέ τήν νεαρή καί ὄμορφη Ἄσπα.

Πρίν ὅμως προχωρήσουμε, ἂς κάνουμε τίς συστάσεις.

Ἡ Ἄσπα (Ἀσπασία Θεολογίτου) εἶναι μιά λεβεντοκοπέλλα, μιά πραγματική καλλονή, ἀπό ἐκείνες πού σπάνια συναντᾶ κανείς στό δρόμο του.

Μάλλον ψηλή, λεπτόχραμη, ἀλλά καί μέ ἔξοχες καμπύλες, (εἶναι ἀδύνατο στ' ἀλήθεια νά φαντασθῇ κανείς πῶς κατορθώνουν οἱ γυναῖκες νά συνδυάζουν τίς δυό αὐτές σωματικές ἰδιότητες), μέ στιλπνά πλούσια μαλλιά καί ζωηρά παιχνιδιάρικα μάτια, ἐκπροσωπεῖ τόν ἰδιαιτερό τύπο τῆς σύγχρονης Ἀθηναίας καλλονῆς.

Δέν τό λέμε μεῖς, αὐτό.

Πρίν μιά βδομάδα, στ' «Ἀστέρια» τῆς Γλυφάδας, πολυμελῆς Ἑλλανόδικος Ἐπιτροπή ἀπό Ἀθηναίους μάτο τῆς γυναικείας ὁμορφιᾶς, καί ἔμπειρους γνῶστες τῶν μυστικῶν τῆς θηλυκῆς γοητείας, ὕστερα ἀπό μιά γιορταστική παρέλασι σειρές ὁλόκληρης νεαρῶν κοριτσιῶν πού διεκδικοῦσαν σέ διαγωνισμό θελγήτρων τόν τίτλο τῆς ὁμορφότερης Ἑλληνίδας, τό ἀποφάσισε ὁμόφωνα.

«Ναί. Ἡ Ἄσπα Θεολογίτου ἦταν ἡ ὡραία τῶν ὡραίων καί ἡ καλλονή τῶν καλλονῶν, γιά τό 1965 τουλάχιστο».

Ἔτσι ἡ Ἄσπα κέρδισε μέ τό σπαθί της (καί μέ τά κάλλη της) τόν ἐπίζηλο τίτλο τῆς «στάρ Ἑλλάς 1965» καί, μέσα σέ ἀποθέωσι χειροχροτημάτων, ἐπιφωνημάτων θαυμασμοῦ καί λαμπόρων βλεμμάτων, φόρεσε τήν τιάρα τῆς ἐφιάλτης.

Καί τώρα...

★

— Τώρα γιά ποῦ τόβαλες, Ἄσπα;

Γλυκομίλητη, πρόθυμη καί χαϊδεχτική, ἡ στάρ Ἑλλάς σπεύδει νά πληροφορήσῃ τούς θαυμαστές καί τίς θαυμάστριές της:

— Φεύγω γιά τό Ρίο ντέ Τζανέϊρο κι' ἀπό κεῖ γιά τό Μαϊάμι τῆς Φλόριντας.

— Ἀναψυχή;

— Ὄχι καλέ. (Χαμόγελο). Μά ἐσεῖς εἶστε ἀκατατόπιστος.

— Ἡ ὁμορφιά δέν χορεύεται κατατοπισμούς. Φαίνεται ἀπό μοναχή της. Λοιπόν;

Στό Μαϊάμι θά συγκεντρωθοῦν ὅλες οἱ βασίλισσες καλλονῶν ὅλων τῶν χωρῶν καί ὅλων τῶν Ἠπείρων γιά τήν ἀνάδειξι τῆς «Στάρ Ὑφηλίου». Γίνεται ἐκεῖ μιά ὀνειρώδης παρέλασις πάνω σέ μιά ὀνειρώδη γέφυρα τῆς ὁμορφιᾶς, κι' οἱ κριτικοί ἀποφασίζουν δίκαια.

Μήν ἐλαφρῶς ἀγγεγῆς ἐρώτησι μᾶς ἔρχεται στά χείλη καί τήν διατυπώνουμε:

— Τί λέτε, ἔχετε... ἐλπίδες;

Λοιπόν, τό διαπιστώσαμε καί τό ἐξομολογηθῆκε. Τό κύριο γράμμα τῆς Ἄσπας, πάνω ἀπό κάθε κι' ἀπό τήν ἀναμισθόπληκτη φωνή της, εἶναι ἡ αὐτοπεποίθησι. Μέ ξανοιχτά λόγια, ἔξυπνα, σταθερά, μᾶς λέγει αὐτή δήλωσι πώς ἡ Ἑλλάς θά κερδίση μάλλον τό «ντούμαλεξ».

Οἱ τρεῖς νικήτριες τῶν ἐφετεινῶν καλλιστείων, πού ἔμειναν στ' «Ἀστέρια» τῆς Γλυφάδας. Πρώτη ἡ «στάρ Ἑλλάς» Ἄσπα Θεολογίτου, δεύτερη ἡ Βιέϊ Νιόξη (Βίσνα) πού ἐξελέγη «Μίς Ἑλλάς» καί τρίτη ἡ Μαρία Γκέκα (Γκρέης) πού κατάκτησε τόν τίτλο «Ἑλληνική Καλλονή».

— Δηλαδή, δεσποινίς;

— Θά κατακτήσω τόν τίτλο τῆς «Στάρ Ὑφηλίου», ὅπως πέρυσι τόν κατέκτησε ἡ συμπατριῶτισσά μας «Κορίνα». Μάλιστα ἐλπίζω πώς ἡ ἴδια ἡ Κορίνα θά μέ στέψῃ φετεινή βασίλισσα τοῦ κόσμου. Ἔτσι ἡ Ἑλλάδα γιά δυό γρονιές συνέχεια θ' ἀποδείξῃ στόν κόσμο πώς ἐγέ τίς διοφότερες γυναῖκες.

Ἔτσι στηρίζετε αὐτή τήν τόσο μεγάλη βεβαιότητα γιά τήν νίκη σας, δεσποινίς Ἄσπα; φορτοῦμε.

Ἡ ἀπάντησι ἔχει πολλά ἐλόγια ἐπιχειρήματα. Ἀκοῦστε τα.

— Πρῶτα-πρῶτα, μᾶς ἐξυπηρετεῖται ἡ «Στάρ Ἑλλάς 1965», κιττάχτε με. Δέν σᾶς λέω τίποτα;

— Θεὸς φυλάξοι!

— Νομίζω πώς ἔχω ὅλα τά προσόντα. Δεύτερον, ὑπάρχει μέσα μου, μιά προαίσθησι, κάτι σάν μιά ἐνστικτική φωνή, ποῦ μοῦ λέει διαρκῶς: «Ἄσπα, θά βγῆς πρώτη μή φοβᾶσαι τίποτα. Κίτταξε μή δειλιάσῃς μπροστά στούς Ἀμερικανούς καί μήν πτοηθῇς ἀπ' τίς ἄλλες βασίλισσες. Εἶσαι ἡ καλύτερη γιά θά πάρῃς τόν τίτλο σπά σίγουρα. Μόνάχα μή φοβηθῇς. Ὁ φόβος ὁδηγεῖ σέ καταρακίνισμα καί στήν ἥττα.

Ἐπαινοῦμε καί ζητοῦμε περισσότερες διευκρινήσεις σχετικά μέ τίς μυστικές φωνές τῆς Ἄσπας, πού σάν ἄλλη Ζάν ντ' Ἀρκ ἀκολουθεῖ μέ ποιμηνία τόν δρόμο τοῦ πεπρωμένου της.

— Τήν ἔχετε ξαναφέρει ἄλλη φορά, δεσποινίς αὐτή τή μυστική φωνή;

— Τήν ἔχω σα, τήν ὥρα πού μέ τίς ἄλλες ἱποψηφίες, παιχνίδιζα τό περισσότερο Σάββατο στή Γλυφάδα. Τήν ὥρα πού ὅλοι οἱ θεατές καί οἱ κριτές εἶχαν καεφουένα τά μάτια τους ἐπάνω μου, τό ἔνιωσα πώς εἶχα κάτι περισσότερο. Τότε ἀκόμα κατοικοφώνησα μέσα μου μιά ἐνθαρρυντική φωνή, ποῦ μοῦ ἔλεγε: «Ἄσπα, νίκησες μου εἶσε. Καί πραγματικά νίκησα.

★

Καθώς μιλᾶμε, ἔχουμε φτάσει στήν σκάλα τῶν τεραστίων ἀεροσκάφων. Οἱ ἄλλοι ἐπιβάτες ἀνεβαίνουν, ἐνῶ ἡ κομψή ἀεροσυνοδός, στή βάσι τῆς κινητῆς κλίμακας, ἐλέγχει τά εἰσιτήρια.

Οἱ γονεῖς τῆς Ἄσπας, ὁ πατέρας κι' ἡ μητέρα της, πού τήν συναδεύουν ὡς τό ἀεροδρόμιο, τήν ἀποχωρετοῦν. Φιλιά, ἀγκαλιάσματα, κι' εὐχές ἀνταλλάσσονται, σέ σιγανό θερμό τόνο, καί κάποια δάκρυα τσιγρεφᾶ κάνουν τήν ἐμφάνισί τους στίς ἄκρες τῶν ματιῶν.

Ὕστερα ἡ Ἄσπα Θεολογίτου ξεκινᾶ γιά ν' ἀνέβῃ.

Ἀλλά ὄχι. Ἀνώ ἐρωτήσεις ἔμειναν ἀκόμα ἀναπάντητες.

Ἡ Στάρ Ἑλλάς μέ τήν ἄδεια τῆς ἀεροσυνοδοῦ, μᾶς παραχωρεῖ κόμη δυό λεπτά:

—Πέστε μας, δεσποινίς Ἄσπα, πῶς βλέπετε... τόν γάμο;

Σταυροκοπιέται, χαμογελῶντας πρόσχαρα.

—Ἐπί τοῦ παρόντος, ἀπαντᾶ, ὁ γάμος εἶναι ἀπομακρυσμένη ὑπόθεσις.

Σωστά. Τί. θ' ἀρήσουμε τώρα τόν γάμο νά πάῃ... γιά γάμο: Ἐδῶ μιά νίκη στά διεθνῆ καλλιστεῖα, σημαίνει δόξα, γρήματα, ταξίδια σ' ὅλο τόν κόσμο, μισή ἐπιτυχῆ καριέρα στόν κινηματογράφο ἢ στό θέατρο καί ἐφημερίδες, πού νά σέ ἐκθειάζουν καί νά σέ ξεμυαλίζουν, δῶσε καί κοντά σ' αὐτά, πληθώρα ἀκόμη κερδῶν καί πλουσιοπαρόχων.

Ὡστόσο, ὑπάρχει καί κάτι ἄλλο πέρα ἀπ' τόν γάμο, ἕνας γῶρος ἀνεξερεύνητος.

Τόν ἐξερευνοῦμε, ἐνῶ ἡ Ἄσπα ἔχει βάλει τήν πόδι στήν κινητή κλίμακα, κι' ἀογίζει ν' ἀνεβαίνῃ στό ἀεροπλάνο.

— Κι' ὁ ἔρωτας, δεσποινίς;

Σωριάζεται, ἀλλά μονάχα νά μιά στιγμή. Ὕστερα στρέφετες, μᾶς χαρίζει τό ὡραιότερο χαμόγελο τοῦ κόσμου καί ἀναφωνεῖ:

—Ἄ, ὁ ἔρωτας. Νά κάτι πού τό ξεχάσαμε. Ἄς μείνῃ, λοιπόν ξεχασμένος, παρ' ὅλο ποῦ ὁ ἔρωτας εἶναι, ὅπως λένε, ὡραία ὑπόθεσι. Τόσα μᾶς περμένει τό Μαϊάμι. Γειά σας.

— Στό καλό. Καλό ταξίδι καί καλή νίκη.

★

Σέ λίγο τό τεράστιο «Μπόϊνγκ» πετοῦσε πάνω ἀπ' τά νταλαβά νερά τοῦ Σαρωνικοῦ, σχίζοντας τόν διάφανο ἀττικό αἰθέρα. Ὡσπου μικραίνει καί μεταλλιώθηκε σέ ἀσῶν κουζίδα, χαμένη μέσα στ' ἄσπρα ἀνέλαρα σύννεφα.

Μαζί τόν γάμο κι' ἡ δροσιά τῆς ὡραίας χαραλαμπιᾶς. Ὡστόσο κάτι ἀπόμενε ζωντανή ἡ ἀνάμνησί της, ἡ γοητεία της, ἡ ἀνάσα τῶν καί ἡ αὐτοπεποίθησί της.

Λέτε ἡ τελευταία, νά γάνη τό θρόνο της στήν μαχοίνη Φλορίδα καί νά ἐπαναλάβῃ τό «σπουμαλέξ» της Κορίνας;

Τό εὐχόμαστε.

Α. ΑΡΓ.

ΠΑΡΑΝΟΜΕΣ ΑΛΛΑΓΕΣ ΦΥΛΟΥ

Ἕνας χειρουργός μεγάλης φήμης ἀπό τήν Ἀργεντινή, ὁ δόκτωρ Φραντσίσκο Ντέ Φάτσιο, σπεληάθη στό Ματρυόσς Ἄϊρες, μέ τήν κατηγορία ὅτι προσπάθησε παρανόμως νά μετατρέψῃ ἄντρες σέ γυναῖκες, μέ χειρουργικές ἐπεμβάσεις. Οἱ ἔρευνες ἄρχισαν ὕστερ' ἀπό μιά καταγγελία τοῦ Μάορο Φετσντίο Βέγκα πού ὑποβλήθηκε στό διαστήριο καί ζήτησε νά ἀναγνωρισθῇ σάν γυναῖκα, ἀλλά ὁ δικαστής διεπίστωσε πώς, παρά τίς χειρουργικές ἐπεμβάσεις τοῦ Ντέ Φάτσιο, ὁ Βέγκα ἐξακολουθοῦσε νά εἶναι ἄντρας.

— Θέλω νὰ νιώσω γύρω στὴ μέση μου τ' ἀνδρικὰ χέρια. Διψῶ τὴν ἀγάπη!...

Ο ΠΕΡΙΠΑΘΕΣΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ

ΤΟ ΝΗΣΙ ΤΩΝ ΠΑΡΘΕΝΩΝ

Η καλοκαιρινὴ νύχτα, τέλη τοῦ Αὐγούστου τοῦ 260 π.Χ., ἦτανε σκοτεινὴ σὰν κατράμι. Τὸ ζωοδεκανησιακὸ Ἀρχιπέλαγος ἔβραζε σὰν καζάνι. Πελώρια χοντρὰ κύματα σκάγανε μὲ συριστικὸ μυκηθμὸ στὰ πλευρὰ τοῦ καραβιοῦ «Πρωτέας», ποὺ κρατοῦσε ρότα γιὰ τὴν Ρόδο. Ἀνάμεσα στοὺς ἐπιβάτες, ἦτανε κι' ὁ νιαρὸς ἀγγειοπλάστης Παντάρκης, ποὺ πήγαινε στὸ ξακουστὸ νησὶ νὰ μάθη τὴ νέα τεχνικὴ τῆς ἀγγειογραφίας ἀπὸ τὸν περίφημο τὴν ἐποχὴ αὐτὴ Ρόδιο καλλιτέχνη Παμφαῖο.

Ὁ καπετάνιος τοῦ καραβιοῦ Νικοκρέων τάχε χαμένα. Κύτταγε τοὺς πανισασμένους ἀπὸ τὸν τρόμο καὶ τὸν πανικὸ τοῦ θανάτου ἐπιβάτες κι' ὁ-λοένα μουρμούριζε:

— Μᾶς κτυπᾶει στὰ σίγουρα ἡ ὀργὴ τῶν θεῶν. Τέτοιο καιρό, καλοκαίρι ἀκόμα, νὰ ξεσπάση τέτοια φουρτούνα!... Ἀφύσικο κι' ἀκατανόητο, μὰ τὸν Δία.

Ὁ Παντάρκης τὸν διέκοψε καὶ τὸν ρώτησε:

— Κοντολογίς, δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἐλπίδα νὰ σωθοῦμε, καπετάνιε;

Ὁ Νικοκρέων τὸν κύτταξε μὲ αἰνιγματικὸ ὕφος.

— Ἂν δὲν παρασύρη τὸ καράβι μας ἡ φουρτούνα κι' ὁ ἄνεμος σὲ καινένα ὑπουλο κάβο τ' ἀφροσκεπάζουν τὰ κύματα, θὰ σωθοῦμε στὰ σίγουρα, γιατὶ τὸ λιμάνι τῆς Κάλκης, ποὺ πέρτει στὰ βυτικά, δὲν εἶναι πολὺ μακρυά. Ἂν ἤτανε ἡμέρα, θὰ φαίνονταν τὰ γκριζωπὰ περιγιάλια της. Μ' ἂν τρακάρωμε σὲ κάβο, τὸ ἄτυχο καράβι μας θὰ κοπῆ στὰ δυὸ σὰν ἀγγούρι, κι' ὅποιος ξέρει νὰ κολυμπάη θὰ πατήση στεριὰ καὶ πιθανόν, ἂν εἶναι τυχερός, νὰ βγῆ στὸ νησὶ τῶν Παρθένων... ποὺ πέρτει ζερβὰ στὸν ἀστρογύρμπη.

— Τὸ νησὶ τῶν Παρθένων; ἐπανέλαβε ὁ Παντάρκης, μὲ ἀπορία καὶ ἔκπληξι.

Μὰ τί εἶναι τὸ νησὶ αὐτό, καπετάνιε; Πρώτη φορὰ τ' ἀκούω.

Οἱ ἄλλοι ἐπιβάτες, στεριανοὶ καὶ θαλασσινοί, ψιμένοι σὲ φουρτοῦνες καὶ ἀπίθανα ναυάγια, στήσανε αὐτὶ κι' ἀκροάνε τὴν ἐξήγησι τοῦ συφο-ριασμένου καπετάνιου, ξεχνώντας γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴν ἀπειλὴ τοῦ θανάτου, ποὺ ἔζωνε μὲ βρυχηθμὸ καὶ μπουρά-σκα τὸ μεγάλο καράβι.

Τὸ νησὶ τῶν Παρθένων, ἐξήγησε μελαγχολικὰ καὶ περίλυπα ὁ καπετάνιος, εἶναι ἀνάμεσα στὴ Ρόδο καὶ Χάλκη, ἔξω ἀπὸ τὴν ρότα τῶν καραβιῶν γιὰ τὴν Ρόδο. Ἄλλοι τὸ λένε Νίσυρο. Δὲν μοῦπιχε νὰ πατήλενε Νίσυρο. Δὲν μοῦπιχε νὰ πατήσω στὸ περίεργο ἐτοῦτο νησί, μὰ ὅπως μοῦ εἶπανε, ἀσκοὶ εἶχανε τὴν τύχη νὰ ζυγώσουνε γιὰ φαρικὴ στὰ νερά του, εἶναι κατάλυτο, μὲ καρ-περὰ καὶ μὲ κρύα νερά, μὲ θαλασ-σοπηλιές καὶ πεντάμορφα κοριτσια. Κανένας σερνικὸς δὲν βρίσκεται στὸ νησί, ποὺ τὸ κουμαντάρει μιὰ κοπέλ-λα. "Ολα τὰ κοριτσια ποὺ κάθονται ἐκεῖ, εἶναι παρθένες, ἀφιερωμένες στὴν "Αρτεμι. Λένε πὼς γίνονται με-γάλα μυστήρια στὸ νησὶ αὐτό. Κα-νένας δὲν ἔλαχε νὰ τὰ ἰδῆ, γιατὶ ὁ-ποιος τολμήση νὰ πατήση τ' ἀγριό-νησο ἐτοῦτο, καταδικάζεται ἀπὸ τὶς κοπέλλες σὲ θάνατο.

Ὁ Παντάρκης τὸν ἄκουγε σὰν μαγεμένος, παρ' ὅλο ποὺ ἤτανε βέ-βαιος πὼς ἡ ἐξήγησι τοῦ καπετάνιου ἔμοιαζε περισσότερο μὲ παραὐδι ἀπὸ ἀληθινὸ περιστατικό. Μὰ παρὰ μὲ ἀληθινὸ περιστατικὸ. Μὰ δὲν πρόλαβε νὰ φέρη τὶς ἀντιρρή-σεις του. Τὴν ἴδια στιγμή, ἕνα θέα-μα τρομερὸ βρυχηθμοῦ, σὰν νὰ πέσανε τριάντα μαζὶ ἀστροπελέκια πάνω στὸ συφοριασμένο καράβι.

Ἀντὴν ἀπὸ δαιμονισμένος τριγμός, τὸ καταρτι τσακίστηκε, χοντρες θά-λασσες μπουκάρανε μὲ συριγμὸ καὶ φοβέρα στὴν καυδέρτα. Τὸ πλεούμε-νο κόπηκε στὰ δυό, πῆρε τὴν κάτω βόλτα στὴν ἄβυσσο. Ὁ Παντάρκης, τὴν κρίσιμη ἐτοῦτη στιγμή, ἀποφα-στήν πλάτη κατάζαν θα μαλλιά, στὸ Νησὶ τῶν Παρθένων. Μὴ φοβᾶσαι καὶ μὴν ἀνησυχῆς. Ἡ Βασίλισσά μας Ἀρέθουσα θὰ σοῦ ἐξηγήση. Ἀκολούθησέ μας.

Ὁ Παντάρκης, χωρὶς ἄλλη ἐρώτη-σι, σηκώθηκε κι' ἀκολούθησε τὶς κοπέλλες. Διασχίσανε ἕνα μικρὸ λει-βάδι ὅπου ἔβοσκε ἕνα κοπάδι. Ὁ κοσμοπάνης ἤτανε μιὰ γυναίκα μὲ κατσικίσια προβιὰ στὴν πλάτη. Μπή-κανε σὲ μεγάλο περιβόλι, μὲ καρ-περὰ καὶ βοτάνια. Ἀφροληούσθα κρεμόντανε στὶς βραγιές. Μεθυστικὴ μυρουδιὰ γυνότανε γύρω. Ὁ Παντάρ-κας ἀνάσανε μὲ ἀνακούφισι, ἐξεχνώ-τας τὴν νυχτερινὴ περιπέτεια τοῦ ναυαγίου. Στὸ περιστύλιο ἑνὸς μι-κροῦ παλατιοῦ, καθόταν σὲ μαρμα-ρινο βάθρο μιὰ σπαθόστη κοπέλλα. μὲ ἀναρριχτὸ διάφανο πέπλο στοὺς ὦμους καὶ στὸ μισὸ στῆθος. Στὰ γραμμένα πόδια της φοροῦσε σαν-δάλια, μὲ ἄσπρους ἱμάντες μέχρι τὸ γόνατο. Στὸ κεφάλι της, ἕνα λου-λουδένιο στέμμα. Στὰ χέρια κρα-τοῦσε ποιμενικὴ σύριγγα. Ὁλόγυρα, καμμιὰ δεκαριὰ κορίτσια, μὲ τὴν ἴδια στολὴ καὶ τὸ μισὸ στῆθος γυ-μνό, κουβεντιάζανε. Μόλις πλησίασε ὁ Παντάρκης, ἡ κοπέλλα μὲ τὸ στέμ-μα σηκώθηκε.

— Καλῶς ἤρθες, ξένε, στὸ νησί μας, τοῦ εἶπε μὲ χαμόγελο. Εἶμαι ἡ Ἀρέθουσα, ἡ βασίλισσα τοῦ νη-σιοῦ τῶν Παρθένων, ποὺ δὲν ξέρου-με κι' οὔτε θέλουν νὰ μάθουν τὸν ἀνδρικὸ ἔρωτα. Σ' ἀπήκες πολὺ τυ-χερός, ἐπειδὴ εἶσαι καὶ νέος, καὶ πολὺ ὄμορφος. Ἂν ἤσουνα μεσόκο-πος, σίγουρα δὲν θἄχες τὴν τύχη νὰ κουβεντιάζης μαζί μου. Θὰ κατα-δικαζόσουνα σὲ ἀμετάκλητο θάνατο.

Ὁ Παντάρκης τὴν ρώτησε:

— Τὸ νησὶ σας ποὺ βρῆκα τὴν σωτηρία μου, πολυχρενεμένη Βασί-λισσα, εἶναι μονάχα γιὰ κορίτσια; Δὲν ὑπάρχει ἐδῶ κάτου σερνικὸς ἀνθρωπος;

Ἡ πεντάμορφη Βασίλισσα χαμο-γέλασε μὲ στοργικὴ συγκατάβασι:

— Στὸ ρημονῆσι μας, τοῦ εἶπε, ζοῦνε μονάχα κοπέλλες, καλογριὲς στὴν λατρεία τῆς Ἄρτεμις. Περι-φρονοῦνε τὴν Ἀφροδίτη καὶ τὴν ἐ-ρωτικὴ προσφορά της. Εἶναι παθὲ-νες. Αὐτὸ σοῦ φθάνει;

— Καὶ τί πρόκειται νὰ κάνω ἐ-δῶ; ρώτησε μὲ περίσσια ἀφέλεια Ὁ σκοπός μου εἶναι νὰ ξεμπαρ-κάρω στὴν Ρόδο...

Τα μάτια τῆς βασίλισας σκοτει-νιάσανε. Φαινότανε θυμωμένη.

— Ἐδῶ πέρα, στὸ νησί μας, σέ-νε. θἀ μείνης ὅσο καιρὸ σοῦ μέλ-λεται νὰ ζήσης, μὰ φαντάζομαι πὼς θἆσαι πολὺ εὐτυχισμένος.

Ἡ Ἀρέθουσα κάλεσε κοντά της δυὸ κορίτσια τῆς συνοδείας της καὶ τις διέταξε νὰ λούσουνε καὶ νὰ υ-ρώσουνε τὸν ξένο ναυαγό.

Ὁ Παντάρκης, ἀμίλητος, τὶς ἀ-κολούθησε στὸ παλάτι. Τὸν μπάσα-νε σὲ μαρμαρένιο λουτρό. Ὁ νέος ἀφέθηκε στὴν μεθοδικὴ περιποίησι τῶν δυὸ κοριτσιῶν, ποὺ ἀφοῦ τὸν λούσανε, τὸν ἀλείψανε ἀπὸ τὸ κε-φάλι μέχρι τὰ πόδια μὲ μυρωδικὰ λυ-σίπονα μπάλσαμα. Μὲ τὸ χλιαρὸ λου-τρό, τὸ καταπονημένο κορμί του ξεμούδιασε καὶ ξαναγύρισε ἡ ζωὴ καὶ τὸ σφρίγος του.

Στὸ μεταξύ, οἱ δυὸ κοπέλλες τὸν ὡδηγήσανε στὸν κοιτῶνα τῆς βασί-λισσας.

Ἡ Ἀρέθουσα τὸν περίμενε μὲ ἀ-νυπομονησία. Ἔγνεψε στὰ κορίτσια νὰ φύγουν, χωρὶς ὅμως νὰ εἰσακου-σθῆ. πρὸς μεγάλη ἀπορία τοῦ νέου. Καὶ οἱ δυὸ μ' ἕνα στόμα εἴπανε, μὲ τολμηρὴ παρρησία:

—Ὑπενθυμίζομε στὴν βασίλισσά μας τὸν ὅρκο της. Ἂν τὸν παραδῆ, ἡ τιμωρία της θὰ εἶναι σκληρή... Τίποτε ἄλλο!

Ἡ Ἀρέθουσα γιὰ μιὰ στιγὴ χλώ-μιασε. Ὡστόσο τὰ κορίτσια πισω-πατίσανε, φύγανε. Ὁ Παντάρκης κύτταξε τὴν Ἀρέθουσα μὲ ἀπορία καὶ ἀμηχανία. Ἡ νεαρὴ βασίλισσα γιόμισε τὸ ποτήρι, ποὺ βρισκότανε μπροστά του, μὲ ἄγνωστο ποτὸ σὲ χρῶμα ρουμπινί.

— Πιές το χωρὶς ἀνησυχία, τοῦ εἶ-πε. Εἶναι κρασὶ ἀπὸ ἀγριόμουρα.

Καὶ, γιὰ νὰ τοῦ ἐμπνεύση ἐμπι-στοσύνη, γιόμισε καὶ τὴν δική της κύλικα μὲ τὸ ἴδιο ποτό, ποὺ σπίθι-ζε σὰν γλυκόπιοτο Κνίδιο κρασί.

Ὁ Παντάρκης τὸ ἤπιε μονορού-φι. Μιὰ γλυκειὰ ταραχὴ κύλησε στὸ αἷμα του. Ἡ καρδιὰ του πετάρισε σὰν πουλί. Τὸ αἷμα του σφυροκοποῦσε τὶς ἀρτηρίες του.

Ἡ Ἀρέθουσα τὸν κύτταγε μὲ πε-ριπαθητικὴ τρυφερότητα.

— Ἀπὸ ποῦ εἶσαι, ξένε; τὸν ρώ-τησε.

— Ἀθηναίος καὶ μὲ λένε Παντάρ-κη. Ἀριστομάχου, Νικία.

— Τ' ὄνομά σου εἶναι ὡραῖο, ὅ-πως τὰ μάτια σου, ἡ κορμοστασιά σου καὶ ἡ νιότη σου, Παντάρκη. Εἶσαι ἡ εἰκόνα της νεανικῆς ὁμορφιᾶς.

Τὸ στητό, κοριτσίστικο στῆθος κάτω ἀπὸ τὸ διάφανο πέπλο ἀνάσανε σὰν κύμα. Τὸ ρουθούνια της ἐ-πάλλαν σὰν πτερύγια.

Ἅπλωσε μὲ λαχτάρα καὶ δίψα τὰ γυμνὰ ντελικάτα χέρια της γύρω στὸν λαιμό του. Ὁ Παντάρκης, σὰν λαγγυεμένος ἀπὸ τὸ ζωογόνο κρασὶ καὶ τὴν προκλητικὴ ὁμορφιὰ τῆς κο-πέλλας ποὺ τὸν τύλιγε στὴν μοχλιὰ καὶ στὴν ἀκατανόητη σαγήνη της, δὲν πρόβαλε καμμιὰ ἀντίσταση. Ἡ Ἀρέθουσα κόλλησε τὸ παρθενικὸ στόμα της στὰ χείλη του, τὸν πα-ράσυρε στὸν ἐρωτικὸ ἴλιγγο.

Ὅταν ξύπνησε, ἦτανε νύχτα βα-θειά. Ἡ Ἀρέθουσα δὲν ἤτανε δί-πλα του. Πῆγε πρὸς τὸ παράθυρο. Τὸ ὁλόγιομο φεγγάρι ἀσήμωνε τὴν στερειὰ καὶ τὴν θάλασσα. Ἀχνιζε στὶς βρασερὲς φυλλωσιές, τύλιγε μὲ ἀσημένια μαγεία τὸ περιβόλι. Ἀ-νησύχησε. Ἡ σιωπὴ τὸν τρόμαξε. Βγῆκε ἀπὸ τὸν κοιτῶνα, διέσχισε τὸν μαρμαρένιο διάδρομο, βρέθηκε στὸ περιστύλιο. Ἡ ἴδια ἀνατριχια-στικὴ σιωπή. Κατέβηκε στὸν κῆπο. Σταμάτησε ἀπότομα. Ἄκουσε κάτι σὰν ψαλμωδικὸ μουρμούρισμα. Μου-σική ἀπὸ σύριγγα. Ἀκροπατώντας πλησίασε, στάθηκε πίσω ἀπὸ τὸν κορμὸ μιᾶς μεγάλης ἐλιᾶς. Ἀντι-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 23

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ — ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ

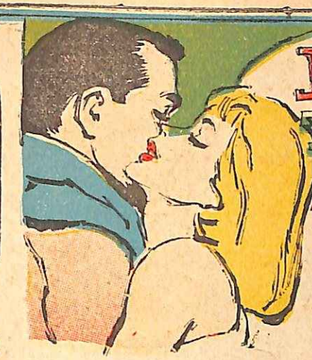

Η ΚΛΕΦΤΡΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἀκολουθώντας τὴ συμβουλὴ τῆς Μαίρης, ἡ Ἄννα πηγαίνει μὲ τὸν ἄντρα της στὸ σπίτι τῆς Φαίδρας, γιὰ μιὰ τυπικὴ ἐπίσκεψη. Ἐκείνη τοὺς διηγεῖται τὴ ζωή της, πὼς παντρεύτηκε ἕνα πλούσιο, ποὺ δὲν τὸν ἤθελε, γιατὶ ἐπέμεινε ὁ πατέρας της. Ὁ ἄντρας της τὴν παραμελοῦσε καὶ εἶχε ἕνα σωρὸ φιλενά-δες. Ἔφτασε νὰ τὴ δέρνη, κι' αὐ-τὴ τότε ἄρχισε νὰ τὸν ἀπατᾶ. Δὲν ἤθελε ὡστόσο νὰ τὸν χωρίση, γιὰ νὰ μὴ μείνη φτωχιά. Τέλος, ὁ ἄν-τρας της πέθανε ἀπ' τὴν καρδιά του καὶ τῆς ἔμεινε ἡ τεράστια πε-ριουσία του. Μετὰ τὴ διήγησί της αὐτή, ἡ Φαίδρα πετάει προσδλητι-κούς ὑπαινιγμοὺς στὴν Ἄννα, κι' ἐκείνη, θυμωμένη, τῆς ἀπαντάει ἀ-κάλεστα. Ὅταν γυρίζουν στὸ σπίτι, ὁ Τάσος τὴς κάνει σκηνή, γιατὶ θέ-λει νὰ τοῦ χαλάση τὴ «φιλία» του μὲ τὴ Φαίδρα, ἀπὸ κακία καὶ ζή-λεια.

Ἦταν τὸ κεφάλι του μὲ τὰ δυό του γέ-ρια, μὲ μιὰ κίνησι θεα-τρική, ἀγγιζε νὰ φέ-ρη πάλι βόλτες στὸ δωμάτιο.

Ἡ Ἄννα νίκησε τὰ δάκρυα ποὺ ἀνέβαιναν στὰ μάτια της, τοὺς λυγμοὺς ποὺ φούσκωναν τὸ στῆθος της. Τὸν κύτταξε χυδαῖο, αὐστηρά.

— Τάσο, πρόφερε κοφτά. Σὲ παρακαλῶ νὰ σεβάσης. Δὲν κατα-δέχομαι νὰ σηκώσης τὴ γειτονιὰ στὸ πόδι μὲ τέτοια συζήτησι.

Σταμάτησε τὶς βόλτες του, στάθηκε μπροστά της, ἔξαλλος.

— Τώρα σ' ἔπιασε ἡ ἀξιοπρέ-πεια; φώναξε πιὸ δυνατά. "Οταν ἔτρεπε νὰ φανῆς ἀξιοπρεπής, φέρθηκες ταπεινά. γυδαία, ἀπαί-σια...

Ἡ φωνή του ἀντιλαλοῦσε πνιγ-μένη, μέσα στὴ σιγαλιὰ τῆς νύ-χτας. Κι' ἡ Ἄννα εἶχε τὴν ἐντύ-πωσι, πὼς ἡ φωνή του ἐρχότανε σὰν κῦμα μετάλλινο καὶ τῆς κτυ-ποῦσε τὸ στῆθος, τὴν καρδιά...

ΕΝΑ ΤΡΟΜΑΓΜΕΝΟ ΠΡΟΣΩΠΟ

Τὴν ἄλλη στιγμή, ἡ διπλανὴ πόρτα ἄνοιξε. Ἕνα κεφαλάκι πού-βαλε στὸ ἀνοιγμά της. Μιὰ-ρες μπούκλες ἀναστατωμένες, καὶ δυὸ ματάκια γκριζογάλανα, φουρτου-νιασμένα, ἐρωτηματικά...

Ὁ Τάσος εἶδε τὸ παιδί, σώπα-σε. Ἡ Ἄννα, ἔτρεξε, τὸ σήκωσε στὴν ἀγκαλιά της.

— Τί ἔχει ὁ μπαμπᾶς; ρώτη-σε ἡ Φροσούλα μὲ τρεμουλιαστὴ φωνούλα.

— Τίποτε μωρό μου, τίποτε, ἀποκρίθηκε ἡ μάνα, γι' ἔκανε νὰ πάρη τὸ μωρὸ μέσα πάλι.

Τὸ κοριτσάκι ὅμως ἄπλωσε τὰ χεράκια του στὸν πατέρα του.

— Μπαμπᾶ... φοβᾶμαι...

Ἔτρεμαν τὰ γενάκια του, καὶ τὰ δάκρυα κύλησαν, γοργὲς στά-λες, στὰ μαγουλάκια ποὺ φαίνον-ταν ξαπλωμένα με ροδοπέταλα.

Μὲ μᾶς, σὰν νὰ ξεμέθυσε ὁ Τάσος, πῆγε γοργορα, ἄρπαξε τὴ μικρὴ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τῆς Ἄν-νας, τὴ φίλησε μὲ πάθος.

— Γιατὶ ξύτησες, μωρό μου, πρόφερε μὲ πόνο.

Ἡ Φροσούλα τὸν κύτταξε σο-βαρά, μὲ τὰ γκριζογάλανα μάτια της γεμάτα ποιμή.

— Φώναζες, μπαμπᾶ!...

Ὁ Τάσος, γέλασε. Ναί! Ἕνα γέλιο πονεμένο, σκληρό:

— Κάτι λέγαμε μὲ τὴ μαμά σου... Παίζαμε, Φροσούλα. Πή-γαινε μὲ τὴ μαμά νὰ κοιμηθῆς.

Ἔδωσε τὸ παιδὶ στὴν Ἄννα, καὶ γύρισε τὴν πλάτη του. Κι' αὐτή, τὸ πῆρε στὴ ἀγκαλιά της, χι' ἔκρυψε τὸ πρόσωπό της στὶς ὁλόμαυρες μπουκλίτσες, γιὰ νὰ ντύξη τ' ἀναψιλιτά της.

Ὅταν κοίμησε τὸ παιδί καὶ γύρισε πίσω, στὸ δωμάτιο, ὁ Τά-σος καθόταν καὶ κάπνιζε. Τὸ πρό-σωπό του ἦταν σκοτεινό.

— Ἤθελες δὲν ἤθελες, τ' ἀ-ναστάτωσες καὶ τὸ παιδί, τῆς εἶ-πε σιγανά.

Ἡ Ἄννα δὲν μίλησε. Καταλά-βαινε πὼς, ἂν ἔλεγε μιὰ λέξι, θὰ ξεσποῦσε σὲ ἀναψιλητά.

Ὁ Τάσος τράβηξε κάνα-δυὸ ρουφηξιὲς ἀπὸ τὸ τσιγάρο του, τιλίγτηκε στὸν κατνὸ κάμπαν ὥρα. Ἔπειτα πρόφερε, σὰν νὰ μι-λοῦσε μονάχος του:

— Ἔτσι τὰ καταφέρνουν μερι-κὲς γυναίκες καὶ φίχνουν τὸν ἄν-τρα τους στὴν ἀγκαλιὰ ἄλλης γυ-ναίκας.

Ἔσβησε ἔπειτα τὸ τσιγάρο του ἀπότομα καί, χωρὶς νὰ γίξη ἄλ-λη μετὰ στὴν Ἄννα, πέταξε τὰ ροῦχα του κι' ἔπεσε στὸ κρεβάτι.

Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ εἶχε γίνει μιὰ σκηνὴ τόσο δραματικὴ ἀνάμεσά τους. Κι' ἡ πρώτη φορὰ ποὺ κοιμόνταν χωρὶς νὰ συμφιλιω-θοῦνε.

ΦΑΝΕΡΑ ΛΟΓΙΑ

Ἀκολούθησαν ἡμέρες, πραγμα-τικὴς κόλασης, γιὰ τὸ σπίτι. Ὁ Τάσος δὲν ἔδειχνε διάθεσι νὰ ὑ-ποχωρήση, νὰ τὴν «καλοπιάση. Δὲν ἄνοιγε τὸ στόμα του, ὅλο τὸ βρά-δυ. Τώρα τὸν ἔβρισκε στῆς Φαί-δρας, τὴν ὥρα ποὺ γύριζε σπίτι της ἡ Ἄννα. Τῆς ἔδειχνε φανε-ρὰ ὅτι δὲν ἤθελε νὰ ἀνταντηθοῦ-νε, ὅτι δὲν ἤθελε νὰ συζητήσουν.

Γύριζε κατὰ τὶς δέκα, σκοτεινός, μουτρωμένος, κάθονταν νὰ φάνε βουβοί, καὶ κάθε φορὰ ποὺ προσ-παθοῦσε ἡ Ἄννα νὰ πετάξη μιὰ ἀδιάφορη κουβέντα, γιὰ νὰ σπάση τὸν πάγο, τῆς ἀπαντοῦσε μὲ μο-νοσύλλαβα, ἢ μονον μ ἕνα μου-γκρητό. Ἔπειτα, μόλις τέλειωναν τὸ δεῖπνο, καθόταν στὸ γραφεῖο του κι' ἔγραφε. Ἔκανε πὼς ἦταν πεσμένος μὲ τὰ μοῦτρα στὴ δου-λειά. Ἡ Ἄννα ὅμως, ποὺ τὸν πα-ρακολουθοῦσε κλεφτά, ἤξερε πὼς δὲν ἔκανε στὴν πραγματικότητα τίποτα. Ἦταν ἴσα-ἴσα γιὰ νὰ τὴν ἐμπαιδίση νὰ τοῦ μιλήση.

Ἕνα βράδυ ὅμως δὲ βάσταξε ἡ δύστυχη γυναίκα. Ἐνιωθε πὼς τὸ μυαλό της σάλευε. Τὴν ὥρα ποὺ τὸν εἶδε νὰ κάθεται στὸ γρα-φεῖο του, μὲ τὸ ἴδιο ὕφος, τυλιγμέ-νος στοὺς καπνοὺς τοῦ τσιγάρου του, βαρύς, ἀπόσιτος πῆγε καὶ στάθηκε μπροστά του.

— Τάσο, πρόφερε, σιγανά, ὥς πότε θὰ βαστάξη αὐτὴ ἡ κατάστα-σι;

Δὲν σήκωσε τὰ μάτια του, ἔκανε πὼς ἄρχιζε μιὰ νέα γράφη.

— Τάσο...

— Τί θέλεις; τῆς ἀποκρίθηκε ἀπότομα. Βλέπεις πὼς κάθησα νὰ ἐργαστῶ, δὲν φαντάζομαι νἄχης σκοπὸ νὰ μοῦ κάνης πάλι καμμιὰ σκηνή;

Μὲ μιὰ κίνησι φρενασμένη, τοῦ ἄρπαξε τὴν πέννα ἀπὸ τὸ χέρι, τὴν πέταξε μακρυά. Τὴν κύτταξε αὐτὸς μ' ἔκπληξι μιὰ στιγμή, ἔ-πειτα παγερά.

— Περίφημα! Τώρα θἄχουμε καὶ γειροδικία...

— Τάσο, δὲν βλέπεις ὅτι κον-τεύεις νὰ μὲ τρελλάνης;

— Ἐσὺ τὸ θέλησες.

— Κι' ἐσὺ τί θέλεις; Μπορεῖς νὰ μοῦ πῆς τί θέλεις;

— Θέλω νὰ μ' ἀφήσης ἥσυχο νὰ ἐργαστῶ.

— Γιατὶ φέρεσαι ἔτσι; Τί ἔ-γεις; Τί σὲ φταναν;

— Πάλι νὰ τὰ ξαναλέμε;...

— Γιὰ τὴν ξένη γυναίκα; Πές μου, Τάσο, γιὰ τὴν ξένη γυναίκα; "Οσο καὶ νἄθελε νὰ χωρατήση τὴν ψυχραιμιά της, ἡ φωνή της ἔ-τρεμε.

— Νὰ μ' ἀφήσης νὰ κάνω τὴ δουλειά μου, τῆς εἶπε ἀπότομα.

— Ὄχι, ἀποκρίθηκε μὲ πεῖσμα ἡ Ἄννα, πνίγοντας τὰ δάκρυ-α της. Ὄχι. Δὲν μπορεῖς νὰ μὲ με-ταχειρίζεσαι ἔτσι...

Ἁπλώσε μὲ θυμὸ κάτι χαρτιὰ μπροστά του, ἔγειρε πίσω στὴν καρέκλα του.

— Ὡραία! εἶπε. Ἀογίζομαι λοιπόν.

— Θέλω νὰ μοῦ πῆς τί ἔγεις, τί συμβαίνει.

Δὲν ἀποκρίθηκε ἀμέσως ὁ ἄν-τρας. "Εβλεπε ὅμως ἡ Ἄννα στὴ φυσιογνωμία του, πὼς μέσα του γινόταν μιὰ πάλη. Μιὰ πάλη ἴσως θανασίμη.

Τὸν κύτταξε βαθειά, ἐρωτημα-τικά. Κι' ὁ Τάσος ἀποκρίθηκε ἐπὶ τέλους, ἀφήνοντας τὰ μάτια του νὰ γλιστρήσουν μακρυά:

— Ἄννα... χαλύτερα λοιπὸν νὰ μιλήσουμε ἐλεύθερα, τίμια.

— Αὐτὸ θέλω κι' ἐγώ, εἶπε ἡ γυναίκα, ἐνῶ ἡ καρδιὰ της κλω-

Ο Σταμάτης κι' ὁ Γρηγόρης

(Ὁ Σταμάτης κι' ὁ Γρηγόρης, σὲ στιγμὲς ποὺ τεμπελιάζουν, κριτικάρουνε τὰ πάντα καὶ τοὺς πάντας σχολιάζουν...)

ΣΤΑΜΑΤΗΣ

—Κάθε μέρα, —ἐν Ἑλλάδι— καὶ σχεδὸν κάθε στιγμή, πάνε γόνα τὰ «βραδεία» καὶ οἱ «διαγωνισμοὶ» καὶ σ' αὐτὸν τὸν δύσκολό μας καὶ τὸν ἀχαρί μας βίον, μᾶς παρηγορεῖ, συνήθως, ἡ πληθώρα τῶν «βραβείων»!

★

«Διαγωνισμούς... ταλέντων» τὸ Ε.Ι.Ρ. σκαρώνει πάντα καὶ μ' αὐτὲς τὶς ἐκπομπές του, μᾶς παρέχει τὴν εὐκαιρία νὰ ξεχνᾶμε λιγουλάκι τῆς ἀκρίδειαις μας τὰ χρόνια καὶ νὰ πούμε πὼς ὑπάρχουν καὶ φτηνὰ κι' ὡραῖα.. «ψώνια»!

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

—Ὀργανώνονται, ἀκόμα, στὸν φαιδρόν μας τὸν καιρόν, πολυδιαφημισμένοι διαγωνισμοὶ... μωρὲ καὶ θὰ δοῦμε, ὅπως πᾶμε, βρέφη «ἀγνώστων ἐπιθέτων», ἐγχωρίων σεναρίων καὶ ἐντοπίων... «δεντεττῶν»!

Στὶς ὁποιες —φλτατέ μου,— ἐὰν κανεὶς κριτικὴ πσέπει εὐθὺς νὰ καταλήξης σὲ «δεντέττα... Κρητική»!

Διὰ τὸ πιστόν:

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

τσούσε μέσα στὸ στῆθος της, νὰ σπάση.

— Θέλεις νὰ μιλήσουμε φιλικά, σὰν πολιτισμένοι ἄνθρωποι, ἢ νὰ τσακωθοῦμε σὰν γυναικοῦλες στὴ βρύση;

Ὅσο πήγαινε, ἡ φωνή του γινόταν καὶ πιὸ ἤρεμη. Αὐτὸ ὅμως τὴν τρόμαξε. Θὰ προτιμοῦσε νὰ τὸν δῆ ν' ἁρπάζεται, νὰ βάζη τὶς φωνές.

— Θὰ μιλήσουμε ἤρεμα, τοῦ ἀποκρίθηκε ἀστόχαστα σιγά.

— Καλά! Ἐλπίζω νὰ τὰ καταφέρουμε! "Αννα...ὑπάρχουν πράγματα ποὺ γίνονται μοιραία στὴ ζωή, ὑπάρχουν πράγματα ἀπρόβλεπτα. Μιὰ ἔξυπνη γυναίκα, ὅπως νὰ καταφέρνε νὰ τὰ καταστήση ἀνώδυνα. Ἐσύ, ὅμως, μὲ τὸ φανατισμό σου, μὲ τὴ ζήλεια σου...

— Πὲς πρῶτα τὴν οὐσία τοῦ πράγματος, τὸν παρακάλεσε.

— Τὴν οὐσία τὴν ξέρεις, θέλεις ὅμως νὰ στὴν πῶ, γιὰ νὰ μὲ βασανίσης. "Ας εἶναι... Δὲν εἴμαστε παιδιά, "Αννα, δὲν μποροῦμε νὰ χουρτοῦμε πιὰ πίσω ἀπὸ τὸ δάκτυλό μας. Εἶναι ὅπως τὸ ξέρεις, ὅπως τὸ φαντάστηκες. Μάρτυς μου ὁ Θεός, πὼς δὲν διανοήθηκα ἕνα τέτοιο πρᾶγμα. "Οταν ἄρχισε αὐτὴ ἡ φιλία, ἤμουν ὁ πιὸ ἄθῶος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, ὁ πιὸ ἐρωτευμένος μὲ τὴ γυναίκα του σύζυγος.

Σταμάτησε. Ἦταν φανερό, πὼς τοῦ ἐρχόταν δύσκολο νὰ τὰ πῆ ὅλα. Ἡ "Αννα τὸν βοήθησε:

— Καὶ τώρα; Τώρα δὲν μ' ἀγαπᾶς; Πές μου, Τάσο. Πές μου το...

Ἔκανε μιὰ κίνηση δυσφορίας, αὐτός:

— Βλέπεις! Αὐτὸ ἤγεις! "Ολα θέλεις νὰ τὰ ξεγῆ κανείς, ὅλα νὰ τὰ ἀναλύη καὶ νὰ τὰ λέη. Ἀπὸ τὴν πολλὴ εἰλικρίνεια ὅμως, καταντοῦμε στὸ ἀντίθετο ἀποτέλεσμα, σὲ κακὸ ἀποτέλεσμα, "Αννα. Ἐπειδή,ἂν ἤμαστε μερικὰ πράγματα χωρὶς ἐξηγήσεις, χωρὶς ἀκαρίσεις, χωρὶς διαλογίες, ἴσως δὲν θὰ ἀνεχαζόμαστε σήμερα νὰ κάνουμε αὐτὴ τὴ συζήτηση, ποὺ εἶναι ὀδυνηρή... καὶ γιὰ τοὺς δυό μας.

— Καὶ γιά σένα; τὸν ρώτησε μὲ πικρὴ εἰρωνεία.

— Καὶ γιὰ μένα. Πίστεψέ το, καὶ γιὰ μένα... "Αννα. Καλύτερα νὰ μὴ βασανιζόμαστε ἄλλο.Καλύτερα νὰ σοῦ πῶ τὴ μοιραία λέξι.

«ΤΗΝ ΑΓΑΠΩ»

Κράτησαν κι' οἱ δυό τους τὴν ἀνάσα τους. Κάμποση ὥρα. Ἔπειτα ἡ λέξι ἔπεσε βαρειά, σκληρὴ ἀνάμεσά τους:

— Τὴν-ἀγαπῶ, "Αννα, τὴν ἀγαπῶ...

Κουλουριάστηκε ἡ γυναίκα, σὰν νὰ τῆς εἶχε χώσει ἕνα ὄξὺ μετάλλινο ἀντικείμενο μέσα στὴν καρδιά.

— Λυπᾶμαι ποὺ σὲ κάνω νὰ πονέσης, τῆς εἶπε ὁ Τάσος μαλακά. Λυπᾶμαι στ' ἀλήθεια. Δὲν θὰ στάλεγα ποτέ, ἂν δὲν εἶχες αὐτὸ τὸ χαρακτῆρα, ἂν δὲν ἤθελες ὅλη τὴν ὥρα ἐξηγήσεις, ἂν δὲν μοῦκανες διαρκὸς παράπονα. Θὰ τὰ ἀφήναμε τὰ πράγματα νὰ γκρίνουν. Κοὶ δὲν ξέρεις τὶ θὰ μποροῦσε νὰ γίνη. Ἐσύ, ὅμως, δὲν ἠσυχάζεις...

Σήκωσε τὰ μάτια της, τὸν κύτταξε. Τὸ πρόσωπό του ἦταν ἀναστατωμένο, "Ηταν φανερὸ πὼς ὑπέφερε κι' αὐτός, καθὼς τῆς μιλοῦσε ἔτσι. Κι' ἔτσι, ὅπως ἔβλεπε αὐτὸ τὸ ὡραῖο, ὑπερήφανο πρόσωπο, παραμορφωμένο ἀπὸ τὴν ἀγωνία, συλλογιζόταν πὼς ἀνεμπόδιστα, χωρὶς ἀναστολές, ἔβγαινε ἡ ἀγάπη του πρὸς τὴν ἄλλη. Ἦταν σίγουρη, πὼς τὴν στιγμὴ ποὺ θὰ ἔβλεπε μπροστά της πάλι τὸ ξανθόμαλλο κεφάλι του περήφανο, στητό, τὰ μάτια του νὰ γυρτάνε γαϊδευτικά,τὰ γέλια του νὰ ζητάνε τὰ φιλιά της, Ἦταν σίγουρη, πὼς, ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη, στὴ θέσι αὐτοῦ τοῦ φουρτουνιασμένου προσώπου, θὰ φαίνανε τὸ πρόσωπο τοῦ Τάσου της, τοῦ ἄντρα ποὺ γνώριζε κι' ἀγαποῦσε.

Ἡ ὥρα ὅμως περνοῦσε, κι' ὁ Τάσος ἔμενε ἔτσι σκοτεινός, κι' ἡ φωνή του ἀκουγόταν πάντα ἰδια στενόχωρη, ἰδια θλιμμένη:

— Τώρα πιὰ δὲ μποροῦμε νὰ ὁπισθοχωρήσουμε. Τώρα εἴπαμε λόγια σκληρὰ ἀνάμεσά μας. Κι' ὅ,τι κι νὰ κάνουμε, τὸ βάζο φάγισε. Λοιπόν, δὲν ξέρω ἂν δὲν εἶναι τὸ καλύτερο νἀχουμε θάρρος, "Αννα... Νἄχουμε θάρρος καὶ εἰλικρίνεια...

Τὰ μάτια της μεγάλωναν, μεγάλωναν,ὅσο ἄκουγε τὰ λόγια του. Κόντευαν νὰ ἐξαφανίσουν, θαρεῖς, ἄλλο της τὸ ἄλλο πρόσωπο. — Κι' ἡ Φαίδρα εἶναι στενοχωρημένη, εἶπε σιγανὰ ὁ ἄντρας. Κι' αὐτὴ δὲν ἤθελε νὰ τὰ ἐξωθήσουμε τὰ πράγματα. Κι' αὐτὴ δὲν φαντάσθηκε, ὅτι ἡ πλατωνική μας φιλία, ὁ θαυμασμός της πρὸς ἐμένα, θὰ γινόταν σιγὰ-σιγὰ πάθος. Τώρα μ' ἀγαπάει, μ' ἀγαπάει! Πόσο μ' ἀγαπάει, δὲν χρειάζεται νὰ στὸ πῶ. Εἶναι ἔτσιμη νὰ κάνη καθε θυσία γιὰ μένα, καθε θυσία....

— Σώπα, Τάσο...

Ἔπιασε μὲ τὸ χέρι της τὴν καρδιά της, ἐπειδὴ εἶχε τὴν ἐντύπωσι γιὰ μιὰ στιγμὴ πὼς θὰ τῆς ἔρευγε. Τόσο χτυποῦσε ξέφρενα, ἀνώμαλα.

— Τί ἔπαθες; τὴ ρώτησε ἀνήσυχος.

Ἔμεινε κάμποση ὥρα ἡ "Αννα. Ἔπειτα ρώτησε ἀγχώ:

— "Ολα αὐτὰ ποὺ μοῦ λές, σημαίνουν ὅτι θέλεις νὰ μ' ἀφήσης; ὅτι θέλεις νὰ χωρίσουμε;

Τὸν κύτταξε μὲ τέτοιον τρόμο, ποὺ δὲν τόλμησε νὰ τῆς ἀποκριθῆ κατ' εὐθείαν ὁ Τάσος.

— Νὰ τὰ συζητήσουμε, τῆς εἶπε ἐπὶ τέλους. Νὰ τὰ συζητήσουμε, "Αννα. Νὰ δοῦμε τί εἶναι γιὰ τὸ καλύτερο. Νὰ τὰ βάλουμε κάτω, χωρὶς πάθος, πολιτισμένα, φιλικά, ὅπως εἴπαμε...

Ἕνα τρελλὸ γέλιο ξέφυγε ἀπὸ τὰ χεῖλη της. Τρόμαξε κι' ἡ ἰδια πὼς τἄκουσε. Δὲν μποροῦσε ὅμως νὰ τὸ σταματήση. Κι' ἡ ἰδια δὲν ἤξερε πῶς γινόταν. Ἀλλὰ τὶς ἦταν ἀδύνατον νὰ τὸ σταματήση.

— Σώπα! Μὴ γελᾶς! τῆς φώναξε ὁ Τάσος μὲ φρίκη.

— Γελάω... γελάω... φώνιαξε, ἐνῶ τὸ γέλιο της ξυσιάζε πιὰ μὲ λυγμό... Γελάω, ποὺ γίνονται ὅλα τόσο ὅμορφα τόσο πολιτισμένα...

— Κι' ὅμως πρέπει, τῆς φώναξε. Εἴμαστε καλλιεργημένοι ἄνθρωποι. Τί χρειάζεται ἡ μόρφωσι κι' ἡ καλλιέργεια, ἂν εἶναι νὰ φέρεται κανείς...

— Τί νἐιάζεται ἡ μόρφωσι κι' ἡ καλλιέργεια, ἐπανέλαβε σὰν ἠχὼ ἡ "Αννα.

Κι' ἔπειτα, συμπλήρωσε, σὰν νὰ μονολογοῦσε:

— Γιὰ νὰ πεθαίνη κανεὶς ὄμορφα χὰ πολιτισμένα.

Σήκωσε τὰ γέρια του, σὰν νἄθελε νὰ τὴν ἐμποδίση νὰ τελειώση τὴ φράσι της, ἔπειτα τἄφησε χ' ἔπεσαν μὲ μιὰ κίνησι ἀπελπισμένη.

—"Αν τὸ πάρης, ἔτσι, "Αννα...

«Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΙΝΗ ΕΓΩ·Ι·ΣΤΗΣ»

Σηκώθηκε, ἄρχισε νὰ φέρνη βόλτες στὸ δωμάτιο. Τὸν κύτταξε ἡ "Αννα, κι' ὅλο τῆς φαινόταν πὼς ὅλα αὐτὰ δὲν γίνονταν στὴν πραγματικότητα. Ὅλο τῆς φαινόταν πὼς ἔπαιζαν κι' οἱ δυό τους κάποιο ρόλο.

«Ἴσως νὰ εἶναι τὸ ἔργο ποὺ γράφει καὶ παίζουμε κι' οἱ δυό μας, παίζουμε χωὶ πονᾶμε».

Ὁ Τάσος ὅμως στάθηκε κάποια στιγμὴ μπροστά της.

— "Αννα, τῆς εἶπε. Τὸ ξέρω ὅτι εἶναι πολὺ ὀδυνηρο γιὰ σένα. Ὁ ἄνθρωπος ὅμως δὲν πρέπει νὰ εἶναι ἐγωϊστής.

— Σ' ἐμένα τὸ λές; τὸν ρώτησε σιγανά.

— Κι' ἐσὺ δὲν πρέπει νὰ εἶσαι ἐγωϊστρια. Αὐτὴ σημαίνει θυσία. Κι' ἂν εἶναι ἀλήθεια πὼς μ' ἀγαπᾶς... Εἶναι φριχτὸ νὰ στὸ λέω... Κι' ὅμως... "Αν μ' ἀγαπᾶς, πρέπει νὰ μὲ καταλάβης καὶ νὰ μὲ συγχωρέσης. Αὐτὰ τὰ πράγματα γίνονται χωρὶς νὰ τὰ θέλη κανείς, χωρὶς νὰ τὰ περιμένη... "Οταν τὴν πρωτοαντίκρυσα αὐτὴ τὴ γυναίκα, στὸ λέω, δὲν φαντάστηκα ποτὲ πὼς θἄπαιζε ρόλο στὴ ζωή μου. Κολακεύτηκα ποὺ τῆς ἄρεσαν τὰ ποιήματά μου. Βρῆκα εὐχαρίστησι γιὰ τὰ πολλὰ τὰ διαβάσω. Ναί, στὸ ὁρκίζομαι, ὅτι στὴν ἀρχὴ κύτταζα μόνον νὰ ὀφεληθῶ ἀπὸ τὴ φιλία της.

— Καὶ τώρα τί κυττᾶς; τὸν ρώτησε σκληρὰ ἡ γυναίκα. Τί ἄλλο κυττᾶς τώρα, παρὰ νὰ ὠφεληθῆς ἀπὸ τὸ πάθος της;

— Τώρα;

Τὸ πρόσωπό του πῆρε μιὰ παράξενη ἔκφρασι. "Αστραψε ὁλόλληρο, καὶ τῆς φάνηκε ὄμορφος, ὅμορφος πάλι, σὰ θεός. Ἀλλὰ ἔνιωσε νὰ μισῆ ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὴν ὁμορφιά του.

— Τώρα, ἄλλαξαν ὅλα, "Αννα. Τώρα ἐσύ,ἐσὺ μὲ ἀγαπᾶς πιά, σκότωσέ με...

Τὸν κύτταξε μὲ μάτια σκοτεινά, τὸ πρόσωπό της ἔφεγγε χλωμό, κέρινο.

„Ἄρτιασε πάλι νὰ φέρνη βόλτες ὁ ἄντρας. "Εσκυψε τώρα τὸ κεφάλι του, καὶ φαινόταν τσακισμένος.

— "Αν ἀρχίσουμε ἔτσι.. ψιθύρισε σὲ λίγο.

«ΔΕΝ ΤΗ ΘΕΛΩ ΤΗ ΖΩΗ ΧΩΡΙΣ ΕΣΕΝΑ»

Πέρασε κάμποση ὥρα, μέσα σὲ μια σιγὴ δραματική. Ἔπειτα ἡ "Αννα, πρόφερε σιγανά:

— Δὲν τὴ θέλω τὴ ζωὴ χωρὶς ἐσένα. Στὸ λέω, Τάσο... Δὲ θέλω νὰ ἐμποδίσω τὴν εὐτυχία σου. Ἀλλά, πρὶν τραβήξης τὸν καινούργιο σου δρόμο, πρὶν ἀρχίσης τὴν καινούργια σου ζωή, νάχης τὸ θάρρος νὰ ξεκαθαρίσης μὲ τὰ παλιά. Νὰ μὲ σκοτώσης ἐμένα... Ἔτσι τοὐλάχιστον θἀ μπορῆς νὰ χαρῆς τὴν καινούργια σου εὐτυχία χωρὶς τύψεις. Θἀ ξέρης πὼς δὲν ὑπάρχει ἕνας ἄνθρωπος νὰ βασανίζεται.

— Γιατί σ' ἀρέσει νὰ τὰ δραματοποιῆς ὅλα;...

— Ὄχι, τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ παγωμένη. Ἴσα-ἴσα, ποὺ θέλω νὰ τὰ ἁπλοποιήσω ὅλα.

— "Αννα, σὲ ἱκετεύω... Ἀρνιέψου. Ζήσαμε μαζὶ εὐτυχισμένοι κοντὰ ἑξὴ χρόνια τώρα...

— Καὶ τώρα εἶναι ἡ σειρὰ ἄλλης γυναίκας νὰ τῆς χαρίσης τὴν εὐτυχία; πρόφερε ἡ "Αννα παγερά.

— Τώρα... κάτι ἄλλαξε. "Ολα ἀλλάζουν στὴ ζωή. Κι' οἱ ἐποχὲς ἀλλάζουν, καὶ τὰ σύννεφα ἀλλάζουν, καὶ τὰ βουνὰ ποὺ φαίνονται ἀσάλευτα, ἀλλάζουν. Ἤλθε ἕνας σεισμός, καὶ στὰ γκρέμισε ὅλα. Ἔτσι γὰ τὸ πάρης. Μετὰ τὸ σεισμὸ ὅμως, ὅλα ξαναγεννιοῦνται. Εἶσαι νέα, εἶσαι ὁμορφη γενικά.

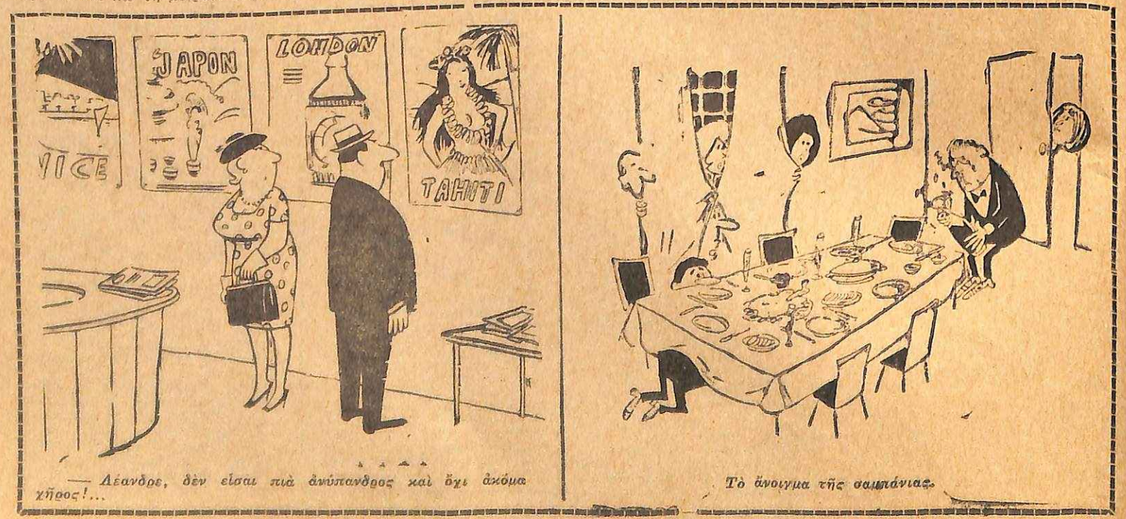

— Λεάνδρε, δὲν εἶσαι πιὰ ἀνύπανδρος καὶ ὄχι ἀκόμα χῆρος!...

Τὸ ἄνοιγμα τῆς σαμπάνιας.

— Καὶ τώρα εἶναι τὸ ἴδιο, τοῦ φώναξε μ' ἕνα λυγμὸ στὴ φωνή. Τάσο, δὲν τὴν ἀγαπᾶς... Σὲ θάμπωσαν τὰ πλούτη της, τίποτ' ἄλλο. Βαρέθηκες τὴ φτώχεια. Θέλεις ν' ἀλλάξης τὴ ζωή σου, καὶ σοῦ παρουσιάστηκε ἀπὸ μηχανῆς Θεός...

— Ὄχι, ὄχι, διαμαρτυρήθηκε ὁ ἄντρας. Ποτὲ δὲ θὰ τόκανα αὐτό, "Αννα. Πίστεψε με! ποτέ. Δὲν θἀ σὲ πλήγωνα ἐσένα. δὲν θἀ σὲ ἔκανα δυστυχισμένη, μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ καλυτερέψω τὴ θέσι μου.

— Μὰ τί ἄλλο κάνεις; Τί ἄλλο κάνεις;

— Ἀγαπῶ... Δὲν τὸ καταλαβαίνεις; τῆς φώναξε μὲ πάθος. Κι' ὅμως, ἔπρεπε νὰ τὸ καταλαβαίνης. ἐπειδὴ κι' ἐσὺ μ' ἀγάπησες...

Ἔπιασε τὸ κεφάλι της μὲ τὰ δυό της χέρια.Νόμιζε πὼς τὸ μυαλό της σάλευε.

— Σ' ἀγάπησα, πρόφερε βραχνά, σὰν πληγωμένο ζῶο. Σ' ἀγάπησα, Τάσο. Εἶναι παρελθόν πιὰ ἡ ἀγάπη μας; Δὲν σ' ἀγαπῶ ἀκόμα; Δὲν εἶσαι τὸ πᾶν γιὰ μένα; Δὲν εἶσαι ὁ ἥλιος μου, τὸ φῶς μου, ἡ ζωή μου;...

— "Αννα...

— Δὲν εἶσαι ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ μου; Δὲν εἶσαι ὁ ἄντρας ποὺ μοῦ φανέρωσε τὸν ἔρωτα; Δὲν εἶσαι ἐσύ, ποὺ πῆρες τὴν παρθενιά μου, ποὺ μοῦωσθες ὅλες τὶς ὁμορφιὲς τῆς ζωῆς;

Ἔκανε μιὰ κίνησι νὰ σταματήση, λὲς καὶ τὰ λόγια της τοὐκαναν κακό.

— Δὲν εἶσαι ὁ ἄντρας, ποὺ μοῦ ὡρκίστηκε ἀγάπη; Δὲν μοῦ τ' ὡρκίστηκες τόσες φορὲς Τάσο;

— Καὶ κράτησα τὸν ὅρκο μου, ὅσο μποροῦσα...

— Τότε, ἀφοῦ δὲν μπορεῖς νὰ μ' ἀγαπᾶς πιά, σκότωσέ με...

Τὸν κύτταξε μὲ μάτια σκοτεινά, τὸ πρόσωπό της ἔφεγγε χλωμό, κέρινο.

„Ἄρτιασε πάλι νὰ φέρνη βόλτες ὁ ἄντρας. "Εσκυψε τώρα τὸ κεφάλι του, καὶ φαινόταν τσακισμένος.

— "Αν ἀρχίσουμε ἔτσι.. ψιθύρισε σὲ λίγο.

«ΔΕΝ ΤΗ ΘΕΛΩ ΤΗ ΖΩΗ ΧΩΡΙΣ ΕΣΕΝΑ»

Πέρασε κάμποση ὥρα, μέσα σὲ μια σιγὴ δραματική. Ἔπειτα ἡ "Αννα, πρόφερε σιγανά:

— Δὲν τὴ θέλω τὴ ζωὴ χωρὶς ἐσένα. Στὸ λέω, Τάσο... Δὲ θέλω νὰ ἐμποδίσω τὴν εὐτυχία σου. Ἀλλά, πρὶν τραβήξης τὸν καινούργιο σου δρόμο, πρὶν ἀρχίσης τὴν καινούργια σου ζωή, νάχης τὸ θάρρος νὰ ξεκαθαρίσης μὲ τὰ παλιά. Νὰ μὲ σκοτώσης ἐμενα... Ἔτσι τοὐλάχιστον θἀ μπορῆς νὰ χαρῆς τὴν καινούργια σου εὐτυχία χωρὶς τύψεις. Θἀ ξέρης πὼς δὲν ὑπάρχει ἕνας ἄνθρωπος νὰ βασανίζεται.

— Γιατί σ' ἀρέσει νὰ τὰ δραματοποιῆς ὅλα;...

— Ὄχι, τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ παγωμένη. Ἴσα-ἴσα, ποὺ θέλω νὰ τὰ ἁπλοποιήσω ὅλα.

— "Αννα, σὲ ἱκετεύω... Ἀρνιέψου. Ζήσαμε μαζὶ εὐτυχισμένοι κοντὰ ἑξὴ χρόνια τώρα...

— Καὶ τώρα εἶναι ἡ σειρὰ ἄλλης γυναίκας νὰ τῆς χαρίσης τὴν εὐτυχία; πρόφερε ἡ "Αννα παγερά.

— Τώρα... κάτι ἄλλαξε. "Ολα ἀλλάζουν στὴ ζωή. Κι' οἱ ἐποχὲς ἀλλάζουν, καὶ τὰ σύννεφα ἀλλάζουν, καὶ τὰ βουνὰ ποὺ φαίνονται ἀσάλευτα, ἀλλάζουν. Ἤλθε ἕνας σεισμός, καὶ στὰ γκρέμισε ὅλα. Ἔτσι γὰ τὸ πάρης. Μετὰ τὸ σεισμὸ ὅμως, ὅλα ξαναγεννιοῦνται. Εἶσαι νέα, εἶσαι ὁμορφη γενικά.

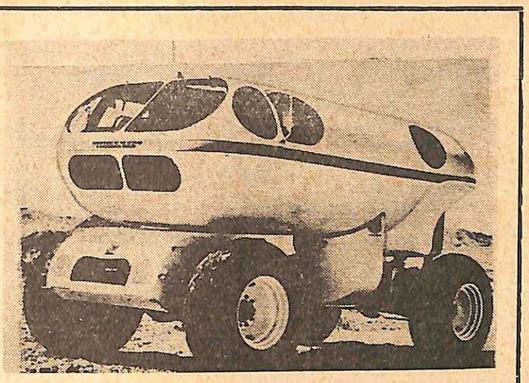

ΕΝΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ ΓΙΑ ΤΗ ΣΕΛΗΝΗ

Τὸ παράξενο αὐτοκίνητο τῆς φωτογραφίας μας, ποὺ ζυγίζει ὀκτὼ τόννους, κατασκευάστηκε στὴν Ἀμερικὴ καὶ προορίζεται γιὰ νὰ κινηθῆ πάνω στὸ ἀνώμαλο ἔδαφος τῆς Σελήνης. Τὸ αὐτοκίνητο αὐτό, ποὺ δοκιμάστηκε πρὸ ἡμερῶν σὲ μιὰ ἔρημη ἔκτασι τῆς Καλιφορνίας, ἔχει στὸ ἐσωτερικό του ἕνα πλῆρες ἐργαστήριο ἐπιστημονικῶν ἐρευνῶν, ποὺ θὰ διευκολύνη στο ἔργο τους τοὺς πρώτους ἐπιστήμονες, ποὺ θὰ φτάσουν στὸ δορυφόρο τῆς Γῆς. Φυσικά, θὰ περάσουν ἀκόμα ἀρκετὰ χρόνια, πρὶν τὸ αὐτοκίνητο αὐτὸ ἐκτοξευθῆ πρὸς ἄλλους πλανῆτες.

Ἡ ζωὴ ἀνοίγεται καὶ γιὰ σένα.

— Σώπα! Σώπα!

Οἱ λυγμοὶ τὴν σωντάραζαν. Σπαρτάρησε κάμποση ὥρα, κι' ὁ Τάσος τὴν κύτταζε,δυστυχισμένος κι' αὐτός, μὴ τολμώντας νὰ τὴν πλησιάση γιὰ νὰ τὴν παηγορήση.

"Οταν σινῆλθε κάτωσ ἡ "Αννα, τὴν κύτταξε μὲ συμπόνια:

— "Ας μὴ ξαναμιλήσουμε γι' αὐτό, τῆς εἶπε. Ἀφοῦ τὸ παίρνεις ἔτσι. "Ας ἀφήσουμε τὰ πράγματα μοιραία.

Ἦταν χλωμὴ σὰν πεθαμένη, καὶ τὰ χεῖλη της ἔτρεμαν ἀκόμα.

— Μοῦ δίνεις δηλαδὴ παράτασι ζωῆς; πρόφερε ἀχνά.

— Ἄχ, "Αννα! φώναξε νευριασμένος. "Ας σταματήσουμε τὴ συζήτηση. Ἐσὺ τὰ θέλησες, ἐσὺ τὰ προκάλεσες ὅλα. Νόμισα λοιπὸν ὅτι ἀντέχεις νὰ μιλήσουμε ψύχραιμα. Ἀφοῦ δὲν ἔχεις ὅμως αὐτὴ τὴ δύναμι, ἂς σταματήσουμε. Εἶναι καλύτερα καὶ γιὰ σένα καὶ γιὰ μένα.

Σηκώθηκε, πῆγε νὰ πλαγιάση, καὶ πῆρε ἕνα βιβλίο, κάνοντας τάχα πὼς διαβάζει.

Ἡ "Αννα κύτταξε μὲ φρίκη τὸ συζυγικὸ κρεβάτι. Ἡ σκέψι πὼς θὰ πήγαινε νὰ ξαπλώση δίπλα του, τὴν παρέλυε. Πρώτη φορὰ στὴ ζωή της, ποὺ εἶχε σκεφθῆ πόσο δύσκολο εἶναι νὰ πλαγιάζης δίπλα σ' ἕναν ἄντρα ποὺ δὲν σ' ἀγαπάει. Ἁτόφιο δὲν ἤξερε τί ἄλλο νὰ κάνη. Ἄλλο κρεβάτι δὲν ὑπῆρχε στὸ σπίτι.

Ἔπεσε λοιπὸν ἄκρη-ἄκρη,προσπαθῶντας νὰ μείνη ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ μακρυὰ του.

Αὐτὸς τὴν κύτταξε καὶ προσπάθησε νὰ τῆς χαμογελάση.

— Ἔν τάξει; τὴ ρώτησε. Μποροῦμε νὰ τὰ σβήσουμε;

Τὸν κύτταξε καλὰ-καλὰ στὰ μάτια. Κι' ἡ φωνή της ἀκούστηκε, σὰν ναρχόταν ἀπὸ μακρυά:

— Δὲν τὴ θέλω τὴ ζωὴ χωρὶς ἐσένα.

ΜΙΑ ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΩ·Ι·

Προχωροῦσε ἡ ἀνοιξι, μεθῶντας μὲ τὶς εὐωδιὲς τῆς τὴν πλάση. "Ολα ἦταν πιὰ ὁλανθισμένα, ὁ ἀέρας ζεστός, τὶς πρῶτες ἡμέρες τοῦ Μάη, κι' ἡ παραλία τῆς Γλυφάδας ἄρχιζε πιὰνις νὰ ζωντανεύη.

Ἦταν Κυριακὴ πρωί. Ἡ "Αννα συλλογιζόταν μὲ φρίκη πὼς δὲν θὰ πήγαινε στὸ κατάστημα. Βρισκόταν σὲ τέτοια ψυχικὴ κατάστασι, ποὺ κι' ἡ δουλειὰ τῆς φαινόταν μωρὸ τύρο. ἀλλὰ ἀκόμα χειρότερο νὰ κάθεται σπίτι. Τότε ἔνωθε σὲ ὅλη της τὴν ἔπασι τὴ δυστυχία της. Ὁ Τάσος σιγνόταν σ' ἕναν ἄντρα ποὺ δὲν σ' ἀγαπάει. Ἀτόφιο δὲν ἤξερε τί ἄλλο νὰ κάνη. Ἄλλο κρεβάτι δὲν ὑπῆρχε στὸ σπίτι.

Ἔπεσε λοιπὸν ἄκρη-ἄκρη,προσπαθῶντας νὰ μείνη ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ μακρυὰ του.

Αὐτὸς τὴν κύτταξε καὶ προσπάθησε νὰ τῆς χαμογελάση.

— Ἔν τάξει; τὴ ρώτησε. Μποροῦμε νὰ τὰ σβήσουμε;

Τὸν κύτταξε καλὰ-καλὰ στὰ μάτια. Κι' ἡ φωνή της ἀκούστηκε, σὰν ναρχόταν ἀπὸ μακρυά:

— Δὲν τὴ θέλω τὴ ζωὴ χωρὶς ἐσένα.

ΜΙΑ ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΩ·Ι·

Προχωροῦσε ἡ ἀνοιξι, μεθῶντας μὲ τὶς εὐωδιὲς τῆς τὴν πλάση. "Ολα ἦταν πιὰ ὁλανθισμένα, ὁ ἀέρας ζεστός, τὶς πρῶτες ἡμέρες τοῦ Μάη, κι' ἡ παραλία τῆς Γλυφάδας ἄρχιζε πιὰνις νὰ ζωντανεύη.

Ἦταν Κυριακὴ πρωί. Ἡ "Αννα συλλογιζόταν μὲ φρίκη πὼς δὲν θὰ πήγαινε στὸ κατάστημα. Βρισκόταν σὲ τέτοια ψυχικὴ κατάστασι, ποὺ κι' ἡ δουλειὰ τῆς φαινόταν μωρὸ τύρο. ἀλλὰ ἀκόμα χειρότερο νὰ κάθεται σπίτι. Τότε ἔνωθε σὲ ὅλη της τὴν ἔπασι τὴ δυστυχία της. Ὁ Τάσος σιγνόταν ἄλλο τὸ πρωΐ στὴ δουλειά, κι οὔτε σήκωνε κεφάλι νὰ τὴν κύτταξη. κι' αὐτὴ συγυρίζε.

Προσπαθοῦσε νὰ πιάση ὅσο τὸ δυνατὸν λιγώτερο χῶρο, γὰ ἐξαφανιστῆ, γιὰ νὰ μὴ τὴν ἐρεθίση, γιὰ νὰ μὴ τῆς πῆ ὅτι μιὰ Κυριακὴ ποίμενε στὸ σπίτι, τὸν τζάλιζε μὲ τὰ νοικοκυριά της.

Αὐτὸ τὴν εἶχε συμβουλέψει ἡ Μαίρη. Μονάχα στὴ Μαίρη εἶχε ἀνοίξει τὴν καρδιά της ἡ δύστυχη γυναίκα. Δὲν τὸ εἶχε πῆ στοὺς δικούς της. Τὴ μητέρα της τὴ λυπόταν. "Ηξερε ὅτι εὐαίσθητη καὶ πονεμένη γυναίκα θὰ τἄπαιρνε κατάκαρδα. Στὸ Ντίνο δὲν θέλησε νὰ τὸ πῆ, ἐπειδὴ φοβήθηκε μὴν ἀνάψη, μὴ θιώση ἀσχημα. "Ηξερε πὼς ὁ ἀδελφός της τὴ λάτρευε, καὶ φοβόταν μὴ τἄπαιρνε σὰν δικό του ζήτημα. Κι' ἡ σκέψι μονάχα πὼς ἦταν δυνατὸν νὰ τσακωθοῦνε ὁ Τάσος μὲ τὸ Ντίνο, πάγωνε τὸ αἷμα της μέσα στὶς φλέβες της. Στὴ Ρηνούλα πάλι δὲ θέλησε νὰ τὸ πῆ, γιὰ νὰ μὴν τὴν κάνη δυστυχισμένη.

Ἐργαζόταν τώρα ἐντατικὰ ἡ μικρή, πέθαινε στὴν κούρασι."Ολο τὸ πρωΐ κατ' ἀπόγεια, ἕως τὶς πέντε στὸ γραφεῖο, ἔπειτα στὰ μαθήματά της. τὸ βράδυ μελέτη. Εἶχε ἀδυνατίσει χιόλιες. Τὴν ἔτρωγε κι' ἡ ἀγάπη. Τὴν καταλάβαινε ἡ "Αννα τὴ μικρή. Φύσι φλογερή, μαράζωνε ὅσο συλλογιζόταν πόσα χρόνια τὴ χώριζαν ἕως τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ μποροῦσε, νὰ χαρῆ τὴν εὐτυχία της ὁ Μίμης ἐργαζόταν ὅσο μποροῦσε κι' ἔδινε ὅλα του τὰ κέρδη στὴν ἀδελφή του. Τὸ καζὸ ἦταν, πώς, ὅση οἰκονομία καὶ νἄκανε, τὸ χοῆμα μαζευόταν δύσκολα, κι' ἡ Λένα, ἡ ἀδελφή του, δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς τύπους ποὺ μποροῦσε νὰ ἐνθουσιάση τὸ γαμπρό, γιὰ νὰ κάνη κάποια ὑποχώρησι.

— Ἀπαραίτητο ἕνα σπιτάκι, ἔλεγε καὶ ξανάλεγε ὁ ὑποψήφιος. Κι' ὁ Μίμης σκοτωνόταν στὴ δουλειά.

Γι' αὐτὸ δὲν θέλησε ἡ "Αννα νὰ τοὺς ζαλίση καὶ μὲ τὰ δικά της. Ἔπειτα, εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς ἂν τἄλεγε στοὺς δικούς της, ἦταν σὰν νἄβαζε τὸ γουσόβουλο στὴ δυστυχία της. "Αν τοὺς διηγόταν ὅλη τὴν ἀλήθεια, θὰ τὸν μισοῦσαν τὸν Τάσο. Ἐνῶ, ἔτσι, ὑπῆρχε μιὰ πιθανότης νὰ περάση ἡ μπόρα χωρὶς νὰ φέρη μεγάλη καταστροφή.

Ἡ Ρηνούλα τὴ ρωτοῦσε πότε-πότε:

— Πῶς τὰ πάτε; Τί γίνεται μὲ τὴ γάτα; Πηγαίνει πάντα ταχτικά;

Κι' ἡ "Αννα ἀπαντοῦσε, ἀοριστα:

— Ἔ, πηγαίνει... Πότε γιὰ τὰ βιβλία του, πότε γιὰ τοῦτο, πότε γιὰ κεῖνο.

— Τὰ μάτια σου τέσσερα! τῆς ἔλεγε καὶ τῆς ξανάλεγε ἡ μικρή. Κι' αὐτὴ ὅμως τἄλεγε πάντα σὲ τόνο ἐλαφρό, μὲ τὴν ἰδια σκέψη κι' αὐτὴ νὰ μὴ δείξη τῆς ἀδελφῆς της πὼς πίστευε ὅτι ἡ περιφάνια τοῦ Τάσου εἶχε βαθειὰ σημάδια. Ἀπὸ τὴν πολλὴ ἀγάπη ποὺ εἶχαν οἱ δυὸ ἀδερφοῦλες ἡ μιὰ γιὰ τὴν ἄλλη, δὲν μποροῦσαν ν' ἀνοίξουν ἐλεύθερα τὴν καρδιά τους.

Στὴ Μαίρη ὅμως, τὰ εἶχε διηγηθῆ ὅλα ἡ "Αννα. Δὲν μποροῦσε νὰ ζήση χωρὶς νὰ τὰ πῆ σὲ κάποιον, χωρὶς νὰ ζητήση κάποια συμβουλή, κάποια παηγοριά. Ἡ εὐτυχισμένη σύζυγος καὶ μικρομάνα εἶχε κλωσι μαζί της καὶ τῆς εἶχε δώσει τὴ συμβουλή.

— Μὴ τὰ ἐξωθῆς τὰ πράγματα. Μπορεῖ νὰ τοῦ περάση. Τρέλλα εἶναι ἡ ἀρρώστια κι' αὐτή καὶ σὰν κάθε ἄλλη.

Κι' ἡ "Αννα πειθήνε. Τί σκε-

ΓΙΑ ΝΑ ΓΝΩΡΙΣΕΤΕ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ποῦ θὰ παραθερίσετε ἐφέτος; Σὲ ποιὰν σιμουδιὰ θὰ κάνετε ἡλιοθεραπεία; Σὲ ποιαν ἀκρογιαλιὰ θ

ρίμενε; Τὸ θαῦμά. Τὴ στιγμὴ ποὺ θά τὸν ἔβλεπε νἄρχεται κοντά της, νὰ σκύβῃ καὶ νὰ τὴ φιλῇ. Χωρὶς νὰ τῆς μιλήσῃ. Μονάχα ἔνα φιλὶ νὰ τῆς ἔδινε, ὅπως στὸν παλιὸ καλὸν καιρό. Κι' αὐτὴ θά τά καταλάβαινε ὅλα, καὶ μ' ἕνα φιλὶ θὰ τοὔλεγε πὼς τὸν συγχώρεσε.

Παρὰ τὴ συνήθειά του ὅμως, εἶδε τὸν Τάσο νὰ ἑτοιμάζεται γιὰ ἔξω.

— Θὰ πᾶς περίπατο; τὸν ρώτησε μὲ τὴν προσποιητὴ ἀφέλεια, ποὺ τῆς εἶχε γίνει τώρα συνήθεια.

— Ὄχι, ἀποκρίθηκε αὐτός. Πάω στὴν Ἀθήνα γιὰ δουλειά. Πρόκειται νὰ συναντηθῶ μὲ κάποιο θιασάρχη... Μόνον Κυριακὴ πρωῒ ἐλεύθερος.

Ὁ τόνος του ἦταν φιλικός, μιὰ ἥρεμος καὶ πιὸ γλυκὸς ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ τώρα τελευταία.

— Κάποια ἐπιτυχία περιμένει, συλλογίστηκε ἡ γυναίκα. Γι' αὐτὸ εἶναι χαρούμενος καὶ ὁμιλητικός.

Τὴ χαιρέτησε μ' ἕνα φιλικὸ νεῦμα κι' ἔφυγε μὲ βῆμα σβέλτο, μάλλον βιαστικό. (Καιρὸ εἶχαν νὰ φιληθοῦνε. Κάθε φορὰ ποὺβλεπε ἡ Ἄννα τὸν ἄντρα της νὰ φεύγῃ χωρὶς νὰ τὴν φιλήσῃ, ἔνωθε κάτι νὰ ραγίζῃ μέσα της καὶ θυμόταν τὶς γλυκὲς ἡμέρες, τότε ποὺ τῆς ἦταν ἀπαραίτητο τὸ φιλί, ὅταν ἔφευγε ὁ ἄντρας της κι' ὅταν γύριζε ἀπ' ἔξω.

— Τώρα, νἆν μὲ φιλοῦσε, θὰ ἦταν ἀφύσικο, σκέφθηκε, κι ἔνιωσε τὴν καρδιὰ της νὰ βυθίζῃ.

Ὡστόσο δὲν θέλησε ν' ἀφήσῃ τὴ μελαγχολία νὰ τὴν κυριεύσῃ.

— Θὰ κάνω καλὰ τὸ σπίτι, συλλογίστηκε. Εὐκαιρία, τώρα ποὺ λείπει καὶ ποὺ ἔχω σ' ἐγὼ καιρό.

Καὶ βάλθηκε νὰ ξεσηκώσῃ, νὰ ξεσκονίσῃ, νὰ σφουγγαρίσῃ τὰ πλακάκια, δουλειὲς ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ τῆς κάνῃ τὸ βράδυ ποὺ γύριζε κατάκοπη ἀπὸ τὸ κατάστημα. Τὴ Φροσούλα τὴν ἔστελνε προῒ-προῒ στῆς Μαίρης. Ξετρελλαινόταν αὐτὴ μὲ τὸ παιδί, κι' ἡ Φροσούλα μὲ τὸ μωρό. "Ἔτσι, εἶχε τὴν ἡσυχία της ἡ Ἄννα νὰ κάνῃ τὴ δουλειά της καλά.

Δὲν εἶχε περάσει πολλὴ ὥρα, μόλις θὰ ἦταν δέκα, ὅταν ἄκουσε τὸ κουδούνι της νὰ ντυπᾶν. Πῆγε ν' ἀνοίξῃ κι' εἶδε τὴν Κούλα.

Ἡ πεταχτὴ κυρὰ ἡμέρα τὴ χαιρέτησε εὐγενικά, ἀλλά κάπως ντροπαλά. Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ τῆς εἶχε πῆ χεμάτα πὼς ἡ κυρία της ἦταν ἀρρωστη μέσα, ντρεπόταν ἡ κοπέλλα νὰ τὴν κυττάξῃ στὰ μάτια.

— Καλημέρα σας, εἶπε συνεσταλμένα. Ἡ κυρία μου θέλει νἀρθῇ νὰ σᾶς ἐπισκεφθῇ. Ρωτάει ἂν θὰ μπορέσετε νὰ τὴ δεχθῆτε...

Τάχασε ἡ Ἄννα. Τόσον καιρὸ δὲν τῆς εἶχε ἔλθει μιὰ τέτοια ἰδέα, τῆς Φαίδρας. Εἶχε καθιερωθῆ πὼς οἱ ἐπισκέψεις θὰ γίνονταν μόνον στὴ βίλλα. Γιατί; Ἴσως ἐπειδὴ ἦταν πιὸ ὁμορφα, πιὸ εὐχάριστα ἐκεῖ.

Πάντως δὲν τῆς πῆγε καλὸ στὸ νοῦ.

— Θέλει νὰ φανῇ τυπική κι, εὐγενικὴ, συλλογίστηκε. Ἴσως νὰ τῆς τὸ ὑπέδειξε ὁ Τάσος, γιὰ νὰ μὲ κολοπιάσῃ.

Ἡ Κούλα τὴν κύτταζε ἐρωτηματικά.

— Εὐχαρίστως, ἀποκρίθηκε τυπικὰ ἡ Ἄννα. Πότ θἀ ἔλθῃ, τώρα τὸ πρωῒ, ἢ τὸ ἀπόγευμα;

— Σὲ μισὴ ὥρα, μοῦ εἶπε.

Τώρα ἀπόρησε ἡ Ἄννα. Δὲν ἦταν κανονικὴ ὥρα ἐπισκέψεως, σᾶς δέχα καὶ μισή. Κυριακὴ πρωῒ, σ' ἕνα σπίτι προσπάντων, ὁπού δὲν ὑπῆρχε ὑπηρέτρια.

Βασανίστηκε λίγη ὥρα, νὰ μαντέψῃ τί σήμαινε αὐτὴ ἡ πρωϊνὴ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΣΤΑ ΚΥΚΛΑΔΙΚΑ ΝΗΣΙΑ ΣΕΛ. 4
Μήλος, Σίφνος, Σίκινος, Κέα, Κύθνος

Η ΛΙΖ ΚΑΙ Η ΣΥΜΠΛΑ ΕΝΩΜΕΝΕΣ ΓΙΑ ΝΑ ΣΩ. ΣΟΥΝ ΤΟΝ ΜΠΑΡΝΤΟΝ » 8
Τὸν τράβηξαν ἀπὸ τὴν ἄβυσσο ποὺ κατρακυλοῦσε

ΟΙ «ΑΚΟΥΡΕΥΤΟΙ» ΤΗΣ ΟΞΦΟΡΔΗΣ » 12
Τὰ 26 Πανεπιστήμια καὶ ὁ Γεχούντι Μενουχίν.—Οἱ φρακοφόροι τοῦ Ἤντον.

Η «ΑΣΠΑ» ΘΑ ΚΕΡΔΙΣΗ ΤΟΝ ΤΙΤΛΟ «ΣΤΑΡ ΥΦΗΛΙΟΣ»; » 17
Μιὰ συνέντευξή της στὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Ἑλληνικοῦ πρὸς τὸν «Θησαυρό».

ΑΛΓΕΡΙΑ: ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΜΕ ΣΤΟΛΗ » 24
Τὰ πραγματικὰ παρασκήνια τῶν τελευταίων γεγονότων

ΕΥΑ ΣΤΥΑ » 36
Ὁ θηλυκὸς Γούναρης

ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΠΑΕΜΑΝΟΥΗΛ » 37
Τὰ «χρυσᾶ πόδια» ποὺ ἔγιναν «χρυσὴ φωνή».

ΟΤΑΝ Ο ΗΛΙΟΣ ΕΙΝΑΙ ΕΧΘΡΟΣ ΤΩΝ ΠΟΔΙΩΝ » 44
Οἱ κιρσοί, οἱ αἰτίες καὶ ἡ θεραπεία τους

ΜΙΑ ΜΕΡΑ ΣΤΗΝ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑ » 48
Γρήγορη καὶ τέλεια ἀνάπαυση

ΤΑ ΠΑΕΥΤΑ ΣΑΣ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ » 52
Μπλουζάκια μὲ τὸ βελονάκι, φάθινο καπελλάκι κλπ.

ΚΑΤΟΙΚΕΙΤΑΙ ΑΠΟ ΚΕΝΤΑΥΡΟΥΣ Ο ΑΡΗΣ; » 59
Τὸν προσεχῆ Ἰούλιο οἱ πρῶτες φωτογραφίες.

ΕΚΕΙΝΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΙΣΤΕΥΕΤΕ.. » 68
Ὅταν περιμένετε παιδί

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ » 91
Μοντέρνα νυφικά. — Μοντέλα γιὰ τὴν κοντὴ γυναῖκα. — Σκωτσέζικα πρωινὰ φορέματα. — Νεανικὰ ριγωτὰ φορέματα. — Καζάκες καὶ μπλούζες τῆς ἐποχῆς. — Ἡ γκαρνταρόμπα τῆς ὥριμης γυναίκας. — Πρακτικὰ παλτρόν. — Φορ... τα γιὰ μέλλουσες μητέρες. — Ἀμπιγιὲ ρούχα γιὰ παιδιὰ κ.ἄ.

ΠΩΣ ΘΑ ΝΤΥΣΕΤΕ ΕΝΑ ΚΡΕΒΑΤΙ ΚΑΙ ΜΙΑ ΠΟΛΥΘΡΟΝΑ » 98
Ἀρκοῦν μερικὰ μέτρα ὑφασμα, μιὰ ραπτομηχανὴ καὶ λίγες ὧρες δουλειάς.

ἐπίσκεψη. Στὸ τέλος, νόμισε πὼς τὸ βρῆκε.

— Πονηρή, ὁπωσδήποτε πονηρά. Γιὰ νὰ μὲ κολοπιάσουν, γιὰ νὰ μοῦ ἀποδείξουν ὅτι δὲν εἶναι μαζί...

Τώρα ἀπόρησε πῶς τόση ὥρα δὲν εἶχε ὑποψιαστῆ ὅτι ἡ πρωϊνὴ ἔξοδος τοῦ Τάσου δὲν ἦταν μοναχική.

— Τὸ πιὸ φυσικὸ ἦταν νὰ σκεφθῇ πῶς θὰ πήγαιναν μαζί.

Παρ' ὅλα ὅσα εἶχε καταλάβει τόσον καιρό, ἔμενε μέσα της ἀθῶα. Δὲν τῆς ἦταν εὔκολο νὰ κάθεται διαρκῶς μὲ τὸ τουφέκι καὶ νὰ βάζῃ ὑποψίες στὸ ἁπαλό της.

Δὲν ἦταν στὴ φύσι της αὐτό, κ' ἀρώσταινε ὅταν τὰ συλλογιζόταν.

Ἔμεινε λίγη ὥρα ἀκίνητη, νὰ συλλογίζεται, νὰ προσπαθῇ νὰ μαντέψῃ. Ἔπειτα ἔνιωθε θυμὸ μέσα της:

— Ἔχει θράσος ἀλήθεια, αὐτὴ ἡ γυναίκα. Ἀφοῦ ξέρει ὅτι τὰ ξέρω ὅλα, ἔχει τὸ θράσος νἀρθῇ νὰ μ' ἐπισκεφθῇ! Γίνεται νὰ μὴ τῆς εἶπε ὁ Τάσος, ὅτι μοῦ μίλησε;

Θέλησε νὰ τὸ πιστέψῃ αὐτό. Θά τῆς ἄρεσε νὰ τὸ πιστέψῃ.

— Ἴσως νὰ μὲ βολιδοσκόπησε μονάχα, πρὶν τῆς μιλήσῃ. Ἴσως, τώρα ποὺ κατάλαβε πὼς δὲν ἐνοῶ νὰ κανένα τρόπο νὰ ὑποχωρήσω, γι' αὐτὸ ἀποφάσισαν νὰ κάνουν πάλι πὼς ὅλα εἶναι μέλι γάλα... Πάντως, πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ τῆς πῇ ὅτι δὲ μπορῶ νὰ τὴ δεχθῶ;

Δὲν ἦταν καὶ στὴ φύσι της νὰ φερθῇ βάναυσα, ἀλλὰ φοβόταν μὴ γίνῃ ἔξω ἀφεγγὲς κι' ὁ Τάσος. — Ἂν μάθῃ ὅτι θέλησε νὰ μ' ἐπισκεφθῇ κι' ἐγὼ τὴν ἔδιωξα, θὰ γίνῃ φασαρία, πολὺ πολύτιμο γιὰ τοὺς ἐχθρούς μου. Θὰ καλύτερο σίγουρα θὰ ἦταν νὰ κάνω, εἶναι νὰ δείξω ποίφω νὰ κάνω, εἶναι νὰ δείξω ψυχραιμία καὶ νὰ δῶ τί σημαίνει αὐτὴ ἡ ἐπίσκεψη.

Κύτταξε τὸ ρολόϊ της, καὶ τὴν ἔπιασε πανικός.

— Πάει, χάθηκα. Μόλις ἕνα τέταρτο μοὔμεινε τώρα. Τί νὰ πρωτοσιωπαζέψω;

Τὰ συγκρίνει ὅλα ὅπως - ὅπως, φροντίζοντας νὰ δίνῃ καλὴ ἐντύπωσι τὸ σπίτι, καὶ μόλις πρόφθασε κι' αὐτὴ καὶ πέρασε ἕνα φορτσανάκι, ποὺ τῆς πήγαινε καὶ τὴν ἔδειχνε ὅμορφη καὶ δροσερή.

Δὲν εἶχε προφθάσει νὰ ἑτοιμασθῇ, καὶ χτύπησε τὸ κουδούνι.

Η ΦΟΒΕΡΗ ΕΠΙΣΚΕ Ι

Ἡ Φαίδρα μπῆκε στὸ ἁπλό, ταπεινὸ σαλονάκι, κι' ἔρριξε γύρω της μιὰ γοήγορη ματιά, μιὰ ματιὰ ποὺ δὲν ἤθελ.. τάχα νὰ ἰδῇ τίποτε ποὺ τὰ εἶδε ὅμως ὅλα. Κι' ἡ Ἄννα κύτταξε, τὸ ἴδιο γοήγορα καὶ ἐξεταστικὰ τὸ σπίτι της, μέσα σ' ἕνα δευτερόλεπτο. Εἶδε τὰ πολὺ ἁπλὰ ἐξοχικὰ ἐπιπλα... Κάθε χρόνο ἔλεγαν πὼς ἔπρεπε νὰ τ' ἀλλάξουν, ἀλλὰ ἤξεραν ὅτι θἄμεναν πολλὰ χρόνια ἀκόμα ἔτσι. Εἶδε τοὺς ξύλινους πάγκους... κ' ἔρεμε μπροστά της τὸ παραθυρόφυλλο, ἀβεία. Ἤθελα λοιπὸν στὴν Ἑλλάδα, καὶ εἰδικὰ στὴ Γλυφάδα, μόνο γιὰ νὰ ἀκούσω ἐλπίδα, ποὺ δὲν τὴν ὁμολογοῦσα οὔτε στὸν ἑαυτό μου: Νὰ ἔρθῃ ἕναν ἄντρα, ποὺ θὰ μ' ἔκανε νὰ ξεγάσω τὰ περασμένα, ποὺ θὰ μοῦδινε πάλι ἐνδιαφέρον γιὰ τὴ ζωή. Μάρτυς μου ὁ Θεός, ὅτι ποτὲ δὲν φαντάστηκα πὼς θἄπεφτα σ' ἕνα παντρεμένο.

Σταμάτησε, περιμένοντας μιὰ κάποια ἀπάντησι. Ἡ Ἄννα ὅμως τὴν κύτταξε μὲ τὰ μάτια της, κάρβουνα ἀνημμένα, καὶ μὲ τὰ χείλη σφιχτά.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

πολὺ ἀριστοκρατικό, καὶ τὰ μαλλιά της τὰ εἶχε φρεσκοβαμμένα καὶ κολλημένα σὲ τιπικοὺς κυματισμοὺς στὸ μέτωπό της. Δὲν ἦταν πολὺ ὡραία ἔτσι, ἀλλὰ φανότων ξεκούραστη καὶ περιποιημένη.

— Ἔχετε ἀρκετὴ δροσιὰ ἐδῶ μέσα, εἶπε, μὲ φανερὴ προσπάθεια κάτι νὰ πῇ.

Ἔπειτα συνέγισε, κάπως νευρικά:

— Τί κάνει ὁ Τάσος; Ἄ, δὲν εἶναι ἐδῶ! Πάει στὴν Ἀθήνα... ναί, τὸ ξέρω, γιὰ κάποιο θιασάρχη.. Κι' ἡ Φροσούλα; Ποῦ τὴν ἔχετε τὴ Φροσούλα;

Ρωτοῦσε καὶ δὲν περίμενε ἀπάντηση. Ἤταν κι' αὐτὸ ἀπὸ τὶς ἀριστοκρατικὲς της συνήθειες.

Ἡ Ἄννα ἄρχισε νὰ νιώθῃ τὴν καρδιά της νὰ χτυπᾶ. Τὸ ἔνστικτό της τῆς ἔλεγε πὼς ἡ Φαίδρα ἦταν πολὺ ἐχνευριασμένη. Τὸ ὕφος τῆς χήρας ἦταν παράξενο. Πετιότανε ἀπὸ τὸ ἕνα θέμα στὸ ἄλλο. οὔτε ἄκουγε τίποτε, προσπαθοῦσε νὰ κάνῃ τὴν πρόσχαρη, καὶ δὲν τὸ κατάφερνε. Μέσα στὰ γυαλιστερά, κάπως σκληρὰ τῆς μάτια, διάβαζε ἡ Ἄννα κάποια ἀγωνία.

Καὶ στὸ τέλος, ἔσπασε ἡ μπόρα.

Ξαφνικά, μέσα σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ἀσημαντες φράσεις ποὺ λέγε, γιὰ νὰ πῇ κάτι, σταμάτησε ἡ Φαίδρα, στύλωσε τὰ μάτια της στὴν Ἄννα, καὶ πρόφερε ἀργά, θαφιά:

— Ἄννα... νομίζω πὼς τὸ καλύτερο εἶναι νὰ μὴ κάνουμε ὥρα πολύτιμη. Ὁ Τάσος μπορεῖ νἀρθῇ ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή. Γι' αὐτό, εἶναι καλύτερα νὰ τἄχουμε συζητήσει ἐμεῖς. σὰν γυναῖκα μὲ γυναῖκα.

Ἡ καρδιὰ τῆς δύστυχης Ἄννας σταμάτησε. Μὲ μιᾶς στὸ γόμμα. Μὲ μιᾶς ἦταν σίγουρη πὼς ἡ Φαίδρα εἶχε ἔλθει γιὰ νὰ δώσῃ μάχη.

Τὴν κύτταξε σουφρώνοντας τὰ φρύδια της, παίρνοντας ἀθελά της μιὰ ἐχθρικὴ ἔκφρασι.

— Ἄννα, συνέγισε ἡ χήρα. Δὲν εἶναι φρόνιμο νὰ παίζουμε κωμωδία, οὔτε καὶ νὰ χουβώμαστε πίσω ἀπὸ τὸ δάκτυλό μας. Ὁ Τάσος μοῦ τὰ εἶπε ὅλα. Ξέρω κάθε σας συζήτησι, κάθε σας λέξι. Ἐπίσης ξέρω καὶ τὶς διρές σου τὶς ἰδέες. Γι' αὐτὸ ἤρθα. Γι' αὐτὸ θεώρησα καλὸ νἀρθῶ τώρα, ποὺ λείπει ὁ Τάσος.

Δὲν διευκρίνισε ἂν τὰ εἶχαν συμφωνήσει ἔτσι, ἂν ἦταν παιχνίδι καὶ σκηνοθεσία νὰ λείψῃ αὐτός, Κυριακὴ πρωῒ.Δὲν εἶχε καιρὸ ὅμως νὰ μείνῃ σ' αὐτὴ τὴ λεπτομέρεια.

— Τὸ ξέρω, συνέγισε ἡ Φαίδρα. ὅτι μὲ μισεῖς. Τὸ ξέρω ὅτι θὰ μὲ βλέπῃς σὰν κανένα τέρας, ποὺ ἦρθα νὰ σοῦ καταστρέψω τὴν εὐτυχία σου. Κι' ὅμως, δὲν εἶναι ἔτσι, Ἄννα. Δὲν ἦρθα στὴν Ἑλλάδα, καὶ εἰδικὰ στὴ Γλυφάδα, μὲ τὴν ἰδέα νὰ κάνω κακό. Σοῦ μὲ τὴν ἰδέα νὰ κάνω κακό. Σοῦ διηγήθηκα τὴ ζωή μου. Ξέρεις ὅ-τι ἔζησα δυστυχισμένη. Τὰ ὀκτὼ χρόνια τῆς γηρείας μου ἦταν κούφια, ἄδεια. Ἤθελα λοιπὸν στὴν Ἑλλάδα, μὲ κάποια ἐλπίδα, ποὺ δὲν τὴν ὁμολογοῦσα οὔτε στὸν ἑαυτό μου: Νὰ ἔρθῃ ἕναν ἄντρα, ποὺ θὰ μ' ἔκανε νὰ ξεγάσω τὰ περασμένα, ποὺ θὰ μοῦδινε πάλι ἐνδιαφέρον γιὰ τὴ ζωή. Μάρτυς μου ὁ Θεός, ὅτι ποτὲ δὲν φαντάστηκα πὼς θἄπεφτα σ' ἕνα παντρεμένο.

Σταμάτησε. περιμένοντας μιὰ κάποια ἀπάντηση. Ἡ Ἄννα ὅμως τὴν κύτταξε μὲ τὰ μάτια της, κάρβουνα ἀνημμένα, καὶ μὲ τὰ χείλη σφιχτά.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛ. 18

κρυ, σ' ἕνα ξέφωτο μὲ σκοίνα, μυρτιὲς καὶ πυράκανθες, ἤτανε σφιχτοθεμένη σὲ στύλο ἡ Ἀρέθουσα, χωρὶς πέπλο καὶ στέμμα. Τὸ φεγγαρόφωτο ἔλουζε μὲ θαμπὸ ἀσήμι τὰ ἐντριχιασμένο κατάγυμνο κορμί. Γύρω — γύρω στὸν στύλο στριφογυρίζανε σὰν Μαινάδες, καμμιὰ δεκαριὰ κοπέλλες, μὲ τὸ κορμὶ βαμμένο σὲ κρῶμα φλογάτης ροδιάς. Ἤτανε χρῶμα ἀπὸ πορφύρα. Δυό - τρία κοιτίσια παραπέρα παίζανε συρίγγες. Ἡ νανουριστικὴ μουσικὴ καὶ οἱ βαμμένες μαινάδες δημιουργούσανε κλίμα καὶ κατανυκτικὸ ὕφος μυστηρίου. Ξαφνικὰ στάθηκε μπροστὰ της μιὰ ψηλόκορμη κόρη, μὲ ἀναδεμένα καστανιὰ μαλλιὰ καὶ ζώνη στὴν μέση.

— Ἀρέθουσα, φώναξε μ' ἐπιτακτικὴ, βάναυση φωνή. Παρασίασες τὸν ἱερὸ ὅρκο ποὺ ἔδωσες στὴ θεὰ μὲ τὸ τόξο κι' ἐγεύτηκες τὸν ἀνόσιο ἀνδρικὸ ἔρωτα. Σπίλωσες τὸν ὅρκο σου... Θὰ ὑποβληθῇς στὸ μαρτύριο...

— Δὲν μπορῶ ν' ἀρνηθῶ!... Εἶμαι ἀνόσια! Μὰ ἤτανε κάτι πέρα ἀπὸ τὸν ὅρκο καὶ ἰτὶς δυνάμεις μου. Ἡ περιφρονημένη Ἀφροδίτη μὲ ἐκδικήθηκε. Ἀγαπῶ μὲ ἀκατανόητο πάθος τὸν νέο ποὺ μᾶς ἔφερε τὸ κῦμα...

Ἡ κορυφαία προχώρησε σ' ἕνα φουντωμένο θάμνο. Ἐκεῖθε ἤτανε ἕνα μεγάλο κλουβί. Ἄνοιξε τὴν πόρτα του. Ὁ Παντάρκης εἶδε μέ φρίκη νὰ ξετυλίγεται καὶ νὰ προχωρῇ ἕνα τεράστιο καστανόμαυρο φίδι μὲ κίτρινες βουλὲς στὸ φολιδωτό του κορμί. Τὸ σιγαμερὸ ἑρπετὸ πλησίασε κι' ἄρχισε νὰ σκαρφαλώνῃ στὸν στύλο. Τύλιξε μὲ τὶς φολιδωτές του κουλούρες τὰ γυμνὰ πόδια, τὶς γάμπες, τοὺς ρόδινους μηρούς τῆς κοπέλλας. Κουνοῦσε πέρα - δῶθε τὸ πλακουτσωτὸ κεφάλι του μὲ τὸ ρυθμὸ τῆς ὑποβλητικῆς μουσικῆς. Σιγά - σιγὰ τὸ ἱερὸ φίδι ἐφτασε στὴν κοιλιὰ καὶ στὸ στῆθος τῆς κοπέλλας ποὺ ἀναδογγοῦσε μὲ σπαραξιτικὸ μοιρολόϊ. Σὲ λίγο, ἡ καστανόμαυρη κουλούρα θὰ τυλιγόταν στὸν ὡραῖο λαιμό.

Ὁ Παντάρκης, οἰστρηλατημένος ἀπὸ λυσσασμένη ὀργή, χύθηκε μπροστά. Ζύγωσε τὴν σφιχτοδεμένη στὸν στύλο, βούτηξε τὸ ἱερὸ φίδι καί, μὲ σιχαμένη ὀργή, τὸ πέταξε στὸ νοτερὸ χῶμα. Ἀρμαγμένο, τὸ ἑρπετὸ χύθηκε μὲ συριγμὸ πρὸς τὰ θάμνα. Ἀνταπησανε σπαρακτικὲς τσιριὲς, ἀλαλητὰ καὶ στριγγλιές. Ὁ συρφετὸς τῶν παρθένων, ὕστερ' ἀπὸ τὴν πρώτη κατάπληξι, ὥρμησε νὰ σἰχαλωτίσῃ τὸν νέο. Ὁ Παντάρκης στάθηκε γιὰ ν' ἀντιμετωπίσῃ τὴν φανατισμένη γυναικεία ὀργή. Πολέμησε μὲ χέρια καὶ δόντια. Μὰ οἱ ἱέρειες τελικὰ τὸν ὑπόταξαν. Τὸν δέσανε, τὸν ξάπλωσαν στὸ μαρμάρινο περιστύλιο.

— Στὴν θαλασσινὴ σπηλιά! διέταξε ἡ κορυφαία...

Οἱ ἱέρειες ἀνεβήκανε μὲ προσοχὴ τὰ σκαμμένα στὸν βράχο σκαλοπάτια καὶ πετάξανε στὸ βάθος τῆς θαλασσοσπηλιᾶς τὸν αἰχμάλωτο.

—Ὅ,τι κι' ἂν κάνῃ τοῦ σύστησαν, δὲν θὰ μπορέσῃς νὰ κατεβῇς ἀπὸ τὴν σπηλιά. Ἐδῶ θὰ πεθάνῃς ἀπὸ ἔρωτα...

Ὁ Παντάρκης, ποὺ δὲν πῆρε στὰ σοβαρὰ τὴν ἀπειλή, παρατήρησε:

— Μὰ ὁ ἔρωτας δίνει ζωή, δὲν χαρίζει τὸν θάνατο, ὁμορφούλες μου.

Ἡ κορυφαία, ποὺ τὴν ὁνομάτιζανε οἱ ἄλλες. Θοᾶδα, χαμογέλασε:

— Τὴν τρίτη — τέταρτη φορὰ παιδί μου, θ' ἀντιληφθῇς καλὰ ἂν μπορῇ ὁ ἔρωτας νὰ δώσῃ τὸν θάνατο...

Τὸν ἀφήσανε ἐκεῖ καὶ γλιστρήσανε ἀπὸ τὰ σκαλοπάτια τοῦ βράχου. Ὁ Παντάρκης κουρασμένος διπλώθηκε καὶ κοιμήθηκε στὰ μαλακά, χνουδερὰ στρωσίδια ἀπὸ φλοκάτη ποὺ φέρανε οἱ ἱέρειες στὴν σπηλιά του. Ξημερώματα, ἄκουσε ν' ἀνεβαίνουν στὴν θαλασσοσπηλιά του. Φάνηκε στὴν μπούκα μιὰ μικρόσωμη χαριτωμένη κοπέλλα μὲ ψιχαλιστὰ γαλανὰ μάτια.

— Εἶμαι ἡ Μνασιδίκα, τοῦ εἶπε, ἀπὸ τὴν Ρόδο. Ἐμπλεξα μαζὶ μὲ τὶς ἄλλες καὶ ξεχωριστὰ παρασύρθηκα ἀπὸ τὴν Ἀρέθουσα ποὺ φιλοδρέξωσε νὰ κάνῃ βασίλειο μονάχα μὲ κορίτσια, παρθένες ἀπὸ τὴν Τήλο, Πάτμο καὶ Ρόδο. Μὰ γιὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, βαρέθηκα. Θέλω ν' ἀγαπηθῶ, θέλω νὰ νιώσω γύρω στὴ μέση μου τὰ ἀντρικὰ χέρια. Δίψω τὴν ἀγάπη, λαχταρῶ τὸν ἔρωτα!...

— Σ' ἐμένα, πρόσθεσε ἡ μικρὴ Μνασιδίκα, ἔλαχε ὁ πρῶτος κλῆρος νὰ σοῦ χαρίσω τὸν ἔρωτα. Αὔριο θ' ἀνεβῇ στὴν σπηλιά σου ἡ Φαιναρέτη, μεθαύριο ἡ Θαργηλία, ἀντιμεθαύριο ἡ Χρύσις κι' ὕστερα οἱ ὑπόλοιπες ἄλλες, καμμιὰ δεκαριά... Ἔτσι, θὰ πεθάνῃς ἀπὸ πάθος καὶ ἔρωτα.

— Μὰ δὲν εἶσαστε παρθένες; τὴν ρώτησε. Πῶς θὰ δοθῆτε σ' ἕνα ἄντρα;

— Ἡ Ἀρέθουσα μᾶς δίδαξε τὸν τρόπο νὰ διατηροῦμε τὴν ἱερὴ παρθενιά μας. Εἶναι κάτι ἀπορρήτου. Δὲν θέλω νὰ σοῦ ἐξηγήσω. Σὲ λιγοπούμαι καὶ σὲ ἀγαπῶ. Θὰ κυττάξω νὰ σὲ γλυτώσω ἀπὸ τὸ φριχτὸ μαρτύριο.

— Ἀπόψε ποὺ θἀρθῇ στὴν σπηλιά σου ἡ Φαιναρέτη, θὰ τὴν ἀκολουθήσω. Θὰ τὴν ἐκμηδενίσουμε μ' ἕνα ποτήρι κρασὶ ἀπὸ μύγμα ἐλλεβόρου καὶ μαύρων. Θὰ σὲ βοηθήσω νὰ διαπετεύσῃς, ἂν μὲ πάρῃς μαζί σου.

— Κι' ἡ Ἀρέθουσα τί θὰ γίνῃ:

— Θὰ τὴν ξαναδέσουνε ἀπόψε στὸν στύλο, γιὰ τὸν θανάσιμο ἐναγκαλισμὸ τοῦ φιδιοῦ, καὶ σίγουρα θὰ πεθάνῃ ἀπὸ ἀσφυξία.

— Ὄχι, πρέπει νὰ τὴν σώσωμε! Δὲν εἶναι δίκαιον νὰ τὴν ἀφήσωμε στὴν κυριαρχία καὶ στὸ ἔλεος τῶν λυσασσημένων Μαινάδων.

Τὸ ἴδιο βράδυ, σκαρφάλωσε στὴν θαλασσοσπηλιὰ ἡ Φαιναρέτη. Τὴν ἀκολούθησε σὰν σκιὰ ἡ Μνασιδίκα. Ὁ Παντάρκης τὴν περίμενε. Ἡ Μνασιδίκα στάθηκε παράμερα. Ἡ ἀλλη, διψασμένη κι' ἕτοιμη νὰ πειθαρχήσῃ στὸν ἄγραφο νόμο τοῦ νησιοῦ τῶν Παρθένων, βάλθηκε νὰ φιλάσῃ καὶ ν' ἀγκαλιάσῃ μὲ ἁρμωστο πάθος τὸν νέο.

Ὁ Παντάρκης τῆς πρόσφερε τὸ μεθυστικὸ μύγμα κι' ἡ Φαιναρέτη, χωρὶς δισταγμό, τὸ ρουφῆξε. Σὲ λίγα λεπτά, βυθιζότανε σὲ λήθαργο. Ἡ Μνασιδίκα τὸν ὡδήγησε ἔξω, ἀπὸ μυστικὸ μονοπάτι.

Κάτω ἀπὸ τὸ παλάτι εἶναι μιὰ βάρκα. Ψιθύρισε ἡ Μνασιδίκα, μ' αὐτὴν θὰ φύγωμε. Ἡ Τῆλος δὲν εἶναι πολὺ μακρυά. Ἐκεῖ θὰ ξεμπαρκάρωμε ἀπόψε. Μὴ χάνωμε καθόλου καιρό!

— Κ' ἡ Ἀρέθουσα; Θὰ μείνῃ στὸν θανάσιμο ἐναγκαλισμὸ τοῦ φιδιοῦ;

— Θὰ τὴν πάρωμε μαζί μας. Θὰ σκοτώσῃς, μ' αὐτὸ τὸ λεπίδι ποὺ ἔχω στὴν ζώνη μου, τὸ σιχαμερὸ ἑρπετό. Θὰ μᾶς κυνηγήσουνε, βέβαιος, μὰ ἐγὼ θὰ ρίχνω στὰ μάτια τους στάχτη. Πήρα τὰ μέτρα μου.

Πλησίασανε. Τὸ ἱερὸ φίδι τυλιγότανε σχεδὸν στὸν λαιμὸ τῆς ἀτυχης Ἀρέθουσας. Ὁ Παντάρκης, σφίγγοντας στὸ χέρι τὸ ἀκονισμένο στιλπνὸ τσεκούρι ἡ Μνασιδίκα, χύθηκε σὰν ἀστραπὴ καὶ κτυποῦσε μανιασμένα μὲ ἀσυγκράτητη λύσσα τὸ σιχαμερὸ ἑρπετό. Οἱ καστανόμαυρες κουλοῦρες λυθήκανε. Πηχτὸ βρωμόκο αἷμα κρουνέλιζε στὴν κοιλιὰ κοὶ στὸ στῆθος τῆς Ἀρέθουσας. Ὁ Παντάρκης τὴν ξεθεμάτωσε ἀπὸ τὸν στύλο. Οἱ Μαινάδες ὡρμήσανε μὲ ἀλαλητὸ καὶ κραυγὴ ἐναντίον του. Ἡ Μνασιδίκα στάθηκε μπροστὰ τους κι' ὡρχισε νὰ ρίχνῃ στὰ μάτια τους στάχτη καὶ θειάφι. Τυφλωμένες, οἱ Μαινάδες τὴν ξυπηήσανε. Τὴν πρλαϊάσανε στὴν βραχιαλιὰ ἐπί' ἀπου ἀρχίζε ἡ ἄμμουδερὴ παραλία.

Ὁ Παντάρκης, τρεχοντας μὲ ὅλη τὴν δύναμι τῶν ποδιῶν του, ἐφθασε στὴν βάρκα πρὶν λιγκιζόταν στὴν ἐξωρὶς σορολάδα. Ἐπάτωσε στὸ βάθος τὴν λιποθυμισμένη Ἀρέθουσα. Ἔκανε νὰ γυρίσῃ, νὰ σώσῃ τὴν ἀμοιρη Μνασιδίκα ποὺ παρέκρουε στὰ ἐδικτικὰ χέρια τῶν τυφλωμένων Μαινάδων. Ἤτανε ἀργά. Τὰ ἄτυχο κράτει σωριαζότανε νεκρό.

Βουτῆξε τὰ κουπιά. Ἡ βάρκα γλύστρησε στὰ νερὰ σὰν πουλί. Ὁλόκληρα ἀποκαρυκρυνόταν ἀπὸ τὴν παραλία. Στὶς πενῆντα ὀργυιές, ὁ Παντάρκης γύρισε κι' εἶδε. Οἱ Μαινάδες, ποὺ πέσανε στὴν θάλασσα, κολυμποῦσανε σὰν γοργόνες, συνεχίσης ἔβωσε φτερὰ στὸ βαρκάκι.

Ἡ Ἀρέθουσα ζοῦσε. Τὸν εἶδε. Ἄπλωσε τὰ χέ

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

ΑΛΓΕΡΙΑ: Σοσιαλισμὸς μὲ στολή

Τὰ πραγματικὰ παρασκήνια τῶν τελευταίων γεγονότων

Ὁ Μπὲν Μπέλλα καὶ ὁ Μπουμεντιέν, σὲ μιὰ πολιτικὴ συγκέντρωσι, ὅταν συνεργάζονταν στενά.

Ὁ Φερχὰτ Ἀμπᾶς, ἀπὸ τοὺς ἡγέτες τοῦ ἀπελευθερωτικοῦ κινήματος τῆς Ἀλγερίας.

ΤΡΙΑ ἀκριβῶς χρόνια, ἀφοῦ ἡ Ἀλγερία ἀπέκτησε τὴν ἀνεξαρτησία της, ὁ ἡγέτης της Μπὲν Μπέλλα, ἀνετράπη ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸ τοῦ στρατοῦ, τὸν συνταγματάρχη Μπουμεντιέν.

Ποτὲ ἴσως, ἕνα κίνημα δὲν προεκάλεσε περισότερα ἐρωτηματικά.

Τὴν παραμονὴ ἀκόμη τῆς πτώσεώς του, ὁ Μπὲν Μπέλλα, παρακολουθοῦσε ἕνα μάτς ποδοσφαίρου στὸ Ὀρὰν καὶ ἐδήλωνε ὅτι «ποτὲ ἡ Ἀλγερία δὲν ἦτανε τόσο ἑνωμένη».

Οἱ προετοιμασίες γιὰ τὴν διάσκεψι τοῦ «Τρίτου Κόσμου», συνεχιζόντουσαν στὸ Ἀλγέρι καὶ ὁ Μπὲν Μπέλλα παρουσιαζότανε σὰν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους - κλειδιὰ τῆς ἀφρικανοασιατικῆς διασκέψεως.

Ὁ συνταγματάρχης Μπουμεντιὲν τὸν ἀνέτρεψε μέσα στὴ νύχτα, μὲ κατωπλητικὴ εὐκολία, τὸν συνέλαβε, τὸν κατηγόρησε ὡς τύραννο, δεσπότη καὶ καταχραστὴ καὶ τὸν καταδίκασε σὲ θάνατο.

Ὁ Μπὲν Μπέλλ ξαναβρέθηκε στὶς φυλακές, ὅπου οἱ Γάλλοι τὸν εἶχανε κλείσει τόσα χρόνια κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ἀπελευθερωτικοῦ κινήματος τοῦ λαοῦ τῆς Ἀλγερίας.

Ἔπειτα ἀπὸ αἱματηρούς ἀγῶνες 7 ἐτῶν, ἡ Ἀλγερία βρῆκε τὴν ἐλευθερία της. Ἀλλὰ ἡ οἰκονομικὴ κατάστασι εἶναι δύσκολη, τὰ πολιτικὰ προβλήματα περίπλοκα καὶ οἱ φιλοδοξίες τῶν διαφόρων ἡγετῶν μεγάλες.

ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ ΤΟΥ ΜΠΕΝ ΜΠΕΛΛΑ

Κι' ὅμως, τὸ 1965 φαινότανε, ὅτι θὰ ἦτανε τὸ ἔτος τῆς ἀποθεώσεως τοῦ Μπὲν Μπέλλα.

Μέτριος τὸ ἀνάστημα, μὲ σκοῦρα κατσαρὰ μαλλιά, μ' ἕνα πρόσωπο τελείως ἀπαθές, ἀλλὰ ἀρκετὰ συμπαθητικό, ὁ Μπὲν Μπέλλα, ποὺ οἱ γαλλικὲς φυλακὲς δὲν τὸν λύγισαν, εἶχε γίνει τὸ σύμβολο τοῦ ἀπελευθερωτικοῦ ἀγῶνα τῆς Ἀλγερίας.

Γι' αὐτό, κατώρθωσε πολὺ γρήγορα νὰ ἐπιβληθῆ, μετὰ τὴν ἀνακήρυξι τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς πατρίδας του, καὶ νὰ γίνῃ ὁ πρόεδρος τῆς Ἀλγερίας.

Κάθε μέρα ποὺ περνοῦσε, ἐνίσχυε τὴ θέσι τοῦ Μπὲν Μπέλλα, ποὺ ἄρχισε νὰ ὀργανώνῃ ἕνα σοσιαλισμὸ τῶν μαζῶν, μὲ ἀρκετὴ βέβαια δημαγωγία, ἀλλὰ ὄχι χωρὶς πολιτικὴ ἐπιτηδειότητα καὶ μὲ προσωπικὴ ἀγνότητα, ποὺ μάταια προσπαθοῦν τώρα ὁ συνταγματάρχης Μπουμεντιὲν καὶ οἱ φίλοι του, ν' ἀρνηθοῦν...

Στὸ χρόνο ποὺ ἄρχισε, ὁ Μπὲν Μπέλλα ἀπελευθέρωσε πολλοὺς ἀπὸ τοὺς πολιτικούς του ἀντιπάλους — ποὺ δὲν ἦτανε φυλακισμένοι, ἀλλὰ ζοῦσαν περιωρισμένοι στὰ σπίτια τους.

Ὁ περίφημος Φεχὰτ Ἀμπάς, ὁ πιὸ δυτικόφιλος ἀπὸ τοὺς ἡγέτες τῆς Ἀλγερινῆς ἐπαναστάσεως, ὁ Φαρὶζ καὶ ὁ Οὐσεντὶκ ξανσβρήκαν τὴν πλήρη — ὁ ὅρος ἐδῶ εἶνοι σχετικός — ἐλευθερία τους.

Ὁ Μπὲν Μπέλλα ἑτοιμαζότανε ἐπίσης νὰ ὑπογράψῃ μιὰ νέα συμφωνία μὲ τὴ Γαλλία γιὰ τὴν ἐκμετάλλευσι τῶν πετρελαίων τῆς Σαχάρας καὶ ν' ἀναγγείλῃ τὸ σχέδιο ἀναπτύξεως τῆς βιομηχανίας της χώρας.

Λίγο ἀργότερα θὰ εἶχε συνομιλίες μὲ τὸν Ντὲ Γκώλ, στὸ Παρίσι, ποὺ θ' ἀποτελοῦσαν τὴν βάσι μιᾶς ἐκτεταμένης συνεργασίας καὶ μιᾶς ἀληθινῆς συμφιλιώσεως τῶν δύο κρατῶν.

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΟΥ «ΑΝΟΙΓΜΑΤΟΣ» ΠΡΟΣ ΤΙΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΕΣ ΧΩΡΕΣ

Ἤδη, στὰ τρία χρόνια τῆς ἐξουσίας του, ὁ Μπὲν Μπέλλα εἶχε ἐπιτύχει τὴν ἀγροτικὴ μεταρρύθμισι, εἶχε ἐπισκεφθῆ τὴν Κούβα, τὴ Μόσχα καὶ τὸ Βελιγράδι, δηλώνοντας πάντως πὼς ὁ μαρξισμὸς εἶναι ἀδύνατο νὰ ἐπιβληθῆ σὲ μιὰ ἀραβικὴ χώρα.

Τὸ βέβαιο εἶναι ὅτι, μὲ τὸ «ἀνοιγμά» του πρὸς τὶς Ἀνατολικὲς χῶρες, ὁ Μπὲν Μπέλλα, ἐπιζητοῦσε ὑλικὴ βοήθεια καὶ ὄχι ἰδεολογικὴ κηδεμονία.

ΕΝΑ ΑΝΑΤΡΙΧΙΑΣΤΙΚΟ ΑΣΤΕΙΟ

«Νά ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἑτοιμάζει κινήματα ἐναντίον μου», ἔλεγε συχνὰ χαμογελώντας ὁ Μπὲν Μπέλλα, ὅταν παρουσίαζε τὸν συνταγματάρχη Μπουμεντιέν, ἀρχηγὸ τοῦ στρατοῦ, σὲ ξένους ἐπισκέπτες.

Μετὰ ὁ πρόεδρος τῆς Ἀλγερίας, γύριζε πρὸς τὸν Μπουμεντιὲν καὶ τὸν ρωτοῦσε: «Πῶς πάνε οἱ συνωμοσίες ἐναντίον μου;» «Πολὺ καλά», ἀπαντοῦσε κοκκινίζοντας ὁ συνταγματάρχης...

Ἀλλὰ ξαφνικὰ τὸ ἀστεῖο τοῦ Μπὲν Μπέλλα, ἔγινε πραγματικότητα...

Ὄχι βέβαια τελείως «ξαφνικά», γιατὶ ὁ Μπουμεντιέν, μεθοδικὸς ὑπολογιστὴς καὶ φανατικός, ἑτοίμαζε μυστικὰ τὴν ὥρα του.

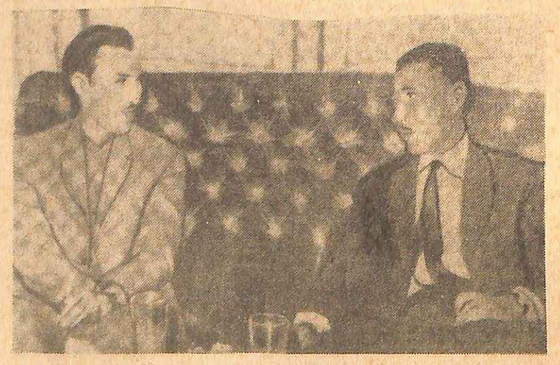

Ὁ συνταγματάρχης Μπουμεντιὲν καὶ ὁ Ἀντιπρόεδρος τῆς Ἡνωμένης Ἀραβικῆς Δημοκρατίας Ἀμέρ, μετὰ τὴν ἐπικράτησι τοῦ κινήματος.

Ὁ Μπὲν Κεντά, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἡγέτες τοῦ ἀπελευθερωτικοῦ κινήματος τῆς Ἀλγερίας.

ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ ΤΟΥ ΜΠΟΥΜΕΝΤΙΕΝ

Πρόσωπο ἀσκητοῦ, μὲ φλογερὰ μάτια καὶ μαλλιὰ κοκκινόξανθα· ὁ Μπουμεντιέν, ἔπειτα ἀπὸ πανεπιστημιακὲς σπουδές, ἔγινε δάσκαλος στὸ Ἀλγέρι.

Ἀπὸ τὸ 1955, ἀνέλαβε ἕναν ἀπὸ τοὺς στρατιωτικοὺς τομεῖς τῆς ἐπαναστάσεως καὶ τὸ 1960, ἔγινε ἀρχηγὸς τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου.

Ὁ Μπὲν Μπέλλα τὸν κάνει ὑπουργὸ τῆς Ἐθνικῆς Ἀμύνης στὴν Κυβέρνησί του καὶ ἀργότερα Ἀντιπρόεδρο.

Ἀλλά, βασικά, ὁ Μπουμεντιὲν ἦτανε ὁ ὀργανωτὴς καὶ ὁ ἀρχηγὸς τοῦ στρατοῦ.

«Θέλω νὰ κάνω τὸ στρατὸ σχολεῖο χρήσιμο καὶ ὑγιές, γιὰ τὴ σοσιαλιστικὴ κοινωνία ποὺ χτίζουμε», δήλωνε ὁ Μπουμεντιέν.

Ἐπίσης τόνιζε συχνά, ἂν καὶ γενικὰ στὶς δηλώσεις του ἦτανε πολὺ φειδωλός: «Ὁ στρατιώτης πρέπει νὰ ἔχῃ δύο ὅπλα: τὸ ντουφέκι του στὸν ὦμο καὶ τὶς πολιτικὲς ἀρχὲς τοῦ σοσιαλισμοῦ στὸ κεφάλι του».

ΠΟΙΟΣ «ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ»;

Ὁ «σοσιαλισμὸς» εἶναι μιὰ λέξι πλούσια σὲ διαφορετικὲς ἑρμηνεῖες, ἂν ὄχι σὲ περιεχόμενο.

Ὁ συνταγματάρχης Μπουμεντιὲν εἶναι ὁ ἀπόστολος τοῦ Ἀλγερινοῦ σοσιαλισμοῦ μὲ στολή, σὲ ἀντίθεσι μὲ τὸν σοσιαλισμὸ τῶν μαζῶν τοῦ Μπὲν Μπέλλα;

Βέβαιο εἶναι, πὼς ὁ Μπουμεντιέν, ποὺ σὲ μιὰ περίοδο ἐμφανιζότανε σὰν ὁ Φιντὲλ Κάστρο τῆς Ἀλγερίας, γύρισε πολὺ ἀπογοητευμένος, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἐπίσκεψί του στὴν Κούβα...

Ἀπὸ τότε, ὁ «σοσιαλισμὸς» τοῦ Μπουμεντιὲν εἶναι πολὺ πιὸ κλειστὸς ἀπὸ τὸ «σοσιαλισμὸ» τοῦ Μπὲν Μπέλλα, καὶ συχνὰ ὁ θυμός του ἐναντίον ὡρισμένων «σοσιαλιστῶν» τοῦ περιβάλλοντος τοῦ προέδρου τῆς Ἀλγερίας, δὲν εἶχε ὅρια.

Ὁ Μπουμεντιὲν δὲν εἶναι ὁπωσδήποτε ὁ ἄνθρωπος τῶν Κινέζων, ἔστω κι' ἂν ἐκεῖνοι προσπαθοῦν νὰ τὸν προσεταιρισθοῦν.

Οἱ ἑκατοντάδες τῶν συλλήψεων ρωσοφίλων καὶ κινεζοφίλων κομμουνιστῶν, μετὰ τὴν ἐπικράτησι τοῦ κινήματος τοῦ Μπουμεντιέν, δὲν εἶναι ἀποφασιστικὸ δεῖγμα τῶν κατευθύνσεων τοῦ νέου καθεστῶτος, παρὰ τὶς ἰδιαίτερες ἀνησυχίες τῆς Μόσχας. Τὴν ἴδια τακτικὴ υἱοθέτησε καὶ ὁ Νάσσερ, γιὰ ἕνα ὡρισμένο χρονικὸ διάστημα, στὴν Αἴγυπτο, χωρὶς αὐτὸ νὰ ἐπηρεάσῃ τὶς στενὲς του σχέσεις καὶ τὴ συνεργασία του μὲ τὴ Σοβιετικὴ Ἕνωσι.

ΑΛΛΑΓΗ ΦΡΟΥΡΑΣ;

Κατὰ βάθος πρόκειται, γιὰ μιὰ ἀλλαγὴ φρουρᾶς, στὴν ὁποία ἡ προσωπικὴ φιλοδοξία ἔπαιξε τὸ ρόλο της.

Ἄλλωστε, ὁ Μπουμεντιὲν πῆρε μιὰ ἐξουσία, ποὺ οὐσιαστικά, χάρις στὸ στρατό, τοῦ ἀνῆκε ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς χώρας.

Γιὰ τὸν Μπουμεντιέν, ὁ Μπὲν Μπέλλα — ποὺ οὐσιαστικὰ τὸν εἶχε κάνει διάδοχό του — ἦτανε ἕνα τεχνητὸ πολιτικὸ κατασκεύασμα. Ὁ Μπὲν Μπέλλα πίστευε, πὼς ἦτανε ἡ ἐνσάρκωσι τῆς ἐπαναστάσεως καὶ τῆς ἀνεξαρτησίας καὶ βέβαιο εἶναι πὼς ἕνα μεγάλο τμῆμα τοῦ λαοῦ τῆς Ἀλγερίας τὸν ἀκολουθοῦσε μὲ πίστι καὶ ἐνθουσιασμό.

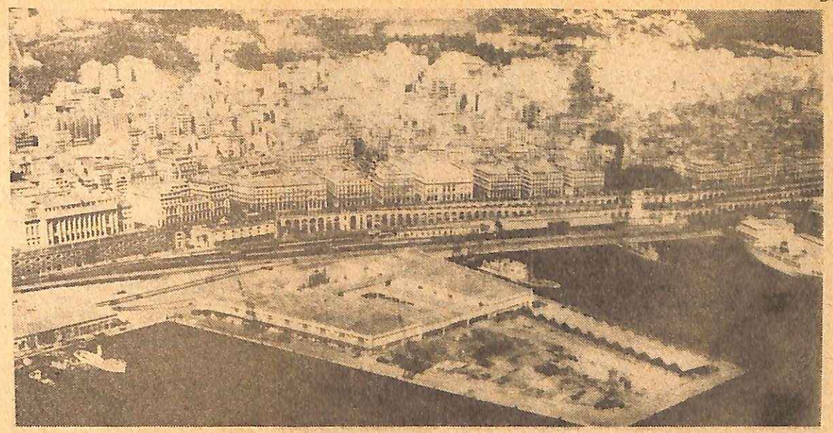

Μιὰ ἄποψι τῆς πρωτεύουσας τῆς Ἀλγερίας.

ΟΙ ΛΑΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΕΣ

Ἀλλὰ τί μποροῦν νὰ κάνουν οἱ λαοὶ μπροστὰ στοὺς συνταγματάρχες στὶς χῶρες ποὺ στεροῦνται δημοκρατικῆς παραδόσεως;

Ὁ Μπὲν Μπέλλα ἦτανε βέβαια ἀπὸ μιὰ ἄποψι «δεσπότης» καὶ «τύραννος».

Ἀλλὰ ὅλοι οἱ ἡγέτες τῶν νέων κρατῶν τῆς Ἀφρικῆς εἶναι τὸ ἴδιο, ἀφοῦ ἡ δημοκρατία· σ' αὐτὲς, ὅπως τὴ βλέπει τουλάχιστον ἡ Δύσι, εἶναι μιὰ κενὴ λέξι.

Ὁπωσδήποτε οἱ Ἀλγερινοί, ὅσοι τουλάχιστον μποροῦν νὰ σκέπτωνται, πολὺ δύσκολα θὰ δεχτοῦν τὶς κατηγορίες τοῦ Μπουμεντιέν, γιὰ τὰ «ἐγκλήματα» τοῦ Μπὲν Μπέλλα.

Η ΠΡΩΤΗ ΦΑΣΙ

Κάθε καινούργιο καθεστὼς στὴν πρώτη του φάσι, προσπαθεῖ νὰ δώσῃ διαβεβαιώσεις, ἀριστερὰ καὶ δεξιά, τῶν καλῶν του προθέσεων. Ἀργότερα, σὲ μιὰ δεύτερη φάσι, δείχνει τὸ ἀληθινό του πρόσωπο.

Τὸ ἀληθινὸ πρόσωπο τοῦ Μπουμεντιέν, θὰ φανῇ ἀργότερα, ἂν καὶ ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ δὲν ἀποκλείεται μιὰ ἀνατροπὴ τῆς νέας καταστάσεως...

Οἱ ἀντίπαλοι τοῦ Μπὲν Μπέλλα, ὅπως ὁ Φερχὰτ Ἀμπὰς καὶ ὁ Μπὲν Κεντά, θ' ἀναγνωρίσουν τὸν συνταγματάρχη Μπουμεντιέν, σὰν ἀρχηγὸ τοῦ Κράτους;

Αὐτὸ εἶναι μάλλον ἀμφίβολο γιὰ τὴν ὥρα...

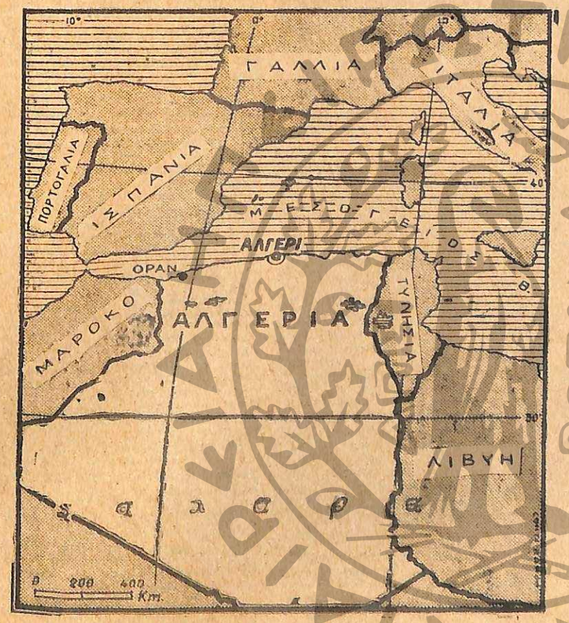

Τὸ Ἀλγέρι, ἡ Βόρεια Ἀφρικὴ καὶ ἡ δυτικὴ Μεσόγειος.

ΣΤΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΞΟΥΣΙΑ

Ὁπωσδήποτε, ἡ ἐπιτυχία τοῦ κινήματος τοῦ Μπουμεντιὲν πείθει ὅτι οἱ προσπάθειες — συνεχεῖς καὶ ἐπίμονες — τοῦ Μπὲν Μπέλλα, νὰ περιορίσῃ σὲ λογικὰ ὅρια, τὴν ἐπίδρασι τοῦ στρατοῦ στὴν πολιτικὴ ζωή, ἀπέτυχαν.

Ὁ συνταγματάρχης Μπουμεντιέν, μυστηριώδης καὶ σιωπηλός, δὲν ἄφηνε νὰ φαίνεται καμμιὰ διαφωνία του μὲ τὸν πρόεδρο Μπὲν Μπέλλα.

Ἀθόρυβα καὶ ἐπίμονα, ἐνίσχυε τὸ στρατό, ἐνισχύοντας μ' αὐτὸ τὸν τρόπο καὶ τὴν προσωπική του θέσι.

Ὁ στρατὸς ἔγινε τὸ προσωπικό του ὄργανο, κι' ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμή, οἱ ἡμέρες τοῦ Μπὲν Μπέλλα ἦτανε μετρημένες.

ΣΚΙΕΣ, ΜΥΣΤΗΡΙΟ, ΔΟΛΟΠΛΟΚΙΕΣ

Στὴν πολιτικὴ ζωὴ τῶν ἀραβικῶν κρατῶν, ὑπάρχουν πάντοτε πολλὲς σκιές· ἀρκετὸ μυστήριο καὶ συνεχεῖς δολοπλοκίες.

Σ' αὐτὴ τὴν ἀτμόσφαιρα, ὁ σιωπηλός, ὁ ἀσκητικός, ὁ ὑπολογιστικὸς Μπουμεντιὲν βρῆκε τὸ κατάλληλο κλίμα, γιὰ ν' ἀναπτύξῃ τὰ ἀγαθά του, ποὺ πάντα, ὅπως φαίνεται, ἀπέβλεπαν στὸ νὰ γίνῃ ὁ «πρῶτος» καὶ ὁ «μόνος».

Ἡ συγκίνησι ἀπὸ τὰ γεγονότα τῆς Ἀλγερίας, ἰδιαίτερα στὸν «τρίτο κόσμο», εἶναι μεγάλη. Ὁ πρόεδρος τῆς Ἡνωμένης Ἀραβικῆς Δημοκρατίας Νάσερ ἔστειλε ἀμέσως τὸν Ἀντιπρόεδρό του, στρατάρχη Ἀμπτὲλ Χακὶμ Ἀμερ, στὸ Ἀλγέρι.

Οἱ μεγάλες Δυνάμεις παρακολουθοῦν ἀγουπνα τὴν ἐξέλιξι τῆς καταστάσεως.

ΑΔΥΝΑΜΙΕΣ ΚΑΙ ΒΕΡΜΠΑΛΙΣΜΟΣ

Τὰ γεγονότα τῆς Ἀλγερίας ἀπέδειξαν πόσο εὐθραυστα εἶναι τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ καθεστῶτα τοῦ «τρίτου κόσμου», ποὺ συνεχῶς σκεπάζουν τὶς ἀδυναμίες τους μ' ἕναν ἀκατάσχετο καὶ ἐπιθετικὸ βερμπαλισμό.

Ὁ λαὸς τῆς Ἀλγερίας, ποὺ τόσα ὑπέφερε, γιὰ ν' ἀποχτήσῃ τὴν ἀνεξαρτησία του, βρίσκεται σήμερα μπροστὰ στὸ σταυροδρόμι τῆς μοίρας του. Οἱ δυνατότητές του παντως, νὰ ἐπιδράσῃ ἀποφασιστικὰ στὶς τύχες του, εἶναι πολὺ περιωρισμένες...

ΕΠ. ΜΕΤ.

ΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ

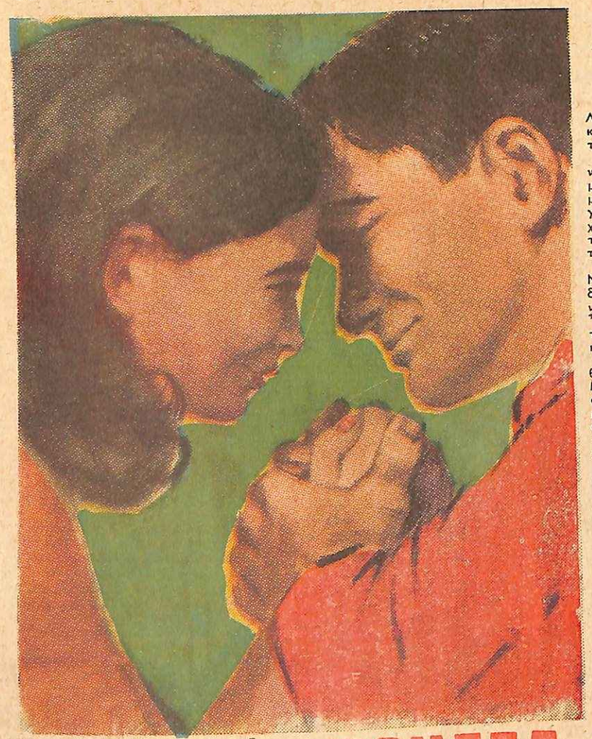

Στὴν ἀρχή, ὁ ἔρωτάς μας ἦταν θαυμάσιος, δυνατὸς καὶ φλογερός.

ΠΟΝΕΣΑ ΔΑΚΡΥΣΑ ΞΕΧΑΣΑ

ΤΗΝ ἡμέρα ποὺ γνώρισα τὴ Λιλή, ἔβρεχε. Ἦταν μιὰ ἀπὸ ἐκείνες τὶς ξαφνικὲς καλοκαιριάτικες μπάρες, ποὺ πιάνουν ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη, χωρὶς κανεὶς νὰ τὸ περιμένῃ.

Ἡ καλοκαιριάτικη ἐκείνη καταιγίδα μὲ βρῆκε στὸ δρόμο ἐνὸς ἀθηναϊκοῦ προαστείου, κι' ἔτρεξα νὰ προφυλαχτῶ στὴν εἴσοδο ἑνὸς διώροφου σπιτιοῦ. Τὴν ἄλλη στιγμή, μιὰ ξανθιὰ κοπέλλα ἔφτασε τρέχοντας καὶ τινάζοντας ἀπὸ τὰ μακριὰ μαλλιά της τὶς σταγόνες τῆς βροχῆς. Τὴν κύτταξα σὰν μαγεμένος. Ἦταν μιὰ κοπέλλα ὑπέροχη. Τὸ λεπτό της σῶμα εἶχε καμπύλες ἁπαλές, μὰ θαυμάσιες, τὸ προφίλ της ἔμοιαζε σκαλισμένο ἀπὸ κάποιο γλύπτη μὲ δυνατὸ ταλέντο.

— Τί βροχή!... μονολόγησε.

— Πραγματικὸς κατακλυσμός, εἶπα ἐγώ.

Στράφηκε ξαφνιασμένη καὶ μόνο ἐκείνη τὴ στιγμὴ μὲ εἶδε.

Τὰ μάτια της εἶχαν ἕνα χρῶμα παράξενο, ἐμοιάζαν σχεδὸν σὰν ἀσημένια. Μείναμε γιὰ λίγο σιωπηλοί. Ἡ βροχὴ ἐξακολουθοῦσε. Κάθε τόσο, οἱ ματιές μας συναντιόντουσαν φευγαλέα. Ἐπιτέλους βρῆκα κάτι νὰ πῶ. Δὲν θυμαμαι τί. Κάτι χωρὶς σημασία. Κάτι ποὺ ἔγινε ἡ ἀρχὴ γιὰ μιὰ συζήτησι ζεστὴ καὶ φιλική.

Τὴν ἔλεγαν Λιλή. Ἦταν εἴκοσι χρόνων καὶ σπούδαζε δουλεύοντας σ' ἕνα ἰδιωτικὸ γραφεῖο. Γιὰ κάποια ὑπόθεσι τοῦ γραφείου της εἶχε φτάσει ἐκεῖνο τὸ πρωὶ μέχρι τὸ προάστειο.

"Ὅταν χωρίσαμε, ἤξερα τὸ κάθε τί γι' αὐτήν. Ἤξερα πὼς ἦταν ὀρφανὴ ἀπὸ πατέρα, πὼς ζοῦσε μὲ τὴ μητέρα της, πὼς ἡ καρδιά της ἦταν ἐλεύθερη. Ἤξερα ἀκόμα πὼς τὴν ἀγαποῦσα. Παράξενα, ἴσως παράλογα, ἀλλὰ μὲ δυνατὸ πάθος. Ἤμουν δέκα χρόνια μεγαλύτερος ἀπ' αὐτὴν καὶ ἀπὸ χρόνια τώρα νόμιζα πὼς ἡ καρδιά μου ἦταν ἀνίκανη νὰ ξανανιώσῃ μιὰ τόσο δυνατὴ αἰσθηματικὴ συγκίνησι. Μὰ καταλάβαινα πὼς ἔπρεπε νὰ κρατήσω μέσα στὰ ὅρια ἑνὸς φευγαλέου ὀνείρου τὴ γνωριμία μου μὲ τὴ Λιλή, καὶ γι' αὐτὸ δὲν τῆς ζήτησα νὰ ξανασυναντηθοῦμε, παρ' ὅτησα νὰ ξανασυναντηθοῦμε, παρ' ὅτησα νὰ ξανασυναντηθοῦμε στὰ διάφανα μάλλο ποὺ διάβασα στὰ διάφανα μάλο ποὺ διάβασα στὰ διάφανα μάλο ποὺ διάβασα στὰ διάφανα μά

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Καὶ δὲν ἀποκλείεται νάχη δίκιο. Ἀφῆστε νὰ δοῦμε. Ἐσεῖς μὴ κάνετε καμμιὰ συζήτησι.
Σηκώνεται καὶ φωνάζει: «Παπανικολάου». Ἡ πόρτα ἀνοίγει καὶ ἐμφανίζεται ἕνας χωροφύλακας.
— Διατάξτε.
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Θὰ πᾶς δῶ στὴν «Αἴγλη» μὲ πολιτικὰ καὶ θὰ ζητήσῃς τὸ δελτίο τοῦ κυρίου...
ΓΙΩΡΓΟΣ: Βαλέοπε... Χαράλαμπος Βαλέρης.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Τοῦ κυρίου καὶ τῆς κυρίας Βαλέρη.
ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΑΣ: Μάλιστα.
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Θὰ μοῦ φέρῃς τὸν ἀριθμὸ τῆς ταυτότητος καὶ θὰ τηλεφωνήσουμε στὴν Ἀθήνα, γιὰ νὰ μάθουμε.
(Στὸ Γιώργο): Ἐσεῖς μπορεῖτε νὰ φύγετε. Μείνετε ἥσυχος. Θὰ στραφοῦμε πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις καὶ θὰ κάνουμε τὸ καθῆκον μας. Μέσα σὲ 24 ὧρες, θὰ τὰ ξέρουμε ὅλα.
Ὁ Γιώργος φεύγει ἱκανοποιημένος.

Λίγο ἀργότερα, οἱ ἀστυνομικοὶ εἶναι συγκεντρωμένοι στὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ τοῦ ξενοδοχείου κι' ἔχουν μπροστά τους τὰ στοιχεῖα ποὺ συγκέντρωσαν, καθὼς καὶ τὶς τράπουλες, ποὺ κατεσχέθησαν. Εἶναι αὐτές, μὲ τὶς ὁποῖες ἐπαιξε τὴν παραμονὴ ὁ Βαλέρης.
Α΄ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ: Τὸ πουλάκι μου. Νάτονε...
Β΄ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ: Ποιός εἶναι;
Α΄ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ: Ὁ Βαλέρης!
Β΄ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ: Ποιός Βαλέρης;

Α΄ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ: Ὁ Βαλέρης, ὁ χαρτοκλέφτης... Δὲν τὸν θυμάσαι; Αὐτός, ποὺ τὸν πιάσαμε πρὶν δυὸ-τρία χρόνια στὴ Μύκονο, ποὺ τοὺς εἶχε γδύσει ὅλους μὲ τὶς σημαδεμένες τράπουλες.
Β΄ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ: Ἄ!.... Ἄ!... Καὶ τώρα τὸ πουλάκι μου ἦρθε νὰ δείξῃ καὶ στὴν Κέρκυρα τὶς ἱκανότητές του;
Α΄ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ: Ἂς ρίξουμε τώρα μιὰ ματιὰ καὶ στὶς τράπουλες... Βλέπετε πουθενὰ σημάδια;
Β΄ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ: Νά, ἐδῶ.. Εἶναι ἀριστοτέχνης στὸ εἶδος του...

... Μὲ γυμνὸ μάτι, μόνο αὐτὸς τὰ βλέπει αὐτὰ τὰ σημάδια...
Α΄: Καὶ δὲ μοῦ λέτε, μαζὶ μὲ τὸν κύριο Βαλέρη, μήπως εἶναι καὶ δυὸ ἄλλοι. (Τοὺς περιγράφει).
ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ: Δυὸ κύριοι, ἔτσι ὅπως τοὺς περιγράφετε, ἦρθαν πρὶν δυὸ μέρες κι' ἔφυγαν χθὲς τὸ πρωΐ. Δὲν ἦταν ὅμως μὲ τὸν κύριο Βαλέρη. Ἦταν μόνοι τους.
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ: Αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία. Νὰ βρῆτε τὰ δελτία τους. Πρόκειται περὶ ἀπείρας. Ὅλοι μᾶς εἶναι γνωστοί..

Ὁ Γιώργος πηγαίνει στὸ δωμάτιο τοῦ Μίλτου, ἀλλὰ δὲν τὸν βρίσκει ἐκεῖ. Κυττάει γύρω του κι' ὕστερα προχωρεῖ πρὸς τὸ δωμάτιο τῆς Καίτης. Χτυπάει τὴν πόρτα.
ΚΑΙΤΗ (ποὺ εἶναι ἕτοιμη νὰ βγῇ): Ἔμπρός.
ΓΙΩΡΓΟΣ (ἀνοίγει τὴν πόρτα καὶ μπαίνει): Καλησπέρα. Δὲν χρειάζεται νὰ ξανασυστηθοῦμε, βέβαια;...
ΚΑΙΤΗ: Δὲν καταλαβαίνω τί θέλετε νὰ πῆτε.
ΓΙΩΡΓΟΣ: Καταλαβαίνεις... Καταλαβαίνεις πολὺ καλά...

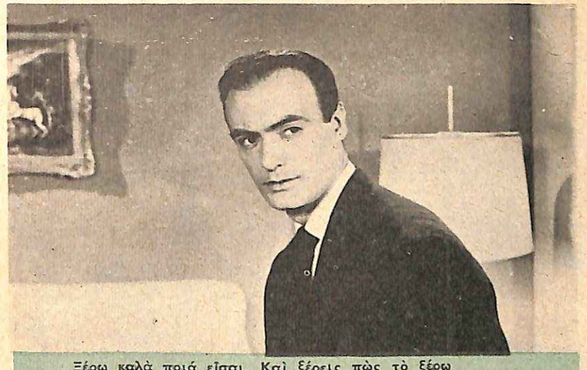

.. Ξέρω καλὰ ποιά εἶσαι. Καὶ ξέρεις πὼς τὸ ξέρω.
ΚΑΙΤΗ: Σᾶς παρακαλῶ νὰ φύγετε ἀμέσως, γιατὶ ἀλλοιῶς θὰ χτυπήσω τὸ κουδούνι.
ΓΙΩΡΓΟΣ: Κακὸ τοῦ κεφαλιοῦ σου θὰ κάνῃς.
Βλέπει τὸν ἀναπτῆρα του πάνω στὸ κομοδίνο. Τὸν παίρνει.
— Νά κι' ὁ ἀναπτῆρας μου. Τὸν ἔχασα στὴν Τρούμπα, ἕνα βράδι. Δηλαδὴ δὲν τὸν ἔχασα. Μοῦ τὸν ἔκλεψε ἐκεῖ ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ βρωμοθήλυκα τῶν καταγωγίων... Δὲν ἔρχομαι ὅμως γι' αὐτό...

... Ἔρχομαι γιὰ τὸ Μίλτο. Τὰ λεφτά, ποὺ ἔχασε, δὲν εἶναι δικά του. Εἶναι σαράντα χιλιάδες ξένες, ποὺ ἂν δὲν τὶς ἔχῃ ὡς αὔριο τὸ πρωΐ, δὲν ξέρω κι' ἐγὼ τί θὰ κάνῃ. Ὁ Μίλτος εἶναι παιδὶ εὐαίσθητο καὶ φιλότιμο. Μπορεῖ νὰ κάνῃ καὶ καμμιὰ κουταμάρα. Τὸ καταλαβαίνεις, αὐτό;
Τῇ στιγμὴ ἐκείνη, ἀκούγονται βήματα στὸ διάδρομο. Ἡ πόρτα ἀνοίγει καὶ μπαίνει ὁ Μπάμπης.
ΜΠΑΜΠΗΣ: Καίτη... (βλέποντας τὸν Γιῶργο, σταματᾶ).

Ὕστερα κάνει δυὸ βήματα πρὸς τὴν Καίτη καὶ ρωτάει:
— Ὁ κύριος;
ΚΑΙΤΗ: Ὁ κύριος εἶναι ἕνας φίλος μου, πού...
ΓΙΩΡΓΟΣ (ἐπεμβαίνοντας): Ἡ κυρία εἶχε ξεχάσει τὸν ἀναπτῆρα της κάτω καὶ τῆς τὸν ἔφερα. Ὁρίστε.
Τῆς δίνει τὸν ἀναπτῆρα του, ποὺ κρατοῦσε στὸ χέρι.
ΚΑΙΤΗ: Εὐχαριστῶ.
ΓΙΩΡΓΟΣ: Χαίρετε, κυρία μου... Χαίρετε, κύριε.

Στὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ τοῦ ξενοδοχείου οἱ ἀστυνομικοὶ συνεχίζουν τὴν ἐξέτασι τῶν ἐνοχοποιητικῶν στοιχείων:
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Τί ἤτανε κι' αὐτό! Τί ἀναστάτωσις! Ἡ φασαρία αὐτὴ θὰ εἶναι πλήγμα γιὰ τὸ ξενοδοχεῖο μου.
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ: Μὴν ἀνησυχεῖτε. Δὲ θὰ γίνῃ καμμιὰ φασαρία. Κανεὶς δὲν θὰ πάρῃ εἴδησι τί ἔγινε... Τὸ ἀπόγευμα, τί ὥρα κατεβαίνουν συνήθως ἀπὸ τὸ δωμάτιό τους;
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Κατὰ τὶς πέντε... Πέντε καὶ τέταρτο.

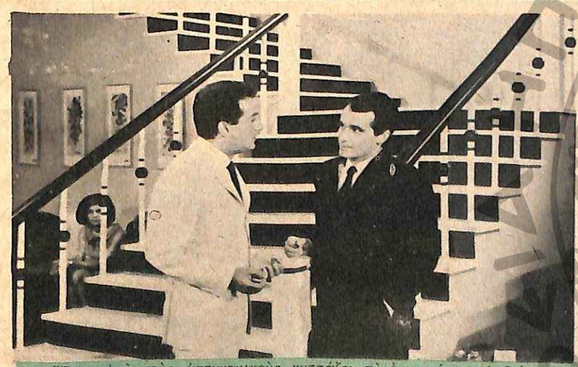

Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς κυττάζει τὸ ἐκκρεμές, ποὺ δείχνει ἐκείνη τὴν ὥρα πέντε καὶ δέκα. Βγαίνει, κάθεται γιὰ λίγο στὸ σαλόνι καὶ βλέπει, ὕστερα ἀπὸ λίγα λεπτά, τὸν Μπάμπη νὰ κατεβαίνῃ τὴ σκάλα. Τὸν πλησιάζει.
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ: ...Χαίρετε... Ὁ κύριος Βαλέρης;
ΜΠΑΜΠΗΣ: Μάλιστα
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ: Ἀστυνομικός...
ΜΠΑΜΠΗΣ: Καὶ λοιπὸν τί θέλετε;

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ: Ἔχω στὴν τσέπη μου μιὰ σημαδεμένη τράπουλα.
ΜΠΑΜΠΗΣ: Δὲν καταλαβαίνω τί μοῦ λέτε.
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ: Θὰ σᾶς παρακαλέσω, ἔτσι ἥσυχα καὶ χωρὶς φωνές, νὰ μὲ ἀκολουθήσετε στὸ τμῆμα.
Τῇ στιγμῇ ἐκείνη, καταφθάνει γελαστὸς ὁ Μάνθος.
ΜΑΝΘΟΣ: Μπάμπη!... Γιὰ ποῦ τόβαλες;
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ: Ὁ κύριος;
ΜΠΑΜΠΗΣ (ἱπποτικά): Δὲν τὸν ξέρω, τὸν κύριο...

... Ἐδῶ γνωριστήκαμε.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ: Δὲν εἴσαστε παρέα;

ΜΑΝΘΟΣ (ποὺ κάτι μυρίζεται): Παρέα; Ἔλα Παναγιά μου;... Δηλαδὴ περὶ τίνος πρόκειται;

ΜΠΑΜΠΗΣ: Ἄ, τίποτα. Πάω ὡς τὸ τμῆμα, γιὰ μιὰ δουλειά. Καὶ λέτε, παρακαλῶ, στὴ ρεσεψιόν, ἂν μὲ ζητήσῃ κανείς, σὲ πέντε λεπτὰ θὰ γυρίσω.. Ὁρίστε κύριε, πᾶμε.

Ὁ ἀστυνομικὸς πηγαίνει τὸν Μπάμπη στὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ.

... Τὸν παραδίδει στοὺς συναδέλφους του καὶ ξαναγυρίζει στὸ Μάνθο.

ΜΑΝΘΟΣ: Μὲ τρομάξατε.. Τί σοῦ ἀστεῖα εἶναι αὐτά, μεταξὺ ἀγνώστων;

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ: Θὰ μπορούσα νὰ δῶ τὴν ταυτότητά σας;

ΜΑΝΘΟΣ: Γιὰ ποιά δουλειά;

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ: Σᾶς εἶπα... ἀστυνομικός.

ΜΑΝΘΟΣ: Ἔ, ἐφ' ὅσον εἶστε ἀστυνομικός, βέβαια, γιατὶ ὄχι; Οἱ ταυτότητες αὐτὸν τὸν προορισμὸ ἔχουν...

...Ἐσεῖς μᾶς τὶς βγάζετε... Ἐσεῖς μᾶς τὶς βλέπετε..

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ: Μὲ τὸν κύριο Βαλέρη, γνωρίζεστε;

ΜΑΝΘΟΣ: Βαλέρη, εἴπατε;

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ: Ναί, τὸν κύριο, ποὺ ἦταν τώρα ἐδῶ...

ΜΑΝΘΟΣ: Ἄ, τὸν κύριο Μπάμπη... Ναὶ τὸν γνώρισα ἐδῶ...

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ: Παίξατε κι' ἐσεῖς χαρτιά, χθές;

ΜΑΝΘΟΣ: Ἐγὼ ἔπαιξα κούμ-κὰν μὲ τὶς κυρίες. Ἡ τσέπη μου, βλέπετε, εἶναι περιωρισμένης δυναμικότητος.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ (ἐξετάζοντας τὴν ταυτότητα): Δαλίδης;

ΜΑΘΝΟΣ: Μάλιστα... Μὰ περὶ τίνος πρόκειται;

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ: Ἄ, τίποτα... Ἴσως ὅμως νὰ χρειαστῆτε νὰ περάσετε ἀπὸ τὸ τμῆμα, γιὰ νὰ μᾶς δώσετε μερικὲς πληροφορίες.

ΜΑΝΘΟΣ: Πῶς, εὐχαρίστως, μ' ὅλη μου τὴν καρδιά... Ἀλλοίμονο. Οἱ καλοὶ πολίτες ὀφείλουν νὰ συνδράμουν, νὰ βοηθοῦν ὅσο μποροῦν τὴν ἀστυνομία. Δὲν μοῦ εἴπατε ὅμως περὶ τίνος πρόκειται(... Εἶναι τίποτα σοβαρό;

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ: Ἄ, ὄχι... Τίποτα... Μιὰ πληροφορία θέλουμε

Ἐνῶ στὴ ρεσεψιὸν ὁ Μάνθος καὶ ὁ ἀστυνομικὸς συνεχίζουν τὴ συζήτησι, στὴν ὁποία ὁ πρῶτος προσπαθεῖ νὰ δώσῃ ἕνα ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ εὔθυμο τόνο, γιὰ νὰ διασκεδάσῃ καὶ τοὺς δικούς του φόβους, ἡ Καίτη βγαίνει ἀπὸ τὸ δωμάτιό της καὶ πηγαίνει στὸ δωμάτιο τοῦ Μπάμπη Χτυπάει τὴν πόρτα καὶ, μὴ παίρνοντας ἀπάντησι, τὴν ἀνοίγει σιγὰ-σιγὰ καὶ μπαίνει στὸ δωμάτιο. Ἀρχίζει ἀμέσως νὰ ψάχνῃ στὴ ντουλάπα, στὸ κομοδίνο, στὶς βαλίτσες.

Ὁ Μάνθος, ποὺ κατορθώνει τέλος 'ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸν ἀστυνομικό, ἀνεβαίνει τρία-τρία τὰ σκαλιὰ καὶ τρέχει στὸ δωμάτιο τῆς Καίτης. Εἶναι ἀναστατωμένος Δὲν τὴν βρίσκει ἐκεῖ καὶ αὐτὸ τὸν ἀναστατώνει ἀκόμα περισσότερο.

Ρίχνει μιὰ ματιὰ στὸ μπάνιο κι' ὕστερα βγαίνει καὶ προχωρεῖ πρὸς τὴν πόρτα τοῦ δωματίου τοῦ Μπάμπη. Τὴν ἀνοίγει ἀπότομα καὶ βλέπει τότε τὴν Καίτη νὰ ψάχνῃ μέσα σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς βαλίτσες τοῦ Μπάμπη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΚΑΡΟΛΙΝΑΣ ΙΝΒΕΡΝΙΤΣΙΟ

Τὸ ἔγκλημα τῆς κόμησσας

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Ἐδμόνδος προσπαθεῖ νὰ κρύψῃ ἀπὸ τὴ Λίντια τὸ αἴσθημά του γιὰ τὴν Ἐντίνα, λέγοντάς της ὅτι τὴν ἐρωτεύθηκε ὁ ἀνηψιός του Φρειδερίκος. Ἐκείνη τὸ πιστεύει. Ὡστόσο, ὅταν τοῦ προτείνῃ νὰ παντρευτοῦν, θλίβει πὼς δὲν τὸν ἐνθουσιάζει καθόλου αὐτὴ ἡ ἰδέα. Πείθεται πὼς δὲν τὴν ἀγαπάει πιὰ κι' ἀρχίζει νὰ σκέπτεται πῶς θὰ ἐκδικηθῇ. Ὁ Μπέπε μιλάει στὸ Σὰν Βίτο γιὰ τὸν καινούργιο ἔρωτα τοῦ κυρίου του γιὰ μιὰ μαθήτρια τοῦ κολλεγίου, κι' ἐκεῖνος τὸν βεβαιώνει πὼς θὰ ἐξακριβώσῃ περὶ τίνος ἀκριβῶς πρόκειται. Ὕστερα ἐπισκέπτεται τὸ Σὰν Βίτο, ὁ Φρειδερίκος καὶ τοῦ ἐκμυστηρεύεται τὸν ἔρωτά του γιὰ τὴν Ἀντριάνα. Αὐτὸς προσφέρεται νὰ τὸν βοηθήσῃ ὥστε νὰ ἐπικοινωνήσῃ μαζί της. Ἀπορροφημένη ἀπ' τὴν ἐρωτική ἀπελπισία της, ἡ κόμισσα ἔχει ἀραιώσει τὰ γράμματά της στὴν Ἐντίτα. Μιὰ μέρα, ἡ κοπέλλα της γράφει ὅτι ἡ Ἀντριάνα δραπέτευσε ἀπ' τὸ κολλέγιο, μαζὶ μὲ κάποιο τρυφερὸ φίλο της. Ἐκείνη τὴν ὥρα, φτάνει στὸ σπίτι της Λίντιας ὁ Ἐδμόνδος καὶ τῆς λέει πὼς εἶχε μάθει ἤδη τὴν εἴδησι αὐτὴ ἀπ' τὸν ἀνηψιό του. Νὰ τί ἀκριβῶς εἶχε συμβῆ: Ὁ Σὰν Βίτο εἶχε μπῆ κρυφὰ μιὰ νύχτα στὸν κῆπο τοῦ κολλεγίου, γιὰ νὰ βοηθήσῃ δῆθεν τὸν ἐρωτευμένο Φρειδερίκο, ποὺ τὸν περίμενε ἀπ' ἔξω.

11ον

Τὶ νὰ εἶχε συμβῆ στὸν ξένο; Δὲ μποροῦσε νὰ τὸ ἐξηγήσῃ...

Σκέφθηκε ν' ἀνεβῇ κι' αὐτὸς στὴν κορυφὴ τοῦ τοίχου, ὅπως ὁ Σὰν Βίτο καὶ νὰ ρίξῃ ἀπὸ κεῖ μιὰ ματιὰ μέσα στὸν κῆπο.

Ἡ σελήνη εἶχε χαθῆ, ἦταν ὅμως ἀστροφεγγιά.

Ὁ Φρειδερίκος πῆγε τὸ ἄλογό του ἀκόμα πιὸ κοντὰ στὸν τοίχο, κρατώντας ἀπ' τὰ χαλινάρια καὶ τ' ἄλλο, τοῦ Σὰν Βίτο. Καὶ ἀνέβηκε ὄρθιος πάνω στὴ σέλλα. Τοῦ φάνηκε τότε πὼς διέκρινε μέσα στὸν κῆπο ἕνα ἀμυδρὸ φῶς, σὰν μιὰ λάμπα ποὺ ἔκαιγε μακρυά. Ἔνιωσε τὸ αἷμα του νὰ μαζεύεται στὶς καρδιά του.

Συγχρόνως εἶδε δυὸ σκιὲς ἀνάμεσα στὶς φυλλοσιές: μιὰ γυναικεία καὶ μιὰ ἀντρική. Ἀναγνώρισε τὸν Σὰν Βίτο. Μὰ ἡ γυναίκα, ποιὰ ἦταν; Ἡ Ἀντριάνα ἴσως;

Ὁ νέος ἑτοιμαζόταν νὰ πηδήσῃ κι' αὐτὸς τὸν τοῖχο, ὅταν οἱ δυὸ σκιὲς χωρίστηκαν. Ἡ μιὰ χάθηκε ἀνάμεσα στὰ δέντρα, ἡ ἄλλη προχώρησε πρὸς τὸ μέρος του. Ὁ Φρειδερίκος ἀναγνώρισε τὸν Σὰν Βίτο.

Οἱ δυὸ καβαλλάρηδες βρέθηκαν σὲ λίγο στὴν κορυφὴ τοῦ τοίχου ἀντιμέτωποι.

Ὁ Σὰν Βίτο ἔκαμε μιὰ ἀπότομη κίνησι, βλέποντας ξαφνικὰ τὸν Φρειδερίκο ὄρθιο στὴ σέλλα τοῦ ἀλόγου του. Μὰ ὕστερα ἔβαλε τὰ γέλια καὶ τοῦ εἶπε:

—Εἴδατε;...

—Ναί, ἦταν μαζί σας μιὰ γυναίκα.

—Ποαχματικά...

Τὰ μάτια τοῦ Φρειδερίκου ἀστράψανε.

—Ἦταν ἡ Ἀντριάνα; ρώτησε.

—Ὄχι. Σταθῆτε ὅμως νὰ καθήσω κι' ἐγὼ στὸ ἄλογο, καὶ θὰ σᾶς τὰ πῶ ὅλα.

Καθὼς γυρίζανε στὴν πόλι, ὁ Σὰν Βίτο διηγήθηκε στὸ Φρειδερίκο, ὅτι ἐνῶ πλησίαζε στὸ δέντρο, ὅπου περίμενε νὰ βρῇ τὸ γράμμα, εἶχε δῆ νὰ ξεπροβάλλῃ μπροστά του μιὰ ἄγνωστη. Ἡ γυναίκα αὐτὴ ἦταν φύλακας κι' ἔμπιστος τῆς Ἀντριάνας, ποὺ τὴν εἶχε στείλει γιὰ νὰ εἰδοποιήσῃ πὼς δὲν εἶχε μπορέσει νὰ γράψῃ γιατὶ τὴν ἐπιβλέπανε, πὼς σκεπτότανε τὸν νέο καὶ πὼς τοὔστελνε ἕνα ἄσπρο τριαντάφυλλο ποὺ εἶχε στολίσει ὅλη τὴ μέρα στὸ στῆθος της.

Ὁ Φρειδερίκος, παιδὶ ἀκόμα, εἶχε πιστέψει ὅσα τοῦ εἶχε πῆ ὁ Σὰν Βίτο καὶ εἶχε πάρει τὸ ἄσπρο τριαντάφυλλο, εὐλαβικά, σὰν πολύτιμο φυλαχτό, γεμίζοντάς το φιλιά.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ὡστόσο, ἦταν ἀνήσυχος, νευρικός.

—Πότε θὰ δῶ τὴν Ἀντριάνα, ὅπως μοῦ εἴχατε ὑποσχεθῆ; Πότε θὰ μπορέσω νὰ σᾶς μιλήσω; ρωτοῦσε τὸν Σὰν Βίτο.

—Γρήγορα, πολὺ γρήγορα! ἀπαντοῦσε ἐκεῖνος. Φροντίζω γιὰ σᾶς.

Κι' ὁ νέος τὸν πίστευε καὶ φιλοῦσε τὸ μαραμένο τριανταφυλλο. Κάθε βράδυ, ὅταν ἔπεφτε νὰ κοιμηθῇ, ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του, γεμάτος ἐλπίδα:

«Ἴσως νὰ τὴν δῶ αὔριο!».

Μὰ περνοῦσε κι' ἡ ἄλλη μέρα, ὁμοια μὲ τὴν προηγούμενη.

Τέλος, ἀποφάσισε νὰ τὰ ἐκμυστηρευθῇ ὅλα στὸν μασκήσιο. Καθὼς ὅμως πήγαινε στὸ μέγαρό του γιὰ νὰ τοῦ μιλήσῃ, συνάντησε στὸ δρόμο τὸ φίλο του Βιττόριο ποὺ ἔχασε τὴ φίλη της Καστελλάνι.

—Ἔμαθες τὰ νέα; τὸν ρώτησε ἐκεῖνος.

—Ποιὰ νέα;

—Ὁ Σὰν Βίτο ἀπήγαγε μιὰ μαθήτρια, τὴν Ἀντριάνα ντι Καστιλιόνε. Τόσκασε μαζί της ἀπ' τὴ Φλωρεντία.

Ὁ Φρειδερίκος ἀκούμπησε σ' ἕνα τοίχο, χλωμός, ἕτοιμος νὰ λιποθυμήσῃ. Ὁ Βιττόριο τὸν κύτταξε ἐκπληκτος καὶ τὸν ρώτησε:

—Μὰ τί ἔχεις; Εἶσαι ἀδιάθετος;

—Ὄχι, ὄχι... Εἶσαι βέβαιος γι' αὐτὸ ποὺ μοῦ εἶπες;

—Βεβαιότατος. Εἶναι τὸ θέμα τῆς ἡμέρας, σ' ὅλη τὴν πόλι. Θὰ τὸ διαβάσῃς ἀλλωστε στὶς ἀπογευματινὲς ἐφημερίδες... Ὁ δοῦκας ντι Καστιλιόνε ἔχει γίνει θηρίο κι' ἀπειλεῖ νὰ κλείσῃ τὴ σχολὴ ποὺ σπούδαζε ἡ κόρη του.

Ὁ Φρειδερίκος δὲν θέλησε νὰ μάθῃ τίποτ' ἄλλο. Ἄφησε ξαφνικὰ τὸ φίλο του, κατάπληκτο γιὰ τὸ φέρσιμό του κι' ἔτρεξε μ' ἕνα ταξὶ στὸ μέγαρο τοῦ Σὰν Βίτο. Τὸ βρῆκε ἀδειανό, κλειστό, μ' ἕνα ἐνοικιαστήριο στὴν πόρτα.

—Μὲ γέλασε ὁ ἄτιμος! μουρμούρισε. Ἂν τὸν βρῶ κοιμισιὰ φορά, μπροστά μου, θὰ τὸν πνίξω!

Ὕστερα πῆγε στὸ θεῖο του καὶ τοῦ τὰ εἶπε ὅλα.

Αὐτὰ λοιπὸν διηγήθηκε τώρα ὁ Ἐδμόνδος στὴ Λίντια, ποὺ τὸν ἄκουγε μὲ προσοχή, ἀμφιβάλλοντας ὅμως ἀκόμη γιὰ τὰ λόγια του.

—Θὰ τὰ μάθουμε πιὸ καλὰ ἀπὸ τὴν Ἐντίτα, τοῦ εἶπε ἐκείνη στὸ τέλος. Θὰ πάω σήμερα νὰ τὴν πάρω γιὰ νὰ τὴν κρατήσω μερικὲς μέρες κοντά μου.

Ὁ Ἐδμόνδος ἀνασκίρτησε.

—Θὰ τὴ φέρῃς ἐδῶ; ρώτησε ζωηρά.

—Μὰ ναί, βέβαια, φίλε μου. Ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ λίγη παρηγοριά, ἡ καημένη, ἡ κοπέλλα. Δὲν ἀκούσες πὼς εἶναι ἀπελπισμένη ποὺ ἔχασε τὴ φίλη της.

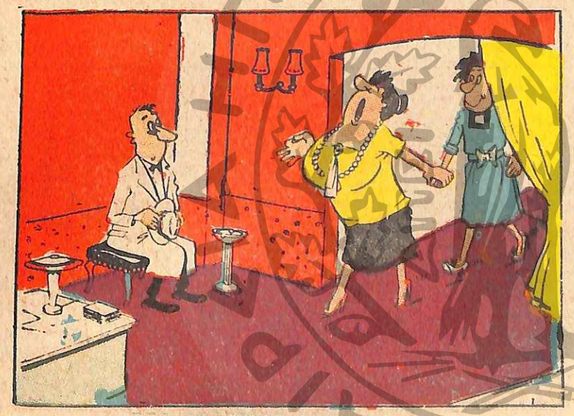

ΣΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΣΥΝΟΙΚΕΣΙΩΝ

— Μιὰ καὶ ὁ μισθός σας εἶναι 1200 δραχμὲς τὸ μῆνα, ἂς οἰξουμε μιὰ ματιὰ στά... ὑπόλοιπα!...

Ὁ Ἐδμόνδος ἔκανε μερικὲς βόλτες στὸ σαλόνι, φανερὰ ταραγμένος.

«Ἐδῶ;... Νὰ τὴ βλέπω κάθε μέρα;... Ὄχι, εἶναι ἀδύνατο... εἶναι ἀνώτερο ἀπὸ τὶς δυνάμεις μου!» σκεπτότανε.

Ἡ Λίντια τὸν παρακολουθοῦσε μὲ τὴν ἄκρη τῶν ματιῶν.

—Μὰ τί ἔχεις, Ἐδμόνδε; τὸν ρώτησε.

Ὁ μαρκήσιος ξανακέθησε κοντά της καὶ τῆς ψιθύρισε, μὲ χαϊδευτικὴ φωνή:

—Μ' ἐνοχλεῖ ἡ σκέψι πὼς αὐτὴ ἡ κοπέλλα θὰ βρίσκεται διαρκῶς ἀνάμεσά μας... Δὲν θὰ εἴμαστε πιὰ ἐλεύθεροι, ὅπως τώρα...

Ἡ Λίντια ἀκούμπησε τὰ χέρια της στοὺς ὤμους του, μ' ἕνα ὕφος ναζιάρικο καὶ τὸν κύτταξε στὰ μάτια. Ἐκεῖνος χαμήλωσε τὰ δικά του.

—Τὸ λὲς σοβαρά; ρώτησε ἡ Λίντια.

—Μὰ φυσικά!

—Μ' ἀγαπᾶς πάντα καὶ δὲ θέλεις ἐδῶ τὴν Ἐντίτα γιὰ νὰ μὴ μᾶς χωρίζῃ;

Ὁ μαρκήσιος ἀνασκίρτησε. Εἶχε διακρίνει κάποια εἰρωνεία στὸν τόνο τῆς κόμισσας.

—Ναί, ἀπάντησε. Μὴ μοῦ ξαναμιλήσῃς ποτὲ πιὰ γιὰ τὴν Ἐντίτα!

—Ἔχεις δίκιο, πρόφερε ἀργὰ ἡ Λίντια. Δὲ θὰ σοῦ ξαναμιλήσω πιὰ γι' αὐτήν.

Ὅταν ἑτοιμάστηκε σὲ λίγο νὰ φύγῃ, ὁ Ἐδμόνδος ἦταν τόσο ταραγμένος, ὥστε δὲν ἔνιωσε πὼς τὰ δάχτυλα τῆς κόμισσας ἀνατριχιάσανε καθὼς τὰ φιλοῦσε...

Δὲν ἤξερε πιὰ ἂν αἰσθανόταν θαυμασμὸ ἢ ἔρωτα γιὰ τὴν ὡραία ἐκείνη γυναίκα. Καταλάβαινε πὼς δὲν ἦταν εὔκολο νὰ σπάσῃ τὴν ἀλυσίδα ποὺ τὸν ἔνωνε μαζί της. Αὐτὸς ὁ τόσο ἀνεξάντητος πάντα, δὲν εὑρίσκε πιὰ τὴ δύναμι νὰ ἐπαναστατήσῃ...

Γιὰ νὰ διασκεδάσῃ τὸν ἀηψιό του, ποὺ ἡ καρδιά του μάτων γιὰ τὸ χαμὸ τῆς Ἀντριάνας, ὁ μαρκήσιος ξανάκρισε τὴν παλιὰ κοσμικὴ ζωή του.

Ἐλπίζε πὼς θὰ ξεχνοῦσε ἔτσι τὴν Ἐντίτα καὶ πὼς θ' ἀπομακρυνόταν ἀπ' τὴν κόμισσα. Ἀλλ' ἡ Λίντια ἀγρυπνοῦσε. Κι' ὅσο γιὰ τὸν ἔρωτα ποὺ τοῦ εἶχε ἀναψει ἡ ἄγνη κοπέλλα, δὲν ὑπῆρχε φάσμακο στὸν κόσμο...

Ὁ Μπέπε ἔνιωθε τὴν ἔλλειψι τοῦ Σὰν Βίτο. Ἀπ' τ' ἄλλο μέρος ὅμως παρηγοριόταν. Βλέποντας τὸν κύριό του νὰ ρίχνεται καὶ πάλι στοὺς ἐπιπόλαιους ἔρωτες καὶ στὰ ξέφρενα γλέντια.

Ἡ κόμισσα καταλάβαινε πιὰ πὼς ἔχανε γιὰ πάντα τὸν Ἐδμόνδο. Καὶ τὴν εἶχε πλημμυρίσει τὸ μῖσος, διώχνοντας κάθε ἄλλο συναίσθημα ἀπὸ τὴν ψυχή της.

Δὲν ἔκλαψε, δὲ φώναξε, δὲ ζήτησε ἐξηγήσεις ἀπὸ τὸν Ἐδμόνδο. Βρῆκε μᾶλλόν τὸ θάρρος νὰ γελάσῃ, νὰ δεῖξῃ ἠρεμία καὶ κυνισμό, νὰ παίξῃ κωμωδία μέσα στὸ δράμα της, νὰ μιλᾶ φιλικὰ στὸν ἄνθρωπο ποὺ τὴν πρόδινε καὶ τῆς σπαράζε τὴν καρδιά.

Ὠνειρεύοταν ἐκδίκησι — μὰ μιὰ ἐκδίκησι ραφινασιαρισμένη, διαφορετικὴ ἀπὸ κάθε ἄλλη.

Πρώτα ὅμως ἤθελε νὰ βεβαιωθῇ

με τὰ μάτια της πὼς δὲν ἀντιπροσώπευε πιὰ τίποτε γιὰ τὸ μακρήσιο..

"Ἕνα πρωί, καθόταν μπροστὰ στὴν τουαλέττα της, κυττάζοντας μὲ πικρία μέσα στὸν καθρέφτη τὶς βαθειὲς ρυτίδες ποὺ εἶχαν χαραχτῆ στὶς γωνιὲς τῶν χειλιῶν της, ὅταν ἄκουσε ν' ἀνοίγη ἡ πόρτα. Γύρισε κι' εἶδε τὴ Τζινέτα.

—Τί θέλεις; τὴ ρώτησε ἀπότομα.

—Κυρία κόμισσα, ἦλθε ὁ ὑπηρέτης τοῦ μαρκησίου ντὶ Πράγκα.

—Ὁ Μπέπε;

—Μάλιστα, κυρία. Ἔχει νὰ σᾶς δώση ἕνα γράμμα. Νὰ περάση μέσα;

—Ἄφησέ τον νὰ περιμένη ἕνα λεπτό. Θὰ χτυπήσω τὸ κουδούνι, γιὰ νὰ σὲ εἰδοποιήσω νὰ μοῦ τὸν φέρης.

Ὅταν ἔμεινε μόνη, ἡ κόμισσα, ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ χαρᾶς, ἐνῶ τὰ μάτια της ἀστράφτανε.

«Τὸν στέλνει ὁ διάβολος! εἶπε μὲ τὸ νοῦ της. Νὰ ὁ συνένοχος ποὺ γύρευα».

Περιποιήθηκε πολὺ τὴν ὁμορφιά της, ποὺ τὴν παραμελοῦσε τὸν τελευταῖο καιρό. Προσπαθήσε νὰ χαμογελάση καὶ χτύπησε τὸ κουδούνι.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς ἡ Τζινέτα ἔφερε μέσα τὸν ὑπηρέτη τοῦ μαρκησίου.

Στὸ πρόσωπο τοῦ Μπέπε καθρεφτιζόταν ἡ ὑποκρισία.

Ὑποκλίθηκε μὲ προσποιητὴ δουλοπρέπεια μπροστὰ στὴ Λίντια καὶ τῆς ἔδωσε τὸ γράμμα τοῦ ἀφεντικοῦ του.

Ὁ Ἐδμόνδος εἶχε νὰ φανῆ μιὰ ὁλόκληρη βδομάδα. Στὸ γράμμα του, δικαιολογιόταν στὴν κόμισσα μὲ διάφορες προφάσεις καὶ τῆς ὑποσχόταν νὰ περάση τὴ βραδιὰ μαζί της.

Ἕνα εἰρωνικὸ χαμόγελο φάνηκε στὰ χείλη τῆς Λίντιας· ὅταν τελείωσε τὸ διάβασμα. Συγχρόνως κοκκίνισαν λίγο τὰ μάγουλά της.

Τσαλάκωσε τὸ γράμμα στὴ φούχτα της καί, κυττάζοντας στὰ μάτια τὸν ὑπηρέτη, τὸν ρώτησε ἀπότομα:

—Ἀναπᾶς πολὺ τὸν κύριό σου;

—Ἐξαρτᾶται, κυρία κόμισσα... ἀπάντησε ἐκεῖνος αἰνιγματικά.

Ἡ Λίντια ἀνατρίχιασε καὶ πάλι.

—Κάθησε, εἶπε. Πιστεύω νὰ συνεννοηθοῦμε, ἐμεῖς οἱ δυό...

Ὁ ὑπηρέτης κατόλαβε πὼς ἡ κόμισσα εἶχε τὴν ἀνάγκη του καὶ πὼς θὰ κέρδιζε πολλὰ ἀπ' αὐτήν.

—Μάλιστα, κυρία κόμισσα, εἶπε. Τί πρέπει νὰ κάνω;

—Νὰ μὲ ὑπακούσης τυφλά.

—Θὰ σᾶς ὑπακούσω. Μὰ περιμένω νὰ μοῦ ἐξηγήσετε τί ἀκριβῶς θέλετε ἀπὸ μένα.

—Πρῶτα ἀπ' ὅλα ν' ἀπαντήσης στὶς ἐρωτήσεις μου. Ἀγαπᾶς πολὺ τὸ χρῆμα;

—Εἶναι τὸ μοναδικό μου πάθος.

—Θὰ τὸ ἱκανοποιήσης ὅπως θέλεις, φτάνει νὰ δεχτῆς νὰ μὲ ἐξυπηρετήσης.

Ὁ Μπέπε προσποιήθηκε πὼς δὲν καταλάβαινε.

—Θέλετε νὰ φύγω ἀπ' τὴν ὑπηρεσία τοῦ μαρκησίου; ρώτησε.

—Ἀπεναντίας, πρέπει νὰ τοῦ δείχνης ὁλοένα περισσότερη ἀφοσίωσι.

—Μάλιστα, κυρία κόμισσα.

—Εἶσαι ὁ ἔμπιστός του... δὲν εἶν' ἔτσι;

Ὁ Μπέπε χαμογέλασε πονηρὰ κι' ἀπάντησε:

—Ἔχετε ἀποδείξεις γι' αὐτό...

—Ναί... ἐσὺ μονάχα ἤξερες τὶς σχέσεις μας... καὶ μάντεψες γιατί σὲ ζήτησα τώρα. Εἶμαι ἕτοιμη νὰ πληρώσω ὅσα νάναι, γιὰ νὰ μάθω τὰ μυστικὰ τοῦ μαρκησίου, γιὰ νὰ βρῶ κάποιον ποὺ νὰ μὲ βοηθήση νὰ τὸν ἐκδικηθῶ.

Μιὰ λάμψι ἀπληστίας πέρασε ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ Μπέπε.

—Ὅσα νάναι; πρόφερε.

—Ναί.

—Θὰ κρατήσετε τὸ λόγο σας;

—Σοῦ τ' ὁρκίζομαι. Εἶμαι πρόθυμη νὰ σοῦ ὑπογράψω καὶ χαρτί, γιὰ τὸ ποσὸν ποὺ θὰ ὁρίσης μόνος σου. Εἶσαι ὁ κατάλληλος ἄνθρωπος, τὸ καταλαβαίνω... Ἀλλωστε, ὅπως ξέρεις ἐσὺ τὸ μυστικό μου. ξέρω κι' ἐγὼ ἕνα ἀπ' τὰ δικά σου.

Ὁ Μπέπε χλώμιασε.

—Τί ἐννοεῖτε, κυρία κόμισσα; εἶπε.

Ἀντὶ ν' ἀπαντήση, ἡ Λίντα ρώτησε:

—Θυμᾶσαι μιὰ κάποια Μαρκέλλα;

Ὁ Μπέπε ἀνασκίρτησε.

—Μαρκέλλα;... τραύλισε, κυττάζοντας μὲ τρόμο τὴν κόμισσα.

—Ναί... Ἐσὺ δὲν παρέδωσες ἕνα παιδὶ της, κόρη τοῦ μαρκησίου, σὲ κάποια γυναίκα ποὺ ἔμενε κοντὰ στὴν ἀγορά;

Ὁ Μπέπε ἀναστέναξε μὲ ἀνακούφισι. Εἶχε φύγει ἕνα βάρος ἀπὸ τὴν καρδιά του.

—Τὴν ξέρω αὐτὴ τὴν ἱστορία, κυρία κόμισσα, εἶπε. Ὅταν ὅμως συνέβη, ἤμουν παιδὶ ἀκόμα, καὶ δὲν ἤξερα κἂν πὼς ὑπῆρχε ὁ μαρκήσιος.

—Ἀλήθεια, λές;... Κι' ὅμως ἔχω ἕνα γράμμα τῆς Μαρκέλλας, ποὺ μιλάει γιὰ κάποιο Γκιουζέππε, ἔμπιστο ὑπηρέτη τοῦ μαρκησίου.

—Δὲν ἤμουν ἐγώ. Μὰ κι' ἂν ἤμουν, δὲν θὰ ἐπρόκειτο γιὰ κάτι ποὺ νὰ μὲ ἐνθέτη. Ναί, ὁ Γκιουζέππε εἶχε ἐμπιστευθῆ τὴ μικρὴ σὲ μιὰ γυναῖκα, ἀλλὰ πέθανε ἀργότερα τὸ κοριτσάκι, χωρὶς νὰ φταίη γι' αὐτὸ ὁ ὑπηρέτης.

"Ἕνα παράξενο χαμόγελο πέρασε ἀπ' τὰ χείλη τῆς Λίντας.

—"Ἔτσι πίστεψε τοὐλάχιστον ὁ μαρκήσιος... πρόφερε.

Ὁ Μπέπε σκέφθηκε ἀμέσως ὅ,τι σοῦ εἶχε ἐκμυστηρευθῆ ὁ Σὰν Βίτο γιὰ τὴν μικρὴ ποὺ τὴν εἶχαν παρουσιάσει σὰν κόρη τῆς Μαρκέλλας καὶ τοῦ μαρκησίου, ἐνῶ ἦταν, στὴν πραγματικότητα παιδὶ ἑνὸς τυχοδιώκτη καὶ μιᾶς Ἱσπανίδας...

—Δὲν πέθανε λοιπὸν ἀπὸ φυσικὸ θάνατο ἡ μικρή; ρώτησε.

Ἡ Λίντα πρόσεξε τὴν ταραχή του, ἀλλὰ δὲν κατάλαβε τὴν αἰτία.

—Ναί, ἀπάντησε, ἡ μικρὴ ποὺ εἶδε ὁ Ἐδμόνδος νὰ ξεψυχᾶ, πέθανε πραγματικὰ ἀπὸ φυσικὸ θάνατο. Ἀλλὰ τὴν εἶχαν ἀντικαταστήσει μὲ ἄλλη, στὴν κούνια της.

—Σὲ σᾶς καταλαβαίνω...

—Θὰ μὲ καταλάβης καλύτερα, ὅταν σοῦ πῶ πὼς ἡ κόρη τῆς Μαρκέλλας ζῆ καὶ πὼς ἐγὼ μονάχα ξέρω ποῦ βρίσκεται!

Ὁ Μπέπε δὲν ἀπάντησε. Εἶχε ὅμως ἀκούσει αὐτὰ τὰ λόγια μὲ εὐκολονόητη ἔκπληξι, καὶ τοῦ κάκου προσπαθοῦσε νὰ κρύψη τὴ συγκίνησί του...

Σκέφθηκε τὴ νεαρὴ μαθήτρια, στὴν ὁποία εἶχε πάει ὁ μαρκήσιος τὰ σοκολατάκια.

Σκέφθηκε τὸν Σὰν Βίτο, ποὺ εἶχε ἀπαγγέλει τὴν φίλη τῆς κόρης του, χωρὶς νὰ ξέρη πὼς αὐτὴ ζοῦσε ἀκόμη...

Τώρα ποὺ ἡ Λίντια τοῦ εἶχε φανερώσει ἕνα τόσο σπουδαῖο μυστικό, ὁ Μπέπε σκέφθηκε ἀμέσως νὰ ἐπωφεληθῆ.

Δὲν δίσταζε πιά! Θὰ πουλοῦσε καὶ τὴν ψυχὴ του στὴν κόμισσα· γιὰ νὰ προστατέψη τὴν κόρη τοῦ Σὰν Βίτο καὶ νὰ τὴ χρησιμοποιήση ἀργότερα σὰν ἕνα μέσον παγίσχυρο γιὰ τοὺς σκοπούς του.

Μιὰ σατανικὴ σκέψι εἶχε περάσει ἀπ' τὸ νοῦ του, ἀπὸ κεῖνες ποὺ ἔχουνται μονάχα σ' ἕνα σατανικὸ μυαλό. Σὲ λίγα δευτερόλεπτα, εἶχε καταστρώσει μιὰ ὁλόκληρη, καταχθόνια καὶ φρικτὴ μηχανορραφία, ποὺ θὰ πέφτανε θύματά της πολλοὶ ἄνθρωποι, χωρὶς αὐτὸς ὁ ἴδιος νὰ λερώση τὰ χέρια του μὲ αἷμα...

"Αν ἡ κόμισσα μποροῦσε νὰ διαβάση μέσα στὸ μυαλό του, θὰ παραιτεῖτο ἀμέσως ἀπ' τὸ σχέδιό της καὶ θ' ἀπεμάκρυνε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο. Μὰ ὁ ὑπηρέτης ἤξερε νὰ ὑποκρίνεται τόσο καλά!

"Εμενε τώρα συλλογισμένος, μὲ τὸ κεφάλι του γυρμένο στὸ στῆθος.

—Τί σκέπτεσαι; τὸν ρώτησε ἡ Λίντια. "Ἴσως τὴν παράξενη σύμπτωσι, ποὺ μοῦ φανέρωσε τὸ μυστικὸ τοῦ μαρκησίου;

—"Οχι. Σκέπτομαι ἐκεῖνο τὸν ὑπηρέτη, ποὺ εἶχε τὸ ὄνομά μου... Αὐτὸς ἀντικατέστησε τὴ μικρὴ στὴν κούνια;

Ἡ κόμισσα κούνησε τὸ κεφάλι της κι' ἀπάντησε:

—Αὐτὸ εἶναι ἕνα μυστικὸ ποὺ δὲν μοῦ ἀνήκει. Οὔτε καὶ σ' ἐνδιαφέρει ἄλλωστε.

Ὁ Μπέπε δὲν ἐπέμενε. Κι' ἡ κόμισσα πρόσθεσε:

—Δὲ μ' ἐνδιαφέρει νὰ μάθω τὸ παρελθὸν τοῦ μαρκησίου. Θέλω, ὅμως, νὰ ξέρω λεπτομερῶς τί κάνει τώρα, κι' αὐτὸ μπορεῖς νὰ μοῦ τὸ πῆς ἐσὺ μονάχα.

Ἀπλώθηκε σιωπὴ γιὰ λίγο. Ὁ Μπέπε φαινόταν νὰ περιμένη τὴ συνέχεια. Ἡ Λίντια εἶχε καρφώσει τὰ μάτια της ἀπάνω του, σὰν νὰ ἤθελε νὰ διαβάση μέσα στὴν ψυχή του.

—Μήνες τώρα, μὲ παραμελεῖ ὁ Ἐδμόνδος, τοῦ εἶπε. Ξέρεις γιὰ μοῦ πῆς ποῦ περνάει τὸν καιρό του;

—Κάνει σχεδὸν πάντα συντροφιὰ μὲ τὸν ἀηψιό του.

"Ἕνα πικρὸ καὶ ἄγριο χαμόγελο φάνηκε στὰ χείλη τῆς κόμισσας.

—Τὸν θέλει γιὰ δικαιολογία! φώναξε. Σὰν καμουφλὰζ γιὰ τὶς δικές του τρέλλες... Μὰ πρέπει νὰ κρύβη κάποιο μυστικὸ αὐτὴ ἡ ἄτακτη ζωή, ποὺ ξανάρχισε. Ἐσὺ θὰ ξέρης, σίγουρα, ποιά εἶναι ἡ ἀντίζηλός μου!

—"Οχι, σᾶς ὁρκίζομαι, κυρία κόμισσα...

—Ἄφησε τοὺς ψεύτικους ὅρκους! "Ἔτσι, δὲ θὰ συνεννοηθοῦμε ποτέ... Καταλαβαίνω πὼς ἀμφιβάλλεις ἀκόμα γιὰ μένα. Περίμενε μιὰ στιγμή...

Ἡ κόμισσα βγῆκε ἀπ' τὸ δωμάτιο· ἀφήνοντας μονάχο τὸν ὑπηρέτη. Ξαναγύρισε ἔπειτα ἀπὸ λίγο, κρατῶντας ἕνα πορτοφόλι γεμάτο χαρτονομίσματα.

—Πάρ' τα αὐτὰ γιὰ προκαταβολή, εἶπε στὸ Μπέπε. Θὰ μιλήσης τώρα;

—Θὰ σᾶς πῶ ὅ,τι βλέπω. Μὰ σᾶς ὁρκίζομαι πὼς ἐδῶ καὶ λίγο καιρό, ὁ κύριός μου ἔχει μυστικὰ κι' ἀπὸ μένα, ποὺ δὲ μπόρεσα ἀκόμη νὰ τ' ἀνακαλύψω.

—Παρακολούθησες τὶς κινήσεις του:

—Ναί, ἀλλὰ τοῦ κάκου! Μοῦ κρύβεται... Καταλαβαίνω ὡστόσο πὼς τὸν κυνηγάει παντοῦ καὶ πάντα κάποια ἐπίμονη σκέψι... Τὸν ἔχω δεῖ νὰ κλείνεται στὴν κάμαρά του, νὰ πέφτη σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ νὰ κλαίη σὰν μικρὸ παιδί. Εἶμαι βέβαιος ὡστόσο γιὰ κάτι...

—Γιὰ τί δηλαδή;

—Φοβᾶμαι μὴ σᾶς προσβάλω, ἂν σᾶς τὸ πῶ.

—Πιὸ πολὺ μὲ προσβάλλει σωπαίνοντας.

—Λοιπόν, ὁ μαρκήσιος εἶναι ἐρωτευμένος μὲ κάποια γυναῖκα ποὺ δὲν τὴν ξέρω. "Οσο ὅμως θὰ εἶναι δεσμευμένος μαζί σας, κανεὶς δὲν θ' ἀνακαλύψη τὸ μυστικό του. Θὰ προτιμήση νὰ πεθάνη, παρὰ νὰ παραδῆ τὸ λόγο ποὺ σᾶς ἔδωσε.

Ἡ Λίντια χλώμιασε· ζάρωσε τὰ φρύδια της καὶ χαμήλωσε τὰ μάτια της. "Εμεινε ἀμίλητη γιὰ λίγο. Μέσα στὴν ψυχή της γινόταν μιὰ τρομερὴ πάλη. Τὰ δευτερόλεπτα ποὺ πέρασαν ἔτσι, τῆς φάνηκαν αἰῶνες...

«Γιὰ ποιό λόγο νὰ παρατείνω τὸ μαρτύριό μου; ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ της. "Οσο θὰ εἶμαι δεμένη μαζί του, δὲ θὰ μπορῶ νὰ μάθω τίποτα, ἐπομένως δὲ θὰ ξέρω πῶς νὰ τὸν χτυπήσω... Ὁ Ἐδμόνδος δὲ μ' ἀγαπάει. πιά. Γιατί λοιπὸν νὰ διστάζω;...

"Ἕνα νευρικὸ χαμόγελο πέρασε ἀπ' τὰ χείλη της. Ἡ φλογερὴ ματιά της ἔκανε τὸ Μπέπε ν' ἀνασκιρτήση.

—Πιστεύεις λοιπόν, τοῦ εἶπε μὲ εἰρωνεία, πὼς ἂν δώσω πίσω τὸ λόγο μου στὸ μαρκήσιο, θὰ μπορέσω πιὸ εὔκολα ν' ἀνακαλύψω τὸ μυστικό του;

—Ναί, τὸ πιστεύω.

Ἡ κόμισσα ξαναβρῆκε τὴν ἀγέρωχη ἡρεμία της. Σηκώθηκε καὶ εἶπε:

—Περίμενε μιὰ στιγμή.

—Τί πρόκειται νὰ κάνετε;

—Θὰ γράψω ἕνα ἀποχαιρετιστήριο γράμμα στὸν Ἐδμόνδο!

Ὁ Μπέπε, ποὺ δὲν περίμενε μιὰ τέτοια ἰδέα, ἀνατρίχιασε.

—Μά... δὲ θάθελα νὰ μετανοιώσετε ὕστερα... εἶπε.

—Δὲν μετανοῶ ποτέ μου, ἀπάντησε ξερὰ ἡ κόμισσα.

Ὑπῆρχε μιὰ τέτοια ἀποφασιστικὴ ἔκφρασι στὴ φωνὴ καὶ στὴ ματιά της, ὥστε ὁ Μπέπε ἔσκυψε τὸ κεφάλι καὶ δὲν ἔφερε ἄλλη ἀντίρρησι.

Ἡ κόμισσα πέρασε στὸ διπλανὸ δωμάτιο. "Οταν βρέθηκε μόνη, δὲν μπόρεσε ν' ἀνθέξη στὴν ταραχὴ τῆς καρδιᾶς της, στὴν ἀγωνία της ἐρωτευμένης γυναίκας ποὺ βλέπει πὼς χάνει ὅ,τι ἀγαπητότερο ἔχει... Δυὸ δάκρυα κύλισαν στὰ χλωμά της μάγουλα.

Ἀλλ' ἡ ἀδυναμία της αὐτὴ κράτησε μιὰ στιγμὴ μονάχα. "Υστερα ξέσπασε μὲ μανία τὸ μαντηλάκι της καὶ φώναξε:

—Τί ἀνόητη ποὺ εἶμαι! Γιατὶ νὰ πονῶ τόσο; Αὐτὸς μὲ προδίδει, ἀγαπάει μιὰν ἄλλη, κι' ἐγὼ κλαίω;...

Σκούπισε βιαστικὰ τὰ δάκρυά της, κάθησε σ' ἕνα τραπεζάκι, πῆρε ἕνα χαρτὶ κι' ἄρχισε νὰ γράφη, ἀδίστακτα:

«Ἐδμόνδε, Γιατί νὰ ξεγελιώμαστε ἄκομη; Γιατί νὰ προσπαθοῦμε μὲ τὰ ψέματα νὰ διατηρήσουμε μιὰ φλόγα ποὺ κοντεύει νὰ σβήση; Αὐτὴ εἶναι ἡ ὀδυνηρὴ ἀλήθεια: Δὲν ἀγαπιόμαστε πιά. Ἀγαπηθήκαμε πολύ, θελήσαμε νὰ ρουφήξουμε ὡς τὴν τελευταία στάλα τὸ κύπελλο τῆς εὐτυχίας, δίχως νὰ σκεφθοῦμε πὼς θὰ βρίσκαμε στὸ βάθος του τὴν πικρία καὶ τὴν πλήξι. "Ετσι δὲν εἶναι;

»Φάνηκες ἄδικος ἀπέναντί μου. Μοῦ φέρθηκες σὰν σὲ μιὰ τυχαία γυναῖκα. Γιατί νὰ μὴ μοῦ πῆς μὲ εἰλικρίνεια πὼς δὲ μ' ἀγαποῦσες πιά; Γιατί νὰ φορέσης στὸ πρόσωπό σου μιὰ μάσκα ψευτιᾶς, στὴν ὁποία δὲν ἤσουν συνηθισμένος;

»Ἔχω μαντέψει ἀπὸ καιρὸ πὼς καταβάλλεις τρομερὲς προσπάθειες γιὰ νὰ διατηρήσης τὴν ἡρεμία σου καὶ τὸ χαμόγελό σου κοντά μου, ἐνῶ ἀνεβαίνουνε δάκρυα στὰ μάτια σου καὶ σὲ πνίγει κάθε στιγμὴ ἡ πλῆξι.

»Θεωρεῖς πὼς σὲ δένει μαζί μου μιὰ ὑπόσχεσι. Λοιπόν, σὲ λύνω ἐγὼ ἡ ἴδια ἀπ' αὐτήν. Σοῦ λέω, πρώτη ἐγώ: «Εἶσαι ἐλεύθερος, σοῦ δίνω πίσω τὸ λόγο σου».

»Δὲ μπορῶ νὰ πῶ πὼς μοῦ εἶναι ἀδιάφορη αὐτὴ ἡ ἐγκατάλειψι, αὐτὸς ὁ χωρισμός. Μὰ ἔννοῶ νὰ κρατήσω ὑπερήφανο ὑπομονητικὸ τὸν ἀπόφασι ποὺ πῆρα.

»Δοκίμασα ἀκόμη μιὰ ἀπογοήτευσι στὴ ζωή. Τί πειράζει ὅμως;

»Ἂς μείνουμε καλοὶ φίλοι, Ἐδμόνδε, μιὰ καὶ δὲ μπορούμε νὰ εἴμαστε τίποτ' ἄλλο. Δὲν παριστάνω τὴν ἠρωίδα· οὔτε τὸν ἐνάρετη. Ἀκολούθησα πάντα τὶς ἐπιταγὲς τῆς καρδιᾶς μου.

»Θὰ μοῦ μείνη ὡστόσο κάποια παρηγοριὰ στὴ δυστυχία μου: μιὰ κοπέλλα ποὺ θὰ μὲ βοηθήση νὰ ζήσω, νὰ ξεχάσω... Θὰ ἤμουν ἀχάριστη, ἂν τὴν ἐγκατέλειπα... Τὴν ξέρεις, Ἐδμόνδε, ἀλλὰ ἐχεῖς μιὰ ἄδικη προκατάληψι ἐναντίον της, ποὺ σὲ κάνει νὰ τὴν ἀντιπαθῆς. Σοῦ ζητάω μονάχα μιὰ καλόβουλη σκέψι γι' αὐτὴν καὶ λίγη φιλία γιὰ μένα.

»Σοῦ σφίγγω τὸ χέρι, χωρὶς νὰ σοῦ κρατάω κακία.

»Λίντια».

"Οταν τελείωσε, ἡ κόμισσα πέταξε τὸν πέννα κι' ἔκανε νὰ σηκωθῆ. Μὰ δὲ μπόρεσε. "Εμεινε σωριασμένη γιὰ μερικὰ λεπτὰ στὸ κάθισμά της, χλωμή, τρέμοντας σύγκορμη, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὸ χαρτὶ ποὺ εἶχε μπροστά της, ἀκίνητη σὰν ἄγαλμα. Ἦταν ἡ τελευταία μάχη τοῦ ἔρωτά της μὲ τὸν πληγωμένο ἐγωισμό της...

"Υστερα ἡ καρδιὰ της ξανάρχισε νὰ χτυπάη κανονικὰ καὶ τὸ πρόσωπό της ἡρέμησε. Χαμογέλασε μάλιστα, ὅταν ξαναγύισε στὸ δωμάτιο ποὺ βρισκόταν ὁ Μπέπε.

—Θὰ δώσης αὐτὸ τὸ γράμμα στὸ μαρκήσιο, τοῦ εἶπε, τονίζοντας τὶς λέξεις. Τοῦ γράφω πὼς εἶναι πιὰ ἐλεύθερος.

Ὁ Μπέπε δὲ μίλησε. Κύτταζε μονάχα πονηρὰ τὴν κόμισσα. Ἐκείνη συνέχισε ψυχρά:

—Ἐμεῖς μποροῦμε τώρα νὰ προχωρήσουμε. Θὰ ἔρχεσαι ἐδῶ κάθε πρωί, νὰ μοῦ ἀναφέρης ποιές διαταγὲς σοῦ ἔδωσε ὁ μαρκήσιος γιὰ ὅλη τὴν ἡμέρα.

—Μάλιστα.

—Ἔξω ὅλα τὰ κατατόπια τοῦ σπιτιοῦ τοῦ μαρκησίου. Μπορεῖ κανεὶς νὰ φτάση στὸ διαμέρισμά του, περνῶντας ἀπ' τὴ βεράντα.

—Σωστά.

—Λοιπόν, θὰ μὲ περιμένης κάθε νύχτα, στὶς 11, στὴν καγκελλόπορτα τοῦ κήπου.

Ὁ Μπέπε ἔκανε ἕνα βῆμα πίσω καὶ ρώτησε:

—Πῶς! Θέλετε νὰ σᾶς πάρω εἴδησι κάθε νύχτα, χωρὶς νὰ σᾶς πάω αὐτοπροσώπως; Μὰ θὰ τὰ κατασφέρετε;

Μιὰ ἀστραπὴ πέρασε ἀπ' τὰ μάτια τῆς κόμισσας.

—Ναί, ἀπάντησε. Θὰ εἶμαι ντυμένη ἀνδρικά.

—Περίφημη ἰδέα! συμφώνησε ὁ Μπέπε.

— Λοιπόν, εἴμαστε σύμφωνοι. Θεωρῶ περιττὸ νὰ σοῦ συστήσω νὰ κρατήσης τὸ μυστικό. Εἶναι σύμφερον σοῦ νὰ μὴ μιλήσης.

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς τῆς Λίντιας ἦταν ξερός, ἐπιτακτικός, καὶ φανέρωνε ἀλύγιστη θέλησι.

"Ἕνα τέταρτο ἀργότερα, ὁ Μπέπε ἔβγαινε ἀπὸ τὸ μεγαρό της· χαμογελῶντας καὶ τρίβοντας χαρούμενα τὰ χέρια του.

Ἡ κόμισσα κλείστηκε στὴν κάμαρά της, ἀφοῦ ἔδωσε διαταγὲς στὸ ὑπηρετικὸ προσωπικὸ τῆς νὰ μὴ δεχτῆ κανένα. Ὄχι πὼς ἤθελε νὰ κλάψη γιὰ τὸ ξεθυμένη. Οἱ γυναῖκες σὰν τὴν Λίντια δὲν συνηθίζουν τὰ δάκρυα καὶ τοὺς ὑστερισμούς. Ὁ θυμός της εἶναι ψυχρός.

Ἡ Λίντια εἶχε γίνει κακή, ἐξαίτιας τοῦ μαρκησίου. Ὁ ὑπεύθυνος λοιπὸν θὰ πλήρωνε ἀκριβὰ αὐτὸ τὸ σφάλμα του. Ἡ κόμισσα ποθοῦσε μιὰ ἐκδίκησι ἀσυνήθιστη τρομακτική. Φαίνεται δὲ ὅτι τὴ βρῆκε, γιατὶ σηκώθηκε κάποια στιγμή, σὰν μεταμορφωμένη, καὶ ψιθύρισε:

—Αὐτὸς τὸ θέλησε!...

Χτύπησε ὕστερα τὸ κουδούνι καὶ διέταξε νὰ ἑτοιμάσουν τὸ αὐτοκίνητό της.

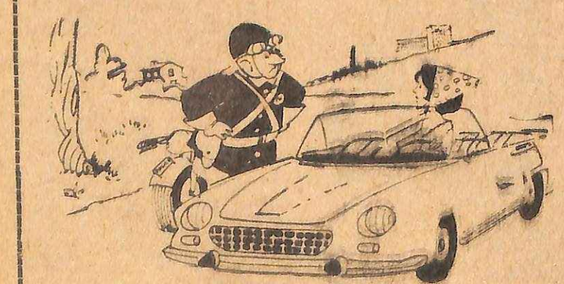

—"Ἂν ἦταν νὰ σταματοῦσα κάθε φορὰ ποὺ μοῦ σφυρίζουν, κύριε πόλισμαν, θὰ ἤμουν διαρκῶς σταματημένη!...

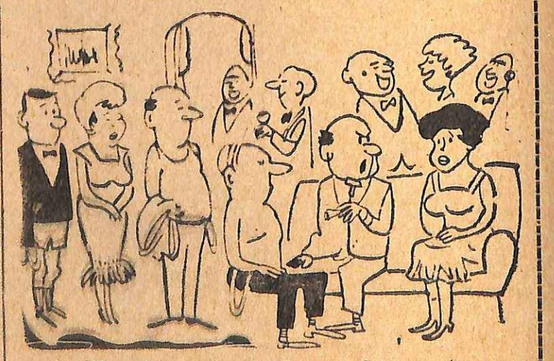

—'Ηταν ἀνάγκη νὰ τοὺς πῆτε πὼς εἶμαι γιατρός;

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Α΄

Ἡ δραπέτευσι τῆς Ἀντριάνας ἀπὸ τὸ κολλέγιο ἦταν τέτοιο χτύπημα γιὰ τὴν Ἐντίτα, ὥστε ἀρρώστησε βαρειὰ ἀπὸ ἐγκεφαλικὸ πυρετό.

"Αν ἡ φίλη της τῆς ἐκμυστηρεύοταν τὸν ἔρωτά της γιὰ τὸν ξένο, ἴσως δὲ θάπαιρναν τὰ πράγματα αὐτὴ τὴν ἐξέλιξι. Γιατί ἡ Ἐντίτα θὰ τὴν ἱκέτευε, θάπεφτε κλαίγοντας στὰ πόδια της, γιὰ νὰ τὴν πείση νὰ ἐγκαταλείψη ἕνα σχέδιο ποὺ θὰ ἦταν ἡ καταστροφή της καὶ ἡ ντροπὴ γιὰ τὴν ἴδια καὶ τὴν οἰκογένειά της.

Μὰ ἡ Ἀντριάνα δὲν τῆς εἶχε μιλήσει. Τῆς τὰ εἶχε κρύψει ὅλα, παοιστάνοντας μάλιστα τὴν ἐρωτευμένη μὲ τὸ Λουδοβίκο ντὶ Πράγκα. Καὶ εἶχε ἀκολουθήσει ἕναν ἄνθρωπο ποὺ δὲν τὸν ἤξερε, μόνο καὶ μόνο γιατὶ τῆς εἶχε παρουσιαστῆ μὲ τὴ γοητεία τοῦ ἀγνώστου, τοῦ μυστηρίου...

Ἡ δασκάλα, ἡ διευθύντρια, οἱ γονεῖς τῆς Ἀντριάνας, ὑποβάλανε σὲ πραγματικὴ ἀνάκρισι τὴν Ἐντίτα. Ἀλλὰ ἡ καημένη ἡ κοπέλλα δὲ μποροῦσε νὰ ἀπαντήση στὶς ἐρωτήσεις τους. Δὲν ἤξερε τίποτε, ἀπολύτως τίποτε.

Δὲν τὴν πίστεψαν ὡστόσο καὶ ἄρχισαν νὰ τὴν κυττάζουν μὲ δυσπιστία, νὰ τὴς πετάνε ὑπαινιγμοὺς ποὺ πλήγωναν τὴ λεπτὴ καὶ εὐαίσθητη ψυχή της. Εἶχαν μείνει μὲ τὴν ἀντίληψι ὅτι, κάτω ἀπὸ τὴ φαινομενικὴ ἀθωότητά της, ἔκρυβε τὴ χειρότερη ὑποκρισία καὶ ὅτι ἴσως αὐτὴ ἡ ἴδια εἶχε σπρώξει τὴν Ἀντριάνα στὸ τρελλὸ διάδημά της.

Οἱ ἐχθρικὲς διαθέσεις ἀπέναντί της μεγάλωσαν, ὅταν παρατήρησαν πὼς ἡ κόμισσα ντὶ Καστελνουόβο εἶχε ἀρχίσει νὰ τὴν παραμελῆ κάπως, νὰ μὴν ἀπαντᾶ στὰ γράμματά της.

Ἡ Ἐντίτα δὲ φαινόταν νὰ ἀντιλαμβάνεται τὰ κακόβουλα σχόλια εἰς βάρος της, τὸ φέσιμο τῶν συμμαθητριῶν της ποὺ τὴν ἀποφεύγανε, τὸν αὐστηρὸ τόνο ποὺ τῆς μιλοῦσε ἡ διευθύντρια· τὶς ἀδικίες ποὺ τῆς κάνανε οἱ δασκάλες. Ὑπέφερε καὶ σώπαινε... ὥσπου ἕνα πρωί, βλέποντας πὼς δὲν εἶχε σηκωθῆ στὴν ὥρα της, ἡ δασκάλα ἔστειλε μιὰ μαθήτρια νὰ τὴν ξυπνήση. Κι' αὐτὴ τὴν βρῆκε νὰ ψήνεται ἀπ' τὸν πυρετὸ καὶ νὰ παραμιλᾶ.

Τὴν μεταφέρανε ἀμέσως στὸ ἀναρρωτήριο τῆς σχολῆς καὶ εἰδοποίησαν τὴν κόμισσα. Ὁ γιατρὸς ποὺ τὴν ἐξέτασε διατύπωσε μεγάλους φόβους γιὰ τὴ ζωή της.

"Ελειψαν μεμιᾶς ὅλες οἱ προκαταλήψεις ἐναντίον της. Δάσκαλες καὶ μαθήτριες τριγύριζαν τώρα κλαίγοντας τὸ κρεβάτι ὅπου χαροπάλευε ἡ δύστυχη Ἐντίτα.

Ἐπὶ δεκαπέντε ἡμέρες ὁ γιατρὸς εἶχε ἀπελπισθῆ γιὰ τὴ ζωή της. Στὸ τέλος, ὅμως, ὁ πυρετὸς ἄρχισε νὰ ὑποχωρῆ καὶ ἔλειψε πιὰ ὁ κίνδυνος. Ἡ ἀρρωστη μπόρεσε νὰ κοιμηθῆ ἐπὶ τέλους ἥσυχα, χαμογελῶντας στ' ὄνειρό της.

Τῆς φαινόταν πὼς βρισκόταν στὸν Παράδεισο, κοντὰ στὴ μαμά της, τὴν ἄτυχη Μαρκέλλα.

Τί ὁμορφη ποὺ ἦταν ἡ μαμά της! Τῆς ἁπλωνε τὰ χέρια καὶ τὴν ἐσφιγγε τρυφερὰ στὴν ἀγκαλιά της...

Κάποια στιγμή, ἡ Ἐντίτα ξύπνησε, ἄνοιξε τὰ μάτια της... καὶ τῆς φάνηκε πὼς συνεχιζόταν τὸ ὄνειρό της. Μὰ τώρα, στὴ θέσι τῆς Μαρκέλλας, βρισκόταν ἡ κόμισσα ντὶ Καστελνουόβο, ἡ εὐεργέτις της ἡ δεύτερη μητέρα της. Τὸ ὡραῖο της πρόσωπο τῆς χαμογελοῦσε.

"Οταν τὴν εἶδε ν' ἀνοίγη τὰ μά-

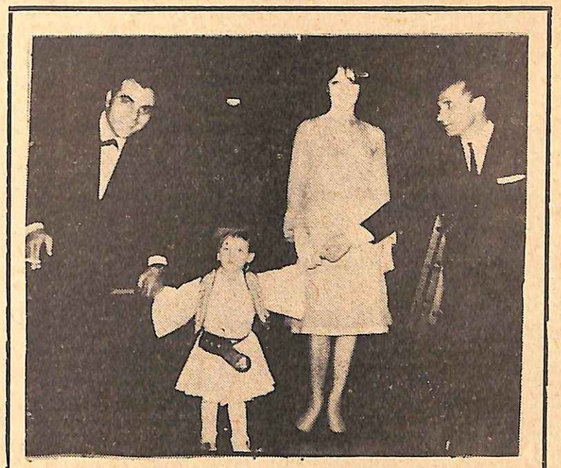

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΕΣ ΣΤΟ ΝΕΟ ΚΟΣΜΟ

Ὁ Κώστας Χατζηχρῆστος, κατὰ τὸ πρόσφατο ταξίδι του στὴν Ἀμερική συναντήθηκε στὴν «Ὄπερα Χάουζ» τοῦ Σαίντ Λιούϊς, ὅπου ἔδωσε παραστάσεις, μὲ ἕνα ἄλλο γνωστὸ ἀστέρι, τὸ ἑλληνικοῦ τραγουδιοῦ αὐτό, τὸν Στέλιο Καζαντζίδη. Στὴ φωτογραφία μας οἱ δυὸ καλλιτέχνες ποζάρουν ἔχοντας στὴ μέση τὴν "Αννυ, τὸ γνωστὸ λαμπρὸ μαννεκὲν τοῦ Οἴκου «Βάνιτυ» Ἀθηνῶν καὶ ἕνα Ἑλληνοαμερικανόπουλο.

τια της. Ἔσκυψε πάνω της καὶ τὴ φίλησε. Τὸ ἴδιο κάνανε καὶ δυὸ - τρεῖς συμμαθήτριές της, ποὺ στέκονταν γύρω ἀπὸ τὸ κρεβάτι της.

Τώρα ἡ Ἐντίτα ἦταν σίγουρη πὼς δὲν ὠνειρευότανε. Ἔρριξε μιὰ ματιὰ γύρω της, καὶ τὰ χλωμὰ χείλη της, μισάνοιξαν σ' ἕνα γλυκύτατο χαμόγελο.

Προσπάθησε ἔπειτα νὰ μιλήση, ἀλλ' ἡ κόμισσα ἀκούμπησε τὸ δάχτυλό της πάνω στὸ στόμα της.

—'Αργότερα... τῆς ψιθύρισε. Κοιμήσου ἀκόμα, χρυσή μου.

Καὶ τὴ φίλησε στὰ μάτια. Ἐκείνη τὰ ξανάκλεισε, ἐνῶ ἡ καρδούλα της, χτυποῦσε πιὸ δυνατά. Κι' ἀποκοιμήθηκε πάλι...

Ὅταν ξύπνησε, τὴν ἄλλη μέρα, τῆς φάνηκε πὼς ἦταν πιὰ ἐντελῶς καλά. Κοντὰ στὸ κρεβάτι της βρίσκονταν ἡ ἰδευθύντρια καὶ ἡ κόμισσα. Τὴ φίλησαν κι' οἱ δυό. Ἐκείνη χαμογέλασε. "Ενα δάκρυ γυάλισε στὰ μάτια της.

—'Ωνειρεύτηκα, ἔ;... ρώτησε.

—Ναί, μικρή μου, ἀπάντησε ἡ κόμισσα μὲ μητρικὴ τρυφερότητα. Εἶδες ἕνα ἄσχημο ὄνειρο... Μὰ πέρασαν τώρα ὅλα. Θὰ ἀναπαυθῆς μιὰ μέρα ἀκόμα καὶ ὕστερα θὰ σὲ πάρω μαζί μου.

—Θὰ ἀφήσω τὸ κολλέγιο; εἶπε ζωηρὰ ἡ Ἐντίτα.

—Ναί, ἀγάπη μου! Δὲ μπορῶ πιὰ νὰ ζήσω χωρὶς ἐσένα.

—Εὐχαριστῶ... ὦ, εὐχαριστῶ! μουρμούρισε ἡ Ἐντίτα, μέσα ἀπ' τὴν ψυχή της.

'Η διευθύντρια πειράχτηκε.

— Πόσο εὐχαριστημένη εἶσαι, ποὺ μᾶς ἐγκαταλείπεις! παρατήρησε μὲ πικρία.

—"Οχι! "Οχι! διαμαρτυρήθηκε ἡ κοπέλλα.

—'Αναγνωρίζω πὼς σοῦ φερθήκαμε ἄδικα, συνέχισε ἡ διευθύντρια. πρέπει ὅμως νὰ μᾶς συγχωρέσης...

'Η Ἐντίτα τὴ διέκοψε μὲ μιὰ κίνηση διαμαρτυρίας. Ἀνασηκώθηκε λίγο στὸ κρεβάτι της καὶ τέντωσε τὰ χέρια της.

—Νὰ σᾶς συγχωρήσω; φώναξε. Τί εἶν' αὐτὰ ποὺ λέτε, κυρία; "Ισως ἔφταιξα χωρὶς νὰ τὸ θέλω!...

'Η κόμισσα ἀνασκίρτησε.

—'Εσὺ ἔφταιξες, ἀγγελέ μου; εἶπε.

—Μὰ ναί, βέβαια... γιατὶ δὲν ἔπρεπε ν' ἀφήσω μόνη καθόλου τὴν 'Αντριάνα, ἀπάντησε ἡ Ἐντίτα, προσπαθώντας νὰ χαμογελάση.

"Ενας κόμπος τῆς ἔσφιξε τὸ λαιμό, στὴν ἀνάμνησι τῆς φίλης της. 'Η διευθύντρια κι' ἡ κόμισσα προσπάθησαν νὰ τὴν παηγορήσουν μὲ φιλιὰ καὶ χάδια.

'Εκείνη κύτταξε καὶ τὶς δυὸ μὲ τὰ μεγάλα βουρκωμένα μάτια της καὶ χαμογέλασε. Μὰ τὸ χαμόγελό της εἶχε περισσότερη θλῖψι ἀπὸ χαρά.

ΚΙΜΩΝ Μ. ΣΤΑΜΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ — Δέχεται: 28ης 'Οκτωβρίου 54, 9—11 & 4—6 μ.μ. — Τηλ. 810-807. Οἰκία 'Αγ. 'Αλεξάνδρου 10. Παλ. Φάληρον, τηλ. 99-746

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Πατησίων και Στουρνάρα 28 (παρὰ τὴν 'Ομόνοιαν) 9—2 καὶ 5—7½ μ.μ. Τηλέφ.: 523.708.

ΡΟΥΣΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Δέχεται καθ' ἑκάστην 9—3. Τὰ ἀ-σανγεόματα μόνον ἐπὶ συνεντεύξει Χαριλάου Τρικούπη 113. — Τηλέφ. 613-610. — Οἰκία 710-752.

Τὸ σταυρόλεξό μας

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 1065

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

1 Χωριὸ τοῦ νομοῦ Λαρίσης, στὸ ὁποῖο γεννήθηκε ὁ Ρήγας ὁ Φεραῖος. — Ρωμαία αὐτοκράτειρα, σύζυγος τοῦ Μ. Κωνσταντίνου.
2 Δηλώνει πιθανότητα. —Φαντασμένος. — Θεὸς τῆς μυθολογίας μας.
3 Ποταμὸς τῆς Πελοποννήσου.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1 Εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα. — Σπαρτιάτης στρατηγός, ποὺ ἐπέτυχε μιὰ εἰρήνευσι στὴν ὁποία ἔδωσε τὸ ὄνομά του.
2 Προσωπικὴ ἀντωνυμία (6ο προσ.). — Γοητευτικὲς (καθαρ.). — Τροφοδοτά.
3 Ἔχει μεγάλο μῆκος καὶ μικρὸ πλάτος (δημ.). — Ἐρωτηματικὴ ἀντωνυμία. — 'Αφήνει κέρδη στοὺς ἐμπόρους.
4 Τοπικὸ ἐπίρρημα — 'Οροσειρὰ τῆς Στερεᾶς 'Ελλάδος. — Κτηνοτροφή (πληθ.).
5 Προσδιορίζει μέγεθος (πληθ.). — 'Ανέπαφον. — Τὸ ἔχει κάθε πρόσωπο ἢ πρᾶγμα.
6 Μεταφορικὸ μέσον. — Χρησιμοποιήθηκαν προσφάτως στὸ Βιετνάμ. — Κοσκίνισμα.
7 Περιοχὴ τῆς Δ. Γερμανίας. — 'Αφορᾶ τὸ μέλλον.
8 Δείχνει. — "Ενα κομμάτι τοῦ περιοδικοῦ μας. — Συμβαίνουν κάθε τόσο (θηλ. — καθ.).
9 "Απαντα. — Γαλλικὸ κέντρο παραθεωρισμοῦ (γαλλ.). — Παλαιὰ μάρκα αὐτοκινήτων. — Καταστρεπτικὸ ἔντομο.
10 Τὰ ἔργα του ρίχνονται στὴ θάλασσα. — Λίγη ζωὴ μέσα στὴν ἔρημο. — Ἐπώνυμον γνωστῶν στάρ.
11 100 τετραγωνικὰ μέτρα. — Τὴν προκαλεῖ ὁ ἥλιος τοῦ καλοκαιριοῦ.
12 Περιοχὴ τῆς Στερεᾶς 'Ελλάδος. — Εὔκολη (ἀρχ.) — 'Αρνητικὸς σύνδεσμος.
13 Διαφορετικά. — 'Ολόκληρη (γεν.). — Χώρα τῆς Ν.Α. Ἀσίας.
14 Κλίσις. — Ὑφίσταται ἐκμετάλλευσι. — Πρόθεσις.
15 Κάνει περιττὰ ἔξοδα. — "Αγιος. — Τροφὴ ζώου (ἐνικός).
16 Δὲν συμπεριλαμβάνεται στὸ καθαρὸ βάρος. — Πακέτα.— Διπλασιάζεται στὸ ξεπούλημα.
17 Ἐσφαλμένη πληροφορία. — Μιὰ τῶν Κυκλάδων

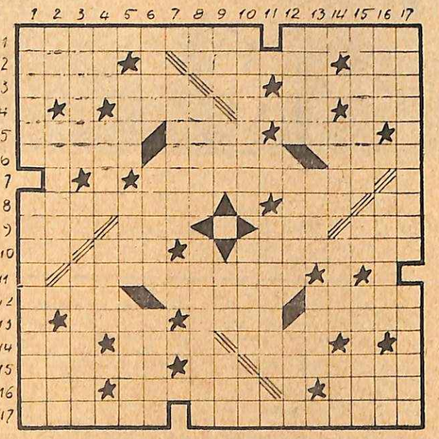

'Η λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1064 στὴ σελίδα 86

Μιὰ ἐρώτησι εἶχε ἀνεβῆ στὰ χείλη της: Εἶχαν βρὴ μήπως τὴν 'Αντριάνα;

Δὲν τόλμησε ὅμως νὰ ρωτήση, μπροστὰ στὴ διευθύντρια.

"Επειτα ἀπὸ λίγες μέρες, ἡ Ἐντίτα — λίγο ἀδύνατη ἀκόμα, λίγο μελαγχολική — ἄφηνε τὸ κολλέγιο, μαζὶ μὲ τὴν κόμισσα. Πουοῦσε ποὺ ἐγκατέλειπε τὸ μέρος ἐκεῖνο, τὸ γεμάτο ἀπὸ τόσες ὡραίες ἀναμνήσεις. Θυμόταν τὶς ὧρες ἐκεῖ μὲ τὴν 'Αντριάνα.

Προπάντων ὅμως μιὰ εἰκόνα βασίλευε μέσα στὸ νοῦ της, παραμερίζοντας ὅλες τὶς ἄλλες: ἡ μορφὴ τοῦ 'Εδμόνδου.

Δὲν τὸν εἶχε ξαναδῆ καθόλου, ἀλλὰ φύλαγε ἀκόμη, σὰν γλυκὸ ἐνθύμιο, τὸ σοκολατάκι ποὺ τῆς εἶχε χαρίσει.

Θὰ τὸν συναντοῦσε τάχα στὸ σπίτι τῆς κόμισσας: 'Η Λίντια δὲν τῆς μιλοῦσε πιὰ καθόλου γι' αὐτόν. Τί σήμαινε ἡ σιωπὴ της ἐκείνη: Τί εἶχε ἀπογίνει ὁ μασκήσιος;

Μὲ τὸ κεφάλι γυρμένο πίσω στὴ ράχη τοῦ καθίσματος τοῦ αὐτοκινήτου ποὺ τὴν πήγαινε στὴν πόλι, ἡ Ἐντίτα εἶχε ἐγκαταλειφθῆ σ' ὅλες αὐτὲς τὶς σκέψεις.

"Ηταν χλωμὴ ἀκόμα, ἀδυνατισμένη. Τὰ ὑγρὰ της μάτια γυάλιζαν ἀπ' τὰ δάκρυα ποὺ εἶχε χύσει, τὰ χείλη της χαμογελοῦσαν μελαγχολικά.

'Η Λίντια τὴν κύτταξε γιὰ λίγο, ἀμίλητη. "Υστερα πέρασε τὸ μπράτσο της γύρω ἀπ' τὴ μέση της, τὴν τράβηξε πιὸ κοντά της καὶ τῆς εἶπε τρυφερά:

—Γιατί εἶσαι θλιμμένη, Ἐντίτα; Δὲν εἶσαι εὐχαριστημένη ποὺ ἔρχεσαι μαζί μου;

—Ναί, ναί... ἀπάντησε ἡ κοπέλλα, ἀκουμπῶντας τὸ κεφάλι της στὸ στῆθος τῆς κόμισσας. Μά, ὅ,τι κι' ἂν κάνω δὲ μπορῶ νὰ ξεχάσω τὴν 'Αντριάνα!

—"Εννοια σου. Θὰ τὴν ξαναδῆς.

'Η Ἐντίτα ἀνασήκωσε τὸ κεφάλι της.

—Θὰ τὴν ξαναδῶ; Ξέρετε ποῦ εἶναι;

—Δὲν ξέρω τίποτα, μικρή μου, μὰ εἶμαι βέβαιη πὼς ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὴν ἀπήγαγε, δὲ θ' ἀργήση νὰ τὴν στείλη πίσω στὸν πατέρα της... Πές μου, Ἐντίτα, ἡ φίλη σου δὲ σοῦ εἶχε ἐκμυστηρευθῆ ποτὲ τὸν ἔρωτά της καὶ τὸ σχέδιό της νὰ ξαπατεύση; Μὴ μοῦ κρύψης τίποτα!

ΤΩΡΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΟΜΟΡΦΗΝΕΤΕ ΤΗ ΖΩΗ ΣΑΣ

μαθαίνοντας καὶ σεῖς νὰ σκιτσάρετε ἢ καὶ νὰ ζωγραφίζετε μὲ σπουδὴ στὸ σπίτι σας, ὅπου καὶ ἂν μένετε, καὶ μὲ τὴ διαρκῆ παρακολούθησι ἐκλεκτῶν καλλιτεχνῶν μας. "Οποιες καὶ ἂν εἶναι ἡ ἡλικία σας, ζητῆστε μας πληροφορίες (ἂν πρόκειται γιὰ παιδὶ σημειῶστε τὴν ἡλικία του). Μπορεῖτε νὰ μᾶς ἐπισκεφθῆτε, εἴτε ἂν ἐμποδίζεσθε ἢ ἂν μένετε σ' ἐπαρχία, στείλτε μας τὴ δημοσίευσι αὐτὴ γιὰ νὰ λάβετε τὸ ἀναλυτικὸ τεύχος μας δωρεάν, μὲ κάθε πληροφορία, χωρὶς καμμιὰ ὑποχρέωσί σας. Ἐπωφεληθῆτε τώρα τὶς εἰδικὲς εὐκολίες ἐγγραφῆς.

«Προφίλ». Διασκεδαστικὴ αμονοκοντυλιὰ μαθητριας μας.

ΣΧΟΛΗ Α.Β.C.

Πανεπιστημιου 10 — Τηλ. 628.904

'Η κοπέλλα κοκκίνισε ξαφνικὰ κι ἀπάντησε:

—Ναί, μοῦ εἶχε φανερώσει πὼς ἀγαποῦσε... μὰ ὄχι ἐκεῖνον ποὺ ἔφυγε μαζί του! Μὲ γέλασε ἡ 'Αντριάνα.

—Τὸν ξέρεις, τὸν ἄνθρωπο ποὺ τὴν ἀπήγαγε;

'Η Ἐντίτα δίστασε μιὰ στιγμή, ποὶν ἀπαντήση. Μὲ τὸ κεφάλι ἀκουμπισμένο καὶ πάλι στὸ στῆθος τῆς κόμισσας, φαινόταν σὰν νὰ μὴν εἶχε ἀκούσει...

—'Απάντησέ μου, ἐπέμεινε ἐκείνη. Εἴμαστε μονάχες... καὶ δὲν πρόκειται νὰ σὲ μαλώσω.

Πέρασε τὸ χέρι της πάνω ἀπ' τὸ πρόσωπό της, χαϊδεύοντάς την γλυκά. 'Η Ἐντίτα σήκωσε τὰ μάτια της καὶ τὴν κύτταξε δειλά. 'Η καρδιά της χτυποῦσε δυνατά.

—Ναί, τὸν εἶδα... μιὰ φορὰ μονάχα, εἶπε σιγά. Καὶ τὸν φοβήθηκα!

—Γιατί; Πές μου τα ὅλα.

—'Η 'Αντριάνα μοῦ εἶχε ἐξομολογηθῆ πὼς ἀγαποῦσε τὸν Λουδοβίκο ντὶ Πράγκα... κι' ἐγὼ τὴν πίστεψα.

'Η Λίντια χαμογέλασε πικρά. 'Η Ἐντίτα συνέχισε:

—Μὰ ἐδῶ καὶ λίγο καιρό, φαινόταν μελαγχολικὴ κι' ἀπόφευγε τὴ συντροφιά μου... Εἴχαμε δώσει ὅρκο ὡστόσο πὼς θὰ φανερώναμε πάντα, ἡ μιὰ στὴν ἄλλη, τὶς χαρές μας καὶ τὶς λύπες μας.

'Η Ἐντίτα σώπασε γιὰ ἕνα λεπτό. Τὸ προσωπάκι της πρόδινε ἀληθινὴ συγκίνησι.

—'Εξακολούθησε. τῆς εἶπε ἡ κόμισσα.

—Κατάλαβα πὼς ἡ 'Αντριάνα εἶχε κάποιο μυστικὸ γιὰ μένα... καὶ ἔκλαψα. Αὐτὴ ποὺ ἦταν ἄλλοτε τόσο καλὴ καὶ στοργική, εἶχε γίνει δύστροπη, νευρική, δὲν ἤθελε πιὰ νὰ πηγαίνω μαζί της στὸ δάσος, μὲ ἀπόφευγε.

»'Η 'Αντριάνα εἶχε στὸ κολλέγιο πολὺ περισσότερες ἐλευθερίες ἀπὸ τὶς ἄλλες μαθήτριες. Τὸ ὑπηρετικὸ προσωπικὸ ἦταν πάντα στὶς διαταγές της... "Ενα πρωί, ποὺ ξύπνησα νωρίτερα ἀπὸ συνήθως, εἶδα τὸ κρεβατάκι της ἀδειανό. Φοβήθηκα, τὸ βρῆκα παράξενο... Γιατί εἶχε σηκωθῆ ἀπ' τὰ ξημερώματα; Θέλησα νὰ ξυπνήσω τὴ δασκάλα, νὰ τὴν εἰδοποιήσω, μὰ ὕστερα ἄλλαξα γνώμη. Ντύθηκα βιαστικά, ἐνῶ οἱ ἄλλες κοπέλλες κοιμόνταν ἀκόμα. Κατέβηκα στὸ ὑπόγειο καὶ βρῆκα μιὰ ἀπὸ τὶς ὑπηρέτριες ποὺ εἶχε ἀναλάβει τὰ ψώνια καὶ τὴν κουζίνα. Τὴ ρώτησα ἂν εἶχε δῆ καθόλου τὴν 'Αντριάνα. 'Εκείνη κοκκίνισε καὶ μοῦ ἀπάντησε πὼς εἶχε βγῆ στὸν κῆπο...

'Η Ἐντίτα σώπασε πάλι. Δὲν ἤξερε ἂν ἔπρεπε νὰ συνεχίση....

—"Υστερα; τὴ ρώτησε ἡ κόμισσα γεμάτη περιέργεια.

—Νόμισα πὼς θὰ εἶχε πάει νὰ μαζέψη λουλούδια γιὰ τὸ εἰκόνισμα τῆς Παναγίας, ὅπως ἔκανε συχνά. Μὰ γύρισα ὅλο τὸν κῆπο, χωρὶς νὰ τὴν βρῶ. Στὴν ἄκρη ὡστόσο τοῦ δάσους, μοῦ φάνηκε πὼς ἄκουσα τὴ φωνή της, καὶ μιὰ ἀνδρικὴ φωνὴ ποὺ τὴς ἀπαντοῦσε. Παρηγορήθηκα, γιατὶ εἶπα μὲ τὸ νοῦ μου πὼς θὰ μιλοῦσε μὲ τὸν κηπουρό. Προχώρησα ποὸς τὰ ἐκεῖ. Καί;...

—Καί;...

—Εἶδα τὴν 'Αντριάνα, μὲ τὴν πλάτη της ἀκουμπισμένη σ' ἕνα δέντρο, καὶ μπροστά της ἕναν ἄγνωστο. Ἐβγαλα μιὰ φωνή. Ὁ ἄντρας γύρισε ἀμέσως, μὲ εἶδε... κι' ἡ ματιά του καψφώθηκε ἀπάνω μου μὲ τέτοια ἔκφρασι, ποὺ μοῦ πάγωσε τὸ αἷμα στὶς φλέβες μου! Νόμισα πὼς θὰ πέθαινα ἀπὸ τὸ φόβο μου.

»Γύρισε κι' ἡ 'Αντριάνα. 'Η φυσιογνωμία της ἦταν ἀλλοιωμένη, τὰ μάτια της κόκκινα, σὰν νὰ εἶχε κλάψει. "Ηρθε καταπάνω μου, ἀγριεμένη, ἐνῶ ὁ ἄντρας χάνοταν ἀνάμεσα στὰ δέντρα.

»—Τί κάνεις ἐδῶ; μὲ ρώτησε μὲ κακία.

»—"Εψαχνα γιὰ σένα, ἀπάντησα.

»—Τί μὲ ἤθελες; Γιατί μὲ κατασκοπεύεις; Μὲ κούρασε αὐτὴ ἡ παρακολούθησί σου!

»Δὲν ἀπάντησα. "Εβαλα τὰ κλάματα. 'Η 'Αντριάνα φάνηκε τότε πὼς συγκινήθηκε. Μοῦ ἅπλωσε τὰ χέρια της, κι' ἐγὼ ἔπεσα στὴν ἀγκαλιά της, μὲ ἀναφυλλητά. Μείναμε ἔτσι πολλὴ ὥρα, δίχως νὰ μιλᾶμε. 'Η 'Αντριάνα ἔκλαιγε κι' αὐτή.

»Μ' ἔβαλε ὕστερα νὰ καθήσω δίπλα της, κάτω ἀπὸ τὸ ἀγαπημένο μας δέντρο. "Εσφιγγε τὰ χέρια μου στὰ δικά της καὶ φαινόταν πὼς δὲν χόρταινε νὰ μὲ κυττάζη. Πόσο εὐτυχισμένη ἤνιωθα! Ξεχνοῦσα τοὺς ἀπότομους τρόπους της τοῦ τελευταίου καιροῦ καὶ πίστευα πὼς εἶχε ξαναγίνει ἡ καλὴ καὶ γλυκειὰ φίλη μου. ποὺ μοῦ ἄνοιγε πάντα τὴν καρδιά της. πὼς θὰ μοῦ τἄλεγε ὅλα!

—Μὰ αὐτὴ δὲ σοῦ εἶπε τίποτα; ρώτησε ἡ κόμισσα μὲ ἐνδιαφέρον.

'Η Ἐντίτα κούνησε μελαγχολικὰ τὸ κεφάλι της.

—Ναί, μοῦ μίλησε ἡ 'Αντριάνα... 'Αλλὰ μοῦ εἶπε μισέματα! "Οταν τὴ ρώτησα ποιός ἦταν ἐκεῖνος ὁ ἄγνωστος, ποὺ κουδέντιαζε μαζί της, μούσφιξε δυνατὰ τὸ χέρι, ζύγωσε τὸ πρόσωπό της στὸ δικό μου καὶ μοῦ ψιθύρισε:

»—Εἶναι ἕνας φίλος τοῦ Λουδοβίκου... Μὴ μὲ ρωτᾶς τίποτ' ἄλλο!

»"Οσο κι' ἂν ἐπέμεινα. δὲ μπόρεσα νὰ τῆς πάρω ἄλλη λέξι... 'Αναρωτιόμουν ὡστόσο τί σήμαινε τὸ μυστήριο ἐκεῖνο. Κι' ἡ καρδιά μου, ἡ ψυχή μου, μοῦ φωνάζανε πὼς ὁ ἄγνωστος ἐκεῖνος θὰ ἦταν ἡ καταστροφή της, πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ τὸν ξαναδῆ! Τῆς τὸ εἶπα. 'Εκείνη τραβήχτηκε τόσο ἀπότομα καὶ φώναξε κυττάζοντάς με μὲ θυμό:

»—Τί ἀνακατεύεσαι στὶς δικές μου δουλειές; "Αν μοῦ ξαναπῆς λέξι γι' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, θὰ πάψουμε νὰ εἴμαστε φίλες.

»Καὶ μοῦ γύρισε τὴν πλάτη.

»Ὡστόσο, τὰ προαισθήματά μου δὲν ἄργησαν ν' ἀληθέψουν... Ναί, ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὁ ἄγνωστος, ἀπήγαγε τὴν 'Αντριάνα! Αὐτὸς τὴν κατέστρεψε!

Μὴ μπορῶντας πιὰ νὰ κρατήση τὸν πόνο της, ἡ Ἐντίτα ἔβαλε τὰ κλάματα. 'Η Λίντια τῆς σύστηνε:

—Μὴ τὰ σκέπτεσαι πιά. Τὴν 'Αντριάνα δὲν ἀξίζει νὰ τὴ θυμᾶσαι. Σοῦ φέρθηκε πολὺ ἄσχημα...

"Ελα τώρα, σκούπισε τὰ μάτια σου. Μπήκαμε στὴν πόλι... Μιὰ καινούργια ζωὴ ἀρχίζει πιὰ γιὰ σένα. Θὰ δῆς ἕνα νέο κόσμο. Σὲ περιμένουν χίλιες χαρές... Θὰ εἶσαι εὐτυχισμένη.

—"Ω! δὲν ἀξίζω τόσα πολλά! φώναξε ἡ κοπέλλα μὲ συγκίνησι. 'Η μόνη εὐτυχία ποὺ ἐπιθυμῶ, εἶναι νὰ ζῶ πάντα κοντὰ σας καὶ νὰ ἔχω τὴν ἀγάπη σας.

—Μὰ τὴν ἔχεις, χρυσή μου! Εἶσαι ἡ καρούλα μου... Θὰ σὲ βοηθήσω ἐγὼ νὰ ξεχάσης ὅσα τράβηξες ἀπὸ μικρή, θὰ γίνω ἀληθινὴ μητέρα σου.

'Η Ἐντίτα ἀκούμπησε τὰ χείλη της στὸ χέρι τῆς κόμισσας ψιθυρίζοντας:

—Τί καλὴ ποὺ εἶσαστε! Θἄθελα νὰ δώσω τὴ ζωή μου γιὰ σᾶς...

'Η Λίντια δὲν ἀπάντησε. Μὰ ἕνα νευρικὸ τρεμούλιασμα πέρασε ἀπὸ τὸ κορμί της...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη τὸ αὐτοκίνητο σταμάτησε μπροστὰ στὸ μέγαρό της.

'Η Ἐντίτα ἤξερε ἀπὸ ἄλλοτε τὰ μεγάλα ἐκεῖνα δωμάτια, μὲ τὴν πλούσια ἐπίπλωσι. Ὡστόσο, στὴ σκέψι πὼς θὰ ζοῦσε στὸ ἑξῆς μέσα σὲ τέτοια πολυτέλεια, ἐνιωσε χαρὰ ἀνέκφραστη.

'Η κόμισσα τῆς ἔδειξε τὴν κάμαρα ποὺ τῆς εἶχε διαθέσει. Εἶχε φροντίσει ἡ ἴδια γιὰ τὴν ἑτοιμασία της, τὴν εἶχε κάνει ἀληθινὰ κουκλίστικη.

Τὰ παράθυρά της βλέπανε στὸν κῆπο.

—Τί ὄμορφα ποὺ εἶν' ἐδῶ! φώναξε ἡ Ἐντίτα μ' ἐνθουσιασμό.

Ἡ κόμισσα τὴν ἀγκάλιασε ἀπ' τὴ μέση, τὴν τράβηξε πρὸς τὸ ντιβάνι καὶ τὶς εἶπε, κυττάζοντάς την στὰ μάτια:

—Εἶμαι εὐχαριστημένη ποὺ σ' ἀρέσει! Θέλω νὰ ἰκανοποιῶ κάθε σου ἐπιθυμία... Γιατί ὅμως ἐσὺ μοῦ κρύβεις κάτι σπουδαῖο;

'Η Ἐντίτα εἶχατε ἕνα παράξενο καβαϊοχτύπι. Τὸ πρόσωπό της ὅμως ἔδειξε μονάχα μιὰ ἀθῶα ἐκπληξι.

—Δὲν καταλαβαίνω... εἶπε ἀπλᾶ.

—Μοῦ εἶπες τίποτα γιὰ μιὰ ἐπίσκεψι ποὺ εἶχες στὸ κολλέγιο...

'Η καρδιὰ τῆς Ἐντίτας χτύπησε ἀκόμα πιὸ δυνατά.

—Δὲ θυμᾶμαι... ταραλλιάστε.

—Ἄ, τὴν ἐχασμένη!... Δὲ σοῦ ἄφησε λοιπὸν κομμιὰ ἀνάμνησι ὁ ἅγιος Λουδοβίκος ντὶ Πράγκα;

—Σὲ μένα; φώναξε ἡ Ἐντίτα χαμογελώντας μὲ ἀνακούφισι. Δὲν τὸν κύτταξα καλὰ - καλά, δὲ μπορῶ νὰ σᾶς πειογράψω τὸ πρόσωπό του! Πιστεύω ἄλλωστε ὅτι κι' ἐκεῖνος δὲ μὲ πρόσεξε. Γιατί, ὅπως μοῦ ἐκμυστηρεύθηκε ἡ 'Αντριάνα, εἶχε τὰ μάτια του καρφωμένα ὁλοταχῶς ἀπάνω της.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

teenform
SPECIALISTS FOR THE FORMATIVE YEARS
NEW YORK

"ΑΛΕΚΤΟΡ,,

- Ἀμερικανικὰ παιδικὰ σουτιέν, γιὰ τὴν περίοδο τῆς ἀναπτύξεως (9 - 16 ἐτῶν).
- Βοηθῆστε τὴ μικρή σας κόρη ἀπὸ σήμερα, γιὰ νὰ ἀποκτήση ἀῦριο τὴν ἁρμονικὴ διάπλασι τοῦ στήθους.
- Ζητήσατε νὰ σᾶς ἀποστείλουμε δωρεὰν (μὲ τὸ παρακάτω κουπόνι), τὰ δύο πολὺ ἐνδιαφέροντα καὶ διαφωτιστικὰ τεύχητῆςTEENFORM. "Γιὰ τὶς Μητέρες ποὺ ἔχουν κατανόησι,, καὶ "Τὰ μυστικὰ κάθε κοριτσιοῦ,,.

ΠΩΛΗΣΙΣ
ΛΙΑΝΙΚΗ — ΧΟΝΔΡΙΚΗ
ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΙ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΤΑΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
ΛΑΪΤ ΦΛΕΞ ΦΟΡΜ
Ι. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΕΡΜΟΥ 50 ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 227.804 233.109

ΠΡΟΣ ΤΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΛΑΪΤ ΦΛΕΞ-ΦΟΡΜ Ι. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ-ΕΡΜΟΥ 50-ΑΘΗΝΑΙ (ΤΤ.127)
Παρακαλῶ, ὅπως μοῦ ἀποστείλετε τὰ δύο εἰδικὰ τεύχη τῆς Teenform

ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟΝ (Κυρία ἢ Δ/νὶς) .....
.....
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ .....
.....

• Διαγράψατε τὴν μίαν ἐκ τῶν δύο λέξεων δγκλίνους.

Η ΝΕΑ ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ ΤΩΝ ΜΑΓΕΙΡΙΚΩΝ ΣΚΕΥΩΝ
ΧΑΡΜΠΕΝ
ΤΑ ΦΑΓΗΤΑ ΔΕΝ ΚΟΛΛΟΥΝ ΠΟΤΕ
ΤΗΓΑΝΙΖΕΤΕ ΚΑΙ ΜΑΓΕΙΡΕΥΕΤΕ ΧΩΡΙΣ ΛΙΠΑΡΑ
ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
ΚΟΥΤΣΟΥΡΙΔΗΣ (ΕΛΛΑΣ) Ε.Π.Ε.
ΑΙΟΛΟΥ 102 (ΟΜΟΝΟΙΑ) Α' ΟΡΟΦΟΣ ΤΗΛΕΦ. 7... ΤΗΛ. 727.717

ΤΟ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΕΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΕΣ

ΕΥΑ ΣΤΥΛ

Ὁ θηλυκὸς Γούναρης

Ο ΓΟΥΝΑΡΗΣ ἔφυγε γιὰ πάντα. Εἶναι ὅμως γεγονὸς πὼς ἐξακολουθεῖ νὰ ζῆ μέσα στὶς καρδιὲς τῶν Ἑλλήνων τῆς Ἀμερικῆς, ἀφοῦ ἄφηκε μιὰ ἀνταξία συνάδελφό του, ποὺ συνεχίζει τώρα τὴν παράδοσι ἐκείνου, μὲ τὸν ἴδιο ἐνθουσιασμό, τὸν ἴδιο παλμό.

Εἶναι ἡ Εὔα Στύλ, ὁ θηλυκὸς Γούναρης. Ἐγκατεστημένη στὴν Ἀμερικὴ ἐδῶ καὶ δώδεκα χρόνια, κέρδισε τὴν ἀγάπη τῶν ὁμογενῶν μας, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή. Ἠχογράφησε πάνω ἀπὸ 120 τραγούδια, ἐμφανίσθηκε στὰ καλύτερα κέντρα τῆς Νέας Ὑόρκης καί, περιζήτητη πάντα, ἔδωσε τὸ παρὸν σὲ ἑκατοντάδες χοροεσπερίδες καὶ φιλανθρωπικὲς γιορτές.

★

Εἶδα τὴν Εὔα Στύλ, πού, νοσταλγὸς τῆς πατρίδας, ἦλθε πάλι γιὰ λίγες μέρες στὴν Ἀθήνα, τὴν περασμένη ἑβδομάδα. Μοῦ μίλησε μὲ μεγάλη συγκίνησι γιὰ τὸν καλό της συνάδελφο καὶ ἀλησμόνητο συνεργάτη της, ποὺ τοῦ κρατοῦσε συχνὰ συντροφιὰ στὸ μικρὸ διάστημα, ποὺ ἡ κακιὰ ἀρρώστια τὸν εἶχε ρίξει στὸ κρεβάτι τοῦ πόνου μὲ ὑψηλὸ πυρετό.

—"Ἕνα βράδι, μοῦ λέγει, ἔτσι, ὅπως καθόμουνα δίπλα στὸ προσκέφαλό του, τὸν ἄκουσα, σὲ ἕνα βαθὺ παραμιλητό, μέσα στὴν κάψα τοῦ πυρετοῦ, νὰ ψιθυρίζη:

—Μεγάλη μου ἀγάπη, Ἀμερική. Μοῦ ἔδωκες τὸ πᾶν, ἀλλὰ μοῦ τὸ παίρνεις πίσω...

Καὶ ἡ Εὔα Στύλ, συνεχίζει, μὲ βουρκωμένα τὰ μάτια:

—"Ἕνα ἄλλο πάλι βράδι, ποὺ ἄρχισε πιὰ νὰ καταλαβαίνη ὅτι δὲν θὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ ξαναπραγοηθήση, ἄνοιξε τὸ συρτάρι τοῦ κομοδίνου, πῆρε μερικὰ χειρόγραφα καὶ μοῦ τὰ ἔδωσε.

Ὁ συνεργάτης τῆς Εὔας, τραγουδιστὴς καὶ κιθαρίστας Λάμπρος.

Ἡ Εὔα Στύλ, σὲ μιὰ τελευταία φωτογραφία της.

—Σοῦ τὰ παραδίδω, μοῦ εἶπε, τὸ τελευταῖο μου τραγούδι, «Παντοῦ ρωτῶ τὰ σύννεφα», ποὺ εἶναι τὸ κύκνειο ἆσμα μου. Ἐγὼ δὲν θὰ προλάβω νὰ τὸ τραγουδήσω. Εἶμαι βέβαιος ὅμως ὅτι στὰ χέρια σου θὰ γίνη μεγάλο σουξέ:

«Παντοῦ ρωτῶ τὰ σύννεφα,
τὸν ἥλιο. τὸ φεγγάρι.
μήπως καὶ σ' ἀνταμώσανε,
ἀγάπη μου μεγάλη,
παντοῦ ρωτῶ τὶς στεριὲς
καὶ τ' οὐρανοῦ τ' ἀστέρια
μήπως καὶ σ' ἀνταμώσανε
στοῦ ἥλιου τὰ λημέρια».

—Καὶ ἡ συνέχεια;

—Τὸ ἠχογράφησα, πράγματι, τὴν ἴδια ἑβδομάδα καὶ μέσα σὲ λίγες μέρες ὁ δίσκος ἔγινε ἀνάρπαστος.

—Καμμιὰ ἄλλη λεπτομέρεια;

—Λίγο πρὶν φύγω ἀπ' τὴ Νέα Ὑόρκη, κάναμε τὸ μνημόσυνό του στὸν Καθεδρικὸ Ναὸ τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ἦταν πραγματικὰ ἐπιβλητικό, παρουσία μάλιστα πολλῶν προσωπικοτήτων. Αὐτὸ ὅμως ποὺ μὲ συγκίνησε ἀκόμη περισσότερο, εἶναι, ὅπως ἔμαθα, τὸ ὅτι, τέρο, εἶναι, ὅπως ἔμαθα, τὸ ὅτι, πρὶν μὲ τὴν πρωτοβουλία τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἰακώβου, σὲ μιὰ εἰδικὴ συναυλία μὲ τραγούδια του, ποὺ θὰ δοθῆ τὸν Σεπτέμβριο, στὸ θὰ δοθῆ τὸν Σεπτέμβριο, στὸ «Κάρνεγκι Χώλ», πρόκειται νὰ τοῦ ἀπονεμηθῆ παράσημο. Θὰ εἶναι ἡ καλύτερη ἀναγνώρισις τῶν ὑπηρεσιῶν ποὺ προσέφερε, ἐπὶ τόσα χρόνια, ἕνας Ἕλληνας πατριώτης στὴ μακρυνὴ πατρίδα, τραγουδώντας καὶ κάνοντας προπαγάνδα καὶ θρύλο τὸ τραγούδι του.

—Θὰ μᾶς φύγης, λοιπόν, τόσο σύντομα;

—Δὲν μοῦ μένει, δυστυχῶς, διαθέσιμη, παρὰ μόνο μιὰ ἑβδομάδα. Στὶς ἀρχὲς Ἰουλίου, πρέπει νὰ βρίσκωμαι στὴ Νέα Ὑόρκη, γιὰ τὰ ἐγκαίνια τῆς θερινῆς περιόδου τοῦ κέντρου «Μόντε Κάρλο». Εἶναι ἀλήθεια πὼς ἤμουνα διστακτικὴ νὰ ὑπογράψω τὸ τελευταῖο αὐτὸ συμβόλαιο, ποὺ εἶναι πραγματικὰ ἐξαιρετικό. "Ἐκανα τὴν σκέψι νὰ γυρίσω ὁριστικὰ στὴν Ἑλλάδα, ἐφέτος, ἀλλὰ ἡ ἀγάπη τοῦ ἑλληνοαμερικανικοῦ κοινοῦ μὲ κρατᾶ, ὅπως, καταλαβαίνετε, μὲ ἀσίκμλωτη. "Επειτα εἶναι καὶ τὸ ζήτημα τῆς Ἑταιρίας «Λίμπερτυ», ποὺ ἐξακολουθῶ νὰ διευθύνω καὶ μετὰ τὸν θάνατο τοῦ ἀνδρός μου.

—Ἀπὸ δίσκους;

—Τελευταία κυκλοφόρησε στὴ Νέα Ὑόρκη, ἕνας μεγάλος μου δίσκος μὲ δεκαέξη τραγούδια ποὺ μπορῶ νὰ πῶ πὼς εἶναι ἀπὸ τὰ καλύτερός μου.

—Μὲ τὴν φωτογραφία σου, βέβαια;

—Σὲ πενταχρωμία. Ἐπάνω σ' ὁλόκληρη τὴν ὄψι τοῦ καλύμματος ποὺ γράφει: «Ἡ γειὰτη φλόγα Ἑλληνίδα τραγουδίστρια στὶς καλύτερές της δημιουργίες».

—Νέα τραγούδια;

—Γυρίζοντας στὴ Νέα Ὑόρκη θὰ ἠχογραφήσω μιὰ σειρὰ νέων τραγουδιῶν τοῦ Γιώργου Μουζάκη. Μοῦ ἄρεσαν πολὺ ποὺ τὰ ἄκουσα, ἰδιαίτερα δὲ τὸ εὔθυμο λαϊκοῦ τύπου τραγουδάκι «Οἱ μόρτες», ποὺ λανσάρει τώρα ὁ Γιάννης Βογιατζῆς. Ἐπίσης μία νέα ὡραία ρομάντζα τοῦ Ἑλληνοαμερικανοῦ συνθέτου Κιμ. Μαρκῆ, ποὺ βρίσκεται τώρα στὴν Ἑλλάδα, μὲ τὸν τίτλο: «Δὲν τολμῶ νὰ σὲ ξεχάσω».

—Σχέδια γιὰ τὸ ἀπώτερον μέλλον;

—Γιὰ τὸ χειμῶνα, σκέπτομαι νὰ κάνω κάτι δικό μου, μέσα στὴν Νέα Ὑόρκη, πιθανὸν μὲ τὴν συνεργασία τῆς Μπελίντας. Μίλησα γι' αὐτὸ μαζί της καὶ μείναμε κατ' ἀρχὴν σύμφωνοι. Γιὰ ἀργότερα, ὅταν ἀποφασίσω νὰ γυρίσω ὁριστικὰ στὴν Ἑλλάδα, ἔχω ἕνα ἀκόμη ὄνειρο, νὰ κάνω κάτι δικό μου στὴν Πλάκα.

★

Ἡ Εὔα Στύλ, συνεργάζεται, τὰ τρία τελευταῖα χρόνια, μὲ τὸν γνωστὸ ἀπὸ τὸ «Τρίο Μορένο», τραγουδιστὴ καί κιθαρίστα, Λάμπρο Νικολαΐδη. Εἶναι μόνιμος ἀκκομπανιατέρ της καὶ κάνουν πολλὲς φορὲς μαζὶ ντουέττα.

Γιὰ τὴν συνεργασία αὐτὴ πολλὰ λέγονται καὶ γράφονται. Ὁλα μὲς αὐτοὶ ποὺ γνωρίζουν καλὰ τὴν Εὔα Στύλ, πιστεύουν ὅτι δὲν πρόκειται παρὰ μόνο γιὰ μιὰ καθαρῶς καλλιτεχνικὴ συνεργασία.

Θὰ τελειώσω μὲ μιὰ εὐγενικὴ χειρονομία τῆς Εὔας Στύλ, ποὺ δημοσιεύτηκε στὶς ἐφημερίδες τῆς Νέας Ὑόρκης, ἐνῶ ἡ ἴδια ἀπέφυγε νὰ μοῦ τὴν ἀναφέρη, ἀπὸ μετριοφροσύνη. Σὲ μιὰ τελευταία ἐκκλησι τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς γιὰ τὴν ἵδρυσι Ἑλληνικοῦ Γυμνασίου στὴ Νέα Ὑόρκη, διέθεσε ἀπὸ τοὺς πρώτους στὸν ἔρανο, πενταδολλάρια, στὴ μνήμη τοῦ Νίκου Γούναρη.

Ι. ΦΕΡΜΑΝΟΓΛΟΥ

✪✪

Η "ΓΥΜΝΗ ΤΑΞΙΑΡΧΙΑ" ΣΤΗΝ ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ

★ Οἱ κριτικοὶ τῆς Νέας Ὑόρκης δὲν ἐνθουσιάστηκαν καθόλου ἀπὸ τὴν ἑλληνοαμερικανικὴ παραγωγὴ «Γυμνὴ Ταξιαρχία», ποὺ γυρίσθηκε ἐκεῖ καὶ ποὺ δίνει μιὰ εἰκόνα τῆς κατεστραμμένης ἀπὸ τὸν πόλεμο Κρήτης. Τὸ φίλμ θεωρήθηκε ἕνα ἀπὸ τὰ χειρότερα, ποὺ σχετίζονται μὲ τὸν Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Ὅλοι οἱ κριτικοὶ ὅμως ἐξαίρουν τὴν ἑρμηνεία τῆς Ἀγγλίδος Σίρλεϋ Μαίρης Χρονοπούλου. Οἱ «Τάϊμς» ἔγραψαν γιὰ τὴ Μαίρη: «Ἡ Ἑλληνίδα αὐτή, ποὺ ὀνομάζεται Μαίρη Χρονοπούλου, ἑρμηνεύει μὲ δυναμισμὸ ἕνα δύσκολο ρόλο. Ὑποδύεται μιὰ σπινθηροβόλο ἡρωίδα, ποὺ σὲ ὡρισμένες στιγμὲς ἀναδίδει πραγματικὲς λάμψεις».

★ Καλεσμένος ἀπὸ τὸν ΕΟΤ, ὁ διάσημος Ἑλληνοαμερικανὸς σκηνοθέτης τοῦ κινηματογράφου καὶ τοῦ θεάτρου Ἠλίας Καζάν θὰ βρίσκεται στὴν Ἀθήνα στὰ τέλη Αὐγούστου, μαζὶ μὲ τὸν Ἀμερικανὸ θεατρικὸ συγγραφέα Φρὰνκ Τζιλρούϊ (βραβεῖο Πούλιτσερ 1965, γιὰ τὸ δράμα) γιὰ νὰ παρακολουθήσουν τὶς ἐκδηλώσεις τοῦ ἐφετεινοῦ καλλιτεχνικοῦ φεστιβάλ.

ΣΑΛΟΝΙ

ΤΟ «ΝΕΟΝ ΚΥΜΑ»

ΑΝΤΡΕΑΣ ΠΑΠΑΕΜΜΑΝΟΥΗΛ

Τὰ «χρυσᾶ» πόδια, ποὺ ἔγιναν «χρυσὴ φωνή»

ΕΝΑΣ νέος τραγουδιστὴς εἰσήλασε μὲ τὰ τσαρούχια, ἢ μᾶλλον μὲ τὰ ποδοσφαιρικὰ του παπούτσια, τὸν τελευταῖο χρόνο, στὸ ἑλληνικὸ πάνθεο τοῦ ἐλαφροῦ καὶ τοῦ λαϊκοῦ τραγουδιοῦ.

Κι' ἀμέσως, στὸ ἄψε - σβῆσε, ἀγαπήθηκε. χειροκροτήθηκε καὶ πῆρε τὴ θέσι του (πάλι μὲ τὰ τσαρούχια) στοὺς ραδιοφωνικοὺς σταθμοὺς καὶ στὶς μεγάλες ἑταιρίες δίσκων, καὶ — πρῶτα ὁ Θεὸς καὶ ὁ... Παναθηναϊκὸς — θὰ παρῃ τὴν θέσι του καὶ στὴν πίστα, μπροστὰ στὸ μικρόφωνο, δίπλα στοὺς ἄλλους μεγάλους τοῦ τραγουδιοῦ.

Εἶναι ὁ Ἀντρέας Παπαεμμανουήλ, ὁ ἄσσος τοῦ ἐνδόξου Τριφυλλιοῦ, ὁ ποδοσφαιριστὴς μὲ τὰ χρυσᾶ πόδια, ποὺ ἀπροόπτως ἐπλούτισε τὰ εἰς χρυσὸν ἀποθέματά του καὶ μὲ τὴ «χρυσὴ» του φωνή.

Τί εὐτυχία, ἀλήθεια, γιὰ ἕναν ἔφηβο, ποὺ οἱ μοῖρες τοῦ χάρισαν τόσο πρόωρα τὴν δόξα τῶν γηπέδων νὰ προσθέση δίπλα της καὶ τὴν δόξα τῶν μελῳδιῶν!

★

Τὸν συναντήσαμε, παλιὸ γνώριμο, στὴν ἔξοδο τῶν ἀποδυτηρίων, τῆς λεωφόρου Ἀλεξάνδρας. μετὰ τὴν προπόνησι. Φαινόταν κεφάτος, μ' ὅλη τὴν κούρασι, ποὺ τοὺς χαρίζει ὁ Γιουγκοσλάβος προπονητὴς κ. Μπώμπεκ κάθε Τετάρτη καὶ Παρασκευὴ γιὰ νὰ στέκουν στὴ φόρμα τους.

—Λοιπόν, Ἀντρέα, πές τα ὅλα. Μαθημένος ἀπὸ δημοσιογράφους, συνεντεύξεις καὶ δημοσιότητες ὁ Ἀντρέας προθυμοποιήθηκε γιὰ δηλώσεις:

—Αὐτὰ ποὺ ἔχω νὰ πῶ εἶναι γνωστά. Τὰ ξέρει ὅλος ὁ κόσμος. Ὁ «Παναθηναϊκὸς» παίρνει κι' ἐφέτος τὸ πρωτάθλημα καὶ θὰ πάρη καὶ τὸ κύπελλο. Εἴμαστε μιὰ ὁμάδα πού...

Τοῦ κόψαμε τὴ φόρα.

—Δὲ ζητᾶμε ποδοσφαιρικὰ πράγματα, Ἀντρέα.

—Ἀλλά; ἀπόρησε.

—Καλλιτεχνικά. Θέλουμε νὰ μᾶς πῆς τὰ ὀνειρά σου, τὰ σχέδιά σου καὶ τὰ τραγουδιστικὰ κατορθώματά σου. Γίνεται;

Πῶς νὰ μὴ γινόταν, μ' ἕνα τόσο καλόκαρδο καὶ πρόσχαρο παιδί, ποὺ συνήθισε νὰ μὴν ἔχη τίποτε κρυφὸ ἀπὸ τὸν κόσμο;

Σὲ λίγη ὥρα εἴχαμε μάθει τὰ πάντα καί... σᾶς τὰ μεταδίδουμε.

Λοιπόν, ἐν ἀρχῇ ἦν... ἡ καλὴ φωνή.

—Ἀπὸ μικρὸ παιδί, εἶχα δυὸ μανίες, μᾶς ἐξωμολογήθηκε. Νὰ κλωτσάω πέτρες στὴ φτωχογειτονιὰ τοῦ Μοσχάτου, ὅπου μεγάλωσα, καὶ νὰ τραγουδάω ὅ,τι μοῦ κατέβαινε. "Οταν δὲν τραγουδοῦσα, κλωτσοῦσα, κι' ὅταν δὲν κλωτσοῦσα, τραγουδοῦσα. Πολλὲς φορές, γίνονταν καὶ τὰ δυὸ μαζί. Τότε ἤμουν τὸ πιὸ εὐτυχισμένο παιδὶ τοῦ κόσμου.

—Παρακάτω.

—Παρακάτω, τὰ πράγματα ἦρθαν μόνα τους, γιατί· φαίνεται, εἶχα ταλέντο. Ὁ πατέρας μου μὲ προέτρεψε νὰ ἐπιδοθῶ στὴν μπάλλα, σὰν μανιώδης φίλαθλος ποὺ ἦταν.

—Καὶ στὸ τραγούδι;

—Στὸ τραγούδι οἱ πρῶτες θαυμάστριές μου ἦταν οἱ ἀδελφές μου. Καὶ δὲν ἔχω δὰ καὶ λίγες. Ὀχτὼ ἀδερφές.

—Πότε πρωτάρχισες νὰ τραγουδᾶς ἐπαγγελματικά;

—Πρὶν ἕνα χρόνο. Ἀλλά, ἐνῶ στὸ ποδόσφαιρο ὅλα ἦταν στρωμένα μὲ λουλούδια, στὸ τραγούδι παρουσιάστηκαν μεγάλα ἀγκάθια. Ἔτσι εἶναι ἡ ζωή, τί τὰ θές...

★

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς τὰ «ἀγκάθια» αὐτὰ παρὰ λίγο νὰ τοῦ στοιχίσουν ἀκριβά, καὶ νὰ χαντακώσουν τὴν ποδοσφαιρικὴ καρριέρα του. Καὶ νὰ γιατί:

Ὁ Παπαεμμανουήλ, ἀμέσως μόλις διεπίστωσαν οἱ φίλοι του καὶ ὁ ἴδιος πὼς ἡ φωνή του εἶναι..., χρυσός, ἔσπευσε νὰ «γυρίση» σὲ δίσκους πέντε - ἓξη τραγούδια, ἄλλα λαϊκὰ κι' ἄλλα ἐλαφρά.

Στὴν ἐπαγγελματοποίησι αὐτή, τὸν παρώτρυνε ὁ φίλος του καὶ συμπατρίτης του Δομάζος, ὁ ἀποκαλούμενος «πράσινος στρατηγός» μὲ τὴ μυνστή του καὶ γνωστὴ τραγουδίστρια τοῦ λαϊκοῦ τραγουδιοῦ Βίκυ Μοσχολιοῦ.

Ἡ Βίκυ, σὰν φτασμένη πλέον στάρ, ἦταν ἐκείνη ποὺ βοήθησε τὸν Ἀντρέα στὰ πρῶτα του βήματα καὶ παράλληλα πρὸς τὸν Μπώμπεκ, ἔπαιξε ρόλο προπονητοῦ τοῦ νεαροῦ τραγουδιστῆ, στὸν καλλιτεχνικό, φυσικά, τομέα.

"Ετσι, τὰ πράγματα πῆραν τὴ φυσικὴ τους ἐξέλιξι. Οἱ πρῶτοι δίσκοι τράβηξαν γιὰ τὴν ἀγορά, ὁπου καὶ μοσχοπουλήθηκαν, κι' ὁ Παπαεμμανουὴλ τράβηξε γιὰ τὸν Ραδιοφωνικὸ σταθμό, ποὺ συμπεριέλαβε στὸ ρεπερτόριό του καὶ τὰ ἐπιτεύγματα τοῦ νεαροῦ τραγουδιστῆ - ποδοσφαιριστή.

"Υστερα ἐπακολούθησαν ἄλλα τραγούδια κι' ἄλλα ὀνειρα. Ὁ Ἀντρέας ἄρχισε νὰ σχεδιάζῃ, μὲ τὴν ἴδια εὐκολία ποὺ ἔβγαζε τὰ γκόλ, δουλειὲς μὲ φούστες γύρω ἀπ' τὰ τραγούδι.

Συγκεκριμένα, μαζὶ μὲ τὸν ἄλλο μεγάλο ἄσσο τοῦ Παναθηναϊκοῦ, τὸν Τάκη Λουκανίδη, (ποὺ διαθέτει ἐμπορικὸ μυαλό) καὶ μὲ τὸν Δομάζο, ποὺ διαθέτει μυνστὴ τραγουδιστρια, κάθησαν ἕνα βράδι καὶ σχεδίασαν τὸ ἀνοιγμα ἑνὸς νυκτερινοῦ κοσμικοῦ κέντρου δικοῦ τους.

Ὁ Ἀντρέας καὶ ἡ Βίκυ θὰ τραγουδοῦσαν καὶ ὁ Δομάζος μὲ τὸν Λουκανίδη θὰ ἐκάλυπταν τὴν ἐμπορικὴ πλευρὰ τῆς ἐπιχειρήσεως σὰν «ἀφεντικά».

Γιὰ τὴν πελατεία ἦσαν σίγουροι. Οἱ μανιώδεις ὀπαδοὶ τοῦ Τριφυλλιοῦ, ποὺ ἀνέρχονται σὲ δεκάδες χιλιάδες στὴν πρωτεύουσα, θὰ ἐσπευδαν πατὰς με πατὼ σε, νὰ θαυμάσουν τὰ ἰνδάλματά των καὶ μετὰ τὸ μάτς. Νὰ φάνε, ν' ἀκούσουν μπουζούκι καὶ δημοτικά, τραγούδι καὶ μουσική, κι' ὕστερα, εὐκαιρίας τυχούσης, νὰ συζητήσουν μὲ τοὺς ἀγαπημένους των «κανονιέρη» τους.

"Η ρήξι ἔτεινε νὰ πάρη διαστάσεις ἐθνικοῦ θέματος, ὥσπου οἱ ψυχραιμότεροι ἐπενέβησαν καὶ ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ὁμόνοια ἀποκατεστάθησαν. Ὁ Παπαεμμανουὴλ ζήτησε συγγνώμη γιὰ τὸν ἐκνευρισμό του καὶ δήλωσε ὅτι «οἱ δυὸ δουλειὲς» δὲν θὰ γίνωνται μαζί, ἀλλὰ ... ξεχωριστά.

—Δηλαδή, Ἀντρέα;

—Τὸ καλοκαίρι, τὸ Πάσχα, καὶ τὰ Χριστούγεννα. ποὺ διακόπτεται τὸ πρωτάθλημα, θὰ τραγουδῶ, τοὺς ἄλλους μῆνες θὰ παίζω μπάλλα.

Λύσι σολομώντεια, πράγματι.

★

"Ας ἑτοιμαστοῦν λοιπόν, οἱ φίλοι τοῦ τραγουδιοῦ καὶ τῆς μπάλλας μιᾶς καὶ τελειώνει τὸ πρωτάθλημα καὶ μπῆκε τὸ καλοκαίρι, νὰ ἀπολαύσουν τὸ χρυσὸ παιδὶ τοῦ Παναθηναϊκοῦ, στὸν ρόλο, ὄχι τοῦ «χρυσοπόδαρου», ἀλλὰ τοῦ «χρυσοστόμου».

"Εχει μιὰ ἀπαλή, ζεστὴ φωνή, ποὺ μοιάζει μὲ νανούρισμα, κι' ἕνα μεταλλο ἰδιότυπο, ποὺ συγκινεῖ καὶ θέλγει.

Μονάχα — προσοχή! "Αν πᾶνε στὸ νυκτερινὸ του κέντρο, ὅταν ὁ Ἀντρέας θὰ τελείωση τὸ «Πέτρα ἀπ' πέτρα τεραπάτσι» τοῦ Ζαχαράκου, νὰ μὴ φωνάξουν «γκόφρο!». Ν' ἀρκεσθοῦν μονάχα στὸ χειροκρότημα. Ἀλλοιῶς, θὰ τοὺ μπλέξουν πάλι τὶς δυὸ δουλειές.

Κι' ὁ Ἀντρέας ἔκανε τόσα γιὰ νὰ τὶς ξεμπλέξη!

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

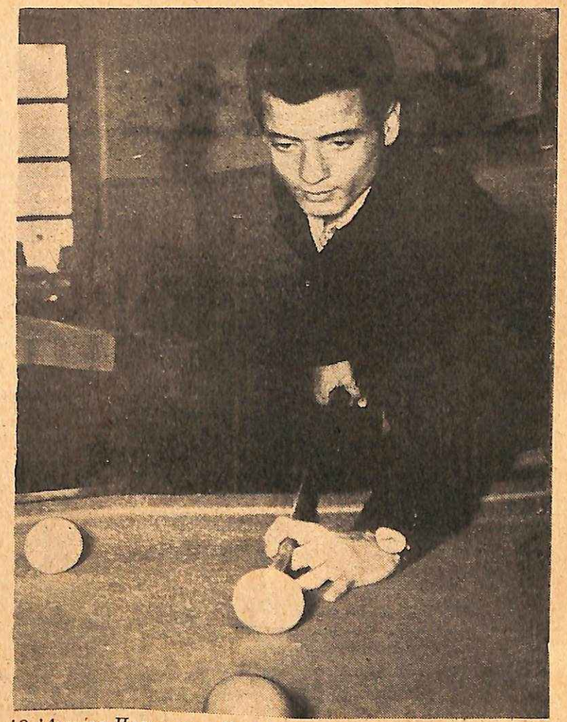

Ὁ Ἀντρέας Παπαεμμανουήλ, τὸ ἀστέρι τῆς μπάλας, ποὺ ἔγινε τώρα καὶ ἀστέρι τοῦ μικροφώνου, παίζει σὲ μιὰ στιγμὴ ψυχαγωγίας, μιλιάρδο, καὶ κερδίζει. Χρυσὰ χέρια, χρυσὰ πόδια, ἀλλὰ καὶ χρυσὴ φωνή...

Η ἐκλεκτὴ ἑρμηνεύτρια τοῦ λαϊκοῦ τραγουδιοῦ Μπέμπα Μπλάνς, ποὺ φέρεται ὑποψηφία γιὰ τὸ ἐφετεινὸ φεστιβὰλ Βαρκελώνης, ὅπου συμπεριελήφθησαν γιὰ πρώτη φορὰ καὶ λαϊκὰ ἑλληνικὰ τραγούδια.

Θεατρικὰ παρασκήνια

Πικάντικο σεπορτάζ

ΤΟ ὑπερθέαμα τοῦ 'Εθνικοῦ Κήπου ἔρχεται τώρα ἐπικεφαλῆς ἀπὸ ὅλα τὰ θερινὰ θέατρα.

Τόσον ἡ ἐπιθεώρησις «Γκάρντεν Πάρτυ», ὅσο καὶ τὸ παραμύθι «Ἡ Ἡλιογέννητη καὶ ὁ Βασιλιάς», διακρίνονται γιὰ τὸν πλοῦτο τῶν κοστουμιῶν, τὴν ὡραία μουσικὴ καὶ τὰ ἐντυπωσιακὰ σκηνικά.

Ἰδιαίτερη ἐπιτυχία σημειώνει ἡ Ρένα Βλαχοπούλου, σὲ ἕνα σπαρταριστὸ σκέτς μαζὶ μὲ τὸν Γιάννη Γκιωνάκη καὶ ὡς θεία Λένα στὸ φινάλε τῆς ἐπιθεωρήσεως.

★ Τὸ νέο θερινὸ θέατρο τῆς Λεωφόρου Ἀλεξάνδρας, ὅπου ἄρχισε παραστάσεις ἡ κ. Κατερίνα ὠνομάσθηκε «Θερινὸ Θέατρο Μπουρνέλλη».

★ Μετὰ τὴν ἀποτυχία τοῦ Μουζικὰλ στὴν Ἀθήνα, τὸ μουσικὸ θέατρο ἐπανέρχεται καὶ πάλι στὴν κλασικὴ ἐπιθεώρησι.

Ἔτσι τὰ χειμερινὰ θέατρα «Ἀκροπόλ», «Βέμπο» καὶ «Χατζηχρήστου» θὰ παίξουν τὸν χειμῶνα ἐπιθεωρήσεις. Ἐπίσης τὸ θέατρο «Κοτοπούλη», ποὺ προωρίζετο τὸν χειμῶνα γιὰ Μούζικαλ, θὰ στεγάση θίασο πρόζας.

★ Μὲ μεγάλη κοσμοσυρροή, ἄρχισαν στὸ ἀρχαῖο θέατρο τῆς Ἐπιδαύρου, τὰ ἐφετεινὰ «Ἐπιδαύρια» μὲ τὸν «Ἀγαμέμνονα» τοῦ Αἰσχύλου καὶ πρωταγωνιστὲς τὴν Κατίνα Παξινοῦ, τὸν Θάνο Κωτσόπουλο καὶ τὴν Ἑλένη Χατζηαργύρη.

Τὴν προσεχῆ Κυριακή, θὰ δοθῇ ἡ δεύτερη παράστασις μὲ τὶς «Τρωάδες» τοῦ Εὐριπίδου.

★ Στὴ Θεσσαλονίκη πραγματοποιοῦν ἱκανοποιητικὲς εἰσπράξεις οἱ θίασοι Κούν καὶ Ἔλσας Βεργῆ, κατόπιν δὲ τούτου θὰ συνεχίσουν τὶς παραστάσεις των.

★ Στὸ «Χίλτον» ἐμφανίζεται μὲ πολλὴ ἐπιτυχία ἡ γνωστὴ Σπανιόλα τραγουδίστρια Βίντα Μπέστιζ, μὲ διεθνὲς ρεπερτόριο. Ἑρμηνεύει, μεταξὺ ἄλλων καὶ ἕνα ἑλληνικὸ τραγούδι, τὸ «Στρώμα», τοῦ Μίκυ Θεοδωράκη.

★ Ὁ χορευτὴς Δασκαλέας ἔφυγε μὲ τὴν παρτενὲρ του γιὰ τὸ Παρίσι, προκειμένου νὰ ἐμφανισοῦν στὴ νέα ρεβὺ τοῦ «Καζινὸ Ντὲ Παρὶ» μὲ ἕνα γυμνὸ χορευτικό.

★ Οἱ ἀδελφὲς Θεοχάρη, μετὰ τὴν Κοπεγχάγη ὅπου ἐσημείωσαν μεγάλη ἐπιτυχία μὲ ἀρχαϊκοὺς χορούς, ἐμφανίζονται σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα θέατρα τοῦ Ἑλσίνκι.

★ Ἡ Κίτσα Καζάκου πρωταγωνιστεῖ σὲ μιὰ μικροῦ μήκους ταινία, ποὺ γυρίζεται τὶς τελευταῖες μέρες στὴ Μύκονο, ἀπὸ τὸν Ἀμερικανὸ Ἀρνόλντο Μικέλις μὲ τίτλο «Παραμυθένια χώρα».

★ Ἡ Παμέλλα διαπραγματεύεται γιὰ τὸ κέντρο της στὸ Καλαμάκι, γιὰ μικρὸ ἀρίθμο ἐμφανίσεων, τὸν ἄσσο τοῦ μοντέρνου τραγουδιοῦ Τζόννυ Χολλιντάιη.

★ Ἡ Καίτη Ἐπισκόπου θὰ παρουσιάσῃ αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα στὴ Μπουάτ της, τὸν γνωστὸ Γάλλο ἀνιματὲρ Ζὼρζ Ντάρι.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ :

ΟΝΤΕΪ-ΒΙΝΤ Ο' ΣΕΛΖΝΙΚ, ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ δυναμικοὺς παραγωγοὺς τοῦ ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου, πέθανε στὸ Χόλλυγουντ ἀπὸ καρδιακὴ προσβολή. Εἶχε γεννηθῇ στὸ Πίτσμπουργκ, στὶς 10 Μαΐου 1902, καὶ ἦταν σύζυγος τῆς γνωστῆς στάρ Τζέννιφερ Τζόνς, τὴν ὁποία παντρεύτηκε μετὰ τὸ γύρισμα τοῦ φίλμ τους «Μονομαχία στὸν Ἥλιο» (1948). Μερικὲς ἀπὸ τὶς ἄλλες πιὸ σπουδαῖες παραγωγὲς τοῦ Σέλζνικ ἦσαν: «Βίβα Βίλλα», «Ντέϊντ Κόπερφιλντ», «Αἰχμάλωτος τῆς Ζέντα», «Ὁ κῆπος τοῦ Ἀλλάχ» (τὸ πρῶτο ἔγχρωμο φίλμ), «Οἱ περιπέτειες τοῦ Τὸμ Σώγιερ», «Ὅσα παίρνει ὁ ἄνεμος» (ἡ μεγαλύτερη ἐπιτυχία τοῦ ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου), «Ὑπόθεσις Παραναίν», «Τὸ πορτραῖτο τῆς Τζέννη», «Τρίτος ἄνθρωπος» (συμπαραγωγή), κ.ά.

★ Ἡ πιὸ χαϊδεμένη βεντέττα τοῦ Χόλλυγουντ εἶναι σήμερα ἡ Ἄν Μάργκρετ. Ἀρκεῖ νὰ ἐκφράσῃ ὁποιαδήποτε ἐπιθυμία, γιὰ νὰ τὴν δῇ ἀμέσως νὰ πραγματοποιῆται. Μόλις εἶπε πὼς θὰ ἤθελε νὰ γυρίσῃ ἕνα φίλμ μὲ τὸν Ζὰν—Πὼλ Μπελμόντο, ἔσπευσαν νὰ τῆς τὸν δώσουν γιὰ παρτενὲρ στὸ «Χρυσὸ κράνος», ποὺ θὰ γυρίσῃ στὸ Παρίσι.

★ Ὁ Τόνυ Πέρκινς δήλωσε πὼς ἀρνεῖται νὰ παίξῃ στὸ ἑξῆς ρόλους νέων, ποὺ παρουσιάζουν ψυχολογικὲς ἀνωμαλίες. Αὐτὸ ὅμως ἔγινε ἀφορμὴ νὰ μένῃ ἀπὸ καιρὸ ἀδρανής.

★ Ἡ Κὶμ Νόβακ εἶχε τὴν περασμένη ἑβδομάδα μιὰ πολὺ δυσάρεστη αἰσθηματικὴ περιπέτεια. Βρισκόταν μαζὶ μὲ τὸ σύζυγό της Ρίτσαρντ Τζόνσον στὴ βίλλα της, στὸ Μάλιμπου Μπήτς, ὅταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πολλοὺς παλαιοὺς θαυμαστές της, κάποιος πλούσιος ἐπιχειρηματίας ἀπὸ τὸ Μεξικό, ποὺ δὲν εἶχε διαβάσει στὶς ἐφημερίδες τὴν εἴδησι τοῦ γάμου της, μπῆκε ἀνύποπτος στὴ βίλλα καὶ ζήτησε νὰ τὴν δῇ. Ἡ Κὶμ χρησιμοποίησε ὅλη της τὴ διπλωματία καὶ τὴ γοητεία της, γιὰ νὰ σταματήσῃ τὸν ἄντρα της καὶ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ νὰ στρίψῃ τὸ λαρυγγι τοῦ νεοφερμένου, ποὺ ἔφυγε τρέχοντας.

Ὁ Μισὲλ Σιμὸν

★ Ἡ Ζὰν Μορῶ, ὅταν γύριζε στὸ Μεξικὸ τὸ φίλμ «Βίβα Μαρία», δήλωσε σ' ἕναν Ἀμερικανὸ δημοσιογράφο : «Παραδέχομαι πὼς, ὅταν εἶμαι κι' ἐγὼ νταμένη μὲ μόνο ἕνα... προσόψιο, ἔχω πολὺ πιὸ λίγο ταλέντο ἀπὸ τὴ Μπριζὶτ Μπαρντό».

★ Σ' ἕνα πλούσιο, ἀλλὰ καὶ κάπως ἠλικιωμένο παραγωγό, ποὺ τὴν πολιορκοῦσε στενά, ἡ Σουζὰν Πλέσετ ὑπέδειξε εὐγενικὰ πὼς τὸ καλύτερο θὰ ἦταν γι' αὐτὸν νὰ μείνῃ πιστὸς στὴ γυναίκα του.

★ Ἐντελῶς τυχαία ἀνεκαλύφθη μιὰ πολυετὴς φιλανθρωπικὴ δραστηριότης τῆς Βαρβάρας Στάνγουικ, ποὺ ἡ διάσημη στάρ φρόντιζε ἐπὶ χρόνια νὰ κρατᾶ μυστική. Ἐπισκέπτεται συχνὰ διάφορα ἄσυλα ὀρφανῶν καὶ δυστυχισμένων παιδιῶν, μένει ὧρες πολλὲς κοντὰ τους καὶ τοὺς ἀφηγεῖται ὡραίες ἱστορίες. Ἐγνώσθη ἐξ ἄλλου πὼς κάθε χρόνο, τὶς γιορτὲς τῶν Χριστουγέννων, ἡ Βαρβάρα δωρίζει 10.000 δολλάρια σὲ καποιο ἵδρυμα, ποὺ φροντίζει γιὰ τὰ δυστυχισμένα παιδάκια.

★ Μιὰ 17χρονη Λολίτα, μαννεκὲν τὸ ἐπάγγελμα, ἔχει ἑτρελλάνει τὸν Ἔρνεστ Μπόργκλιν.

★ Ἡ Ἴνγκριντ Μπέργκμαν ξαναγυρίζει ὕστερα ἀπὸ πολλὰ χρόνια στὸ Χόλλυγουντ. Νοίκιασε ἀπὸ τὶς 12 Αὐγούστου ἕνα μπάγκαλου, στὸ ξενοδοχεῖο «Μπέβερλυ Χίλς».

Ἡ ἀποτυχία τῆς κόρης τῆς Πία Λίντστρομ στὸν κινηματογράφο, ἔχει πειράξει τὴν Ἴνγκριντ, ποὺ μάλιστα ἐπροσπαθεῖ μὲ κάθε τρόπο νὰ τὴν βοηθήσῃ, πιστεύοντας πὼς ὁλοι παραγνωρίζουν τὸ ταλέντο της.

★ Ἡ Σοῦζυ Πάρκερ ἀρνήθηκε ἕνα ρόλο καὶ τὰ 100.000 δολλάρια, ποὺ τὸν συνόδευαν, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ συνοδέψῃ τὸν ἄντρα της, τὸν γνωστὸ ἐπίσης ἠθοποιὸ Μπράντφορντ Ντίλμαν, στὸ Λονδῖνο.

«Ἔκανε πολὺ καλά, δήλωσε ἐκεῖνος. Ὁ γάμος μας καὶ ἡ εὐτυχία μας ἀξίζουν πολὺ παραπάνω ἀπὸ 100.000 δολλάρια».

ΛΟΝΔΙΝΟΝ :

ΟΤΑΝ ὁ Μάϊκλ Τσάπλιν, ὁ ἀδέκαρος γιὸς τοῦ πολυεκατομμυριούχου Σαρλώ, καὶ ἡ γυναίκα του Πατρίτσια κυκλοφοροῦν στοὺς δρόμους τοῦ Λονδίνου, διακωμωδεύεται κανεὶς νὰ διακρίνῃ ποιὸς εἶναι ὁ ἄντρας καὶ ποιὰ ἡ γυναίκα. Ἐκεῖνος ἔχει πιὸ μακρυὰ μαλλιὰ ἀπὸ ἐκείνη. Μόνη διαφορά, ἐκείνος ἔχει μαῦρα μαλλιὰ κι' ἐκείνη ξανθά. Τελευταία ἐπίσης, ὁ Μάϊκλ ἄφησε νὰ μεγαλώσῃ καὶ τὸ μουστάκι του, δὲν ἐνοεῖ ὅμως νὰ κόψῃ τὰ μαλλιά του πέφτουν στοὺς ὦμους του καὶ τὶς φράντζες του στὸ σκεπάζουν τὸ πρόσωπο.

Σᾶς ξενίζουν τὰ μακρυὰ μαλλιά μου; ἔλεγε πρὸ ἡμερῶν ὁ ἴδιος σ' ἕνα δημοσιογράφο. Τ' ἀφήνω ἐπίτηδες, γιατὶ μπορῶ εὔκολα νὰ κρύβωμαι κατω ἀπ' αὐτά. Στὴν ἀρχὴ τ' ἀφησα νὰ μεγαλώσουν γιατὶ δὲν εἶχα χρήματα νὰ πάω στὸν κουρέα, οὔτε καὶ γιὰ τ' ἀγοράσω ἕνα ψαλίδι. Τώρα ὅμως, ἂν τάκοβα, θὰ εἶχα τὴν ἐντύπωσι πὼς κυκλοφορῶ γυμνός.

Ὁ Μάϊκλ λατρεύει τὴ γυναῖκα του καὶ εἶναι ὑπερηφανος γι' αὐτή:

— Εἶναι μιὰ θαυμάσια ὕπαρξι, λέει. Ἀνήκει στὸν Κριο γι' αὐτὸ τῆς ἀρέσει ἡ ὁράσι, ἐνῶ ἐγώ, ποὺ ἀνήκω στοὺς Ἰχθεῖς, προτιμῶ νὰ κανω ὄνειρα.

» Τὰ ἑκατομμύρια τοῦ πατέρα μου ποτὲ δὲν τὴν συνεκίνησαν. Προτιμοῦμε νὰ ζοῦμε μὲ σάντουϊτς καὶ τσάϊ, παρὰ νὰ δεχθοῦμε νὰ μᾶς συντηρῇ ὁ πατέρας μου.

Τὸ ζευγάρι, 22 χρόνων ἐκεῖνη καὶ 19 ἐκεῖνος, ἔχει κι' ἕνα χαμωμένο ἀγοράκι 9 μηνῶν τὸ Κρίστιαν Τσάπλιν, ποὺ ἀποῦ τοῦ ἔχει δῇ μόνο ἀπὸ τὶς φωτογραφίες τῶν ἐφημερίδων.

★ Ὁ Γουῶρρεν Μπήττυ μεταφέρθηκε ἐπειγόντως στὸ μιὰ κλινικὴ τοῦ Λονδίνου, ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ἀδιαθεσία, ποὺ τοῦ προκάλεσε ἡ κατάχρησι παγωτοῦ.

Ἡ ἀχαπημένη του Λέσλυ Κάρον ἔκανε τότε κάτι πολὺ παράξενο, ποὺ ὁ ἴδιος ὁ Μπήττυ χαρακτήρισε κακόγουστο ἀστεῖο: Κάλεσε τὸ ἑπόμενο βράδυ ὅλους τοὺς φίλους τους σὲ πάρτυ στὸ σπίτι της καὶ τοὺς προσέφερε ἀποκλειστικὰ παγωτὸ κατὰ βούλησιν.

ΠΑΡΙΣΙ :

Η ΣΟΡΑΓΙΑ κατάλαβε, κάπως ἀργά, πὼς ἡ ἠθοποιία εἶναι κι' αὐτὴ μιὰ δουλειά καί, ὅπως ὅλες οἱ ἄλλες, ἔτσι κι' αὐτὴ μαθαίνεται. Μόλις λοιπὸν πληροφορήθηκε πὼς εἶναι ἀμφίλογο ἂν θὰ ὑπῆρχε σήμερα στὴ Γαλλία θέατρο καὶ κινηματογράφος χωρὶς τὴ Σχολὴ τοῦ Ρενὲ Σιμόν, ποὺ τοὺς τροφοδοτεῖ συνεχῶς μὲ νέα ἀστέρια, ἡ πρώην αὐτοκράτειρα πῆγε καὶ χτύπησε τὴν πόρτα της.

Στοὺς δημοσιογράφους, ποὺ τὴ ρώτησαν σχετικὰ μὲ τὴ νέα του μαθήτρια, ὁ Ρενὲ Σιμὸν εἶπε: «Ἡ διδασκαλία μας εἶναι ἕνα εἶδος χειρουργικῆς ἐπεμβάσεως. Ἀνοίγουμε καὶ βλέπουμε. Μαθαίνουμε ἔτσι ὁτι ὑπάρχει εὐαισθησία, αὐτοκυριαρχία, εὐθυμία ἢ μελαγχολία. Ὅσον ἀφορᾶ τὴ Σοράγια, ἡ ἐγχείρησι αὐτὴ θὰ γίνῃ τὸν Ὀκτώβριο, μὲ τὴν ἔναρξι τῶν μαθημάτων. Τὴν βρίσκω πάντως συμπαθητική, ἁπλὴ καὶ εὐγενική. Γιὰ μένα, θὰ εἶναι μιὰ μαθήτριά ὅπως ὅλες οἱ ἄλλες. Μιλάω σ' ὅλους τοὺς μαθητάς μου στὸν ἑνικό καὶ δὲν θὰ κάνω ἐξαίρεσι γιὰ τὴ Σοράγια».

Οἱ μαθηταὶ τῆς Σχολῆς βρίσκονται πάντως σὲ μεγάλο ἀναβρασμὸ ἐφέτος. Ὅλοι ὀνειρεύονται πὼς θὰ τοὺς δοθῇ ἡ εὐκαιρία νὰ παίξουν τοὐλάχιστον μιὰ ἐρωτικὴ σκηνὴ μὲ τὴ Σοράγια.

★ Ὕστερ' ἀπὸ μακρὰ καὶ ὀδυνηρὴ ἀρρώστια, πέθανε στὸ Παρίσι ὁ Ρομπέρ Πιζάνιε, ὁ ἐκλεκτὸς καλλιτέχνης, ποὺ εἶχε παίξει σὲ πάνω ἀπὸ 200 θεατρικὰ ἔργα καὶ εἶχε γυρίσει 80 φίλμ. Εἶχε γεννηθῇ τὸ 1896. Τὸ τελευταῖο του φίλμ ἦταν τὸ «Καπιτὰν Φρακάς», ποὺ γύρισε τὸ 1960.

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

ΑΘΗΝΑΙ:

ΣΥΝΕΡΓΕΙΟ τῆς Γαλλικῆς Ραδιοτηλεοράσεως θὰ γυρίσῃ, τὸ ἑφετεινὸ καλοκαίρι, στὸν τόπο μας τέσσερα φίλμ, διαρκείας μιᾶς ὥρας τὸ καθένα, μὲ θέματα ἱστορικά, καλλιτεχνικά, κ.ἄ.

Τὸ πρῶτο φίλμ θὰ ἔχῃ γιὰ τίτλο «Μῦθοι τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος» καὶ θὰ δώσῃ μέ

Ἡ Μάργκαρετ Λέϋτον

εἰκόνες τὴν ἱστορικὴ ἀλήθεια, ποὺ κρύβεται πίσω ἀπ' αὐτούς. Τὸ ντοκυμανταὶρ αὐτὸ θὰ τὸ παρουσιάσῃ ὁ Ἕλλην συγγραφεὺς Κώστας Λοῦδρος, ποὺ ἔχει ἐγκατασταθῇ ἀπὸ τὸ 1955 στὸ Παρίσι.

Θ' ἀκολουθήσουν οἱ ταινίες «Λαβύρινθοι τῆς Ἑλλάδος», μιὰ ἀνάλυσι τῶν μεγάλων προβλημάτων τῆς χώρας μας ἀπὸ τὸν Πελοποννησιακὸ πόλεμο ὡς τὸ Κυπριακό, «Σοφία τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ» καὶ «Σύγχρονη Ἰλιάδα». Τὴν τελευταία θ' ἀποτελέσουν σύντομα πορτραῖτα προσωπικοτήτων τῆς σύγχρονης ἑλληνικῆς ζωῆς.

Ἐπειδὴ τὰ φίλμ αὐτὰ ἔχουν ἤδη προπωληθῇ στὸ Βέλγιο, στὴν Ὁλλανδία, στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες καὶ σὲ ἄλλες χῶρες τῆς Ἀμερικῆς, ἡ ἑλληνικὴ κυβέρνησις μπροστά στὸ μέγεθος τῆς προσοδολῆς, ποὺ θὰ ἐξασφαλίσουν στὴ χώρα μας, ἀποφάσισε ν' ἀναλάβῃ ὅλα τὰ ἔξοδα ταξιδιοῦ καὶ φιλοξενίας τοῦ συνεργείου καὶ νὰ πάρῃ σὲ ἀντάλλαγμα ἀπὸ μιὰ κόπια σὲ τιμὴ κόστους. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν κ. Λοῦδρο, ἀναφέρονται τὰ ὀνόματα τοῦ Ζὰν — Μαρὶ Ντρῶ, ποὺ θεωρεῖται ὁ καλύτερος σκηνοθέτης τῆς γαλλικῆς τηλεοράσεως, καὶ ἴσως Εἰρήνης Παπᾶ.

★ Ἡ ἀμερικανικὴ ἑταιρία «Κολούμπια» γυρίζει στὴν Κέρκυρα ἕνα μικροῦ μήκους ντοκυμανταὶρ, ποὺ προορίζεται γιὰ τὴν τηλεόρασι. Ἔχει γιὰ τίτλο: «Σὲ ἀναζήτησι τοῦ Ὀδυσσέως» καὶ βασίζεται στὸ ὁμώνυμο βιβλίο τοῦ Μπράντφορντ, ποὺ ἔχει γιὰ θέμα τὶς ὁμηρικὲς περιπλανήσεις τοῦ βασιλέως τῆς Ἰθάκης. Ἐνεργὸ μέρος στὸ ντοκυμανταὶρ παίρνει καὶ ὁ ἐγκατεστημένος στὴν Κέρκυρα ἑλληνολάτρης κ. Λώρενς Ντάρριλ.

★ Ὁ Ν. Μάτσας παρουσίασε στὴ Φιλοσοφικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν τὸ ντοκυμανταὶρ του «Ὁ ἅγιος τῆς Σκιάθου», ποὺ ἔχει γιὰ θέμα τὴ ζωὴ τοῦ διηγηματογράφου Ἀλεξάνδρου Παπαδιαμάντη. Τὸ μικροῦ μήκους αὐτὸ φίλμ γυρίστηκε στὴ Σκιάθο, στὸ "Ἁγιο Ὄρος καὶ στὴν Ἀθήνα.

★ Στὸ Λονδῖνο βρέθηκε νεκρὸς μέσα στὸ μπάνιο του, ὁ γνωστὸς Ἕλλην συνθέτης Γιώργος Μελαχρινός. Εἶχε γεννηθῇ στὸ Λονδῖνο πρὶν ἀπὸ 56 χρόνια, ἀπὸ Ἕλληνες γονεῖς, καὶ εἶχε γίνει διάσημος μὲ τὸ ὄνομα Τζὼρτζ Μελακρίνο. Εἰδικότης του ἦταν ἡ γλυκειὰ σερενάτα, ποὺ ἐκτελοῦσε μιὰ 40μελὴς ὀρχήστρα ἐγχόρδων. Ὁ ἴδιος ἐπαιζε ὅλα τὰ ὀργανα, ἐκτὸς ἀπὸ ἄρπα καὶ πιάνο.

Κατὰ τὸν Β' Παγκόσμιο πόλεμο, ὁ Τζὼρτζ Μελακρίνο ἦταν διευθυντὴς τῆς βρεττανικῆς μπάντας τοῦ Συμμαχικοῦ Ἐκστρατευτικοῦ Σώματος, στὴν Εὐρώπη. Μετὰ τὸν πόλεμο, ἡ μπάντα αὐτὴ δὲν διελύθη, ἀλλὰ ἐξακολούθησε νὰ ὑφίσταται, σὰν ἰδιωτικὴ ἐπιχείρησι.

★ Ἡ Ζωὴ Λάσκαρη ἀναγκάστηκε νὰ ἀποχωρήσῃ γιὰ μερικὲς μέρες τὴν ἀγαπημένη της «Μερσεντὲς». Ἕνα βυσσινὶ καμπριολὲ 220 Σ.Ε. καὶ νὰ τὴν παραδώσῃ στὸ συνεργεῖο. Μιὰ μοιραία «συνάντησι» μ' ἕνα ταξὶ τῆς στραπατσάρησε τὸ μπροστινὸ φτερό.

Τὸ τρακάρισμα ἔγινε στὴ διασταύρωσι τῶν ὁδῶν Ἀναπήρων Πολέμου καὶ Δεινοκράτους καὶ ὅσοι ἔτυχε νὰ βρεθοῦν ἐκεῖ, βλέποντας τὴ Ζωΐτσα, πίστεψαν πὼς ἐπρόκειτο γιὰ γύρισμα ταινίας.

Τὸ περίεργο εἶναι ὁτι, λίγες μέρες πρίν, ἡ Ζωΐτσα εἶχε καὶ ἕνα ἄλλο αὐτοκινητικὸ δυστύχημα, στὸ δρόμο τοῦ Σουνίου καὶ στὴν μοιραία στροφὴ τοῦ θανατου. Σὲ μιὰ σκηνὴ τοῦ φίλμ τοῦ «Ἡ ἱστορία μιᾶς ζωῆς» ὁ Γιάννης Δαλιανίδης θέλει τὴν ἡρωίδα του νὰ πέφτῃ μὲ τὸ αὐτοκίνητό της στὴ θάλασσα καὶ νὰ σκοτώνεται. Καὶ τὸ μὲν αὐτοκίνητο ἔπεσε στ' ἀλήθεια, ἀλλὰ τὴ Ζωΐτσα εἶχε ἀντικαταστήσῃ μιὰ ἄλλη... κούκλα!

★ Ὁ Ἑλληνοαμερικανὸς σκηνοθέτης καὶ παραγωγὸς τῶν Κρίστιαν προετοιμάζει στὴν Ἀθήνα, ὅπου βρίσκεται ἀπὸ ἡμερῶν, δύο ταινίες του, ποὺ θὰ γυριστοῦν ἐξ ὁλοκλήρου στὴν Ἑλλάδα, μὲ ξένους καὶ Ἕλληνες καλλιτέχνες. Τὸ πρῶτο ἀπὸ τὰ δυὸ φίλμ εἶναι ἕνα ἔργο ἀγάπης καὶ τρόμου, τοῦ ὁποίου τὸ σενάριο ἔγραψε ὁ ἴδιος ὁ Κρίστιαν καὶ τὸ ἐπεξεργάζεται τώρα ὁ Νίκος Φωσκόλος. Θὰ πρωταγωνιστήσουν σ' αὐτὸ ὁ Κὰρκ Ντράκης καὶ ἡ νεαρὰ Ἀμερικανίδα Κάθριν Μίτσελ. Τὸ δεύτερο φίλμ θὰ εἶναι μιὰ κωμωδία, μὲ τὸν τίτλο «Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ ἦταν ἕνα λευφορεῖο...».

★ Ὁ Γιάννης Βόγλης, ποὺ πῆγε στὸ Λονδῖνο, γιὰ νὰ βρίσκεται κοντὰ στὴν Ἀγγλίδα σύζυγό του γιὰ τὸν τοκετὸ τῆς, ἐπροβληθῆκε τῶς ἐκεῖ παραμονῆς τοῦ, γιὰ νὰ γίνῃ δισάμεσος, ξυλοκοπώντας τὸν Πὴτερ Ὄ' Τούλ, τὸν συνομήλικο «Λώρενς τῆς Ἀραβίας».

Τὸ κακὸ ἔγινε σ' ἕνα σπίτι ὁπου εἶχε συγκεντρωθῇ μιὰ καλλιτεχνικὴ συντροφιά. Ὁ Πὴτερ μέθυσε, ὅπως συνήθως, καὶ δήλωσε πὼς δὲν τοῦ ἄρεσε ἡ φάτσα τοῦ Βόγλη. Ὁ Γιάννης δὲ μίλησε καὶ οἱ καινοὶ φίλοι προσπάθησαν νὰ κάνουν τὸν Πὴτερ νὰ λογικευθῇ. Ἐκεῖνος ὅμως συνέχισε, ἀρχισε νὰ μιλᾶ ὑποτιμητικὰ γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ διέταξε τὸν Βόγλη:

—"Ελληνα, φέρε μου νὰ πιῶ!...

Αὐτὸ ἔπερνοῦσε τὰ ὅρια, καὶ ὁ Βόγλης, ἀντὶ νὰ τὸν κεράση, τοῦ ἔστειλε μερικὲς γροθιὲς ποὺ ἔκαναν τὸν Ὄ' Τουλ νὰ τὰ χάσῃ.

"Υστερ' ἀπὸ τὸ ἐπεισόδιο ἡ συντροφιὰ διαλύθηκε, ἀφοῦ ὅλοι ἔκαναν παραπήσεις στὸν Πὴτερ καὶ δικαίωσαν τὸν Βόγλη.

★ Ἐνῶ ὁ Θάνος Κωτσόπουλος ἑτοιμάζει στὴν Ἐπίδαυρο τὸν «Ἀγαμέμνονα», ἕνα θεαμα ὑψηλοῦ ἐπιπέδου, ἡ συζυγός του "Αννα Ραφτοπούλου κατεβήκε πολὺ χαμηλά, στὰ κατεργάγια τῆς Τροὺμπας, γιὰ νὰ ὑποδυθῇ μιὰ «πατρόνα», σὲ μερικὲς σκηνὲς τοῦ φίλμ «Μιὰ σφαῖρα στὴν καρδιά», ποὺ γυρίζει ἐκεῖ ὁ Ζὰν Ντανιέλ Πολέ. Φυσικὰ, στὴν σκηνὴ αὐτὴ πρωταγωνιστεῖ ὁ Σὰμὺ Φρέϋ.

★ Ὁ Γιάννης Ἀργύρης καὶ ἡ Ἑλένη Ἀνουσάκη γιορτάζουν προ ἡμερῶν στὴ Λιτόχωρο μιὰ δραματικὴ σκηνὴ τοῦ ἀγροτικοῦ δράματος «Ἡ μοῖρα ἑνὸς ἄθλιου», στὴν ὁποία ὁ Ἀργύρης πιάνει τὴν Ἀνουσάκη ἀπὸ τὸ ταμπᾶ, ἑτοιμος νὰ τὴν στραγγαλίση γιὰ τὴν ἀπιστία της. Ἡ σκηνὴ γυρίστηκε τόσο φυσικά, ὥστε τὸ συνεργεῖο φοβήθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ πὼς θὰ τὴν ἔπνιγε. Ἐξήγησι: Λίγο πρίν, ἡ Ἀνουσάκη εἶχε ἀξιώσει ἀπὸ τὸν παραγωγὸ τοῦ ἔργου νὰ βάλῃ στὶς διαφημίσεις τὸ ὄνομα τῆς πάνω ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Γιάννη Ἀργύρη.

Ο ΦΑΚΟΣ

— Κι' αὐτὸ εἶναι ἕνα ἐνσταντανὲ ποὺ μοῦ ἔβγαλε ὁ ἄνδρας μου τὸ περασμένο καλοκαίρι στὴν πλάζ!

Δυὸ ἀπὸ τὶς «σεμνὲς» ἐμφανίσεις τῆς Τζίνας Λολομπρίτζιντα στὸ φίλμ «Κούκλες» γύρω ἀπὸ τὸ ὁποῖο γίνεται σήμερα τόσος θόρυβος στὴν Ἰταλία. Τὸ φίλμ θὰ προβληθῇ ἐδῶ κατὰ τὴν προσεχῆ περίοδο, δεδομένου ὁτι ἤδη ἡ Ἑλλὰς ἀγόρασε τρεῖς κόπιες. Λέγεται ὁτι τὸ ἔργο αὐτὸ θὰ δλαφῇ τὴν καρτέρα τῆς Τζίνας. Παντὼς τὸ βέβαιο εἶναι πὼς μὲ τὸ θόρυβο, ποὺ προκάλεσε, νὰ καταρρίψῃ παντοῦ ρεκὸρ εἰσιτηρίων.

Ιταλικόθεμα

Οἱ πιὸ ἐνδιαφέρουσες εἰδήσεις ἀπὸ 14 — 20 Ἰουνίου 1965

14. — Ἡ πριγκίπισσα Σοφία τῆς Ἑλλάδος, στὴν κλινικὴ «Παναγία τοῦ Λορέτο» γέννησε στὶς 12.30 τῆς χθές. Ἔφερε στὸν κόσμο τὴ δεύτερη κόρη της. Τὸ νεογέννητο ζυγίζει 3.600 γραμμάρια, ἔχει γαλάζια μάτια καὶ ξανθὰ μαλλιά. Ὅπως ἀναφέρεται, θὰ τοῦ δώσουν τὸ ὄνομα τῆς βασίλισσας — μητέρας Φρειδερίκης.

— Δυὸ ἑβδομάδες θὰ παραμείνη στὴν Κέρκυρα ἡ πριγκίπισσα τῆς Δανίας Βενεδίκτη κοντὰ στὴν ἀδελφή της Ἄννα — Μαρία, ποὺ περιμένει πολὺ σύντομα τὸ εὐχάριστο γεγονός.

— Ὁ βασιλεὺς Χουσεὶν γλύτωσε τὸν θάνατο. Οἱ γιατροί του ἀνέφεραν ὅτι, κατὰ τὴν διερεύνησι ἐφραϊκῆς ἐπιδρομῆς, ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰορδανίας περνοῦσε ἀπὸ τὴν μεθοριακὴ πόλι Ἀλκιλία. Γιὰ ν' ἀποφύγη κανένα δυσάρεστο ἀπρόοπτο, ὁ ὁδηγός του ἀνέπτυξε μεγάλη ταχύτητα, μὲ ἀποτέλεσμα τὸ αὐτοκίνητο νὰ πέσῃ πάνω σ' ἕνα τοῖχο καὶ ὁ Χουσεὶν νὰ τραυματισθῆ σοβαρὰ στὴν ράχη. Παρέμεινε μιὰ ἑβδομάδα στὸ κρεβάτι καὶ τελικὰ γλύτωσε τὸν κίνδυνο.

— Στὸ Μόναχο συνελήφθη ὁ Κροάτης Μπράνκο Τζέλιτς, μὲ τὴν κατηγορία ὅτι εἶναι ὁ δράστης τῆς ἀποπειρας δολοφονίας τοῦ Γιουγκοσλάβου προξένου. Ὅπως ἀναφέρεται, ὁ Τζέλιτς ἦταν ἡγέτης τρομοκρατικῆς ὀργανώσεως κι' εἶχε συνεργασθῆ μὲ τὰ "Ες — "Ες, κατὰ τὴν διάρκεια τῆς χιτλερικῆς κατοχῆς στὴ Γιουγκοσλαβία. Ὁ ἴδιος ἐνέχεται καὶ στὴ δολοφονία Γιουγκοσλάβων διπλωματῶν, ποὺ ἔγιναν ἐδῶ καὶ τρία χρόνια.

— Ὁ καλύτερος ἀνεμοπόρος τοῦ κόσμου θεωρεῖται σήμερα ὁ Πολωνὸς φοιτητὴς Γιαν Ρομπλένσκυ. Στοὺς διεθνεῖς ἀγῶνες ἀνεμοπορίας, ποὺ ἔγιναν στὴν Ἀγγλία, ἀνεκηρύχθη πρωταθλητὴς ὅλων τῶν κατηγοριῶν.

— Ἑξακόσιοι παιδίατροι ἀπὸ ὅλη τὴν Ἑλλάδα ἔλαβαν μέρος στὸν 4ο Παιδιατρικὸ Συνέδριο, ποὺ ἔγινε στὰ Γιάννενα, στὶς αἰθουσες τῆς Ἑταιρίας Ἠπειρωτικῶν Μελετῶν.

— Στὸ Σικάγο, ἕνα ἑκατομμύριο ἄτομα ὑπεδέχθησαν τοὺς ἀστροναύτες Οὐάιτ καὶ Μακτίβιντ τοῦ «Τζέμινι — 4».

— Σύμφωνα μὲ σχετικὲς ἀνακοινώσεις, στὸ Ἀκρωτήριο Κέννεντυ ἑτοιμάζονται θεαματικὲς διαστημικὲς ἐκτοξεύσεις. Ἔτσι πρόκειται νὰ δοκιμασθῆ ὁ μεγαλύτερος διαστημικὸς πύραυλος τοῦ κόσμου, ὁ «Τιτὰν 36», μὲ ὠστικὴ δύναμι 21.000 λίβρων. Θὰ ἐξαπολυθῆ ὁ «Τίρος — 10», μέγα ἐργαστήριο μετεωρολογικῶν ἐρευνῶν. Ἐπίσης θὰ ἐκτοξευθῆ τὸ διαστημόπλοιο «Μάρινερ — 4», ποὺ θὰ περάσῃ κοντὰ ἀπὸ τὸν "Αρη γιὰ νὰ τὸν φωτογραφήσῃ. Κι' ὕστερα θὰ ἔρθῃ ἡ σειρὰ τῶν ἀστροναυτῶν Κούπερ καὶ Κόνρατ, ποὺ ὑπολογίζεται ὅτι θὰ παραμείνουν ἑπτὰ ἡμέρες καὶ περισσότερο στὸ Διάστημα. Ἔπειτα θὰ σταλοῦν οἱ Σίρα καὶ Στάφορντ, γιὰ νὰ κάνουν δυὸ ἑβδομάδες στὴ Σελήνη γιὰ τὸν «Ἀστέρι καὶ Ἄκομη θὰ ἐκτοξευθῆ ἕνα ἡλιακὸ παρατηρητήριο καὶ πέντε ἄλλοι δορυφόροι.

— Μεγάλες μετακινήσεις στρατιωτικῶν μονάδων γίνονται στὸ Βόρειο Βιετνάμ. Στὴν περιοχὴ τοῦ Ντὸν Χοΐ, ἀποδεκατίσθηκαν συνολικὰ τρία τάγματα Νοτιοβιετναμέζων.

— Βῆμα φιλίας χαρακτηρίστηκε ἡ προσεχὴς ἐπίσκεψι τοῦ στρατάρχη Τίτο στὴ Μόσχα, ποὺ ἐλπίζεται ὅτι θὰ πραγματοποιηθῆ σύντομα.

— Ἐγιναν τὰ ἐγκαίνια τῶν μεγάλων ἀρδευτικῶν ἔργων τῆς κοιλάδος τοῦ Παμίσου. Μὲ αὐτὰ τὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ, θὰ μποροῦν γ' ἀρδευθοῦν 83.000 στρέμματα. Ἡ δαπάνη τοῦ ἔργου ὑπολογίστηκε σὲ 360 ἑκατομμύρια δραχμές.

— Δραματικὲς ὧρες ἔζησαν δυὸ χιλιάδες ἐπιβατες τριῶν ὑπογείων συρμῶν τῆς περιοχῆς τοῦ Μπρούκλιν. Τὰ τραῖνα, λόγω βλάβης τῶν καλωδίων τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρευματος, σταμάτησαν μέσα στὴ σήραγγα περισσότερο ἀπὸ τρεῖς ὧρες. Ὅταν ἄρχισαν καὶ πάλι νὰ λειτουργοῦν, πολλὲς δεκάδες ἀτόμων μεταφέρθηκαν στὰ νοσοκομεῖα, γιατὶ εἶχαν λιποθυμήσει ἀπὸ τὸ φόβο τους ἢ εἶχαν πάθει νευρικὸ κλονισμό. Ἐπίσης πολλοὶ ἀρρώστησαν ἀπὸ τὸν καπνὸ ποὺ ἀνέπνευσαν. Ἔπαθαν δηλητηρίασι ἀπὸ τὸ μονοξείδιο τοῦ ἄνθρακος.

— Στὴν ἰταλικὴ πόλι Βέλια, ὅπου ὑπολογίζεται ὅτι κατὰ τὴν ἀρχαιότητα βρισκόταν ἡ ἑλληνικὴ πόλι Ἐλέα, ἔδρα τῆς φημισμένης Σχολῆς τοῦ Παρμενίδη, οἱ ἀρχαιολογικὲς ἀνασκαφὲς ἔφεραν σὲ φῶς μιὰ

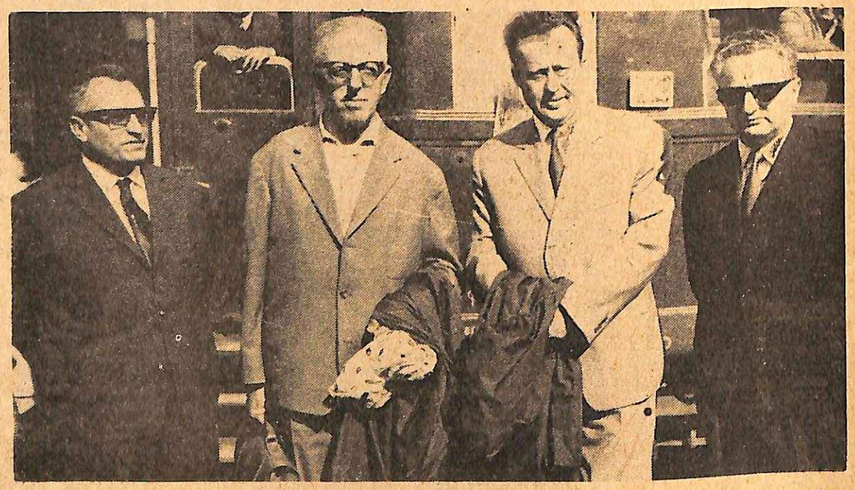

Οἱ Βούλγαροι συγγραφεῖς Κάλτσεφ, Δήμωφ, Γιάγκωφ καὶ Ἀρσένωφ, ποὺ ἀφίχθησαν στὴν Ἀθήνα, προσκεκλημένοι τῆς Ἑταιρίας Ἑλλήνων Λογοτεχνῶν. Θὰ μείνουν δέκα ἡμέρες στὴν Ἑλλάδα.

μεγάλη ἀψίδα ἐκπληκτικῆς γεωμετρικῆς τελειότητας. Εἶναι κατασκευασμένη ἀπὸ ροδόχροο μάρμαρο καὶ ἀνατρέπει τὶν ὅποψι ὅτι οἱ Ρωμαῖοι δημιούργησαν αὐτὸ τὸ ἀρχιτεκτονικὸ εἶδος. Τὸ ἀρχαιολογικὸ εὕρημα θεωρεῖται τόσο σημαντικό, ὅσο καὶ ἡ Ἀφροδίτη τῆς Μήλου. Ἐπίσης ἀνεκαλύφθη μιὰ ἐπιγραφή, ποὺ ἀποκαλύπτει ὅτι ὁ μεγαλος φιλόσοφος Παρμενίδης ἐξασκοῦσε σὰν ἐπαγγελμα τὴν ἰατρική.

— Ἡ δημοφιλέστερη ἠθοποιὸς τῆς Πολωνίας, ἡ Ἐλβίετα Ζυγβέσκα, ποὺ ἔχει τιμηθῆ μὲ τὸ ἀνώτατο παράσημο τῆς Πολωνίας, τὴν Χρυσὴ Μάσκα, παντρεύτηκε τὸν ἀντιπορσὶ τῶν "Ταϊμς τῆς Νέας Υόρκης Ντάσιντ Χάλμπερσταμ. Οἱ γάμοι ἔγιναν στὴ Βαρσοβία καὶ θεωρήθηκαν μεγάλο κοσμικὸ καὶ καλλιτεχνικὸ γεγονός.

— Πολλοὶ ξένοι ἐπιστήμονες πιστεύουν στὴν ὕπαρξι ἑνὸς ἀνώτερου πολιτισμοῦ στ' ἄλλα πλανητικὰ συστήματα τοῦ Σύμπαντος. Αὐτὲς οἱ ἀποψεις διατυπώθηκαν στὴν Ἐπιστημονικὴ Διάσκεψι τῶν Ἀστρονόμων, ποὺ ἔγινε στὴ Μόσχα. Ἐπίσης ὑποστηρίχθηκε ὅτι τὸ σῆμα «ΣΤΑ — 102» ἔχει ἀποσταλῆ ἀπὸ ὄντα μὲ πολὺ ἀνώτερο πολιτισμό.

— Δυὸ διασημοι καλλιτέχνες τῆς "Οπερας, ὁ Ἰταλὸς βαρύτονος Τιτο Γκόμπι κι' ὁ Ἀμερικανὸς τενόρος Τζὼν Βίκερς, ἦρθαν στὴν Ἀθήνα. Θὰ λάβουν μέρος στὸν «Ὀθέλλο» τοῦ Βέρντι, ποὺ θὰ παρουσιάσῃ ἡ «Λυρικὴ Σκηνὴ» στὸ Ὠδεῖο Ἡρώδου.

— Εἴκοσι ἔθνη συνεργάζονται στὴν κατασκευὴ τοῦ μεγάλου δρόμου, ποὺ θὰ συνδέσῃ τὴν Εὐρώπη μὲ τὴν Ἀσία. Τὸ μῆκος του θὰ εἶναι 55.000 χιλιόμετρα καὶ θὰ γίνῃ μὲ τὴν προστασία τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν. Τὸ ἀπέραντο ὁδικὸ δίκτυο ποὺ θὰ κατασκευασθῆ ἡ Ἀσία, θὰ ἐπιτρέψῃ στοὺς Εὐρωπαίους νὰ τὴν διασχίζουν μὲ αὐτοκίνητο. Ὁ δρόμος αὐτὸς θὰ ἐξυπηρετήσῃ ἑπτακόσια ἑκατομμύρια ἄτομα. Θὰ ἀρχίζῃ ἀπὸ τὴν Τουρκία καὶ θὰ καλύπτῃ ὅλες τὶς χῶρες τῆς Ἀσίας, μέχρι τὴ Στιγκαπούρη καὶ τὴν Ἰνδονησία. Ὑπολογίζεται ὅτι, μὲ τὴν βοήθεια τῶν μηχανικῶν καὶ τῶν τεχνικῶν ὅλων τῶν ἐνδιαφερομένων χωρῶν, ὁ δρόμος αὐτὸς θὰ εἶναι ἕτοιμος μέσα σὲ δυὸ χρόνια.

— Ὁ βασιλιὰς τοῦ Μαρόκου Χασὰν Β' κήρυξε τὴν χώρα του σὲ κατάστασι ἐκτάκτου ἀνάγκης, προσέφυγε στὸ ἄρθρο 35 τοῦ Συντάγματος καὶ δήλωσε ὅτι το Σύνταγμα θὰ ἀναθεωρηθῆ καὶ θὰ ὑποβληθῆ σὲ λαϊκὸ δημοψήφισμα. Ὁ νεαρὸς μοναρχης τοῦ Μαρόκου, δὲν ἔχει διάθεσι νὰ θὰ ξένους νὰ ρυθμίζουν τὴν τύχη τοῦ λαοῦ του καὶ προτίμησε νὰ κηρύξῃ βασιλικὴ δικτατορία.

— Ἡ πρώτη φουρνιὰ ἀπὸ χαριτωμένες Γαλλίδες μιας ἦρθε στὴν Κέρκυρα, στὸ φημισμένο πιὰ «Κλάμπ Μεντιτερανέ». Εἶναι πενταμορφιὲς. Οἱ περισσότερες εἶναι ὁλομόναχες κι' ἀποφασισμένες νὰ χαροῦν τὸν ἥλιο καὶ τὴν ἑλληνικὴ θάλασσα.

— Ἡ ζωὴ εἶναι διαλογος μεταξὺ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ Δημιουργοῦ του. Ὅλες οἱ ἐκδηλώσεις τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς εἶναι μέρος αὐτοῦ τοῦ διαλόγου. Αὐτὰ ἀπεστηριζε ὁ διάσημος φιλόσοφος καὶ καθηγητὴς τῆς Θεολογίας Μάρτιν Μπούμπερ, ποὺ πέθανε, σὲ ἡλικία 87 χρόνων, στὴν Ἱερουσαλήμ.

— Ἐπιστημονικὴ ὁμάδα, τῆς ὁποίας ἡγεῖται ὁ Ἐλβετὸς καθηγητὴς Ζὰκ Πικάρ, θὰ ἐγκαταστήσῃ στὶς ἀμερικανικὲς ἀκτὲς τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὑποβρύχιο βάσι γιὰ τὴ μελέτη τοῦ ρεύματος τοῦ Γκόλφ Στρήμ.

— Συνῆλθε στὴν Ἀθήνα τὸ Παγκόσμιο Συνέδριο Γυναικῶν Νομικῶν. Σ' αὐτὸ λαμβάνουν μέρος ἀντιπροσωποι ἀπὸ 31 χώρες.

15. — Ὁ ὑπουργὸς Ἐθνικῆς Ἀμύνης κ. Π. Γαρουφαλιὰς ἐνημέρωσε τὸν Πρόεδρο τῆς Κυβερνήσεως κ. Γ. Παπανδρέου, σχετικῶς μὲ τὶς συνομιλίες ποὺ εἶχε στὴ Ρώμη. Τοῦ ἔκαμε γνωστὸ ἐπίσης ὅτι ὁ Ἰταλὸς ὑπουργὸς Ἐθνικῆς Ἀμύνης κ. Ἀντρεότσι πρόκειται νὰ εἰσηγηθῆ στὴν κυβέρνησι τὴν παροχὴ οἰκονομικῆς βοηθείας πρὸς τὴν Ἑλλάδα μέσω τοῦ ΝΑΤΟ.

— Ἡ αἰσθητικὸς Καιτη Ρόζα διέθεσε δυὸ ἑκατομμύρια δραχμὲς γιὰ νὰ κτισθῆ Γηροκομεῖο. Τὸ ἔργο θὰ

Χρονικά

κοινὸ κι' ὁ λαὸς ξετρελλάθηκε μαζί τους καὶ τάχθηκε ἀνεπιφύλακτα μὲ τὸ μέρος τους. "Ετσι, ἐλπίζεται ὅτι πολὺ σύντομα ἡ Κυβέρνησι τῆς Ἰταλίας θὰ κάνη δεκτὰ τὰ δίκαια αἰτήματά τους.

— Ἀεροσκάφος κατέπεσε στὴ Μάγχη, λόγω πυκνῆς ὁμίχλης. Ὁ πιλότος σκοτώθηκε καὶ χάθηκε στὰ κύματα. Οἱ τρεῖς ἄλλοι ποὺ ἐπέβαιναν τοῦ ἀεροπλάνου, περισυνελέγησαν τραυματισμένοι, ἀπὸ ἕνα ναυαγοσωστικό.

16. — Γιγαντιαῖο, σοβιετικὸ μεταγωγικὸ ἀεροσκάφος τὸ «Μαμοὺθ ΑΝ — 22», προσγειώθηκε στὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Μπουρζέ. Μπορεῖ νὰ μεταφέρῃ 720 ἐπιβάτες καὶ σηκώνει ἀνετα βάρος 80 τόννων. Ἐκάλυψε τὴν ἀπόστασι ἀπὸ τὴ Μόσχα στὸ Παρισι σὲ πέντε ὧρες, χωρὶς κανένα σταθμὸ ἀνεφοδιασμοῦ. Ὁ σχεδιαστὴς του, σὲ σχετικὴ συνέντευξι, δήλωσε ὅτι τὸ τετρακινητήριο αὐτὸ ἀεριωθούμενο ἔχει τόσο ἐκπληκτικὴ εὐστάθεια, ποὺ μπορεῖ νὰ μεταφέρῃ τὰ πιὸ ἐτερόκλιτα πράγματα, ἀπὸ αὐγὰ μέχρι βάρκες. Εἶναι δὲ τὸ οἰκονομικώτερο ἀπὸ ὅλα τὰ σύγχρονα μέσα μεταφορῶν. Τὸ ἀεροσκάφος θὰ ἐπιδειχθῆ στὸ ρωσικὸ περίπτερο τῆς Ἀεροπορικῆς Ἐκθέσεως τοῦ Παρισιοῦ.

— Ὁ καθηγητὴς Μάνφρεντ φὸν Ἀρντένε ἐκφράζει τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ σημειωθῆ πραγματικὴ πρόοδος στὸν ἀντικαρκινικὸ ἀγῶνα, χάρις σὲ μιὰ νέα μέθοδο καταστροφῆς τῶν καρκινικῶν κυττάρων μὲ τὴν ὑψηλὴ θερμοκρασία καὶ μὲ χημικὲς οὐσίες.

— Τὸ Σωματεῖο Ἑλλήνων Ἠθοποιῶν διαμαρτύρεται γιὰ τὶς ἀποφάσεις τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ὑπηρεσίας, νὰ μὴ ἐπιτρέπῃ παραστάσεις νεοελληνικῶν ἔργων στὰ ἀρχαῖα θέατρα, μὲ τὸ αἰτιολογικὸ τῆς διαφυλάξεως τῆς ἱερότητας τῶν χώρων. Αὐτό, τὸ ΣΕΗ τὸ θεωρεῖ ἀκατανόητο ὅταν, ὅπως ἀναφέρει, ἐμφανίσθηκαν σὲ ἀρχαῖα θέατρα ξένα ἐλαφρὰ συγκροτήματα ἢ μεμονωμένοι καλλιτέχνες. Συγκεκριμένα, ἀναφέρεται στὴν ἐμφάνισι στὸ Ὠδεῖο Ἡρώδου τοῦ Φράνκ Σινάτρα καὶ ἀμερικανικῆς ὀρχήστρας τζὰζ τοῦ ναυτικοῦ, καθὼς καὶ τοῦ Ζὼρζ Γκεταρῦ στὸ Θέατρο τοῦ Διονύσου.

— Ἡ ἀνακάλυψις μιᾶς ἐντελῶς νέας κατηγορίας ἀστρονομικῶν ἀντικειμένων, τῶν ἡμιαστρικῶν γαλαξιῶν, θεωρεῖται σημαντικὸ ἐπιστημονικὸ γεγονός. Πιστεύεται ὅτι θὰ βοηθήσῃ στὴν ἐπίλυσι τῆς μεγαλειτερης ἀστρονομικῆς διαφωνίας τῆς ἐποχῆς μας — ἂν δηλαδὴ τὸ Σύμπαν κατάγεται ἀπὸ μιὰ γιγαντιαία ἔκρηξι ποὺ σημειώθηκε ἐδῶ καὶ 12.000 ἑκατομμύρια χρόνια, ἢ ἂν ἡ κατάστασι παραμένῃ πάντα ἡ ἴδια. Ὁ καθηγητὴς Ἄλλαν Σανταγὶς, τοῦ Τεχνολογικοῦ Ἱνστιτούτου τῆς Καλιφόρνιας, ὑποδηπτίζει ὅτι τὰ ἀνακαλυφθέντα ἀστρονομικὰ ἀντικείμενα δείχνουν ὅτι το Σύμπαν εἶναι δημιούργημα μιᾶς μεγάλης ἐκρήξεως, ὅτι ἡ ἐπέκτασις τοῦ Σύμπαντος ἐπιβραδύνεται κι' ὅτι πιθανῶς πάλλεται μιὰ φορὰ κάθε 82 δισεκατομμύρια χρόνια.

— Τηλεκατευθυνόμενο ρομπὸτ κατασκευάσθηκε στὸν "Αγιο Φραγκίσκο. Ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ σηκώνῃ μόνο βάρη στὸς βραχίονές του καὶ χειρίζεται ἐργαλεῖα γιὰ τὴν ἐκτέλεσι πολλῶν ἀσπόνων ἐργασιῶν. Ἔχει ἀκόμη τέσσερα μάτια, ποὺ τὸ βλέμμα τους εἶναι τόσο ὀξύ, ὥστε μποροῦν νὰ ξεχωρίσουν ἕνα ἀντικείμενο μεγέθους στυλογράφου ἀπὸ ἀπόσταση ἑνὸς μιλίου. Σηκώνει βάρος 600 λιβρῶν καὶ πετὰ σὰν ἑλικόπτερο.

— Πάνω ἀπὸ τὴν ἀμερικανικὴ βάσι τοῦ Φόρτ Ἀπένινγκ, συναρρούσθη σαν δυὸ ἀλκοτρατα που μετέφεραν στρατιῶτες, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ σκοτωθοῦν 18 ἄτομα.

— Οἱ κάτοικοι τοῦ Παρισιοῦ, ποὺ παρακολουθοῦσαν μιὰ ἀεροπορικὴ ἐπίδειξι στὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Μπουρζ: μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς Ἀεροπορικῆς Ἐκθέσεως, ἐγίνοντο θεατὲς μιᾶς ἀπεργιαρραιτης ἀνθρώπινης τραγωδίας: Ἀμερικανικὸ ἀεροσκάφος τύπου «Β — 58» προερχόμενο ἀπὸ τὴν ἀμερικανικὴ βάσι τοῦ Τορεγιὸν τῆς Ἱσπανίας, ἐτοιμαζόταν νὰ προσγειωθῆ, ὅταν ἐαφνικὰ ἔπαθε βλάβη, συνετρίβη στὸ ἔδαφος κι' ἁρπαξε φωτιά. Ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἄνδρες τοῦ πληρώματός του, διασώθηκαν οἱ δυό, πρὶν ὁλοκληρωθῆ ἡ καταστροφὴ του.

— Ὁ Ρῶσσος κατασκευαστὴς ἀεροσκαφῶν Τοπόλιεφ, ποὺ σειρες ὁλόκληρες ἀεροπλάνων διαφόρων τύπων φέρουν τ' ἀρχικά του ὀνόματός του, δήλωσε στὸ Παρίσι ὅτι τὸ μέλλον τῆς ἀεροπορίας ἀνήκει στὰ μεγάλα ἀεριωθούμενα, ποὺ θὰ μεταφέρουν 300 ἐπιβάτες σὲ κάθε ταξίδι τους.

— Τὸ Πὼλ Πὴρσον, σμηναγὸς καὶ ἥρως τοῦ Β' Παγκοσμίου πολέμου, ἐπέστρεψε ταχυδρομικῶς τὸ μετάλλιο τῆς Βρεταννικῆς Αὐτοκρατορίας στὴ Βασίλισσα Ἐλισσάβετ, γιατί, λεῖ μόνο τοὺς κοινωνιολόγους ἀλλὰ καὶ τὶς κυβερνήσεις τῶν διαφόρων χωρῶν, γιατὶ ἡ μοναχικὴ ζωὴ τῶν ἀτόμων δημιουργεῖ πλῆθος ἀπὸ προβλήματα. Τὸ κράτος, ἀπὸ ἀπόψεως φόρων, πάντα ὑπελόγιζε στὴν συγκροτημένη οἰκογένεια. Ἂν ἡ αὐριανὴ κοινωνία ἔχῃ τὸ πιὸ σημαντικὸ ποσοστὸ ἀνυπάντρων, τότε ὁ κρατικὸς μηχανισμὸς θὰ ναυαγήσῃ. Γι' αὐτό, κάθε κράτος θὰ πρέπει ν' ἀναθεωρήσῃ τὶς ἀποφάσεις του γιὰ τὶς γυναίκες ἢ καὶ τοὺς ἄντρες ποὺ ζοῦνε μόνοι τους. Τὸ θέμα ἐφθασε στὴν Οἰκονομικὴ καὶ Κοινωνικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ ΟΗΕ, ἡ ὁποία καὶ μελέτα ἂν θὰ πρέπει νὰ ἐπιβληθῆ φορολογία στοὺς ἀνυπάνδρους. Τὸ οἰκονομικὸ αὐτὸ μέτρο ἐλπίζεται ὅτι, στὸ προσεχὲς μέλλον, θὰ βγάλη ἀπὸ τὸ ἀδιέξοδο πολλὲς χῶρες.

— Ὁ ἀστυφύλακας Π. Κλουδᾶς, μὲ μιὰ μικρὴ εἰδικὴ λέμβο, ξεκίνησε γιὰ νὰ κάνη ἕνα ταξίδι ἀπὸ τὸν Πειραιὰ μέχρι τὴν Ἰταλία. Ὑπολογίζει ὅτι, μὲ εἴκοσι ἡμέρες κωπηλασίας, θὰ φθάση στὰ ἰταλικὰ παράλια.

17. — Ἀπὸ τὸ ἀεροπλανοφόρο «Κρόταν» ξεφορτώθηκαν στὸ Παλαιὸ Φάληρο ἀεροπλάνα τύπου «Φ — 5», γιὰ τὶς ἀνάγκες τῆς Ἑλληνικῆς Ἀεροπορίας. Τὰ «Φ — 5» ἔχουν μῆκος 14 μέτρων, ἀνοιγμα πτερύγων 7,5 μ. καὶ εἶναι σὲ θέσι νὰ μεταφέρουν κατευθυνόμενα βλήματα, πυραύλους καὶ πολεμοφόδια σὲ διάφορους συνδυασμούς. Ἐπίσης στὸ λιμάνι τοῦ Πειραιῶς κατέπλευσε τὸ ὑπερωκεάνιο «Τρίαινα», ποὺ παραχωρήθηκε ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ στὴν Ἑλλάδα. Τὸ νέο ὑπερωκεάνιο εἶναι της κλάσεως τοῦ Β' Παγκοσμίου πολέμου, ἐγίναν ὅμως σ' αὐτὸ διάφορες προσθῆκες ποὺ τὸ ἐξασφαλίζουν.

— Δώδεκα εἰδικοὶ ἐπιστήμονες, μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν δόκτορα Μάξ Ντέρμοτ, καθηγητὴ τῆς γεωφυσικῆς στο Πανεπιστήμιο τοῦ Χάρβαρτ, μεταμόσχευσαν συκώτι νεοσαγμένου χοίρου σὲ μιὰ ἀρρωστη, μὲ ἀξιοθαύμαστη ἐπιτυχία. Τὸ συκώτι τοῦ χοίρου λειτουργεῖ περίφημα, ἀντικαθιστώντας τὸ συκώτι τῆς ἀρρωστης γυναίκας, ποὺ εἶχε καταστροφὴ ἀπὸ τὴν πάθησί της.

— Σ' ἐκτενεῖς ἀνακοινώσεις του, ὁ ὑπουργὸς ἀναπληρωτὴς Συντονισμοῦ κ. Ἀνδρέας Γ. Παπανδρέου ἐτόνισε ὅτι ὑπῆρξαν εὐνοϊκὲς οἱ ἐξελίξεις τῆς Ἑλληνικῆς Οἰκονομίας τοὺς πρώτους μῆνες τοῦ χρόνου κι' ὅτι παραμένουν αἰσιόδοξες οἱ προβλέψεις γιὰ ὅλο τὸ 1965.

— Ἡ ἀστυνομία τῆς Ἐλβετίας καὶ τῆς Γαλλίας ἔχει ἀναστατωθῆ ἀπὸ τὴν μυστηριώδη ἐξαφνισι τοῦ ἀνεψιοῦ τοῦ ἐφοπλιστοῦ κ. Γ. Γουλανδρῆ ἀπὸ τὸ Κολλέγιο τοῦ Ρόλ. Ὁ 17ὸς Νικόλαος Ντιμπάσης εἶχε φύγει μὲ μόνο διακόσια φράγκα στὴν τσέπη του. Τελευταῖα, οἱ πληροφορίες τῆς ἀστυνομίας τὸν ἔφεραν ὅτι εἶχε παραμείνει σ' ἕνα ξενοδοχεῖο τῆς Ντιζόν, στὸ «Σαὶν Μισέλ». Μὰ ἀπὸ τότε χάθηκαν τὰ ἴχνη του. Πιστεύεται ὅτι ἔχει καταφύγει στὸ Παρισι. Κι' ἐκεῖ στρέφονται περισσότερο οἱ ἔρευνες τῶν ἀστυνομικῶν. Μὲ αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι ἀσχολεῖται καὶ το ἀρμόδιο τμῆμα τῆς Ἰντερπόλ. Στὶς ἀναζητήσεις, μετέχει καὶ ὁ ἐφοπλιστὴς κ. Κ. Γουλανδρῆς, ἀνησυχώντας δικαίως γιὰ τὴν τύχη τοῦ ἀνεψιοῦ του, ποὺ δὲν εἶχε κανένα λόγο νὰ φύγη ἀπὸ τὸ κολλέγιο, ποὺ σπούδαζε.

— Τὸ αὐτοκίνητο τοῦ ἐφοπλιστοῦ Γεωργίου Σταύρου Λιβανοῦ, ἕνα θαυμάσιο σπὸρ «Φερράρι», κοντὰ στὸ Λονδίνο συνεκρούσθη μὲ ἄλλα τρία αὐτοκίνητα. Τραυματισθήκε ἡ συνεπειάτες του δὶς Λαβίνια Γουντχάουζ, 21 χρόνων, κόρη "Αγγλου εὐγενοῦς. Ὁ κ. Λιβανὸς τὸ 1963 ἐκληρονόμησε 60 σκαφη, ἀξίας διακοσίων πενήντα ἑκατομμυρίων δολλαρίων.

— Κοντὰ στὴν πόλι Μάνσφηλντ τῆς Νενσυλβανίας, σ' αὐτοκινητικὸ δυστύχημα, τραυματίσθηκε σοβαρὰ ὁ συνταγματάρχης Δ. Κωστελέτος, στρατιωτικὸς ἀκόλουθος τῆς Ἑλληνικῆς Πρεσβείας στὴν Οὐάσιγκτον. Ὁ κ. Κωστελέτος μετεφέρθη ἐπειγόντως στὸ νοσοκομεῖο τοῦ Βλόσμπουργ. Ἡ γυναίκα του ποὺ τὸν συνώδευε στὸ

Οἱ 15 Κύπριοι δήμαρχοι, ποὺ μετέχουν στὸ Δ'. Συνέδριο Δημάρχων καὶ Κοινοταρχῶν ποὺ ἄρχισε στὴν Ἀθήνα, μὲ τὸν Δήμαρχο Ἀθηναίων κ. Γ. Πλυτὰ φωτογραφούμενοι κατὰ τὴν ἄφιξί τους στὸν ἀερολιμένα τοῦ Ἑλληνικοῦ.

ταξίδι, δὲν ἔπαθε τίποτε. Τὸ δυστύχημα ἔγινε, γιατὶ το αὐτοκίνητο παρεξέκλινε ἀπὸ το κατάστρωμα τοῦ δρόμου καὶ κτύπησε στὸ κιγκλίδωμα γεφύρας.

18. — Οἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖες καὶ ἡ Βρεταννία μελετοῦν τὴν δημιουργία πολυμεροῦς πυρηνικῆς δυνάμεως στὸν Ἰνδικὸ Ὠκεανό, μὲ σκοπὸ τὴν προστασία τῶν χωρῶν τῆς Ἀσίας ἀπὸ τὴν κομμουνιστικὴ Κίνα.

— Τονίζεται ὅτι ἡ χρησιμοποίησι τῶν πυρηνικῶν βομβαρδιστικῶν — χωρὶς πυρηνικὲς βόμβες, προς το παρὸν — τῆς Ἀμερικανικῆς Ἀεροπορίας εἶναι μιὰ σαφὴς προειδοποίησις πρὸς τὴν Λαϊκὴ Κίνα καὶ το Βόρειο Βιετνάμ ὅτι ἡ Ἀμερικὴ ἔχει πάρει τὴν ἀπόφασι νὰ μὴ ἀφήσῃ νὰ καταλυθῇ ἡ ἀνεξαρτησία τοῦ Νοτίου Βιετνάμ.

— Ἀναζητεῖται ἤδη ὁ κοσμοναύτης, ποὺ θὰ κάνη το ταξίδι στὸ Διάστημα, χωρὶς ἐπιστροφή. Πραγματικά, σχέδιο ἡ σχετικὴ προετοιμασία αὐτῆς της πτήσεως τοῦ ἐθελοντοῦ, ποὺ θὰ παραμείνῃ στὸ χῶρο τοῦ Διαστήματος μέχρι το τέλος τῆς ζωῆς του, ἀποστέλλοντας ὡς τὴν τελευταία του στιγμὴ τὶς ἐπιστημονικὲς παρατήρησεις του. Ρώσοι ἐπιστήμονες ἐδήλωσαν: «Τέτοια πτῆσι εἶναι σφαλῶς θὰ πραγματοποιηθῇ καὶ ἀπὸ χρείασθῇ ἡ θυσία ἑνὸς ἐνθουσιώδους.

δους 'Εθελοντοῦ τοῦ Θανάτου».

—Ἐπὶ κεφαλῆς μεγάλης ἀντιπροσωπείας, ἀνεχώρησε γιὰ ἐπίσημη ἐπίσκεψι στὴ Μόσχα ὁ στρατάρχης Τίτο. Σκοπός: Ἡ καλύτερη ἀνάπτυξι τῶν σοβιετογιουγκοσλαβικῶν σχέσεων.

—Τρία παιδιὰ βρῆκαν τραγικὸ θάνατο στὸ χωριὸ Ἀρχοντόπουλο τῶν Ἰωαννίνων, ἀπὸ παλιὰ χειροβομβίδα, ποὺ προσπάθησαν νὰ τὴν ἀνοίξουν.

—Δύο διηπειρωτικὰ βομβαρδιστικὰ «Β — 52», ποὺ προορίζονται κυρίως γιὰ τὴν μεταφορὰ πυρηνικῶν βομβῶν, συνεκρούσθησαν στὸν ἀέρα, ἔξω ἀπὸ τὶς Φιλιππίνες, καὶ κατέπεσαν στὴ θάλασσα.

—Ὁ Πρόεδρος Τζόνσον ἐδήλωσε ὅτι σὲ κάθε στιγμὴ εἶναι πρόθυμος γιὰ διαπραγματεύσεις γιὰ τὴν εἰρήνευσι τοῦ Βιετνάμ. Ἐξέφρασε ἐπίσης τὴν ἱκανοποίησί του πού ἡ Διάσκεψι τῶν Πρωθυπουργῶν τῆς Βρεττανικῆς Κοινοπολιτείας ἀπεφάσισε τὴν ἀποστολὴ πενταμελοῦς ἀντιπροσωπείας στὴ Σαϊγκόν, στὸ Ἀνόϊ, στὸ Πεκίνο, στὴ Μόσχα καὶ στὴν Οὐάσιγκτον, μὲ σκοπὸ τὴν ἐξεύρεσι τρόπου ἐνάρξεως διαπραγματεύσεων. Πάντως, ἄφησε νὰ ἐννοηθῇ ὅτι, χωρὶς καμμιὰ ἀμφιβολία, ὁ πόλεμος στὸ Βιετνὰμ θὰ συνεχισθῇ μὲ ὅλα τὰ μέσα ποὺ ἐγγυῶνται τὴν ἐπιτυχία, ἂν ἡ ἄλλη πλευρὰ δὲν δεχθῇ τὶς διαπραγματεύσεις.

—Ὑστερα ἀπὸ σχετικὲς συννενοήσεις τοῦ ὑπουργοῦ Ἐθνικῆς Ἀμύνης κ. Μακναμάρα στὸ Λονδῖνο, ἀνακοινώθηκε ὅτι ἡ Ἀμερική, γιὰ τὴν ἐνίσχυσι τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ της θὰ προμηθεύεται κάθε χρόνο ἀπὸ τὴ Βρεταννία πολεμικὰ σκάφη ἀξίας 50.000.000 δολλαρίων.

—Μὲ τὴν συνεργασία τῶν διασημων κολλιτεχνῶν τῆς "Οπερας, τῆς σοπράνο Μαρτσέλα Πόμπε, τοῦ βαρύτονου Τίτο Γκόμπι καὶ τοῦ τενόρου Τζὲν Βίκερς, καὶ παρουσία τῆς Διαδόχου Εἰρήνης καὶ μελῶν τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, δόθηκε στὸ θέατρο 'Ηρῴδου Ἀττικοῦ ὁ «Ὀθέλλος» τοῦ Βέρντι.

—Τὰ σωματεῖα τῆς Ζακύνθου πῆραν τὴν πρωτοβουλία νὰ ὀργώνουν κάθε χρόνο συνάντησι «Μεσαιωνικοῦ — Λαϊκοῦ θεάτρου».

—Ὁ Ρῶσσος καθηγητὴς Γ. Κοσίτσκυ, μιλώντας γιὰ τὴν ὑγεία τοῦ ἀνθρώπου, τονίζει τὰ ἀκόλουθα: «Δὲν ὑπάρχει τίποτε ἄλλο πού νὰ εἶναι πιὸ ἐπιτακτικὸ στὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπινου ὀργανισμοῦ, ὅσο ὁ ρυθμός, ἔλεγε ὁ μεγάλος Ρῶσσος φυσιολόγος Ἰ. Π. Παυλώφ. Τεράστια ἀναρρωτικὴ σημασία ἔχει ὁ κανονικὸς καὶ βαθὺς ὕπνος. Σοβαρὴ σημασία ἔχει νὰ νιώθῃ ὁ ἄνθρωπος τὸν ἑαυτό του, ὅταν ξυπνᾶ, ἐντελῶς ξεκούραστο καὶ ἱκανὸ γιὰ ἐργασία. Γιὰ νὰ βελτιώθῃ ὁ ὕπνος, θὰ συμβουλεύαμε τοὺς βραδυνοὺς περιπάτους, καὶ μάλιστα μὲ ὁποιονδήποτε καιρό, καθὼς κα ἰτὸν ὕπνο μὲ ἀνοιχτὸ παράθυρο. Πρέπει νὰ θυμώμαστε ἐπίσης ὅτι ἡ ἄφθονη καὶ ἡ ὀρθολογικὴ τροφὴ δὲν εἶναι καθόλου τὸ ἴδιο πρᾶγμα. Οἱ πανοάζοντες θερμίδες, σὲ συνδυασμὸ μὲ τὸν κακὸ τρόπο ζωῆς καὶ τὴν πνευματικὴ ὑπερκόπωσι, ἐπιταχύνουν τὴν ἀνάπτυξι τῆς ἀρτηριοσκληρώσεως. Ὑπάρχουν δεκάδες παράγοντες, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἐξαρτᾶται ἡ ὑγεία μας καὶ ἡ καλή μας διάθεσι. Ὁ κατάλληλος καὶ καλὸς φωτισμὸς τοῦ τόπου ἐργασίας, ἡ φυσιολογικὰ σκόπιμη θέσι τοῦ σώματος, ὁ κανονικὸς ἐξαερισμός, τὸ ὀρθολογικὸ ντύσιμο, ἡ γυμναστική, ἡ περιοδικὴ διακοπὴ τῆς αὐτοσυγκεντρώσεως, ἡ φιλικὴ ἀτμόσφαιρα στὸ περιβάλλον τῆς ἐργασίας, ὅλα αὐτὰ δὲν ἀποτελοῦν καθόλου μικρολεπτομέρειες. Οἱ γιατροὶ ξέρουν πολὺ καλὰ πόσο σοβαρὸ εἶναι γιὰ τὴν ὑγεία καὶ τὸ αἴσθημα τῆς χαρᾶς καὶ τῆς εὐχαριστήσεως, ὁλικὴ αὐτὸ πού θημιουργεῖται τὶς θετικὲς συγκινήσεις. Καὶ μεγάλη σημασία ἀποκτᾶ γι' αὐτὸ ἡ σωστὴ ἐκλογὴ τοῦ ἐπαγγέλματος, ἡ ἀγάπη σ' αὐτὸ ἡ χαρὰ καὶ ἡ ἱκανοποίησι ποὺ φέρνει ἡ ἀληθινὰ δημιουργικὴ ἐργασία.

—Τὸ Θέατρο Τέχνης θὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Σοβιετικὴ Ἕνωσι ὅπου θὰ δώσῃ 24 παραστάσεις.

—Ἰδρύεται Ἀνώτατο Ὑγειονομικὸ Συμβούλιο, ποὺ θὰ ἐποπτεύῃ γιὰ τὴν πληρέστερη παροχὴ ἰατροφαρμακευτικῆς περιθάλψεως στοὺς ἐργαζομένους ναυτικούς, στοὺς ἀπομάχους καὶ τὰ μέλη τῶν οἰκογενειῶν τους.

19. — Οἱ περὶ τὴν Ἄγιαν "Εδραν κύκλοι περιμένουν πολὺ σύντομα ὅτι ὁ Πάπας θὰ δώσῃ τελικὰ τὴν ἐγκρισί του γιὰ ν' ἀρχίσῃ ὁ ἀγώνων τοῦ ἐλέγχου τῶν γεννήσεων.

—Ὁ ὑπουργὸς Δημοσίων Ἔργων κ. Σ. Χούτας ἐδήλωσε ὅτι θὰ διατεθῇ ποσὸν διακοσίων ἑκατομμυρίων δραχμῶν γιὰ τὶς ἀνάγκες τῆς περιοχῆς τῆς πρωτευούσης.

—Σὲ ἡλικία 72 χρόνων, πέθανε καὶ κηδεύθηκε ὁ Ἕλληνας χαράκτης "Αγγελος Θεοδωρόπουλος. Εἶχε τιμηθῇ γιὰ τὶς ἐργασίες του μὲ πλήθος βραβείων, εἶχε λάβει μέρος σὲ διεθνεῖς ἐκθέσεις, ἦταν μαθητὴς τοῦ 'Ιακωβίδη καὶ εἶχε τιμηθῇ μὲ τὸ παράσημο τοῦ Ταξιάρχη τοῦ Φοίνικος.

—Ὁ Γάλλος ἀρχιμουσικὸς Μωρὶς Ροῦ, ἀφοῦ χάρηκε τὴν ὁμορφιὰ τοῦ ἥλιου καὶ τῆς θάλασσας στὰ νησιὰ τοῦ Αἰγαίου, γύρισε στὸ Παρισὶ τοῦ Αἰγυπτίου, γιὰ νὰ διευθύνῃ στὸ 'Ωδεῖο τοῦ 'Ηρῴδου 'Αττικοῦ τὴν ὀρχήστρα τῆς "Οπερας τῶν Παρισίων.

—Μὲ ἀπόφασι τοῦ ὑφυπουργοῦ Προεδρίας Κυβερνήσεως κ. Π. Βαρδινογιάννη, ἀνέλαβε καθήκοντα διευθυντοῦ Ἐξωτερικοῦ Τύπου ὁ κ. Ν. Λιναρδάτος.

—Ὁ Γερμανὸς ὑπουργὸς τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας δρ. Σμύκερ, σὲ συνομιλία του μὲ τοὺς δημοσιογράφους, ἐβεβαίωσε ὅτι στὴν 'Αθήνα θὰ ἔχῃ συζητήσεις γιὰ τὰ προβλήματα τῆς Εὐρωπαϊκῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς, καθὼς καὶ γιὰ τὴν προώθησι τῶν ἑλληνικῶν ἐξαγωγῶν στὶς γερμανικὲς ἀγορές. Ἐπίσης, γιὰ τὸ κεφαλαιοδιάβασμα γιὰ τὴν ἑλληνικὴ οἰκονομία πρὸβλημα τῶν ἐπενδύσεων στὴ χώρα ξένων κεφαλαίων.

—Ὁ Βρετανὸς καθηγητὴς Σάμουελ Τολάνσκυ ἐξέφρασε τὴν γνώμη ὅτι ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ποὺ θὰ φθάσῃ στὴ Σελήνη, πιθανὸν νὰ βαδίσῃ πάνω σὲ σπρῶμα διαμαντιῶν. Τὸ στρῶμα αὐτὸ τὸ ἔχουν σχηματίσει μετεωρίτες ποὺ ἔχουν πέσει στὸ σφαιρόσφαιρο τῆς Γῆς.

—Ἰταλικὸ ἀεροπλοϊκὸ θεομοβούμενο συνετρίβη, ἀφοῦ συμπλήγησε θεαματικὴ ἐπίδειξι στὴ Διεθνῆ "Εκθεσι τοῦ Παρισιοῦ. Ὁ πιλότος καὶ δύο ἄλλοι ἀεροναῦται βρῆκαν τραγικὸ θάνατο.

—Ὁ ποταμὸς "Αρκανσο τοῦ Κολοράντο πλημμύρισε. Στὸ Ντένβερ ἐκκενώθηκαν χιλιάδες ἄτομα γιὰ ἐγκατασκεψιν τὰ σπίτια τους. Ὑπάρχουν χιλιάδες ἀστεγοι καὶ 6 νεκροί.

—Στὴ φορμόζα, ὁ τυφὼν «Ντίνα» σκότωσε 31 ἄτομα καὶ ἐτραυμάτισε 89, στὶς νοτιοανατολικὲς περιοχὲς τῆς νήσου.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Η ΜΟΝΑΧΗ

ΗΤΑΝ ἑπτὰ καὶ ὁ 'Εσκαρτὶλ δὲν γύριζε. "Ορθια μπροστὰ στὸ μεγάλο παράθυρο, ποὺ ἔβλεπε στὸν κῆπο τῆς βίλλας, ἡ μοναχὴ Μαρία προσπαθοῦσε νὰ τακτοποιήσῃ τὶς σκέψεις της. Στὶς τέσσερις τὸ ἀπόγευμα, βρισκόταν ἀκόμα στὸ κολλέγιο τοῦ Σαὶν Ζοζέφ ὅταν τῆς τηλεφώνησε ἕνας ἄγνωστος:

—Θέλω νὰ κάνω μιὰ δωρεὰ στὸ κολλέγιο... πενήντα χιλιάδες δολλάρια... Πέστε στὴν ἡγουμένη νὰ ἔλθῃ ἀμέσως στὸ σπίτι μου. Κατοικῶ ἐδῶ κοντά, στὴν «Κόκκινη Βίλλα». 'Ονομάζομαι 'Εσκαρτίλ. Τὴν περιμένω σὲ μισὴ ὥρα.

'Η μοναχὴ Μαρία κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι. "Οχι, κανένα ἀπὸ τὰ τρία αὐτοκίνητα δὲν εἶχε σταματήσει. Τώρα καταλάβαινε κι' ἐκείνη πόσο παράλογη ἦταν ἡ σκέψι της.

Κι' ὅμως ἡ ἔκφρασι τοῦ Σέρινταν εἶχε ἀλλάξει ξαφνικά. Σηκώθηκε καὶ πλησίασε τὴ μοναχή.

— Εὐχαριστῶ! εἶπε. Νομίζω πὼς μοῦ δώσατε μιὰ καλὴ ἰδέα.

★

'Αφοῦ διέσχισε τὴν πόλι μ' ὅλη τὴν ταχύτητα τοῦ αὐτοκινήτου του, ὁ Σέρινταν ἔφτασε στὴ βιλλίτσα τοῦ Μπουένο.

'Ο Μπουένο ἦταν ἕνας γκάγκστερ σκληρόπετσος. Δὲν προσπάθησε κἂν νὰ δείξῃ συγκινημένος γιὰ τὸ θάνατο τοῦ 'Εσκαρτίλ.

—"Ετσι κι' ἀλλιῶς ἦταν σὰν πεθαμένος, παρατήρησε σηκώνοντας τοὺς ὤμους.

—Κατὰ τὴ γνώμη σας, ποιός τὸν σκότωσε; ρώτησε ὁ Σέρινταν.

—Ποιός ξέρει... ποιός ξέρει.... μπορεῖ νὰ σκοτώθηκε μόνος του.

'Από τότε ποὺ ὁ γέρος γκάγκστερ 'Εσκαρτὶλ εἶχε τὶς πρῶτες κρίσεις συνειδήσεως (πολλοὶ ἐπίστευαν πὼς ἐπρόκειτο γιὰ συμπτώματα τρέλλας) ἡ ἀστυνομία παρακολουθοῦσε τὴν «Κόκκινη Βίλλα». "Ηλπιζαν ὅτι ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ ὁ 'Εσκαρτὶλ θὰ ἀποφάσιζε νὰ κάνῃ σημαντικὲς ἀποκαλύψεις καὶ φοβόντουσαν ὅτι κάποιος θὰ προσπαθοῦσε νὰ τοῦ κλείσῃ τὸ στόμα.

"Ετσι, τώρα ὁ Σέρινταν ἤξερε πὼς ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα ὁ 'Εσκαρτὶλ εἶχε καλέσει στὴ βίλλα τὰ πρωτοπαλλήκαρά του, τὸν Ρίγκο, τὸν Μπουένο καὶ τὴ Μάργκα. Αὐτοὶ οἱ τρεῖς ἀκριβῶς εἶχαν νὰ φοβηθοῦν περισσότερο, στὴν περίπτωσι ποὺ ὁ 'Εσκαρτὶλ θὰ ἀποφάσιζε νὰ μιλήσῃ.

Τὰ πράγματα ἔδειχναν πὼς ὁ 'Εσκαρτὶλ εἶχε καλέσει τοὺς τρεῖς «ὑποπιστές» του, γιὰ μιὰ ἀποχαιρετιστήρια συνάντησι. 'Η δωρεὰ στὸ κολλέγιο τοῦ Σαὶν Ζοζὲφ ἔδειχνε πὼς ἡ κρίσι συνειδήσεως τοῦ 'Εσκαρτὶλ εἶχε φτάσει στὸν πιὸ ἔντονα φάσι της. Φαινόταν λοιπὸν λογικὸ ὅτι ὁ Μπουένο, ὁ Ρίγκο καὶ ἡ Μάργκα θὰ ἐπιχειροῦσαν νὰ ἐμποδίσουν τὸν παλιὸ ἀρχηγό τους νὰ μιλήσῃ...

Μὰ νά ποὺ ἡ κατάθεσι τῆς μοναχῆς Μαρίας ἀπομάκρυνε κάθε ὑποψία ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς τρεῖς. 'Η νεαρὴ καλόγρια τοὺς εἶχε δῆ νὰ ἀνεβαίνουν στὸ αὐτοκίνητό τους καὶ νὰ ξεκινοῦν, ἐνῶ ὁ 'Εσκαρτὶλ τοὺς χαιρετοῦσε ἀπὸ τὴ βεράντα. Καὶ σὰν συμπλήρωμα στὴν κατάθεσι τῆς μοναχῆς, ἐρχόταν καὶ ἡ μαρτυρία τῶν ἀστυνομικῶν, ποὺ εἶχαν δῆ τὰ τρία αὐτοκίνητα νὰ ἀπομακρύνωνται ἀπὸ τὴ βίλλα.

Κι' ὅμως ὁ 'Εσκαρτὶλ θἄπρεπε νὰ εἶχε μαχαιρωθῇ ἀμέσως μετὰ τὴν ἀναχώρησι τῶν ὑποπιστῶν του, ἀφοῦ εἶχε ξαναμπῇ στὸ σπίτι καὶ εἶχε διατρέξει τὸ διάδρομο, μέχρι τὴν πόρτα τοῦ σαλονιοῦ.

— Μὰ ποιός τὸν μαχαίρωσε; "Ενα φάντασμα; Στὴ βίλλα, ἐκείνη τὴ στιγμή, ἤσσστε μόνον ἐσεῖς κι' ἐκεῖνος, κατέληξε ὁ Σέρινταν μὲ θυμό.

Μὰ τώρα ἡ μοναχὴ Μαρία εἶχε κάτι νὰ πῇ.

—'Εγώ... δηλαδή. Βλέπετε... ἐγὼ δὲν ἤξερα ἀπ' αὐτὰ τὰ πρᾶγματα... Μὰ σκέπτομαι... "Αν ἕνα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ἄτομα κατέβηκε ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο γιὰ λίγο... πρὶν νὰ βγῇ στὴ λεωφόρο...

Σώπασε ξαφνικά, ταραγμένη καὶ κατακόκκινη, ἐνῶ ὁ Σέρινταν τὴν ρωτοῦσε:

—Μὰ τότε, ἕνα ἀπὸ τὰ αὐτοκίνητα σταμάτησε; Γιατὶ δὲν μοῦ τὸ εἴπατε πρίν;

'Η μοναχὴ Μαρία κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι. "Οχι, κανένα ἀπὸ τὰ τρία αὐτοκίνητα δὲν εἶχε σταματήσει. Τώρα καταλάβαινε κι' ἐκείνη πόσο παράλογη ἦταν ἡ σκέψι της.

Κι' ὅμως ἡ ἔκφρασι τοῦ Σέρινταν εἶχε ἀλλάξει ξαφνικά. Σηκώθηκε καὶ πλησίασε τὴ μοναχή.

— Εὐχαριστῶ! εἶπε. Νομίζω πὼς μοῦ δώσατε μιὰ καλὴ ἰδέα.

★

'Αφοῦ διέσχισε τὴν πόλι μ' ὅλη τὴν ταχύτητα τοῦ αὐτοκινήτου του, ὁ Σέρινταν ἔφτασε στὴ βιλλίτσα τοῦ Μπουένο.

'Ο Μπουένο ἦταν ἕνας γκάγκστερ σκληρόπετσος. Δὲν προσπάθησε κἂν νὰ δείξῃ συγκινημένος γιὰ τὸ θάνατο τοῦ 'Εσκαρτίλ.

—"Ετσι κι' ἀλλιῶς ἦταν σὰν πεθαμένος, παρατήρησε σηκώνοντας τοὺς ὤμους.

—Κατὰ τὴ γνώμη σας, ποιός τὸν σκότωσε; ρώτησε ὁ Σέρινταν.

—Ποιός ξέρει... ποιός ξέρει.... μπορεῖ νὰ σκοτώθηκε μόνος του.

'Από τότε ποὺ ὁ γέρος γκάγκστερ 'Εσκαρτὶλ εἶχε τὶς πρῶτες κρίσεις συνειδήσεως (πολλοὶ ἐπίστευαν πὼς ἐπρόκειτο γιὰ συμπτώματα τρέλλας) ἡ ἀστυνομία παρακολουθοῦσε τὴν «Κόκκινη Βίλλα». "Ηλπιζαν ὅτι ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ ὁ 'Εσκαρτὶλ θὰ ἀποφάσιζε νὰ κάνῃ σημαντικὲς ἀποκαλύψεις καὶ φοβόντουσαν ὅτι κάποιος θὰ προσπαθοῦσε νὰ τοῦ κλείσῃ τὸ στόμα.

"Ετσι, τώρα ὁ Σέρινταν ἤξερε πὼς ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα ὁ 'Εσκαρτὶλ εἶχε καλέσει στὴ βίλλα τὰ πρωτοπαλλήκαρά του, τὸν Ρίγκο, τὸν Μπουένο καὶ τὴ Μάργκα. Αὐτοὶ οἱ τρεῖς ἀκριβῶς εἶχαν νὰ φοβηθοῦν περισσότερο, στὴν περίπτωσι ποὺ ὁ 'Εσκαρτὶλ θὰ ἀποφάσιζε νὰ μιλήσῃ.

Τὰ πράγματα ἔδειχναν πὼς ὁ 'Εσκαρτὶλ εἶχε καλέσει τοὺς τρεῖς «ὑποπιστές» του, γιὰ μιὰ ἀποχαιρετιστήρια συνάντησι. 'Η δωρεὰ στὸ κολλέγιο τοῦ Σαὶν Ζοζὲφ ἔδειχνε πὼς ἡ κρίσι συνειδήσεως τοῦ 'Εσκαρτὶλ εἶχε φτάσει στὸν πιὸ ἔντονα φάσι της. Φαινόταν λοιπὸν λογικὸ ὅτι ὁ Μπουένο, ὁ Ρίγκο καὶ ἡ Μάργκα θὰ ἐπιχειροῦσαν νὰ ἐμποδίσουν τὸν παλιὸ ἀρχηγό τους νὰ μιλήσῃ...

Μὰ νά ποὺ ἡ κατάθεσι τῆς μοναχῆς Μαρίας ἀπομάκρυνε κάθε ὑποψία ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς τρεῖς. 'Η νεαρὴ καλόγρια τοὺς εἶχε δῆ νὰ ἀνεβαίνουν στὸ αὐτοκίνητό τους καὶ νὰ ξεκινοῦν, ἐνῶ ὁ 'Εσκαρτὶλ τοὺς χαιρετοῦσε ἀπὸ τὴ βεράντα. Καὶ σὰν συμπλήρωμα στὴν κατάθεσι τῆς μοναχῆς, ἐρχόταν καὶ ἡ μαρτυρία τῶν ἀστυνομικῶν, ποὺ εἶχαν δῆ τὰ τρία αὐτοκίνητα νὰ ἀπομακρύνωνται ἀπὸ τὴ βίλλα.

Κι' ὅμως ὁ 'Εσκαρτὶλ θἄπρεπε νὰ εἶχε μαχαιρωθῇ ἀμέσως μετὰ τὴν ἀναχώρησι τῶν ὑποπιστῶν του, ἀφοῦ εἶχε ξαναμπῇ στὸ σπίτι καὶ εἶχε διατρέξει τὸ διάδρομο, μέχρι τὴν πόρτα τοῦ σαλονιοῦ.

— Μὰ ποιός τὸν μαχαίρωσε; "Ενα φάντασμα; Στὴ βίλλα, ἐκείνη τὴ στιγμή, ἤσσστε μόνον ἐσεῖς κι' ἐκείνος, κατέληξε ὁ Σέρινταν μὲ θυμό.

Μὰ τώρα ἡ μοναχὴ Μαρία εἶχε κάτι νὰ πῇ.

—'Εγώ... δηλαδή. Βλέπετε... ἐγὼ δὲν ἤξερα ἀπ' αὐτὰ τὰ πρᾶγματα... Μὰ σκέπτομαι... "Αν ἕνα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ἄτομα κατέβηκε ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο γιὰ λίγο... πρὶν νὰ βγῇ στὴ λεωφόρο...

Σώπασε ξαφνικά, ταραγμένη καὶ κατακόκκινη, ἐνῶ ὁ Σέρινταν τὴν ρωτοῦσε:

—Μὰ τότε, ἕνα ἀπὸ τὰ αὐτοκίνητα σταμάτησε; Γιατὶ δὲν μοῦ τὸ εἴπατε πρίν;

ΚΑΙ ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

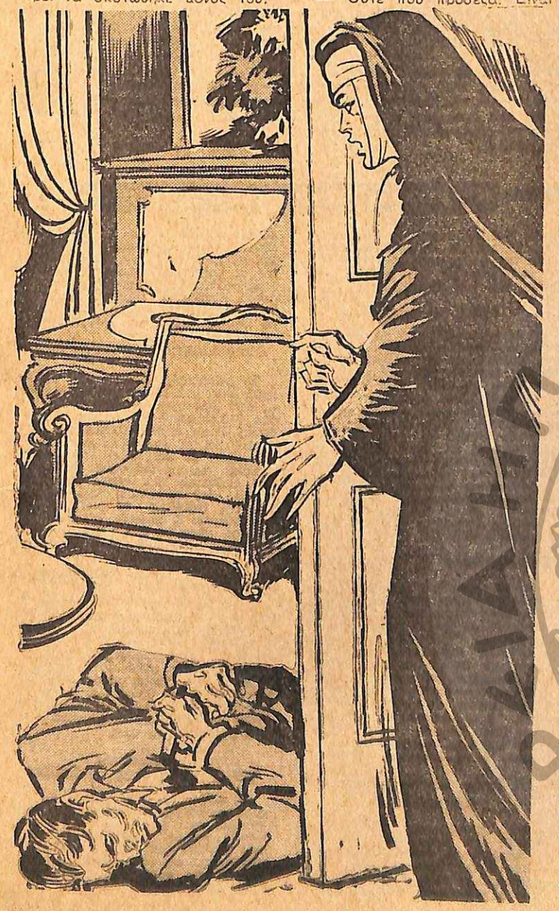

Εἶδε τὸν 'Εσκαρτὶλ ξαπλωμένο στὸ πάτωμα...

κουραστικὸ νὰ ὁδηγῇ κανεὶς αὐτοκίνητο!

★

'Η τελευταία ἐπίσκεψι τοῦ Σέρινταν ἦταν στὸν Ρίγκο, τὸν τρίτο ὑπαρχηγὸ τοῦ 'Εσκαρτίλ. "Ηταν τριανταπέντε χρόνων, μὰ φαινόταν σὰν παιδάκι, μὲ τὰ λεπτὰ χαρακτηριστικὰ του καὶ τὴν ξανθειὰ τούφα πάνω στὸ μέτωπο. 'Ο Σέρινταν τὸν βρῆκε σ' ἕνα ντάνσιγκ.

'Ο Ρίγκο ἀπάντησε ἀδίστακτα στὴν ἐρώτησι τοῦ Σέρινταν:

—'Εγὼ βγῆκα πρῶτος. Δὲν ἔχω καιρὸ γιὰ χάσιμο!

Καί, σὰν γιὰ νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τὰ λόγια του, ἀπομακρύνθηκε ἀβαιη πὼς δὲν τὸν ἄκουσα πια.

—Εὐχαριστῶ, εἶπε ὁ Σέρινταν μ' ἕνα χαμόγελο. Μὰ δυστυχῶς δὲν τελειώσαμε ἀκόμα.

★

"Υστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα, ἡ νεαρὴ ἡγουμένη βρισκόταν μὲ τὸν Σέρινταν σὲ μιὰ αἴθουσα τῆς 'Αστυνομικῆς Διευθύνσεως. Μπροστά της, πάνω σὲ μιὰ μικρὴ ἑξέδρα, ποὺ φωτιζόταν ἀπὸ ἕναν προβολέα, ἦταν οἱ τρεῖς ὑπαρχηγοὶ τοῦ 'Εσκαρτίλ: ὁ Μπουένο, ἡ Μάργκα, καὶ ὁ Ρίγκο.

—Τοὺς ἀναγνωρίζετε; ρώτησε ὁ Σέρινταν χαμηλόφωνα.

'Η μοναχὴ ἔγνεψε καταφατικά.

—Θέλω νὰ μοῦ πῆτε μόνον πῶς βγῆκαν ἀπὸ τὴ βίλλα. Δηλαδὴ ποιός πρῶτος, ποιός δεύτερος καὶ ποιός τελευταῖος.

'Η μοναχὴ Μαρία ἦταν κατάχλωμη. Καταλάβαινε πὼς ἡ ἀπάντησί της ἦταν πολὺ σημαντική. 'Εκανε τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ καὶ μίλησε χαμηλόφωνα σὰν σὲ ἐξομολόγησι:

—'Ο νέος Βγῆκε πρῶτος, ὕστερα ἡ γυναίκα... καὶ τελευταῖος ὁ ἡλικιωμένος...

Χοντρὰ δάκρυα ἔτρεχαν τώρα στὸ πρόσωπό της. Σταμάτησε ἀπότομα καὶ βγῆκε ἀπὸ τὴν αἴθουσα τρέχοντας.

★

"Οταν ὁ Σέρινταν πρόφερε τὴν κατηγορία τῆς ἀνθρωποκτονίας ἐναντίον τοῦ Μπουένο, ὁ ἡλικιωμένος γκάγκστερ σήκωσε τοὺς ὤμους.

—"Οταν ὁ 'Εσκαρτὶλ πέθανε δὲν ἤμουν πιὰ στὴ βίλλα, ἀπάντησε μὲ προσποιητὴ ἀδιαφορία, ἀλλάζοντας μιὰ ματιὰ συνενοήσεως μὲ τὸν δικηγόρο Ρομπίν, τὸ συνήγορό του.

—Πράγματι, ὅταν πέθανε, δὲν ἤσουν στὴ βίλλα, εἶπε ὁ Σέρινταν. Μὰ ἤσουν πρίν, ὅταν, ἐνῶ ἀπομακρύνεσες μὲ τὸ αὐτοκίνητο, πέταξες τὸ μαχαίρι στὸ στῆθος του. 'Εκεῖνος σὲ χαιρετοῦσε καὶ σὺ τὸ ἴδιο. Ζήτημα δευτερολέπτων. Πέταξες τὸ μαχαίρι, τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ αὐτοκίνητο ἐστρίβε στὴν ἀλλέα. Μὲ τὸ ἕνα χέρι κρατοῦσες τὸ βολάν, μὲ τὸ ἄλλο σημάδεψες καὶ τίναξες τὸ μαχαίρι.

'Ο δικηγόρος Ρομπὶν πλησίασε, μ' ἕνα χαμόγελο γεμάτο ἀναίδεια.

—Ἐχω τὴν ἐντύπωσι ὅτι ὁ 'Εσκαρτὶλ μαχαιρώθηκε στὸ διάδρομο, μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ σαλονιοῦ, ὅπου τὸν περίμενε ἡ μοναχή. Εἶναι δεκατέντε μέτρα σχεδὸν ἀπὸ τὴ βεράντα μέχρις ἐκεῖ.

—Ναί, μὰ ὁ 'Εσκαρτὶλ δὲν πέθανε μόλις μαχαιρώθηκε. Εἶχε τὴ δύναμι νὰ κάνῃ μερικὰ βήματα καὶ ὕστερα σύρθηκε στὸ πάτωμα. Αὐτὸ μποροῦν νὰ τὸ διαβεβαιώσουν οἱ εἰδικοὶ καὶ ὁ ἰατροδικαστής.

Τὸ χαμόγελο τοῦ δικηγόρου εἶχε γίνει τώρα ἕνας μορφασμός.

—Καὶ γιατὶ δὲν σκεφθήκατε τὴ μοναχή; ρώτησε σαρκαστικά. Μόνο ἐκείνη βρισκόταν στὴ βίλλα. Τὸ χέρι τοῦ Σέρινταν σηκώθηκε σὰν ἀστραπὴ κι' ἔπεσε βαρὺ στὸ πρόσωπο τοῦ δικηγόρου.

—Δὲν εἶναι στὶς συνηθείες μου, μὰ σᾶς χρειαζόταν. Ἔπρεπε νὰ σᾶς πληρώσω τὰ λόγια αὐτὰ ποὺ εἴπατε γιὰ τὴ μοναχὴ Μαρία, εἶπε σκληρὰ ὁ Σέρινταν.

ΑΛΜΠΕΡΤΟ ΤΣΙΑΜΠΡΙΝΟ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

● *"Οσες ὑποφέρουν ἀπὸ κιρσοὺς καὶ πηγαίνουν στὴ θάλασσα, πρέπει νὰ ἐκθέτουν τὰ πόδια τους στὸν ἥλιο, ἢ τουλάχιστον πρέπει νὰ περιορίζουν αὐτὴ τὴν ἔκθεσι σὲ λίγα λεπτὰ τὴν ἡμέρα, καὶ πάντα κρατῶντας τὰ πόδια ἀνασηκωμένα πιὸ ψηλὰ ἀπὸ τὸ σῶμα.*

● *Οἱ γυναῖκες, ὑποφέρουν ἀπὸ κιρσοὺς πιὸ πολὺ ἀπὸ τους ἄντρες, γιατὶ ἡ ἐγκυμοσύνη δημιουργεῖ ἀνωμαλίες στὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος, ποὺ εὐνοοῦν αὐτὴ τὴν ἀρρώστια.*

● *Ὁ σημαντικώτερος κανόνας γιὰ νὰ ἀποφύγετε τοὺς κιρσούς, εἶναι νὰ μὴ μένετε γιὰ πολὺ ὀρθιες καὶ ἀκίνητες, ἀλλὰ νὰ χρησιμοποιῆτε πολὺ τὰ πόδια σας στὶς πιὸ εὔκολες ἀσκήσεις, περπατῶντας καὶ ἀνεβαίνοντας σκάλες.*

● *Ἀκόμα καὶ ὅσες ἐργάζονται καθιστές, παθαίνουν εὔκολα κιρσούς. Γι' αὐτό, στὰ γραφεῖα, θἄπρεπε νὰ ἀκολουθῆ κανεὶς κάθε τόσο... τὸ κακὸ παράδειγμα τῶν Ἀμερικανῶν, ποὺ χρησιμοποιοῦν τὸ γραφεῖο μόνο γιὰ νὰ ἀκουμποῦν ἐπάνω του... τὰ πόδια τους.*

ΕΦΤΑΣΕ τὸ καλοκαίρι, καὶ τὰ πόδια παρουσιάζονται πάλι γυμνά, δημιουργώντας τὴ συνηθισμένα προβλήματα στὶς γυναίκες. Ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ σοβαρὰ προβλήματα τῶν γυναικείων ποδιῶν, καὶ ἰδιαίτερα τῶν γυμνῶν, εἶναι οἱ κιρσοί. Πῶς ἐκδηλώνονται καὶ γιατὶ προσβάλλονται ἀπ' αὐτοὺς περισσότερο οἱ γυναῖκες; Ὑπάρχει κανένας τρόπος νὰ προλαμβάνονται καὶ ποιά εἶναι ἡ πιὸ ἀποτελεσματικὴ θεραπεία;

Θὰ προσπαθήσουμε νὰ δώσουμε μιὰ ἀπάντησι σ' αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα, βασιζόμενοι στὶς πληροφορίες καὶ στὶς συμβουλὲς ποὺ δίνει ἕνας γιατρὸς εἰδικὸς γιὰ τὶς ἀσθένειες τῶν ἀρτηριῶν καὶ τῶν αἱμοφόρων ἀγγείων.

ΓΙΑΤΙ ΣΧΗΜΑΤΙΖΟΝΤΑΙ ΟΙ ΚΙΡΣΟΙ

Πρὶν ἀπ' ὅλα τί εἶναι οἱ κιρσοί; Κατ' ἀρχήν, πρόκειται γιὰ φλέβες διεσταλμένες, ποὺ ἔχουν ἐπίσης μακρύνει παίρνοντας σχῆμα ἑλικοειδές. Οἱ κιρσοὶ μπορεῖ νὰ παρουσιαστοῦν σὲ διάφορα μέρη τοῦ σώματος, μὰ συχνότερα ἐμφανίζονται στὰ κάτω ἄκρα, στοὺς μηρούς καὶ στὶς γάμπες, ὅπου τὸ αἷμα κυκλοφορεῖ μὲ κάποια δυσκολία (γιατὶ πρέπει νὰ ἀνεβῆ πρὸς τὴν καρδιά) καὶ ἐπομένως ἔχει τὴν τάσι νὰ λιμνάζῃ εὐκολώτερα στὶς φλέβες, ποὺ, ἀκριβῶς γι' αὐτὸ τὸ λόγο, τὰ τοιχώματά τους πιέζονται καὶ διαστέλλονται.

Οἱ κιρσοὶ διακρίνονται σὲ πρωτοπαθεῖς καὶ δευτεροπαθεῖς. Οἱ πρῶτοι παρουσιάζονται μόνοι τους, κι' ὄχι σὰν ἐπακόλουθο μιᾶς ἄλλης καταστάσεως. Οἱ δεύτεροι, ἀντίθετα, μπορεῖ νὰ παρουσιαστοῦν ὕστερα ἀπὸ ὡρισμένες ἀσθένειες τῶν φλεβῶν (θρομβοφλεβῖτις), ἀπὸ τραύματα στὶς φλέβες (χτυπήματα ἢ τραυματισμὸ στὰ πόδια) καὶ ἐπίσης στὸ διάστημα τῆς ἐγκυμοσύνης (αὐτὸ ἐξηγεῖ γιατὶ οἱ γυναῖκες προσβάλλονται εὐκολώτερα ἀπὸ τοὺς ἄντρες). Στοὺς προχωρημένους μῆνες τῆς ἐγκυμοσύνης, ἡ μήτρα, βαρειὰ καὶ ἐξογκωμένη, πιέζει τὶς φλέβες ποὺ φέρνουν πρὸς τὴν καρδιὰ τὸ αἷμα τῶν ποδιῶν καὶ τῶν ὀργάνων τῆς λεκάνης. Αὐτὴ ἡ πίεσι ἐμποδίζει τὴ ροὴ τοῦ αἵματος, ποὺ ἀναγκάζεται νὰ λιμνάζῃ στὶς φλέβες ποὺ διατρέχουν τοὺς μηροὺς καὶ τὶς κνῆμες.

ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΥΠΟΦΕΡΟΥΝ ΟΛΟΙ;

Εἶναι ὅμως λογικὸ νὰ ἀναρωτηθῇ κανεὶς ποιὰ εἶναι ἡ πραγματικὴ αἰτία τῶν κιρσῶν, ἀφοῦ ἐκδηλώνονται μόνο σὲ ὡρισμένα ἄτομα. Π.χ. γιατὶ ἡ ἐγκυμοσύνη δὲν προκαλεῖ κιρσοὺς σὲ ὅλες τὶς γυναῖκες καὶ γιατὶ δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιο σὲ ὅλους ὅσοι παθαίνουν μιὰ θρομβοφλεβῖτιδα; Αὐτὴ ἡ ἀρρώστεια εἶναι μιὰ φλεγμονὴ τῶν τοιχωμάτων τῆς φλέβας, στὴν ὁποία ἔχει σχηματιστῆ ἕνας θρόμβος αἵματος, ποὺ τὴν φράζει, ἐμποδίζοντας τὴν κανονικὴ κυκλοφορία καὶ προκαλῶντας κυκλοφοριακὴ ὑπερφόρτωσι σὲ μιὰ ἄλλη, γειτονική. Ἔτσι ἡ ἄλλη αὐτὴ φλέβα διαστέλλεται, καὶ μπορεῖ νὰ δημιουργηθοῦν κιρσοί. Μά, παρ' ὅλα αὐτὰ τὰ ἄτομα ποὺ προσβάλλονται ἀπὸ θρομβοφλεβῖτιδα, δὲν ἔχουν πάντοτε σὰν ἐπακόλουθο κιρσούς. Πῶς γίνεται αὐτό;

ΟΤΑΝ Ο ΗΛΙΟΣ ΕΙΝΑΙ

Οἱ γιατροὶ βεβαιώνουν πὼς ἡ προέλευσι τῶν κιρσῶν εἶναι ἄγνωστη. "Ὅλοι οἱ εἰδικοὶ ἐπιστήμονες παραδέχονται σήμερα πὼς ὁ καθένας μας γεννιέται μὲ μιὰ ξεχωριστὴ κατασκευὴ τῶν αἱμοφόρων ἀγγείων του. Ὑπάρχουν ἄτομα μὲ φλέβες ἐλαστικές, ποὺ «τεντώνουν» ἀπὸ τὴν ἔντονη πίεσι τοῦ αἵματος, ἀλλὰ ὕστερα ἐπανέρχονται στὸ κανονικό τους πάχος. Ὑπάρχουν ἄλλα ἄτομα, ποὺ τὰ φλεβικά τους τοιχώματα δὲν ἔχουν τὴν ἀπαιτουμένη ἐλαστικότητα κι' ἔτσι, ὅταν διαστέλλωνται, χαλαρώνονται μόνιμα καὶ δὲ μποροῦν πιὰ νὰ ξαναγυρίσουν στὸ κανονικὸ μέγεθος. Αὐτὴ ἡ ἀδυναμία τῶν τοιχωμάτων τῶν φλεβῶν ἀποτελεῖ προδιάθεσι γιὰ τοὺς κιρσούς. Μὲ ἄλλα λόγια, γεννιόμαστε μ' αὐτὴ τὴν προδιάθεσι, ἢ μᾶλλον τὴν κληρονομοῦμε ἀπὸ τοὺς γονεῖς μας καὶ τοὺς προγόνους μας.

ΦΤΑΙΝΕ ΚΑΙ ΤΑ ΨΗΛΑ ΤΑΚΟΥΝΙΑ

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὴν προδιάθεσι, γιὰ τοὺς πρωτογενεῖς κιρσούς, — ἐκείνους ποὺ δὲν παρουσιάζονται σὰν ἐπακόλουθο μιᾶς ἀρρώστειας, ἑνὸς ἀτυχήματος ἢ μιᾶς ἐγκυμοσύνης — μπορεῖ νὰ συμβάλουν καὶ ὡρισμένοι ἐξωτερικοὶ παράγοντες, ποὺ συντελοῦν στὴν καθυστέρησι τῆς κυκλοφορίας στὰ πόδια καὶ ἐπομένως στὸ σταμάτημα τοῦ αἵματος καὶ τὴ διαστολὴ τῶν φλεβῶν.

Ὁ πιὸ σημαντικὸς ἀπὸ τοὺς παράγοντες αὐτοὺς εἶναι ἡ ὀρθοστασία. Εἶναι γνωστὸ πὼς οἱ ὀδοντίατροι, οἱ κομμωτές, οἱ μάγειροι, οἱ πωλητὲς καὶ ὅλα γενικὰ τὰ ἄτομα, ποὺ εἶναι ἀναγκασμένα νὰ ἐργάζωνται ὄρθια, καὶ ἀκίνητα γιὰ πολλὲς ὧρες, προσβάλλονται ὕστερα ἀπὸ μερικὸ καιρὸ ἀπὸ κιρσούς. Μὰ καὶ ὅσοι ἐργάζονται γιὰ πολλὲς ὧρες ἀκίνητοι σὲ ἕνα γραφεῖο, διατρέχουν τὸν ἴδιο κίνδυνο. Τέλος, δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶμε καὶ τὰ ψηλὰ τακούνια. Αὐτὰ ἐπιβάλλουν στὸν κορμὸ καὶ στὰ πόδια μιὰ στάσι ἀντιφυσιολογική, κάνοντας δύσκολη τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος, ἰδιαίτερα στὰ πόδια — πρᾶγμα ποὺ μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ διακρίνῃ καὶ ἀπ' ἔξω, ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ τὸν ἀστράγαλο. Ὅπου σχηματίζεται ἕνα μελανὸ δίχτυ.

ΤΟ ΒΡΑΔΙ ΤΑ ΠΟΔΙΑ ΕΙΝΑΙ ΒΑΡΕΙΑ

Αὐτὰ τὰ ἀντικειμενικὰ σημάδια (ποὺ φαίνονται) καὶ τὰ ὑποκειμενικὰ (ποὺ τὰ αἰσθάνεται μόνο τὸ ἐνδιαφερόμενο ἄτομο) προδίδουν ὅτι ἀρχίζει νὰ σχηματίζεται ἕνας κιρσός. Σὲ μιὰ τέτοια περίπτωσι, χρειάζεται ἀμέσως ἡ συμβουλὴ ἑνὸς γιατροῦ, γιὰ νὰ ἀρχίσουν ἐγκαιρα οἱ κατάλληλες θεραπεῖες, ποὺ θὰ σταματήσουν τὴν διαστολὴ τῶν φλεβῶν καὶ θὰ προλάβουν τοὺς κιρσούς.

Γενικά, τὸ πρῶτο σύμπτωμα εἶναι μιὰ αἴσθησι τεντώματος καὶ βάρους στὰ πόδια, ἰδιαίτερα δὲ στὸν ἀστράγαλο, ποὺ παρατηρεῖται τὸ βράδι μετὰ τὴν ἐργασία. Αὐτὴ ἡ ἐνόχλησι μπορεῖ νὰ ἐξακολουθήσῃ, ἀκόμα καὶ ὅταν τὸ ἄτομο θὰ ἔχῃ ξαπλωθῇ στὸ κρεβάτι, καὶ νὰ γίνῃ τὴ νύχτα ἀκόμα πιὸ ἔντονη. Ἀργότερα, εἶναι δυνατὸν νὰ παρουσιαστῇ, ἰδιαίτερα ὕστερα ἀπὸ μιὰ κόπωσι ἢ ἀπὸ μιὰ ἀλλαγὴ τῆς θερμοκρασίας. Ἕνα σκληρὸ φούσκωμα στὶς κνῆμες ἢ καὶ ἕνα γενικὸ μελάνιασμα τῆς ἐπιδερμίδας τῶν ποδιῶν.

Σχεδὸν πάντοτε, αὐτὲς οἱ ἐνοχλήσεις ἐξαφανίζονται μὲ τὴν ἀνάπαυσι. "Ἂν ὅμως δὲν τοὺς δώσουμε τὴν πρέπουσα σημασία, ἀργὰ ἢ γρήγορα ἀρχίζουν νὰ παρουσιάζωνται τὰ ὑποκύανα ἐξογκώματα τῶν κιρσῶν, ποὺ, ὅταν ἐμφανιστοῦν δὲν ἐξαφανίζονται πιά. Μοναδικὴ ἐξαίρεσι ἀποτελοῦν σὲ ὡρισμένες περιπτώσεις οἱ κιρσοί, ποὺ παρουσιάζονται στὸ διάστημα τῆς ἐγκυμοσύνης καὶ μπορεῖ νὰ λείψουν μετὰ τὸν τοκετὸ (ἀλλὰ, τὶς περισσότερες φορές, ξαναμεμφανίζονται καὶ γίνονται μόνιμοι, στὶς ἑπόμενες ἐγκυμοσύνες). Δυστυχῶς, οἱ κιρσοὶ δὲν ὑποχωροῦν ποτὲ μόνοι τους, καὶ εἶναι δύσκολο νὰ καθορισθοῦν οἱ διαστάσεις, ποὺ μπορεῖ νὰ πάρουν. Μποροῦμε νὰ ποῦμε πὼς ὁ ἕνας κιρσὸς φέρνει τὸν ἄλλο. "Αν λοιπόν, δὲν ἀναχαιτισθῇ αὐτὴ ἡ πάθησις, τείνει νὰ προσβάλῃ ὁλόκληρο τὸ μέλος, στὸ ὁποῖο ἔχει ἐκδηλωθῇ.

ΑΠΟΦΕΥΓΕΤΕ ΤΑ ΠΟΛΥ ΖΕΣΤΑ ΜΠΑΝΙΑ

Ἡ προληπτικὴ θεραπεία ἐχει-πρὶν ἀπ' ὅλα τὸν σκοπὸ νὰ μὴν ἀφήνῃ τὸ αἷμα νὰ λιμνάζῃ στὶς φλέβες τῶν κάτω ἄκρων. Γι' αὐτὸ τὸ σκοπό, περιλαμβάνει:

1.—Φάρμακα ποὺ διευκολύνουν τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος (στὰ ὁποῖα, ἀναλογα μὲ τὶς ἀνάγκες τοῦ ἀρρώστου, μπορεῖ νὰ προστεθοῦν παρασκευάσματα ποὺ ἀποκαθιστοῦν τὴν ὁρμονικὴ ἰσορροπία τακτοποιοῦν τὶς ἐντερικὲς λειτουργίες ἢ θεραπεύουν τὴν παχυσαρκία.

2.—Τὴν χρησιμοποίησι, στὸ διάστημα τῆς ἡμέρας ἐλαστικῶν ἐπιδέσμων (ποὺ μποροῦν ὅμως νὰ ἀντικατασταθοῦν καὶ μὲ ἐλαστικὲς κάλτσες) μὲ τοὺς ὁποίους συγκρατεῖται ἡ διαστολὴ τῶν φλεβῶν.

3.—Τὴν κίνησι, ποὺ συντελεῖ στὴν καλὴ κυκλοφορία. Ἀποφεύγετε νὰ μένετε γιὰ πολὺ σὲ ὀρθοστασία ἢ καθισμένες σὲ μιὰ καρέκλα. Κάνετε περιπάτους, ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ μακρυνούς. Κάθε τόσο, τούλάχιστον στὶς ὧρες τῆς ἀναπαύσεως, πρέπει νὰ καθεστε ἢ νὰ ξαπλώνετε μὲ τὰ πόδια ἀνασηκωμένα. Ἀκόμα καὶ τὴ νύχτα, καλὸ θὰ ἦταν νὰ κοιμᾶστε μὲ ἕνα μαξιλάρι κάτω ἀπὸ τὰ πόδια.

Κάτι ποὺ πρέπει νὰ ἀποφεύγη ἕνα ἄτομο, ὅταν βρίσκεται ἔστω καὶ στὸ ἀρχικὸ στάδιο αὐτῆς τῆς ἀρρώστειας, εἶναι νὰ ἐκτίθεται γιὰ πολὺ στὸν ἥλιο, καὶ ἰδιαίτερα μὲ τὰ πόδια ὄχι ἀνασηκωμένα. Οἱ ἡλιακὲς ἀκτίνες καὶ ἡ μεγάλη θερμότης κάνουν νὰ κυκλοφορῇ στὶς φλέβες μεγαλύτερη ποσότητα αἵματος, ποὺ χειροτερεύει βεβαίως τὴν κατάστασι. Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο πρέπει νὰ ἀποφεύγωνται τὰ πολὺ ζεστὰ λουτρά, θερμοκρασίας ἀνώτερης ἀπὸ 35—36 βαθμούς.

ΠΡΟΣΟΧΗ ΓΙΑ ΝΑ ΠΡΟΛΑΒΕΤΕ ΤΟ ΕΛΚΟΣ

"Ἂν δὲν προλάβετε τοὺς κιρσοὺς στὴν ἀρχή τους, πρέπει νὰ ἀκολουθήσετε τὴν ἀπαραίτητη θεραπεία, γιὰ νὰ ἀποφύγετε, ὄχι μόνο τὴν ἐπέκτασί τους, ἀλλὰ καὶ τὶς ἐπιπλοκές, ποὺ μπορεῖ νὰ παρουσιάσουν. Οἱ ἐπιπλοκές, ὅπως καὶ οἱ ἴδιοι οἱ κιρσοί, ὀφείλονται στὸ σταμάτημα τοῦ αἵματος. Γιατὶ ἡ ἐπιβράδυνσι τῆς κυκλοφορίας δὲν προκαλεῖ μόνο τὴν διαστολὴ τῶν τοιχωμάτων τῶν φλεβῶν, ἀλλὰ καὶ μιὰ κατακράτησι ὑγρῶν στοὺς ἱστούς, ποὺ ἔτσι ἐξογκώνονται καὶ πονοῦν. Παρουσιάζεται, δηλαδή, τὸ λεγόμενο οἴδημα, ποὺ πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ συγκρατηθῇ μὲ ἐλαστικὸ ἐπίδεσμο. Τὸ δέρμα γίνεται τότε ξηρό, σκάζει καὶ σκεπάζεται ἀπὸ σκούρους λεκέδες, ἰδιαίτερα πάνω ἀπὸ τοὺς ἀστραγάλους.

Ἀπὸ τὶς πρῶτες κιόλας ἐκδηλώσεις ἐκζέματος, ποὺ παρουσιάζεται μὲ ἐνοχλητικὴ φαγούρα, τὰ ἄτομα ποὺ ὑποφέρουν ἀπὸ κιρσούς, πρέπει νὰ σπεύσουν νὰ συμβουλευτοῦν τὸ γιατρό. Γιατί, σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο, εἶναι ἀρκετὸ ἕνα μικρὸ τραῦμα ἢ μιὰ μόλυνσι τοῦ δέρματος γιὰ νὰ προκαλέσῃ κιρσώδες ἕλκος: ποὺ εἶναι ἡ πιὸ ἐπικίνδυνη ἐπιπλοκὴ τῶν κιρσῶν, γιατὶ παρ' ὅλο ποὺ πρόκειται γιὰ μιὰ πάθησι καλοήθη, μπορεῖ νὰ ρίξῃ τὸν πάσχοντα στὸ κρεβάτι γιὰ πολὺ καιρό. Ἐκτὸς ἀπ' αὐτό, οἱ κιρσοὶ μπορεῖ νὰ γίνουν αἰτία φλεβοθρομβώσεως, δηλαδὴ σχηματισμοῦ ἑνὸς θρόμβου αἵματος στὸ ἐσωτερικὸ τῆς φλέβας, ποὺ μπορεῖ νὰ μολυνθῇ καὶ νὰ προκαλέσῃ θρομβοφλεβῖτιδα, δηλαδὴ μιὰ μόλυνσι τῶν τοιχωμάτων τῆς φλέβας, ποὺ συχνὰ φέρνει πυρετὸ καὶ πόνο (μὲ ἄλλα λόγια, ὅπως ἡ θρομβοφλεβῖτις μπορεῖ νὰ δημιουργήσῃ κιρσούς, ἔτσι καὶ οἱ κιρσοὶ μπορεῖ νὰ προκαλέσουν θρομβοφλεβῖτιδα).

Τέλος, — ἀλλὰ εὐτυχῶς ἀρκετὰ σπάνια — τὸ σταμάτημα τοῦ αἵματος καὶ οἱ κιρσοὶ μπορεῖ νὰ γίνουν αἰτία ἐμβολῆς, ποὺ πραγματοποιεῖται ὅταν ἕνα μέρος τοῦ θρόμβου παρασυρθῇ ἀπὸ τὸ ρεῦμα τοῦ αἵματος, φτάσῃ στὴν καρδιὰ καὶ ἀπὸ ἐκεῖ, διὰ μέσου τῶν ἀρτηριῶν, καταλήξῃ σ' ἕνα ζωτικὸ ὄργανο (πνεύμονα, ἐγκέφαλο, κλπ.).

Λέγεται πώς, στὶς τελευταίες δεκαετίες, οἱ κιρσοὶ καὶ οἱ ἐπιπλοκές τους ἔχουν αὐξηθῇ σὲ σημεῖο ποὺ νὰ ἀποτελοῦν σήμερα μιὰ πραγματικὴ κοινωνικὴ ἀσθένεια, ἀκριβῶς ἐπειδή, ἐδῶ καὶ κάμποσες δεκαετίες, ὁ ἄνθρωπος συνήθισε νὰ κινῇ λιγώτερο τὰ πόδια του. Τὸ αὐτοκίνητο, τὰ ἀσανσὲρ, ἡ τεμπελιά, ποὺ δημιούργησε ὁ μηχανικὸς πολιτισμός, συμμαχοῦν εἰς βάρος τῆς ὑγείας μας. Πρέπει λοιπὸν νὰ προσπαθήσουμε νὰ ἀντιδράσουμε σ' αὐτό.

Ἡ καταπολέμησις τῶν κιρσῶν μπορεῖ νὰ συμπεριλαμβάνῃ, ἀνάλογα μὲ τὶς περιπτώσεις, τὴ γενικὴ ἰατρικὴ θεραπεία, γιὰ νὰ ὑποβοηθηθῇ ἡ κυκλοφορία, τὴ δερματολογικὴ (γιὰ τὸ ἐκζεμα, τὸ ἕλκος καὶ τὶς ἄλλες δερματικὲς παθήσεις), ὡρισμένες ἐνδοφλεβίες ἐνέσεις μὲ οὐσίες ποὺ μεταβάλλουν τὶς φλέβες σὲ σκληροὺς σωλῆνες καὶ τὴ χειρουργικὴ θεραπεία ποὺ χρησιμοποιεῖται σὲ σοβαρὲς περιπτώσεις κιρσούς, ποὺ ἔχουν ἁπλωθῇ σὲ μεγάλη περιοχὴ τῶν ποδιῶν (σ' αὐτὲς τὶς σοβαρὲς περιπτώσεις εἶναι ἀπαραίτητη ἡ ἀφαίρεσι τοῦ κοιμωτίου τῆς φλέβας, ποὺ ἔχει ἀλλοιωθῇ).

ΚΑΤΑΦΕΥΓΕΤΕ Σ' ΕΝΑΝ ΕΙΔΙΚΟ ΓΙΑΤΡΟ

Ἡ ἐγχείρισι γίνεται μὲ γενικὴ νάρκωσι (ἀπαίνια μὲ τοπικὴ ἀναισθησία) καὶ δὲν παρουσιάζει κινδύνους, ἂν ἐφαρμοσθῇ ἡ σωστὴ τεχνική. Δὲν ἀπαιτεῖ παραμονὴ στὸ νοσοκομεῖο περισσότερο ἀπὸ 6—8 ἡμέρες.

Κατὰ τὴν διάρκεια ὅμως τῆς ἀναρρώσεως ὁ ἄρρωστος πρέπει νὰ ἀκολουθήσῃ πιστὰ ὅλες τὶς προφυλάξεις, ποὺ θὰ τοῦ συστήσῃ ὁ γιατρός.

Μικρὰ ἐπιστημονικὰ νέα

Χοιρίδερμα στὰ ἐγκαύματα

Τὸ δέρμα τῶν ἄσπρων γουρουνιῶν, ράτσας Γιορκσάιρ, ἀποδείχθηκε χρησιμώτατο γιὰ τὴν προσωρινὴ ἐπικάλυψι ἐκτεταμένων πληγῶν. Ἡ φυσιολογικὴ διάταξις αὐτοῦ τοῦ δέρματος μοιάζει πολὺ μὲ τοῦ ἀνθρώπου. Σὲ συμφωνα δὲ μὲ μιὰ ἐπιστημονικὴ ἀνακοίνωσι ποὺ ἔγινε στὸ συνέδριο τῆς Ἀμερικανικῆς Ἑταιρίας Πλαστικῆς Χειρουργικῆς, σώθηκαν ἔτσι ἀκόμη καὶ ἄτομα, ποὺ εἶχαν καταστραφῇ ἀπὸ ἐγκαύματα τὰ 50% τοῦ δέρματός των.

Νέα θεραπεία τοῦ καρκίνου

Βρετανοὶ γιατροὶ ἐπεχείρησαν μὲ ἐπιτυχία τὴν θεραπεία προχωρημένων καρκίνων, μὲ ἐνέσεις κυττάρων ἀπὸ ἀνθρώπινη σπλήνα. Πρῶτα γουμένως, χρειάζεται νὰ προπαρασκευασθῇ ὁ ὀργανισμὸς μὲ κατάλληλα φάρμακα, ὥστε νὰ ἀνεχθῇ τὰ ξένα αὐτὰ κύτταρα. Ἡ μέθοδος δοκιμάσθηκε σὲ ὀκτὼ ἀσθενεῖς. Σὲ ὅλες τὶς περιπτώσεις ἔλειψαν οἱ πόνοι καὶ οἱ ὄγκοι μίκρηναν. Οἱ γιατροὶ σκοπεύουν νὰ συνεχίσουν τὶς ἐρευνές τους, χρησιμοποιῶντας ἰσχυρότερες δόσεις, ἀλλὰ χωρὶς νὰ περάσουν τὰ ὅρια ἀσφαλείας.

Ἔνζυμα γιὰ τὰ βρέφη

"Ἕνα γαλλικὸ φαρμακευτικὸ ἐργαστήριο ἄρχισε τὴν παραγωγὴ ἑνὸς νέου φαρμάκου γιὰ τὰ μικρὰ παιδιά, ποὺ περιέχει τέσσερα ἔνζυμα ποὺ ὠφέλιμα γιὰ τὰ βρέφη ποὺ δυσκολεύονται νὰ χωνέψουν τὴ ξάχαρη, τὸ γάλα ἢ τὰ ἀμυλώδη. Τὰ ἔνζυμα αὐτὰ ἐξάγονται ἀπὸ μικροσκοπικοὺς τοξικότητα. Χορηγοῦνται εὐκολα, ἀραιωμένα μὲ λίγο νερὸ ἢ μὲ χυμὸ φρούτων.

Νέα φάρμακα

"Ἕνα μίγμα μπεταΐνης καὶ βιταμίνης C εἶναι τονωτικό, ἀποτοξινωτικά, προστατεύει τὸ συκώτι, ἐπιβραδύνει τὴν ἀρτηριοσκλήρωσι κλπ. Παρασκευάζεται: σὲ δυὸ μορφές, γιὰ βρέφη καὶ γιὰ ἐνηλίκους.

Γιὰ τὰ ὀστᾶ

Ἡ σύγχρονη ἰατρικὴ χρησιμοποιεῖ πολὺ τὰ «ἀναβολιστικὰ» φάρμακα ποὺ ὑποδοηθοῦν τὴν ἀφομοίωσι τῶν τροφῶν ἀπὸ τὸν ὀργανισμό. Τὰ περισσότερα ἀπ' αὐτὰ εἶναι ἀνδρικὰ συστάσεως. Τώρα ἐπινοῆθηκε ἕνα ἀκόμη, ποὺ δὲν περιέχει ὁρμόνες καὶ ποὺ ἐνεργεῖ κυρίως στὰ ὀστᾶ. Συνίστανται λοιπὸν σὲ ὅλες τὶς περιπτώσεις ποὺ τὰ ὀστᾶ εἶναι σφριγστα, ἐπουλώνονται δύσκολα ἢ χάνουν ὡρισμένα ἀπὸ τὰ στοιχεῖα τους (ὀστεοπώρευσις, ὀστεομαλάκυνσις, ἀρθροπάθεια, κατάγματα). Τὰ συστατικά του εἶναι: βιταμίνη B6, ἕνα ἅλας τῆς βιταμίνης C καὶ ντεζοξυριμονουκλεϊκὸν ὀξύ.

Ξαναγύρισαν οἱ σουλφαμίδες

Οἱ σουλφαμίδες ξανάρχισαν νὰ χρησιμοποιοῦνται στὴν ἰατρική, γιατὶ νεώτερα πειράματα ἀπέδειξαν ὅτι ὑπερέχουν σὲ πολλὰ σημεῖα ἀπὸ τὰ ἀντιβιοτικά. Ἔτσι, ἕνα γερμανικὸ ἐργοστάσιο φαρμάκων ἔρριξε στὴν ταγκόσμιο ἀγορὰ μεγάλες ποσότητες σουλφαμεθοξυδιαζίνης, μιᾶς καινούργιας σουλφαμίδης, ποὺ χορηγεῖται σὲ δισκία, σὲ σιρόπι ἢ σὲ σταγόνες. Ὁ ὀργανισμὸς τὴν ἀνέχεται, χωρὶς παρενέργειες. Ἔχει μεγάλο πεδίο δράσεως, ἀκόμη καὶ γιὰ τὶς βαρειὲς γαστροεντερικὲς μολύνσεις.

Οἱ ὄγκοι καταστρέφονται μὲ κατάψυξι

Μιὰ καινούργια μέθοδος καταστροφῆς τῶν κακοήθων ὄγκων, ποὺ δὲ μποροῦν νὰ ἀφαιρεθοῦν μὲ χειρουργικὴ ἐπέμβασι, βασίζεται στὴν κατάψυξι. Μὲ ἕνα κατάλληλο ἐργαλεῖο, ὁ χειρούργος εἰσάγει στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ὄγκου ὑγροποιημένο ἄζωτον, θερμοκρασίας 200 βαθμῶν ὑπὸ τὸ μηδέν. Γιὰ νὰ μὴ παγώσουν καὶ οἱ γειτονικοὶ ὑγιεῖς ἱστοί, χρησιμοποιεῖται τὸ «ἠλεκτρονικὸ θερμόμετρο Ντούγκλας», μὲ τὸ ὁποῖο παρακολουθεῖται ἡ θερμοκρασία σὲ δέκα σημεῖα τοῦ ὄγκου συγχρόνως.

Διαγνώσεις μὲ «τεχνίτιον»

Τὸ ραδιενεργὸ ἰώδιον 131 χρησιμοποιεῖται ἀπὸ καιρὸ γιὰ τὴ διαγνωσι τῶν λειτουργικῶν ἀνωμαλιῶν καὶ τῶν ἀλλοιώσεων τοῦ θυρεοειδοῦς ἀδένος. Τώρα ἀνακαλύφθηκε στὴν Ἀμερικὴ ὅτι κι' ἕνα ἄλλο ραδιενεργὸ στοιχειον, τὸ «τεχνήτιον 99», προσφέρεται γιὰ τὴ διάγνωσι λειτουργικῶν παθήσεων καὶ ὄγκων τοῦ ἐγκεφάλου, τοῦ συκωτιοῦ, τῶν νεφρῶν καὶ τῆς σπλήνας. Ἡ ραδιενέργεια ποὺ δέχεται ὁ ἀσθενὴς μ' αὐτὴ τὴν ἐξέτασι, εἶναι τὸ ἕνα χιλιοστὸν ἐκείνης ποὺ ἐκπέμπεται ἀπὸ τὸ ἰώδιο 131.

Τὸ πιὸ εὐαίσθητο στηθοσκόπιο

Τὸ ἠλεκτρονικὸν στηθοσκόπιον εἶναι μιὰ καινούργια ἰατρικὴ συσκευὴ ἀκριβείας. Ἐπινοήθηκε γιὰ τὸν ἐλεγχο τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν κοσμοναυτῶν, ἀλλὰ προσφέρει πολύτιμες ὑπηρεσίες καὶ στὴν κοινὴ ἰατρική. Μ' αὐτό, ὁ γιατρὸς μπορεῖ νὰ ἀκούσῃ ὅλους τοὺς ἤχους ποὺ παράγονται, μέσα στὸ θώρακα, ἐνῶ μὲ τὰ κοινὰ στηθοσκόπια ἀκούγεται μόνο ἕνα μικρὸ μέρος των.

Νοσοκόμοι μὲ χρωματιστὲς μπλοῦζες

Οἱ ψυχολόγοι διαπίστωσαν ὅτι τὰ πολὺ μικρὰ παιδιὰ ἀντιδροῦν θετικότερα στὰ χρώματα, παρὰ στὶς λευκὲς στολές. Ἔτσι, στὸ Νοσοκομεῖο Παίδων τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Φλόριντας, οἱ νοσοκόμες ἀντιπατέσησαν τὶς συνηθισμένες μπλοῦζες τους μὲ ἄλλες, χρωματιστές.

ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΠΟΔΙΩΝ

Τὸ ἄτομο ποὺ βρίσκεται στὸ ἀρχικὸ στάδιο τῶν κιρσῶν, δὲν πρέπει νὰ ἐκτίθεται γιὰ πολὺ στὸν ἥλιο.

ΔΑΝΤΩΝ

ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Η ΤΥΧΗ φάνηκε εὐνοϊκή, ἀλλὰ καὶ σκληρὴ ἀργότερα στὸν Δαντών, τὸν τραγικὸ ἥρωα τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως. Γιὸς εἰσαγγελέα, γεννήθηκε τὸ 1759 στὴν Τρουὰ καὶ σπούδασε νομικὰ στὴν πόλι Ρέϊμς, ὅπου διακρίθηκε μεταξὺ τῶν συμφοιτητῶν του. Τὸ 1785, ἔγινε διδάκτωρ τῆς Νομικῆς, ἀφοῦ προηγουμένως παρακολούθησε καὶ φιλοσοφικὲς μελέτες. Ὡς δικηγόρος εἶχε λαμπρὴ ἐπιτυχία, γιατί, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν τέλεια ἐπιστημονική του κατάρτισι, ἦταν καὶ σπουδαῖος ρήτορας.

Ὁ Δαντών, στὴν ἰδιωτική του ζωή, ὁμολογουμένως ὑπῆρξε ἄτυχος. Ψυχὴ ἀνήσυχη, ἐκρηκτική, σῶμα ρωμαλέο, ἀθλητικό, ἀγαποῦσε μ' ὅλη του τὴν καρδιὰ τὶς γυναῖκες. Κι' εἶχε πολλὲς κατακτήσεις. Μά, ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ παντρεύτηκε τὴν Ἀντουανέττα Σαρπαντιέ, τὴν κόρη ἑνὸς λεμοναδοπώλη, ὀνομαστὴ γιὰ τὴ σπάνια ὁμορφιά της, τὴν ἀρετή της καὶ τὴν καλή της καρδιά, ἔγινε πρότυπο συζύγου. Ἡ Ἀντουανέττα εἶχε ἀγαπήσει τρελλὰ τὸ φτωχὸ αὐτὸν ἀσχημάνθρωπο, μὲ τὸ σκοτεινὸ κι' ἄγριο πρόσωπο καὶ τὰ τρομερά ἐλαττώματά του. Ἴσως πίστευε πὼς θὰ ἡμέρευε τὸ θηρίο μὲ τὰ χάδια καὶ τὴν ἀφοσίωσί της, κάνοντας ἕνα τυχοδιώκτη ν' ἀπαρνηθῆ τὰ φιλήδονα κι' ἐπικίνδυνα ὄνειρά του.

Ὡστόσο, τὸ μόνο ποὺ κατάφερε ἡ θεοφοβούμενη καθολική, ἦταν νὰ τὸν κάνη ν' ἀγαπήση τὴν ἤρεμη οἰκογενειακὴ ζωή.

Παντρεύτηκαν, τὴν ἐποχὴ ποὺ ἐκεῖνος ἄρχιζε τὴ δικηγορική του σταδιοδρομία κι' ἦταν ἀκόμα χωρὶς πελάτες, γεμάτος φιλοδοξίες καὶ βουτηγμένος ὡς τὸ λαιμὸ στὰ χρέη. Μόλις ὁ Δαντὼν ὀρθοπόδησε ὡς δικηγόρος, συνδέθηκε μὲ διάφορα πολιτικὰ πρόσωπα τῆς ἀριστερᾶς κι' ἄρχισε νὰ παίρνη ἐνεργὸ μέρος στὴν κίνησι γιὰ τὴ μεταρρύθμισι τοῦ γαλλικοῦ πολιτεύματος. Σὲ λίγο, τράβηξε ἀκόμα ἀριστερώτερα, ζητώντας ριζικὰ μέτρα: «Μονάχα ἡ κάθαρσι μιᾶς ἐπαναστάσεως μπορεῖ νὰ σώση τὴ Γαλλία ἀπὸ τὴ σαπίλα τῆς ἀριστοκρατίας», ἔλεγε.

Γι' αὐτὸ παρατήθηκε ἀπὸ τὸ δικηγορικὸ ἐπάγγελμα καὶ ἀφιερώθηκε ὁλοκληρωτικὰ στὴν πολιτική, προπαγανδίζοντας μὲ πύρινους λόγους τὴν ἀνατροπὴ τοῦ καθεστῶτος. Ὅταν ἔξεσπασε ἡ ἐπανάστασι, ἡ δημαγωγική του δεινότητα τὸν ἔφερε ἀνάμεσα στοὺς πιὸ σημαίνοντες πολιτικοὺς ἀρχηγούς. Τὸ 1790, ἐξελέγη στὸ Παρισι μέλος τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως. Ἐκεῖ, θάμπωσε δεξιούς κι' ἀριστερούς μὲ τοὺς χειμαρρώδεις λόγους του, ποὺ ἦταν ἐκρήξεις τόλμης, φιλοπατρίας, ἰδεαλισμοῦ, ἀλλὰ καὶ ἀδιαλλαξίας καὶ ὠμότητος. Σὲ κάθε λαϊκὴ συγκέντρωσι, παρουσιαζόταν ὁ Δαντὼν καὶ, μὲ τὴν ἀθλητική του ἐμφάνισι καὶ ἀκαταμάχητη ρητορική του, μεθοῦσε τὰ πλήθη.

Εἶναι ἀληθινὰ καταπληκτικό, ἕνας ἐπαναστάτης, ποὺ ζοῦσε ὅλη μέρα μέσα στὸ σάλο μιᾶς φοβερῆς πολιτικῆς ἀναταραχῆς, νὰ πηγαίνη κάθε βράδυ στὸ σπίτι του σὰν ἕνας ἥσυχος ἀστός, ποὺ παθοῦσε τὴ γαλήνη τοῦ οἰκογενειακοῦ ἀσύλου! Κι' ὅμως ἔτσι συνέβαινε. Γιὰ καλή του τύχη, ὁ Δαντὼν βρῆκε τὴν κατάλληλη γυναῖκα γιὰ νὰ τὸν ξεκουράζη. Ἡ καλόκαρδη Ἀντουανέττα στάθηκε γι' αὐτὸν ἕνας παρήγορος ἄγγελος. Τὸ λιοντάρι αὐτὸ τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως, ποὺ δὲν ὀπισθοχωροῦσε μπροστὰ σὲ τίποτε, γινόταν ἁρνάκι, ὅταν τοῦ μιλοῦσε ἡ γυναίκα του.

Ὅταν, τὸν Αὔγουστο τοῦ 1792, ἡ ἐξουσία ἤρθε στὰ χέρια τῆς τριανδρίας Μαρὰ Ροβεσπιέρου — Δαντών, καὶ ὁ τελευταῖος ζήτησε τὴ θανατικὴ ἐκτέλεσι τοῦ βασιλιᾶ, ἡ φτωχὴ Ἀντουανέττα ἔπεσε στὰ πόδια του καὶ τὸν ἱκέτευε στὴν ἀγάπη ποὺ τῆς εἶχε καὶ στὴ ζωὴ τῶν δυὸ παιδιῶν τους, νὰ φροντίση νὰ φυλακὲς κι' ἔσφαξε τοὺς κρατουμένους.

Στὰ μάτια μιᾶς ἁπλοϊκῆς γυναίκας, ὅλα αὐτὰ φαίνονταν ἀδικαιολόγητα ἐγκλήματα. Τῆς ἦταν ἀδύνατο νὰ καταλάβη, πὼς ὁ ἄντρας της, ποὺ τὸν εἶχε γνωρίσει πάντα καλὸ καὶ ἥσυχο, ἦταν ἕνας ἀμείλιχτος φονιάς.

Σὲ λίγο ἔπεσε βαρειὰ ἄρρωστη. Ὁ Δαντὼν βασανίστηκε τότε τρομερά. Ἡ σκληρὴ βεβαιότητα, πὼς σὲ λίγο θὰ ἔχανε ὅ,τι πολυτιμότερο εἶχε στὸν κόσμο, τὴν ἀγαπημένη του συντρόφισσα, ἔκονε τὸν ἄνθρωπο αὐτὸν νὰ φαίνεται πιὸ ἀπότομος στοὺς

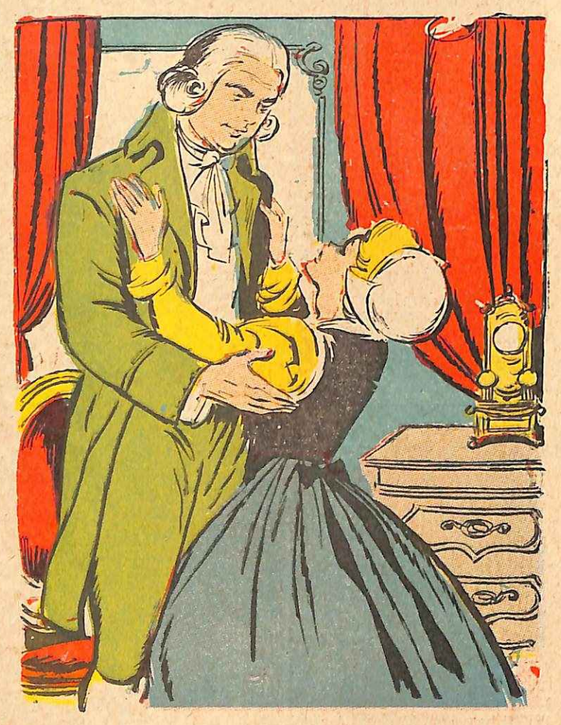

Ἡ Ἀντουανέττα ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ Δαντών...

μὴ πάθη τίποτε ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια. Καὶ νὰ ποὺ ὁ ἀδιάλλαχτος ἐπαναστάτης, ποὺ ὡστόσο εἶχε τόση ἀδυναμία στὴ γυναίκα του, λύγισε μπροστὰ στὰ δάκρυά της καὶ τῆς ὑποσχέθηκε ὅτι θὰ ἔσωζε τὴ βασιλικὴ οἰκογένεια ἀπὸ τὴ λαιμητόμο.

Μὰ ἦταν πιὰ πολὺ ἀργά, γιὰ νὰ μπορέση ὁ Δαντὼν νὰ ἀντιταχθῆ στὴ θηριωδία τοῦ ἐξαγριωμένου λαοῦ, ποὺ διψοῦσε βασιλικὸ αἷμα. Μονάχα παρεξηγήσεις καὶ ὑποψίες στοίχισε στὸν δημαγωγὸ ἡ ἀπότομη παλινωδία του, ποὺ ἀργότερα τή... χρησιμοποίησε ἐναντίον του ὁ Ροβεσπιέρος, ὡς στοιχεῖο προδοσίας.

Ὁ Λουδοβίκος ἀποκεφαλίστηκε, καὶ σὲ λίγο ἀκολούθησε τὴν τύχη του καὶ ἡ Μαρία Ἀντουανέττα. Ὅσο γιὰ τὸ διάδοχο, τὸν κατάπιε κι' αὐτὸν ἡ ἐπαναστατικὴ θύελλα. Βαθὺ μυστήριο σκεπάζει ὡς σήμερα τὸ θάνατό του.

Ὅλες αὐτὲς οἱ φρικαλεότητες εἶχαν συντριπτικὴ ἐπίδρασι στὴν κυρία Δαντών. Ἡ σπλαχνικὴ γυναίκα μὲ τὴν εὐαίσθητη ψυχὴ ἄρχισε σιγὰ - σιγὰ νὰ λυώνη ἀπὸ τὸν πόνο καὶ τὴν ἀπελπισία της. Ἐκεῖνο ποὺ τὴ σκότωνε πιὸ πολύ, ἦταν τὸ κακὸ ὄνομα ποὺ εἶχε βγάλει ὁ ἄντρας της, ὕστερα ἀπὸ τὶς ὁμαδικὲς σφαγὲς τοῦ Σεπτεμβρίου 1793. Γιὰ νὰ γὲς τοῦ Σεπτεμβρίου 1793. Γιὰ νὰ γλυτώση ἡ Δημοκρατία ἀπὸ τὴν ἐπέμβαση ἡ Δημοκρατία ἀπὸ τὴν ἐπέμβασή της, ὁ Δαντὼν ἔστησε στρατευμάτων, ὁ θασι τῶν ἐξένων στρατευμάτων, ὁ Δαντὼν πρότεινε νὰ καθαρισθῆ τὸ ἔδαφος ἀπὸ τοὺς προδότες βασιλόφρονες ποὺ κρατιόνταν στὶς φυλακές. Οἱ λόγοι του ἦταν τὸ μακάβριο σύνθημα. Ὁ ὄχλος παραδίασε τὶς φυλακὲς καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ του ὀρφανά. Ἡ φτωχὴ Ἀντουανέττα εἶχε πεθάνει πρὶν ἀπὸ ὀκτὼ μέρες... Ὁ σκληρὸς αὐτὸς ἄνθρωπος συντρίφτηκε ἀπὸ τὸν σπαραγμό. Δὲν πίστευε καθόλου στὴν ἀθανασία τῆς ψυχῆς, κι' ἤθελε νὰ ξαναδῆ, νὰ ἀγγίξη πάλι τὸ ἀγαπημένο πρόσωπο, τὰ λεπτὰ χέρια καὶ τὸ αἰθέριο σῶμα τῆς γυναίκας του. Ἡ ἀπόγνωσί του εἶχε φτάσει στὰ ὅρια τῆς τρέλλας.

Ἔτρεξε λοιπὸν ἔξαλλος στὸ κοιμητήριο κι' ἔβαλε τὸν νεκροθάφτη νὰ ἀνοίξη τὸν τάφο τῆς γυναίκας του. Τὰ χέρια τοῦ φτωχοῦ ἀνθρώπου ἔτρεμαν ἀπὸ τὴ φρίκη καὶ δὲν μποροῦσε νὰ συνεχίση τὸ μακάβριο ἔργο του. Τότε ὁ Δαντὼν ἄρπαξε τὸ τσαπὶ κι' ἐξακολούθησε μόνος του τὸ σκάψιμο. Ὅταν ἐπὶ τέλους ἔφτασε στὸ φέρετρο, ἔπεσε πάνω του τρέμοντας ὁλάκερος σὰν τὸν ἔπιασε ἐπίληψία. Ὕστερα τὸ νὰ ἀνοίξε, σπάζοντας τὰ νύχια του, κι' ἀγκάλιασε μὲ φρενιασμένο πάθος τὸ σῶμα ἐκείνης, ποὺ ἔκανε τὴ σκληρὴ καρδιὰ του νὰ συγκινῆται ὡς τὰ τρισθάθά της. Ὅποιος θἀθλεπε τὴ στιγμὴ αὐτὴ τὸν Δαντών, νὰ σπαράζη στὸ βάθος τοῦ ἀνοιγμένου τάφου, σφίγγοντας στὴν ἀγκαλιά του ἕνα σχεδὸν ἀποσυντεθειμένο πτῶμα, δὲν θὰ μποροῦσε ν' ἀναγνωρίση τὸν ἀσπλαχνο τρομοκράτη.

★

Λίγες ἡμέρες πρὶν πεθάνη ἡ γυναίκα του, τοῦ εἶχε γράψει μιὰ ἀποχαιρετιστήρια ἐπιστολή. Μέσα στὶς συμβουλὲς ποὺ τοῦ ἔδινε, νὰ τραβηχτῆ ἀπὸ τὴν πολιτικὴ καὶ νὰ ζητήση συγχώρησι ἀπὸ τὸ Θεὸ γιὰ τὰ κρίματα του, τὸν συμβούλευε καὶ νὰ ξαναπαντρευτῆ, γιὰ νὰ μὴ μείνουν τὰ παιδιὰ του χωρὶς περιποίησι. Τοῦ ἔλεγε μάλιστα καὶ ποιὰ γυναῖκα ἔπρεπε νὰ πάρη.

Ὁ Δαντών, ἐκτελῶντας τὴν τελευταία θέλησι τῆς γυναίκας του, πῆρε ἐκείνη ποὺ τοῦ ὑπόδειξε ἡ μακαρίτισσα. Ἀλλοίμονο ὅμως, ἡ δεύτερη γυναῖκα του δὲν ἔμοιαζε μὲ τὴν πρώτη.

Ἀπογοητευμένος ἀπὸ τὴν οἰκογενειακή του τραγωδία, ἄρχισε νὰ ἀδιαφορῆ τελείως γιὰ τὴ ζωή του καὶ νὰ ἀψηφᾶ τοὺς ἐχθροὺς ποὺ τὸν ἔζωναν ἀπὸ παντοῦ. Μετὰ τὴ δολοφονία τοῦ Μαρά, ὁ ἐξ ἴσου φοβερὸς κατηγόρησε τὸν Δαντὼν καὶ τοὺς ὀπαδούς του ὡς προδότες. Στὶς 24 Μαρτίου 1794, πιάστηκαν οἱ ἀρχηγοὶ τῶν Κορδελλιέρων καὶ τῆς Κομμούνας καὶ ὡδηγήθηκαν ὁμαδικὰ στὴ λαιμητόμο. Ὁ Δαντών, ἀνίσχυρος πιά, δὲν εἶχε ἄλλη διέξοδο ἀπὸ τὴ φυγή. Νὰ ὅμως ποὺ ἡ Νέμεσι, ἢ ὁ γῆ. Νὰ ὅμως ποὺ ἡ Νέμεσι, ἢ ὁ ἔρως τοῦ πεπρωμένου, τὸν καρφώνουν στὸ Παρίσι. Στὸ Παρίσι, ποὺ τὸ κρατοῦσε στὰ χέρια του ὁ Ροβεσπιέρος.

Στὶς 31 Μαρτίου 1794, ὁ Δαντών συλλαμβάνεται ἀπὸ τὰ ὄργανα τῆς τρομοκρατίας, μαζὶ μὲ τὸν φίλο του Ντεμουλὲν κι' ἄλλους πολλοὺς τοὺς Κορδελλιέρους, καὶ κλείνεται στὶς φυλακὲς τοῦ Λουξεμβούργου. Στὶς 4 Ἀπριλίου τοῦ ἰδίου χρόνου, ὁ Δαντὼν μὲ τοὺς τελευταίους ὀπαδούς του, μεταφέρεται στὸ ἐπαναστατικὸ δικαστήριο. Μὰ ἡ ἀπόφασι εἶχε παρθῆ «ἐκ τῶν προτέρων»...

Τὴν ἄλλη μέρα, οἱ Παριζιάνοι τὸν εἶδαν, στητὸ σὰν ἀγαλμα, νὰ περνᾶ, ἀνεβασμένος στὸ μοιραῖο κάρρο, ποὺ τὸν πήγαινε στὴν αἱματοποτισμένη πλατεία. Δίπλα του βρίσκονταν ὁ ποιητὴς Φάμπρ Ντ' Ἐγκλαντὶν καὶ ὁ δημοσιογράφος Καμὶλ Ντεμουλέν.

Ὅταν ἦρθε ἡ σειρὰ τοῦ Δαντὼν ν' ἀνεβῆ στὸ ἱκρίωμα, ἔβειξε στὸ πλῆθος Σανσὼν τὸ συγκεντρωμένο ποὺ παρακολουθοῦσε μὲ δέος τὴ σκηνή. Κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ πιστέψη στὰ μάτια του.. πὼς ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀνέβαινε τὰ σκαλιὰ τῆς λαιμητόμου, ἦταν τὸ τρομερὸ λιοντάρι τῆς Ἐπαναστάσεως, ὁ δημοφιλὴς στυλοβάτης τῆς Δημοκρατίας, ὁ ἀλύγιστος ἀγωνιστής.

— Σανσών, ὅταν θὰ μοῦ κόψης τὸ κεφάλι μου, δεῖχτο στὸ λαό. Ἀξίζει τὸν κόπο! Ὅσο γιὰ τὸ φίλο μου τὸν Ροβεσπιέρο — πρόσθεσε γελώντας σαρκαστικὰ — πέστε του ὅτι δὲν θ' ἀργήση νὰ μὲ ἀκολουθήση!...

Καὶ πραγματικά, ἡ προφητεία του ἐπαληθεύθηκε. Στὶς 31 Ἰουλίου 1794, ὁ Ροβεσπιέρος ἀνέβηκε κι' αὐτός, μὲ τὴ σειρά του, τὰ σκαλιὰ τῆς λαιμητόμου...

Ι. ΑΝΔΡΟΥΜΙΔΑΚΙΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

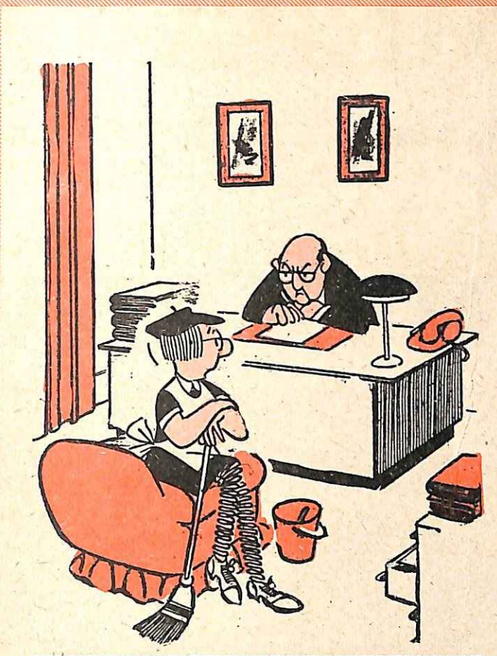

— Μοῦ εἶπαν πὼς, χωρὶς ἐξαίρεσι, ὅλοι οἱ διευθυνταὶ ρίχνωνται στὸ προσωπικό τους... Ἐσεῖς ὅμως εἶστε μιὰ ἐξαίρεσι!..

— Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ χρηματιστήριο, κύριε, ἐσᾶς τίποτε ἄλλο δὲν σᾶς ἐνδιαφέρει;

Νύμφες... ἀνύμφευτες

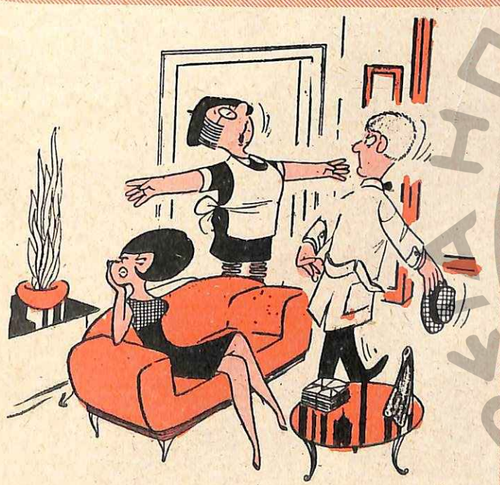

— Ἂν θέλετε, κύριε Μιχαλάκη, εἶμαι στὴ διάθεσί σας, γιὰ νὰ σᾶς παρηγορήσω!..

— Γιατί, κύριε, νὰ μένετε ἐσεῖς γεροντοπαλλήκαρο καὶ νὰ μ' ἀφήσετε κι' ἐμένα γεροντοκόρη;

Γρήγορη καὶ τέλεια ἀνάπαυσι

ΜΙΑ ΜΕΡΑ ΣΤΗΝ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑ

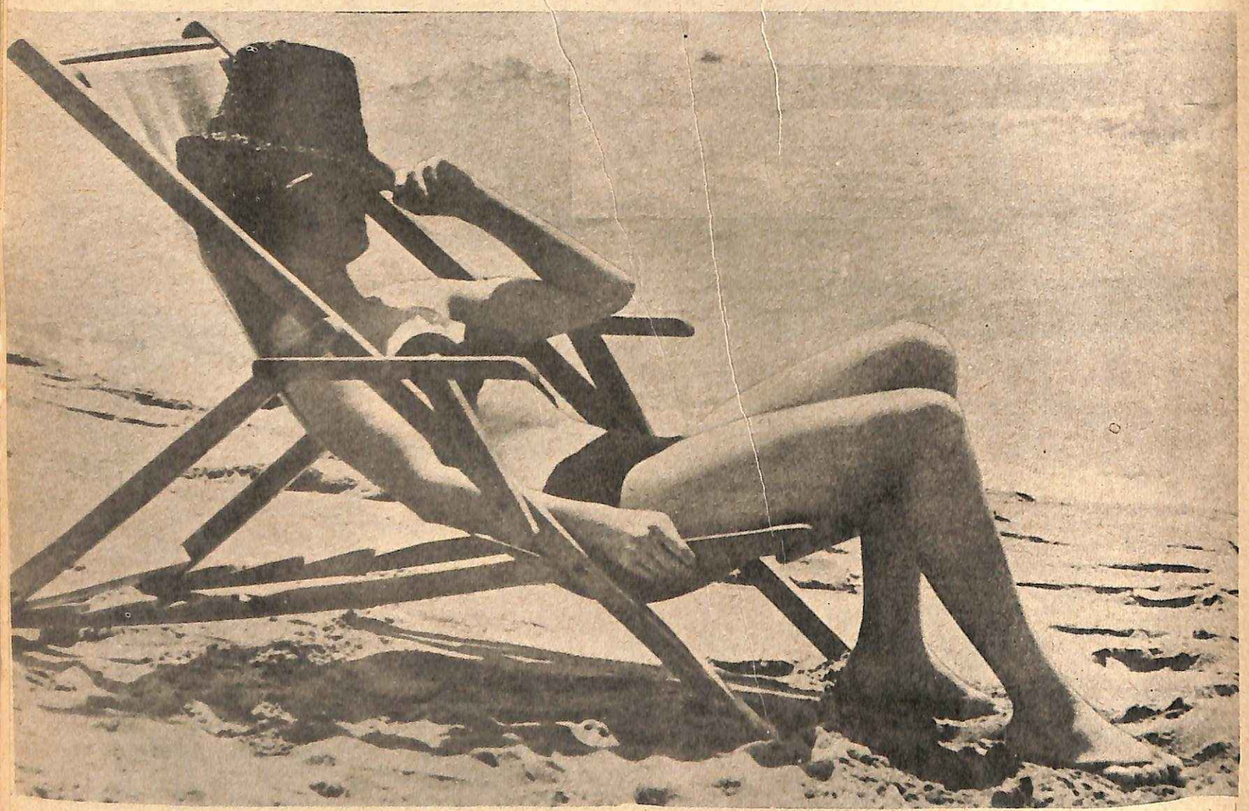

Μία ἢ δυὸ μέρες στὴ θάλασσα εἶναι βέβαια πολὺ λίγες γιὰ μιὰ κανονικὴ ἡλιοθεραπεία καὶ γιὰ μιὰ πραγματικὴ ἀνάπαυση. Μὰ καὶ αὐτὴ ἡ σύντομη παρένθεση μπορεῖ νὰ ἀποδειχθῆ εὐεργετική, ἂν φροντίσετε νὰ τὴν ἐκμεταλλευθῆτε μὲ τὸν καλύτερο τρόπο, χωρὶς νὰ κουραστῆτε ὑπερβολικὰ καὶ χωρὶς νὰ ἐκτεθῆτε ὁπουδὲς μικροὺς κινδύνους της.

Γιὰ μιὰ κανονικὴ ἡλιοθεραπεία πρέπει νὰ σᾶς ὑπενθυμίσουμε πὼς μόνον ὡρισμένες ἡλιακὲς ἀκτίνες ἔχουν τὴν ἰδιότητα νὰ σκουραίνουν τὴν ἐπιδερμίδα. Γιρόκειται γιὰ τὶς ὑπεριώδες ἀκτίνες, ποὺ προκαλοῦν τὴν παραγωγὴ χρωστικῆς οὐσίας, ποὺ σκουραίνει τὴν ἐπιδερμίδα. Γιὰ νὰ ἐκμεταλλευθῆτε αὐτὲς τις ἀκτ ες, πρέπει νὰ ἐκτεθῆτε στὸν ἥλιο σὲ ὡρισμένες ὧρες, ἰδιαίτερα ἀπὸ τὶς ἑφτὰ μέχρι τὶς δέκα τὸ πρωὶ καὶ ἀπὸ τὶς τρεῖς μέχρι τὶς ξξη τὸ ἀπόγευμα. Γιατί, ὅταν ὁ ἥλιος βρίσκεται πολὺ ψηλά, οἱ ὑπέρυθρες ἀκτίνες του προκαλοῦν μόνο θερμότητα, κοκκινίσματα καὶ ὀδυνηρὰ ἐγκαύματα.

ΠΟΣΕΣ ΩΡΕΣ ΗΛΙΟΥ;

Ἡ ἰδεώδης ἡλιοθεραπεία, γιὰ τὴν πρώτη μέρα ποὺ πηγαίνετε στὴ θάλασσα, δὲν πρέπει νὰ παραταθῆ περισσότερο ἀπὸ μισὴ ὥρα. Μὰ ὅταν ἡ παραμονή σας κοντὰ στὴ θάλασσα θὰ εἶναι τόσο σύντομη, εἶναι δύσκολο νὰ σεβαστῆτε αὐτὸ τὸν κανόνα.

Σὲ τέτοια λοιπὸν περίπτωσι θὰ κανονίσετε τὴν ἡλιοθεραπεία σας ἀνάλογα μὲ τὸν τύπο τῆς ἐπιδερμίδας σας: Οἱ γυναῖκες που ἔχουν λιπαρὴ ἐπιδερμίδα, μαυρίζουν γρηγορώτερα, χωρὶς νὰ κοκκινίζουν καὶ νὰ παθαίνουν ἐγκαύματα, γιατὶ τὸ σωμήγμα, ποὺ βρίσκεται μέσα στὴν ἐπιδερμίδα τους ἀποτελεῖ ἕνα θαυμάσιο ἀνθηλιακὸ φίλτρο. Λίγη κρέμα ἢ λίγο λάδι εἶναι ἀρκετὸ προστατευτικὸ συμπλήρωμα γιὰ νὰ ἐπιτύχετε ἕνα ὁμοιόμορφο μαύρισμα χωρὶς δυσάρεστες ἐκπλήξεις.

Ἐκεῖνες ὅμως, ποὺ ἔχουν ἐπιδερμίδα ξηρή, κινδυνεύουν πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὰ ἐγκαύματα, γιατὶ δὲν διαθέτουν φυσικὴ ἄμυνα. Σ' αὐτὴν τὴν περίπτωσι, θὰ ἦταν σοβαρὴ ἀπρονοησία νὰ ἐκτεθῆτε στὸν ἥλιο ἀπότομα καὶ γιὰ πολλὴ ὥρα. Ἡ ἡλιοθεραπεία σας πρέπει νὰ γίνη μὲ πολλὲς «δόσεις» καὶ μὲ συχνὰ διαλείμματα. Στὸ μεταξύ, δὲν θὰ παραλείψετε νὰ κάνετε συνεχεῖς ἐπαλείψεις μὲ λιπαρὴ κρέμα καὶ ἀνθηλιακὸ λάδι. Εἶναι σφάλμα αὐτὸ ποὺ κάνουν πολλὲς γυναῖκες — ἰδιαίτερα ὅταν ἔχουν ξηρὴ ἐπιδερμίδα — νὰ ἐπαλείφουν μόνο μιὰ φορὰ τὴν ἡμέρα τὸ δέρμα τους μὲ κρέμα ἢ ἀνθηλιακὸ λάδι. Ὁ ἥλιος, ὁ ἀέρας, ἡ θάλασσα τὸ στεγνώνουν πολὺ γρήγορα κι' ἔτσι τὸ δέρμα

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

ΤΣΑΝΤΑ ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΙΚΗ

Παρ' ὅλη τὴν πρακτικότητά της, ἡ τσάντα αὐτὴ εἶναι πολὺ κομψὴ καὶ χρήσιμη γιὰ τὶς διακοπές.

Χρειάζονται: 300 γραμ. ψαθάκι, ἕνα βελονάκι νούμερο 5 καὶ δυὸ δερμάτινες κορδέλλες σὲ ἀπόχρωσι καστανή.

Οἱ πόντοι ποὺ θὰ χρειαστοῦν : Πόντος χαμηλός: Μπαίνετε μὲ τὸ βελονάκι, ἕνα ριχτό, περνᾶτε τὸ νῆμα, ἕνα ριχτὸ καὶ κλείνετε τοὺς δυὸ πόντους πάνω στὸ βελονάκι. Πόντος ψηλός: Ἕνα ριχτό, μπαίνετε μὲ τὸ βελονάκι, ἕνα ριχτό, τραβᾶτε τὸ νῆμα, ἕνα ριχτό, κλείνετε δύο πόντους, ἕνα ριχτὸ καὶ κλείνετε τοὺς δύο τελευταίους πόντους πάνω στὸ βελονάκι. Πόντος καραβίδα. Εἶναι ὁ χαμηλὸς πόντος ἀντίστροφος, δηλαδὴ ἀπὸ ἀριστερὰ πρὸς τὰ δεξιά. (Δουλεύετε μὲ ψαθάκι διπλό).

Ἐκτέλεση: Δουλεύετε δύο παρόμοια τετράγωνα, ἀρχίζοντας ἀπὸ ψηλά. Πλέκετε μιὰ λυσίδα ἀπὸ 38 πόντους καὶ δουλεύετε μὲ πόντο χαμηλὸ γιὰ ἐννιὰ σειρές, ὕστερα ἐξακολουθεῖτε μὲ πόντο φανταζί μὲ τὸν ἑξῆς τρόπο : Πρώτη σειρά : ἕνας πόντος ψηλός, στὸν ἑπόμενο πόντο δουλεύετε (*) τέσσερις πόντους ψηλούς, μιὰ θηλειὰ ἀλυσίδα, πηδᾶτε ἕναν πόντο καὶ στὸν ἑπόμενο δουλεύετε (*) τελειώνετε μὲ ἕναν πόντο ψηλό. Δεύτερη σειρά: ἕνας πόντος ψηλὸς (*) τέσσερις πόντοι ψηλοί, μπαίνοντας στὸ κέντρο τῶν τεσσάρων ψηλῶν πόντων τῆς προηγούμενης σειρᾶς μιὰ θηλειὰ ἀλυσίδα (*). Ἐπαναλαμβάνετε πάντα τὴ δεύτερη σειρὰ γιὰ δέκα σειρές, μιὰ σειρὰ μὲ πόντο χαμηλό, στερεώνετε τὸ νῆμα. Φτιάχνετε τὸ ἄλλο τετράγωνο ἀπόλυτα ὅμοιο. Λουρίδα: Πλέκετε μιὰ ἁλυσίδα ἀπὸ ὀκτὼ πόντους καὶ δουλεύετε μὲ πόντο χαμηλὸ περίπου γιὰ 70 ἑκατοστά. Ἑνώνετε ὕστερα τὰ δύο τετράγωνα μὲ τὴ λουρίδα, ξεκινῶντας ἀπὸ τὸν φανταζί πόντο (τὸ μέσον τοῦ χαμηλοῦ πόντου μένει ἀμοίχλο) καὶ ράβετε τὰ πλάγια μὲ πόντο κουφό.

Φινίρισμα: Φτιάχνετε καὶ ἐφαρμόζετε τὴ φόδρα, ὕστερα, ἀπὸ τὴν καλή. Κάνετε ἀκόμα ἕνα γύρο μὲ πόντο καραβίδα. Πλέκετε μιὰ ἁλυσίδα ἀπὸ τέσσερις πόντους καὶ ὕστερα τὴ δουλεύετε μὲ πόντο ψηλὸ γιὰ 60 περίπου ἑκατοστά. Στερεώνετε τὸ νῆμα κι' ἔτσι ἔχετε τὴ λουρίδα γιὰ τὸ ἕνα χερούλι. Φτιάχνετε κι' ἄλλη μιὰ λουρίδα ἴδια καὶ ὕστερα τὶς στερεώνετε μὲ στερεὸ κρυφὸ πόντο στὴν τσάντα. Τέλος, γαρνίρετε τὸ κάτω μέρος τῆς τσάντας μὲ μερικὰ κράσια.

Εσείς καί...

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

Μιὰ νέα σελίδα τοῦ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ», μὲ τὴν ὁποία ὁ συνεργάτης μας κ. Λ. ΔΕΠΟΛΛΑΣ καθοδηγεῖ καὶ ἐνημερώνει τοὺς φιλοτελιστὰς ἀναγνώστας μας.

ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΟΤΙ...

... Τὸ πιὸ μικρὸ γραμματόσημο εἶναι ἕνα γραμματόσημο τῆς Κολομβίας τῶν χρόνων 1863 — 1866; Κυκλοφόρησε σὲ τρεῖς ἀξίες: 10 σεντάβος πράσινο, 10 σεντάβος κόκκινο καὶ 1 πέζο πορτοκαλί, μὲ εἰκόνα τοῦ ἀπελευθερωτῆ τῆς Κολομβίας Σιμώνος Μπολίβαρ.

... Τὸ πιὸ μεγάλο γραμματόσημο, ἀπ' ὅσα εἶναι μέχρι σήμερα γνωστά, κυκλοφόρησε στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες τὸ 1865;

... Ἕνας διευθυντὴς τῶν ἀμερικανικῶν ταχυδρομείων, γιὰ νὰ εὐχαριστήση κάποτε τὴν πελατεία του, ἔδωσε στὴν κόλλα τῶν γραμματοσήμων μιὰ γεῦση σοκολάτας;

... Στὴν Ἰταλία, κυκλοφόρησαν τὸ 1956 δυὸ γραμματόσημα, ἀξίας 25 καὶ 60 λιρετῶν, τυπωμένα κατὰ τέτοιο τρόπο, ὥστε, ἂν τὰ κυττάξετε μὲ γυαλὶ «πολαρόϊντ» (αὐτὰ ποὺ χρησιμοποιήθηκαν γιὰ τὰ φίλμ τριῶν διαστάσεων), προβάλλουν μπροστὰ στὰ μάτια σας μιὰ ἐκπληκτικὰ ἀνάγλυφη εἰκόνα;

... Στὴν Οὐγγαρία κυκλοφόρησε τὸ 1955 ἕνα ἀεροπορικὸ γραμματόσημο τῶν 5 φόριντ, τυπωμένο πάνω σὲ λεπτὸ φύλλο... ἀλλουμινίου; Τὸ ἀναμνηστικὸ αὐτὸ γραμματόσημο ἐξεδόθη μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς 20ῆς ἐπετείου τῆς οὐγγρικῆς βιομηχανίας ἀλλουμινίου.

... Ὁ βασιλιὰς τῆς Δανίας Χριστιανὸς διαμαρτυρήθηκε κάποτε, ἐπειδὴ σὲ κάποιο γραμματόσημο μὲ τὸ πορτραῖτο του, ὁ χαράκτης εἶχε σχεδιάσει τὴ χωρίστρα στὰ μαλλιά του ἀπὸ τὴν ἀντίθετη πλευρά, ἀπὸ τὴν ὁποία συνήθιζε ὁ ἴδιος νὰ τὴν κάνη;

... Τὸ 1952, ἀνεκαλύφθη σὲ μιὰ ἐπαρχία τῆς Γιουγκοσλαβίας ἕνα γραμματόσημο μὲ σφραγίδα τοῦ 1839; Κάποιος συλλέκτης προσέφερε τότε 120.000 δολλάρια, γιὰ ν' ἀγοράση τὸ ἀρχαιότερο αὐτὸ γραμματόσημο τοῦ κόσμου.

... Ἔχουν κυκλοφορήσει σὲ διάφορες χῶρες, Οὐγγαρία, Βουλγαρία καὶ Γερμανία, γραμματόσημα ἐμπνευσμένα ἀπὸ γνωστὰ παραμύθια; Μερικὰ ἀπ' αὐτὰ παραθέτουμε κατωτέρω.

... Τὸ μπλὸκ ἢ Φετιὲ Κέννεντυ τῆς Κύπρου, δὲν πρόκειται νὰ πάρη μέρος σὲ καμμιὰ φιλοτελικὴ ἔκθεση, ἐπειδὴ τὰ ἐπ' αὐτοῦ γραμματόσημα, ποὺ εἶναι συνολικῆς ὀνομαστικῆς ἀξίας 150 μίλς, πουλήθηκαν 250 μίλς, δηλαδὴ μὲ ὑπερτίμησι, 75%; Τὰ ταχυδρομεῖα τῆς Κύπρου ἐνημερώθηκαν σχετικὰ καὶ ὁ διευθυντής τους δήλωσε ὅτι στὸ μέλλον οἱ ὑπερτιμήσεις δὲν θὰ ὑπερβαίνουν τὸ 50% τῆς ὀνομαστικῆς ἀξίας.

... Τὸ βελγικὸ γραμματόσημο, ἐμπνευσμένο ἀπὸ τὸν πίνακα «Τὰ παιδιὰ» τοῦ Κορνέλις ντὲ Βός, ἀξίας 6 φράγκων + 3 φράγκα, θεωρήθηκε τὸ πιὸ ὡραῖο γραμματόσημο τοῦ κόσμου γιὰ τὸ 1964; Οἱ Βέλγοι φιλοτελιστὰὶ ἔκριναν πὼς τὸ πιὸ ὡραῖο γραμματοσήμό τους κατὰ τὸ 1964 ἦταν «Ἡ ἀποκαθήλωσις», ἕνα γραμματόσημο τῶν 8 φράγκων τοῦ Ρότζερ Βὰν ντὲρ Βέυντεν. Καὶ τὰ δυὸ αὐτὰ γραμματόσημα ὀφείλονται στὸν γηραιότερο Βέλγο χαράκτη Ζὰν ντὲ Μπάστ, ὁ ὁποῖος, παρὰ τὰ 82 χρόνια του, ἐξακολουθεῖ νὰ χαρίζη στὴ χώρα του θαυμάσια γραμματόσημα.

... Τὸ Ἰσραὴλ ἔχει κατ' ἐπανάληψιν κυκλοφορήσει σειρὲς γραμματοσήμων μὲ θέμα τὰ 12 ζώδια τοῦ ὡροσκοπίου.

... Πολλὲς χῶρες, ἰδιαίτερα τῆς Ἀφρικῆς, ἐξέδωσαν ἕνα ἀναμνηστικὸ γραμματόσημο, γιὰ τὰ 100 χρόνια ἀπὸ τὸν θάνατον τοῦ Ἀμερικανοῦ Προέδρου Ἀβραὰμ Λίνκολν;

... Τὸ πρῶτο γραμματόσημο μὲ κείμενο εἶναι ἑλληνικό; Εἶναι ἡ προπαγανδιστικὴ ἔκδοσις τοῦ 1954 ὑπὲρ τῆς «Ἑνώσεως τῆς Κύπρου μὲ τὴν Ἑλλάδα. Περιέχει ὁλόκληρο τὸ κείμενο τῆς περὶ Κύπρου συζητήσεως στὴ Βουλὴ τῶν Κοινοτήτων, ποὺ ἔγινε στὶς 28 Ἰουλίου 1954, σημαδεμένο μὲ μιὰ μαύρη μελανιά.

Ὑπολογίζεται πὼς ὑπάρχουν σ' ὅλον τὸν κόσμο 5 ἑκατομμύρια συστηματικοὶ συλλέκτες γραμματοσήμων;

... Ὁ βασιλιὰς Φερδινάνδος ΙΙ τῆς Σικελίας ἐπέτρεψε νὰ κυκλοφορήσουν γραμματόσημα μὲ τὴν προσωπογραφία του, ἀπὸ τὸν ὅρο νὰ ἔχουν τὰ γραμματόσημα αὐτὰ μεγάλα περιθώρια καὶ νὰ μὴ πέφτη ἐγάλα περιθώρια καὶ νὰ μὴ πέφτη ἐπάνω τους ἡ σφραγίδα πάνω στὸ πρόσωπό του; Αὐτὸ τὸ θεωροῦσε ιερωσυλία.

Γιὰ ὡραιότερα παραμύθια ὅλου τοῦ κόσμου ἔχουν ἐμνεύσει σειρὲς γραμματοσήμων τῆς Οὐγγαρίας, τῆς Γερμανίας, τῆς Βουλγαρίας καὶ ἄλλων χωρῶν. Παραθέτουμε μερικὰ ἀπὸ τὰ γραμματόσημα αὐτά. Ἀριστερὰ στερά, καθέτως: Τρία ἀπὸ τὰ ἑξῆ γραμματόσημα μιᾶς σειρᾶς τῆς Βουλγαρίας. 2 κτοτίνκι: «Τὸ χρυσὸ κοριτσι», 8 κτοτίνκι: «Τὸ ρακὶ» καὶ 12 κτοτίνκι: «Τὸ χρυσὸ μῆλο». Ἄνω: Τρία ἀπὸ τὰ ὀκτὼ γραμματόσημα μιᾶς σειρᾶς παραμυθιῶν τῆς Οὐγγαρίας, ποὺ κυκλοφόρησε τὸ 1959. 20 φίλλερ: «Ἡ βασκάλα ἀφηγεῖται ἕνα παραμύθι. 30 φίλλερ: «Ὁ Μαθιὸς καὶ οἱ χῆνες του». Β' σειρά: Μιὰ δεύτερη σειρὰ ὀκτὼ γραμματοσήμων, μὲ θέμα πάλι γνωστὰ παραμύθια, κυκλοφόρησε τὸ 1960. Τὰ τρία πρῶτα εἶναι: 20 φίλλερ: «Τὸ πατζάρι», ἕνα ρωσικὸ παραμύθι. 30 φίλλερ: «Ἡ Χιονάτη καὶ οἱ 7 νάνοι» καὶ 40 φίλλερ: «Ὁ μολωνᾶς, ὁ γιὸς του καὶ ὁ γαϊδαρός τους». Κάτω: Ἡ νέα σειρὰ γραμμάτοσήμων τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν μὲ θέμα: «Πρωταθλητὰὶ τῆς ἐλευθερίας». Ἡ πλήρης σειρὰ ἀποτελεῖται ἀπὸ 9 γραμματόσημα τῶν 8 σέντς καὶ 9 μὲ τὶς ἴδιες εἰκόνες, ἀλλὰ μὲ διαφορετικοὺς χρωματισμούς, τῶν 4 σέντς. Οἱ εἰκονιζόμενοι στὰ χρυσᾶ μετάλλια τῆς σειρᾶς τῶν 8 σέντς εἶναι οἱ ἀκόλουθοι, κατὰ σειρά: Μαχάτμα Γκάντι: Ὁ ἐθνικὸς καὶ θρησκευτικὸς ἀπόστολος τῆς Ἰνδίας, ὁ κήρυξ τῆς παθητικῆς ἀντιστάσεως καὶ τῆς ἀποχῆς τῆς ἀσκήσεως βίας, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ ἐπέτυχε τὸ 1947 τὴν ἀνεξαρτησία τῆς χώρας του, δολοφονήθηκε στὶς 30 Ἰανουαρίου 1948 ἀπὸ φανατικὸ Βραχμάνο. Σίμων Μπολίβαρ: Ὁ ἥρως τῆς νοτιοαμερικανικῆς ἀνεξαρτησίας (1783 — 1830). Λάϊος Κόσσουτ: Οὐγγρος πατριώτης, ὁ ὁποῖος τὸ 1849 ἐκήρυξε τὴν ἀνεξαρτησία τῆς Οὐγγαρίας, ἡττήθηκε ὅμως καὶ φυλακίστηκε. Γαριβάλδης: Ἥρωας πατριώτης, ποὺ ἀγωνίστηκε ὑπὲρ τῆς ἑνώσεως τῆς Ἰταλίας (1807 — 1882). Στρατάρχης Γουσταῦος Μάννερχάϊμ: Ὁ ἀπελευθερωτὴς τῆς Φινλανδίας (1867 — 1951). Ἐρνεστ Ρέτερ: Δήμαρχος τοῦ Βερολίνου, κατὰ τὴν κρισιμη περίοδο 1948 — 1953. Θωμᾶς Μάζαρυκ: Πρῶτος πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας τῆς Τσεχοσλοβακίας (1918). (1850 — 1935). Χοσὲ ντὲ Σὰν Μαρτέν: Νοτιοαμερικανὸς ἀγωνιστὴς τῆς ἀνεξαρτησίας (1778 — 1850) καὶ Ἰγνάτιος Παντερέφσκυ. Ὁ διάσημος Πολωνὸς συνθέτης καὶ ἀγωνιστὴς πολιτικὸς (1860 — 1941).

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΖΑΚΑΝΤΟΡ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΕΞΩΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΖΑΝ ΝΤΕ ΛΑΧΙΡ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἡ γυναίκα ποὺ ἐπισκέφθηκε τὸ γιατρὸ Βερνεσόν, ἦταν ἡ Ντάρια. Ἐρχόταν νὰ βολιδοσκοπήση τὰ πράγματα, ξέροντας πὼς ὁ γιατρὸς συνδεόταν στενὰ μὲ τὴν Ἀλὶς καὶ τὴν Οντέτ. Δοκιμάζει ὅμως μιὰ ἐυχάριστη ἔκπληξι, θλέποντας ὅτι ὁ Βερνεσὸν μοιάζει πολὺ μὲ τὸ Ματάϊ. Καταστρώνει λοιπόν, μὲ τὸ συνένοχό της, ἕνα σατανικὸ σχέδιο: Νὰ ἀπαγάγουν τὸ γιατρὸ καὶ νὰ τὸν ἀντικαταστήση ὁ Ματάϊ. Ὕστερα, ὡς Βερνεσόν, νὰ προτείνη στὶς δύο κοπέλλες μιὰ ἐκδρομὴ καὶ νὰ τὶς ὁδηγήση σ' ἕνα ἐξοχικὸ μοναχικὸ σπίτι, νὰ τὶς φυλακίσουν ἐκεῖ καὶ νὰ ἀναλάβη τὴ φρούρησί τους ἡ Ντάρια. Ὕστερα ὁ Ματάϊ νὰ φύγη γιὰ τὴν Ἀφρική, νὰ φέρη ἀπὸ κεῖ τὸ χρυσάφι, νὰ τὸ μοιραστῆ μὲ τὴ Ντάρια κι' αὐτὴ νὰ τοῦ παραδώση τὴν Οντέτ. Κανονίζουν κάθε λεπτομέρεια καὶ βάζουν μπροστὰ τὸ σχέδιό τους. Ἀξιωματοῦχοι τοῦ γιατροῦ καὶ τῶν ναρκώνουν μὲ μιὰ ἔνεσι. Ὁ Ματάϊ παίρνει τὴ θέσι του, στὸ σπίτι του, κατάλληλα μεταμφιεσμένος, ἔτσι ποὺ ξεγελιέται ἀκόμα καὶ ἡ πιστὴ ὑπηρέτρια τοῦ Βερνεσόν.

— Ἐν τάξει! ψιθύρισε. Εἶμαι ἐλεύθερος τώρα...

Γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ μὴν τύχη καὶ παρουσιαστῆ ξαφνικὰ ἡ ὑπηρέτρια—δὲν ἔβγαλε τὰ μαῦρα γιὰ γυαλιά.

Ἄρχισε τὴ λεπτομερῆ ἐπίσκεψη τοῦ σπιτιοῦ. Τοῦ ἔφτασε ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας γιὰ νὰ τὸ τριγυρίση ὁλόκληρο. Ἐπέστρεψε ἔπειτα στὸ ἐργαστήριο, ποὺ θέλησε νὰ τὸ ξερευνήση λεπτομερῶς.

Κάτω ἀπὸ τὸ δυνατὸ ἠλεκτρικὸ φῶς, τὸ πρῶτο πρᾶγμα, ποὺ εἶδε, ἦταν τὸ γράμμα, ποὺ εἶχε στείλει ἡ Ντριαντεβῆ στὸ γιατρό. Ὁ φάκελλος ἦταν δίπλα. Πῆρε ἀ δυὸ χαρτιὰ μὲ φανερὴ εὐχαρίστηση.

— Πρέπει νὰ τὰ φυλάξω! ψιθύρισε. Μπορεῖ νὰ μοῦ εἶναι πολύτιμα μιὰ μέρα. Γιατὶ ἡ Ντάρια ἔχει τόση ἐμπιστοσύνη στὴν ἐξυπνάδα της, ὥστε δὲν σκέφτηκε ν' ἀλλάξη τὸ γραφικό της χαρακτῆρα...

Πέρασε δυὸ ὁλόκληρες ὧρες μέσα στὸ ἐργαστήριο, ἐξετάζοντας τὰ χαρτιά, ποὺ εὗρισκε διαβάζοντας τὰ γράμματα, κατατοπιζόμενος ἔτσι σὲ χίλιες-δυὸ μικρολεπτομέρειες τῆς ἰδιωτικῆς ζωῆς τοῦ Βερνεσόν.

Ἔπειτα κατέβηκε στὸ ἰσόγειο, ἀρήνοντας τὴν κρεβατοκάμαρα γιὰ τὴν ἐξετάση τελευταία.

Κάτω, ἔμεινε μιὰ ὥρα ὁλόκληρη, ἐρευνώντας τὰ πάντα.

Τέλος, ἀνέβηκε στὴν κρεβατοκάμαρα, ἄνοιξε τὸ γραφεῖο, ἐξέτασε διάφορα χαρτιὰ κι' ἀνακάλυψε, μὲ μεγάλη του εὐχαρίστησι, ἕνα βιβλιάριο μὲ τσὲκ κι' ἕνα ἀρχετὰ στρογγυλὸ λογαριασμὸ καταθέσεων στὴν Τράπεζα.

— Δὲν θὰ κοιμηθῶ, πρωτοῦ συνηθίσω νὰ γράφω καὶ νὰ ὑπογράφω ὅπως ὁ Βερνεσόν, ψιθύρισε. Ἄλλωστε σ' αὐτὴ τὴ δουλειὰ εἶμαι ἰδιοφυΐα.

Κι' ἀπὸ τὴ μισὴ ὧς τὶς δυὸ μετὰ τὰ μεσάνυχτα, δούλεψε χωρὶς διακοπή. Τὰ πρότυπα δὲν τοῦ ἔλειπαν καθόλου. Ἡ κάπως παιδικὴ γραφὴ τοῦ γιατροῦ ἦταν εὐκολομίμητη. Ἡ ὑπογραφὴ μόνο παρουσίαζε κάποια δυσκολία, ἀλλ' ὕστερα ἀπὸ λίγες προσπάθειες, ὁ Ματάϊ κατώρθωσε νὰ ὑπογράφη δέκα φορὲς συνέχεια ὡς «Βερνεσόν», χωρὶς τὴν παραμικρὴ διαφορὰ ἀπὸ τὴν πραγματικὴ ὑπογραφὴ τοῦ γιατροῦ.

— Θαυμάσια! ψιθύρισε κατευχαριστημένος ἀπὸ τὸν ἑαυτό του. Αὐτὸ πιὰ τὸ πετύχαμε. Τὸ ἄλλο τώρα, ὅταν ξημερώσῃ...

★

Μιὰ ὥρα ἀργότερα, κοιμόταν βαθειά.

Καὶ τὴν Παρασκευή, 16, τὸ Σάββατο, 17 Φεβρουαρίου, ἡ κωμῳδία ξεκολούθησε. Ἡ Σελὶν εἶχε πιστέψει πραγματικὰ πὼς ὁ γιατρὸς εἶχε πάθει ἕνα τοπικὸ κρυολόγημα στὰ μάτια καὶ γι' αὐτὸ φροῦσε γυαλιά, καὶ πὼς γιὰ τὸν ἴδιο λόγο εἶχε βραγνάσει ἡ φωνή του.

Τέλος, ὅλα πῆγαν καλὰ ὧς τὸ Σάββατο τὸ βράδυ, στὶς 6 ὁπότε ἐπρόκειτο ν' ἀρχίση νὰ στήνη τὴν παγίδα, στὴν ὁποία θἄτεφταν ἡ Οντὲτ Μπελβάλ, ἡ καθηγήτρια καὶ φίλη της Ἀλὶς Νυμπούρ κι' ἡ ὑπηρέτριά της Ἐφραζί.

— Προσοχὴ τώρα! εἶπε μέσα του ὁ Ματάϊ. Εἶναι τὸ πιὸ δύσκολο... Φτάνει νὰ κάνη καλὸν καιρὸ αὔριο!... Ἂν χιονίζη, ἂν βρέχη, ἂν εἶναι καταχνιά, γάνω τὰ ἐνηνῆτα τοῖς ἑκατό...

Διαβάζοντας προσεκτικὰ τὸ «Ἡμερολόγιον», ποὺ χρατοῦσε κάθε μέρα ὁ Βερνεσόν, καὶ ἀνοίγοντας, μὲ τοῦτο, διάφορες συζητήσεις μὲ τὴν Σελίν, ὁ Ματάϊ ἔμαθε τὶς συνήθειες τοῦ γιατροῦ, σχετικὰ μὲ τὶς σχέσεις του μὲ τὴν Οντὲτ Μπελβάλ, καὶ τὴν Ἀλὶς Ντιμπούρ.

Οἱ συνήθειες αὐτὲς ἦσαν οἱ ἑξῆς: Γενικά, τὴν Κυριακὴ τὸ μεσημέρι, ὁ γιατρὸς εἶχε φαγητὸ στὴν Ἀλίς, τὴν Οντὲτ καὶ τὸν Πιὲρ Ἀντινά. Ἂν ὁ καιρὸς ἦταν καλός, πήγαιναν ἔπειτα περίπατο, εἴτε μὲ τὰ πόδια, στὰ περίχωρα τοῦ Ὠτέν, εἴτε μ' ἕνα αὐτοκίνητο, ποὺ νοίκιαζε ἐπίτηδες ὁ γιατρός. Ἂν ἔβρεχε, ἢ χιονίζε, ἢ ἄπλωε ὁ καιρὸς δὲν ἦταν καλός, πεονοῦσαν τὸ ἀπόγευμα τους στὸ σαλόνι, διαβάζοντας, συζητῶντας, παίζοντας χαρτιὰ ἢ ντόμινα. Στὶς πέντε ἢ ὥρα, ἔπαιρναν κάτι...

Δυὸ φορές, ὁ γιατρὸς Βερνεσὸν εἶχε πάρει ἀπὸ τὸ Ὠτὲν τὶς δυὸ νέες καὶ τὸν Πιέρ, κι' εἶχαν περάσει, ἀπὸ τὸ προῦ τῆς Κυριακῆς νὰ προγευματίσουν στὸ Σαὼ-Σὶνόν, μιὰ μικρὴ κοντινὴ ὁλμ. Ὅταν ἐπρόκειτο νὰ γίνουν αὐτὲς οἱ δυὸ ὁλοήμερες ἐκδρομές, ὁ γιατρὸς εἶχε πάει τὸ Σαββατοβράδυ, μετὰ τὸ φαγητό, στὶς Ντιμπούρ γιὰ νὰ συνεννοηθῆ μαζί της, καί, περνώντας, ἄφηνε κι' ἕνα σημείωμα στὸν Πιὲρ Ἀντινὰ ποὺ ἔμενε ἑκατὸ μέτρα πιὸ πέρα ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς δεσποινίδος Ντιμπούρ.

Καί, καθὼς ἡ Οντὲτ Μπελβὰλ ἔπαιρνε κάθε Σάββατο, νοιξὶς τὸ ἀπόγευμα ἄδεια κι' ἔβγαινε νὰ μείνη μὲ τὴ Ντιμπούρ ὡς τὴ Δευτέρα τὸ πρωΐ, οἱ δυὸ νέες μποροῦσαν νὰ εἶναι ἕτοιμες λοιὶς τὸ πρωΐ τῆς Κυριακῆς.

Ἔτσι κατατοπισμένος, καθὼς ἦταν ὁ Ματάϊ, δὲν ἔβλεπε παρὰ μόνο δυὸ πιθανὰ ἐμπόδια στὸ σχέδιό του: Τὴν κακοκαιρία καὶ τὸν Πιὲρ Ἀντινά.

— Ἂς ἐλπίσουμε ὅτι θὰ κάνη καλὸ καιρὸ αὔριο, ἔλεγε μέσα του ὁ Μπαζὶλ τὸ Σάββατο. Ἀλλοιῶς, θ' ἀναγκαστῶ νὰ τὸ ἀναβάλω γιὰ τὴν ἄλλη Κυριακή. Κι' ὣς τότε ποιὸς ξέρει τὶ μπορεῖ νὰ μοῦ συμβῆ. Κι' ἂν πάλι τὴν ἄλλη Κυριακὴ βρέχῃ, χιονίζῃ; Ἂς ἐλπίσουμε πὼς αὔριο θἄχη καλὸ καιρό. Ὅσο γι' αὐτὸ τὸν βλάκα τὸν Ἀντινά, ποὺ νὰ τὸν πάρη ὁ διάολος!... Τὸ καλύτερο, φυσικά, εἶναι νὰ μὴν τὸν εἰδοποιήσω. Ἀλλ' ἂν πάη ἀπόψε στὶς δεσποινίδος Ντιμπούρ, ὅπως εἶναι δυνατόν, ἢ μᾶλλον πιθανώτατο; Θὰ πρέπει νὰ τὸν προσκαλέσω γι' αὐτόν. Ἀλλὰ θὰ τὴν πάθη κι' αὐτός; Καλά, γιὰ τὸ ἄγνωστο αὐτοκίνητο καὶ γιὰ τὸν ἄγνωστο σωφέρ... Αὐτὰ μπορῶ νὰ τὰ δικαιολογήσω. Τοῦ λέω πὼς τὸ αὐτοκίνητο, ποὺ ἔπαιρνα συνήθως, δὲν ἦταν ἐλεύθερο. Ἀλλὰ δὲν θὰ παραξενευτῆ; Βλέποντας ὅτι μπαίνουμε στὸ Φολί — Κορμπιγιόν, ἂν μάλιστα τάχη νὰ ἔρῃ αὐτὰ τὰ μέρη;... Καὶ δὲν θ' ἀνακαλύψη τίποτα ἀπὸ τὴ φωνή μου, ἀπὸ τὶς χειρονομίες μου; Νὰ πάρη ὁ διάολος, παίζω ἕνα ἐπικίνδυνο παιγνίδι καὶ μπορεῖ νὰ παρουσιαστοῦν ἀφάνταστες δυσκολίες. Ἂν τὰ πράγματα πάνε ἄσχημα, δὲν θὰ διστάσω καθόλου! Δένω γερὰ τὸν Ἀτινιά, καί, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Ἄγκορα — Σίμ, γλωσσοφαμίλιο τὴν Οντὲτ καὶ τὴν Ἀλίς. Αὐτὸ ὅμως εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνο. Ἀλλ' ἂς εἶναι! Ὁποιος δὲν διακινδυνεύει τίποτα, δὲν κερδίζει καὶ τίποτα...

★

Τὴν ὥρα τοῦ δείπνου, εἶπε στὴ Σελίν, ποὺ δὲν παραξενεύτηκε, ἀλλοστε, καθόλου γιατὶ ὁ ἀληθινὸς Βερνεσὸν τὴν εἶχε συνηθίσει μὲ τὶς ἰδιοτροπίες του καὶ τὶς παραξενιές του:

— Κοιμᾶμαι ἄσχημα, αὐτὲς τὶς τελευταῖες βραδυὲς. Αὐτὴ ἡ κατεβασιὰ μοῦ πέρασε, ἀλλά, γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό, φοβᾶμαι ἀκόμα τὰ μαῦρα γυαλιά, γιὰ νὰ μὴν κουράζω πολὺ τὰ μάτια μου. Ὅσο γιὰ τὸ κουλόγημα καὶ τὴ βραγνάδα, τὸ μόνο ποὺ μοῦ μένει νὰ κάνω, εἶναι ν' ἀλλάξω ἀέρα. Αὔριο, ἂν ὁ καιρὸς εἶναι καλός, ἴσως πάω ὡς τὸ Σατὸ—Σινόν. Εἶναι ἕνα ξενοδοχεῖο ἐκεῖ πέρα, ποὺ μαγειρεύει περίφημα... Θὰ πάω, σὲ λίγο, νὰ τὰ συνεννοήσω μὲ τὴ δεσποινίδα Ντιμπούρ.

Φυσικά, ἡ Σελὶν δὲν ὑποπτεύθηκε τίποτα, γιατὶ δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ὁ γιατρὸς Βερνεσὸν θὰ πήγαινε στὸ Σατὸ—Σινόν, καὶ θἄπαιρνε μαζί του καὶ τὴν προστατευόμενη του μὲ τὴ βασκάλα της...

ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΩΝ ΘΥΜΑΤΩΝ

Ἐνῶ ὁ ψευτο-Βερνεσὸν ἔλεγε αὐτὰ στὴ Σελίν, ποὺ πηγαινοερχόταν ἀπὸ τὴν κουζίνα στὴν τραπεζαρία, γιὰ νὰ τὸν ὑπηρετήσῃ, ἡ Ἀλὶς κι' ἡ Οντὲτ ἔτρωγαν στὸ σπίτι τῆς δεσποινίδος Ντιμπούρ, ὑπηρετουμενες ἀπὸ τὴν Ἐφραζί. Ἦσαν κι' οἱ δυὸ τους λυπημένες καὶ μὲ κόπο συγκρατιόνταν γιὰ νὰ μὴν ξεσπάσουν σὲ κλάματα.

Ἐδῶ καὶ εἴκοσι μέρες, δὲν εἶχαν λάβει καμμιὰν εἴδησι ἀπὸ τὸν

—Ἀγλαΐα, ἐσύ;... Πάρε τὸ καρδιοτονωτικό σου κι' ἔλα στὸ μπάρ «Φέμινα» νὰ δῆς κάτι, ποὺ σ' ἐνδιαφέρει!...

Ζακ **Μπελβάλ**.

Ήταν 17 Φεβρουαρίου καὶ τὸ τελευταῖο γράμμα τοῦ Ζὰκ τὸ εἶχαν λάβει στὶς 25 Ἰανουαρίου. Τὴν ἄλλη μέρα, στὶς 26, ὁ Πιὲρ Ἀτινιὰ εἶχε δώσει στὴ δεσποινίδα Ντιμπούρ τὸ γράμμα, ποὺ εἶχε στείλει ὁ Σατιγιόν, κι' ὅπου ἐγραφε πὼς ἔπρεπε νὰ προφυλάγονται. Αὐτὴ τὴ φοβερὴ προειδοποίηση, ἡ Ἀλὶς δὲν τὴν εἶχε ἀναφέρει στὴν Ὀντέτ, γιὰ νὰ μὴν τὴν ἀνησυχήση χωρὶς λόγο. Ἀλλ' αὐτὴ ἡ ἰδια δὲν πέρασε οὔτε μιὰ μέρα, που νὰ μὴν τὴν ξαναδιαβάση. Τὴν εἶχε μάθει πιὰ ἀπέξω...

Ἐδῶ καὶ μιὰ ἑβδομάδα, δὲν ἠποροῦσε νὰ βγάλη ἀπὸ τὸ μυαλό της τὶς φοβερὲς ἐκεῖνες φράσεις...

Ἔτσι, ἡ Ἀλὶς Ντιμπούρ ὑποφερε περισσότερο ἀπὸ τὴν Ὀντέτ, γιατί, ἂν ἡ ἀδελφὴ τοῦ Μπελβὰλ ἀγωνιοῦσε γιατὶ δὲν λάβαινε εἰδήσεις, ἡ Ἀλὶς μαζὶ μ' αὐτὴ τὴν ἀγωνία, εἶχε καὶ τὸ φόβο μήπως, ἐκεῖνα ποὺ ἔγραφε ὁ Σατιγιόν, εἶχαν βγῆ ἀληθινά, καὶ μήπως, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ζὰκ καὶ τὸν Ἀντρέ, οἱ ἰδιοι κίνδυνοι ἀπειλοῦσαν καὶ τὴν Ὀντέτ.

Καὶ προσπαθοῦσε, τοῦ κάκου, νὰ μοντέψη ποιὸς ἦταν αὐτὸς ὁ μυστηριώδης κίνδυνος. Διάβαζε καὶ ξαναδιάβαζε τὸ γράμμα.

Κυρίως τῆς ἔκανε ἐντύπωσι ἡ φράσι: «Ὑπερασπισθῆτε τὴν Ὀντέτ ἐναντίον ἐκείνου ποὺ θὰ ἐπιστρέψη...» Πότε θὰ ξαναγύριζε, ἂν ξαναγύριζε αὐτὸς ὁ τρίτος ποὺ θὰ ἦταν, ἀσφαλῶς, ὁ Μπαζὶλ Ματά; Καὶ ποιὸς ἦταν ὁ κίνδυνος, ἐκ μέρους τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ;

Αὐτὰ σκεπτόταν ἡ Ἀλὶς Ντιμπούρ, καθὼς ἔπαιρνε μιὰ κουταλιὰ κομπόστα, ἐνῶ ἡ Ὀντέτ ἐπροχωνε τὸ πιάτο της, μουρμουρίζοντας:

—Ὄχι... Δὲν πεινῶ...

Δὲν μποροῦσαν πιὰ νὰ βαστάξουν. Ἤθελαν νὰ ποῦν τὸν πόνο τους, τοὺς φόβους των, νὰ κλάψουν ἡ μιὰ στὴν ἀγκαλιὰ τῆς ἄλλης, ν' ἀλληλοπαρηγορηθοῦν.

Σηκώθηκαν καὶ πλησίασαν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη, μὲ τὰ μάτια δακρυσμένα, ὅταν ἀκούστηκε τὸ κουδούνι τῆς ἐξώπορτας.

—Α! Ὁ γιατρός! φώναξε ἡ δεσποινὶς Ντιμπούρ.

—Ὄχι! Εἶναι ὁ Πιέρ! εἶπε ἡ Ὀντέτ.

Ἡ Ἀλὶς εἶχε δίκιο: Ἤταν ὁ γιατρὸς Βερνεσόν... ἡ τουλάχιστον αὐτὸς ποὺ παρουσιαζόταν τώρα ὡς γιατρός...

Ἀλλὰ πῶς θὰ μποροῦσαν ἡ Ἀλὶς κι' ἡ Ὀντέτ νὰ ὑποψιασθοῦν τίποτα; Τίποτα, ἀπολύτως τίποτα δὲν τοὺς ἔκανε ν' ἀμφιβάλλουν γιὰ τὴν ταυτότητα τοῦ ἐπισκέπτη τους.

Τόσο γιὰ τὴν Ἐφραζί, ποὺ τοῦ ἄνοιξε τὴν πόρτα, ὅσο καὶ γιὰ τὴν Ἀλὶς καὶ τὴν Ὀντέτ, ποὺ τὸν ὑποδέχτηκαν στὴν τραπεζαρία, μὲ τὸ ὁ ἐπισκέπτης δὲν μποροῦσε νὰ εἶναι παρὰ ὁ γιατρὸς Βερνεσόν, ὁ σοφός, ὁ φίλος, ὁ ἀηδεμόνας...

Κι' ὅμως ἦταν ἐκεῖνος ποὺ ξεναγύριζε, ὅπως ἔγραφε στὸ γράμμα του ὁ Σατιγιόν, ἦταν ὁ Μπαζὶλ Ματά...

—Ἐ λοιπόν, γιατρέ, τὸν ρώτησε ἀμέσως ἡ δεσποινὶς Ντιμπούρ. Κανένα γράμμα;

Ὁ ἄτιμος ἐκεῖνος, ποὺ εἶχε προδώσει κι εἶχε ἐγκαταλείψει τοὺς δυὸ παιδικούς του φίλους, ἦταν ἀρκετὰ ἔξυπνος, ὥστε νὰ καταλάβη ἀμέσως τί γράμμα περίμεναν οἱ δυὸ κοπέλες.

—Ὄχι, εἶπε, τίποτε ἀπὸ κεῖ κάτω...

Καί, καθὼς ἔβλεπε τὰ μάτια τῆς Ὀντέτ καὶ τῆς Ἀλὶς καρφωμένα στὰ μαῦρα γυαλιά του, μὲ ἐκπληξι, πρόσθεσε ἀμέσως:

—Ὑποτέρφ ἀπὸ μιὰ ἐλαφρὴ κατεβασιὰ καὶ φλόγωσι τῶν βλεφάρων. Ἀλλὰ δὲν εἶναι τίποτα. Μοῦ χρειάζεται ἀέρας καθαρὸς καὶ λίγη ἀνάπαυσι. Ἔρχομαι νὰ σᾶς προσκαλέσω νὰ πᾶμε αὔριο μιὰν ἐκδρομὴ μὲ τὸ αὐτοκίνητο, ὅλ ὁ χαιρὸς εἶναι καλός. Αὐτὸ θὰ μοῦ κάνη καλό· ἰδίως ἂν σᾶς ἐγὼ συντροφιά. Μήπως ἤρθε ὁ Πιέρ;

—Ὄχι ἀκόμη, ἀπάντησε ἡ Ὀντέτ, ἀλλὰ δὲν θ' ἀργήση.

Ὁ ψευτο-Βερνεσὸν κάθησε στὴν πολυθρόνα, ποὺ συνήθιζε ὁ πραγματικὸς γιατρός, ὅταν ἔρχοταν στὶς δεσποινίδες Ντιμπούρ.

Κι' ἐξακολούθησε:

—Ἡ ἐκδρομὴ θὰ κάνη καλὸ καὶ στὶς δυό σας. Δὲν κάνετε καλά, ἄλλωστε, νάστε λυπημένες, ὁπως καταλαβαίνω ἀπὸ τὸ ὕφος σας... Τὰ τελευταῖα γράμματα τοῦ Ζὰκ καὶ τοῦ Ἀντρὲ μᾶς ἦρθαν στὶς 25 Ἰανουαρίου. Τί εἶναι εἰκοσιτρεῖς μέρες, γιὰ μιὰν ἐξερεύνησι, σὰν αὐτήν, ποὺ ἔχουν ἀναλάβει οἱ τρεῖς φίλοι μας; Ἀμέσως μόλις προστεράσουν τὸν τελευταῖο σταθμὸ τοῦ σιδηροδρόμου τῆς Ἀκτῆς τοῦ Ἐλεφαντοστοῦ, ἡ ἐπικοινωνία δὲν γίνεται παρὰ μὲ ἰθαγενεῖς ταχυδρόμους. Πρέπει νὰ ξέρετε ὅμως ὅτι δὲν ἀποσποῦν εὔκολα ἕναν ἰθαγενὴ ἀπὸ μιὰν ἀποστολή, γιὰ νὰ τὸν στείλουν μὲ γράμμα, γιατὶ εἶναι ἀναντικατάστατοι. Κι' ἐνῶ πολὺ σπάνιο νὰ βρεθῆ ἕνας ἰθαγενὴς ἐμπιστοσύνης, στὸν ὁποῖον ν' ἀναθέσουν γιὰ τὴν ταντότητά του ἐπισκέπτη τους.

— Ἔχει γράψει, ποὺ λέτε, ὁ φίλος μας; ρώτησε ἡ Ὀντέτ, γιὰ νὰ πῆ κάτι.

— Ὄχι, ἀπάντησε ἡ Ὀντέτ, ἀλλὰ δὲν θ' ἀργήση.

Ὁ ψευτο-Βερνεσὸν κάθησε στὴν πολυθρόνα, ποὺ συνήθιζε ὁ πραγματικὸς γιατρός, ὅταν ἔρχοταν στὶς δεσποινίδες Ντιμπούρ.

Κι' ἐξακολούθησε:

— Ἡ ἐκδρομὴ θὰ κάνη καλὸ καὶ στὶς δυό σας. Δὲν κάνετε καλά, ἄλλωστε, νάστε λυπημένες, ὁπως καταλαβαίνω ἀπὸ τὸ ὕφος σας... Τὰ τελευταῖα γράμματα τοῦ Ζὰκ καὶ τοῦ Ἀντρὲ μᾶς ἦρθαν στὶς 25 Ἰανουαρίου. Τί εἶναι εἰκοσιτρεῖς μέρες, γιὰ μιὰν ἐξερεύνησι, σὰν αὐτήν, ποὺ ἔχουν ἀναλάβει οἱ τρεῖς φίλοι μας; Ἀμέσως μόλις προστεράσουν τὸν τελευταῖο σταθμὸ τοῦ σιδηροδρόμου τῆς Ἀκτῆς τοῦ Ἐλεφαντοστοῦ, ἡ ἐπικοινωνία δὲν γίνεται παρὰ μὲ ἰθαγενεῖς ταχυδρόμους. Πρέπει νὰ ξέρετε ὅμως ὅτι δὲν ἀποσποῦν εὔκολα ἕναν ἰθαγενὴ ἀπὸ μιὰν ἀποστολή, γιὰ νὰ τὸν στείλουν μὲ γράμμα, γιατὶ εἶναι ἀναντικατάστατοι. Κι' ἐνῶ πολὺ σπάνιο νὰ βρεθῆ ἕνας ἰθαγενὴς ἐμπιστοσύνης, στὸν ὁποῖον ν' ἀναθέσουν γιὰ τὴν ταντότητά του ἐπισκέπτη τους.

Τόσο γιὰ τὴν Ἐφραζί, ποὺ τοῦ ἄνοιξε τὴν πόρτα, ὅσο καὶ γιὰ τὴν Ἀλὶς καὶ τὴν Ὀντέτ, ποὺ τὸν ὑποδέχτηκαν στὴν τραπεζαρία, μὲ τὸ ὁ ἐπισκέπτης δὲν μποροῦσε νὰ εἶναι παρὰ ὁ γιατρὸς Βερνεσόν, ὁ σοφός, ὁ φίλος, ὁ ἀηδεμόνας...

Κι' ὅμως ἦταν ἐκεῖνος ποὺ ξεναγύριζε, ὅπως ἔγραφε στὸ γράμμα του ὁ Σατιγιόν, ἦταν ὁ Μπαζὶλ Ματά...

—Ἐ λοιπόν, γιατρέ, τὸν ρώτησε ἀμέσως ἡ δεσποινὶς Ντιμπούρ. Κανένα γράμμα;

Ὁ ἄτιμος ἐκεῖνος, ποὺ εἶχε προδώσει κι εἶχε ἐγκαταλείψει τοὺς δυὸ παιδικούς του φίλους, ἦταν ἀρκετὰ ἔξυπνος, ὥστε νὰ καταλάβη ἀμέσως τί γράμμα περίμεναν οἱ δυὸ κοπέλες.

—Ὄχι, εἶπε, τίποτε ἀπὸ κεῖ κάτω...

Καί, καθὼς ἔβλεπε τὰ μάτια τῆς Ὀντέτ καὶ τῆς Ἀλὶς καρφωμένα στὰ μαῦρα γυαλιά του, μὲ ἐκπληξι, πρόσθεσε ἀμέσως:

— Ὑποτέρφ ἀπὸ μιὰ ἐλαφρὴ κατεβασιὰ καὶ φλόγωσι τῶν βλεφάρων. Ἀλλὰ δὲν εἶναι τίποτα. Μοῦ χρειάζεται ἀέρας καθαρὸς καὶ λίγη ἀνάπαυσι. Ἔρχομαι νὰ σᾶς προσκαλέσω νὰ πᾶμε αὔριο μιὰν ἐκδρομὴ μὲ τὸ αὐτοκίνητο, ὅλ ὁ χαιρὸς εἶναι καλός. Αὐτὸ θὰ μοῦ κάνη καλό· ἰδίως ἂν σᾶς ἐγὼ συντροφιά. Μήπως ἤρθε ὁ Πιέρ;

—Ὄχι ἀκόμη, ἀπάντησε ἡ Ὀντέτ, ἀλλὰ δὲν θ' ἀργήση.

Ὁ ψευτο-Βερνεσὸν κάθησε στὴν πολυθρόνα, ποὺ συνήθιζε ὁ πραγματικὸς γιατρός, ὅταν ἔρχοταν στὶς δεσποινίδες Ντιμπούρ.

Κι' ἐξακολούθησε:

— Ἡ ἐκδρομὴ θὰ κάνη καλὸ καὶ στὶς δυό σας. Δὲν κάνετε καλά, ἄλλωστε, νάστε λυπημένες, ὁπως καταλαβαίνω ἀπὸ τὸ ὕφος σας... Τὰ τελευταῖα γράμματα τοῦ Ζὰκ καὶ τοῦ Ἀντρὲ μᾶς ἦρθαν στὶς 25 Ἰανουαρίου. Τί εἶναι εἰκοσιτρεῖς μέρες, γιὰ μιὰν ἐξερεύνησι, σὰν αὐτήν, ποὺ ἔχουν ἀναλάβει οἱ τρεῖς φίλοι μας; Ἀμέσως μόλις προστεράσουν τὸν τελευταῖο σταθμὸ τοῦ σιδηροδρόμου τῆς Ἀκτῆς τοῦ Ἐλεφαντοστοῦ, ἡ ἐπικοινωνία δὲν γίνεται παρὰ μὲ ἰθαγενεῖς ταχυδρόμους. Πρέπει νὰ ξέρετε ὅμως ὅτι δὲν ἀποσποῦν εὔκολα ἕναν ἰθαγενὴ ἀπὸ μιὰν ἀποστολή, γιὰ νὰ τὸν στείλουν μὲ γράμμα, γιατὶ εἶναι ἀναντικατάστατοι. Κι' ἐνῶ πολὺ σπάνιο νὰ βρεθῆ ἕνας ἰθαγενὴς ἐμπιστοσύνης, στὸν ὁποῖον ν' ἀναθέσουν γιὰ τὴν ταντότητά του ἐπισκέπτη τους.

Τόσο γιὰ τὴν Ἐφραζί, ποὺ τοῦ ἄνοιξε τὴν πόρτα, ὅσο καὶ γιὰ τὴν Ἀλὶς καὶ τὴν Ὀντέτ, ποὺ τὸν ὑποδέχτηκαν στὴν τραπεζαρία, μὲ τὸ ὁ ἐπισκέπτης δὲν μποροῦσε νὰ εἶναι παρὰ ὁ γιατρὸς Βερνεσόν, ὁ σοφός, ὁ φίλος, ὁ ἀηδεμόνας...

Κι' ὅμως ἦταν ἐκεῖνος ποὺ ξεναγύριζε, ὅπως ἔγραφε στὸ γράμμα του ὁ Σατιγιόν, ἦταν ὁ Μπαζὶλ Ματά...

—Ἐ λοιπόν, γιατρέ, τὸν ρώτησε ἀμέσως ἡ δεσποινὶς Ντιμπούρ. Κανένα γράμμα;

Ὁ ἄτιμος ἐκεῖνος, ποὺ εἶχε προδώσει κι εἶχε ἐγκαταλείψει τοὺς δυὸ παιδικούς του φίλους, ἦταν ἀρκετὰ ἔξυπνος, ὥστε νὰ καταλάβη ἀμέσως τί γράμμα περίμεναν οἱ δυὸ κοπέλες.

—Ὄχι, εἶπε, τίποτε ἀπὸ κεῖ κάτω...

Καί, καθὼς ἔβλεπε τὰ μάτια τῆς Ὀντέτ καὶ τῆς Ἀλὶς καρφωμένα στὰ μαῦρα γυαλιά του, μὲ ἐκπληξι, πρόσθεσε ἀμέσως:

Εἶχε μιλήσει ἤρεμα, ὅπως φαντάζονται πὼς θὰ μίλαγε ὁ Βερνεσόν, ὕστερα ἀπὸ ὅσα εἶχε μάθει «ἀπ' αὐτὸν ἀπὸ τὸν Μπελβάλ. κι' ἀπὸ τὸν Σατιγιόν. Καὶ δὲν εἶχε πέσει ἔξω. Ἡ φωνή του ἔμοιαζε μὲ τοῦ γιατροῦ. μ' ὁλο ποὺ ἦταν κάτω πιὸ βαρεία, πρᾶγμα ποὺ τὸ δικαιολόγησε μὲ τὸ «κρυολόγημα». Ἔτσι, οἱ δυὸ νέες, ποὺ τὸν ἄκουγαν μὲ ἀγωνία, δὲν ὑποψιάστηκαν τίποτα.

— Ναί, ἔχετε δίκιο, ἀσφαλῶς, εἶπε ἡ Ἀλὶς Ντιμπούρ. ἐνῶ ἡ Ὀντέτ σκούπιζε τὰ δάκρυά της καὶ προσπαθοῦσε νὰ χαμογελάση στὸ «γιατρό».

Ἁπλώθηκε, γιὰ λίγες στιγμές, σιωπή.

Καθισμένες, πλάϊ - πλάϊ, στὸν καναπέ, καὶ κρατούμενες ἀπὸ τὸ χέρι, οἱ δυὸ νέες κυττοῦσαν τὸ μεγάλο τους φίλο. περιμένοντας ν' ἀκούσουν ἀπὸ τὰ χείλη του κι' ὅλα παρήγορα λόγια...

ΑΜΦΙΒΟΛΙΕΣ...

Ξαφνικά, ὁ Μπαζὶλ Ματά ἔνοιωσε πὼς δὲν εἶχε πιὰ τὴ δύνα μι νὰ μιλήση.

Πίσω ἀπὸ τὰ μαῦρα του γυαλιά, τὸ βλέμμα του εἶχε καρφωθῆ πάνω στὸ πρόσωπο, πάνω στὰ μάτια τῆς Ὀντέτ. Κάτωχρη, λεπτή, ντυμένη τὴν ἁπλη, μαύρη, ποδιὰ τῆς μαθήτριας, εἶχε τὰ ὁλοξάνθα μαλλιά της πλεγμένα σὲ δυὸ πλεξοῦδες. Κυττοῦσε τὸ «γιατρὸ» Βερνεσόν. Καὶ τὰ μεγάλα γαλαζιὰ μάτια της ἦσαν τόσο ζωηρά, τόσο παθητικά, κι' ἐξέφραζαν μιὰ τόσο βαθειὰ συγχίνησι καὶ τόσο ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη, ὥστε ὁ Μπαζὶλ Ματὰ ταράχθηκε ἀπὸ ἕνα αἴσθημα, ἀνάμικτο ἀπὸ μεταμέλεια καὶ πόνο συγχρόνως.

Ἀλλ' ἀντὶ νὰ τὸν σταματήση, αὐτὴ τὸ δρόμο τοῦ ἐγκλήματος, αὐτὴ ἡ ἀγνότης, αὐτὴ ἡ ἐμπιστοσύνη, αὐτὴ ἡ συγκινητικὴ θλῖψι τῆς νέας τὸν ἐξήγειραν περισσότερο.

Κι' ὁ Ματὰ ἔνοιωθε τέτοια ταραχή, ὥστε φοβόταν πὼς, ἂν μιλοῦσε θὰ προδινόταν καὶ θὰ συγκλονοῦσε. ἂν ὄχι τὴ δυσπιστία, τουλάχιστον κάποιο σκοτεινὸ ἀκαθόριστο προαίσθημα, στὰ βάθη τῆς ψυχῆς τῆς κοπέλλας ἐκείνης. δὲπως καὶ στὴ φίλη της.

Ἀλλὰ πάλι ὁ Μπαζὶλ καταλάβαινε πὼς, ἂν ἐξακολουθοῦσε νὰ σωπαίνη, θὰ κινδύνευε νὰ ξυπνήση, μὲ τὴ σιωπή του, τὶς ὑποψίες ποὺ φοβόταν.

Γιατί, ξαφνικά, στρέφοντας τὰ βλέμματά του ἀπὸ τὸ κορμὶ καὶ τὸ πρόσωπο τῆς Ὀντέτ, εἶδε τὰ καστανὰ μάτια τῆς Ἀλὶς Ντιμπούρ νάναι καρφωμένα ἀπάνω του μὲ μιὰ ζωηρὴ ἔκφρασι ἐκπλήξεως.

Κατάλαβε πὼς «κάτι» ἀπάνω του δὲν ἦταν φυσικό.

«Γιατί μὲ κυττάζει ἔτσι;» σκέφτηκε, ἀνατριχιάζοντας.

Ἦταν καθισμένος μὲ τὰ ποδια ἁπλωμένα καὶ σταυρωμένα ὅπως εἶχε ἰδῆ τὸν Βερνεσὸν σὲ μιὰ φωτογραφία του. Σ' αὐτὴ τὴν ἰδια φωτογραφία ἐπίσης εἶχε ἰδῆ πὼς ὁ γιατρὸς εἶχε ἀφουμπήσει τὰ μπράτσα του στὰ χέρια τῆς πολυθρόνας κι' εἶχε ἀφήσει τὰ χέρια του νὰ κρέμωνται. Κι' αὐτὴν ἀκριβῶς τὴ στάσι τοῦ Βερνεσὸν εἶχε τώρα μιμηθῆ.

Καί, ξαφνικά, κατάλαβε: Ἡ Ἀλὶς Ντιμπούρ κυττοῦσε τὰ χέρια του...

Τὰ χέρια του...

Ἔνοιωσε ἕνα παγερὸ ἱδρῶτα στοὺς κροτάφους. Τὰ χέρια του! Πῶς δὲν τὸ εἶχαν σκεφτῆ οὔτε ἡ Νταρία, οὔτε αὐτός; Τὰ χέρια του τὰ εἶχε κάψει, τὰ εἶχε μαυρίσει ὁ ἥλιος τῆς Ἀφρικῆς. καὶ τὰ εἶχαν γεμίσει ρόζους οἱ βαρειὲς δουλειές, ποὺ ἔκανε στὴν κατασκήνωσι, μέσα στὴ ζούγκλα...

Τὰ χέρια τοῦ γιατροῦ Βερνεσόν δὲν θὰ ἦσαν ἔτσι... Ἦσαν, ἀσφαλῶς, πολὺ ἄστρα...

Τὰ χέρια του θὰ τὸν πρόδιναν... Τὰ χέρια τον τὸν πρόδωσαν!...

Ἀλλ' εἶχε τὴν ψυχραιμία, τὴν ἑτοιμότητα πνεύματος, τὴ δύναμι νὰ κάνη, ἐκείνη τὴν κρίσιμη στιγμή, μιὰ κίνησι ποὺ θὰ ἔβαζε τέλος στὴν ἔκπληξι τῆς Ἀλὶς Ντιμπούρ.

Προσποιήθηκε πὼς τὸν ἔπιασε βῆχας. Ἔχωσε τὰ χέρια του μέσα στὶς τσέπες. Σήκωσε τὸ κεφάλι, ψάγνοντας γιὰ χὐ μαντῆλι του, τὸ βρῆκε, τὸ ξεδίπλωσε γρήγορα. ἐσκυψε τὸ κεφάλι κι' ἐβήξε, μισοσκεπάζοντας τὰ χέρια του μὲ τὸ μαντῆλι.

Ἔπειτα σηκώθηκε κι' ἀποτάθηκε στὴν Ἀλίς:

—Ἕνα ποτῆρι νερό, σᾶς παρακαλῶ. τῆς εἶπε. Δὲν εἶναι τίποτε: Ἕνα ἐλαφρὸ γδάρσιμο στὸ λαιμό... Τόσαθα ἀπὸ τὰ πειράματα, ποὺ κάνω στὸ ἐργαστήριό μου. Ἐδῶ καὶ τέσσερις μέρες, ἄρχισα κάτ καινούργια πειράματα, μὲ ὑγρὰ ἐρεθιστικά... Λίγο ἔλειψε μάλιστα νὰ χάψω καὶ τὰ χέρια μου... Εὐτυχῶς, πρόφτασα καὶ τἄλειψα μὲ ἰώδιο...

Καί, γελῶντας ἁπλοϊκά, πρόσθεσε:

— Τὸ προσέξατε, δὲν εἶν' ἔτσι; Κιττούσατε νὰ χέρια μου... Ναί. Ἔχουν γίνει πολὺ ὁμορφα.

Τὰ σήκωσε στὸ φῶς, γιὰ νὰ τὰ δείξη καλύτερα, κι' ἔπειτα ἁπλωσε τὸ ἕνα στὴν Ὀντέτ καὶ τὸ ἄλλο στὴν Ἀλίς.

—Ἐμένα νὰ μὲ συχωρᾶτε, τοὺς εἶπε, ἀλλὰ πρέπει νὰ πηγαίνω. Ἐχω δουλέψει πολὺ αὐτὴ τὴ βδομάδα, καὶ νοιώθω κάποιον ἐκνευρισμό. μὰ κούρασι... Εἶμαστε σύμφωνοι, δὲν εἶν' ἔτσι; Ἂν κάνη καλὸ καιρὸ αὔριο, σᾶς παίρνω ἀπὸ δῶ, κατὰ τὶς ἐννιάμισι τὸ πρωί. Θὰ πᾶμε, αὐτὴ τὴ φορά, νὰ ἐπισκεφτοῦμε ἕναν πύργο κοντὰ στὸ Ντιζόν, ποὺ ἀπὸ καιρὸ ἐπιθυμοῦσα νὰ τὸν δῶ.. Δέχεστε;

— Ναί! ἀπάντησε μηχανικὰ ἡ Ἀλίς.

Ἡ Ὀντὲτ κούνησε τὸ κεφάλι της χωμογελῶντας.

—Ὡρδονὰρ λοιπὸν γιὰ αὔριο! ἐπαγγέλαβε ὁ ψευτο-Βερνεσόν. Ἂς ἐλπίσουμε πὼς θὰ κάνη καλὸν καιρο. Φυσικά, θἄρθη κι' ὁ Πιὲρ μαζί μας, ὅπως συνήθως.

Καταλάβαινε πὼς ἡ δεσποινὶς Ντιμπούρ ἦταν παραξενεμένη. Ἀσφαλῶς, ὅσο ἐπιδέξια κι' ἂν ἔπαιξε τὸ ρόλο του, δὲν μποροῦσε νὰ μιμηθῆ ἀπόλυτα τὶς χειρονομίες, τὸ ὕφος, τὸν τρόπο τῆς ὁμιλίας τοῦ γιατροῦ Βερνεσόν. Πιθανὸν ἐκεῖνος νὰ εἶχε «κάτι τὸ ἰδιαίτερο», ποὺ ἔλειπε ἀπ' αὐτόν...

«Ἂς φύγω γρήγορα! Ἔλεγε μέσα του ὁ Ματά, ἀνήσυχος. Ὁ σκοπός μου πέτυχε. Δέχτηκαν τὴν πρόσκλησί μου γιὰ τὴν αὔριανὴ ἐκδρομή. Ἂν φτάση τώρα ὁ Ἀτινιά, μποροῦν νὰ χαλάσουν ὅλα. Ἂς μὴν ξεχνάω πὼς τὰ μαλλιὰ καὶ τὰ γένεια μου εἶναι ψεύτικα καὶ πὼς οἱ ποιηταί, ὅπως ὁ Πιέρ, ἔχουν μεγάλη φαντασία. Ἐξ ἄλλου, ἔχει προειδοποιηθῆ ἀπὸ κεῖνο τὸ καταραμένο γράμμα τοῦ Σατιγιόν. ποὺ τὸ βρῆκα μέσα στὰ χαρτιὰ τοῦ γιατροῦ. Ἂν ὑποψιαζόταν τίποτα; Ἂν μοῦπιανε τὰ γένεια μου καὶ τὰ τσαβοῦσε;... Θὰ ἤμουν χαμένος! Ἂς τὸ στρίβω καλύτερα. Αὔριο. μέσα στὸ αὐτοκίνητο θἄναι ἀλλοιῶς τὰ πράγματα. Θἄναι ἐλεύθερος νὰ κάνω ὅ,τι θέλω θἐ μπορῶ νὰ φωνάξω τὸν Ἄγκορ Σίμ, νὰ βγάλω πιστόλι, νὰ τοῦ δώσω μιὰ μὲ τὸ βούνευρο καὶ νὰ τὸν ρίξω ἀνάσθητον... Ἀλλ' ἐδῶ...: "Ας πηγαίνω καλύτερα!...»

Ζήτησε τὸ παλτό καὶ τὸ καπέλο του καὶ φόρεσε τὰ γάντια του. Οἱ δυὸ νέες φαίνονταν τώρα πιὸ παραξενεμένες... Ὁ γιατρὸς Βερνεσὸν δὲν εἶχε φύγει ἔτσι. τὰ δυὸ ἐκεῖνα Σάββατα. ποὺ τὶς εἶχε ἐπισκεφθῆ...

"Εσφιξε τὰ χέρια τους, ποὺ τ' ἁπλωσαν μὲ κάποιο δισταγμό, κι' ἔφυγε.

Ὅταν βρέθηκε στὸ δρόμο, ψιθύρισε μιὰ βλαστήμια. Ἦταν πολὺ δυσαρεστημένος μὲ τὸν ἑαυτό του.

Κι' ὅταν ἔπεσε νὰ κοιμηθῆ, τὸν βασάνιζαν τόσες σκέψεις, ὥστε δὲν τὸν ἔπερνε ὁ ὕπνος.

—Θἄρθουν αὔριο; ἀναρωτιόταν. "Η μήπως ὅλα θὰ χαλάσουν τὴν τελευταία στιγμή, τὴν ὥρα ποὺ θὰ πρόκειτο νὰ μποῦν στὸ αὐτοκίνητο; Βέβαια, δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ ὑποψιάζονται ποιος εἶμαι.. Ἀλλ' ἡ Ντιμπονὲ φάνηκε παραξενεμένη, κάποτο τρομαγμένη μάλιστα... Θὰ μιλήση, σίγουρα στὸν Πιὲρ Ἀτινιά. Τί θὰ τοῦ πῆ; Θὰ εὐχόμουν νὰ νομίζη πὼς δὲν εἶμαι κάπως στὰ καλά μου!..

—Ἔπειτα θυμήθηκε τὴν Ὀντέτ.

«Εἶναι πολὺ ὄμορφη, σκεπτόταν, πιὸ ὁμορφη ἀπὸ τότε, ποὺ εἶχα νὰ τὴ δῶ. Νὰ τὴν ἔχω δική μου, στὴν ἀγκαλιά μου... Ὑπάρχουν. βέβαια, κι' ἄλλες κοπέλλες, κι' ἄλλες γυναίκες στὸν κόσμο. Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει καμμιὰ σὰν τὴν Ὀντέτ. Ἂν τὸ σχέδιο τῆς Νταρία ἀποτύχη, θὰ διακινδυνέψω νὰ στἀλω στὰ κάτεργα, ἀλλὰ θὰ κλέψω τὴν Ὀντέτ, θὰ τὴν ἁρπάξω διὰ τῆς βίας... Ἄ, Ζὰκ! Τί τρέλλα ἦταν αὐτὴ ποὺ ἔκανες, γιὰ σένα, γιὰ μένα, γιὰ τὴν Ὀντὲτ τὴν ἰδια. τοὺ δὲν μοῦ ἀπάντησες: «Μπαζίλ, ἂς βγοῦμε ἀπὸ τὸ Ζιανκάντορ, κι' ἡ ἀδελφή μου σοῦ ἀνήκει...».

ΥΠΟΨΙΕΣ...

Στὸ μεταξύ, μιὰ ἄλλη σκηνὴ αἰ. ἀπρόοπτη. διαδραματιζόταν στὸ διαμέρισμα τῆς Ἀλὶς Ντιμπούρ.

Μόλις ὁ ψευτογιατρὸς Βερνεσὸν εἶχε στρίψει τὴ γωνία τοῦ δρόμου. ἕνα αὐτοκίνητο πρόβαλε ἀπὸ τὴ λιωφόρο καὶ σταμάτησε μπροστὰ στὸ σπίτι, ὅπου ἔμενε ἡ δεσποινὶς Ντιμπούρ.

Ὁ Πιὲρ Ἀτινιὰ κατέβηκε βιαστικός, ἔσπρωξε τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ, ἀνέβηκε στὸ δεύτερο πάτωμα, σήμανε, πέρασε μπροστὰ ἀπὸ τὴν Ἐφραζί, χωρὶς νὰ τὴν δῆ, καὶ μπῆκε σὰν σίφουνας μέσα στὴν τραπεζαρία. διακόπτοντας τὴν Ὀντέτ, ποὺ μιλοῦσε μὲ τὴν Ἀλίς.

Οἱ δυὸ νέες ἦταν ἀκόμα ὀρθιες, ὅπως τὶς εἶχε ἀφήσει, φεύγοντας, ὁ ψευτογιατρὸς Βερνεσόν.

"Οταν εἶδαν τὸν Πιέρ, ἔβγαλαν μιὰ κραυγή, γιατὶ παραξενεύτηκαν ἀπὸ τὸν ἀπότομο τρόπο, ποὺ μπῆκε μέσα, κι' ἀπὸ τὴν ἔκφρασι τοῦ προσώπου του.

—Ω! Πιέρ, τί συμβαίνει; ρώτησε ἡ Ὀντέτ.

—Ὁ πατέρας μου εἶναι βαρειὰ ἄρρωστος, ἀπάντησε ἐκεῖνος λαχανιάζοντας. Ἔχει δυνατὸ πυρετὸ καὶ νευραλγίες. Τὸν ἔπιασε χθὲς τὸ βράδυ, καθὼς ἔβγαινε ἀπὸ τὸ θεατρόφωνο. Ὁ γιατρός του δὲν καταλαβαίνει τίποτα. Εἶναι ὁ γονός μου, ξέρετε, ὁ δόκτωρ Σαμπέλ. Μοῦ ἔστειλε τὸ αὐτοκίνητο τοῦ μπαμπᾶ κι' ἕνα σημείωμα γιὰ νὰ μὲ εἰδοποιήση. Τὸ αὐτοκίνητο εἶναι κάτω. Δὲν θέλησα νὰ φύγω, χωρὶς νὰ περάσω ἀπὸ δῶ. Ἤρθα νὰ σᾶς μιλήσω...

Ἦταν βαθειὰ συγκινημένος, γιατὶ ἀγαποῦσε πολὺ τὸν πατέρα του.

Ἡ Ὀντὲτ τὸν ἀγκάλιασε. Φιλήθηκαν μὲ πάθος. Ἔπειτα ὁ Πιὲρ φίλησε καὶ τὴν Ἀλὶς Ντιμπούρ.

—Θὰ σᾶς τηλεγραφήσω αὔριο τὸ πρωί, εἶπε. Καί, φυσικά, θὰ ἐπιστρέψω ἀμέσως μόλις μπορέσω. Πηγαίνω... Ὄχι. Ὄχι, Ὀντέτ, αὐ βγαίνης ἀπὸ δῶ. Φτάνει ἀπὸ τη σκάλα ἕνα παγωμένο ρεῦμα...

Καὶ βγῆκε τρέχοντας.

Οἱ δυὸ νέες τὸν ἄκουσαν νὰ κατεβαίνη δυὸ - δυὸ τὰ σκαλοπάτια. Καί, σχεδὸν ἀμέσως, ἀκούστηκε τὸ αὐτοκίνητο, ποὺ ξεκινοῦσε.

—Θεέ μου! ψιθύρισε ἡ Ὀντέτ, ἀναστατωμένη.

—Πᾶμε γιὰ κοιμηθοῦμε, τῆς εἶπε τρυφερά, ἡ Ἀλίς. Καλησύχτα, Ἐφραζί.

—Καλησύχτα, δεσποινίδες.

"Οταν μπῆκαν στὴν κρεβατοκάμαρα, ἡ Ἀλὶς ξαναρχίσε τὴ συζήτησι, ποὺ τὴν εἶχε διακόψει ἡ ἀπότομη ἄφιξι τοῦ Πιέρ.

— Φυσικά, εἶπε, δὲν θὰ πᾶμε πουθενὰ αὔριο. Βγαίνοντας ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, περνᾶμε ἀπὸ τοῦ κ. Βερνεσὸν καὶ τοῦ λέμε τὶ συνέβη.

— Σωστά, παραδέχτηκε κι' ἡ Ὀντέτ. "Ω, Ἀλίς! Φτάνει νὰ μὴν πεθάνη ὁ κ. Ἀτενιά... Ὁ Πιὲρ τὸν ἀγαπάει τόσο! Θὰ ἦταν τόσο δυστυ

Γιὰ τὰ ΠΟΔΙΑ ποὺ πονᾶνε ἀνακούφισις

ἀποτελεσματικὴ μ' αὐτὸ τὸ ὀξυγονοῦχο ποδόλουτρο μὲ Σαλτράτ Ροντέλ. Τὸ γαλακτῶδες αὐτὸ λουτρό, ἀνακουφίζει ἀμέσως, διώχνει τὸν πόνο καὶ ξεκουράζει τὰ πόδια σας. Τὸ πρηξιμο ἐξαφανίζεται. Χόνδροι καὶ κάλοι μαλακώνουν. Τονῶστε ἀπόψε τὰ πόδια σας κάνοντας ἕνα καλὸ ποδόλουτρο μὲ Saltrates Rodell. Πωλεῖται σ' ὅλα τὰ φαρμακεῖα.

Ζητᾶμε ... ἕνα ΟΝΟΜΑ

Φῶτε γύρω σας καὶ θρῆτε ἕνα ὄνομα Κομμωτοῦ ἢ Κομμωτρίας ποὺ ἔχουν ἀποφασίσει νὰ ἀγοράσουν ΕΠΙΠΛΑ ἢ ΣΕΣΟΥΑΡ διὰ τὸ Κομμωτήριόν τους ἀποκλειστικὰ στὴν Ἑλλάδα. Πληροφορηθεῖτε μας μὲ οἱονδήποτε σολικὸν τρόπον καὶ εἰσπράξετε μίαν Λίραν Χρυσῆν διὰ ΚΑΘΕ τέτοιο ὄνομα ΑΥΘΗΜΕΡΟΝ μὲ τὴν ἀγοραπωλησίαν! Παρρξενὴ ἀλλὰ λαμπρὴ ἰδέα. Ἐνεργήσατε ΑΜΕΣΩΣ.

ΒΑΛΣΑΜΗΣ & ΒΑΛΣΑΜΗΣ
ΠΑΤΗΣΙΩΝ 5 - (ΥΠΟΓΕΙΟΣ ΣΤΟΑ)
ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 536.568
ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΕΝΤΡΟΝ ΚΟΜΜΩΤΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Α. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ
ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ
ΙΑΤΡΟΣ ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται Βηλαρδ 7 Πλατεῖα Ἁγίου Κωνσταντίνου, Ὁμόνοια) 10 π.μ. — 1 μ.μ. καὶ 5—8 μ.μ. Τηλ. 525.387.

100% ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ ἀπὸ τὶς περιττὲς τρίχες προσώπου, σώματος **ΤΑΧΥΤΑΤΑ ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ** Ἡ ὑπερτρέφουσα δερματοέστερ τελείως. ΑΝΩΔΥΝΑ - ΥΠΕΥΘΥΝΑ. Εἶμαστε ἀσυναγώνιστοι, μοναδικοὶ στὸ Βαλκάνιο.
ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ
ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΑΤΕ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΔΕΣ ΠΟΡΟΥΣ - ΠΑΛΑΔΑΡΩΣΗ - ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ
ΠΑΝΑΔΕΣ - ΑΚΜΕΣ με *PLACENTA*, ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ 6 - ΚΟΛΩΝΑΚΙ ΤΗΛ.612010
ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΘΗΤΕΜΑΣ ΔΩΡΕΑΝ
KASTRIOTIS

ΠΡΟΣΟΧΗ
Ἀντιρυτιδικὰ σπεσιαλιτὲ τοῦ οἴκου μιᾶς ἀπὸ ὁτάνα καὶ κυτταρινὰ ἐκχυλίσματα. Κατέχουμε μυστικὰ ποὺ εἶναι καὶ θὰ μείνουν ἀνυπέρβατα ἀπὸ τοὺς ἀνταγωνιστάς μας.

— Πῶς εἶσαι ἔτσι; τὴν ρώτησε. Δὲν κοιμήθηκες καλά;

— Πραγματικά, κακοκοιμήθηκα, ὁμολόγησε ἡ δεσποινὶς Ντιμπούρ.

Καί, κοκκινίζοντας γιὰ τὸ ψέμα της, πρόσθεσε:

— Σκεπτόμουν τὸν καϋμένο τὸν Πιέρ... Ἔλα τώρα, ντύσου γρήγορα, γιατὶ πέρασε ἡ ὥρα...

ΑΙΧΜΑΛΩΤΕΣ!

Τρία τέταρτα ἀργότερα, καθὼς πήγαιναν στὴν ἐκκλησία, εἶδαν πὼς ἡ μέρα προμηνύονταν ὄμορφη, χωρὶς τὸ παραμικρὸ σύννεφο στὸν οὐρανό.

— Τί περίφημη ἐκδρομὴ θὰ κάναμε, εἶπε μὲ λύπη ἡ Ὀντέτ, ἂν ὁ Πιὲρ ἦταν μαζί μας!... Κύτταξε πῶς λάμπουν ἀκόμα τὰ τελευταῖα ἀστέρια... Θὰ κάνη ἕναν ἥλιο!...

Λίγο πρὶν ἀπὸ τὶς ὀχτώ, ἀφοῦ τελείωσε ἡ λειτουργία, βρίσκονταν μπροστὰ στὸ ταχυδρομεῖο καὶ περιμέναν ν' ἀνοίξη ἡ εἴσοδος, ὅταν φάνηκε ἕνας διανομέας, ποὺ, διακρίνοντας τὴν Ἀλίς, τῆς φώναξε χαρούμενος:

— Ἀ! Δεσποινὶς Ντιμπούρ. Ὑπάρχει ἕνα τηλεγράφημα γιὰ σᾶς. Τόφερνα ἴσα-ἴσα σπίτι σας...

Καὶ τῆς τὸδωσε.

— Εὐχαριστῶ, Ἀυσιὲν! εἶπε ἡ Ἀλίς, ποὺ τὸν ἤξερε καλά.

Καὶ πῆρε τὸ τηλεγράφημα.

— Ἀνοιξέ το γρήγορα! τὴν παρακάλεσε ἡ Ὀντέτ, ποὺ ἦταν κάτωχρη ἀπὸ τὴ συγκίνηση.

— Ἀμέσως, ἀγαπητή μου.

Παρομέρισαν λίγο, στὴ γωνία τοῦ δρόμου, κι' ἀνοίγοντας τὸ τηλεγράφημα διάβασαν μαζί:

«Πατέρας ἐκτὸς κινδύνου. Ἐλπίζω ἐπανέρθω Τρίτην. Χαιρετισμούς. Πιέρ».

Κυττάχτηκαν, εὐτυχισμένες;

— Ὦ, Ἀλίς! ψιθύρισε ἡ Ὀντέτ, Ἀφοῦ δὲν ἔχουμε πιὰ κομμάτι ἀνησυχία, ἀφοῦ κάνει τόσο ὡραῖο καιρό, πᾶμε ἐκδρομὴ μὲ τὸ γιατρό. Ὁ Πιὲρ θὰ μᾶς τὸ συγχωρέσῃ στὸ τηλεγράφημά του, ἂν τοῦρε. Δὲν θὰ μᾶς τὸ συγχωρέσῃ, ἀλλὰ χθὲς δὲν προσέτασε, ἂν νὰ τοῦ τὸ ποῦμε. Ἀσφαλῶς, ὁ καθαρὸς ἀέρας, ὁ ἥλιος, ἡ διασκέδασι θὰ σοῦ κάνουν καλό. Κι' αὐτὸς ὁ καημένος ὁ γιατρὸς φαντάται γάζη τόση ἀνάγκη ἐπίσης ἀπὸ καθαρὸ ἀέρα!... Ἂν ἀρνηθοῦμε νὰ τὸν ἀνταδεύσουμε, εἶναι ἱκανὸς νὰ ματαιώσῃ τὴν ἐκδρομὴ καὶ νὰ περάσῃ ὅλη τὴν ἡμέρα, καὶ νὰ περάσῃ ἡ ἀνησυχία, ποὺ δουλεύοντας περισσότερο, σὲ ἐξαντλήσῃ τὸν...

Ἀπαισιόδοξη καθὼς ἦταν, αὐτὲς τὶς τελευταῖες μέρες, ἐπειδὴ δὲν λάβαινε γράμματα ἀπὸ τὸν Μπελβάλ, ἡ Ἀλίς περίμενε πὼς θὰ ἐπαιρναν ἀσχημιὲς εἰδήσεις γιὰ τὸν γερο-Ἀτινιά. Τὸ τηλεγράφημα λοιπὸν ἐκεῖνο τῆς προξένησε ἔκπληξι καὶ κάπως τὴν ἐνθάρρυνε. Μέσα στὸ λαμπρὸ φῶς τοῦ ἥλιου, ποὺ ἄρχισε ν' ἁπλώνεται γύρω της, μέσα στὴν καθάρια ἐκείνη πρωϊνὴ ἀτμόσφαιρα, ἡ φοβερὴ ἐντύπωσι, ποὺ τῆς εἶχαν κάνει τ' ἀλλόκοτα χέρια τοῦ γιατροῦ, ἔσβηνε, φαινόταν χιμαιρική, ἀκατανόητη.

— Ἐ λοιπόν, ἔστω! εἶπε. Ἂς πᾶμε στὸ γιατρό, νὰ τοῦ ποῦμε γιὰ ποιὸ λόγο ὁ Πιὲρ δὲν θὰ μποροῦσε νὰρθῃ μαζί μας. Ἔπειτα γυρίζουμε γρήγορα στὸ σπίτι, προγευματίζουμε κι' εἴμαστε ἕτοιμες στὴν ὥρα, ποὺ μᾶς εἶπε ὁ κ. Βερνεσόν.

★

Μέσα στὴ μισοσκότεινη τραπεζαρία, ὁ ψευτο-γιατρὸς Βερνεσὸν προγευματίζε.

Εἶχε ἀφήσει τὰ μαῦρα του γυαλιὰ πλάι του, κι' ὅταν εἶδε τὶς δυὸ νέες νὰ μπαίνουν μέσα, τινάχτηκε ἀράπικο.

— Ἀ! Τί ἔκπληξι! φώναξε μὲ προσποιητὴ χαρά.

Κι' ἔπειτα ἀμέσως ρώτησε ἀνήσυχος:

—Ἐλπίζω ὅτι δὲν ἔρχεστε νὰ μοῦ πῆτε, μ' αὐτὸ τὸν ὡραῖο καιρό, πὼς δὲν θὰ πᾶμε ἐκδρομή;

Χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἡ Ἀλὶς κύτταξε τὰ χέρια τοῦ γιατροῦ. Τῆς φάνηκε πὼς δὲν ἦσαν τόσο σκούρα ὅσο χθές.

«Θεέ μου! Πόσο κουτὴ ἤμουν χθὲς τὸ βράδυ!» σκέφτηκε.

Κι' ἀπάντησε, γελῶντας πειρατικά:

—Μήπως εἴχατε κανένα προαίσθημα;

—Ὄχι, εἶπε ὁ ψευτο-γιατρός. Ἀλλά, καθὼς δὲν εἴχαμε συμφωνήσει πὼς θ' ἀρχίσαστε ἐδῶ σήμερα τὸ πρωί...

—Ἐρχόμαστε νὰ σᾶς ποῦμε ὅτι, πραγματικά, λίγο ἔλειψε νὰ ματαιωθῇ ἡ ἐκδρομή. Διαβάστε αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα.

Χωρὶς νὰ σκεφτῇ νὰ πῇ στὶς κοπέλλες νὰ καθήσουν, ὁ «γιατρὸς» πῆρε τὸ τηλεγράφημα καὶ τὸ διάβασε.

— Μπᾶ! Ὁ κ. Ἀτινιὰ εἶναι ἄρωστος; εἶπε.

Ἡ Ἀλὶς τοῦ διηγήθηκε τὶ εἶχε συμβῇ.

— Σεῖς τί λέτε; τὸν ρώτησε.

—Γιὰ τὴν ἀρρώστεια τοῦ κ. Ἀτινιά;

— Ναί.

— Μπᾶ! ἔχαμε ὁ ψευτο-γιατρός, σηκώνοντας τοὺς ὤμους του. Τρώει πολύ, πίνει πολύ, σπαταλᾶ τὶς δυνάμεις του. Εἶναι ἡ πρώτη προειδοποίησι, αὐτή. Εὔχομαι νὰ τὸ ἀντιληφθῇ. Δὲν τὸν ξέρω πολύ. Ἂν ἄκουσα τὸ γιατρό του, θὰ ζήσῃ ἑκατὸ χρόνια!... Καὶ τώρα ποὺ ἡσυχάσατε πιά, μικρές μου φίλες, καθῆστε. Ἡ Σελὶν θὰ σᾶς σερβίρῃ. Ὁμολογῶ βέβαια πὼς ἡ σοκολάτα της δὲν ἀξίζει ὅσο ἐκείνη, ποὺ φτιάνει ἡ Ἐφραζί... Ἀλλά...

—Ὄχι! Ὄχι! Φεύγουμε! εἶπε ἡ Ὀντέτ. Ἡ Ἐφραζὶ θὰ μᾶς θύμωνε, ἂν δὲν πηγαίναμε νὰ πιοῦμε τὴ σοκολάτα της.

—Ἔστω! εἶπε ὁ «γιατρὸς» γελῶντας. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ, τί λέτε: Δὲν παίρνουμε μαζί μας καὶ τὴν Ἐφραζί;

—Ἂν τὸ θέλετε, κι' ἐγὼ θὰ τὸθελα πολύ, εἶπε ἡ Ἀλὶς εὐχαριστημένη. Τῆς ἄρεσε τόσο πολὺ τὴν τελευταία φορά!

— Λοιπὸν στὶς ἐννιὰ καὶ τέταρτο. Ἔτσι; Νὰ εἰσαστε ἕτοιμες. Ὅταν ὁ χειμῶνας μᾶς προσφέρῃ μιὰ τέτοια Κυριακή, δὲν πρέπει νὰ χάνουμε οὔτε λεπτό!

— Σύμφωνες! εἶπε ἡ Ὀντέτ.

Ὅταν ἔφυγαν, ὁ Μπαζὶλ Ματὰϊ ξαναχάθηκε στὴ θέσι του, πῆρε τὰ γυαλιά του, τὰ φόρεσε καὶ ψιθύρισε θριαμβευτικά:

— Τίς κρατῶ! Τίς κρατῶ!

★

Ἀλλ' ἡ Νταριαντεβὶ Χόγια θὰ γελοῦσε, ἂν ἄκουγε ἐκείνη τὴ στιγμή, τὰ λόγια του.

Κι' ἀκόμα, ἡ Ντάρια θὰ ριγοῦσε, ἂν ἔβλεπε τὸ βλέμμα καὶ τὴν ἔκφρασι τοῦ προσώπου τῆς Ἀλίς, τὴ στιγμὴ ποὺ ἔβγαινε, ἀνῳ μὲ τὴν Ὀντέτ, ἀπὸ τὸ σπίτι της, γιὰ νὰ σπάσῃ ἀπὸ αὐτοκίνητο τοῦ Βερνεσόν.

Ἐκεῖνο τὸ ἄγνωστο αὐτοκίνητο, ἐκεῖνος ὁ ἄγνωστος σωφέρ, καὶ προπάντων, τὰ χέρια τοῦ γιατροῦ.

Φοροῦσε τὰ γάντια του. Αὐτὰ τὰ γάντια, ἡ Ἀλὶς ἤξερε, γιατὶ εἶχε ἰδῇ πολλὲς φορὲς τὸν κ.Βερνεσὸν νὰ τὰ φορᾶῃ. Ἀλλά...

«Αὐτὰ τὰ γάντια ἦσαν φαρδιὰ καὶ μακρυά, σκέφτηκε. Ἡ Ὀντὲτ μάλιστα μοῦ εἶχε πῆ μιὰ μέρα, γελῶντας, πὼς ὁ γιατρὸς θάχε κάνει λάθος στὸ νούμερο... Κι' σημεῖα εἶναι πολὺ κοντά. λοῦστενά, καὶ τοῦ σφίγγουν τὰ χέρια... Τὰ χέρια του εἶναι μεγαλύτερα, ἀπ' ὅτι ἦσαν τὴν περασμένη ἑβδομάδα».

Γιὰ λίγα δευτερόλεπτα, ἡ δεσποινὶς Ντιμπούρ ἔνοιωσε μέσα της κάτι νὰ τῆς λέῃ πὼς δὲν ἐπρεπε νὰ μποῦν, στὸ αὐτοκίνητο ἐκεῖνο. Ἀλλ' ἀπ' αὐτὸ τὸ ἐνστικτῶδες προαίσθημα, ὡς τὴν ὑποψία πὼς ὁ γιατρὸς Βερνεσὸν δὲν ἦταν ὁ πραγματικὸς Βερνεσόν, ὑπῆρχε μεγάλη ἀπόστασι...

Ὡστόσο, ὁ Ματαΐ ἀντελήφθη τὴν ἔκφρασι τοῦ προσώπου της. Μιὰ φοβερὴ ὀργὴ τὸν κυρίεψε. Χρειάστηκε νὰ καταβάλῃ μεγάλη προσπάθεια, γιὰ νὰ ἐπιβληθῇ στὸν ἑαυτό του καὶ νὰ μὴν ἁρπάξῃ τὴ νέα ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ νὰ τὴν ρίξῃ μέσα στὸ αὐτοκίνητο.

Ἀλλ' ἤδη ἡ Ὀντὲτ εἶχε ἀνεβῇ κι' εἶχε καθήσει ἀναπαυτικά.

— Σήμερα τὸ αὐτοκίνητο εἶναι πιὸ μεγάλο καὶ πιὸ ὄμορφο ἀπὸ τὴν ἄλλη φορά, εἶχε χαρούμενη.

— Ναί, ἀπάντησε ὁ ψευτο-γιατρός: Τὸ ἄλλο δὲν μοῦ ἄρεσε καὶ τόσο, γιατὶ τίναζε πολύ...

Αὐτὴ τὴν παρατήρησι, ὁ Ματαΐ μποροῦσε νὰ τὴν κάνη, γιατὶ κάτι εἶχε διαβάσει σχετικὰ στὸ Ἡμερολόγιο τοῦ Βερνεσόν. Καὶ τὴν ἔκανε ἐπίτηδες, γιὰ νὰ ἐξαλείψῃ κάθε ὑποψία ἀπὸ τὸ μυαλὸ τῆς Ἀλίς.

Ἀλλ' ἡ δεσποινὶς Ντιμπούρ δὲν εἶχε προσέξει τὴν ἀλλαγὴ τοῦ αὐτοκινήτου, κι' οὔτε κἂν ἄκουσε τὴν παρατήρησί του. Αὐτὴ κυττοῦσε τὰ χέρια του, τὰ μεγάλα, παράξενα ἐκείνα χέρια, τόσο διαφορετικὰ ἀπ' ὅτι τὰ ἤξερε...

Ὡστόσο, ἀκολουθῶντας τὸ παράδειγμα τῆς Ὀντέτ, ἀνέβηκε κι αὐτὴ στὸ αὐτοκίνητο, ἐνῶ ἡ Ἐφραζὶ καθόταν πλάϊ: στὸ κάθισμα τοῦ σωφέρ.

Ὁ γιατρὸς ἀνέβηκε στὸ αὐτοκίνητο, ἔκλεισε τὴν πόρτα, κι' ὁ σωφέρ ἔβαλε μπρός.

Τότε μὲ ἤρεμες κινήσεις, ὁ Ματαΐ ἔβγαλε τὰ γάντια του. Τὰ ἔβγαλε ἀργά, ἀργὰ μιλῶντας συγχρόνως στὴ δεσποινίδα Ντιμπούρ γιὰ τὸν ὄμορφο καιρό, ποὺ θὰ βαστοῦσε ἀσφαλῶς ὣς τὸ βράδυ, καὶ γιὰ τὸ αὐτοκίνητο, «ποὺ ἦταν πιὸ ἀναπαυτικὸ ἀπὸ τὸ ἄλλο».

Ἡ Ὀντὲτ δὲν τὸν ἄκουγε, ἀφοσιωμένη καθὼς ἦταν γὰ κυττάξῃ τὴν Κυριακάτικη κίνησι τοῦ δρόμου, γιατὶ ἔπρεπε νὰ διασχίσουν ὅλο τὸ Ὠτέϋ, προτοῦ βγοῦν στὸ δρόμο τοῦ Ντιζόν.

Ἡ Ἀλὶς τὸν ἄκουγε, χωρὶς νὰ τὸν ἀκούῃ: Κυττοῦσε τὰ χέρια του, ποὺ ἔβγαιναν μέσα ἀπὸ τὰ γάντια. Τὰ γάντια. ναί, ἦσαν τοῦ κ. Βερνεσόν. Ἀλλὰ τὰ χέρια...

—Ἀλίς! φώναξε ξαφνικὰ ἡ Ὀντὲτ Μπελβάλ. Ἀ! Κρῖμα... Τὴν προσπεράσαμε... Ἦταν ἡ Ζενεβιὲβ Λεμαρσάν, μὲ τὸ κίτρινο καπέλλο της.

Κι' ἡ Ὀντὲτ ξέσπασε στὰ γέλια.

Πέρασαν μερικὰ λεπτὰ τῆς ὥρας.

Τὸ αὐτοκίνητο βγῆκε ἀπὸ τὴν πόλι καὶ πῆρε τὸν ἐξοχικὸ δρόμο. Κανεὶς δὲν μιλοῦσε. Ὁ Ματαΐ δὲν ἤξερε ποῦ νὰ βάλη τὰ χέρια του, ποὺ ἡ Ἀλὶς ἐξακολουθοῦσε νὰ τὰ κυττάζῃ, σὰν νἄταν, θαρεῖς, μαγεμένη.

«Ἀσφαλῶς, σκεπτόταν ὁ χαροῦργος, παραξενεύεται μὲ τὰ χέρια μου. Ἀλλ' ὣς πού προσχωρεῖ ἡ σκέψι της;»

— Θεέ μου! φώναξε ξαφνικὰ ἡ Ὀντέτ.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, τὸ αὐτοκίνητο ἔκανε μιὰ ἀπότομη στροφὴ καὶ σταμάτησε.

Ὁ σωφὲρ κατέβηκε κι' ἄνοιξε τὴν πόρτα.

— Λίγο ἔλειψε νὰ χτυπήσω ἕναν πεζοπλατιστή, εἶπε. Ἡ γυναῖκα, ποὺ καθόταν πλάϊ μου, ἔπεσε στὸ δρόμο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Ο ΑΡΗΣ κατοικεῖται ἀπὸ Κενταύρους;

Οἱ κάτοικοι τοῦ Ἄρεως, κατὰ τὸν Ἀμερικανὸ ἀνθρωπολόγο Οὐίλλιαμ Χόβελλς, μοιάζουν μὲ κενταύρους. «Εἶναι πιθανόν, λέει, νὰ μπορέσωμε νὰ τοὺς μεταβάλωμε σὲ χαριτωμένα κατοικίδια ζῶα, ἀλλ' εἶναι ἐπίσης πιθανὸν νὰ μᾶς μεταβάλουν αὐτοὶ σὲ δικό τους κατοικίδια ζῶα». Ὁ δόκτωρ Χόβελλς ὑποστηρίζει μάλιστα, ὅτι οἱ κένταυροι τοῦ Ἄρεως ὑποδιαιροῦνται σὲ τρία φύλα, ἀρσενικό, θηλυκὸ καὶ οὐδέτερο ἢ ἑρμαφρόδιτο. Ὁ Ρῶσος καθηγητὴς Βασίλι Κεσάρεφ, ἀντίθετα, ὑποστηρίζει, ὅτι στὸν Ἄρη ὑπάρχει ζωὴ ὁμοια μ' ἐκείνη τῶν ὀρεινῶν περιοχῶν τοῦ πλανήτου μας (χαμηλὴ θερμοκρασία, ἀραιὴ ἀτμόσφαιρα).

Ποῦ βρίσκεται, ἄραγε, ἡ ἀλήθεια: Σύμφωνα μὲ τὶς παρατηρήσεις τῶν ἀστρονόμων, ὁ Ἄρης διανύει ἕνα στάδιο ἐξελίξεως πιὸ προχωρημένο ἀπὸ τὸ δικό μας. Μερικοὶ ἐπιστήμονες, λοιπόν, μὲ τὸ Ρῶσο καθηγητὴ Ζίεγκελ ἐπὶ κεφαλῆς, ὑποστηρίζουν, ὅτι οἱ δύο δορυφόροι τοῦ ἐρυθροῦ πλανήτου εἶναι τεχνητοὶ καὶ ὅτι ἐξετοξεύθησαν μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1862 καὶ 1867. Οἱ δορυφόροι αὐτοὶ εἶναι μικροσκοπικοί. Ὁ ἕνας ἔχει διάμετρο 16 χιλιομέτρων καὶ ὁ ἄλλος μόνον 8. Ἂν σκεφθοῦμε, ὅμως, ὅτι οἱ τεχνητοὶ δορυφόροι, ποὺ ἐξετοξεύθησαν κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἀπὸ τὴ Γῆ, ἔχουν διάμετρο μόλις μερικῶν δεκάδων μέτρων, θὰ πρέπει νὰ συμπεράνωμε, ὅτι οἱ κάτοικοι τοῦ Ἄρεως ἔχουν προοδεύσει σὲ τεράστιο βαθμὸ σχετικὰ μὲ μᾶς, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ ἐκτοξεύουν τόσο μεγάλους δορυφόρους.

Γιὰ νὰ λυθῇ αὐτὸ τὸ μυστήριο, θὰ χρειαστῇ νὰ γίνουν ἀλλεπάλληλες παρατηρήσεις, ποὺ θὰ συνεχισθοῦν ἐπὶ χρόνια. Ἡ πρώτη ἀπόπειρα πρὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυνσι ἔγινε ἀπὸ τοὺς Ρῶσους τὸ 1962 ἀλλὰ χωρὶς θετικὰ ἀποτελέσματα, γιατὶ ἡ ἐπικοινωνία μὲ τὴν ἐκτοξευθεῖσα ἐξερευνητικὴ βολίδα διεκόπη, λόγῳ τῆς μεγάλης ἀποστάσεως (106 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα).

Οἱ Ἀμερικανοὶ ἔκαμαν τὴν πρώτη ἀπόπειρα γιὰ τὴν ἐξερεύνησι τοῦ Ἄρεως στὶς 5 τοῦ περασμένου Νοεμβρίου, μὲ τὴν ἐκτόξευσι τοῦ «Μάρινερ 1». Ἀλλ' οἱ ἐπιστήμονες τοῦ ἀκρωτηρίου Κένεντυ κατάλαβαν, ἀπὸ τὶς πρώτες ἀκόμη ὧρες, ὅτι μπῆκε ἀπόπειρα αὐτὴ εἶχε ἀποτύχει, γιατὶ δὲν ἐλειτούργησαν τὰ ἡλιακὰ πτερύγια, ποὺ θὰ μετέτρεπαν τὴν ἡλιακὴ ἐνέργεια σὲ ἠλεκτρική. Ἡ ἀποτυχία αὐτή, ὅμως, δὲν τοὺς ἀπεγοήτευσε. Τὸν πρῶτο «Μάρινερ» ἀκολούθησε δεύτερος ὑπάρχει δὲ ἕτοιμος καὶ τρίτος.

Ἡ τροχιὰ τοῦ Ἄρεως, ὡς γνωστόν, εἶναι πολὺ ἐλλειπτική, γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ δὲ ὁ ἐρυθρὸς πλανήτης ἄλλοτε πλησιάζει πρὸς τὴ Γῆ καὶ ἄλλοτε ἀπομακρύνεται. Ἡ μεγαλύτερη προσέγγισις γίνεται κάθε 15 - 17 ἔτη (ἡ προσεχὴς θὰ γίνῃ τὸ 1972), ὁπότε ὁ Ἄρης θάνει σὲ ἀπόστασι 56 ἑκατομμυρίων χιλιομέτρων ἀπὸ μᾶς. ἐνῶ, κατὰ τὴν περίοδο τῆς μεγαλύτερης ἀπομακρύνσεώς του, διέρχεται σὲ ἀπόστασι 400 ἑκατομμυρίων χιλιομέτρων ἀπὸ τὴ Γῆ.

Ὅπως εἶναι εὐνόητο, μόνον κατὰ τὴν περίοδο τῆς μεγαλύτερης προσεγγίσεως (κάθε 15 - 17 χρόνια) εἶναι δυνατὸν νὰ γίνουν ἀκριβεῖς παρατηρήσεις πάνω στὸν Ἄρη. Ἀλλ' ὁ πλανήτης αὐτὸς κάθε 26 μῆνες, φθάνει σὲ μιὰ μέση ἀπόστασι ἀπὸ τὴ Γῆ, ποὺ κυμαίνεται γύρω στὰ 150 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα.

Ἀπ' αὐτὴ τὴ μέση προσέγγισι

Ἐντὸς τοῦ μηνὸς οἱ πρῶτες φωτογραφίες

τὴν πορεία του πρὸς τὴν κατεύθυνσι τοῦ Ἡλίου, γιὰ νὰ μεταβληθῇ τελικὰ σὲ πλανητοειδῆ, ποὺ θὰ περιστρέφεται στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων γύρω στὸ ἄστρο τῆς ἡμέρας.

Ὁ «Μάρινερ 11» ζυγίζει 262 κιλά. Γιὰ νὰ μὴ χαθῇ μέσα στὸ διάστημα, θὰ προσανατολίσῃ τὴν πορεία του πρὸς τὴν κατεύθυνσι ἑνὸς ἄστρου πρώτου μεγέθους, τοῦ Κανώπου, ποὺ εἶναι 80.000 φορὲς πιὸ φωτεινὸς ἀπὸ τὸν Ἥλιο καὶ ποὺ τὸ φῶς του χρειάζεται 600 ἔτη γιὰ νὰ φτάσῃ ὣς ἐμᾶς (κάθε ἔτος φωτὸς ἀντιστοιχεῖ σὲ 9461 δισεκατομμύρια χιλιόμετρα).

Ὁ «Μάρινερ 11» ἀποτελεῖται ἀπὸ 138.000 ἐξαρτήματα. Καὶ τὰ μικρότερα ἀπ' αὐτά, ἔχουν κατασκευασθῇ μὲ τρόπο, ὥστε νὰ μποροῦν νὰ λειτουργήσουν καὶ μὲ τὶς πιὸ δυσμενεῖς συνθῆκες (κενό, κοσμικὲς ἀκτῖνες, συγκρούσεις μὲ μετεωρίτες κλπ.). Κατὰ τὴ μακρὰ διαδρομή του, θὰ πρέπει νὰ ἐξουδετερώσῃ τὶς ἐπιδράσεις τῶν ἠλεκτρομαγνητικῶν πεδίων τῆς Γῆς, τοῦ Ἡλίου, τοῦ Ἄρεως τῆς Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Διός, καθὼς καὶ τῶν ταχυροτάτων ρευμάτων, ποὺ προκαλοῦνται ἀπὸ τὶς ἀδιάκοπες θερμοπυρηνικὲς ἐκρήξεις ποὺ γίνονται πάνω στὸν Ἥλιο.

Ἡ ταχύτης του θὰ εἶναι διαφορετική, ἀνάλογα μὲ τὸ σημεῖο τοῦ διαστήματος, ἀπ' ὅπου θὰ τὴν ἐξετάσωμε. Βλεπόμενη ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Ἄρη, θὰ ἀντιστοιχῇ σὲ 18.300 χιλιόμετρα τὴν ὥρα, ἐνῶ γιὰ τὴ Γῆ θὰ ἀντιστοιχῇ σὲ 41.000 χιλιόμετρα καὶ γιὰ τὸν Ἥλιο σὲ 140.000 χιλιόμετρα. Οἱ διαφορὲς αὐτὲς ὀφείλονται στὸ νόμο τῆς σχετικότητος, ποὺ κυριαρχεῖ ἀπόλυτα μέσα στὸ διάστημα.

Οἱ παρατηρήσεις τοῦ «Μάρινερ 11», μὲ τὴν προϋπόθεσι, ὅτι τὸ ἐγχείρημα αὐτὸ θὰ στεφθῇ ἀπὸ ἐπιτυχία, δὲ θὰ λύσουν τὸ μυστήριο τοῦ Ἄρεως. Θὰ χρειαστῇ γι' αὐτὸ νὰ ἐξαποστείλωμε πάνω στὸν ἐρυθρὸ πλανήτη μιὰ μόνιμη βολίδα, ποὺ θὰ ἐγκατασταθῇ στὸ ἔδαφός του καὶ θὰ μᾶς δίνη ἐξακολουθητικὰ κάθε χρήσιμη πληροφορία. Αὐτό, ὅμως θὰ μπορέσῃ νὰ γίνῃ μόνο μετὰ τὴν πρώτη ἐξ ἀποστάσεως ἐξερεύνησι.

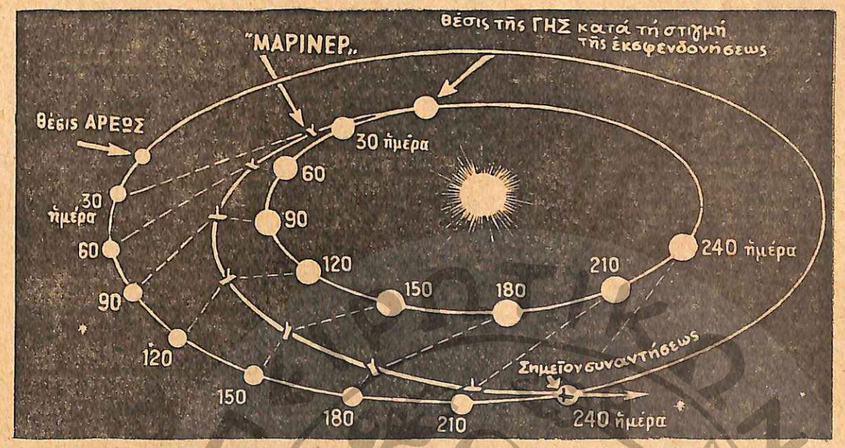

Ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὸ ἀνωτέρω σχεδιάγραμμα, ὁ «Μάρινερ 11» θὰ ἀρχίσῃ ἕνα ἀληθινὸ κυνηγητὸ τοῦ Ἄρεως, γιὰ νὰ βρεθῇ στὸ ἴδιο περίπου σημεῖο μ' αὐτὸν ὕστερα ἀπὸ 240 ἡμέρες. Ἡ βραδυκινησία ἐλλείψεως δείχνει τὴν τροχιὰ τῆς Γῆς καὶ ἡ ἐξωτερικὴ τὴν τροχιὰ τοῦ Ἄρεως. Ὁ «Μάρινερ 11» θὰ ἀκολουθήσῃ μιὰ ὑπερβολικὴ τροχιὰ (στὸ μέσον) καὶ, μετὰ τὴ συνάντησί του μὲ τὸν Ἄρη, θὰ συνεχίσῃ τὴν πορεία του πρὸς τὴν κατεύθυνσι τοῦ Ἡλίου, γιὰ νὰ μεταβληθῇ τελικὰ σὲ πλανητοειδῆ.

ΟΟ

Η ΓΛΥΚΟΡΙΖΑ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΕΛΚΟΥΣ

Στὸ τελευταῖο τεῦχος τῆς ἐφημερίδος τοῦ ὑπουργείου Ὑγιεινῆς τῆς Ἀγγλίας, διαβάζουμε, ὅτι βρέθηκε «τὸ πρῶτο φάρμακο, ποὺ ἀποδείχτηκε πραγματικὰ ἱκανὸ νὰ θεραπεύῃ τὰ γαστρικὰ ἕλκη». Δὲν πρόκειται ὅμως γιὰ ἕνα νέο φάρμακο, ἀλλὰ γιὰ τὴ γλυκόριζα, ποὺ εἶναι τόσο ἀγαπητὴ στὰ παιδιὰ τοῦ μισοῦ κόσμου. Ἀλλωστε, αὐτὴ ἡ ἀνακάλυψι δὲν εἶναι κατὰ βάθος καθόλου καινούργια. Ἀκόμα καὶ τὰ πιὸ παλιὰ ἐγχειρίδια ἰατρικῆς, συμβούλευαν τὴ γλυκόριζα σὰν ἀποτελεσματικὸ φάρμακο γιὰ τὶς δυσπεψίες. Μά, ἐκτὸς ἀπ' αὐτό, ἡ γλυκόριζα χρησιμοποιήθηκε ἐμπειρικὰ ἐναντίον τοῦ ἕλκους, ἀπὸ τὸ 1800.

Ο ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΣ

Η μέρα ἄρχισε νὰ πέρτη ἀργά, βασανιστικά, σὰν νάταν ἀτέλειωτη. Ὁ ζωγράφος Ἀλφόνσο Ὀρλάντο καθόταν ἀποσβολωμένος πάνω σ' ἕνα βράχο τῆς ἀκρογιαλιᾶς, μὲ τοὺς ἀγκώνες του στηριγμένους στὰ γόνατα καὶ τὸ πηγούνι ἀνάμεσα στὰ χέρια του. Τὸ θλιμμένο βλέμμα του χανόταν μακρυὰ στὸ φόντο τῆς φουρτουνιασμένης θάλασσας,ποὺ τὴν πλάκωνε ὁ συννεφιασμένος οὐρανός, ἑτοιμος νὰ ξεσπάση σὲ τρομερὴ καταιγίδα.

Ὁ Ἀλφόνσο Ὀρλάντο ἦταν ἕνας νέος ζωγράφος, ποὺ, μ' ὅλες τὶς σκληρές του προσπάθειες, δὲν τὰ κατάφερνε ὡς τότε νὰ πραγματοποιήση, ἔστω καὶ μιὰ μικρὴ ἐπιτυχία. Καθὼς ἦταν ἄπειρος ἀκόμη στὶς δυσκολίες ποὺ συναντοῦν οἱ νέοι καλλιτέχνες, τὸν εἶχε πιάσει μιὰ μαύρη ἀπελπισία, ποὺ δὲν ἀργησε νὰ τὸν φέρη στὴν ἀπόφασι νὰ δώση τέλος στὴ θλιβερὴ ζωή του.

Ὅλες του οἱ ἐλπίδες εἶχαν διαψευσθῆ. Σπατάλησε τὸ μερίδιό του ἀπὸ τὴν πατρικὴ του κληρονομιὰ γιὰ σπουδές, ἐφτιασε ἕνα σωρὸ πίνακες, μὰ ὅλα πῆγαν χαμένα. Ὁ ἐμπορος τῶν ἔργων του, στὴ Ρώμη, τοῦ ἔγραψε πὼς ὅλοι οἱ πίνακές του ἐμειναν ἀπούλητοι καὶ πὼς δὲν ἔπρεπε νἄχη πολλὲς ἐλπίδες ἀπὸ τὴν τέχνη του. Στὸ μεταξύ, εἶχε ξοδέψει καὶ τὶς τελευταῖες του οἰκονομίες κι' ἐμεινε ἀπένταρος. Ἀλλὰ δὲν ἦταν μονάχα ἡ φτώχεια καὶ ἡ ἀπογοήτευσι, ποὺ τὸν ἀποκαρδίωσαν. Ὁ Ἀλφόνσο ἀγαποῦσε τὴν Γιολάντα, μιὰ ὁμορφη Ρωμαία, ποὺ τοὔχε ὑποσχεθῆ πὼς θὰ τὸν περίμενε νὰ ἐπιτύχη στὴν δουλειά του, γιὰ νὰ τὸν παντρευτῆ. Ἡ Γιολάντα ἀγαποῦσε ἐπίσης μ' ἕνα τρελλὸ αἴσθημα τὸν νεαρὸ ζωγράφο, μὰ ὁ πατέρας της δὲν ἤθελε νὰ ἀκούση γι' αὐτὸ τὸν γάμο. Ὡστόσο, ἡ Γιολάντα ἐπέμενε. Στὰ φλογερὰ γράμματα ποὺ τοῦ ἔστελνε, δὲν ἔπαυε νὰ τὸν ἐγκαρδιώνη μὲ τὰ πιὸ θερμὰ λόγια: «Νάσαι βέβαιος πὼς θὰ ἐπιτύχης—τοῦ ἔγραφε—ἀρκεῖ νὰ μὴν χάσης τὸ θάρρος σου». Καὶ ἡ καημένη ἡ κοπέλλα τοῦ ἔστελνε τακτικὰ χρήματα, ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ τῆς ἔδινε ὁ πατέρας της, ποὺ ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ μεγάλους βιομηχάνους τῆς Ἰταλίας.

Πέντε ὁλόκληρα χρόνια κράτησε αὐτὴ ἡ κατάστασι. Μὰ ὁ Ὀρλάντο, ποὺ ἦταν ἕνας φιλότιμος νέος, δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ συντηρῆται ἀπὸ τὴν βοήθεια τῆς φίλης του. Κι' ὅταν διαλύθηκαν κι' οἱ τελευταῖες του προσδοκίες, τῆς ἔγραψε: «Ἀγαπημένη μου, λυποῦμαι βαθιά, ἀλλὰ πρέπει νὰ σοῦ ὁμολογήσω ὅτι ἀπέτυχα οἰκτρά. Δὲν ὑπάρχει πιὰ καμμιὰ ἐλπίδα νὰ πραγματοποιηθοῦν τὰ ὄνειρά μας. Γι' αὐτὸ σὲ ἀποδεσμεύω ἀπὸ τὶς ὑποσχέσεις σου καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ φτιάσης τὴν ζωή σου, χωρὶς νὰ μ' ὑπολογίζης. Εἶμαι ἕνας χαμένος ἄνθρωπος, ποὺ δὲν ἔχει πιὰ κανένα λόγο νὰ ζῆ... Σ' εὐχαριστῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιὰ γιὰ ὅ,τι ἔκαμες γιὰ μένα... καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρήσης γιὰ τὴν θλῖψι ποὺ θὰ σοῦ φέρη ἡ σκληρὴ μοῖρα μου...».

Τὸ γράμμα αὐτό, τὸ εἶχε ταχυδρομήσει τὴν προηγούμενη μέρα.

★

Βυθισμένος στὶς ζοφερὲς σκέψεις του, ὁ Ἀλφόνσο δὲν πρόσεξε πὼς ὁ οὐρανὸς εἶχε σκοτεινιάσει, τὰ σύννεφα κατέβηκαν ὡς τὸ κεφάλι του καὶ οἱ πρῶτες σταγόνες βροχῆς εἶχαν ἀνακατευτῆ μὲ τὰ πικρὰ δάκρυά του. Ἡ θάλασσα ποὺχε μέσα του, συνταιριαζόταν μὲ τὴν ἀπ' ἔξω καταιγίδα, σὲ μιὰ τραγικὴ συμφωνία. Ξαφνικά, μιὰ ἀστραπὴ ἔσκισε τὸ σκοτάδια; ἕνας δυνατὸς ἀνεμος ξαπολύθηκε καὶ τὰ χαλίκια τῆς ἀκτῆς χοροπήδησαν.

Τί τὸν ἔμελε κι' ἂν ξεσποῦσε ἡ πιὸ τρομερὴ φουρτούνα; Ἂς τὸν ἐπαιρναν τὰ κύματα! "Ἐτσι θὰ γλύτωνε, χωρὶς νὰ κάνη τὴν μοιραία κίνησι, ἀπὸ τὴν δυσκολία τοῦ ἄθλιου τούτου κόσμου.

Καταραμένη ἡ ζωή μου!... βόγγηξε, κι' ἕνας βαθὺς στεναγμὸς μάτωσε τὸ στῆθός του.

Μὰ ἡ ἀνταριασμένη καρδιά του, ποὺ ποθοῦσε παρ' ὅλα τὰ βάσανα τὴ ζωή, ἐπαναστάτησε, τὴν στερνὴ τούτη στιγμή. Μιὰ σπαραχτικὴ φωνή, ποὺ δὲν ἦταν δική του, ἀντιλάλησε μέσα στὴ θύελλα:

—Ἂς μποροῦσα νὰ ξεφύγω ἀπὸ τὴ μοῖρα μου, κι' ἂς ἔπαιρνε τὴν ψυχή μου ὁ Διάβολος!...

Μόλις ξεστόμισε τὸν τρομερὸ αὐτὸ λόγο, μιὰ γλῶσσα ἀπὸ φωτια ἔσκισε τὸν οὐρανὸ καὶ μονομιᾶς ἀντίχτησε ἕνας τρομερὸς κεραυνός, ποὺ συγκλόνισε τὸν βράχο ποὺ καθόταν ὁ ἀπελπισμένος ἄνθρωπος. Στὸ ἐκθαμβωτικὸ αὐτὸ φῶς τῆς ἀστραπῆς, ὁ Ὀρλάντο εἶδε μ' ἀνατριχίλα πὼς δὲν ἦταν πιὰ μόνος.

Στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ βράχου,στεκόταν ἕνας ἄντρας ψηλὸς κι' ἀδύνατος, ντυμένος κατσίμαυρα. Τὸ χλωμό, λιγνὸ πρόσωπό του κατέληγε σ' ἕνα μαῦρο μυτερὸ μούσι. Τὰ μεγάλα γκρίζα μάτια του ἔλαμπαν σὰν ἀναμμένα κάρβουνα καὶ στὰ χεῖλη του πλανιόταν ἕνα σαρκαστικὸ χαμόγελο.

Ὁ ζωγράφος, πιστὸς καθολικός, εἶδε μὲ τρόμο πὼς ὁ ἀπερίσκεπτος λόγος του ἔπιασε, κι' ὁ Σατανᾶς εἶχε ἔρθει πρόθυμος στὸ κάλεσμά του.

Καὶ γιὰ νὰ σώση τὴν ψυχή του, σταυροκοπήθηκε τρέμοντας:

— Ὕπαγε ὀπίσω μου, Σατανᾶ! φώναξε κι' ἔκαμε μιὰ κίνησι γιὰ νὰ ριχτῆ στὴ θάλασσα.

Μὴν εἶσαι τρελλός, φίλε μου! τοῦ ἀπάντησε ὁ ἄγνωστος, ἁρπάζοντάς τον ἀπὸ τὸ χέρι. Εἶσαι πολὺ νέος ἀκόμα γιὰ νὰ πεθάνης!

Ἦταν τόσο δυνατὸ τὸ σφιξιμο τοῦ χεριοῦ του, ποὺ ὁ Ὀρλάντο ἔνιωσε τὸ αἷμα του νὰ παγώνη στὶς φλέβες του.

— Φύγε, τραύλισε τρέμοντας, ἔκαμα λάθος...

— Δὲν ἔκαμες καθόλου λάθος. Μὲ φώναξες, ἦρθα! Εἶμαι ἑτοιμος νὰ σὲ ὑπηρετήσω.

Δὲν θέλω τὶς ὑπηρεσίες σου. Φύγε!

— Κι' ὅμως κατὰ βάθος τὶς θέλεις! Εἶσαι βέβαιος πὼς δὲν θέλεις αὐτὰ ποὺ ποθοῦσες: νὰ γίνης πλούσιος, δοξασμένος, καὶ ν' ἀποκτήσης τὴν γυναίκα ποὺ ἀγαπᾶς;

Ὁ νεαρὸς ζωγράφος τὸν κύτταζε, σαστισμένος. Ἕνας κρύος ἱδρώτας περιέγυνε τὸ κορμί του. Δὲν εἶχε πιὰ καμμιὰ ἀμφιβολία, πὼς ὁ ὡραῖος ξένος τοῦ ἦταν ὁ ἴδιος ὁ Διάβολος.

Δὲν ἔφερε ἀντίστασι, ὅταν ἐκεῖνος τὸν τράβηξε ἀπὸ τὸν βράχο καὶ τὸν ἔφερε στὴν ἀκτή. Μπῆκαν σὲ μιὰ ταβέρνα, κάθησαν σὲ μιὰ γωνιά.

— Φέρε μας μιὰ μποτίλια κονιάκ, εἶπε ὁ μαυροφορεμένος ἄνθρωπος στὸ γκαρσόνι.

Γέμισε ὡς ἀπάνω τὰ ποτήρια κι' ἐπειτα θὰ δῆς πόσο τυχερὸς ἤσουνα ποὺ μὲ φώναξες!

— Νὰ μὲ συγχωρῆτε, κύριε! τοῦ ἀπάντησε ὁ ζωγράφος, ὅταν ἄβειασε τὸ δεύτερο ποτήρι. Δὲν φανταζόμουνα ποτέ, πὼς τέτοια πράγματα μποροῦσαν νὰ συμβοῦν στὴν ἐποχή μας!

— Κι' ὅμως συμβαίνουν πολὺ συχνά! "Ολοι αὐτοὶ ποὺ κέρδισαν, σ' αὐτὸν τὸ κόσμο, ἐκεῖνα ποὺ ἐπιθυμοῦσαν, εἶναι φίλοι μου! Ἀλλὰ ἄς ἔρθουμε στὸ προκείμενο. Γιά πόσο καιρὸ θέλεις νὰ γίνῃ εὐτυχισμένος;

— Πέντε χρόνια θὰ μοῦ ἦταν ἀρκετά! ἀπάντησε πάνω στὸ μεθύσι του ὁ Ἀλφόνσο.

— Πολὺ ὡραία, θὰ τὰ ἔχῃς! τοῦ ὑποσχέθηκε μ' ἕνα σαρκαστικὸ χαμόγελο ὁ σύντροφός του. "Υστερα ἀπὸ πέντε χρόνια θὰ τὰ ξαναποῦμε. Σήμερα εἶναι 10 Ὀκτωβρίου 1955. Τὴν ἴδια μέρα καὶ τὴν ἴδια ὥρα, τὸ 1960, θὰ ξανασυναντηθοῦμε. Πρὸς τὸ παρόν, πάρε μερικὰ χρήματα, γιὰ νὰ μπορέσῃς νὰ κάμῃς τὰ πρῶτα σου βήματα στὸ δρόμο τῆς εὐτυχίας.

Ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ σακκακιοῦ του ἕνα πορτοφόλι κατάμαυρο, σὰν τὰ ροῦχα του, καὶ τοῦ τὸ δωσε. Ὁ Ὀρλάντο τὸ πῆρε, τ' ἀνοιξε κι' εἶδε κατάπληκτος πὼς ἦταν γεμάτο χαρτονομίσματα. "Ενας στεναγμὸς ἀνακουφίσεως βγῆκε ἀπὸ τὰ χείλη του. Μὲ τρεμάμενα νέρια ἔβγαλε τὰ χρήματα κι' ἄρχισε νὰ τὰ μετρᾶ. Ἀπορροφημένος ὅμως στὸ μέτρημα, δὲν ἀντιλήφθηκε τὸν ὁ μυστηριώδης σύντροφός του σηκώθηκε ἀθόρυβα καὶ, χωρὶς νὰ τοῦ πῆ λέξι, ἐξαφανίστηκε...

★

"Υστερα ἀπὸ λίγες μέρες, ὁ Ἀλφόνσο Ὀρλάντο γύρισε στὴ Ρώμη, ὅπου βρισκόταν ἡ κατοικία καὶ τὸ ἀτελιέ του, πάνω στὴν σοφίτα ἑνὸς παμπάλαιου φτωχικοῦ σπιτιοῦ.

Τὴν ἴδια μέρα πῆγε ἀπὸ περιέργεια στὸν ἔμπορο τῶν εἰκόνων του. Ἡ ἔκπληξή του ἦταν μεγάλη, ὅταν ὁ τελευταῖος, μόλις τὸν ἀντίκρυσε, τοῦ ἄνοιξε τὴν ἀγκαλιά του, τὸν φίλησε καὶ στὰ δυὸ μάγουλα καὶ τοῦπε, γεμάτος ἐνθουσιασμό:

— Τὰ συγχαρητήριά μου, ἀγαπητέ μου! "Ηρθε ἐπὶ τέλους ἡ μέρα τῆς δόξας σου! Ὁ κόσμος ἔχει ξεπρελλαθῆ μὲ τὰ ἔργα σου. Τὰ τύπλησα σὲ τιμὲς ἐξαιρετικὲς καὶ μοῦ ζητοῦν κι' ἄλλα...

Ὁ Ὀρλάντο ἔμεινε μ' ἀνοιχτὸ στόμα.

— Πέντε χιλιάδες λιρέττες κάθε κομμάτι, συνέχισε ξεχειλισμένος ἀκομμάτι, συνέχισε ξεχειλισμένος ἀπὸ χαρὰ ὁ ἔμπορος. Τί ἐπιτυχία ἦπο χαρὰ ὁ ἔμπορος. Τί ἐπιτυχία ἦταν αὐτή! "Ηρθε προχθὲς ἕνας κύριος, δισέλεξε τοὺς πίνακές σου καὶ μοῦ τοὺς πλήρωσε καὶ τοὺς εἴκοσι, χωρὶς παζαρέματα. Πάρε τὰ χρήματά σου, κ. Ὀρλάντο, καὶ ρίξου ἀπὸ μέσως στὴ δουλειά...

— Μπορεῖτε νὰ μοῦ δώσετε τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ κυρίου αὐτοῦ χαρακτηριστικὰ τοῦ κυρίου αὐτοῦ ποὺ ἀγόρασε τὰ ἔργα μου; ρώτησε ὁ ζωγράφος.

— Ἦταν ἕνας ψηλὸς κι' ἀδύνατος ἄντρας, μεσηλίκας, μὲ μαῦρα ροῦχα. Τὸ προσωπό του ἦταν χλωμὸ καὶ τὰ μάτια του ἔλαμπαν παρὰξενα. Φαινόταν πολὺ πλούσιος ἄνθρωπος.

"Ενα σύγκρυο πέρασε ἀπὸ τὸ κορμὶ τοῦ ζωγράφου. Ἦταν αὐτὸς ποὺ τοῦ πούλησε τὴν ψυχή του γιὰ πέντε χρονια εὐτυχίας! «Τί κουτὸς ποὺ ἤμουνα! αἰκεφτηκε. Γιατί νὰ μὴ τοῦ ζητήσω δεκαπέντε καὶ παραπάνω χιλιάδες; Καὶ στὸν ἑαυτό μου, ἢ στὸν Διάβολο κι' ἂν χρωστῶ μου, ἢ στὸν Διάβολο κι' ἂν χρωστῶ τὴν ἐπιτυχία μου, εἶναι βέβαιο πὼς θὰ δοξαστῶ, θὰ πλουτίσω καὶ θὰ παντρευτῶ τὴν κοπέλλα τῶν ὀνείρων μου. Καλύτερα μιὰ σύντομη εὐτυχία, παρὰ μιὰ μακρὰ ζωὴ πόνου καὶ μιζέριας. Θὰ τραβηχθῶ μπροστὰ κι' ὅπου τὸ βγάλη ἡ ἄκρη...».

"Υστερα ἀπὸ λίγες μέρες, ὁ Ἀλφόνσο ἐγκαταστάθηκε σ' ἕνα πολυτελέστατο διαμέρισμα καὶ ρίχτηκε στὴ δουλειά. Ἡ Γιολάντα ἐρχότανε σχέδον κάθε μέρα. Τὸν ἐμψύχωνε μὲ τὴν ἀγάπη της. Προσφέρθηκε νὰ μοντάρῃ στὸ νὰ τοῦ ποζάρῃ ὡς μοντέλο. Πάνω στὸν ἐνθουσιασμό του, ὁ Ὀρλάντο ἔφτιασε ἕνα ὡραῖο πίνακα γυμνοῦ, ποὺ ὅταν μπῆκε στὴν μεγάλη ἔκθεσι τῶν ζωγράφων τῆς Ρώμης σημείωσε λαμπρὴ ἐπιτυχία. Τ' ὄνομά του ἦταν στὰ χείλη ὅλων κι' ἡ φωνή του φτερούγισε σ' ὅλη τὴν Ἰταλία. Ὅλοι τοὔλεγαν πὼς εἶχε γίνει πιὰ ἀθάνατος καὶ τὸ ταλέντο του μποροῦσε νὰ συγκριθῆ μὲ τοῦ Μιχαὴλ Ἀγγέλου καὶ τοῦ Λεονάρντο Ντα Βίντσι.

Ἡ ποθητὴ μέρα τοῦ γάμου του μὲ τὴν Γιολάντα, τὴν ὁμορφη κόρη τοῦ μεγαλοβιομηχάνου, ἐφτασε. Τὸν ἄρρωστο μὴπως ὁ καταραμένος προστάτης του ἦταν κατὰ βάθος ἕνας σπλαχνικὸς ἄγγελος, ποὺ ὁ Θεὸς τὸν καταράστηκε σὲ μιὰ στιγμὴ ζήλειας;

Μά, καθὼς περνοῦσε ὁ καιρός, κι' ἡ εὐτυχία του ἐφτασε στὸ κατακόρυφο, ἄρχισε νὰ στενοχωριέται. Τὸ ρυφο, ἄρχισε νὰ στενοχωριέται. Τὸ ἀγωνιῶδες ἐρώτημα τοὺσφιγγε τὴν καρδιὰ καὶ ζαλιζε τὸ μυαλό του: Τί θὰ γινόταν, ὕστερα ἀπὸ ἕνα χρόνο, πού τὸ γρουμάτιο τῆς εὐδαιμονίας του θὰ ἔπαιρνε τέλος;

— Γιατί, ἀγάπη μου, τὸν ρωτοῦσε χαμογελώντας ἡ Γιολάντα, γίνεσαι ὁλόενα καὶ πιὸ μελαγχολικός;

— Δὲν ξέρω, χρυσὴ μου, ἀλλὰ τοὐτη ἡ μεγάλη εὐτυχία μὲ γεμίζει φόβο.

Πιοῦ νὰ τολμήση νὰ πῆ στὴν φιλόληθησκη γυναίκα του πὼς ἐξαγόρασε τὴν εὐτυχία του μὲ τόσο βαρὺ τίμημα!

★

Τὰ ὡραῖα ἐκεῖνα πέντε χρόνια κύλησαν τόσο γρήγορα, ποὺ ὁ φτωχὸς ζωγράφος ἄρχισε πάλι νὰ καταριέται τὴ μοῖρα του καὶ νὰ μετανοιώνη πικρά, γιατί στάθηκε τόσο ἀδύνατος, ὥστε νὰ ὑποκύψη στὸν πειρασμό. Τέλος, ἐφτασε ἡ μοιραία μέρα, ἡ 10η Ὀκτωβρίου 1960. Ἐκεῖνο τὸ ἀπόγεμα, ἡ Γιολάντα ἔπρεπε νὰ πάη σὲ κάποια φιλική συγκέντρωσι. Στὸ Ἀλφόνσο ἀρνήθηκε νὰ πάρη τὸ αὐτοκίνητο, γιατὶ ἤθελε νὰ μὴν βρίσκεται στὸ σπίτι ἡ ἀγαπημένη του, τὴν ὥρα τῆς τραγικῆς λύσεως. Ἔμεινε μόνος, κρατώντας με τὰ χέρια τὸ κεφάλι του, σὰν κατάδικος ποὺ περίμενε μ' ἀγωνία τὸ ἀγχόνι του.

Ξαφνου ἀνατρίχιασε. Τὸ ρολόι τοῦ μεγάρου χτύπησε ἑφτὰ φορές. Ἡ ὥρα ξυγώνει. Σὰρθηκε τρεμοιτας στο ατελιέ του, ἄναψε ὅλα τὰ φῶτα, ἔπεσε σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ περίμενε. Ὅλα τὰ ἔργα του τοὺχαν παραγγείλει, τάχα ἑτοιμάσει, ξουλεύοντας ὑπεράνθρωπα. Δὲν ἤθελε ν' ἀφήση τίποτα μισοτελειωμένο. Μιγάκια ποὺ δὲν θὰ ζοῦσε νὰ δῆ τὸ νέο του θρίαμβο. Ἡ ἀγωνία τοὺσφιγγε τὸ λαιμό. Συλλογιζόταν μὲ φρίκη, τὸ θάρμεο ποὺ θὰ ξεσποῦσε τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ στὶς ἐφημερίδες γιὰ τὸ ἀνεπαίσχυντο τέλος του. Τί βαρὺ κι' ἀνεπίσκεπτο χτύπημα θὰ ἦταν γιὰ τὴν ἀγγεπημένη του Γιολάντα καὶ τὸ λατρευτὸ ἀγοράκι τους!

—Ἀγάπη μου, γύρισε ὁ ἀντρούλης σου ἀπ' τὸ ταξίδι!

ΔΙΑΒΟΛΟΣ

ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ὁ νεαρὸς ζωγράφος δὲν εἶχε πιὰ ἀμφιβολία πὼς ὁ ξένος τοῦ ἦταν ὁ Διάβολος.

Ἡ ἰδέα πὼς θὰ τοὺς ἄφηνε, ἔκανε τὴν καρδιὰ του νὰ σχίζεται, νὰ ματώνη. Γονάτισε μὲ διακρυσμένα μάτια μπροστὰ στὸν Ἐσταυρωμένο ποὺχε ζωγραφίσει, καὶ τοῦ ζητοῦσε ἐλέος, συγχώρησι.

— Σῶσε με, Χριστέ μου, βόγγηξε κι' ἂς ξαναπέσω στὴν πιὸ σκληρὴ δυστυχία. Θέλω νὰ ζήσω, νὰ μετανοήσω, νὰ ἐξιλεωθῶ...

★

Στὸν τελευταῖο χτύπο τοῦ ρολογιοῦ ποὺ ἤχησε ὀκτὼ φορές, ἡ πορτα τοῦ ἀτελιὲ ἀνοιξε ἀπότομα καὶ παρουσιαστῆκε μπροστὰ στὸν κερασυνομένο ζωγράφο, ὁ φοβερὸς ἀρχοντας τῆς Κόλασης, ψηλός, ἀδύνατος, χλωμός, μαυροφορεμένος. Τὸν κύτταξε περιφρονικὰ μὲ τὰ φλογερὰ μάτια του, ποὺ ἔμοιαζαν σὰν ἀναμμένα κάρβουνα μέσα στὴν νύχτα

— Τὰ πέντε χρόνια πέρασαν, κοσφύριξε σὰν φίδι. Ὅ,τι πόθησε ἡ καρδιὰ σου, σοῦ τὸδωσα καὶ σὺ τὰ βόλεψες θαυμάσια. Εἶμαι περήφανος γιὰ σένα, Ἀλφόνσο! Τώρα ἦρθα γιὰ σένα.

Ὁ ζωγράφος ἔνιωσε νὰ τραντάξη ἕνα ρίγος τὸ κορμί του. Μὰ, γιὰ νὰ τελειώνη τὸ μαρτύριό του, τὸν ἐκόνε, μουγκρίζοντας:

— Τὰ λόγια εἶναι περιττά... Σοῦ ζήτησα πέντε χρόνια εὐτυχίας μὲ ἀντάλλαγμα τὴν ψυχή μου καὶ μοῦ τὰδωσες. Τώρα τελείωνε σὲ παρακαλῶ τὸ ταχύτερο!...

"Ενα γέλιο ἡχηρό, σπαρταριστό, σαρδωνικό, καημένιες μέσα στὴν σιγὴ τοῦ ἀτελιέ.

—Ἆ! καρδιά μου, τί ἀκαημπερηστί! Ὡστόσο ἄκουσε, φίλε μου. Δὲν ἦρθα ἀπόψε γιὰ νὰ σοῦ πάρω τὴν ψυχή σου, ἀλλὰ νὰ σοῦ προτείνω μιὰ νέα συμφωνία.

— Τί συμφωνία; ρώτησε ξεψυχισμένος ὁ ζωγράφος.

— Νὰ σ' ἀφήσω ὡς τὸ τέλος τῆς ζωῆς σου νὰ χαίρεσαι τὴν εὐτυχία σου, ἀλλὰ μ' ἕνα ὅρο...

— Τί ὅρο;

— Νὰ μὲ θεωρῆς στὸ ἑξῆς σὰν τὸν πιὸ στενὸ φίλο σου.

— Καὶ τί θὰ κερδίσης μ' αὐτό; ρώτησε μ' ἐκπληξι ὁ ζωγράφος.

— Μιὰ ἀνειπώτη εὐτυχία! Θέλω νἆμαι κοντὰ στὴ μόνη γυναίκα ποὺ ἀγάπησα στὸν κόσμο, τή... γυναίκα σου!

Ὁ Ἀλφόνσο τάχασε, τὸν κύτταξε σαστισμένος καὶ τραύλισε:

— Ξέρω πὼς ὁ Διάβολος μπορεῖ νὰ κάμῃ τὰ μεγαλύτερα κακὰ μὲ τὸν ἔρωτα, ὄχι ὅμως νὰ ἐρωτευθῆ ὁ ἴδιος!...

— Φτωχέ μου φίλε! "Αν ἤξερες τί φαΐνεται πράγμα εἶναι ὁ ἔρωτας, δὲν θὰ ἀπορροῦσες. Οὔτε θνητοί, οὔτε Θεοί, οὔτε Δαίμονες, δὲν μποροῦν νὰ τοῦ ξεφύγουν...

— Σὲ λυπᾶμαι, κύριε, τοῦ ἀπάντησε ὁ ζωγράφος ποὺ ἄρχισε νὰ συνέρχεται, καὶ ἔχω τὴν διάθεσι νὰ δεχτῶ τὴν νέα συμφωνία μας, ἂν ἡ γυναίκα μου, ποὺ εἶναι πολὺ θρήσκα, θὰ δεχόταν νὰ κάνη παρέα μὲ ἕνα Διάβολο!

— Δῶσε μου τὸ χέρι σου, εἶπε μ' ἀφραστη χαρὰ ὁ μαυροφορεμένος. Φαίνει ποὺ συμφωνᾶς ἐσύ. Ὅσο γιὰ τὴ Γιολάντα, εἶμαστε κιόλας οἱ καλύτεροι φίλοι!

— Τί λές; τινάχτηκε ὁ ζωγράφος. Εἶσαι φίλος τῆς γυναίκας μου καὶ δὲν τόξερα;...

— Ναι, ἀλλὰ μὴν ἀνησυχεῖς, ἀγαπητέ μου! Δὲν συμβαίνει κανένα κακὸ μεταξύ μας. Ἐγὼ τὴν ἀγαπῶ πλατωνικά. Πῶς ἀλλοιῶς μπορεῖ ν' ἀγαπήση ἕνα ἀερικό; Κι' ἐκείνη μ' ἀγαπᾶ ἀπὸ εὐγνωμοσύνη.

—Ὁμολογῶ, μουρμούρισε ὁ ζωγράφος, πὼς, ἂν δὲν τρελλαθῶ ἀπόψε, δὲν ἔχω φόβο ποτὲ μου νὰ τρελλαθῶ...

— Δὲν ἐχεις τέτοιο φόβο, τυχερὲ ἄνθρωπε! Ἀλλὰ ἂς μιλήσουμε πιὸ σοβαρά. Τὸ γήϊνο ὄνομά μου εἶναι Ἀντζελο Ἰψφερνο. Ἔκανα πολὺ καλὲς δουλειὲς στὴ Ρώμη καὶ ὁ ἀρχηγός μου, ὁ Βελζεβούλ, θὰ μ' ἔκανε Ταξιάρχη, ἂν δὲν εἶχα τὴν ἀτυχία νὰ γνωρισω σὲ μιὰ φιλικὴ συγκέντρωσι τὴν σιγανὴ Γιολάντα Μπέκκιο. Πῆγα, κατὰ τὴν συνηθεία μου, νὰ τὴν κολάσω, ἀλλὰ ἦταν τόσο ἀγνή, τόσο ὁμορφη, ποὺ τὴν λυπήθηκα. Ἡ συμπάθειά μου δὲν ἄργησε νὰ μετατεθῆ σ' ἕνα παραφορο ἔρωτα. "Ενα βράδυ, βρῆκα τὴν κατάλληλη εὐκαιρία καὶ τῆς ἐξωμολογήθηκα τὸ φλογερὸ πάθος ποὺ πλημμύριζε τὴν καρδιὰ μου. Ἀλλοιμονο ὅμως! Ἡ καρδιὰ τῆς Γιολάντας ἀνήκε σὲ σένα. Μοῦ τὰ φανέρωσε ὁλα. Μοὐδειξε τὸ ἀπελπισμένο γράμμα ποὺ τῆς ἔστειλες καὶ μοὐπε κλαίγοντας: «Τρέξε νὰ τὸν σώσης καὶ θὰ σ' εὐγνωμονῶ σ' ὅλη μου τὴν ζωή». Ἦταν τόσο δυστυχισμένη, ποὺ ἂν αὐτοκτονοῦσες, σκεφτόταν νὰ ἀκολουθήσῃ σ' ἕνα μοιραστῆρι. Τότε θὰ τὴν ἔχανα κι' ἐγὼ γιὰ παντα, γιατὶ δὲν θὰ μποροῦσα νὰ τρυπώσω σ' ἕνα μοναστῆρι, χωρὶς νὰ μὲ ἀνακαλύψουν, ἔστω κι' ἂν γινόμουν καλόγηρος. Γι' αὐτὸ σκέφθηκα πὼς τὸ καλύτερο ποὺ εἶχα νὰ κάνω, ἦταν νὰ σᾶς βοηθήσω νὰ παντρευτῆτε. Ἐτρεξα λοιπὸν στὸ Κάπρι καὶ σὲ βρῆκα. Φεύγοντας, πῆγα στὸν ἔμπορο κι' ἀγόρασα ὅλα τὰ ἔργα σου. Ἔφαλα τοὺς κριτικοὺς νὰ γράψουν εὐνοϊκὰ γιὰ σένα καὶ κοιτοζούλης μετεχειρίσθηκα ὅλα τὰ μέσα τῆς διαφημίσεως γιὰ νὰ ἐξασφαλίσω τὴν δόξα καὶ τὸν πλοῦτο σου...

Καὶ τὴν εὐτυχία! συμπλήρωσε ὁ Ἀλφόνσο σφίγγοντας θερμὰ τὸ χέρι τοῦ εὐεργέτη του.

— Ὥστε δέχεσαι τὴ νέα συμφωνία μας;

— Θἄμουνα τρελλός, εἶπε ὁ ζωγράφος, ἂν δὲν τὴν ἔδεχόμουνα!...

ΖΑΝ ΠΕΤΙΑΣ

Ανάμεσα στούς κροκοδείλους

2ον ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Όταν ο Τζες Χόγουελ ζήτησε από τον Ντέιβ Κάμπελ να μεταφέρει με το αεροπλάνο του μερικούς κροκοδείλους, για το Ζωολογικό Κήπο της Μομπάζα, ο Ντέιβ αρνήθηκε κατηγορηματικά και τού εξήγησε γιατί: Λίγους μήνες πριν, ενώ επέστρεφε από τη Μομπάζα στο Κιτάλ, με μοναδική επιβάτιδα την Άννα, μιά παιδούλα 14 χρόνων, αναγκάστηκε να προσγειωθή στην άμμώδη όχθη ενός ποταμού. Ευτυχώς, πρίν καταστροφή το αεροπλάνο του, πρόφτασε κι' έστειλε σήμα, προσδιορίζοντας τη θέσι του...

Η Άννα δέν άργησε ν' ανακαλύψη λίγο πιό πέρα ένα ξέφωτο, στό κέντρο τού οποίου υπήρχε ένα τεράστιο μπαομπάμπ. Κοντά του μεταφέραμε, ύστερα από λίγο, όλα μας τα πενιχρά εφόδια.

ΟΙ ΩΡΕΣ ΠΕΡΝΟΥΣΑΝ...

— Έλπίζω να μή κάνη πολύ κρύο απόψε.

— Θά συγκεντρώσω εδώ αρκετά ξύλα, γιά νάχουμε όλη τη νύχτα φωτιά. Τ' στερα θά τιλιχτούμε στό αλεξίπτωτο. Τή νύχτα, η θερμοκρασία θά κατεβή ασφαλώς κάτω από το μηδέν.

ΚΑΤΑ ΤΑ ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ.

— Τί απαίσια μυρωδιά!... Κάτι μού θυμίζει αυτή η δυσοσμία.

— Κάποιος θόρυβος άκούστηκε από κεί...

Ξαφνικά, είδα να λάμπουν μέσα στούς θάμνους και σε μικρή απόστασι δυό μεγάλα μάτια. Ένας κροκόδειλος, τεραστίων διαστάσεων προχωρούσε προς τη φωτιά.

— Άς τόν πυροβολήσω. Ίσως η έκπυρσοκρότησις νά τόν φοβίση...

ΜΠΑΝΓΚ.

Άκούστηκε μιά φρικτή κραυγή και ο κροκόδειλος άρχισε να υποχωρή. Όσπου χάθηκε μέσα στό σκοτάδι.

— Δέν τό φτάνω, τό χλαδί.

Ο πυροβολισμός μου ξύπνησε τήν Άννα, η οποία με ρώτησε κατατρομαγμένη.

— Τί ήταν, κύριε;

— Άκουσα κάποιο υποπτο θόρυβο μέσα στούς θάμνους.

Προσπάθησα νά κρύψω τήν αλήθεια από τήν τρομοκρατημένη μικρούλα, αλλά οι θόρυβοι, πού συνεχίζονταν, με άναγκασαν νά της ομολογήσω όλη τήν αλήθεια.

Ύστερα προσπάθησα νά βοηθήσω τήν Άννα νά σκαφαλώση στό δέντρο.

Η σφαίρα μου είχε απλώς τραυματίσει τόν κροκόδειλο.

...Ύστερα από λίγο, ένα ολόκληρο κοπάδι μάς έζωνε από παντού. Αφού έριξα και τήν τελευταία σφαίρα μου, άρπαξα ένα φοπάλο και άρχισα νά χτυπώ με μανία.

Κράτησα έτσι, ώσπου άρχισε νά ξημερώνη.

— Η φωτιά σβήνει.

— Έχουμε άκόμα τίς φωτοβολίδες.

— Έξω, εξαντλήθη... Δέν μπορώ πιά ούτε νά σηκώσω τό ρόπαλο!

Ξαφνικά άκούστηκε κάποιος θόρυβος.

— Θεέ μου!... Πρέπει νά σπεύσουμε... Τούς έχουν περικυκλώσει κροκόδειλοι...

— Πέρασαν άπό τότε όκτώ μήνες, κύριε Χόγουελ, κι' όμως, με πιστεύετε άν θέλετε, ξυπνώ συχνά τίς νύχτες ιδρωμένος, πιστεύοντας πως είμαι πάλι ζωσμένος από κροκόδειλους!...

— Σάς καταλαβαίνω!..

— Και ο κόσμος θά πληρώνη, γιά νά πάη νά δή αυτά τά καταφρμένα ζώα στό Ζωολογικό Κήπο.

ΤΕΛΟΣ

Γιά τίς γυναίκα ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΓΙΑΤΙ ΑΠΑΤΟΥΝ ΟΙ ΑΝΤΡΕΣ;

Ἡ πίστι εἶναι ἀπαραίτητη

ΣΗΜΕΡΑ, οἱ περισσότεροι ἐπιστήμονες δὲν παραδέχονται τὴν παλιὰ θεωρία, ποὺ παρουσιάζει τὸν πρωτόγονο ἄνθρωπο «μονόχτωνο σὰν τὸ λύκο». Ὁ καθηγητὴς Τζώρτζ Πήτερ Μούρντοκ, στὸ πολὺ ἐνημερωτικὸ βιβλίο του «Κοινωνικὴ διοργάνωσις» ἐξέτασε 250 κοινωνίες, χωρὶς νὰ βρῇ ἴχνος ἀπ' αὐτὸ τὸ φαινόμενο. Ἀντίθετα, μάλιστα, ἀνεκάλυψε πὼς ἡ οἰκογένεια ὑπῆρχε πάντα, ἀκόμα καὶ στὶς πιὸ σκοτεινὲς χιλιετηρίδες τῆς προϊστορίας.

Ἕνα γεγονὸς διαπιστώνεται σὲ ὅλες τὶς περιπτώσεις: Ὁ σύζυγος, ἡ σύζυγος καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ ἀπατέλουν μιὰ ἑνότητα, ποὺ ξεχωρίζει ἀπὸ τὴν ὑπόλοιπη κοινωνία.

Μὲ ὁ καθηγητὴς Μπούρντοκ ἀνεκάλυψε, ἐπίσης, πὼς ἡ συζυγικὴ πίστις (μονογαμία) δὲν ἀποτελεῖ τὴν ἐξήγησι αὐτοῦ τοῦ φαινομένου. «Θὰ ἦταν ἕνα λάθος», προσθέτει, «νὰ θεωρήσωμε τὸ «σέξ» σὰν τὸ μοναδικὸ καὶ πιὸ σημαντικὸ παράγοντα, ποὺ σπρώχνει ἕναν ἄντρα καὶ μιὰ γυναίκα νὰ ἑνωθοῦν σὲ γάμο καὶ νὰ δημιουργήσουν οἰκογένεια».

Ἀπὸ τὶς 250 κοινωνίες ποὺ ἐξέτασε στὶς 65 ἀπ' αὐτὲς ὑπῆρχε ἀπόλυτη σεξουαλικὴ ἐλευθερία ἀνάμεσα στοὺς ἄντρες καὶ τὶς γυναῖκες, ποὺ δὲν ἦταν ἀκόμα παντρεμένοι οὔτε καὶ συγγενεῖς μεταξύ τους. Σὲ ἄλλες εἴκοσι κοινωνίες, ὑπῆρχε μιὰ σιωπηλὴ ἐπιδοκιμασία, ἐνῶ σὲ 54 περιπτώσεις ἀποδοκιμαζόταν ἡ ἀπαγορευόταν κάθε ἐρωτικὴ σχέσι πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο ἀνάμεσα σὲ ἄτομα διαφορετικῶν φύλων.

«Καὶ δὲν μποροῦμε οὔτε νὰ βεβαιώσουμε», συνεχίζει ὁ Μούρντοκ, «πὼς ὁ σεξουαλικὸς δεσμός, ἀκόμα καὶ μετὰ τὸ γάμο, χρησιμεύει ἀποκλειστικὰ γιὰ νὰ ζεσταίνῃ τὶς σχέσεις ἀνάμεσα στοὺς δύο συζύγους. Παραμένει γεγονός, πὼς οἱ σεξουαλικὲς σχέσεις ἀνάμεσα σ' ἕναν παντρεμένο ἄντρα καὶ σὲ μιὰ γυναίκα παντρεμένη μ' ἕναν ἄλλο, ἀπαγορεύονται σὲ 126 ἀπ' αὐτὲς τὶς 250 κοινωνίες, ἐνῶ ἐπιτρέπονται ἐλεύθερα ἢ ὑπὸ ὡρισμένες συνθῆκες μόνο σὲ 24 περιπτώσεις.

»Τὰ πράγματα ἀλλάζουν, ὅταν πρόκειται γιὰ γυναῖκες τῆς ἴδιας οἰκογενειακῆς ὁμάδος. Στὰ πειισσότερα ἀπ' αὐτὰ τὰ κοινωνικὰ συστήματα, ὁ ἄντρας μπορεῖ νὰ ἔχῃ ἐρωτικὲς σχέσεις μὲ δύο ἢ περισσότερες γυναῖκες, μὲ τὶς ὁποῖες τὸν συνδέει κάποια συγγένεια — στὸ 41% τῶν περιπτώσεων, ἀκόμα καὶ μὲ τὶς κανιάδες του. Πρέπει λοιπὸν νὰ παραδεχτοῦμε πὼς ἡ ἰδέα τῆς συζυγικῆς πίστεως εἶναι μιὰ «προκατάληψι», ποὺ δημιουργήθηκε ἀπὸ τὶς σεξουαλικὲς μας συνήθειες».

Μὲ τὰ καταπληκτικὰ αὐτὰ συμπεράσματά του, ὁ Μούρντοκ θέλει νὰ κλονίσῃ τὸ συζυγικὸ σύστημα, ποὺ βασίζεται στὴ μονογαμία; Στὴν πραγματικότητα, προσπαθεῖ νὰ παρουσίαση αὐτὸ τὸ σύστημα ἀπὸ τὴν ἀληθινή του ὄψι του. Ἀνάμεσα στὰ ἄλλα, παρατηρεῖ πὼς ἡ ἀνάγκη τῆς δημιουργίας οἰκογενείας ὑπάρχει τόσο στὸν ἄντρα ὅσο καὶ στὴ γυναίκα. Ἡ αἰτία αὐτῆς τῆς ἐπιθυμίας δὲν ἔχει μόνο σεξουαλικὸ χαρακτῆρα. Ὑπάρχουν καὶ ψυχολογικὲς καὶ οἰκονομικὲς αἰτίες. «Ἕνας ἄντρας καὶ μιὰ γυναίκα ἀποτελοῦν μιὰ ἑταιρία μὲ καταπληκτικὴ δύναμι», λέει ὁ Μούρντοκ.

Ἀνάμεσα στὰ δύο φύλα πραγματοποιεῖται ἕνας φυσικὸς διαχωρισμὸς ἐργασίας. Ὁ πιὸ ἐνεργητικὸς χαρακτῆρας τοῦ ἄντρα τὸν παρακινεῖ στὸ νὰ φροντίζῃ καὶ νὰ ἐργάζεται γιὰ τὶς ἀνάγκες τῆς οἰκογενείας, ἐνῶ ἡ σύντροφός του, μὲ τὴν πιὸ εὔθραυστη σωματικὴ κατασκευή, εἶναι πιὸ κατάλληλη γιὰ τὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ. Στὸν ἄντρα, ταὐτόχρονα, εἶναι πολὺ ζωντανὸ τὸ αἴσθημα τῆς περηφάνειας καὶ τῆς ἱκανοποιήσεως γιὰ τὰ παιδιά, ποὺ θὰ ζήσουν μετὰ ἀπ' αὐτόν. Ἔχουν χυθῇ ποτάμια μελάνι γιὰ νὰ ἐξυμνήσουν τὸ μητρικὸ ἔνστικτο. Πρόσφατες ὅμως ἔρευνες ἀπέδειξαν, πὼς αὐτὸ τὸ ἔνστικτο εἶναι δυνατὸν καὶ νὰ κατα-

Ὁ πειρασμὸς γιὰ τὸν ἄντρα βρίσκεται σήμερα παντοῦ. Ἰδιαίτερα κοντὰ στὴ θάλασσα, στὸ διάστημα τῶν διακοπῶν, ὑπάρχουν ἀμέτρητοι τέτοιοι πειρασμοί, ποὺ διενεργοῦν τὸν ἐρωτισμό του.

πνιγῇ, ὅταν λείψουν οἱ πιὸ κοινὲς ἐκδηλώσεις του. Μὰ παρ' ὅλο ποὺ λίγοι μιλοῦν γι' αὐτό, ὑπάρχει ἕνα βαθὺ καὶ πολὺ δυνατὸ πατρικὸ ἔνστικτο, ποὺ εἶναι μιὰ ἔκφρασι τῆς μανίας τοῦ ἄντρα γιὰ δύναμι, γιὰ ἐπίδοξη. Ἡ ἐπιθυμία νὰ ἀναθρέψῃ τὰ παιδιά, νὰ τὰ συμβουλεύσῃ, νὰ γίνῃ ὁδηγός τους, εἶναι ἀπὸ τὰ αἰσθήματα, τὰ πιὸ ριζωμένα στοὺς ἄντρες.

Μά, ὅταν φτάνῃ στὴν ψυχικὴ ὡριμότητα, ὁ ἄντρας καταλαβαίνει πὼς δὲν μπορεῖ νὰ μεγαλώσῃ τὰ παιδιὰ μόνος του. Ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ τὴν ἀγάπη τῆς μητέρας. Καὶ σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο, ὁ ἄντρας ἀναλαμβάνει τὸν ἑαυτό του: Κι' αὐτὸς ἔχει τὴν ἀνάγκη ἀπὸ τὴν ἀγάπη τῆς γυναίκας, ἀλλοιῶς, ἀκόμα κι ἂν κατακτήσῃ τὸ σῶμα της, θὰ τοῦ μείνῃ ἕνα αἴσθημα πικρίας, μιὰ βαθειὰ Ἔλλειψι ἱκανοποιήσεως.

Οἱ ψυχολόγοι παρατηροῦν, πὼς ὑπάρχει σὲ κάθε ἄντρα μιὰ ὑποσυνείδητη, ἀλλὰ δυνατὴ ἔλξι πρὸς τὴν παιδικὴ ἡλικία, ποὺ τὸν κάνει νὰ ἀναζητᾶ στὴ γυναίκα —ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἁπλὴ φυσικὴ εὐχαρίστησι— ἐκεῖνο τὸ γλυκὸ συμπλήρωμα, ποὺ ὀνομάζεται ἀγάπη. «Σὲ κάθε νέο ἄντρα ὑπάρχει ἡ ἀνάμνησι τῆς μητρικῆς ἀγάπης καὶ πάνω σ' αὐτὸ τὸ ἰδεῶδες θέλει νὰ βαδίσῃ τὶς σχέσεις του μὲ τὴ σύζυγό του».

Ο ΕΡΩΤΑΣ ΣΑΝ ΚΙΝΗΤΡΟ ΕΠΙΤΥΧΙΑΣ

Μὰ ἂς περάσουμε τώρα, ἀπὸ τὸ συμπεράσματα τῆς ἀνθρωπολογίας, στὴν πραγματικότητα τοῦ σύγχρονου συστήματος τοῦ γάμου, ποὺ ὑπάρχει στὸ δυτικὸ κόσμο. Στὴ σύγχρονη κοινωνικὴ ζωή, ὁ ἔρωτας εἶναι ἕνα στοιχεῖο πρωταρχικό.

Αὐτὸς καὶ μόνο αὐτός, εἶναι παράγων ποὺ μπορεῖ νὰ στηρίξῃ τὸ σύστημα τοῦ γάμου, ποὺ βασίζεται στὴ μονογαμία, μὲ τὰ εὐγενικὰ ἰδεώδη τῆς συζυγικῆς πίστεως! Τὸν περασμένο Ἀπρίλη, ἔγινε στὴ Βαλτιμόρη ἕνα συνέδριο γιὰ τὰ θέματα τοῦ γάμου, ἀπὸ 437 ἄντρες καὶ γυναῖκες. Στὸ διάστημα τοῦ συνεδρίου αὐτοῦ ἐξακριβώθηκε πὼς στὶς ἑνώσεις ἀπὸ συζυγους ἀτικὲς καὶ γιὰ τοὺς δυὸ συζύγους ἀπὸ κάθε ἄποψι» (ἑνώσεις, δυστυχῶς, μάλλον σπανίες, παρατηροῦν οἱ εἰδικοὶ) ὑπάρχει πάντα ἕνας παράγων, ποὺ τὸν ὠνόμασαν «ξωτικότητα».

Μόνο ἂν οἱ σύζυγοι μοιράζωνται κάθε σημαντικὴ στιγμὴ τῆς κοινῆς ζωῆς τους (εἴτε στὴν ἐργασία, εἴτε στὴν ἀνατροφὴ τῶν παιδιῶν, εἴτε σὲ κάποιο χόμπυ), ὅταν κρατιοῦνται πραγματικὰ «ἀπὸ τὸ χέρι», τότε ὁ γάμος τους κατορθώνει νὰ διατηρήσῃ γιὰ χρόνια καὶ χρόνια αὐτὴ τὴ θαυμάσια «ζωτικότητα».

«Ὅταν ὑπάρχῃ ἀνάμεσα στὸν ἄντρα καὶ στὴ γυναίκα μιὰ ἀωσὴ σύνδεσι ἀπὸ πνευματικὸ καὶ φυσικὸ ἔρωτα, εἶναι σὰν ἕνα ἀσπασμένο ἀπὸ τὸ ἴδιο ἀστρέφι τὸ γάμο τους».

Ἀλλά, βεβαια, χρειάζεται καὶ χρόνος καὶ ὑπομονή, γιὰ νὰ κατορθωθῇ τὸ ξεγύρισμα τῆς φτέρη σὲ μιὰ τέτοια τέλεια ὁρμονία. Ἀκόμα καὶ ἡ σωματικὴ ἁρμονία, στὴν πληρότητά της, δὲν δημιουργεῖται συνήθως ἀμέσως μετὰ τὸ γάμο. «Χρειάζονται εἴκοσι χρόνια», ὑποστηρίζουν οἱ εἰδικοὶ «γιὰ νὰ γίνουν δυὸ σύζυγοι τέλειοι παρτεναίρ, ἱκανοὶ νὰ ἐκφράζουν σὲ ὅλες τὶς ἀπαιτήσεις του τὸν ἔρωτα ποὺ τοὺς ἑνώνει».

ΟΤΑΝ Ο ΣΥΖΥΓΟΣ ΠΑΡΑΣΤΡΑΤΗΣΗ

Τί πρέπει νὰ κάνῃ μιὰ γυναίκα, ὅταν, παρ' ὅλες τὶς προσπάθειές της, ἀνακαλύψῃ πὼς ὁ ἄντρας της εἶναι ἄπιστος;

Πρόκειται, ἀσφαλῶς, γιὰ μιὰ ἀπὸ τὶς δύσκολες ἀποφάσεις στὴ ζωὴ μιᾶς γυναίκας. Ὅλοι σχεδὸν οἱ εἰδικοί, ἀκόμα καὶ ὁ ψυχίατρος ποὺ ἀναφέραμε στὴν ἀρχὴ αὐτῆς τῆς ἔρευνας, συμφωνοῦν πάνω σ' ἕνα σημεῖο: Πρὶν ἀπ' ὅλα, ἡ σύζυγος πρέπει νὰ ρωτήσῃ τὸν ἑαυτό της, γιὰ νὰ ἀνακαλύψῃ μέχρι ποιό σημεῖο ἔχει σφάλει αὐτή, σπρώχνοντας τὸ σύζυγό της στὴν ἀπιστία. Πολλὲς φορές, αὐτὴ ἡ ἐρώτησι χρησιμεύει γιὰ νὰ ἀνοίξῃ τὰ μάτια της καὶ νὰ βρῇ μιὰ ἀπάντησι. Μὰ ὄχι σπάνια ἡ ἀπάντησι αὐτὴ χρησιμεύει μονάχα γιὰ νὰ τὴν ἀπογοητεύσῃ ἀκόμα περισσότερο.

Μπορεῖ νὰ μὴν ἔχῃ αὐτὴ κανένα φταίξιμο γιὰ τὸ σφάλμα του. Ἀλλὰ μιὰ γυναίκα ἔξυπνη, ποὺ ξέρει τὴν ἀντρικὴ ψυχολογία, πρέπει νὰ καταλάβῃ πώς, σὲ μιὰ τέτοια περίπτωσι, ἡ ἀπιστία τοῦ ἄντρα μπορεῖ νὰ μὴ σημαίνῃ καθόλου τὸ ναυάγιο τοῦ γάμου.

Ὁ δόκτωρ Χάρολντ Γκρίνβαλντ, ἕνας γνωστὸς Ἀμερικανὸς ψυχολόγος καὶ ψυχίατρος, βεβαιώνει: «Μιὰ ἐξωσυζυγικὴ σχέσι καταστρέφει τὸ γάμο, ὅταν δημιουργῇ, σὰν ἐπακόλουθο στὸν ἄντρα, ἕνα αἴσθημα ἐνοχῆς καὶ ἀδιαφορίας πρὸς τὴ σύζυγό του. Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, εἶναι ἕνας παράγων καταστρεπτικός. Ἀκόμα κι' ἂν ἡ γυναίκα δὲν τὸ μάθῃ ποτέ, ἡ ἀπιστία μπορεῖ νὰ ἔχῃ ἐπίδρασι διαβρωτικὴ στὸν ἄπιστο σύζυγο καὶ νὰ ἀπειλήσῃ τὸν ἴδιο τὸ γάμο. Ἄλλοτε ὅμως —προσθέτει ὁ δόκτωρ Γκρίνβαλντ— μερικὲς σποραδικὲς ἀπιστίες μπορεῖ νὰ σώσουν τὴν ἕνωσι. Ὁ παραστρατημένος σύζυγος δὲν ἀργεῖ νὰ καταλάβῃ πὼς τὰ «μικρὰ λειβάδια» δὲν εἶναι τόσο πράσινα καὶ πλούσια, ὅπως φανταζόταν. Καὶ ἀπὸ αὐτὴ τὴ στιγμή, μαθαίνει νὰ δέχεται τὴ συζυγικὴ κατάστασι μὲ ἠρεμία χωρὶς νὰ βλέπῃ πιὰ τὴ σύζυγό του σὰν μιὰ ἐχθρά, ποὺ τὸν κρατᾶ «αἰχμάλωτο». Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς συζύγους ἐξωμολογήθηκε στὸν ἴδιο ἐπιστήμονα: «Τίποτα δὲν μὲ προσέγγισε τόσο στὴ σύζυγό μου, ὅσο ἕνας σύντομος δεσμός μὲ μιὰ ἄλλη γυναίκα. Ἀνατριχιάζω ἀκόμα, ὅταν σκέπτωμαι πὼς διακινδύνεψα νὰ καταστρέψω τὸ γάμο μας, γιὰ μιὰ σχέσι ποὺ δὲν ἄργησε νὰ ἀποκαλυφθῇ πληκτικὴ καὶ ἀνόητη».

Καὶ τώρα ἂς ἀκούσουμε μιὰ σύζυγο, ποὺ ἀναγνώρισε πὼς ἦταν ὑπεύθυνος γιὰ τὴν ἀπιστία τοῦ ἀνδρός της: «Πέρασα ἀπὸ ἕνα φοβερὸ σόκ —διηγήθηκε στὸν δόκτορα Γρὴνβαλντ— ὅταν ἀνακάλυψα ὅτι ὁ Τὲντ ἦταν ἐραστὴς μιᾶς ἀπὸ τὶς καλύτερες φίλες μου. Ρώτησα τότε τὸν ἑαυτό μου, γιὰ νὰ ἀνακαλύψω ἂν ἤμουν ἔνοχη γιὰ τὴν ἀπομάκρυνσί του. Ἀναγκάστηκα νὰ ἀναγνωρίσω καὶ τὴ δική μου εὐθύνη. Πολλὲς φορὲς εἶχα φανῇ ἐγωϊστρια, γεμάτη ἀπαιτήσεις. Κατάλαβα ἔτσι γιατὶ ἐκεῖνος εἶχε ζητήσει τὴ συντροφιὰ μιᾶς ἄλλης γυναίκας. Μὰ αὐτὸ δὲν θὰ συμβῇ ποτὲ πιά».

Πῶς πρέπει νὰ φερθῇ μιὰ σύζυγος, ὅταν ὁ ἄντρας της φλερτάρῃ ἄλλες γυναίκες; Τὸ φλέρτ, στὰ μάτια πολλῶν γυναικῶν, δὲν εἶναι παρὰ ὁ πρόλογος ἑνὸς ἐρωτικοῦ δεσμοῦ καὶ γίνεται συχνὰ αἰτία γιὰ δίαιες σκηνές. Μὰ οἱ ψυχίατροι ἀντικρύζουν τὸ φλέρτ μὲ πολὺ μεγαλύτερη ἐπιείκεια. Κατὰ τὸν Σίγμουλ Φρόϋδ, τὸν πατέρα τῆς ψυχαναλύσεως, τὸ φλέρτ εἶναι μιὰ ἀβλαβὴς ἀσφαλείας, ποὺ προλαμβάνει τὸ ξέσπασμα κάτι πιὸ σοβαροῦ. Ὁ ἄντρας, ποὺ πρέπει νὰ ἀνησυχῇ τὴ σύζυγό του, ὑποστήριζε ὁ Φρόϋδ, εἶναι ἐκεῖνος ποὺ δὲν κυττάζει ποτὲ ἄλλες γυναῖκες. Αὐτὸς εἶναι ὁ τύπος ποὺ, ἀπὸ τὴ μιὰ μέρα στὴν ἄλλη, μπορεῖ νὰ φτιάξῃ τὶς βαλίτσες του καὶ νὰ φύγῃ μὲ τὴν ἰδιατέρα του, ἢ σὲ κάποιο σημεῖο νὰ ἀρχίσῃ νὰ κάνῃ συλλογὲς ἀπὸ εὐκολες κατακτήσεις, ὅταν καταλάβῃ πὼς τοῦ ἔλειψαν οἱ μεγάλες περιπέτειες.

ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ ΚΑΙ ΑΛΤΡΟΥΙΣΜΟΣ

Ἡ σύγχρονη κοινωνία ἔχει παραμερίσει πιὰ τὸν πουριτανισμό, ποὺ νόθευε τὸν ἔρωτα καὶ τὸ γάμο στὸν δέκατο ἔνατο αἰῶνα. Μά, παρ' ὅλο ποὺ τώρα ἐπικρατεῖ μεγαλύτερη εἰλικρίνεια στὶς σχέσεις ἀνάμεσα στὰ δύο φύλα, ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπάρχῃ ἀκόμα ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος πολλὴ ἄγνοια καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο πολλὲς ἐσφαλμένες ἰδέες, ἀνάμεσα στοὺς νέους.

Ἀκόμα καὶ μιὰ κάποια Ἔλλειψι συμωνίας μπορεῖ νὰ ἀποτελέσῃ, σύμφωνα μὲ τοὺς εἰδικούς, ἀπαραίτητη προϋπόθεσι γιὰ ἕνα πετυχημένο γάμο. Πολλοὶ ψυχολόγοι ὑποστηρίζουν ὅτι: «Λίγη ἀσυμφωνίς, ἑνωμένη μὲ κάποιον ἀνταγωνισμό, μπορεῖ νὰ κάνῃ πιὸ εὐχάριστες τὶς σχέσεις ἀνάμεσα στοὺς συζύγους, ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴ φυσικὴ ἀποψι. Ἕνας ὡραῖος καυγὰς κάθε τόσο μπορεῖ νὰ παίξῃ ρόλο πραγματικὰ ἀναζωογονητικό».

Σύμφωνα μὲ τὶς θεωρίες τῶν ἐπιστημόνων, ἡ σύζυγος πρέπει νὰ καταδάλῃ κάθε δυνατὴ προσπάθεια, γιὰ νὰ διατηρῇ ἐντατικὴ τὴν ἐρωτικὴ σχέσι στὸ γάμο της. Πρέπει νὰ δοκιμάζῃ τὴν εὐχαρίστησι νὰ χαρίζῃ τὸν ἑαυτό της στὸν ἄντρα ποὺ ἀγαπᾶ, ἰδιαίτερα ὅταν ἐκεῖνος πεονάῃ δύσκολες στιγμὲς κι' ἔχει περισσότερη ἀνάγκη ἀπὸ τὴν τρυφερότητά της.

«Γιὰ μένα, ἀποτελεῖ μεγάλη θυσία νὰ ἀκολουθῶ μιὰ δίαιτα, γιατὶ εἶμαι πολὺ ἀδύνατη καὶ ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ ὑπερσιτισμό, λέει μιὰ Ἀμερικανίδα, ποὺ ὁ γιατρός συνέστησε στὸν ἄντρα της, γιὰ λόγους ὑγείας, νὰ χάσῃ καμμιὰ δεκαριὰ κιλά. «Ὅμως, γιὰ τὸ καλὸ ἐκείνου, σερβίρω στὸ τραπέζι μόνο φαγητὰ μὲ χαμηλὴ περιεκτικότητα σὲ θερμίδες καὶ τρώω κι' ἐγὼ ἀπὸ τὰ ἴδια». Μὲ ἄλλα λόγια, ὁ ἀληθινὸς ἔρωτας εἶναι ἀλτρουϊσμός.

Μιὰ ἄλλη γυναίκα ἐξομολογεῖται: «Τὶς περισσότερες φορές, δὲν καταλαβαίνω τίποτα ἀπὸ κεῖνα ποὺ λέει ὁ ἄντρας μου, μὰ τὸν ἀφήνω νὰ μιλῇ ὅσο θέλει γιὰ τὴ δουλειά του καὶ γιὰ τὸ γραφεῖο του».

Ὥστε ὁ ἔρωτας σημαίνει, γιὰ τὴ γυναίκα, νὰ ξέρῃ νὰ ἀκούῃ.

«Τὸ βράδι, ἀκόμα κι' ἂν εἶμαι πεθαμένη ἀπὸ κούρασι», διηγεῖται μιὰ ἄλλη νεαρὴ γυναίκα, «παίρνω κανονικὰ τὸ μπάνιο μου καὶ φορῶ ἕνα χαριτωμένο φόρεμα γιὰ τὸ δεῖπνο. Ἔτσι, ὅταν ἐκεῖνος γυρίζῃ στὸ σπίτι, ἀκόμα κι' ἂν εἶναι πεθαμένος ἀπὸ κούρασι, μὲ χαιρετᾶ μ' ἕνα φιλί. Καὶ πῶς λάμπουν τὰ μάτια του ὅταν μὲ κυττάζῃ!»

Ὁ ἔρωτας γιὰ τὴ γυναίκα εἶναι νὰ ξέρῃ νὰ γίνεται ἐλκυστική.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

ΕΞΑΙΡΕΣΙΣ

Ἡ λαύρος γοητεία μου ἀνεγνωρίσθη πλήρως
καὶ Δὸν-Ζουὰν τοῦ Ἄστεως ἐγέρνει ἐγκύρως
καὶ δὴ μετὰ ἐξάρσεως καὶ ὅλων των τιμῶν
καὶ γόης ἀκατάσχετος διδὼν καὶ μανδαλῶν.
Οὔτω συλλήβδην αἱ γυναῖ τῆς πρωτευούσης πάσης
ἰδοὺσαι τῆς σαγήνης μου τὰς τρισενδόξους φάσεις,
συνέλαβον ἀπόφασιν ἐντὸς τῆς ἑβδομάδος
πονήγυριν νὰ κάμωσιν ἐν μέσῳ τῆς Πλυφάδος.
Τοὐτέστιν ἀπεφάσισον πρὸς ἴδιον συμφέρον,
νὰ ἐορτάσωσιν λαμβρὸς ἑρήμην τῶν ἀνέρων,
ποιήσασαι ἐξαίρεσιν τιμητικὴν θεβαίως
ἐμοῦ τοῦ λαύρου γόητος τοῦ Παρατατικέως.
Ἐφ' ᾧ πρεσβεία ἐφθασεν κομψῶν γυνῶν κατ' αὐτον
κι' ἀνέκραξεν γονυκλινὴς ἐν μέσῳ περιοίκων:
—Εἰς εἰδικὴν συγκέντρωσιν, ὦ γόη, σὰς καλοῦμεν
καὶ μέχρι τῆς ἀφίξεως σφοδρῶς θ' ἀγωνιοῦμε
Κἀγὼ κομβάζων ἀφειδῶς καὶ χαίρων ἐπιμόνως
κι' ἐπιθυμῶν ν' ἀνδρειχθῶ ὁ γόης τοῦ (αἰῶνος
—Πρὸς τί λοιπόν, ἠρώτησον, μόνον ἐμὲ (κελειτε
καὶ διατί ἐξαίρεσιν δι' ἐμαυτόν ποι- (εἶτε;
Κι' ὦ παῖδες, μοὶ ἐξήγησαν δοβεῖσης ἀ- (φορμῆς
—Ὑμᾶς προσεκαλέσαμεν, καὶ δὴ μετὰ (τιμῆς,
ἐν μέσῳ πανηγύρεως νὰ θραύσωμεν πο- (τήρια
γιατ' εἶσαι θλὰξ ἀνέκαθεν καὶ γιὰ τὰ... (πανηγύρια!

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ἱστοριούλα

Τὸ ξεχασμένο ὄνομα

Ὁ ἐξωχώτατος Ἀλέξης Μπουλντέγιεφ, ὁ ἀπόστρατος ὑποστράτηγος, πήγαινε νὰ τρελλαθῇ ἀπὸ τὸν πόνο τοῦ δοντιοῦ του. Ὅλο τὸ σπίτι ἦταν ἀναστατωμένο. Σὰν νὰ πονοῦσαν ὅλοι, ἔτρεχαν καὶ πασχίζαν μὲ κάθε τρόπο νὰ τὸν ἀνακουφίσουν. Τὸν ἔβαλαν νὰ ξεπλύνῃ τὸ στόμα του μὲ δότκα, τοῦ ἔβαλαν στὸ πονεμένο δόντι ὀπιο, νέφτι, πετρέλαιο. Τίποτα! Ὁ πόνος, πεισματωμένος ποὺ τὸν πολεμοῦσαν, θέριευε ὁλοένα καὶ ὁ δυστυχισμένος στρατηγὸς κόντευε νὰ κρεπάρῃ.

— Ἀφῆστε κατὰ μέρος τὰ γιατροσόφια καὶ φωνάχτε γρήγορα τὸ γιατρό! μούγκρισε ὁ ὑποστράτηγος.

Κάλεσαν τὸν ὀδοντίατρο, ποὺ ἦρθε μὲ τὰ ἐργαλεῖα του. Τὸσκαψε τὸ δόντι τοῦ Μπουλντέγιεφ μὲ τὴ λαβίδα του καὶ δήλωσε κατηγορηματικά:

— Τὸ δόντι σας εἶναι σάπιο, στρατηγέ μου, πρέπει νὰ βγῇ ὁπωσδήποτε.

— Τί λές, γιατρέ! Νὰ στερηθῶ τὸ καλύτερο δόντι μου; Ἐπ' οὐδενὶ λόγω!

Ἔφυγε ὁ γιατρὸς πικαρισμένος. Τότε ὅλοι στὸ σπίτι, γυναίκα, παιδιά, ὑπηρέτες, ἀκόμα κι' ὁ μικρὸς βοηθὸς τοῦ μάγειρα, πρότειναν ὁ καθένας χωριστά, τὸ γιατρικό του. Ἦρθε κι' ὁ ἐπιστάτης 16ὰν καὶ συμβούλευε τὸν στρατηγὸ νὰ ξορκίσῃ τὸ δόντι.

— Μὲ τί τρόπο; βρυχήθηκε ὁ στρατηγός.

— Νὰ καλέσωμε τὸ φορατζῆ!

— Τί ξέρει ἕνας φορατζῆς ἀπὸ δόντια;

— Ὅ,τι δὲν ξέρουν ὅλοι οἱ ὀδοντογιατροὶ τοῦ κόσμου!

— Καὶ ποῦ εἶναι αὐτὸς ὁ διάβολος;

— Ζοῦσε κάποτε στὴν ἐπαρχία μας, ἐξοχώτατε, κι' ἔκανε θαύματα. Γιατρεύε τὰ δόντια ἅφε σβῆσε... Γύριζε πρὸς τὸ παράθυρο, μουρμούριζε κάτι ξόρκια, ὕστερα ἔφτυνε... κι' αὐτὸ ἦταν ὅλο!...

— Καὶ ποῦ μένει τώρα; ρώτησε μπαιλντίτσιος ὁ οἰκοδεσπότης.

— Ἀπὸ τότε ποὺ ἔγινε συνταξιοῦχος, μένει στὸ Σαράτωφ μὲ τὴ πεθερά του... Ἡ δουλειά του τώρα εἶναι νὰ εὐγεργετῇ τὸ λαό, γιατρεύοντας τὰ δόντια του. Ἔτσι ἔσωσε κόσμο καὶ κοσμάκη. Τοὺς ἀρρώστους ποὺ βρίσκονται κοντὰ στὸ τόπο του, τοὺς γιατρεύει στὸ σπίτι του, τοὺς ἄλλους ποὺ ζοῦνε μακριά, μὲ τὴ τηλενέργεια. Φτάνει νὰ τοῦ τηλεγραφήσετε, ἐξοχώτατε, καὶ νὰ τοῦ πῆτε: «Δύστυχος Ἀλέξης ἔχει πονόδοντο στὸν θερμὸ παρακαλῶ γιατρέψετε στόν, χρήματα στέλνω μὲ ταχυδρομικὴ ἐπιταγή».

— Μποῦρδες! Τσαρλατανίες! φώναξε ὁ ἀπόστρατος.

— Κι' ὅμως κάνει θαύματα, ἐξοχώτατε...

— Τηλεγράφησε, Ἀλέξη μου! τὸν παρακάλεσε ἡ κυρία στρατηγίνα νὰ μὲ δάκρυα στὰ μάτια. Ἐσὺ δὲν πιστεύεις στὰ ξόρκια. Ἐγὼ ὅμως, ποὺ τὰ ἔχω δοκιμάσει, ξέρω τὴν ἀξία τους. Ὅταν πολεμούσες στὴν Κριμαία, σ' ἔσωσα μὲ τὰ ξόρκια. Τί θὰ χάσῃς τώρα, ἂν τοῦ στείλῃς ἕνα τηλεγράφημα;

Κάθησε γερὰ στὸ τραπέζι κι' ἅρπαξε τὴν πέννα.

Κι' οἱ πέτρες ἀκόμα τὸν ξέρουν στὸ Σαράτωφ, ἀπάντησε ὁ ἐπιστάτης. Γράφτε σκέτα: «Κύριον Γιακόμπ Σαράτωφ».

— Δὲν ἔχει, μωρέ, ἐπίθετο;

— Γιάκομπ!... Γιάκομπ!... Πῶς τὸ λένε τὸ ἐπίθετό του; Ὢ! ἀνάθεμα τὸ μαυλό μου! Τὸ ξέχασα. Συγχώρεσέ με, στρατηγέ μου. Τί ἀτυχία! "Ολη τὴν ὥρα τόχα στὸ νοῦ μου καὶ τώρα ποὺ μοῦ χρειάστηκε δὲν μοὐρχεται.

Κάρφωσε τὸ ὄλεμμα του στὸ ταβάνι σὰν νὰ παρακαλοῦσε τὸ Θεὸ νὰ βοηθήσῃ τὴ μνήμη του. Ὁ στρατηγὸς καὶ ἡ στρατηγίνα περίμεναν μὲ ἀγωνία.

— Ἐπὶ τέλους, ξέσπασε ὁ οἰκοδεσπότης σφίγγοντας τὸ πρησμένο του μαγουλο, θὰ τὸ θυμᾶσαι ἢ νὰ σοῦ δώσω καμμιὰ στὸ κεφάλι;

— Λίγη ὑπομονή —ψέλλισε ὁ ἐπιστάτης μουσκεμένος στὸν ἱδρῶτα. Νά! Νά! Μούρχεται στὸ μυαλό! Γιάκομπ... Γιάκομπ... Ἀχ! πάλι μοὐ ξέφυγε. Κι' ἔχει ἕνα ὄνομα πολὺ ἁπλό. Κάτι ποὺ θυμίζει ἄλογο...

— Φοραδάκης; Πουλαράκης; ρώτησε τὸ παιδὶ τοῦ μάγειρα.

— Ὄχι, ὄχι, οὔτε Φοραδάκης οὔτε Πουλαράκης. Τὸ θυμᾶμαι καλά. Εἶναι μιὰ λέξι ποὺ σοῦ θυμίζει ἄλογο, μὰ τί ἀκριβῶς... δὲν μπορῶ νὰ θυμηθῶ...

— Μήπως τὸν λένε Ἀλογόπουλο; Μήπως τὸν λένε Ἀλογόμυγα, μήπως Λαθουρή; ρώτησε ὁ ἱπποκόμος.

— Ὄχι, τίποτε ἀπὸ αὐτά.

— Ἂς πάρουμε ὅλη τὴ σειρὰ τῶν ὀνομάτων ποὺ βγαίνουν ἀπὸ τὸ ἄλογο, εἶπε μπαίνοντας στὴ μέση ὁ δάσκαλος τοῦ χωριοῦ. Μήπως τὸν λένε Ἀλογάρη, Ἱπποκένταυρο, Τσίνια, Σούστα, Ἀραμπαδάκη;

— Ὄχι ὄχι, μουρμούρισε στύβοντας τὸ μαυλό του ὁ δύστυχος ἐπιστάτης.

— Μήπως Καπίστρη, Γιου

— "Οχι!! Ὄχι!

— Ἐ, τότε τί μοῦρθες ἐδῶ, ξεμωραμένε, ποὺ νὰ σὲ πάρῃ ὁ διάβολος; ξέσπασε ὁ στρατηγὸς φουρκισμένος. Ἄντε χάσου!

Ὁ Ἰδὰν βγῆκε ἀπὸ τὸ σαλόνι σὰ βρεγμένος γάτος. Ὁ στρατηγὸς ἀποσβολωμένος ἀπὸ τὸν πονόδοντο, ἀκούμπησε τὸ χέρι στὸ μάγουλό του κι' ἄρχισε νὰ φέρνῃ βόλτες σὰν τρελλὸς στὸ δωμάτιο.

— Ὢχ! Ἅγιοι Πάντες! κλαψούριζε. Ὢχ, Θεούλη μου! Πάει... χάθηκα!

Ὁ ἐπιστάτης ντροπιασμένος βγῆκε στὸν κῆπο, στάθηκε περιδεὴς σὲ μιὰ γωνιά, μὲ τὰ μάτια του καρφωμένα στὸ παράθυρο τοῦ ἀφεντικοῦ του. Βασάνιζε ὁ φουκαρᾶς φριχτὰ τὸ κεφάλι του, γιὰ νὰ θυμηθῇ τὸ καταραμένο αὐτὸ ὄνομα τοῦ φορατζῆ, μονολογῶντας:

— Καβαλλάρης, Καβαλλαρίας, Καβαλλίνος;... Ὄχι, δὲν εἶναι. Ἀλογάρης, Ἀλογογιατρός, Ἀλογόκαμπος, Ἀλογάπετσος, Ἀλογότριχος, Ἀλογοδάκτυλος; Οὔτε...

Σὲ λίγο τὸν ξαναφώναξαν στὸ σπίτι.

— Τὸ βρῆκες, βρὲ μυαλοκαμένε, βρὲ χασονούσῃ; τὸν ρώτησε μανιασμένος ὁ στρατηγός.

— Ὄχι, ἐξοχώτατε...

— Μήπως εἶναι Ψαρῆς, Καπούλιας, Πήγασος, Βουκεφάλος, Καράς, Ἀχαιμένων, Κέλης, Φαρής, Ἀτης, Ντορής;

Σ' ὅλο τὸ κτῆμα εἶχε γίνει συναγερμὸς κι' ὅλοι ἔξυναν μ' ἀγωνία τὰ κεφάλια τους, ἀναζητῶνόμοτα.

— Σταυλῆς, Σελλᾶς, Ἱπποκόμος, Πεταλᾶς;

— Ὄχι, ἀπαντοῦσε ὁ Ἰδὰν ἀπελπισμένος.

Νύχτωσε πιά, καὶ τὸ μυστηριῶδες ἀλογοεπίθετο δὲν εἶχε βρεθῇ. Ἕνας-ἕνας ἔφευγε λυπημένος καὶ ὁ τηλεγραφητής, ποὺ περίμενε ὡς τὰ μεσάνυχτα, ἔκλεισε τὸ γραφεῖο του, χωρὶς νὰ στείλῃ τὸ τηλεγράφημα. Στὸ μεταξύ, ὁ στρατηγὸς κρατοῦσε τὸ σαγόνι του, τρελλαμένος ἀπὸ τὶς σουβλιές. Τὸ πρωῒ, βγῆκε μαντηλοδεμένος στὴν αὐλὴ καὶ χτύπησε τὸ παράθυρο τοῦ ἐπιστάτη.

— Μήπως τὸν λένε "Ατη; τὸν ρώτησε ἕτοιμος νὰ κλάψῃ...

— Ὄχι, ἐξοχώτατε, δὲν τὸν λένε "Ατη, τραύλισε ὁ Ἰδάν, χτυπῶντας μὲ τὶς γροθιὲς του τὸ ξερό του κεφάλι. Ἂν δὲν τὸ βρῶ ὅς τὸ πρωΐ, θὰ τὸ σπάσω!

— Μήπως δὲν εἶναι ἀλογίσιο, μήπως εἶναι γαϊδουρινὸ ὄνομα;

— Ὄχι, στρατηγέ μου, εἶναι ἀλογίσιο, τὸ θυμᾶμαι καλά.

— Τί θυμᾶσαι, ἀλιτήριε; Αὐτὸ τὸ ὄνομα κατάντησε γιὰ μένα κόλασι. Δὲν ἀντέχω πιά...

Τὰ ξημερώματα, ὁ Μπουλντέγιεφ, ἀποκαμωμένος, ἔστειλε ἕναν ὑπηρέτη νὰ φωνάξῃ τὸν ὀδοντίατρο.

Ἦρθε ὁ γιατρός, τὸν νάνικωσε καὶ τοὔβγαλε τὸ πονεμένο δόντι, ὁ στρατηγὸς ἡσύχασε. Ἀφοῦ τέλειωσε τὴ δουλειά του ὁ γιατρὸς καὶ κελοπληρώθηκε γιὰ τὸν κόπο του, μπῆκε στὸ ἀμάξι του καὶ ξεκίνησε. Μά, καθὼς περνοῦσε τὴν αὐλόπορτα, εἶδε τὸν Ἰδὰν νὰ στέκεται σὰ φάντασμα στὴ μέση τοῦ δρόμου καὶ νὰ μυτάζῃ σκεφτικὸς τὰ πόδια του. Ἀπὸ τὶς ζαρωμάτιὲς ποὺ εἶχε τὸ μέτωπό του κι' ἀπὸ τὴν ἀγωνιώδη ἔκφρασι τῶν ματιῶν του, ὁ γιατρὸς καταλάβε πὼς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς βασανιζόταν γιὰ κάτι σπουδαῖο.

— Καρᾶς;... Σέλλας;... Λειμαριᾶς; μονολογοῦσε ὁ ἐπιστάτης κάνοντας μυστηριώδεις χειρονομίες.

— Ἰδάν! ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ γιατροῦ. Ἄφησε τα αὐτὰ καὶ πές μου: Μπορεῖς νὰ μοῦ πουλήσῃς καμιὰ διακοσαριὰ ὀκάδες κριθάρι;

Ὁ Ἰδὰν κύτταξε σὰ χαζὸς τὸ γιατρό, ἔμπηξε μιὰ ὑστερικὴ φωνὴ καὶ χύθηκε στὸ ἀρχοντικὸ τοῦ στρατηγοῦ:

— Τὸ βρῆκα! Ὁ Θεὸς νὰ δίνῃ χρόνια στὸ γιατρό! Κριθαρόπουλο! Κριθαρόπουλο λέγε τὸν φορατζῆ. Κριθαρόπουλο, ἀφέντη μου! Τηλεγραφήστε ἀμέσως!

— Νά! ἤλιθιε! τοῦ ἀπάντησε ὁ στρατηγός. Τώρα ποὺ ἔχασα τὸ δόντι μου, τὸ θυμήθηκες!

Α. ΤΣΕΧΩΦ

Γιὰ μικροὺς ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Τετραπλὴ πυραμίδα

Ξεκινῶντας ἀπὸ τὰ τετραγωνίδια Α, Β, Γ καὶ Δ, μέσα στὰ ὁποῖα θὰ τοποθετήσετε τὸ ἴδιο σύμφωνο, συμπληρῶστε ἀκολούθως καὶ τὶς τέσσερις πυραμίδες μὲ λέξεις τῶν ὁποίων σᾶς δίνομε πιὸ κάτω τὶς σημασίες.

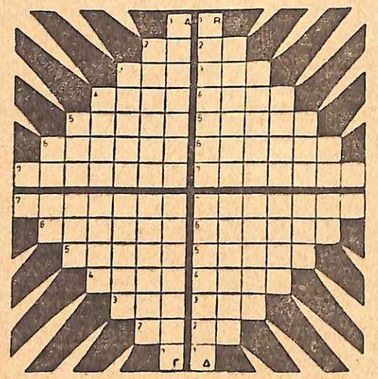

Γιὰ κάθε λέξι, θὰ χρησιμοποιήσετε ὅλα τὰ γράμματα τῆς προηγουμένης, ἀναγραμματισμένα ἢ ὄχι, σὺν ἕνα καινούργιο.

ΑΠΟ ΤΟ «Α»

1) Σύμφωνον.
2) Νότα.
3) Ἀριθμητικόν.
4) Ἡ μητέρα τοῦ Ἑρμοῦ.
5) Ὑπερβολικὴ ἀγάπη, γιὰ κάτι.
6) Ἑλληνίδα πριγκήπισσα τῆς βρετανικῆς Αὐλῆς.
7) Ἔχουν νόστιμο κρέας.

ΑΠΟ ΤΟ «Β»

1) Σύμφωνον.
2) Μονὰς τῆς ἠλεκτρολογίας.
3) Δὲν μπῆκαν στὴ φωτιά.
4) Στρατιωτικὴ μονάς.
5) Ὁμαλὴ ἔκτασις.
6) Ἡ Πελοπόννησος.
7) Ἥρως σαιξπηρικοῦ ἔργου.

ΑΠΟ ΤΟ «Γ»

1) Σύμφωνον.
2) Πρόθεσις, τῆς δημοτικῆς.
3) Ἀρχικά, ποὺ θὰ σᾶς θυμίσουν κατοχή
4) Ἐξασφαλίζει εὐστάθεια σ' ἕνα πλοῖο.
5) Νόμισμα μικρῆς ἀξίας.
6) Χρησιμοποιοῦνται ἀπὸ χαρτοπαίκτες.
7) Προσφέρεται σὲ φίλο.

ΑΠΟ ΤΟ «Δ»

1) Σύμφωνον.
2) Ἀρχὴ ὅρκου.
3) Προσωπικὴ ἀντωνυμία (α' προσ.).
4) Ὑπάρχει πάνω σὲ κάθε βιομηχανικὸ προϊόν.
5) Γραμμικὴ παράστασις.
6) Δὲν εὐχαριστοῦν τὴν ὅρασι.
7) Μᾶς διευκολύνει στὶς μεταφορές.

Δ.

Τὸ μαγικὸ γράμμα

Ἀλλάζοντας σὲ καθεμιὰ τῶν κάτωθι λέξεων ἕνα μόνο γράμμα μ' ἕνα ἄλλο, πάντοτε τὸ ἴδιο, πρέπει νὰ σχηματίσετε, χωρὶς κανένα ἀναγραμματισμό, ἰσάριθμες νέες λέξεις, μὲ ἐντελῶς διαφορετικὴ σημασία:

ΤΑΣΙΣ — ΟΒΕΛΟΣ — ΛΙΝΟΣ — ΘΡΗΝΟΣ — ΚΕΔΡΟΣ — ΚΡΙΝΟΣ — ΔΑΥΛΟΣ — ΠΟΛΙΣ — ΕΛΚΟΣ — ΣΤΙΧΟΣ — ΣΑΝΙΣ — ΡΑΔΙΟΝ.

Ποιὸς ζωγραφίζει πιὸ πιστά;

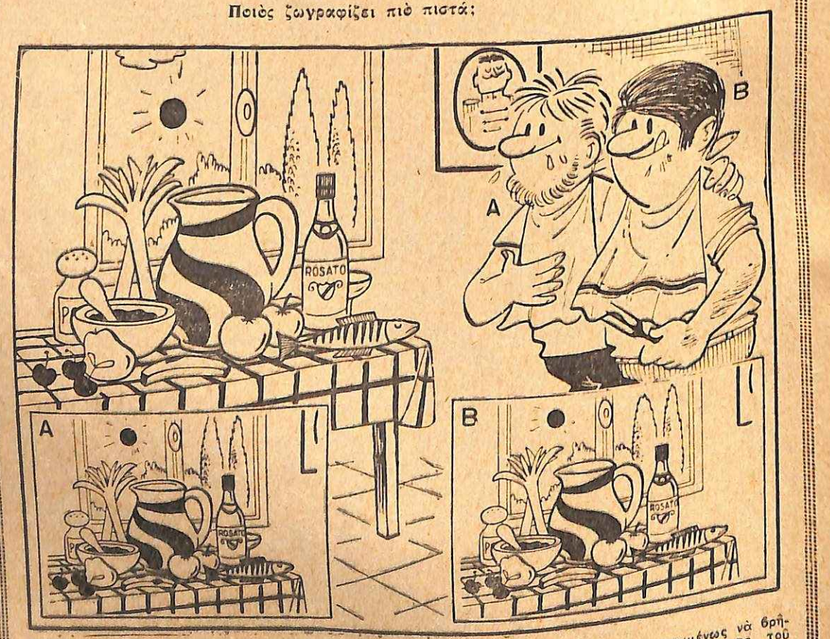

Παρόντες πάλι καὶ οἱ δυὸ ζωγράφοι μας, ὁ Ἄλφα, μὲ τὸ μοῦσι καὶ ὁ Βήτα, ὁ μελαχρινός. Πρὸ ἡμερῶν ζωγράφισαν μαζὶ ἕνα πίνακα ὁ καθένας, ἐμπνευσμένο ἀπὸ τὸ ἴδιο θέμα, ὅπως πάντα ὅμως ἔκαναν καὶ οἱ δυὸ ἀρκετὰ λάθη. Ποιός ἀπὸ τοὺς δυὸ ἀντέγραψε πιὸ πιστὰ αὐτὸ ποὺ ἀνέλαβε νὰ ζωγραφίσῃ;

Γιὰ ν' ἀπαντήσετε, πρέπει προηγουμένως νὰ βρῆτε πόσες διαφορὲς παρουσιάζει ὁ πίνακας τοῦ Ἄλφα καὶ πόσες ὁ πίνακας τοῦ Βήτα.

Ἂν δώσετε τὴ σωστὴ ἀπάντησι μέσα σὲ τέσσερα λεπτά, θὰ σᾶς ἀξίζουν συγχαρητήρια, γιὰ τὴν παρατηρητικότητά σας.

Οἱ λύσεις στὴ σελίδα 86

Ὑπάρχει ἕνα παιδὶ στὸ σπίτι

Η ΚΡΙΣΙΜΗ ΗΛΙΚΙΑ

ποὺ τὰ παιδιὰ μιμοῦνται τοὺς γονεῖς των

ΟΤΑΝ λέγεται, πὼς στὰ τρία τους χρόνια τὰ παιδιὰ «χαίρονται, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη ἡλικία» καὶ πὼς «αὐτὴ εἶναι ἡ πιὸ ὄμορφη ἡλικία τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου», αὐτὸ σημαίνει πὼς βρίσκονται σὲ μιὰ συγκεκριμένη φάσι τῆς παιδικῆς ἀναπτύξεως, ποὺ οἱ ψυχολόγοι ὀνομάζουν «φάσι τοῦ συντονισμοῦ».

Γύρω στὰ τρία χρόνια, ἀγοράκια καὶ κοριτσάκια ἔχουν φτάσει σὲ μιὰ περίοδο τῆς ἀναπτύξεώς τους, ποὺ τὰ κάνει νὰ θεωροῦν τοὺς γονεῖς τους σὰν πλάσματα θαυμάσια καὶ καταπληκτικά.

Πρόκειται γιὰ μιὰ ἡλικία συμπαθητική, γιατὶ τὸ φυσιολογικὸ παιδὶ εἶναι συνήθως ἥρεμο, ἕτοιμο νὰ ἀπομιμηθῇ τὸ κάθε τί, καὶ γεμᾶτο ἐνδιαφέρον γιὰ τὸν κόσμο ποὺ τὸ περιβάλλει.

Ἐπιδιώκει τότε νὰ κάθεται στὸ τραπέζι, ὅπως οἱ γονεῖς του ἢ οἱ ἄλλοι «μεγάλοι» ποὺ ἀποτελοῦν τὸ στενὸ περιβάλλον του καὶ ποὺ τοὺς ἀγαπᾶ.

Θὰ προσπαθήσῃ νὰ ἀπομιμηθῇ τὸν τόνο τῆς φωνῆς τους, θὰ ἐπαναλάβῃ τὰ λόγια τους, τὶς στάσεις τους, τὶς μικρὲς μανίες τους.

Τὸ κοριτσάκι θὰ προσπαθήσῃ νὰ μιμηθῇ τὴ μητέρα στὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ ἢ παίζοντας «τὶς κυρίες», τὸ ἀγοράκι θὰ ἀφομοιώσῃ τὶς προτιμήσεις τοῦ πατέρα του γιὰ τὰ διάφορα σπόρ, θὰ προσπαθήσῃ νὰ πάρῃ μέρος στὰ χόμπυ του, θὰ εἶναι ὑπερήφανο ὅταν ἐκεῖνος τὸ παίρνῃ μαζί του.

Αὐτὴ ὅμως ἡ τόσο ὄμορφη καὶ συμπαθητικὴ ἡλικία γιὰ τὰ παιδιά, δημιουργεῖ μεγάλη εὐθύνη γιὰ τοὺς γονεῖς, ἀκριβῶς γιατί, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν, διδάσκουν μ' αὐτὸν τὸν τρόπο καὶ γιὰ ὅλη τὴν ἡμέρα στὰ παιδιὰ τους τὴ συμπεριφορά, ποὺ θὰ ἀκολουθήσουν στὴ μελλοντική τους ζωή.

Ἀνάμεσα στὰ τρία καὶ στὰ ἕξη χρόνια, τὸ παιδὶ σχηματίζει τὴν προσωπικότητά του. Ὄχι μόνο ὅ,τι ἀφορᾶ τοὺς καλοὺς τρόπους — ἀπὸ τὴν τυπική τους πλευρὰ — ἀλλὰ καὶ οἱ συνήθειες, ποὺ, ὡς ἕναν ὡρισμένο βαθμό, θὰ διατηρηθοῦν γιὰ ὅλη του τὴ ζωή. Ὡριμάζουν σ' αὐτὴ τὴ λεπτότατη ἐποχὴ τῆς ζωῆς του.

Ἡ τρυφερότητα, ποὺ θὰ μάθῃ νὰ νιώθῃ γιὰ «τοὺς ἄλλους», ἡ εὐγένεια καὶ ἡ ἐγκαρδιότητα πρὸς τὸν πλησίον του, ἡ συμπεριφορὰ πρὸς τὰ ἄτομα τοῦ ἄλλου φύλου, μὲ δυὸ λόγια ὡρισμένα βασικὰ αἰσθήματα, εἶναι κατὰ μεγάλο μέρος συνδεδεμένα μὲ τὸ παράδειγμα τῶν γονέων σ' αὐτὴ τὴν περίοδο.

Τὸ παιδὶ μοιάζει ὅπως ἕνα πολὺ εὐαίσθητο φίλμ, πάνω στὸ ὁποῖο ἀποτυπώνονται ὅλα, ἀκόμα καὶ οἱ παρασκηκότερες λεπτομέρειες. Ἕνα παιδί, ποὺ ζῇ σὲ μιὰ οἰκογένεια εὐτυχισμένη καὶ ἁρμονική, θὰ εἶναι στὸ μέλλον αὐθόρμητα ἐγκάρδιο καὶ ἀνοιχτόκαρδο, εὐγενικὸ καὶ γενναιόψυχο, καὶ θὰ μεγαλώσῃ ἰσορροπημένο καὶ χωρὶς κόμπλεξ.

ΟΙ «ΚΑΛΟΙ ΤΡΟΠΟΙ»

Χάρις στὶς καινούργιες συνήθειες τῆς ζωῆς, γίνονται ὅλο καὶ πιὸ συχνὲς οἱ εὐκαιρίες στὶς ὁποῖες δοκιμάζονται οἱ «καλοὶ τρόποι» τῶν παιδιῶν.

Ὅλοι βρίσκουν ἀνυπόφορο νὰ ἔχουν γύρω τους παιδιὰ μὲ ἀσχημη συμπεριφορά. Ἕνα παιδὶ ἀτίθασσο, πεισματάρικο, ποὺ τὰ «κατα-στρέφει ὅλα», μπορεῖ κυριολεκτικὰ νὰ καταστρέψῃ καὶ τὴν ἐπιτυχία μιᾶς συναναστροφῆς, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ εἶναι εὐχάριστη καὶ ἐγκάρδια.

Παρ' ὅλα αὐτά, ἰδιαίτερα στὰ πιὸ μικρὰ παιδιά, πρέπει νὰ ἐχωρίζεται ἡ τυπικὴ ἀνατροφὴ ἀπὸ τὴν οὐσιαστική. Γιατί, οἱ τυπικοὶ «ὡραῖοι τρόποι», εἶναι κάτι διαφορετικό, ὄχι μόνο στὰ διάφορα μέρη τοῦ κόσμου, ἀλλὰ ἀκόμα καὶ μέσα στὴν ἴδια χώρα.

Ἀντίθετα, οἱ οὐσιαστικοὶ καλοὶ τρόποι, εἶναι ὅμοιοι γιὰ ὅλους, δηλαδὴ διεθνεῖς.

Ἕνα παιδὶ πεισματάρικο τὰ καταστρέφει ὅλα...

Τὸ νὰ ὑποκλίνεται ἕνα παιδί, ἢ νὰ φιλῇ τὸ χέρι, μπορεῖ νὰ εἶναι μιὰ συμπεριφορὰ σχετικὴ μὲ ἕνα ὡρισμένο περιβάλλον, ἀλλὰ ἡ εὐγένεια, ἡ διακριτικότητα, οἱ πολιτισμένες ἐκφράσεις, ἔχουν τὴν ἴδια ἀξία σὲ ὁποιοδήποτε περιβάλλον καὶ σὲ κάθε σημεῖο τοῦ κόσμου.

Οἱ ψυχολόγοι συμβουλεύουν τοὺς γονεῖς νὰ μὴ διδάσκουν σ' ἕνα παιδάκι δύο ἢ τριῶν χρόνων μιὰ τυπικὴ εὐγένεια, γιατὶ πιστεύουν πὼς, ἀναγκάζοντάς το οἱ γονεῖς του νὰ λέῃ «καλημέρα», «χαίρω πολύ», ἢ νὰ ὑποκλίνεται ἀναφέροντας τὸ ὄνομά του καὶ τὴν ἡλικία του, μόλις γνωρίζεται μὲ κάποιον, τοῦ ἐμπνέουν ἔτσι ἕνα αἴσθημα δειλίας καὶ μιὰ δυσπιστία πρὸς τοὺς ξένους.

Σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία, πρέπει νὰ τοῦ ἀφήσουμε τὸν καιρὸ νὰ γνωρισθῇ μὲ τὸν κόσμο. Ἀλλοιῶστε ἕνα παιδὶ τριῶν, τεσσάρων, πέντε χρόνων, ποὺ ζῇ σὲ μιὰ οἰκογένεια ἁρμονικὴ μὲ καλὴ ἀνατροφή, δηλαδὴ σὲ μιὰ οἰκογένεια ὑγιὴ καὶ εὐτυχισμένη, θὰ εἶναι συνήθως ἕνα παιδὶ ἐγκάρδιο καὶ εὐγενικό, ποὺ θὰ δημιουργῇ εὔκολα φιλίες, ποὺ θὰ ἀφοσιώνεται εὔκολα σὲ μεγάλους καὶ μικροὺς ὅταν τοῦ προσφέρεται ἡ εὐκαιρία.

Ὅπως εἴπαμε καὶ πάλι, ἀπὸ τὰ τρία μέχρι τὰ ἕξη χρόνια του, τὸ παιδὶ περνάει ἀπὸ τὴν ἡλικία τῆς ἀπόλυτης ἀπομιμήσεως τῶν γονέων καὶ ὅλων ἐκείνων ποὺ βρίσκονται στὸ περιβάλλον του. Ἐπομένως, οἱ γονεῖς διδάσκουν στὰ παιδιὰ τους τοὺς καλοὺς ἢ τοὺς κακοὺς τρόπους, στὸ διάστημα ὅλης τῆς ἡμέρας, χωρὶς κἂν νὰ τὸ καταλαβαίνουν. Δὲν πρέπει, λοιπόν, νὰ παραπονοῦνται καὶ νὰ ἀγανακτοῦν, ἂν τὰ παιδιὰ τους ὕστερα δὲν ἔχουν «καλοὺς τρόπους», ὅταν αὐτοὶ οἱ «καλοὶ τρόποι» δὲν ὑπάρχουν στὴν καθημερινὴ ζωὴ τοῦ σπιτιοῦ.

ΠΩΣ ΘΑ ΒΟΗΘΗΣΕΤΕ ΝΑ ΝΙΚΗΣΗ ΤΗ ΔΕΙΛΙΑ

Ἂν τὸ παιδάκι εἶναι ἄτολμο, πῶς θὰ τὸ βοηθήσετε; Ἂν δὲν κάνῃ μὲ εὐχαριστησι συντροφιὰ μὲ τὰ ἄλλα παιδιά, ἂν μένῃ κολλημένο στὶς φούστες τῆς μαμᾶς του, ἂν μιὰ παιδικὴ γιορτὴ εἶναι γι' αὐτὸ περισσότερο ἀγωνία παρὰ χαρά, ἂν, ὅταν συναντᾶ ἕνα γνωστὸ πρόσωπο δὲν θέλῃ νὰ τὸ χαιρετήσῃ, τί θὰ κάνετε τότε;

Πρὶν ἀπ' ὅλα, πρέπει νὰ ξέρετε πῶς ἡ δειλία τῶν παιδιῶν ἐκφράζεται μὲ διάφορους τρόπους καὶ πὼς, ὅταν ἕνα παιδάκι εἶναι ἄτολμο, θὰ χειροτερέψετε τὴν κατάστασι, ἂν τοῦ τὸ ἐπαναλαμβάνετε διακός.

Πρέπει νὰ ὁπλισθῆτε μὲ ὑφος καὶ νὰ καταλάβετε πῶς ἡ ἀγάπη, ἡ σταθερότητα, ἡ κατανόησι, ἡ ἐξυπνάδα, εἶναι τὰ καλύτερα μέσα γιὰ νὰ τὸ βοηθήσετε. Πρέπει νὰ προσπαθήσετε νὰ ἀποφεύγετε κάθε ἐπίπληξι, νὰ ἀφήνετε ἐλεύθερο τὸ παιδὶ νὰ μιλῇ ἢ νὰ σωπαίνῃ, νὰ παίζῃ ἢ νὰ μὴ παίζῃ μὲ τὰ ἄλλα παιδιά, ὅπως προτιμᾶ, κι' ὄχι νὰ τὸ ἀναγκάζετε νὰ δείχνῃ μιὰ συμπεριφορὰ ἐγκάρδια, ποὺ δὲν τὴ νιώθει.

Πρέπει, ἀντίθετα, νὰ τοῦ δημιουργῆτε διαρκῶς εὐκαιρίες γιὰ νὰ ἔρχεται σὲ ἐπαφὴ μὲ ἄλλα παιδιά. Ἡ μητέρα του θὰ τοὺς φερθῇ ἐγκάρδια καί, μέσα σ' αὐτὴ τὴν διαχυτικὴ ἀτμόσφαιρα, τὸ παιδὶ θὰ περάσῃ σιγὰ - σιγὰ τὴ φάσι τῆς δειλίας, κατορθώνοντας νὰ βρῇ αὐθόρμητα τὴν ἐπαφὴ μὲ τὸν πλησίον του.

Δυσκολώτερο γίνεται τὸ πρόβλημα, ἂν καὶ ἡ μητέρα ἦταν ἄτολμη, στὴν παιδικὴ ἡλικία της ἢ στὴν ἐφηβεία της. Γιατὶ ὑπάρχει τότε ὁ κίνδυνος νὰ δείξῃ ἀνησυχία, προσπαθώντας νὰ διορθώσῃ αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα τοῦ παιδιοῦ της, ἐπειδὴ ξέρει πολὺ καλὰ πόσο ἡ δειλία μπορεῖ νὰ τὸ κάνῃ νὰ ὑποφέρῃ.

Παρ' ὅλα αὐτά, δὲν πρέπει ποτέ, σὲ καμμιὰ περίπτωσι καὶ γιὰ κανένα λόγο, νὰ καταφεύγῃ στὴν πατρικὴ ἐξουσία, χρησιμοποιώντας τὴν ἔστω καὶ μόνο σὰν ἀπειλή. Εἶναι ἀναμφίβολα λάθος νὰ προσπαθήσῃ νὰ νικήσῃ τὴ δειλία τοῦ παιδιοῦ, λέγοντάς του: «Πήγαινε νὰ φωνάξῃς τὸν μπαμπᾶ», γιατὶ τὸ μόνο ποὺ θὰ πετύχῃ ἔτσι, θὰ εἶναι νὰ μεγαλώσῃ τὸ φόβο ποὺ μπορεῖ νὰ αἰσθάνεται τὸ παιδὶ γιὰ τὸν πατέρο καὶ κατὰ συνέπεια νὰ ἐπιδεινώσῃ καὶ τὴ δειλία του.

Ἀντίθετα, χρειάζεται νὰ εἶναι πολὺ ἥρεμη ἀντίκρυ στὸ παιδί, νὰ τοῦ δείχνῃ ἀγάπη, ἀλλ' ὄχι ἐξαιρετικὴ ἐπιείκεια, καὶ νὰ ἀποφεύγῃ τὶς πολὺ ἐπιδεικτικὲς τρυφερότητες.

Τὸ ἄτολμο παιδὶ θὰ πάρῃ θάρρος, ἂν νιώθῃ γύρω του τὴ ζεστασιὰ τῆς ἀγάπης, ἂν ἡ μητέρα μοιράζεται μαζί του ἕνα μέρος ἀπὸ τὰ παιγνίδια του, ἂν τοῦ μιλῇ ἐλεύθερα γιὰ πράγματα ποὺ τὸ ἐνδιαφέρουν. Ἔτσι, δημιουργεῖται μιὰ ἀτμόσφαιρα ἡρεμίας καὶ στοργῆς, ποὺ δὲν σχετίζεται ὅμως, ἀνάγκη νὰ «ἐπιβεβαιώνεται» μὲ ὑπερβολικὰ χάδια καὶ τρυφερότητες, ποὺ, αὐτὲ νὰ ὑποβοηθοῦν, ἐμποδίζουν τὴν αὐτόνομη ἀνάπτυξι τῆς προσωπικότητος τοῦ παιδιοῦ.

ΕΝΑ ΤΕΣΤ ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΑΚΙΑ ΕΞΗ—ΕΠΤΑ ΕΤΩΝ

Εἶναι μιὰ δοκιμασία στὴν ὁποία μπορεῖτε νὰ ὑποβάλετε τὰ παιδάκια αὐτῆς τῆς ἡλικίας, γιὰ νὰ βεβαιωθῆτε ἂν ἡ πνευματικὴ τους ὡριμότητα εἶναι ἀνάλογη μὲ τὰ χρόνια τους.

Ὁδηγίες: Θὰ ρωτήσετε τὸ παιδί: «Πόσα δάχτυλα ἐχεῖς στὸ ἕνα χέρι;» «Πόσα δάχτυλα ἔχεις στὸ ἄλλο;» «Πόσα ἐχεῖς καὶ στὰ δυὸ μαζί;» Ἐννοεῖται πὼς δὲν πρέπει νὰ ἐπιτρέψετε στὸ παιδὶ νὰ μετρήσῃ τὰ δάχτυλά του. Ἂν ἀρχίσῃ νὰ τὸ κάνῃ, θὰ τὸ διακόψετε, λέγοντάς του: «Ὄχι, μὴ μετρᾶς, πές μου χωρὶς νὰ μετρᾶς». Καὶ θὰ ἐξασχίσετε τὶς τρεῖς ἐρωτήσεις ἀπὸ τὴν ἀρχή.

Βαθμολογία: Γιὰ νὰ εἶναι ἡ βαθμολογία ἱκανοποιητική, οἱ τρεῖς ἀπαντήσεις πρέπει νὰ δοθοῦν σωστὰ καὶ χρήγορα.

Συμβουλὲς

ΓΙΑ ΤΗΝ ΓΚΑΡΝΤΑΡΟΜΠΑ ΣΑΣ

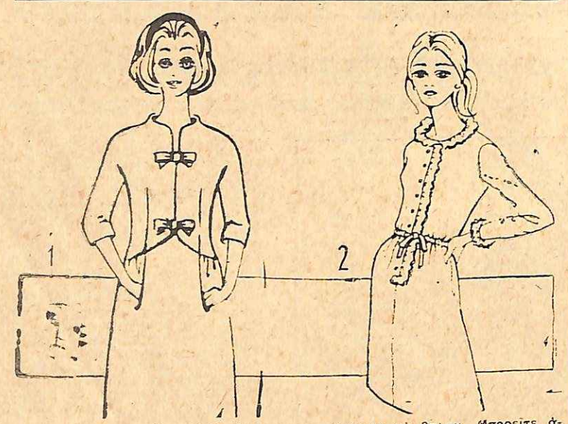

1. Νὰ ἕνας τρόπος, γιὰ νὰ μεταποιήσετε τὸ περσινὸ ταγιὲρ σας, ποὺ σᾶς φαίνεται κάπως «γερασμένο». Ἀφαιρέσετε τὸ γιακᾶ, κοντύνετε τὴ μπάσκα, στρογγυλεμένα πρὸς τὰ ἐμπρός, καὶ ἀντικαταστήσετε τὰ κουμπιὰ μὲ φιογκάκια ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα. Ἔτσι θὰ ἔχετε ἕνα μοντελάκι κομψὸ καὶ μοντέρνο, ποὺ δὲν θὰ θυμίζῃ καθόλου τὸ γέρικο ταγιὲρ σας.

2. Πολὺ τῆς μόδας εἶναι ἐφέτος τὰ γαρνιρίσματα μὲ βολάν, στὸ ντεκολτέ, στὰ μανίκια, στὴ μέση, στὸ στρίφωμα. Φτάνει ἕνα λεπτὸ ἀνάλαφρο βολάν, γιὰ νὰ δώσῃ στὸ φόρεμά σας μιὰ ὄψη μοντέρνα καὶ σὲ σᾶς μιὰ ἐμφάνισι λίγο ρομαντική. Μὰ δὲν εἶναι ἀπαραίτητο νὰ φτιάξετε κάτι καινούργιο, γιὰ νὰ ἔχετε ἕνα φόρεμα μὲ βολάν. Μπορεῖτε ἁπλούστατα νὰ προσθέσετε τὸ βολὰν σ' ἕνα ἀπὸ τὰ περσινά σας φορέματα (ἢ καὶ σὲ περισσότερα ἀπὸ ἕνα). Καὶ ἂν δὲν ἔχετε ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα τοῦ φορέματος, μὴν ἀπογοητευτῆτε. Ἡ φετεινὴ μόδα προτείνει μιὰ λύσι πολὺ εὔκολη καὶ χαριτωμένη (ποὺ ἰσχύει ὄχι μόνον γιὰ τὰ φορέματα ποὺ μεταποιοῦνται, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὰ καινούργια). Δηλαδή, ἂν τὸ φόρεμα ποὺ θέλετε νὰ γαρνίρετε εἶναι μονόχρωμο, θὰ τοῦ βάλετε βολὰν ἐμπριμέ, μὲ ἀποχρώσεις ποὺ νὰ συμφωνοῦν μὲ τὸ χρῶμα τοῦ ὑφάσματος. Ἂν τὸ φόρεμά σας εἶναι ἐμπριμέ, θὰ ἐφαρμόσετε τὴν ἀντίθετη λύσι: βολὰν μονόχρωμο στὴν πιὸ ἐπικρατοῦσα χροιὰ τοῦ φόντου ἢ σ' ἐκεῖνο ἀπόχρωσι τοῦ ἐμπριμέ, ποὺ ἀπὸ τὰ χρώματα τοῦ ἐμπριμέ, ποὺ ταιριάζει καλύτερα στὸν τύπο σας.

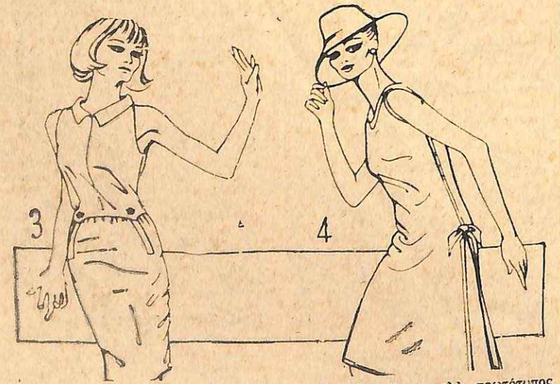

3. Μιὰ ἄλλη λύσι γιὰ ἕνα καλοκαιριν τσιγεράκι, ποὺ σᾶς ἔχει κουράσει καὶ ποὺ δὲν ἐπιθυμεῖτε πιὰ νὰ τὸ φορέσετε τοὐλάχιστον «ἕτσι ὅπως εἶναι»: Θὰ ἀφαιρέσετε ἐντελῶς τὰ μανίκια, δίνοντας στοὺς ὤμους κόψιμο ἀμερικάνικο, θὰ βγάλετε τοὺς γιακάδες καὶ τὰ πέτα, ἀφήνοντας μόνον ἕνα μικρὸ γιακαδάκι μαλλον ξεχειλωτό. Μπροστά, ἂν σᾶς τὸ ἐπιτρέπῃ τὸ φάρδος καὶ τὸ προηγούμενο σχέδιό του, θὰ τὸ κλείσετε μὲ μιὰ ραφή, διαφορετικὰ θὰ ἀφήσετε τὰ κουμπιὰ (μὰ σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι θὰ καταργήσετε τὰ κουμπάκια στὶς «μύτες» τοῦ «ζιλέ»). Ἀπὸ τὸ κάτω μέρος, θὰ κοντύνετε πολὺ τὴ ζακέτα καὶ θὰ τῆς δώσετε ἀκριβῶς τὸ στύλ ἑνὸς ζιλέ, ποὺ θὰ ἐφαρμόζῃ στὴ φούστα μὲ δυὸ κουμπιά. Θὰ ἔχετε ἔτσι ἕνα ὁμορφο ντὲ-πιές.

4. Νὰ ἕνας πολὺ πρωτότυπος καὶ μοντέρνος τρόπος γιὰ νὰ ἀξιοποιήσετε ἕνα πρωϊνὸ καλοκαιρινὸ φόρεμά σας σὲ στὺλ τυνίκ, ποὺ θὰ ἔχῃ στενέψει στοὺς γοφούς. Θὰ τὸ ἀνοίξετε ἀπὸ τὰ δυὸ πλάγια, μέχρι λίγο πιὸ πάνω ἀπὸ τοὺς γοφούς καί, ἂν εἶναι μονόχρωμο, θὰ τὸ ὑπογραμμίσετε ὅλο μὲ ἐξώφαρδα γαζιά, γαρνίροντας μὲ δυὸ φιογκάκια τὴν ἀρχὴ τοῦ ἀνοίγματος. Τὸ φόρεμα αὐτὸ ἔτσι διασκευασμένο, θὰ μπορῇ νὰ φορεθῇ μὲ μιὰ ἄλλη φούστα τὸ φορέσετε μὲ μιὰ ἀπὸ ἐκείνες ποὺ θὰ ἔρχεται σὲ ἁρμονικὴ ἀντίθεσι μὲ τὸ χρῶμα της τυνίκ Π.χ. φούστα πράσινη ἂν ἡ τυνίκ εἶναι μπλέ, ἢ φούστα μπλὲ ἂν ἡ τυνίκ εἶναι πράσινη ἢ λευκή. Ἂν τυνίκ εἶναι πράσινη ἢ λευκή. Ἂν φτιάξετε καινούργιο αὐτὸ τὸ φόρεμα, θὰ προτιμήσετε ἕνα ὕφασμα μα, ὄχι πολὺ λεπτό.

Ἐκεῖνα ποὺ ΔΕΝ ...ΟΤΑΝ ΠΕΡΙΜΕΝΕΤΕ ΠΑΙΔΙ

ΟΤΑΝ μιὰ γυναίκα περιμένῃ παιδί, ὅλοι φροντίζουν νὰ τῆς γεμίζουν τὸ μυαλὸ μὲ συμβουλὲς καὶ δραματικὲς προειδοποιήσεις. Εἶναι ἡ στιγμή, ποὺ ξεθάβονται ὅλες οἱ παλιὲς λαϊκὲς δοξασίες. Σᾶς παρουσιάζουμε μιὰ ἀνθολογία ἀπ' αὐτὲς τὶς παράλογες προκαταλήψεις, ποὺ ἀπὸ τώρα καὶ στὸ ἑξῆς θὰ κάνετε καλὰ νά... τὶς ἀγνοῆτε.

Κοιλιὰ μυτερή; Θὰ γεννηθῇ ἀγόρι. Ὅταν ἡ ἔγκυος αἰσθάνεται κάψιμο στὸ στομάχι, τὸ παιδὶ βγάζει μαλλιά. Ἡ ἔγκυος δὲν πρέπει νὰ κυτταζῇ τὶς φλόγες τῶν καντηλιῶν, γιατὶ τὸ παιδὶ γεννιέται ἀλλοίθωρο.

Νά μερικὲς ἀπὸ τὶς παράλογες λαϊκὲς δοξασίες, σχετικὰ μὲ τὴ μητρότητα, ποὺ ἀκόμα καὶ σήμερα ἑξακολουθοῦν πολλοὶ νὰ τὶς πιστεύουν καὶ νὰ τὶς ἐπαναλαμβάνουν. Πῶς δημιουργήθηκαν; Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ξέρῃ. Οἱ γριὲς γιαγιάδες ἐπιμένουν ὅτι ὑπάρχει σ' αὐτὲς κάποια ἀλήθεια καὶ ἀναφέρουν διάφορες περιπτώσεις.

Μὰ οἱ γιατροὶ ἀπαντοῦν, πὼς ἡ λαϊκὴ φαντασία δίνει παράξενες καὶ ὁλότελα ἀβάσιμες ἐξηγήσεις, σὲ ὡρισμένες πραγματικὲς ἐνοχλήσεις τῆς ἐγκυμοσύνης.

Περιμένετε ἕνα παιδὶ καὶ ἔχετε καιλιὰ πολὺ μεγάλη; «Θὰ γεννηθῇ ἀγόρι», σᾶς λέει ἡ ἡλικιωμένη γειτόνισσα. Ἔχετε τοὺς μῦς τῆς κοιλιᾶς κάπως χαλαρωμένους», ἀπαντᾶ ρεαλιστικὰ ὁ γιατρός. Γιατὶ «κάθε δοξασία —καὶ εἶναι πολλὲς— ἔχει καὶ μιὰ βάσιμη ἐπιστημονικὴ ἐξήγησι.

"Ἂν ἡ γυναίκα ἀκούῃ τὸ παιδί: νὰ κουνιέται λίγο καὶ ἀργά, εἶναι ἀγόρι.

Πρόκειται, φυσικά, γιὰ μιὰ δοξασία παράλογη. "Ισως οἱ γυναῖκες τὸ λένε γιὰ νὰ διεκδικήσουν, ἀκόμα καὶ πρὶν ἀπὸ τὴ γέννησι, τὴν φυσιολογικὴ ἀνωτερότητά τους ἀνδρῶν. Στὴν πραγματικότητα, τὸ ἔμβρυο, εἴτε ἀγόρι εἴτε κορίτσι, ἀρχίζει νὰ ἐκδηλώνῃ τὴ ζωντανή παρουσία του κατὰ τὸν πέμπτο μῆνα τῆς ἐγκυμοσύνης, πρῶτα μὲ ἐλαφρότατες κινήσεις καὶ ὕστερα μὲ τινάγματα ὅλο καὶ πιὸ δυνατά. Ὅσο τὸ ἔμβρυο μεγαλώνει, ἀποκτᾶ δύναμι καὶ προσπαθεῖ νὰ τοποθετηθῇ πιὸ ἄνετα μέσα στὸ μεγάλο στάκκο, ποὺ τὸ συγκρατεῖ. Τώρα, ἂν ἡ γυναίκα θ' ἀκούσῃ πιὸ γρήγορα ἢ πιὸ ἀργά, πιὸ ἀδύνατα ἢ πιὸ ζωηρά, αὐτὲς τὶς κινήσεις, ἐξαρτῶνται ἀπὸ πολλοὺς παράγοντες. Πρὶν ἀπ' ὅλα, ἀπὸ τὴ νευρικὴ εὐαισθησία, ποὺ εἶναι διαφορετικὴ σὲ κάθε γυναίκα. Ὕστερα, ἀπὸ τὸ μέγεθος τοῦ ἐμβρύου ποὺ σχηματίζεται, ἀπὸ τὸ χῶρο ποὺ ἔχει στὴ διάθεσί του γιὰ νὰ κινηθῇ, ἀπὸ τὴν ποσότητα τοῦ ὑγροῦ ποὺ τὸ περιβάλλει, καί, τέλος, ἀπὸ τὸ εἶδος τῆς ζωῆς τῆς μητέρας. Μιὰ γυναίκα π.χ., ποὺ κάνει ζωὴ ἥσυχη, θὰ πῇ ὅτι ἀκούει τὸ παιδί της νὰ κινῆται πιὸ συχνὰ καὶ πιὸ δυνατά, ἀπὸ τὴ γυναίκα ποὺ κάνει μιὰ ζωὴ δραστήρια

"Ὅταν μιὰ γυναίκα γίνεται πιο ὁμορφη γεννιέται κορίτσι, ὅταν ἀσχημίζῃ γεννιέται ἀγόρι.

Ἡ λαϊκὴ φαντασία τὸ ἐξηγεῖ κι' αὐτὸ πολὺ εὔκολα. Μιὰ γυναίκα ὁμορφαίνει, ὅταν περιμένῃ κορίτσι, γιατὶ παίρνει καὶ τὴν ὁμορφιά, ποὺ θὰ δώσῃ ὕστερα στὴν κόρη της. Καὶ ἀσχημίζει, ὅταν πρόκειται νὰ φέρῃ στὸν κόσμο ἀγόρι, γιατί... ἁπλούστατα, τὸ ἀγόρι ἀνήκει στὸ ἀσχημο φύλο». Μὰ οἱ γιατροὶ τί προφητεύουν; Ἀπολύτως τίποτα, γιατὶ ἡ ἐπιστήμη δὲν προφητεύει ποτέ, ἀλλὰ ἐξηγεῖ. Ἐξηγεῖ ἀκόμα τὸ λόγο ποὺ μερικὲς γυναῖκες ἀσχημίζουν ἢ ὁμορφαίνουν στὴν ἐγκυμοσύνη τους — γιατὶ αὐτὸ εἶναι κάτι τὸ πραγματικό. Στὸ διάστημα τῆς ἐγκυμοσύνης, πράγματι, ὁ γυναικεῖος ὀργανισμὸς βρίσκεται σὲ ἐνδοκρινικὴ κατάστασι ποὺ διαφορετικὴ ἀπὸ τὴ συνηθισμένη. Ἔχει, δηλαδή, ἕνα πολὺ μεγάλο ὁρμονικὸ φορτίο, ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὸν πλακοῦντα. Τὸ ὁρμονικὸ πλεόνασμά της, μπορεῖ νὰ τῆς προκαλέσῃ ἀκόμα καὶ φυσιολογικὲς ἀλλοιώσεις, τέτοιες. Ἔτσι, ὄχι σπάνια, μιὰ γυναίκα σὲ ἐνδιαφέρουσα κατάστασι, ὄχι μόνον ἀσχημίζει, ἀλλὰ βλέπει τὰ δάχτυλα τῶν ποδιῶν καὶ τῶν χεριῶν της ἢ ἀκόμα καὶ τὴ μύτη της νὰ πρήζωνται. Ἄλλες φορὲς ὁ σαγόνι της νὰ μακραίνῃ. Ἄλλες φορὲς ὁ ἴδιος, ἡ γυναίκα, ὄχι μόνον δὲν παθαίνει τίποτε, ἀλλὰ καὶ ὠφελεῖται ἀπ' αὐτὴ τὴν περίοδο ὁρμονῶν, παίρνοντας μιὰ ὄψι πιὸ ὁμορφη, πιὸ φωτεινὴ καὶ δροσερή.

Ὑπάρχει καὶ μιὰ ἄλλη, πολὺ διαδεδομένη δοξασία, ποὺ προφητεύει τὴ γέννησι ἑνὸς παιδιοῦ θηλυκοῦ γένους:

«Πόνος στὴ μέση, κορίτσι στὴν κοιλιά».

Μὰ ὅλες σχεδὸν οἱ γυναῖκες, ποὺ ἀπέκτησαν παιδιά, θυμοῦνται πὼς εἶχαν «πόνους στὴ μέση», δηλαδὴ ὀσφαλγίες ἢ ἐνοχλήσεις στὴ σπονδυλικὴ στήλη Κι' ἂς ἔφεραν ὕστερα στὸν κόσμο ἀγόρια. Γιατὶ ἡ αἰτία αὐτῶν τῶν πόνων, ποὺ εἶναι χαρακτηριστικοὶ στὶς ἐγκύους, δὲν εἶναι ἡ κόρη, ποὺ πρόκειται νὰ γεννηθῇ, ἀλλὰ μιὰ ἀλλοίωσι στὴ στάσι τῆς σπονδυλικῆς στήλης καὶ μιὰ γενικὴ χαλάρωσι τῶν σπονδυλικῶν συνδέσμων. Ἐκτὸς ἀπ' αὐτό, ὅσο προχωροῦν οἱ μῆνες τῆς ἐγκυμοσύνης, ἡ αὔξησι τοῦ σωματικοῦ βάρους προκαλεῖ μιὰ ὀδυνηρὴ κύρτωσι τῆς σπονδυλικῆς στήλης.

Ἀντίθετα, καμμιὰ λογικὴ ἐξήγησι δὲν μπορεῖ νὰ δοθῇ στὴ λαϊκὴ δοξασία ὅτι:

πρέπει νὰ πιστεύετε...

«"Ὅταν μιὰ γυναίκα γλυστρᾶῃ καὶ πέφτῃ συχνά, θὰ κάνῃ ἀγόρι»

ἢ στὴν ἄλλη ποὺ λέει ὅτι:

«"Ὅταν μιὰ ἔγκυος εἶναι μελογχολική, θὰ φέρῃ στὸν κόσμο κορίτσι».

Χρειάζονται πολὺ περισσότερα ἀπὸ ἕνα γλίστρημα ἢ ἀπὸ μερικὰ δάκρυα, γιὰ νὰ προβλέψουν τὸ φῦλο τοῦ ἐμβρύου, λένε οἱ γιατροί. Ἀκόμα καὶ σήμερα, παρ' ὅλες τὶς μεγάλες προόδους, ποὺ σημείωσε ἡ ἐπιστήμη στὸν τομέα της μαιευτικῆς, δὲν ὑπάρχει κανένας ἀποτελεσματικὸς τρόπος, γιὰ νὰ ἀνακαλυφθῇ τὸ φῦλο τοῦ παιδιοῦ πρὶν ἀπὸ τὴ γέννησί του, παρ' ὅλο ποὺ καθορίζεται ἀπὸ τὴ στιγμὴ τῆς συλλήψεως. Εἶναι μόνον γνωστό, ὅτι τὸ φῦλο τοῦ παιδιοῦ ποὺ θὰ γεννηθῇ, ἐξαρτᾶται πάντα καὶ μόνον ἀπὸ τὸ ἀντρικὸ γεννητικὸ κύτταρο, γιατὶ αὐτὸ μπορεῖ νὰ περιέχῃ σπόρο φύλου ἀντρικοῦ ἢ γυναικείου. Ἐπομένως, οἱ ἄντρες δὲν πρέπει νὰ τὰ βάζουν μὲ τὶς γυναῖκες τους, ὅταν γεννοῦν πολλὰ κορίτσια, ἀλλά... μὲ τὸν ἑαυτό τους. Ἡ ἕνωσι αὐτοῦ τοῦ σπόρου μὲ τὸ ὠάριο, ποὺ ἔχει μόνον καὶ πάντα σπόρο θηλυκοῦ γένους, μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ τὴ γέννησι ἀγοριοῦ —ἂν ὁ σπόρος εἶναι ἀρσενικοῦ γένους, ὁπότε θὰ κατανικήσῃ τὸ θηλυκὸ γένος τοῦ ὠαρίου— ἢ τὴ γέννησι κοριτσιοῦ —ἂν ὁ σπόρος εἶναι θηλυκὸς καὶ ἑνωθῇ μὲ τὸ πάντοτε θηλυκοῦ γένους ὠάριο—. Αὐτὴ ἡ ἕνωσι δὲν μπορεῖ νὰ ἐπηρεαστῇ ἢ νὰ προβλεφθῇ ἀπὸ τίποτα. Τὸ μόνο ποὺ μποροῦν, λοιπόν, νὰ κάνουν οἱ μέλλουσες μητέρες, εἶναι νὰ ἑτοιμάσουν τὴν πρώικα τοῦ μωροῦ ποὺ περιμένουν σὲ χρῶμα οὐδέτερο.

Μὰ ἂς ξαναγυρίσουμε στὶς δοξασίες, ποὺ ἔχουν κάποια ἀληθοφάνεια. Ἀκοῦμε π.χ. νὰ ἐπαναλαμβάνεται συχνά,

ὅτι μιὰ γυναίκα ποὺ βοίσκεται σὲ ἐνδιαφέρουσα κατάστασι, δὲν πρέπει νὰ παίρνῃ φάρμακα.

Αὐτὴ ἡ ἀντίληψι ἔχει ἐπιβληθῇ τόσο στὴ συνείδησι τῶν ἐγκύων, ποὺ πολλὲς γυναῖκες φτάνουν ἀκόμα καὶ στὸ σημεῖο νὰ ἀποφεύγουν τὴν ἐξέτασι τοῦ γυναικολόγου, γιὰ νὰ μὴν βλάψουν τὸ παιδὶ ποὺ περιμένουν. Ἀντίθετα, δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀντένδειξι, στὸ διάστημα τῆς ἐγκυμοσύνης, γιὰ τὰ κοινὰ φάρμακα ποὺ συνιστᾶ ὁ γιατρός. Πρέπει, ὅμως, νὰ ἀποφεύγωνται οἱ ὁρμονικὲς κοῦρες, τὰ προϊόντα ποὺ ἔχουν γιὰ βάσι τὴν κορτιζόνη, καὶ τὰ ἀντιφλογιστικὰ φάρμακα. Ἀλλὰ ποιὰ εἶναι ἡ γυναίκα ποὺ, ἰδιαίτερα στὴν περίοδο τῆς ἐγκυμοσύνης, θὰ ἀκολουθοῦσε μιὰ τέτοια θεραπεία, χωρὶς νὰ ζητήσῃ τὴ γνώμη τοῦ γιατροῦ; Ἐκεῖνο ποὺ ἔχει σημασία, εἶναι νὰ ἀκολουθῇ μὲ σχολαστικότητα τὶς συμβουλὲς τοῦ γυναικολόγου, ἀκόμα καὶ ὅταν τῆς συνιστᾶ χάπια καὶ ἐνέσεις. Ἀπ' αὐτό, τὸ παιδὶ θὰ ἔχῃ μόνον νὰ ὠφεληθῇ.

Μά, ἂν ὁ φόβος γιὰ τὰ φάρμακα μπορῇ νὰ βρῇ κάποια δικαιολογία στὸ σκάνδαλο τῶν θαλιδομίδης, ποὺ τόση ἐντύπωσι προκάλεσε στὴν κοινὴ γνώμη, εἶναι σχεδὸν ἀδύνατο νὰ δικαιολογηθῇ ἡ δοξασία ὅτι:

«"Αν μιὰ ἔγκυος γυναίκα κυτταξῇ ἕνα ἄτομο παραμορφωμένο, θὰ γεννηθῇ ἔτσι καὶ τὸ παιδί της».

"Αν θὰ ἀρκοῦσε κάτι τέτοιο, γιὰ νὰ γεννηθῇ ἕνα παιδὶ παραμορφωμένο, τότε οἱ γυναῖκες, στὴν περίοδο τῆς ἐγκυμοσύνης, δὲν θάπρεπε νὰ βγαίνουν ποτὲ ἀπὸ τὸ σπίτι τους. Εὐτυχῶς, οἱ παραμορφώσεις τῶν ἐμβρύων ὀφείλονται σὲ αἰτίες πολὺ πιὸ σοβαρὲς καὶ πολὺ πιὸ σπάνιες. Συνήθως, πρόκειται γιὰ μολυσματικὲς ἀσθένειες, ποὺ προσβάλουν τὴ μητέρα, ἰδιαίτερα κατὰ τοὺς πρώτους μῆνες τῆς ἐγκυμοσύνης, καὶ ποὺ διαταράσσουν τὴν κανονικὴ ἀνάπτυξι τοῦ ἐμβρύου. Ἡ πιὸ φοβερὴ ἀπ' αὐτὲς τὶς ἀρρώστιες εἶναι ἡ ἐρυθρά, ποὺ πολλὲς φορὲς προκαλεῖ ἀκόμα καὶ τὸ θάνατο τοῦ παιδιοῦ.

Ἀπὸ τὶς σοβαρὲς παραμορφώσεις, μέχρι τοὺς μικροὺς «λεκέδες», τὶς λεγόμενες «ἐπιθυμίες», ἡ ἀπόστασι δὲν εἶναι μεγάλη —σύμφωνα πάντα μὲ τὶς λαϊκὲς δοξασίες. Ἔτσι, ἂν μιὰ ἔγκυος δὲν πρέπει νὰ κυττάζῃ τοὺς ἀσχήμους ἀνθρώπους, ἀλλο τοῦτο,

(πρέπει νὰ ἱκανοποιῇ ὅλες τὶς ἐπιθυμίες της).

Τὸ γεγονὸς ὅτι πραγματικὰ ὑπάρχουν αὐτὲς οἱ ἐπιθυμίες, εἶναι ἀποδεδειγμένο ἀπὸ τὴν ἰατρικὴ ἐπιστήμη, ἀλλὰ εἶναι ἄλλο τόσο βέβαιο ὅτι δὲν ἀφήνουν ἴχνη στὸ παιδί, ὅταν δὲν ἱκανοποιηθοῦν. Συμβαίνει, πραγματικά, στὶς ἐγκύους γυναῖκες, νὰ κυριεύωνται ξαφνικὰ ἀπὸ ἐπιθυμία γιὰ ἕνα ὡρισμένο φαγητὸ ἢ φρούτο, ἀναγκάζοντας τοὺς σύζυγούς νὰ γυρίζουν, ἀκόμα καὶ τὴ νύχτα, γιὰ νὰ βροῦν ἕνα ρεστωρὰν ἀνοιχτό. Αὐτὲς οἱ παρεξένες καὶ ξαφνικὲς ἐκδηλώσεις εἰδικῆς πείνας ὀφείλονται στὴν ἐξαιρετικὴ κατάστασι ἰσορροπίας τοῦ νευροφυτικοῦ συστήματος τῶν ἀγγείων καὶ στὶς διάφορες ἀπαιτήσεις τοῦ ὀργανισμοῦ. Γι' αὐτό, καλὰ κάνουν οἱ σύζυγοι νὰ σηκώνωνται ἀπὸ τὸ κρεββάτι καὶ νὰ προσπαθοῦν νὰ ἱκανοποιοῦν τὶς ἐπιθυμίες τῆς συζύγου τους, ποὺ ὁ ὀργανισμός της ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀπαιτεῖ μιὰ ξεχωριστὴ τροφή. Μά, ἂν βροῦν τὰ ρεστωράν κλειστά, ἂς μὴ φοβηθοῦν. Τὸ παιδί τους θὰ γεννηθῇ ὁμορφο καὶ χωρὶς κανένα σημάδι, ὅπως ὅλα τὰ ἄλλα.

Ἀλλὰ καὶ στὴν περίπτωσι, ποὺ θὰ ἔχῃ κάποιο «λεκέ», θὰ πρέπει νὰ ἕνα «ἀγγεῖωμα», ποὺ ὀφείλεται σὲ ἀλλοιώσεις ποὺ συνέβησαν στὸ διάστημα τοῦ σχηματισμοῦ τῶν διαφόρων ὀργάνων, καὶ ὄχι σὲ μιὰ ἀνικανοποίητη «ἐπιθυμία» τῆς μητέρας. Εἶναι ἡ λαϊκὴ φαντασία ἐπεξήγησι, ποὺ δίνει σ' αὐτὰ τὰ ἀγγεῖώματα παράξενους χαρακτηρισμοὺς καὶ τὰ συνδυάζει, ἀνάλογα μὲ τὸ χρῶμα καὶ τὸ σχῆμα τους, μὲ ἐπιθυμίες γιὰ καφέ, σοκολάτα, φραουλες κλπ.

Πάντοτε στὸν τομέα τῆς διατροφῆς, λέγεται πὼς

ἡ μέλλουσα μητέρα πρέπει νὰ τρώῃ γιὰ δυό.

Καί, τρώγοντας γιὰ δυό, οἱ γιαγιάδες μας καταντοῦσαν... ἐκφορτικὰ, καὶ στὸ δεύτερο τοκετό τους ἦταν ἀνεπανόρθωτα παραμορφωμένες. Σήμερα, ἡ διαιτα τῆς ἐγκύου βασίζεται, ὄχι στὴν ποσότητα, ἀλλὰ στὴν ποιότητα. Εἶναι, δηλαδή, πλούσια σὲ βιταμίνες, μεταλλικὰ ἅλατα, ἐνεργητικὲς οὐσίες, ἀλλὰ ὄχι παχυντικές. Καὶ αὐτό, ὄχι μόνο γιὰ λόγους αἰσθητικῆς, ἀλλὰ καί, πάνω ἀπ' ὅλα, γιατὶ μιὰ ὑπερβολικὴ αὔξησι βάρους, μπορεῖ νὰ δημιουργήσῃ δυσάρεστες ἐπιπλοκὲς στὸ διάστημα τῆς ἐγκυμοσύνης καὶ κατὰ τὸν τοκετό. Ἀπὸ καιρὸ τώρα, ἔχει διαφευσθῇ ἡ πεποίθησι πὼς τὸ παιδὶ τρώει ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ τρώει καὶ ἡ μητέρα. Ἀντίθετα, ἐπὶ ἐννιὰ μήνες, τὸ παιδὶ τρέφεται, παίρνοντας ἀπὸ τὸ αἷμα τῆς μητέρας τὶς οὐσίες ἐκείνες, ποὺ εἶναι ἀπαραίτητες γιὰ τὴν ἀνάπτυξί του.

Τὰ περισσότερα παιδιά, γεννιοῦνται χωρὶς σχεδὸν μαλλιά. Καὶ ὅμως ὑπάρχει μιὰ δοξασία, ποὺ ὑποστηρίζει ὅτι:

ὅταν μιὰ ἔγκυος γυναίκα αἰσθάνεται «κάψιμο» στὸ στομάχι, τὰ παιδὶ βγάζει μαλλιά.

Καὶ μιὰ καὶ οἱ ἔγκυες γυναῖκες ὑποφέρουν συχνὰ ἀπὸ ἐνοχλήσεις στὸ στομάχι, ὅλα τὰ παιδιὰ θὰπρεπε νὰ γεννιοῦνται μὲ πολλὲς σπιθαμὲς μαλλιά. Στὴν πραγματικότητα, οἱ ἐνοχλήσεις στὸ στομάχι, ἡ κακὴ χώνεψι, ἡ αἴσθησι τοῦ βάρους ὕστερα ἀπὸ τὸ φαγητό, ἀποτελοῦν χαρακτηριστικὰ ἐνοχλήματα τῆς ἐγκυμοσύνης.

"Αν δὲν θέλετε νὰ γεννηθῇ τὸ παιδὶ μὲ τὸν ἀμφάλιο λῶρο τυλιγμένο γύρω στὸ λαιμό, δὲν πρέπει νὰ φοράτε κολλιὲ καὶ νὰ βάζετε κλωστὲς πάνω στοὺς ὤμους σας ὅταν ράβετε.

Μάλλον παράξενη αὐτὴ ἡ δοξασία, παρ' ὅλο ποὺ εἶναι ἀρκετὰ ὑποδηλητική. Καὶ ἐπειδὴ εἶναι συχνὲς οἱ γεννήσεις παιδιῶν, τυλιγμένων μὲ τὸν ὀμφαλὸ λῶρο, ὡρισμένες γυναῖκες καταλήγουν νὰ τὴν πιστέψουν.

Τελειώνουμε μὲ μιὰ δοξασία πολὺ διαδεδομένη:

"Αν τὸ παιδὶ γεννηθῇ ὀκτὼ μηνῶν, ἔχει πολὺ λίγες πιθανότητες νὰ ζήσῃ.

Πῶς δημιουργήθηκε αὐτὴ ἡ διάδοσι, εἶναι πραγματικὰ ἀνεξήγητο. Εἶναι πασίγνωστο, πράγματι, πὼς ὅσο περισσότερο μένῃ τὸ παιδὶ στὰ σπλάχνα τῆς μητέρας, τόσο πιὸ δυνατὸ καὶ πιὸ τέλειο θὰ εἶναι τὸ στιγμὴ ποὺ θὰ γεννηθῇ. Γι' αὐτό, ἂν σήμερα ἡ ἐπιστήμη καταφθονῇ νὰ κρατήσῃ στὴ ζωὴ παιδιὰ ποὺ γεννιοῦνται στὸν ἕβδομο ἢ ἀκόμα καὶ στὸν ἕκτο μῆνα τῆς ἐγκυμοσύνης, εἶναι πραγματι παραλογο γὰ πιστέψουμε, πὼς θὰ εἶναι εὔσκολο νὰ ζήσῃ ἕνα νεογέννητο, ποὺ ἔμεινε γιὰ ὀκτὼ μῆνες μέσα στὸ τέλειο καταφύγιό του.

Θὰ μποούσαμε νὰ συνεχίσουμε γιὰ πολὺ ἀκόμα, γιατὶ κάθε περιοχὴ, κάθε χωριὸ ἔχει τὶς δοξασίες του, σχετικὰ μὲ τὴ μητρότητα, ὅπως ἀκριβῶς ἔχει καὶ τὶς παροιμίες του. Σήμερα, ἡ γυναίκα ποὺ περιμένει παιδί, ἔχει τόσα ἄλλα ποσκτικὰ προβλήματα νὰ λύσῃ, ποὺ δὲν τῆς μένει καιρὸς νὰ σκεφτῇ αὐτὲς τὶς ἀφελεῖς λαϊκὲς δοξασίες.

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ
τῆς ζωῆς του

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ὁ Γερασιμάκης δεχότανε νὰ πίνῃ τὰ οὐζάκια του στὸ σπίτι τοῦ Τρύφωνα...

ΤΡΙΑ φορτηγὰ αὐτοκίνητα περίμεναν ἔξω ἀπὸ ἕνα παλιὸ σπίτι μιᾶς παρόδου τῆς ὁδοῦ Πατησίων. Ἦταν ἡ ὥρα ἑπτὰ τὸ πρωί, καὶ ὡς τὸ μεσημέρι ἔπρεπε ν' ἀδειάσουν τὰ τέσσερα δωμάτια τῆς αὐλῆς καὶ τὸ μπακάλικο ποὺ βρισκόταν φάτσα στὸ δρόμο.

Ὁ κυρ-Στάμος, μὲ τὴ βοήθεια τῆς γυναίκας του καὶ τῶν δυὸ κοριτσιῶν του, ἄδειζε τὰ ράφια καὶ τοποθετοῦσε τὰ κουτιὰ μέσα σὲ κιβώτια, γιὰ νὰ φορτωθοῦν στὰ δυὸ φορτηγά, μαζὶ μὲ τὰ ἐπιπλα τοῦ σπιτιοῦ του.

Τὸ ἄλλο φορτηγὸ ἦταν γιὰ τοὺς ἄλλους ἐνοίκους τῆς αὐλῆς, ποὺ εἶχαν κανονίσει, γιὰ οἰκονομία, νὰ μὴ χωρίσουν, κι' ἂς εἶχαν ἀποζημιωθῆ πάρα πολὺ καλὰ ἀπὸ κεῖνον ποὺ ἀγόρασε τὸ οἰκόπεδο μὲ τὸ παλιὸ σπίτι. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα, θἄρχονταν οἱ μαστόροι γιὰ τὴν κατεδάφισι, γιὰ νὰ χτιστῆ πολυκατοικία στὴ θέσι του.

Κρεβάτια, τραπέζια, καρέκλες εἶχαν μαζευτῆ ἔξω στὸ στενὸ πεζοδρόμιο, κι' ἄντρες, γυναῖκες, παιδιὰ φόρτωναν τὸ φορτηγό, ποὺ θὰ τοὺς μετέφερε σὲ κάποιο συνοικισμό, σὲ μιὰ ἄλλη αὐλή, νὰ καθήσουν πάλι ὅλοι μαζί.

Μόνον ἡ Πόπη δὲν δέχτηκε τὸ σχέδιό τους τῆς συγκατοικίας. Τὸ παλιὸ κρεβάτι καὶ τὰ λίγα ἐπιπλάκια της τάχε δώσει γιὰ ἕνα κομμάτι ψωμὶ σ' ἕναν παλιατζῆ, ποὺχε ἔρθει καὶ τὰ πῆρε μ' ἕνα καρροτσάκι, κι' αὐτή, μὲ μιὰ θαλίτσα μὲ μερικὰ ἐσώρουχα καὶ φουστανάκια, ἀποχαιρέτοῦσε τοὺς συγκάτοικους τῆς αὐλῆς καὶ τὴν οἰκογένεια τοῦ κυρ-Στάμου τοῦ μπακάλη.

— Ἡ ψηλομύτα! —μουρμούρισε, μιὰ ἀπὸ τὶς γυναῖκες.

Καὶ μιὰ ἄλλη ἔκανε ἕνα μορφασμό, ὅταν τὴν εἶδε νὰ φωνάζῃ ἕνα ταξί.

— Ποιός ξέρει σὲ τίνος τὸ σπίτι πάει νὰ σπιτωθῆ, — εἶπε μιὰ ἄλλη κι' ἄρχισε τὸ κουτσομπολιό, τὰ χάχανα καὶ τὰ χαμόγελο εἰς βάρος τῆς Πόπης.

Ὁ κυρ-Στάμος ἄκουσε τὰ λόγια τους καὶ παρατήρησε:

— Ντροπή. Εἶναι καλὸ κορίτσι ἡ Πόπη. Τόσον καιρό, ποὺ καθόταν στὴν αὐλὴ μαζί μας, δὲν ἔδωσε ποτὲ ἀφορμή.

— Ποιός ξέρει τί ἔκανε ἔξω ἀπὸ τὴν αὐλή...

— Γιατὶ δὲν θέλησε νὰρθῆ μαζί μας; εἶπε μιὰ ἄλλη.

— Ὁ κάθε ἄνθρωπος ἔχει τὰ σχέδιά του, καὶ μιὰ ποὺ πῆρε μιὰ καλὴ ἀποζημίωσι, θὰ θέλησε νὰ καλλιτερέψῃ τὴ ζωή της.

Οἱ κουβέντες τους ὅμως σταμάτησαν, ὅταν εἶδαν νὰ στέκεται ἕνα βαγόνι ἀπ' αὐτὸ ἕνας κύριος ἀσπρομάλλης.

— Ἡ δεσποινὶς Πόπη; ρώτησε.

— Μόλις ἔφυγε μ' ἕνα ταξί, εἶπε ὁ κυρ-Στάμος, ὁ μπακάλης.

— Κρίμα! μουρμούρισε ὁ κύριος καὶ ξανάφυγε μὲ τὸ ταξί.

— Δὲν στάλεγα ἐγώ; εἶπε μιὰ ἀπὸ τὶς γυναῖκες μ' ἕνα πονηρὸ χαμόγελο.

Καὶ τὸ κουτσομπολιό, τὰ χάχανα ἄρχισαν πιὸ ζωηρά, ἐνῶ τὰ φορτηγὰ γέμιζαν σιγά, σιγά.

★

Σὲ μιὰ ὥρα, ὁ δρομάκος εἶχε ἀδειάσει καὶ μιὰ ἀπόλυτη σιωπὴ, ἡ σιωπὴ τῆς Κυριακῆς, εἶχε πλημμυρίσει τὸ παλιὸ σπίτι μὲ τὴν αὐλή του, ὡς καὶ τὸ δρόμο μὲ τὰ χαμηλά του σπίτια.

Οἱ γείτονες, ποὺ ἔβγαιναν ἀπὸ τὰ δίπλανά σπίτια, ἔρριχναν μιὰ ματιὰ στὶς ἀνοιχτὲς πόρτες, στὰ ἄδεια δωμάτια, καὶ πρόσπερνοῦσαν. Πολλοὶ μακάριζαν τὴν τύχη ἐκείνων, ποὺ πῆραν μιὰ μεγάλη ἀποζημίωσι γιὰ νὰ φύγουν. Ἕνας γεροντάκος σταμάτησε, ἔκανε δυὸ βήματα μέσα στὴν ἄδεια αὐλή, κούνησε τὸ κεφάλι του, κι' ἕνα δάκρυ κύλησε ἀπὸ τὰ ζαρωμένα μάτια του. Τὸν εἶχαν πλημμυρίσει οἱ ἀναμνήσεις.

Ἔστριψε τὸ κεφάλι ἀριστερὰ κι' ἀντίκρυσε ἕνα πεζούλι, ἀνάμεσα σὲ δυὸ πόρτες. Τραβήχτηκε πίσω, ἔσυρε τὰ κουρασμένα πόδια του ὡς ἐκεῖ καὶ κάθησε.

Ἀσυναίσθητα, τὸ χέρι του σηκώθηκε καὶ μὲ μιὰ κίνησι ἀπαλή, μ' ἀνοιχτὰ τὰ δάχτυλα, κάτι χάιδεψε.

Ἔπειτα ἔφερε τὸ χέρι στὴ μύτη κι' ἐμύρισε. Μὰ δὲν ἔνιωσε τὴ μυρωδιὰ τοῦ βασιλικοῦ, ποὺ συνήθιζε νὰ νιώθη, σὰν εἶχε κάποτε τὴ φουντωμένη γλάστρα πλάϊ του, κι αὐτὸς καθόταν ἐκεῖ κοντά της.

Γύρισε, κύτταξε καὶ μουρμούρισε:

— Ξεχάστηκα!

Στ' ἀλήθεια ξεχάστηκε, νόμισε γιὰ μιὰ στιγμὴ πὼς γύρισε πενῆντα χρόνια πίσω, ὅταν ὅλη αὐτὴ ἡ αὐλὴ ἦταν δική του, μὲ τὰ φατσιάσμένα δωμάτια ἀντίκρυ του, κι' ἕνα τραπέζι στρωμένο στὴ μέση τῆς αὐλῆς. Τὰ δυὸ ἀγοράκια του χαλοῦσαν τὸν κόσμο μὲ τὰ παιχνίδια τους καὶ ἡ γυναίκα του γυρνόφερνε ἀπὸ τὴν κουζίνα στὴν αὐλή, πότε μὲ τὸ ἕνα πιάτο, πότε μὲ τὸ ἄλλο, τὸ σαλατικὸ καὶ τὶς σαρδελλίτσες, τ' ἀγγούρι καὶ τὴ ντομάτα κομμένη σὲ φέτες, γιὰ τὸ οὐζάκι.

Γιὰ μιὰ στιγμή, ὅλα ξαναζωντάνεψαν μποστὰ στὰ μάτια του, σὰν ἐκεῖνο τὸν καιρό...

Καὶ τὸ χέρι του ξαναχάϊδεψε τὸ βασιλικὸ μὲ τὴ γλάστρα, ποὺ δὲν ὑπῆρχε πιά.

Ὑπῆρχαν ὅμως οἱ ἀναμνήσεις! Τὸ γεροντάκι χωμήλωσε τὸ κεφάλι γιὰ νὰ συγκεντρώσῃ τὶς σκέψεις του καὶ νὰ πλημμυρίσῃ τὴν ψυχή του, ἀπὸ τὰ χαρούμενα γεγονότα τῆς πρώτης ἐκείνης ἐποχῆς τῆς εὐτυχίας του.

Αὐτός, ἡ γυναίκα του καὶ τὰ δυὸ ἀγοράκια τους...

Ἦταν προῒκα τῆς γυναίκας του, αὐτὸ τὸ σπίτι. Τοῦ τόδωσε ὁ πεθερός του, μὲ ὅλες τὶς εὐχές του, ὅταν δέχτηκε νὰ τὸν κάνῃ γαμπρό του.

Τί ἦταν τότε; Ἕνας ἐμπορούπάλληλος, σὲ κάποιο κατάστημα τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ. Ἦταν ὅμως ἐργατικὸς καὶ ἐξυπνος, γι' αὐτὸ πρόκοψε κι' ἄνοιξε γρήγορα μαγαζὶ δικό του.

Τότε ἦταν ὁ Γερασιμάκης, μὲ τὸ στῆθος γεμάτο φλόγα καὶ τὸ νοῦ γεμάτο ὀνειρα γιὰ τὸ μέλλον.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ σπίτι, ὁ πεθερός του τοῦδωσε καὶ χρήματα γιὰ τὸ μαγαζί. Κι' ὅταν πέθανε, τοῦ ἄφησε κι' ἄλλα, ποὺ τὰ χρησιμοποίησε ὁ Γερασιμάκης γιὰ νὰ μεγαλώσῃ τὴ δουλειά του.

Μὰ ποτὲ δὲν σκέφτηκε, οὔτε αὐτός, οὔτε ἡ γυναίκα του, ἡ Ροδούλα, νὰ φύγουν ἀπὸ τὴ γειτονιά, ν' ἀλλάξουν σπίτι, νὰ μεγαλοπιάστοῦν, μ' ὅλο ποὺ ποὺ μποροῦσαν νὰ τὸ κάνουν.

Τὸν εἶπαν τσιγκούνη, μὰ ὁ Γερασιμάκης δὲν ἐνδιαφερόταν γιὰ τὸν κόσμο. Τὸ σπίτι του καλοπερνοῦσε. Τί ἄλλο ἤθελε; Δόξα νἄχῃ ὁ Θεός, ὅλα τὰ καλὰ τὰ κουβαλοῦσε σπίτι του. Κι' ἐκεῖνη ἡ αὐλὴ μὲ τὰ τέσσερα δωμάτια εἶδε ὅλες τὶς χαρὲς καὶ τὶς τρυφερὲς συγκινήσεις μιᾶς οἰκογενείας.

Ἡ ζωὴ κυλοῦσε ἀμέριμνα, εὐτυχισμένα. Τὰ παιδιὰ μεγάλωναν κι' ὁ Γερασιμάκης εἶχε φτάσει τὰ σαράντα.

Ὅταν μπῆκε στὰ πενῆντα πάντρεψε τ' ἀγόρια του μὲ καλὰ κορίτσια κι' ἔμεινε μόνος μὲ τὴ Ροδούλα, τὴ λατρευτή του γυναικούλα.

Τότε ἦταν, ποὺ τὸν κάλεσε ἕνα βράδυ ὁ Τρύφωνας, ὁ φίλος του, νὰ παίξουν στὸ καφενεῖο μιὰ πρέφα. Τὸν παρώτρυνε κι' ἡ γυναίκα του, γιὰ νὰ περάσῃ τὴν ὥρα του.

Καὶ πῆγε!

Καλλίτερα νἄσπαζε τὸ πόδι του κεῖνο τὸ βράδυ, παρὰ ποὺ πῆγε μὲ τὸν Τρύφωνα.

Τοὔγινε συνήθεια. Ἔτσι ἡ πρέφα ἔφερε τὴν ταβερνούλα, τὸ κρασάκι, ...καὶ κάτι ἄλλα, μὲ τὰ ὁποῖα ὁ Γερασιμάκης δὲν ἦταν συνηθισμένος, μὰ ἔλα, ποὺ τοῦ θάμπωσαν τὰ μάτια τ' ἀφράτα μπράτσα κι' ἡ ὁμορφιὰ τῆς Δέσποινας, τῆς ξαδέρφης τοῦ Τρύφωνα.

Ὁ Τρύφωνας ὅμως, ἂν καὶ φίλος του, δὲν ἦταν κατὰ βάθος καλὸς ἄνθρωπος. Τοὔκανε πλάτες ἀπὸ συμφέρον, κι' ὁ Γερασιμάκης δεχόταν νὰ πίνῃ τὰ οὐζάκια του καὶ νὰ παίζῃ τὰ χαρτάκια του στὸ σπίτι τοῦ Τρύφωνα, ὅπου βρισκόταν καὶ ἡ ἐξαδέλφη, ἡ Δέσποινα.

Τὸ θετικὸ καὶ ἑξαίρετο μυαλὸ τοῦ Γερασιμάκη μπουμπούνιασε κι' ὅλη τὴν ἡμέρα δὲν ἔβλεπε τὴν ὥρα νὰ νυχτώσῃ, γιὰ νὰ πάῃ νὰ δῇ τὴ Δέσποινα.

Ἤλπιζε πὼς μιὰ μέρα θὰ τὴν κατακτοῦσε. Ἀλλά, πῶς;...

Ὅταν τὰ μυρίστηκε ἡ γυναίκα του, ἦταν πιὰ ἀργά. Ὁ Τρύφωνας εἶχε βρεθῆ συνέταιρος στὸ μαγαζί τους καὶ τὸ σπίτι εἶχε ὑποθηκευθῆ, γιατὶ ἦταν στ' ὄνομα τοῦ Γερασιμάκη.

Ἔκλαψε ἡ Ροδούλα, γκρίνιασε, μὰ δὲν γινόταν πιὰ τίποτα. Ὁ Τρύφωνας εἶχε δέσει καλὰ τὶς δουλειές του καὶ ὁ Γερασιμάκης ἔχε ἀποτρελλαθῆ ἀπὸ τὸν πόθο καὶ τὶς ἀνικανοποίητες ἐπιθυμίες του.

Καὶ τὸ μοιραῖο ἐπῆλθε, τραγικό. Ὁ Γερασιμάκης ἀρρώστησε, τὸ μαγαζὶ ἔκλεισε ἀπὸ τὰ χρέη καὶ τὸ σπίτι πουλήθηκε.

Τὴν ἡμέρα ποὺ τοὺς κάναν ἔξωσι, μετέφεραν τὸ Γερασιμάκη σὲ νοσοκομεῖο, κι' ἡ γυναίκα του ἐπαθε συγκοπή.

Κάποιο Ταμεῖο κράτησε τὸ Γερασιμάκη τοεῖς μῆνες στὸ νοσοκομεῖο, κι' ὅταν βγῆκε, εἶχε χάσει πιὰ ὅλα του τὰ νιάτα καὶ τὴν ὀρεξι γιὰ ζωή, γιὰ δουλειά.

Τὰ δυὸ ἀγόρια του, βάζοντας ἀπὸ μιστά, τὸν τροφοδοτοῦσαν μὲ δυὸ χιλιάρικα τὸ μῆνα, γιὰ νἄχῃ τὴ στέγη του κι' ἕνα πιάτο φαΐ.

Ὁ Τρύφωνας κι' ἡ ἐξαδέλφη του εἶχαν ἐξαφανισθῆ!

Κι' ὅλο γερνοῦσε πιὸ πολὺ ὁ Γερασιμάκης, παράκαιρα, κι' ὅλο ἔσκυβε, καμπούριαζε ἀπὸ τὸ βάρος τῆς συλλογῆς.

★

Πενῆντα χρόνια εἶχαν περάσει ἀπὸ τὴν πρώτη του εὐτυχία.

Τώρα βρισκόταν στὴν ἴδια αὐτὴ αὐλή, ποὺ ἔνιωσε τὶς χαρὲς μὲ τὴ γυναίκα του καὶ τὰ παιδιά του.

Κύτταξε γύρω του. Ὅλα ἦταν ἔρημα, βουβά, ἐρειπωμένα. Χάος, στὰ δωμάτια, σκοτάδι... κι' οἱ ἀναμνήσεις χοροπηδοῦσαν σατανικὰ μέσα κι' ἔξω.

Τὴν ἄλλη μέρα, τὸ πρωί, ποὺ ἦρθαν οἱ μαστόροι νὰ γκρεμίσουν τὸ σπίτι, βρῆκαν ἕνα γεροντάκι, τὸ Γερασιμάκη, ξαπλωμένο πάνω στὸ πεζούλι, κρύο, παγωμένο νεκρό!

Εἶχε πεθάνει ὁ Γερασιμάκης ἀνάμεσα στὶς πιὸ εὐτυχισμένες ἀναμνήσεις τῆς ζωῆς του.

ΜΙΡΑΝΤΑ

11ος ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἡ Μπρέντα γνωρίζεται μιὰ μέρα μὲ τὸν ἀστυνομικὸ Χάρρυ Μάλτον καὶ τὸν παρουσιάζει στὸν ἀδελφό της Τόνυ ποὺ δὲν χωνεύει τοὺς ἀστυνομικούς. Ὁ Χάρρυ ἀποκαλύπτει στὴ Μπρέντα ὅτι ὁ πατέρας του, ἀστυνομικὸς κι' αὐτός, σκοτώθηκε ἀπὸ γκάγκστερς, καὶ γι' αὐτὸ νιώθει ἕνα μῖσος κατὰ τῶν κακοποιῶν. Ἡ Μπρέντα, μιλῶντας γιὰ τὸ δικό της πατέρα, τοῦ λέει πὼς ἔπεσε θῦμα ἀσυνειδήτου συνεργάτη καὶ ὅτι πρστίμησε τελικὰ τὴν αὐτοκτονία ἀπὸ τὴ φυλακή... Ὁ Χάρρυ ἔχει ἕναν ἀδελφό, τὸν Σκώτ, ποὺ θεωρεῖται ὑπόδειγμα ἀρετῆς, κι' ὅμως εἶναι διεφθαρμένος καὶ ζῇ διπλὴ ζωή. Μιὰ ληστεία, ποὺ ὀργανώνει ὁ Σκώτ, μὲ συνεργασία τοῦ Τόνυ, ἀποτυγχάνει καὶ οἱ δυὸ νέοι συλλαμβάνονται. Γιὰ νὰ τοὺς βοηθήσῃ ὁ Χάρρυ, ὁ Τόνυ ὁμολογεῖ πὼς αὐτὸς παρέσυρε τὸν Σκώτ. Ὁ Χάρρυ ζητάει νὰ τιμωρηθοῦν, ὕστερα ὅμως, γιὰ χάρι τῆς Μπρέντας, τοὺς ἀπελευθερώνει. Μιὰ νύχτα ὁ Χάρρυ καὶ ὁ Φόρεστ συλλαμβάνουν ἐπ' αὐτοφώρῳ δυὸ κακοποιοὺς καὶ ἀναγκάζονται νὰ τοὺς πυροβολήσουν. Ὁ ἕνας σωριάζεται καταγῆς νεκρός. Εἶναι ὁ Σκώτ. Ὁ Χάρρυ πιστεύει πὼς ὁ ἄλλος, ποὺ τοὺς ξέφυγε, ἦταν ὁ Τόνυ. Τὸν συλλαμβάνει, τὸν ἀναγνωρίνει ἀλλὰ ἀναγκάζεται νὰ τὸν ἀρήσῃ ἐλεύθερο. Ὅπως ἡ Μπρέντα, ἔτσι καὶ ὁ Χάρρυ, διὰ τῶν ἀνθρώπων, ποὺ τὸν παρακολουθοῦν, μαθαίνει τὴν ἀλλαγὴ τοῦ Τόνυ καὶ ἀρχίζει ν' ἀνησυχῇ. Εἶναι τώρα σίγουρος γιὰ τὴν ἀθωότητα τοῦ κοινικιάδου του στὴν ὑπόθεσι τῆς ληστείας τοῦ κοσμηματοπωλείου.

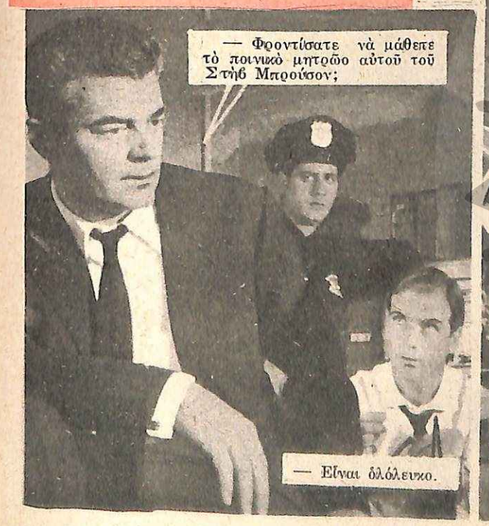

Ὁ Τόνυ, ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ παίξη χαρτιὰ καὶ νὰ χάνη, γνωρίζει μιὰ μέρα στὸ γκαράζ μιὰ νεαρὰ καὶ πλουσία πελάτισσα.

— Πάλι ἐδῶ εἶστε; Δὲν τὸ προσέχετε καθόλου, τὸ αὐτοκίνητό σας...

— Κόπηκε τὸ λουρὶ τοῦ βαντιλατὲρ καὶ μὲ δυσκολία κατώρθωσα νὰ φτάσω ὡς ἐδῶ...

— Μὰ αὐτὸ δὲν κόπηκε μονάχο του... Κάποιος τόκοψε μὲ ξυράφι.

—Φαίνεται πὼς κάποιος σαμποτὲρ θὰ κρύφτηκε μ' ἕνα ψαλίδι μέσα σπὴ μηχανή.

Ὁ Τόνυ ἐπισκευάζει τὸ αὐτοκίνητο τῆς νέας, ἐνῶ οἱ συνάδελφοί του στὸ γκαράζ τὸν παρακολουθοῦν ἀπὸ μακρυά.

— Ἐν τάξει!... Ὅλα διορθώθηκαν!

— Ὄχι, Τόνυ... Μπορῶ νὰ σὲ φωνάζω ἔτσι, ἔ; Τ-πάρχει καὶ κάτι ἄλλο πιὸ σοβαρό. Ὅταν τρέχω μὲ ἑκατό, ἡ μηχανὴ κάνει ἕνα παράξενο θόρυβο!....

— Δὲν εἶναι δυνατόν. Τὴν κύτταξα προσεκτικὰ καὶ δὲ βλέπω καμμιὰ ἀνωμαλία.

— Ὁδήγησε ὁ ἴδιος καὶ θὰ τὸ διαπιστώσης...

— Σὰν πολὺ συχνὰ μᾶς ἐπισκέπτεται τελευταῖα αὐτὴ ἡ νέα, Ντίκ. Φρόντισε νὰ μάθης ποιὰ εἶναι καὶ κράτησέ με ἐνήμερο γιὰ τὸ τρυφερὸ αὐτὸ εἰδύλλιο...

— Σύμφωνοι, Στήβ. Νομίζω πὼς εἶναι κόρη πλουσίου βιομηχάνου.

Ὁ Τόνυ κάθεται στὸ βολὰν καὶ βγαίνει μὲ τὸ αὐτοκίνητο ἀπὸ τὴν πόλη. Τρέχει μὲ ἑκατὸν εἴκοσι, ἀλλὰ δὲν ἀκούει κανένα ὕποπτο θόρυβο καὶ ἀπότομα σταματᾶ.

— Θέλησες νὰ μὲ κοροϊδέψης, ἀλλὰ δὲν βρῆκες τὸν κατάλληλο ἄνθρωπο...

— Δὲ θέλησα νὰ σὲ κοροϊδέψω, Τόνυ, ἁπλῶς θέλω νὰ γίνουμε φίλοι.

Ἕνα ἠχηρὸ χαστούκι ἐμποδίζει τὸν Τόνυ νὰ συνεχίση τὶς σκέψεις του.

— Θὰ ἔκανες καλύτερα νὰ μοῦ ἐξηγήσης τὶς προθέσεις σου. Εἶσαι ὁ κλασικὸς τύπος τοῦ κακομαθημένου πλουσιοκόριτσου, ποὺ ζητάει περιπέτειες, γιὰ νὰ διασκεδάση τὴν πλῆξι του...

Μένουν καὶ οἱ δυὸ γιὰ λίγο σιωπηλοί. Τέλος, ὁ Τόνυ διακόπτει πρῶτος τὴ σιωπή...

—Ἀκοῦστε, δεσποινίς. Δεσποινίς...

—Νάνσυ, αὐτὸ εἶναι τὸ ὄνομά μου.

Τὸ τρυφερὸ εἰδύλλιο κάνει τὸν Τόνυ ν' ἀλλάξη ξανά. Δὲν παίζει πιὰ χαρτιά, ἀλλὰ τὸν βραίνει τὸ χρέος του στὸν Μπρούσον. Θέλει νὰ τὸ ξοφλήση, γιὰ νὰ ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὸ παρελθόν καὶ νὰ ξεκινήση πάλι ἀπὸ τὴν ἀρχή. Ἡ Νάνσυ τὸν ἔκανε νὰ βλέπη διαφορετικὰ τὴ ζωή.

Κι' ὅμως τὸ εἰδύλλιο αὐτό, ποὺ ἔκανε τὸν Τόνυ ἐπιφυλακτικὸ καὶ διστακτικό, δὲν ἀργεῖ νὰ φουντώση. Ὁ Τόνυ παύει νὰ συχνάζη στὸ καμπαρὲ τοῦ Στήβ καὶ βγαίνει κάθε βράδυ μὲ τὴν Νάνσυ. Περνᾶνε μαζὶ ἀξέχαστες ὧρες στὴν ἐξοχὴ καὶ πηγαίνουν συχνὰ στὸν κινηματογράφο.

Ὁ Τόνυ βλέπει δάκρυα νὰ κυλοῦν πάνω στὰ δροσερὰ μάγουλα τῆς νέας καὶ τὴν ἀγκαλιάζει τρυφερά.

— Γιατί μοῦ εἶπες τόσο δυσάρεστα λόγια; Μπορεῖ νὰ φέρθηκα ἀνόητα. Ὅ,τι ἔκανα ὅμως, τὸ ἔκανα ἐπειδὴ σὲ συμπαθῶ καὶ πίστεψα πὼς μὲ συμπαθοῦσες κι' ἐσύ!...

— Νάνσυ... μικρούλα μου... Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρξη τίποτα ἀνάμεσά μας... Ἀπέχουμε τόσο πολὺ ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλο!

Κι' ὅμως τὸ εἰδύλλιο αὐτό, ποὺ ἔκανε τὸν Τόνυ ἐπιφυλακτικὸ καὶ διστακτικό, δὲν ἀργεῖ νὰ φουντώση. Ὁ Τόνυ παύει νὰ συχνάζη στὸ καμπαρὲ τοῦ Στήβ καὶ βγαίνει κάθε βράδυ μὲ τὴν Νάνσυ. Περνᾶνε μαζὶ ἀξέχαστες ὧρες στὴν ἐξοχὴ καὶ πηγαίνουν συχνὰ στὸν κινηματογράφο.

Ἕνα βράδυ, ὁ Τόνυ πηγαίνει στὸ γραφεῖο τοῦ Στήβ Μπρούνσον, γιὰ νὰ πάρη τὸ μισθό του καὶ τοῦ ζητάει νὰ κρατήση τὰ μισά χρήματα ἐναντι τοῦ χρέους του.

— Θ' ἀστειεύεσαι βέβαια Τόνυ... Μοῦ χρωστᾶς χίλια διακόσια δολλάρια. Δὲ σοῦ φτάνουν οὔτε δυὸ χρόνια γιὰ νὰ ξεχρεωθῆς.

— Τὸ ξέρω, ἀλλὰ δὲ βλέπω ἄλλο τρόπο, Στήβ.

— Ἡ ἀδελφή σου δὲν μπορεῖ παρὰ νἄχη μερικὲς οἰκονομίες.

— Δὲ θέλω νὰ μάθη τίποτα ἡ Μπρέντα! Ἀρκετὰ ἔχει στενοχωρηθῆ ἐξ αἰτίας μου.

— Ἂν δὲν ἤθελες νὰ λυπήσης τὴν ἀδελφούλα σου, Τόνυ, ἔπρεπε αὐτὸ νὰ τὸ σκεφτῆς πρὶν δημιουργήσης χρέη. Ἐγὼ θέλω τὰ λεφτά μου, καὶ ὄχι μὲ τὸ σταγονόμετρο. Τὰ θέλω ὅλα μαζί!

—Τρελλάθηκες, Στήβ; Πῶς μπορῶ νὰ βρῶ τόσα χρήματα;

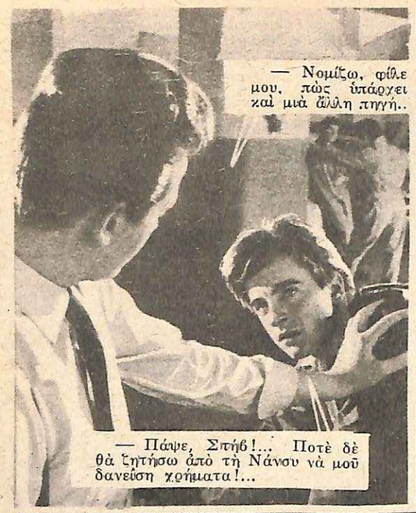

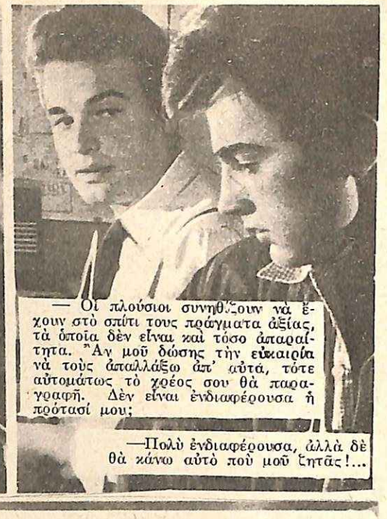

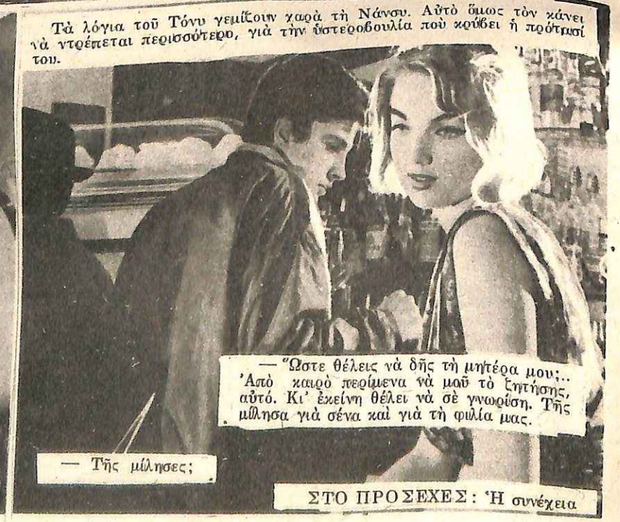

ΤΟ "ΦΑΝΤΑΣΜΑ" ΑΠΕΙΛΕΙ ΤΗΝ ΥΦΗΛΙΟ

ΚΑΙ ΠΑΛΙ Ο "ΠΡΑΚΤΩΡ 007" ΤΖΑΙΗΜΣ ΜΠΟΝΤ ΣΤΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΙΑΝ. ΦΛΕΜΙΓΚ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἀφοῦ κάνουν τὸ μπάνιο τους, ἡ Ντομινὸ πέφτει στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Μπόντ, διψασμένη γιὰ ἔρωτα. Ὕστερα ἐκεῖνος ἀνοίγει πιὰ τὰ χαρτιά του, τῆς ἐξηγεῖ ποιός εἶναι καὶ γιατὶ βρίσκεται στὸ Νασάου, τῆς δίνει λεπτομερεῖς πληροφορίες γιὰ τὸ «Φάντασμα» καὶ γιὰ τὸ σατανικὸ σχέδιό του καὶ τῆς ἀποκαλύπτει ὅτι ὁ Λάργκο ἔβαλε νὰ σκοτώσουν τὸν ἀδελφό της. Ἐκείνη θυμώνει στὴν ἀρχή, στὴ σκέψι πὼς τὴ μεταχειρίστηκε γιὰ ὄργανό του. Ὕστερα ὅμως δέχεται νὰ τὸν βοηθήση, γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ τὸ Λάργκο. Ὁ Μπόντ τῆς δίνει τὸ μετρητὴ Γκέϊγκερ καὶ συμφωνεῖ μαζί της, ἂν ἀνακαλύψη μ' αὐτὸν ραδιενέργεια πάνω στὸ γιώτ, νὰ παρουσιαστῆ στὸ κατάστρωμα, ὥστε νὰ τὴ δοῦνε οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ φυλάνε στὴν ἀκτή. Ἡ Ντομινὸ ξέρει πὼς θὰ κινδυνέψη ἡ ζωή της, ἀλλὰ δὲν τὴ νοιάζει. Σὲ λίγο φτάνει τὸ «Μάντα». Ὁ κυβερνήτης του δέχεται στὸ σκάφος τὸ Μπόντ καὶ τὸ Λάϊτε καὶ τοὺς δηλώνει πὼς εἶναι στὴ διάθεσί τους. Ἐκεῖνοι τοῦ διηγοῦνται ὅλη τὴν ἱστορία καὶ καταστρώνουν μαζί του ἕνα σχέδιο δράσεως.

Ι

Τὸ πολὺ-πολύ, μποροῦμε νὰ τοὺς ἀναθέσουμε τὴν φρούρησι τῶν ἀμερικανικῶν ἀκτῶν. Ὕστερα, ἂν ὁ «Δίσκος» σαλπάρη, προτείνω νὰ ξεκινήσουμε καὶ μεῖς καὶ νὰ πᾶμε κατευθεῖαν στὴ Βάσι Πυραύλων.

—Αὐτὸ εἶναι τὸ πιὸ λογικό, συμφώνησε κι' ὁ Λάϊτερ. Πᾶμε ἀμέσως νὰ στείλουμε σῆμα στὶς ὑπηρεσίες μας.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὁ ἀξιωματικὸς τῆς Βάρδιας ἀνήγγειλε μὲ τὸ μεγάφωνο στὸν κυβερνήτη:

— Ἔφθασε ἕνας ἀστυνομικός. Φέρνει ἕνα ἐπείγον μήνυμα γιὰ τὸν κ. Μπόντ.

Ὁ πλοίαρχος πάτησε ἕνα κουμπὶ καὶ μίλησε μέσα στὸ μικρόφωνο, ποὺ βρισκόταν πάνω στὸ γραφεῖο του:

—Φέρτε τον κάτω. Καὶ φροντίστε νὰ ἑτοιμασθοῦν ὅλα γιὰ νὰ ἀποπλεύσουμε.

Χαμογέλασε ὕστερα στὸ Μπόντ καὶ τοῦ εἶπε:

—Αὐτὴ ἡ κοπέλλα — Ντομινὸ τὴν εἶπατε; — ἔκανε, φαίνεται, καλὴ δουλειά!

Ἡ πόρτα τῆς καμπίνας ἄνοιξε καὶ φάνηκε στὸ κατώφλι ἕνας ἀστυφύλακας. Στάθηκε προσοχή, χαιρέτησε κι' ἔδωσε ἕνα φάκελλο στὸ Μπόντ. Ἐκεῖνος τὸν πῆρε, τὸν ἄνοιξε καὶ διάβασε γρήγορα τὸ μήνυμα, ποὺ εἶχε γράψει μὲ μολύβι ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας:

«Ἀεροπλάνον ἐπέστρεψεν ὥραν 17.30΄. «Δίσκος» ἀνεχώρησε 17.55΄ ὁλοταχῶς βορειοδυτικὴν κατεύθυνσιν. Νέα δὲν παρουσιάσθη καθόλου εἰς κατάστρωμα».

Ὁ Μπόντ πῆρε ἕνα φύλλο χαρτὶ ἀπὸ τὸν πλοίαρχο κι' ἔγραψε:

«Μάντα» θ' ἀρχίση παρακολούθησιν. Θὰ ζητηθῆ μέσω Ὑπουργείου Ναυτικῶν ἡ συνεργασία σμήνους βομβαρδιστικῶν βάσεως Λαντερτέλ ἐντὸς ἀκτῖνος 200 μιλίων ἀπὸ ἀκτῆς Φλώριντας. «Μάντα» θὰ διατηρήση ἐπαφὴν μέσω πύργου ἐλέγχου ἀεροδρομίου. Ὑπουργεῖον Ναυτικῶν καὶ Ναυαρχεῖον θὰ ἐνημερωθοῦν. Παρακαλῶ ἐνημερώσατε κυβερνήτην, καθὼς καὶ ναύαρχον Κάρλσον καὶ ταξίαρχον Φέϊρτσιλντ μόλις φθάσουν».

Ὁ Μπόντ ὑπέγραψε καὶ ἔδωσε νὰ συνυπογράψουν ἐπίσης ὁ πλοίαρχος καὶ ὁ Λάϊτερ. Ἔβαλε ὕστερα τὸ χαρτὶ σ' ἕνα φάκελλο καὶ τὸ ἔδωσε στὸν ἀστυνομικό, ποὺ χαιρέτησε χτυπῶντας τὶς βαρεῖες μπότες του κι' ἔφυγε.

Ὅταν ἐκλεισε ἡ πόρτα, ὁ πλοίαρχος χρησιμοποίησε πάλι τὸ ἐσωτερικὸ τηλέφωνο. Ἔδωσε διαταγὲς νὰ ξεκινήση ἀμέσως τὸ ὑποβρύχιο πρὸς τὸ Βορρᾶ, μὲ ταχύτητα 10 κόμβων.

Ἀκούστηκαν οἱ χορακτηριστικοὶ θόρυβοι τοῦ ξεκινήματος. Τὸ σκάφος ἄρχισε νὰ τρέμη ἐλαφρά.

—Φεύγομε, κύριοι, γιὰ τὸ κυνήγι τῆς ἀγριόπαπιας ἀνήγγειλεν ὁ πλοίαρχος.

Ὁ Μπόντ σκεπτόταν ἐν τῷ μεταξὺ τὴ Ντομινό. Γιατὶ τάχα δὲν εἶχε δώσει σημεῖα ζωῆς, ὅπως εἶχαν συμφωνήσει; Αὐτὸ μποροῦσε νὰ σημαίνη πὼς δὲν εἶχε φέρει τὸ ἀεροπλάνο τὶς δυὸ βόμβες, ἢ ἔστω τὴ μιὰ μονάχα. Σὲ τέτοια περίπτωσι, ἦταν δυνατὸν νὰ ἦταν παραπλανητικὲς οἱ κινήσεις τοῦ γιώτ, καὶ στὸ μεταξὺ νὰ ἔκανε τὴ δουλειά του τὸ «Φάντασμα» μὲ κάποιο ἄλλο μέσον. Ἀλλὰ τὸ ἔνστικτο τοῦ Μπόντ ἀπέκλειε μάλλον αὐτὴ τὴν πιθανότητα.

Ἡ μήπως εἶχε φτάσει μέν ἡ βόμβα μὲ τὸ ἀεροπλάνο, ἀλλ' ἡ Ντομινό, γιὰ κάποιον ἀγνωστο λόγο, δὲν εἶχε μπορέσει νὰ παρουσιαστῆ στὸ κατάστρωμα καὶ νὰ δώση τὸ σύνθημα;

Μιὰ ἄλλη ἐξήγησι ἦταν ὅτι τὸ γιὰτ πήγαινε τώρα νὰ πάρη τὴ βόμβα ἀπὸ τὴν κρύπτη της καὶ νὰ τὴν μεταφέρη στὸ στόχο. Ὁ δρόμος ποὺ ἀκολουθοῦσε, ταίριαζε γιὰ μιὰ τέτοια κατεύθυνσι. Τὸ βυθισμένο ἀεροπλάνο βρισκόταν πρὸς τὰ ἐκεῖ, καθὼς καὶ τὸ Μαϊάμι καὶ ἄλλοι πιθανοὶ στόχοι τῶν ἀμερικανικῶν ἀκτῶν.

Μὰ μποροῦσε νὰ γίνη καὶ κάτι ἄλλο: Ἀφοῦ ταξιδέψη ὁ «Δίσκος» περὶ τὰ 50 μίλια πρὸς τὴ δύσι, ἀκολουθῶντας τὸ βαθὺ κανάλι, νὰ στρίψη ὕστερα πρὸς τὸ Βορρᾶ, νὰ συνεχίση ἄλλα 50 μίλια σὲ ρηχὰ νερά, ὅπου θὰ ἦταν ἀδύνατη ἡ παρακολούθησί του, κι' ἔπειτα νὰ βγῆ πάλι στὸ κανάλι καὶ νὰ τραβήξη γραμμὴ πρὸς τὴ Βάσι πυραύλων.

Ὁ Μπόντ ἔτρεμε τώρα ἀπὸ τὴν ἀβεβαιότητα καὶ τὸ φόβο μήπως κάνουν ὅλοι τους ἕνα τεράστιο λάθος! Μὰ τί ἄλλο μποροῦσε νὰ γίνη; Ἔπρεπε νὰ βασισθοῦνε στὴν καλή τους τύχη.

"Αν ἡ βόμβα βρισκόταν πάνω στὸ «Δίσκο», ἂν τὸ γιὰτ κατευθυνόταν στὴ Μεγάλη Μπαχάμας καὶ τὴ βάσι πυραύλων, τότε τὸ «Μάντα» θὰ μποροῦσε νὰ ἐπέμβη ἐγκαίρως...

Μὰ πάλι, ἂν εἶχαν ἔτσι τὰ πράγματα, γιατὶ δὲν εἶχε δώσει ἡ Ντομινὸ τὸ συμφωνημένο σύνθημα; Τί τῆς εἶχε συμβῆ;

ΚΑ΄

Ὁ «Δίσκος» ἀνασηκώθηκε, σὰν πελώρια τορπίλλη ποὺ ξεπροβάλλε ἀπ' τὴ θάλασσα, καὶ γλίστρησε ἐλαφρὰ καὶ γρήγορα πάνω στὰ κύματα.

Μέσα στὸ μεγάλο σαλόνι, ἀκουγόταν μονάχα ὁ ὑπόκωφος βόμβος τῶν μηχανῶν. Τὰ φινιστρίνια, ἐντελῶς κλεισμένα, δὲν ἄφηναν νὰ περάση ἡ παραμικρὴ φωτεινὴ ἀκτίνα.

"Ενα κόκκινο φανάρι, κρεμασμένο ἀπ' τὸ ταβάνι, φώτιζε τὰ πρόσωπα τῶν εἴκοσι ἀνδρῶν, ποὺ κάθονταν γύρω ἀπὸ τὸ μακρόστενο τραπέζι. Ὅλη ἡ σκηνὴ εἶχε κάτι τὸ συνωμοτικό, τὸ ἀπόκοσμο.

Ὁ Λάργκο εἶχε πάρει θέσι στὴν κορυφὴ τοῦ τραπεζιοῦ. Τὸ πρόσωπό του γυάλιζε ἀπ' τὸν ἱδρῶτα, παρ' ὅλη τὴν ἐγκατάστασι κλιματισμοῦ. "Οταν ἄρχισε νὰ μιλάη, ἡ φωνή του ἀκούστηκε βραχνὴ ἀπὸ τὴν ὑπερέντασι:

—Ὀφείλω νὰ σᾶς ἀναφέρω ὅτι ἡ κατάστασις εἶναι κρίσιμη. Πρὸ μισῆς ὥρας, ὁ 'Αριθμὸς 17 βρῆκε τὴ μὶς Βιτάλι κοντὰ στὸ ἀμπάρι. Κρατοῦσε στὰ χέρια της μιὰ φωτογραφικὴ μηχανή. "Οταν εἶδε τὸν 'Αριθμὸ 17, σήκωσε τὴ μηχανὴ κι' ἔκανε πὼς ἔπαιρνε φωτογραφίες τῆς ἀκτῆς. Αὐτὸ ὁ 'Αριθμὸς 17 πρόσεξε ὅτι ὁ φακὸς ἦταν κλειστός, σκεπασμένος. Ὑποψιάστηκε καὶ μὲ εἰδοποίησε ἀμέσως. Κατέβηκα καὶ πῆρα στὴν καμπίνα της τὴ μὶς Βιτάλι.

»Ἡ συμπεριφορά της μεγάλωσε τὶς ὑποψίες μου. Θέλησε ξαφνικὰ νὰ μοῦ ἐπιτρεβῆ, καὶ χρειάστηκε νὰ μεταχειριστῶ βία, νὰ τὴν χτυπήσω. Τῆς πῆρα ἔπειτα τὴ μηχανὴ καὶ τὴν ἐξέτασα.

Ὁ Λάργκο σώπασε. Ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ τραπεζιοῦ, ἀκούστηκε, ἀπειλητικὴ σὰν μουγκρητό, ἡ φωνὴ τοῦ Ἀριθμοῦ 14, τοῦ ἑνὸς ἀπὸ τοὺς Γερμανούς:

—Καὶ τί εἶπε γι' αὐτὸ ὁ 'Αριθμὸς 1;

—Εἶπε νὰ συνεχίσουμε σὰν νὰ μὴ συνέβη τίποτε. Εἶπε ἀκόμη ὅτι ὅλος ὁ κόσμος εἶναι γεμάτος ἀπὸ μετρητὲς ραδιενεργείας, ποὺ ψάχνουν γιὰ μᾶς. Ὅλες οἱ Μυστικὲς Ὑπηρεσίες ἔχουν κινητοποιηθῆ ἐναντίον μας. Ἴσως οἱ ἀρχὲς τοῦ Νασάου διατεχθῆκαν κι αὐτὲς νὰ κάμουν ἕνα ἔλεγχο τῆς ραδιενεργείας σ' ὅλα τὰ πλοῖα, ποὺ βρίσκονται στὸ λιμάνι. Ἴσως ἡ μὶς Βιτάλι δωροδοκήθηκε ἀπὸ τὴν ἀστυνομία, γιὰ νὰ φέρη τὸ μετρητὴ πάνω στὸ «Δίσκο».

Ὁ 'Αριθμὸς 1 πρόσθεσε ὅτι, ἀφοῦ τοποθετήσουμε τὴ βόμβα στὴν περιοχὴ τοῦ στόχου της, δὲν θὰ ἔχουμε πιὰ νὰ φοβηθοῦμε τίποτε. Ἀλλωστε ὁ ἀφυρματιστὴς μας παρακολουθεῖ τὴν τηλεπικοινωνία μεταξὺ Νασάου καὶ ἀμερικανικῶν ἀκτῶν. Ἂν μᾶς ὑποπτεύονταν, δὲν θὰ σταματοῦσαν στιγμὴ τὰ μηνύματα ἀπὸ τὸ Λονδίνο καὶ τὴν Οὐάσιγκτων. Δὲν συμβαίνει ὅμως τίποτε τέτοιο. Δὲν πρόκειται λοιπὸν νὰ ἀλλάξη καθόλου τὸ σχέδιό μας... "Οταν ἀπομακρυνθοῦμε ἀρκετὰ ἀπὸ τὴν περιοχή, θὰ πετάξωμε στὴ θάλασσα τὸ μολυβένιο κιβώτιο τῆς βόμβας. Μέσα σ' αὐτὸ θὰ βρίσκεται ἡ μὶς Βιτάλι.

Χωρὶς λόγια. (Τοῦ Κ. Βλάχου).

—Θὰ προσπαθήσετε δμως πρῶτα νὰ μάθετε ὅλη τὴν ἀλήθεια ἀπ' αὐτήν; ἐπέμεινε ὁ 'Αριθμὸς 14. Δὲν εἶναι καθόλου εὐχάριστο νὰ ξέρωμε ὅτι μᾶς ὑποπτεύονται...

—Θὰ ἀρχίση ἡ ἀνάκρισις ἀμέσως μόλις διαλυθῆ αὐτὴ ἡ συγκέντρωσίς μας. "Αν θέλετε τὴ γνώμη μου, ἔχουν κάποια σχέσι μὲ τὴν ὑπόθεσι ἐκεῖνοι οἱ δύο ποὺ ἤρθαν χθὲς στὸ γιώτ, ὁ Μπὸντ καὶ ὁ Λάργκο. Πιστεύω πὼς ἦταν μυστικοὶ πράκτορες. 'Ο δεύτερος εἶχε μαζί του μιὰ φωτογραφικὴ μηχανή. Δὲν τὴν κύτταξε μὲ προσοχή, ἐμοιαζε δμως μ' αὐτὴν ποὺ εἶχε ἡ μὶς Βιτάλι.

»'Ηταν λάθος μου ποὺ δὲν φάνηκα πιὸ ἐπιφυλακτικὸς μ' αὐτοὺς τοὺς δυό. 'Αλλὰ μοῦ φάνηκε τόσο πειστική ἡ ἱστορία ποὺ μοῦ διηγήθηκαν! "Οταν γυρίσωμε στὸ Νασάου, αὔριο τὸ πρωί, πρέπει νὰ εἴμαστε προσεκτικώτεροι... Θὰ ποῦμε πὼς ἡ μὶς Βιτάλι ἔπεσε θῦμα δυστυχήματος, στὸ ταξίδι μας. Θὰ ἀναλάβω ἐγὼ νὰ προετοιμάσω αὐτὴ τὴν ἱστορία ποὺ θὰ διηγηθοῦμε, μὲ ὅλες της τὶς λεπτομέρειες. Βέβαια, θὰ γίνουν ἀνακρίσεις. Μὰ θὰ εἶναι μιὰ ἁπλὴ ἐνόχλησι. Τίποτε περισσότερο. Οἱ μαρτυρικὲς καταθέσεις μας θὰ εἶναι ἀκλόνητες.

»Θεωρῶ φρόνιμο νὰ μεταχειρισθοῦμε τὰ παλιὰ νομίσματα, ὡς πρόσθετο ἄλλοθι γιὰ τὶς ἀποψινὲς μας μετακινήσεις. Εἶναι ἀρκετὰ ἱκανοποιητικὴ ἡ φθορὰ ποὺ παρουσιάζουν;

—Βεβαίως, ἀπάντησε ὁ 'Αριθμὸς 5, ὁ φυσικὸς Κότζε. Πρόκειται γιὰ γνήσια χρυσὰ καὶ ἀσημένια νομίσματα τοῦ 17ου αἰώνος. Τὸ θαλασσινὸ νερὸ ἔχει ἀσθενέστατη ἐπίδρασι σ' αὐτὰ τὰ μέταλλα. Χρησιμοποίησα λοιπὸν λίγο ὀξύ, γιὰ νὰ φαγωθῆ ἐλαφρὰ ἡ ἐπιφάνειά τους... Θὰ πρέπει, φυσικά, νὰ παραδοθοῦν στὴν ἀστυνομία καὶ νὰ δηλωθοῦν ὡς ἀνευρεθεῖς θησαυρός. Δὲν ἔχομε δμως ὑποχρέωσι νὰ δηλώσωμε τὸ μέρος ποὺ τὰ ἀνακαλύψαμε. Θὰ ποῦμε μονάχα πὼς βρισκόταν δίπλα σ' ἕνα βράχο σὲ βάθος δέκα ὀργυιῶν.

»"Οσο γιὰ τὴ μὶς Βιτάλι, θὰ ἐξηγήσουμε πὼς θέλησε νὰ πάρη κι' αὐτὴ μέρος στὴν ὑποβρύχια ἔρευνα, ἀπὸ δίψα γιὰ περιπέτεια, ἀλλὰ ἔπαθε κάτι τὸ σκάφανδρό της καὶ χάθηκε σὲ κάποια βαθύτατη καράβδα τοῦ βυθοῦ, ὅπου δὲ μπορούσαν πιὰ νὰ τὴν ἐντοπίσουν τὰ ἠχοβολιστικά μας μηχανήματα.

»Τέτοια δυστυχήματα εἶναι ἀρκετὰ συχνά. Χάνονται πολλοὶ ἄνθρωποι κάθε χρόνο, μ' αὐτὸ τὸν τρόπο... Ψάξαμε, βέβαια, ὅσο μπορούσαμε. Ἀλλὰ κινδυνέψαμε ἀπὸ τοὺς καρχαρίες. Διακόψαμε λοιπὸν τὴν ἔρευνα γιὰ τοὺς θησαυροὺ καὶ ἐπιστρέψαμε ἀμέσως στὸ Νασάου, γιὰ νὰ ἀναφέρωμε τὴν τραγωδία στὶς ἀρχές... Πῶς σᾶς φαίνεται αὐτὴ ἡ ἱστορία; Πιστεύω πὼς δὲν παρουσιάζει κανένα κενό...

'Ο 'Αριθμὸς 5 στράφηκε στὸ Λάργκο καὶ πρόσθεσε εὐγενικά:

—Φρονῶ δμως πὼς πρέπει νὰ ὑποβληθῆ σὲ συστηματικὴ ἀνάκρισι ἡ μὶς Βιτάλι. Ξέρω ὡρισμένους τρόπους χρησιμοποιήσεως τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, στοὺς ὁποίους δὲν μπορεῖ νὰ ἀνθέξη τὸ ἀνθρώπινο σῶμα. "Αν θέλετε νὰ σᾶς βοηθήσω...

'Ο τόνος τοῦ Λάργκο ἦταν τὸ ἴδιο εὐγενικός, καθὼς ἀπαντοῦσε:

—Εὐχαριστῶ πολύ. "Εχω κι' ἐγὼ μερικὰ μέσα ἐξαναγκασμοῦ, ποὺ ἔχουν ἀποδειχθῆ ἀποτελεσματικά. "Αν χρειασθῆ δμως, θὰ ζητήσω τὴ συνδρομή σας.

»Καὶ τώρα, κύριοι, ἂς κανονίσουμε τὶς τελευταῖες λεπτομέρειες. Εἶναι μεσάνυχτα. Στὶς 3, θὰ ἰβγῆ τὸ φεγγάρι καὶ στὶς 5 θ' ἀρχίση νὰ ξημερώνη. "Εχομε λοιπὸν στὴ διάθεσί μας τὶς δυὸ ὧρες ποὺ μεσολαβοῦν, γιὰ νὰ ἐκπληρώσουμε τὴν ἀποστολή μας. Θὰ ἀγκυροβολήσουμε στὶς 3 ἀκριβῶς. Θὰ ξεκινήση τότε ἡ ὁμάδα τῶν κολυμβητῶν, στὴν ὁποία θὰ συμμετέχουν οἱ δεκαπέντε ἀπὸ μᾶς. Θὰ προχωρήσουμε σὲ σχήμα βέλους, ἔχοντας στὴ μέση τὸ ὑποβρύχιο ἐλκυθρο μὲ τὴν βόμβα. "Ενα μπλὲ ἠλεκτρικὸ φῶς, προσαρμοσμένο στὴν πλάτη μου, θὰ σᾶς καθοδηγῆ. "Αν ὡστόσο κάποιος ἀπὸ σᾶς χάση τὴν ἐπαφὴ του μὲ τὴν ὁμάδα θὰ ἐπιστρέψη μόνος του στὸ πλοῖο.

»Σ' ὅλη τὴ διαδρομή, πρέπει νὰ ἔχωμε τὸ νοῦ μας γιὰ καρχαρίες καὶ «παρασκούνια». Σᾶς ὑπενθυμίζω ὅτι τὸ βελτινέκες τὶν ὅπλων μας δὲν ὑπερβαίνει τὰ ὁ μέτρα καὶ ὅτι τὰ ψάρια αὐτὰ θὰ πρέπει νὰ χτυπηθοῦν στὸ κεφάλι. "Οποιος πρόκειται νὰ ρίξη αὐτὰ θὰ πρέπει νὰ ἔχη τὸ ὅπλο του, θὰ προειδοποιήση τὸν γείτονά του γιὰ νὰ σταθῆ κοντά του. ἔτσιμος νὰ τὸν βοηθήση ἂν χρειασθῆ.

»Προπάντων μὴ ξεχάσετε, πρὶν ρίξετε, νὰ βγάλετε τὸ μικρὸ προστατευτικὸ κάλυμμα, ποὺ ἔχουν στὴν αἰχμὴ τους τὰ καμάκια σας. Τὸ «κουφάρι» μὲ τὸ ὁποῖο εἶναι βαμμένη ἡ ἄκρη τους, δὲν ἐπηρεάζεται ἀπὸ τὸ θαλασσινὸ νερό. "Οπως ξέρετε δέ, προκαλεῖ γενικὴ παράλυσι.

»Πιστεύω πὼς ὅλα θὰ πάνε καλά. "Εχομε ἄλλωστε κάνει τόσα γυμνάσια, ὑπὸ παρόμοιες συνθῆκες... Τὰ χάπια τῆς «δεξεδρίνης», ποὺ θὰ πάρουμε ὅλοι μας πρὶν ξεκινήσουμε, θὰ εὐαισθητοποιήσουν τὸ νευρικό μας σύστημα. θὰ αὐξήσουν τὴ σωματικὴ ἀντοχή μας καὶ θὰ τονώσουν τὸ ἠθικό μας, ὥστε νὰ εἴμαστε ἕτοιμοι νὰ ἀντιμετωπίσουμε κάθε ἀπρόοπτο...

"Υπάρχει καμμιὰ ἄλλη ἐρώτησι;

"Οταν κατέστρωνε ἀκόμα τὰ σχέδια, πρὶν ἀπὸ μήνες. στὸ Παρίσι, ὁ Μπλόφελντ εἶχε προειδοποιήσει τὸ Λάργκο πὼς μποροῦσε νὰ βρῆ δυσκολίες μὲ τοὺς δυὸ Ρώσους, τὸν 'Αριθμὸ 10 καὶ τὸν 'Αριθμὸ 11.

—Αὐτοὶ οἱ δύο ἄνθρωποι, τοῦ εἶχε πῆ, ἔζησαν πάντα μέσα στὶς συνωμοσίες. Εἶναι ἐκ φύσεως φιλύποπτοι. Φαντάζονται διασκῶς πὼς θέλει κανεὶς νὰ τοὺς ἀναθέση τὴν πιὸ δύσκολη δουλειά, νὰ τοὺς ἐκμεταλλευθῆ, νὰ τοὺς σκοτώση καὶ νὰ τοὺς κλέψη τὸ μερίδιό τους ἀπὸ τὰ κέρδη. Θὰ ἔχουν πάντα ἐπιφυλάξεις σὲ ὅ,τι θὰ τοὺς ζητήσετε, γιατὶ θὰ ὑποψιάζωνται πὼς κάτι κρύβεται ἀπὸ πίσω. Πρέπει νὰ φροντίζετε νὰ τοὺς καθησυχάζετε πὼς δὲν συμβαίνει τίποτε τέτοιο. "Οταν δμως πεισθοῦν, θὰ ἐκτελέσουν πιστὰ τὶς διαταγές ποὺ θὰ πάρουν, ἀδιαφορώντας γιὰ τὴν ἀτομική τους ἀσφάλεια.

»Εἶναι ἄξιοι καὶ ἱκανοί... 'Ωστόσο, ἂν συμβῆ ὅ,τιδήποτε καὶ δοτ

ΓΙΑΤΙ ΚΟΥΡΑΖΕΣΘΕ ΟΤΑΝ ΟΔΗΓΗΤΕ...

ΠΟΛΛΟΙ όδηγοὶ παραπονοῦνται — περίττὸ νὰ τονίσουμε ὅτι ὡρισμένοι ἀπ' αὐτοὺς π' ὁμολογοῦν μόνο στὸν ἑαυτό τους — ὅτι τὸ αὐτοκίνητο τοὺς κουράζει. Ἀφοῦ, πάρα μάλιστα τὸ καλοκαίρι, ὁδηγήσουν ἀρκετὰ χιλιόμετρα· αἰσθάνονται ἐξαντλημένοι, νευριασμένοι. Ποιοί εἶναι οἱ λόγοι αὐτῆς τῆς κούρασης — καὶ μιλᾶμε βέβαια γιὰ ὁδηγοὺς ὑγιεῖς — αὐτῆς τῆς νευρικότητος καὶ τῆς ἐξαντλήσεως;

Πρὶν ἀπ' ὅλα, πρέπει νὰ μάθετε νὰ κάθεστε ὅπως πρέπει μπροστὰ στὸ βολάν. Ἕνας ἀπὸ τοὺς λόγους τῆς κούρασης τῶν ὁδηγῶν, εἶναι τὸ ὅτι δὲν ξέρουν πῶς πρέπει νὰ κάτσουν, μπροστὰ στὸ βολάν. Αὐτὸ δὲν εἶναι θέμα οὔτε αἰσθητικῆς, οὔτε καλῆς ὁδηγήσεως, ἀλλὰ ὑγιεινῆς.

Ὅταν ἕνας ὁδηγὸς δὲν κάθεται ὅπως πρέπει, κουράζει τὴ σπονδυλικὴ του στήλη καὶ τὰ πλευρά του.

Πῶς πρέπει νὰ κάθεται ἕνας ὁδηγός;

Σὲ γενικὸ κανόνα, ὅλη ἡ μέση του — χωρὶς νὰ σχηματίζεται κενὸ — πρέπει ν' ἀκουμπᾶη καλὰ στὸ κάθισμα. Σὲ ἀρκετὰ αὐτοκίνητα, τὸ κάθισμα εἶναι ἔτσι φτιαγμένο, ὥστε ἡ μέση τοῦ ὁδηγοῦ εὔκολα βρίσκεται στὸ κενό.

Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωση, θὰ πρέπει νὰ μεταχειρίζεσθε ἕνα μαξιλαράκι ἢ ἕνα μικρὸ βοηθητικὸ κάθισμα.

Γενικώτερα, ὅταν ὁδηγῆτε, δὲν πρέπει νὰ σκύβετε ὑπερβολικά. Ἀπὸ τὴ μέση μέχρι τὶς ὠμοπλάτες, θὰ πρέπει νὰ στέκεστε σχετικὰ ἴσιος.

Μόλις συνηθίσετε νὰ ὁδηγῆτε σ' αὐτὴ τὴ στάση, θ' ἀποφύγετε τὴν κούραση τοῦ μυϊκοῦ συστήματος τῆς πλάτης καὶ τῆς μέσης.

Ἕνας ἄλλος λόγος τῆς κούρασης τῶν ὁδηγῶν, εἶναι ὁ κακὸς ἀερισμὸς τοῦ αὐτοκινήτου. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, ὁ ὁδηγός, χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνη, «δηλητηριάζεται» σιγὰ - σιγά.

Δὲν πρέπει νὰ καπνίζετε, ὅταν ὁδηγῆτε. Ἕνα τσιγάρο, βέβαια, δὲν βλάπτει. Ἀλλά, ὁπωσδήποτε, μὴν ἀνάβετε τὸ ἕνα τσιγάρο πίσω ἀπὸ τ' ἄλλο...

Τὸ μπὰρ - μπρὶζ τοῦ αὐτοκινήτου σας, πρέπει νὰ εἶναι πάντοτε ὁλοκάθαρο. Τίποτα δὲν κουράζει περισσότερο ἕναν ὁδηγό, ἀπὸ τὴν μερτιὰ ἢ κακὴ ὁρατότητα. Ἀφοῦ κάνετε μερικὰ χιλιόμετρα τὸ μπὰρ - μπρὶζ εἶναι γεμάτο σκόνες, ἔντομα κλπ.

Κάθε τόσο, πρέπει νὰ σταματᾶτε, γιὰ νὰ καθαρίζετε μὲ μεγάλη ἐπιμέλεια τὸ μπὰρ - μπρίζ.

Εἶναι ἀνάγκη νὰ προτιμοῦμε νὰ ὁδηγοῦμε μὲ ἕνα λερωμένο μπὰρ - μπρίζ, καὶ νὰ κουράζωμε ἔτσι τὸ νευρικό μας σύστημα, γιὰ νὰ μὴν χάσουμε μερικὰ λεπτά, δηλαδὴ ὅσα χρειάζονται, γιὰ τὸ καθάρισμά του.

Τέλος, προσοχὴ στὴν τροφή, ὅταν κυρίως πηγαίνετε μακρυνὲς ἐκδρομὲς ἢ ταξίδια. Πρέπει ὁπωσδήποτε ν' ἀποφεύγετε τὰ βαρειὰ φαγητὰ καὶ τὰ οἰνοπνευματώδη, ἔστω καὶ σὲ μικρὴ ποσότητα.

Τίποτα δὲν κουράζει περισσότερο ἀπὸ τὸ νὰ ὁδηγῆ κανεὶς, μὲ πολὺ γεμάτο στομάχι.

Ἀλλὰ καὶ τὸ ἀντίθετο πρέπει ν' ἀποφεύγεται. Δηλαδὴ νὰ ὁδηγῆτε, μὲ τελείως ἄδειο στομάχι.

Ἂν τηρήσετε ὅσα ἀναφέρουμε, σίγουρα θ' ἀποφύγετε τὴ «χαρὶς λόγο κούραση» ὅταν ὁδηγῆτε. καὶ τὸ αὐτοκίνητο θὰ εἶναι γιὰ σᾶς ψυχαγωγία, «κονφόρ», καὶ σπόρ.

ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

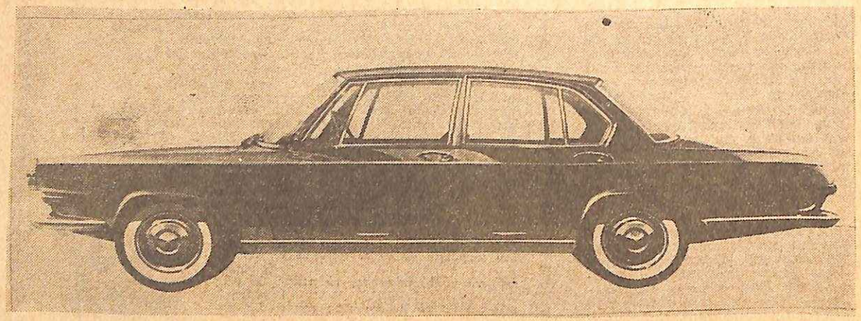

ΤΟ «ΓΚΛΑΣ 1700»

Γιὰ πρώτη φορὰ ἐμφανίζεται στὴν ἑλληνικὴ ἀγορὰ τὸ «Γκλὰς 1700». Πρόκειται γιὰ ἕνα κομψὸ ἀλλὰ καὶ σοβαρὸ στὴν ἐμφάνισι αὐτοκίνητο, μὲ δική του προσωπικότητα. Ἡ καρρότσα του ἔχει σχεδιασθῆ ἀπὸ τὸν Ἰταλὸ Δρούα. Ὁ κινητήρας του εἶναι 1682 κυβ. ἑκ., πραγματικῆς ἰσχύος 90 ἵππων, μὲ 4800 στροφές. Οἱ φορολογήσιμοι ἵπποι του εἶναι 12.

Τὸ κιβώτιο ταχυτήτων εἶναι τύπου Πόρσε. Καὶ οἱ τέσσερις ταχύτητες εἶναι συγχρονισμένες καὶ ὁ μοχλὸ στὸ ταμπλό.

Οἱ θέσεις του εἶναι δύο, χωριστὲς ἐμπρὸς καὶ δύο ἢ τρεῖς πίσω. Ὁ χῶρος ἀποσκευῶν του, ἀρκετὰ ἱκανοποιητικός.

Ἡ ἀνωτάτη ταχύτης του φτάνει τὰ 146 χιλιόμετρα τὴν ὥρα. Δισκόφρενα στοὺς μπροστινοὺς τροχοὺς καὶ ταμπούρα στοὺς ὀπισθίους.

Ἡ τιμὴ τοῦ «Γκλὰς 1700» εἶναι συνολικὰ 125.000 δρχ. (εἰσφορὰ 25.000).

ΟΙ 24 ΩΡΕΣ ΤΟΥ ΜΑΝΣ

Τὸ μεγαλύτερο γαλλικὸ ράλλυ καὶ ἀσφαλῶς ἕνα ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα καὶ πιὸ ἐνδιαφέροντα τοῦ κόσμου — τὶς 24 ὧρες τοῦ Μάνς — κέρδισαν γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ οἱ «Φερράρι».

Καὶ οἱ τρεῖς πρῶτες θέσεις ἀνήκουν στὴν ἰταλικὴ αὐτὴ μάρκα. Χωρὶς τὴ συμμετοχὴ τῶν «Τζάγκουαρ» καὶ τῶν «Μερσεντὲς» ποὺ οἱ μονομαχίες τους ἔχουν μείνει ἱστορικές, οἱ 24 ὧρες τοῦ Μάνς, γίνονται κάπως μονότονες...

Οἱ νικηταὶ δὲν κατώρθωσαν, ὅπως ἀνεμένετο, νὰ φτάσουν τὴν μέση ταχύτητα τῶν 200 χιλιομέτρων τὴν ὥρα.

Ἀναλυτικά, τὰ ἀποτελέσματα εἶναι:

1) Γιόχιμ Ρὶντ (Αὐστρία) καὶ Μάστεν Γκρέγκορυ (Η.Π.Α.) μὲ «Φερράρι», διέτρεξαν 4.677 χλμ., μὲ μέση ταχύτητα 194,880 τὴν ὥρα.

2) Ντυμαζὶη καὶ Γκοσσελὲν (Βέλγιο) μὲ «Φερράρι».

3) Μαφὲς καὶ Μπερλὼ (Βέλγιο) μὲ «Φερράρι».

4) Λὲνζ καὶ Νοκὲρ μὲ «Πόρς».

5) Κὸχ καὶ Φίσαμπερ μὲ «Πόρς».

6) Σπέρυ καὶ Μπόλερ μὲ «Φερράρι».

Ἀπὸ τὰ 51 αὐτοκίνητα ποὺ ξεκίνησαν, τερμάτισαν μόνο 14.

Ὑπολογίζεται ὅτι 300.000 θεαταὶ παρηκολούθησαν τὶς 24 ὧρες τοῦ Μάνς.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Τὰ κυκλοφοριακὰ προβλήματα ἀντιμετωπίζονται μὲ ὑπερμοντέρνες ἐπιστημονικὲς ἐπιτεύξεις, στὴν Ἀγγλία καὶ στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες.

Στὸν αὐτοκινητόδρομο Μπὶρμιγχαμ — Μπρίστολ, φωτεινὲς ἐπιγραφὲς ἀνάβουν μὲ σῆμα ἑξ ἀποστάσεως καὶ προειδοποιοῦν τοὺς ὁδηγοὺς γιὰ τὰ δυστυχήματα, τὴν ὁλισθηρότητα τοῦ δρόμου, καὶ τὴν κυκλοφοριακὴ κατάστασι.

Στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, μιὰ μεγάλη ἑταιρία αὐτοκινήτων παρουσίασε συσκευὴ μαγνητοταινίας, ποὺ προσαρμόζεται στὸ ραδιόφωνο τοῦ αὐτοκινήτου καὶ μπορεῖ νὰ τεθῆ σὲ λειτουργία μὲ ραδιοσῆμα, ὥστε νὰ προειδοποιηθῆ ἐγκαίρως ὁ ὁδηγὸς γιὰ τὶς περιπλοκὲς τῆς κυκλοφορίας. Οἱ πομποὶ τῶν ραδιοσημάτων μποροῦν νὰ εἶναι ἐγκατεστημένοι μονίμως κατὰ μῆκος τῶν αὐτοκινητοδρόμων ἢ κινητοὶ πάνω σὲ ἀστυνομικὰ ἢ ἀσθενοφόρα αὐτοκίνητα.

Ἡ καινοτομία αὐτὴ ἀποτελεῖ πρόσθετο βοήθημα γιὰ τοὺς ὁδηγούς, στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, ποὺ ἔχουν ἤδη στὴν ὑπηρεσία τους ἕνα πολὺ καλὸ σύστημα καθοδηγήσεως ἀπὸ τὴν τροχαία.

Στὶς ὧρες τῆς μεγάλης κινήσεως καὶ στὶς γιορτὲς καὶ τὰ Σαββατοκύριακα, εἰδικὰ ἑλικόπτερα καὶ φορητοὶ πομποὶ συνεργάζονται μὲ τὸ δίκτυο τῶν τοπικῶν ραδιοσταθμῶν, γιὰ νὰ καθοδηγοῦν συνεχῶς τοὺς ὁδηγούς.

Ἐπίσης στὰ τμήματα τῶν δρόμων, ὅπου πρέπει νὰ μειωθῆ ἡ ταχύτης — στὶς διασταυρώσεις μὲ δευτερεύοντες δρόμους — ἡ ἐπίστρωσι τοῦ καταστρώματος εἶναι τέτοια, ὥστε νὰ προκαλοῦν τὰ λάστιχα ἕναν χαρακτηριστικὸ ἦχο, ὅταν τὸ αὐτοκίνητο τρέχῃ μὲ ταχύτητα μεγαλύτερη τῆς προβλεπομένης.

Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, προειδοποιεῖται καὶ ὁ ὁδηγός, ἀλλὰ καὶ οἱ τροχονόμοι, γιὰ τὴν παράβασι, ἂν δὲν μειώσῃ ἀμέσως τὴν ταχύτητά του.

✪✪

ΑΛΚΟΟΛ—ΤΕΣΤ

Στὴ Γερμανία καὶ στὴν Ἑλβετία, δηλαδὴ σὲ δυὸ χῶρες, ὅπου τὰ αὐτοκινητικὰ δυστυχήματα ἔχουν φτάσει σὲ ἀνησυχητικοὺς ἀριθμούς, βγῆκε στὸ ἐμπόριο, μιὰ εἰδικὴ συσκευή, ποὺ ὀνομάζεται «ἀλκοὸλ - τέστ». Ἡ συσκευὴ αὐτή, ἐπιτρέπει στοὺς ὁδηγοὺς τῶν αὐτοκινήτων νὰ ἐλέγχουν, πρὶν καθήσουν στὸ βολάν, ἂν ἡ βαθμολογία τοῦ ἀλκοὸλ στὸ αἷμα τους ξεπερνᾶ τὸ ὀκτὼ τοὶς χιλίοις, δηλαδὴ ἕνα ὅριο, πού, πέρα ἀπ' αὐτό, ἕνας ὁδηγὸς θεωρεῖται σὲ «κατάστασι μέθης».

Η ΕΚΛΟΓΗ ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΥ ΣΑΣ

Μοντέλα	Τιμὴ	Εἰσφορὰ	Ἱπποδύν.	Κυλιν. Κ	Ταχύτης
Φίατ 1100 D	68.000	15.315	55	4)1221	130
Τζὶ—Τζὶ (Μίτζετ)	74.000	18.375	55	4)1098	145
Μερσεντὲς 220	142.000	40.000	105	6)2195	155
Μόρρις 1100	66.000	15.000	48	4)1098	135
Σίμκα 1300	85.000	16.500	62	4)1290	130
Βόλβο 122 SB 18	89.000	25.000	90	4)1780	180
Σεβρολὲτ Κορβαίρ	115.000	32.655	102	6)2337	150

-Τὶ ὄμορφο!!
-Πόσο πρακτικό...

ΠΛΑΣΤΙΚΑ ΠΑΤΩΜΑΤΑ ΕΒΕΠΥ

ΣΕ ΦΥΛΛΑ ΚΑΙ ΠΛΑΚΙΔΙΑ

ΜΑΛΑΚΑ, ΒΙΝΥΛΙΚΑ μὲ τὴν μεγαλύτερη ἀναλογία σὲ καθαρὴ πλαστικὴ ὕλη "Πολυβινύλιον"

Ο ΑΝΩΤΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ ΠΛΑΣΤΙΚΩΝ ΠΑΤΩΜΑΤΩΝ

• ΕΙΔΙΚΩΣ κατασκευασμένα γιὰ τὸ ἑλληνικὸ κλῖμα.

★ Μόνωσι, στὸν ἦχο, στὸ θόρυβο, στὴ θερμότητα
★ Καθαριότης - πολιτισμός

• δείχνουν τὸ σπίτι πάντα καινούργιο

ΗΓΓΥΗΜΕΝΗ ΑΝΤΟΧΗ • ΧΑΜΗΛΕΣ ΤΙΜΕΣ

Ἀναλαμβάνονται τοποθετήσεις σ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα.

ΠΡΑΤΗΡΙΑ: ΑΘΗΝΑΙ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 15 ΤΗΛ. 231.356 • ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 59Α' ΤΗΛ. 227.131 • ΑΓ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ 18 ΤΗΛ. 234.596

ΘΕΣ/ΝΙΚΗ: ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ 12 ΤΗΛ 77.877 • ΚΑΙ ΣΤΙΣ ΚΥΡΙΩΤΕΡΕΣ ΠΟΛΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΠΛΑΣΤΙΚΩΝ

ΕΒΕΠΥ Α/Ε

ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ ΧΡΟΝΙΑ ΠΡΩΤΟΠΟΡΟΣ ΣΤΑ ΠΛΑΣΤΙΚΑ

ΜΟΥΣΙΚΟ

Ο διαλεχτὸς τραγουδιστὴς Γιάννης Βογιατζῆς, ποὺ παραμένει πάντα τὸ ὑπ' ἀριθμ. 1 ἐνδαλμα τῆς νεολαίας. Ὁ Βογιατζῆς ἐμφανίζεται καὶ φέτος τὸ καλοκαίρι σὲ νυχτερινὸ κοσμικὸ κέντρο, καὶ ὅπως πάντα, καταχειροκροτεῖται.

ΝΕΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΝΕΟΙ ΔΙΣΚΟΙ

ΝΕΑ ἀπὸ τὸ Λονδίνο, δοσμένα ἀπὸ τὴν Καίτη Παριτση.

Οἱ τρεῖς κομπάνιες τοῦ «Θησαυροῦ» γιὰ τοὺς τραγουδιστικοὺς ἀθλους τῶν Ἑλλήνων καλλιτεχνῶν στὰ νυχτερινὰ κοσμικὰ κέντρα τῆς ἀγγλικῆς πρωτεύουσας, στὸ «Σοσάιτυ» στὸ «Σαντεκλαίρ», στὸ «Πιγκάλ» κ.ἄ., προκάλεσαν τόσο ἐνδιαφέρον, ὥστε ὁ θεατρικὸς ἐμπρεσσάριος Χαρίδημος Ἰωαννίδης, μὲ συνέπεια σὲ ὡρισμένους Ἀγγλους ἐπιχειρηματίες, ἀπεφάσισαν νὰ ἀφιερώσουν μιὰ «Βραδυὰ Θησαυροῦ» σ' ἕνα ἀπ' τὰ καλύτερα κέντρα τοῦ Λονδίνου.

Στὴ «βραδιὰ» αὐτὴ θὰ πάρουν μέρος ὅσοι Ἕλληνες καλλιτέχνες θὰ βρίσκωνται στὴν Ἀγγλία (καὶ πρόκειται νὰ μεταβοῦν πολλοί, μὲ συμβόλαια) θὰ τραγουδήσουν δὲ ἀποκλειστικὰ ἑλληνικὰ τραγούδια, διαλεγμένα ἀπὸ τὰ τελευταῖα σουξέ.

Εὐχαριστοῦμε καὶ περιμένουμε νεώτερα καί... προσκλήσεις.

ΤΟ ΕΛΑΦΡΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Οἱ καλύτεροι δίσκοι ἐλαφρῶν τραγουδιῶν ποὺ κυκλοφόρησαν τελευταῖα, εἶναι, κατὰ τὴ γνώμη μας, οἱ ἑξῆς:

1) «Ἀνοιξε, ἄνοιξε». Στίχοι Κινδύνη — Δελιανίδη, μουσικὴ Μίμη Πλέσσα. Τραγουδᾶ ἡ Ρένα Βλαχοπούλου.

2) «Προσευχή». Ζ. Μπλάνκο — Ζ. Κορίνθιου. Τραγουδᾶ ὁ Φώτης Πολυμέρης.

3) «Ὁ δρόμος εἶναι δύσκολος» (ἀπὸ τὴν ταινία «Κάτι νὰ καίη»). Στίχοι Κινδύνη — Δαλιανίδη —μουσικὴ Μίμη Πλέσσα. Τραγουδᾶ ἡ Ρενὰ Βλαχοπούλου.

4) «Πίσω σ' ἔχω συμπαθήσει» καὶ «Ρετσίνα». Ἐπιλογὲς τοῦ Νίκου Χατζηαποστόλου. Τραγουδᾶ ὁ Σώτος Παναγόπουλος μὲ τὴν ὀρχήστρα τοῦ Ἀνδρέα Χατζηαποστόλου.

5) «Μαρία». Τοῦ Ζάκ Ἰακωβίδη. Τραγουδᾶ ἡ Καίτη Μπελίντα.

ΤΟ ΛΑ·Ϊ·ΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

1) «Καλὸς θὰ μείνω στὴ ζωή». Τῶν Στ. Καζαντζίδη — Στ. Βαρτάνη. Τραγουδοῦν οἱ Καζαντζίδης—Μαρινέλλα.

2) «Αὐτὸς ποὺ χάνει μιὰν ἀγάπη». Στίχοι Ε. Σούκα — μουσικὴ Δ. Γκούτη. Τραγουδᾶ ὁ Πέτρος Ἀναγνωστάκης.

3) «Λασπωσμένοι δρόμοι». Στίχοι —μουσικὴ Γ. Μητσάκη. Τραγουδᾶ ὁ Π. Ἀναγνωστάκης.

4) «Δυὸ μάγκες μοῦ τὴ στήσανε» (ζεϊμπέκικο). Τοῦ Π. Τσαουσάκη. Τραγουδᾶ ὁ ἴδιος.

5) «Τὸ διαβατήριο» (ζεϊμπέκικο) Στίχοι Κ. Βίρβου — μουσικὴ Θ. Δερβενιώτη. Τραγουδᾶ ὁ Στέλιος Καζαντζίδης.

6) «Δὲν σὲ ξαναπικράνω». Στίχοι Κ. Ψυχογιοῦ — μουσικὴ Γ. Μαγιασάλη. Τραγουδᾶ ὁ Π. Ἀναγνωστάκης.

7) «Κουράγιο, καρδιά μου». Ἰοῦ Ε. Περπινιάδη. Τραγουδᾶ ὁ ἴδιος μὲ τὴν Ρέα Νόρμα.

8) «Ἡ ἐπιστροφὴ τῆς Μαντουμπάλας». Τοῦ Στ. Καζαντζίδη. Τραγουδᾶ ὁ Καζαντζίδης μὲ τὴν Μαρινέλλα.

9) «Τί βρίσκω καὶ δὲν φεύγω ἀπὸ σένα». Στίχοι — μουσικὴ Μπάμπη Μπακάλη. Τραγουδοῦν ὁ Σπ. καὶ ἡ Ζωὴ Ζαγοραίου.

ΤΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

1) «Τὸ μαντῆλι σου, κουκλί μου» (πογωνίσιο). Τοῦ Ἀλ. Κιτσάμη. Τραγουδᾶ ὁ ἴδιος.

2) «Περιστερὰ καὶ ὁμορφιὰ» καὶ «Στοῦ Παπᾶ τὰ παραθύρια» (ἠπειρώτικα). Τραγουδᾶ ἡ Στέλλα Λήτου.

3) «Κενννεντζὲ κοκκίμελον» (ἐπιτραπέζιο ποντιακό). Τοῦ Δ. Ψωμιάδη — Ν. Λαζαρίδη. Τραγουδᾶ ὁ Ν. Λαζαρίδης.

4) «Λιούλιος» (τσάμικο). Στίχοι — μουσικὴ Ε. Μωραΐτη. Τραγουδᾶ ὁ Μ. Τσακαλόπουλος.

5) «Κεῖνο τ' ἀστέρι τὸ λαμπρὸ» (τσάμικο). Τοῦ Α. Ἀραπάκη. Τραγουδᾶ ὁ Ι. Μπούτας.

Ο ΜΟΥΣΙΚΟΦΙΛΟΣ

ΤΟ ΦΛΑΜΕΓΚΟ

Ἕνας χορὸς ποὺ ἐκφράζει τὸ ἀσύλληπτο πάθος τοῦ ἱσπανικοῦ λαοῦ

ΑΜΕΤΡΗΤΟΙ χοροὶ ἔκαναν τὴν ἐμφάνισί τους στὴν ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος. Ἀκόμη καὶ οἱ πρόσφατοι, ποὺ διαδόθηκαν ἀστραπιαῖο χάρις στὸν κινηματογράφο καὶ τὴν τηλεόρασι, ὅπως τὸ ροκ, τὸ τουίστ, τὲ σέικ καὶ τόσοι ἄλλοι, δὲν ἄργησαν νὰ περάσουν στὴν παρακμή, γιὰ νὰ παραχωρήσουν τὶς πίστες στὶς νέες καὶ φυσικὰ ἐφήμερες δημιουργίες τῆς σύγχρονης τερψιχόρης. Μεταδοσιακὴ ἐξαίρεσι ἀποτελοῦν οἱ χοροὶ ποὺ εἶναι δεμένοι μὲ τὰ ἤθη καὶ τὶς παραδόσεις τῶν λαῶν. Οἱ ἐθνικοὶ χοροὶ διαιωνίζονται ἀπὸ γενεὰ σὲ γενεὰ καὶ τίποτα δὲν φαίνεται ὅτι μπορεῖ νὰ τοὺς ρίξη στὴ λήθη.

Ἀναμφισβήτητα, ὁ ἐθνικὸς χορὸς τῆς Ἱσπανίας εἶναι τὸ θρυλικὸ Φλαμένκο, ποὺ συναρπάζει ὄχι μόνο τοὺς Ἱσπανούς, ἀλλὰ καὶ κάθε λαὸ ποὺ ἀγαπάει τὴν ἀληθινὴ χορευτικὴ τέχνη. Οἱ βάσεις τῆς ἱσπανικῆς μουσικῆς δημιουργήθηκαν μὲ τὴν ἀραβικὴ κατοχὴ τῆς Ἱσπανίας. Ἔτσι μποροῦμε νὰ δικαιολογήσουμε τὴν ἀνατολίτικη ἠδυπάθεια ποὺ διακρίνει τὴ μουσικὴ ἔκφρασι τῶν Ἱσπανῶν. Ἐξ ἄλλου, τὸ ἐθνικὸ ὄργανο τῆς Ἱσπανίας, ἡ κιθάρα, ἀνῆκε πρωτα στοὺς Ἄραβες, πρὶν ἀγαπηθῆ παράφορα καὶ ἀπὸ τοὺς Ἱσπανούς. Στὸν ἀραβικὸ ρυθμικὸ χορό, πιστεύεται ὅτι ἔχει τὶς βάσεις του τὸ Φλαμένκο. Πολὺ γρήγορα ὅμως, βρῆκε τὴν ἀληθινή του ἔκφρασι στὴν ἰδιοσυγκρασία τῶν Ἱσπανῶν. Τοῦ χάρισαν κομψότητα, ἁρμονία στὴν κίνησι, πάθος, ταμπεραμέντο. Ὁ χορευτὴς μὲ τὴν ἀσύλληπτη εὐλυγισία του ἐκφράζει τὶς ρυθμικὲς κινήσεις του ταυσμάγου, ὅταν συναρπάζη τὸ πλῆθος ἀπὸ τὴν ἀρένα. . . Ὅλες σχεδὸν οἱ χορογραφίες εἶναι ἐμπνευσμένες ἀπὸ τὸ παιγνίδι τοῦ ταύρου μὲ τὸν θάνατο.

Ἐλάχιστοι εἶναι σήμερα στὴν Ἱσπανία οἱ «μαίτρ» αὐτοῦ τοῦ δυσκολώτατου χοροῦ. Ὁ χορευτὴς ἢ ἡ χορεύτρια τοῦ Φλαμένκο πρέπει νὰ σπουδάση πολλὰ χρόνια τὴν τέχνη του, μὲ τὴν προϋπόθεσι ὅτι διαθέτει ἀσύλληπτη γρηγοράδα στὶς κινήσεις (βασικὸς παράγων τοῦ Φλαμένκο) ἐξευρετικότητα, κομψότητα καὶ «ψυχὴ» ποὺ νὰ νιώθ, ὅλο τὸ μεγαλεῖο καὶ τὸ πάθος του...

Ὁ ἄλλοτε κανταδόρος τῆς Νάπολης, Τζιουζέπε Φαϊέλλα, καὶ σημερινὸς διάσημος τραγουδιστής, Πεππίνο ντι Κάπρι, φαίνεται ὅτι θὰ κρατήση γιὰ πολὺ καιρὸ ἀκόμη τὰ σκήπτρα ἑνὸς τῶν ἐμπορικοτέρων τραγουδιστῶν. Οἱ θαυμαστές του εἶναι πάντα πολλοὶ καὶ τοῦ ἐκδηλώνουν σὲ κάθε εὐκαιρία τὴν ἀγάπη τους. Στὴν εἰκόνα, ὁ συμπαθὴς Πεππίνο δέχεται ἄνθοδέσμη μιᾶς θαυμάστριάς του...

ΞΕΝΕΣ ΕΠΙΤΥΧΙΕΣ

L'HOMME EN NOIR

Ἡ ἐπιτυχία τῆς Συλβὶ Βαρτάν

Μπρουῖ ντὲ μπότ, λ' ὂμ ἑτ ἀ-
(ριδέ,
μπρουῖ ντὲ μπότ, ἶλ σὲ σὸν ρε-
(γκαρντὲ
σὰν ριὲν ντίρ ἒν ὂμ ἂν νουάρ
ἶλ σ' ἒ λεβέ, μπρουῖ ντὲ μπότ
ἐν ρεγκὰρ ντὲ ντεφί. Τὲτ ὂτ
ἶλ ἀ πρὶ σὸν φυζὶ σὰν ριὲν ντίρ
σὲτ ὂμ ἀν νουὰρ ἶλ λ' ἀ σουϊδὶ
(ντὰν λὰ ρυ
ἶλ σὸν παρτι.
Τοῦ λὲ ραγκὰρ σὸν σὺρ Ἐ
ἶλ βὸν σὲ μπάτρ, ὠ, μὸν ντιὲ
Λ' ἐν οὖ λ' ὣτρ ὐ λαισσερά σὰ βὶ
ριὲν νὲ πὲ λέ'ζ ἀρρετέ.

ΟΙ ΔΙΣΚΟΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΛΑ ΦΟΡΤΣΑ ΝΤΙ ΛΑΣΙΑΡΤΙ: Ἡ λιλλιπούτεια διεθνὴς βεντέττα τοῦ τραγουδιοῦ, Ρίτα Παὸόνε συνεχίζει τὴν γεμάτη ἐπιτυχίες καρριέρα της, μὲ μιὰ νέα σειρὰ δίσκων της, ποὺ κυκλοφόρησαν ταυτόχρονα σὲ ὅλο τὸν κόσμο. "Ενα ἀπὸ τὰ τραγούδια τῆς πρόσφατης παραγωγῆς της, τὸ ζωηρὸ καὶ κεφάτο «Λά φόρτσα ντὶ λασιάρτι» ('Η δύναμι νὰ σ' ἀφήσω), ξεχωρίζει.

ΝΟΝ ΡΙΜΠΙΑΝΤΖΕΡΑ·Ϊ': «Δὲν θὰ μετανοιώσης», εἶναι ὁ τίτλος ἑνὸς ρυθμικοῦ τραγουδιοῦ, μὲ τὸν Πεππίνο καὶ τοὺς Ρόκερς. Στὴν ἄλλη ὄψι του, τὸ μελωδικὸ μπλοὺς «Λὰ λούνγκα στράντσο», ἀποφαίνονται οἱ φίλοι τοῦ ἰταλικοῦ τραγουδιοῦ.

ΝΤΡΗΜ ΟΝ ΛΙΤΑ ΝΤΡΗΜΕΡ: Εἶναι πολὺς καιρὸς ποὺ δὲν ἀκούσαμε μιὰ θαυμάσια φωνὴ τοῦ Πέρρυ Κόμο. Μιὰ φωνὴ ἀρρενωπή, μὲ πλοὺσιο καὶ σπάνιο μέταλλο, ποὺ ἀγαπήθηκε ἀπὸ ἑκατομμύρια ἀνθρώπους σ' ὅλο τὸν κόσμο. Τὸ τραγούδι καὶ ἡ φωνή του, μὲ τὴν προϋπόθεσι ὅτι διαθέτει ἀσύλληπτη γρηγοράδα στὶς κινήσεις (βασικὸς παράγων τοῦ Φλαμένκο) ἐξευρετικότητα, κομψότητα καὶ «ψυχὴ» ποὺ νὰ νιώθ, ὅλο τὸ μεγαλεῖο καὶ τὸ πάθος του...

ΑΛΛΟΡΑ ΣΙ: Οἱ ἄνθρωποι τῆς μπαγκέτας μποροῦν ν' ἀποφανθοῦν γιὰ τὶς δυσκολίες ποὺ παρουσιάζει ἕνας ἁρμονικὸς συνδυασμὸς τοῦ ρυθμοῦ μὲ τὴν μελωδία. Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο ἐγκειται καὶ ἡ ἐπιτυχία τοῦ Τζίμμυ φοντάνα στὸ τραγούδι ποὺ ἔγραψε καὶ τραγούδησε συνοδεία τῆς ὀρχήστρας ὁ Ἔννιο Μορρικόνε, «Ἀλλόρα σὶ» (Λοιπὸν ναί). Στὴν ἄλλη ὄψι του, «Ἶλ μάντο», μὲ τὸν ἴδιο.

ΝΤΑ ΜΟΛΤΟ ΛΟΝΤΑΝΟ: "Ενα τραγούδι ποὺ ἄργησε πολὺ νὰ γίνη γνωστὸ καὶ ν' ἀγαπηθῆ ἀπὸ τὸ πλατὺ κοινό. Μᾶς τὸ χαρίζει μιὰ φίρμα τοῦ ἰταλικοῦ δίσκου, ὁ γνωστότατος πλέον Ἐντοάρντο Βιανέλλο. Εἶναι ἡ μελωδία «Ντὰ μόλτο λοντάνο» (Ἀπὸ πολὺ μακρυά)' ποὺ ἀκούγεται πολὺ συχνὰ στὸ ραδιόφωνο καὶ ἀρέσει ἰδιαίτερα.

ΕΤ' ΙΛ ΕΝ ΕΝΕΜΙ: Τὸ γαλλικὸ τραγούδι πάντα γοητεύει τὸ ἑλληνικὸ κοινό. Ἰδίως ὅταν μᾶς προσφέρεται ἀπὸ φίρμες, ποὺ συνέδεσαν τὸ ὄνομά τους μὲ τὴν μουσικὴ παράδοσι τοῦ τόπου τους. Ὁ μαίτρ τοῦ γαλλικοῦ τραγουδιοῦ — ποιός ἄλλος ἀπ' τὸν Μασσίας; — ἔγραψε μιὰ γλυκειὰ μελωδία τὸ «Ἐτ' ἰλ ἐν ἐνεμί;» (Εἶναι ἐχθρός;), ποὺ ἀποδίδει ὁ ἴδιος.

ΣΕΝΦΟΡ ΠΗΤΕΡ ΓΚΑΝ: Γοητεία, μυστήριο, ἀτμόσφαιρα ἀστυνομικοῦ θρίλερ, ἀλλὰ καὶ μελωδικὴ φαντασία, μᾶς χαρίζει ἕνα μουσικὸ θέμα, ποὺ ἔγραψε ὁ συνθέτης Χένρυ Μαντσίνι γιὰ μιὰ τηλεοπτικὴ ἐκπομπή. Εἶναι τὸ «Σενιὸρ Πήτερ Γκάνν». Στὴν ἄλλη ὄψι, χορευτικὸς ρυθμὸς μὲ τὴν ἴδια ὀρχήστρα.

ΠΡΗΤΤΥ ΛΙΤΑ ΓΚΕΡΛ: Μπλούζ χαμηλοῦ τόνου, ἀλλὰ καί... γιὰ χαμηλὸ φωτισμό, εἶναι τὸ «Χαριτωμένο μικρὸ κοριτσι» (Πρίττυ λίττλ γκέρλ) μὲ τοὺς Λος Μάγιος. Καὶ στὴν ἄλλη ὄψι, μελωδία μὲ τίτλο «Λὰ πλάγια». "Ενας χορὸς ποὺ προσφέρεται ἰδιαίτερα στοὺς θερινοὺς μῆνες...

ΣΑΛΟΝΙ

Ἐνδάλματα τῆς νεολαίας

Ο ΝΤΙΝΤΙ καὶ οἱ ΜΠΟ·Υ·Σ

(Γερμανοὶ Μπήτλς)

Οἱ περυσινοὶ φιλοξενούμενοι τῆς ἑλληνικῆς νεολαίας, ποὺ μετεφύτευσαν στὸν τόπο μας τὸν ἦχο τοῦ Λίβερπουλ.

ΠΕΡΥΣΙ τὸ καλοκαίρι, οἱ Ἀθηναῖοι «τηνέητζερ» καὶ τῶν δ.ο φύλων, ποὺ ἀρέσκονται στὶς ἐξαλτότητες τῆς «πρωτοποριακῆς» μουσικῆς, ἀπήλαυσαν ἀπὸ κοντά, στὸ Παναθηναϊκὸ Στάδιο, τὸ ρεσιτὰλ τοῦ γερμανικοῦ συγκροτήματος «Ντιντι καὶ Ἀ. Μπὲ Σὲ Μπόυς» ἢ ὅπως εἶναι περισσότερο γνωστοί, τῶν «Γερμανῶν Μπήτλς».

Τὸ ρυθμικὸ αὐτὸ συγκρότημα συμπληρώνει ἑφέτος δύο χρόνια ζωῆς, ὁλλὰ καὶ ἐπιτυχιῶν. Οἱ πέντε νεαροὶ ποὺ τὸ ἀποτελοῦν, βλέποντας τὴν ἐκπληκτικὴ ἐπιτυχία τῶν ἄλλων μουσικῶν γκρούπ, παίρνουν τὴν ἀπόφασι νὰ γίνουν κι' αὐτοὶ διάσημοι καὶ πάμπλουτοι. Ἡ μόδα τοῦ «συγκροτήματος», ποὺ βρισκόταν στὶς δόξες της χάρις στοὺς αὐθεντικοὺς Μπήτλς, τοὺς βοηθᾶ νὰ γίνουν πολὺ γρήγορα γνωστοί, ἀνάμεσα στοὺς κύκλους τῆς γερμανικῆς νεολαίας. Ἡ τηλεόρασι, τὸ ραδιόφωνο, τὰ νάϊτ κλάμπς ἀνοίγουν διάπλατα τὶς πόρτες τους στὸ νέο ἐθνικὸ τους προϊόν. . . Οἱ πρῶτοι δίσκοι τους γίνονται ἀναρπαστοι. Εἶναι τὰ τραγούδια τῶν "Αγγλων Μπήτλς στὴ γερμανικὴ γλῶσσα. Τὸ ἴδιο ἔξαλλα, τὸ ἴδιο ἰκανὰ νὰ παρασύρουν τοὺς νεαροὺς Γερμανοὺς σὲ ὁμαδικὴ ὑστερία.

Τώρα εἶχε καὶ ἡ Γερμανία τοὺς δικούς της Μπήτλς. Τοὺς λανσάρει σὲ ὅλη τὴν Εὐρώπη, μὲ τὴ φιλοδοξία νὰ πάρη αὐτὴ τὰ σκῆπτρα, ποὺ κατεῖχε τὸ Λίβερπουλ. Ὁ Ντίντι καὶ ἡ παρέα του ἐπιχειροῦν μιὰ μεγάλη περιοδεία στὴν Εὐρώπη καὶ τὴ Μέση Ἀνατολή. Στὸ πρόγραμμά τους, περιλαμβάνονται καὶ ἡ Ἑλλάδα. Μένο ποὺ ἡ παρουσία τους δὲν χαιρετισθῆκε ἐδῶ μὲ τὸν ἀνάλογο ἐνθουσιασμό. Ἴσως ἐπειδὴ ἐδῶσαν τὴν ἐντύπωσι τοῦ ὑποκατάστατου, τῆς ἀντιγραφῆς τῶν ἄλλων αὐθεντικῶν συναδέλφων τους, τῶν Σκαθαριῶν, ποὺ ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ βρίσκονταν στὸ ζενὶθ τῆς δημοτικότητός τους. Ἔτσι διεφευσθησαν ὅσοι ὑπεστήριξαν ὅτι καὶ ἡ ἑλληνικὴ νεολαία ἔχει ὑποστῆ σ' αὐτὸ τὸν τομέα τὴν ἐπίδρασι τῶν ὅλλων χωρῶν.

Ἀλλὰ ἂς γνωρίσουμε ἕνα-ἕνα τὰ μέλη τοῦ ρυθμικοῦ κουϊντέττου. Ντίντι Ζίλλ: Ἀρχηγὸς τοῦ συγκροτήματος. Τραγουδάει καὶ παίζει κιθάρα. Χόμπυ του, τὸ αὐτοκίνητο καὶ τὸ ποδόσφαιρο. Πρώην ποδοσφαιριστής. Μπέρντ Νάακ: Πρώην σερβιτόρος σὲ ρεστωράν. Τὸν ἐνθουσιάζει τὸ βολὰν καὶ οἱ δίσκοι, ὁλλὰ ὄχι τοῦ ἐστιατορίου. . . Γκιούντερ Κρέϊτζερ: Βαρύτονος καὶ πρώην ντεκοράτερ. Σχεδιάζει τὶς μακέττες τῶν δίσκων τοῦ Μάϊκλ Ντιέσκς: Παίζει θαυμάσια σόλο καὶ κιθάρα καὶ κάνει τὶς ἐνορχηστρώσεις τῶν τραγουδιῶν τους. Ζιοῦργκεν Νιούμαν: Δεξιοτέχνης πιανίστας μὲ λαμπρὸ μέλλον.

Τὸ γερμανικὸ κουϊντέττο ἔπαιξε πολλὲς φορὲς μὲ τὴν φημισμένη ὀρχήστρα τοῦ πρωτοπόρου τοῦ ροκ, Μπίλλυ Χάλλεϋ καὶ συνώδευσε τοὺς Νέγρους τραγουδιστές. Φάτς Ντόμινο καὶ Λίττλ Ρίτσαρντ. Δίσκοι τους ποὺ τοὺς ἔκαναν διάσημους, τὸ «Χελόου Σουζάν», «Ντὰς ἴστ μουζίκ», «Νίχτ ἄιν μάρκ».

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΞΕΝΗ ΕΛΑΦΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ

★ Τὸ πρῶτο Φεστιβὰλ Τραγουδιοῦ στὸ Μπράϊτον τῆς Ἀγγλίας, ἦταν ἕνα «φιάσκο»—ὑποστηρίζουν οἱ μουσικοὶ κύκλοι τοῦ Λονδίνου. "Αν τὰ 16 τραγούδια ποὺ ἀκούστηκαν κατὰ τὸ τριήμερο τοῦ Φεστιβὰλ, ἦσαν τὰ καλύτερα, τότε θὰ πρέπει νὰ σταματήσουμε τὴν δική μας παραγωγὴ καὶ νὰ εἰσάγουμε τὰ τραγούδια τῶν ξένων», ἐγραψαν ὡρισμένες μουσικὲς ἐφημερίδες. Ἡ ὀργάνωσι, ἐξ ἄλλου, καὶ ἡ ἐπιλογὴ τῶν τραγουδιῶν ἐγίνε μὲ προχειρότητα, τοῦ θύμιζε, κάθε ἄλλο παρὰ μιὰ ἐπίσημη καλλιτεχνικὴ ἐκδήλωσι.

★ Κατάμεστο ἦταν τὸ παραλιακὸ κέντρο, ὅπου ἐπραγματοποίησε τρεῖς ἐπιτυχεῖς ἐμφανίσεις τὸ διάσημος ἀπὸ τοὺς δίσκους του, Ἰταλὸς τραγουδιστὴς καὶ συνθέτης, Σέρτζι Ἐντρίγκο. Ἔτσι, οἱ Ἀθηναῖοι καὶ Θεσσαλονικεῖς θαυμαστές του εἶχαν τὴν εὐκαιρία νὰ τὸν χαροῦν κι' ἀπὸ κοντά. Τὸν Ἐντρίγκο συνώδευε στὸ πιάνο ὁ προσωπικός του πιανίστας Μ«καρρόττι καὶ στὴν περιοδεία του ἡ ὡραιότερη γυναίκα του "Αννα Μαρία...

★ Δεκάξη τραγούδια—τὸ ἕνα καλύτερο ἀπὸ τὸ ἄλλο—ὑποστηρίζουν ὅσοι παρακολούθησαν τὸ «γύρισμα», θὰ ἀκουσθοῦν στὴν ταινία «Κρεῦζυ γκέρλ» (Τρελλὸ κορίτσι), ὁπου πρωταγωνιστοῦν τὰ γνωστὰ ἀστέρια τοῦ τραγουδιοῦ Κόννι Φράνσις καὶ Πὼλ Ἄνκα.

★ Στὴν γέα ταινία τῶν Μπήτλς, ποὺ τὸ γύρισμά της θὰ ἀρχίση τὸν Αὔγουστο, βασικοὶ ρόλοι θὰ ἐρμηνεύσουν καὶ τὰ «κορίτσια» τους, Ἐλέανορ Μπρὸν καὶ Τζάιν "Ασερ...

★ Μετὰ τὴν ἀποστράτευσί του, ὁ τραγουδιστὴς Τόνυ Ρένις δοκιμάζει τὴν τύχη του στὸν κινηματογράφο. Παίζει στὴν ταινία «Ἀϊ'μ λούκιν φὸρ γουέρκ» (Ψάχνω γιὰ δουλειά).

★ Κανεὶς δὲν φανταζόταν ὅτι ἡ νεολαία τοῦ Τόκιο, ἔτρεφε τόση ἀγάπη καὶ θαυμασμὸ στὴν Γαλλίδα τραγουδίστρια τῶν γιὲ — γιέ, Συλβὶ Βαρτάν. Τὸ μεγάλο μισοῦζικ — ἠλλά, Σάνκεϋ Χώλλ τῆς ἰαπωνικῆς πρωτευούσης, ἐσείσθη ἀπὸ τὸν παν-ζουρλισμὸ ποὺ προεκάλεσε στὸ πυκνὸ ἀκροατήριο, ἡ ἐμφάνισι τῆς Συλβὶ. Κρατώντας ἕνα ἀσημένιο μικρόφωνο, χόρεψε καὶ τραγούδισε μπροστὰ στὸ πιὸ ξέφρενο ἀπὸ ἐνθουσιασμὸ ἀκροατήριο τῆς καρριέρας της.

★ Τὸ ντεμπούτο τοῦ Φράνκ Σινάτρα τοῦ νεώτερου στὸν κόσμο τοῦ Δίσκου, γιορτάστηκε μὲ πολλὴ λαμπρότητα, σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία τοῦ μεγάλου πατέρα του. Ὁ Τζούνιορ ἔγινε πλατύτερα γνωστὸς ἀπὸ τὴν ἀπαγωγή του, πρὶν δύο χρόνια. Ἀπὸ τότε περιώδευσε ὅλο τὸν κόσμο μὲ τὴν ὀρχήστρα τοῦ Τζίμυ Ντόρσεϋ. Τὸν περασμένο μήνα ὑπέγραψε συμβόλαιο μὲ τὴν ἑταιρία δίσκων «Ρίπρίζ», ποὺ διευθύνει ὁ πατέρας του. Ὁ νεαρὸς Σινάτρα ἐκυκλοφόρησε ἤδη τὸν πρῶτο δίσκο του. "Ενα ἀπὸ τὰ δυὸ τραγούδια, τὸ «Τοῦ κλόουζ φὸρ κόμφορτ», ὑπῆρξε ἐπιτυχία τοῦ Σάμμυ Ντέηβις.

★ Τὸν Αὔγουστο παντρεύεται ἡ πολλὰ δοξασμένη ἀμερικανικὴ τραγουδίστρια Κὴλυ Σμίθ, τὸν μάνατζέρ της. Τ. Τζίμμυ Μπάουεν. Κουμπάρος ὁ Ντὴν Μάρτιν.

★ Ἡ πιὸ πολυμελὴς καλλιτεχνικὴ οἰκογένεια εἶναι ἀσφαλῶς τοῦ Βιττόριο Μέτζ, στὴ Ρώμη. Τὴν ἀποτελοῦν, ὁ Βιττόριο, συνθέτης ἐλαφρᾶς μουσικῆς, καὶ τὰ παιδιὰ του Κριστιάνο, Μασσιμιλιάνο, Καλεστίνα, Ντελφίνα, Ἀλέξανδρο καὶ Φιορέτα. "Ολοι τους ἔχουν δημιουργήσει μιὰ καλὴ καρριέρα στὸ τραγούδι καὶ στὴν ὀθόνη. Ὁ Κριστιάνο, 26 χρόνων, ἐκυκλοφόρησε τελευταία μὲ ἐπιτυχία, τὸν δίσκο του «Κουέλλο κὲ σόγο».

★ Ἡ Σουηδέζα "Ανν Μάργκρετ, ἀστέρι τοῦ τραγουδιοῦ καὶ τῆς ὀθόνης, θὰ συμπρωταγωνιστήση μὲ τὸν Ζὰν Πὼλ Μπελμοντὸ στὴ γαλλικὴ ταινία «Κάτ Γκόλντ». Κατὰ πληροφορίες, ἡ "Αν θὰ ἀποδώση ἕνα γαλλικὸ τραγούδι.

★ Ὁ Πάτ Μπουν καὶ ἡ γυναίκα του Σύρλεϋ, ἀπεφασισαν νὰ ἀλλάξουν τόπο διαμονῆς. Θὰ ἐγκαταλείψουν ὁριστικὰ τὸ θαυμάσιο σπίτι τους στὸ Χόλλυγουντ καὶ θὰ ἐγκατασταθοῦν στὸ Νάσβιλ. Καὶ ξέρετε γιατί: Ἐπειδὴ οἱ τέσσερις κόρες τους παραμελοῦν τὰ μαθήματά τους καὶ ἀσχολοῦνται μὲ τοὺς στὰρ καὶ τὰ πανάκριβα ἀμάξια τους... «Τέσσερις κόρες καὶ Χόλλυγουντ εἶναι δίπλος πονοκέφαλος γιὰ μᾶς», ἐδήλωσε ὁ νεαρώτατος μπαμπᾶς.

★ Ὁ γνωστὸς Ἀμερικανὸς τραγουδιστὴς Ἔντυ Φίσερ, πρὶν σύξυγος τῆς Λὶς Ταίηλορ, βγαίνει κάθε βράδυ μὲ τὴ νεαρὴ ἠθοποιὸ τοῦ κινηματογράφου, Κὰρολ Λύνλευ. «Εἰσύλλιο». ὑποστηρίζουν οἱ σκανδαλοθῆρες...

Ν. ΚΥΤ.

TOP 15

Τὰ 15 ξένα δημοφιλέστερα τραγούδια

1 SOPHIA (Σοφία, Ντὴν Μάρτιν.
2 DANS TES BRAS (Ντὰν τὲ μπρά). «Μὲς στὴν ἀγκαλιά σου». Συλβὶ Βαρτάν.
3 ON JOUE AVEC SON COEUR ("Ον ζοὺ ἀβὲκ σὸν κέρ). «Παίζουν μὲ τὴν καρδιά τους». Νοὲλ Ντεσαίτ.
4 DA MOLTO LONTANO (Ντὰ μόλτο λοντάνο). «Ἀπὸ πολὺ μακριά». Ἐντοάρντο Βιανέλλο.
5 GREEK HOLIDAYS (Γκρὶκ χολιντάϊνς). «Ἑλληνικὲς διακοπές». Φόσμυζ.
6 JE VOUDRAIS ETRE UN GARCON (Ζὲ βουντρὲ ἔτρ' ἒν γκαρσόν). «Ἤθελα νὰ ἤμουν ἀγόρι». Συλβὶ Βαρτάν.
7 TICKET TO RIDE (Τίκετ τοῦ ράϊντ). Μπήτλς.
8 MY HEART CRIES FOR YOU (Μάϊ χὰρτ κράϊς φὸρ γιού). «Ἡ καρδιά μου κλαίει γιὰ σένα». Ντὴν Μάρτιν.
9 LOVE POTION No 9 (Λὰβ πόσιον Νο 9). Σέρτσερς.
10 SAD TOMORROWS (Σὰντ τουμόρρουζ). «Θλιμμένο αὔριο» Τρίνι Λοπές.
11 IN GINOCCHIO DA TE ("Ιν τζινόκιο ντὰ τέ). «Γονατιστὸς μπροστά σου». Τζάννι Μοράντι.
12 A CASA D' IRENE ('Α κάζα ντ' Ἰρένε). Νίκο Φιντένκο.
13 DO THE CLAM (Ντοῦ δὲ κλάμ). «Χόρεψε Κλάμ». Πρίσλεϋ
14 SE PIANGI SE RIDI (Σὲ πιάντζι σὲ ρίντι). «Ἂν κλαῖς, ἂν γελᾶς». Μπόμπυ Σόλο.
15 YES, I WILL (Γιὲς ἄϊ γουΐλ). Χόλλις.

"Ενας δίσκος τοῦ κ. ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ἡ ἑταιρία «ΑΤΕΝΕ» ἐκυκλοφόρησε ἕνα πολὺ ἐνδιαφέροντα δίσκο μακρᾶς διαρκείας τοῦ κ. ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ. Περιέχει τὶς πιὸ μεγάλες ἐπιτυχίες τοῦ δημοφιλοῦς συνθέτη, παιγμένες ἀπὸ τὸν ἴδιον σὲ δύο πιάνα. Εἶναι ἕνα καλλιτεχνικὸ ἐπίτευγμα, ἐκπληκτικό, ποὺ ἐμφανίζει γιὰ πρώτη φορὰ ἕνα συνθέτη καὶ ἐκτελεστὴ νὰ παίζη ὁ ἴδιος τὶς συνθέσεις του σὲ δύο πιάνα. Αὐτὸ ἐπετεύχθη μὲ διπλὴ φανολῆψι, πολὺ ὡρη καὶ ἐξαιρετικὰ κοπιαστική, ποὺ ἔδωσε ὅμως ἕνα ὡριστο καλλιτεχνικὸ ἀ

Ἡ σελίδα τοῦ παιδιοῦ

ΤΟ «ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΠΕΡΣΕΦΟΝΗΣ

Η ΔΗΜΗΤΡΑ, ἡ θυγατέρα τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ρέας, εἶχε μιὰ κόρη μονάκριβη, ποὺ τὴν ἔλεγαν Περσεφόνη.

Ἡ Δήμητρα ἐλάτρευε τὴν κόρη της. Καὶ ὅταν ἡ Περσεφόνη ἔτρεχε μὲ τὶς φίλες της στὰ δάση, ἡ μητέρα της ἀνησυχοῦσε πολύ. Φοβόταν μὴν τῆς τύχη κανένα κακό. Γι' αὐτό, ἡ μόνη της φροντίδα ἦταν νὰ μὴ τὴν ἀφήνη νὰ φεύγη ἀπὸ κοντά της.

Μιὰ μέρα, ὅμως, ἡ Περσεφόνη, βλέποντας πὼς ἡ μητέρα της κοιμόταν ἀκόμα, ἔφυγε κρυφὰ κι' ἔτρεξε στὰ λειβάδια νὰ βρῆ τὶς φίλες της, ποὺ τὴν περίμεναν γιὰ νὰ μαζέψουν λουλούδια.

Ἡ Περσεφόνη ἄρχισε νὰ μαζεύη τριαντάφυλλα, γιούλια καὶ ὑακινθους. Μὰ ἤθελε νὰ μαζέψη ὡραιότερα καὶ περισσότερα ἀπ' ὅσα εἶχαν κόψει οἱ φίλες της. Ἔτσι, σὰν εἶδε λίγο πιὸ πέρα ἕνα πανέμορφο νάρκισσο, πέταξε ἀπ' τὴ χαρά της. Κι' ἐπειδὴ φοβήθηκε μήπως τὴν προλάβουν οἱ ἄλλες, ἔτρεξε πρὸς τὰ ἐκεῖ γιὰ νὰ τὸν κόψη.

Ἀλλά, τὴ στιγμὴ ποὺ ἄπλωνε τὸ χέρι της, ἄνοιξε ἡ γῆ κι' ἕνα λαμπρὸ ἁμάξι μὲ τέσσερα ἄλογα πρόβαλε μπροστά της.

Ἡ Περσεφόνη τρόμαξε κι' ἔτρεξε νὰ φύγη ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο. Μὰ ἕνας νέος ποὺ βρισκόταν πάνω στὸ ἁμάξι, κατέβηκε γρήγορα, τὴν ἅρπαξε στὴν ἀγκαλιά του καὶ χάθηκε μαζί της στὰ βάθη τῆς γῆς. Ὁ μόνος ποὺ εἶδε τὴ σκηνὴ τῆς ἁρπαγῆς, ἦταν ὁ Ἥλιος, καὶ ἡ Ἑκάτη ἄκουσε τὰ ξεφωνητά της.

Οἱ φίλες τῆς Περσεφόνης, ποὺ τὴν εἶχαν χάσει ἀπὸ ὥρα, ἐνόμισαν ὅτι θάχε γυρίσει στὸ σπίτι της, γιατὶ ἤξεραν τὶς συμβουλὲς ποὺ τῆς ἔδινε ἡ μητέρα της.

Ἀπ' τ' ἄλλο μέρος, ἡ Δήμητρα, καθισμένη στὸ κατῶφλι της, περίμενε μὲ ἀγωνία ὅλη τὴν ἡμέρα, τὴν κόρη της. Κι' ὅταν πῆρε νὰ βραδιάζη κι' ἡ Περσεφόνη δὲν φαινόταν πουθενά, ἡ μητέρα της πῆγε νὰ τρελλαθῆ. Σὰν πέρασε κάμποση ὥρα, ἡ Δήμητρα εἶδε ἀπὸ μακρυὰ τὶς φίλες της νὰ γυρίζουν χαρούμενες, στεφανωμένες μὲ λουλούδια καὶ τραγουδῶντας. Ἡ Περσεφόνη ὅμως δὲν ἦταν μαζί τους.

Ἡ Δήμητρα ἔτρεξε τότε κοντά τους καὶ τὶς ρώτησε γιὰ τὴν κόρη της. Καμμιὰ ὅμως ἀπ' αὐτὲς δὲν τὴν εἶχε δῆ. Τῆς εἶπαν πὼς τὸ πρωὶ ἦταν μαζί τους, ἀλλὰ ὕστερα τὴν ἔχασαν ἀπὸ μπροστά τους καὶ νόμισαν πὼς θὰ εἶχε γυρίσει στὸ σπίτι.

Η Δήμητρα, τρελλὴ τώρα ἀπὸ τὴ θλῖψι, ἔριξε στοὺς ὤμους της τὸ μαῦρο μανδύα της, πῆρε μιὰ δάδα ἀναμμένη καὶ βγῆκε ἔξω γιὰ ν' ἀναζητήση τὴ θυγατέρα της.

Πέρασε κάμπους καὶ βουνά, ποτάμια καὶ θάλασσες, ρωτῶντας γιὰ τὴν κόρη της καὶ σκούζοντας γιὰ τὸ χαμό της. Μὰ ὅσους ρωτοῦσε στὸ δρόμο της, κανένας δὲν ἤξερε γι' αὐτή...

Ὕστερα πιὰ ἀπὸ δέκα μέρες, ἔτυχε ν' ἀντιμώση τὴν Ἑκάτη, ποὺ ἦταν παλιά της γνωρίμη.

—Τὸ παιδί μου! τῆς φώναξε μόλις τὴν εἶδε. Ποῦ εἶναι τὸ παιδί μου;

—Ἄκουσα τὴ φωνή της, τῆς ἀποκρίθηκε ἡ Ἑκάτη, καὶ μοῦ φάνηκε πὼς κάποιος τὴν ἅρπαξε. Δὲν τὸν εἶδα ὅμως αὐτόν...

Τότε ἡ Δήμητρα παρουσιάστηκε στὸν Ἥλιο. Καὶ πέφτοντας στὰ πόδια του, τοῦ φώναξε:

—Τὸ παιδί μου! Ποῦ εἶναι τὸ παιδί μου;...

Ὁ Ἥλιος συγκινήθηκε ἀπὸ τὸν πόνο τῆς μάνας καὶ τῆς εἶπε:

Τὴν ἅρπαξε στὴν ἀγκαλιά του καὶ χάθηκε μαζί της στὰ βάθη τῆς γῆς...

—Δήμητρα, τὴν εἶδα ἐγὼ τὴν κόρη σου κι' ἐκεῖνον ποὺ τὴν πῆρε μαζί του. Μά, πάψε νὰ κλαῖς, γιατὶ ἦταν θεῖο θέλημα. Ὁ Ζεὺς ἐπρόσταξε τὸν Πλούτωνα νἀρθῆ στὴ γῆ καὶ νὰ τὴν ἁρπάξη. Ἡ Περσεφόνη βρίσκεται τώρα στὸ σκοτεινὸ βασίλειο τοῦ Ἅδη, ὅπου ζῆ σὰν βασίλισσα...

— Βάλε ἀμέσως τὴν πανοπλία στὴ θέσι της καὶ φέρε μου τοὺς βαθμούς σου!...

Ἡ Δήμητρα, σὰν ἄκουσε τὰ λόγια αὐτά, κατέβηκε γρήγορα ἀπὸ τὸν Ὄλυμπο, ἀφοῦ φόρεσε ροῦχα γριᾶς. Καὶ μὲ δάδες ἀναμμένες, γυρνοῦσε μέρα - νύχτα, κλαίγοντας καὶ ζητῶντας παντοῦ τὴν Περσεφόνη.

Καὶ πρῶτα - πρῶτα τράβηξε γιὰ τὴν Ἐλευσίνα. Ἐκεῖ ἔφτασε τὴν ὥρα ποὺ ἔπεφτε ὁ Ἥλιος στὴ δύσι του. Κάθησε σὲ μιὰ πηγὴ νὰ ξεκουραστῆ. Σὲ λίγο εἶδε νἄρχωνται ἀπὸ πέρα οἱ θυγατέρες τοῦ βασιλιᾶ Καλεοῦ γιὰ νὰ γεμίσουν τὰ σταμνιά τους.

Οἱ κοπέλλες περιποιήθηκαν τὴν πονεμένη γυναίκα κι' ἐκείνη ἀπὸ εὐχαριστησί της τὶς ἔμαθε πῶς νὰ σπέρνουν, πῶς νὰ θερίζουν καὶ πῶς νὰ ζυμώνουν, πράγματα ποὺ δὲν τὰ ἐγνώριζαν ὡς τότε στὴν Ἐλευσίνα.

Η Δήμητρα ἔμεινε μαζί τους ἕνα χρόνο. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ἔκλαιγε, μὰ δὲν φανέρωνε σὲ κανένα τὴν αἰτία τῆς λύπης καὶ τοῦ πόνου της.

Ἀπ' ἐκεῖ ἔφυγε καὶ τράβηξε στὴν Ἀρκαδία κι' ὕστερα στὸ Ἄργος, ὅπου Βασίλευε τότε ὁ Πελασγός. Ἀλλ' οὔτε ἐκεῖ ἔμεινε γιὰ πολὺν καιρό, ἀφοῦ μάλιστα δὲν εὕρισκε τὴ θυγατέρα της καὶ τράβηξε γιὰ τὴ Σικελία. Ἡ Περσεφόνη ὅμως δὲν βρισκόταν πουθενά. Κι' ἀπὸ τὸν μεγάλο της καημό, καταράστηκε τὴ γῆ τῆς Σικελίας νὰ μὴν καρποφορήση πιά. Ἀμέσως τότε οἱ καρποὶ ἔπεσαν ἀπὸ τὰ δέντρα, τὰ χωράφια ἔμειναν χωρὶς στάχυα καὶ τὰ λουλούδια μαράθηκαν. Ἡ γῆ ἔμοιαζε μὲ μιὰ νεκρὴ πολιτεία.

Οἱ Σικελιῶτες ἄρχισαν νὰ παραπονοῦνται καὶ ὁ Ζεύς, ὁ θεὸς τοῦ Ὀλύμπου ἀναγκάστηκε νὰ στείλη στὸν Ἅδη τὸν Ἑρμῆ, μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ διατάξη τὸν Πλούτωνα νὰ δώση πίσω τὴν Περσεφόνη στὴ μητέρα της.

Ὁ Πλούτων, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ παρακούση τὸν Δία, πρὶν στείλη τὴν Περσεφόνη στὴ γῆ, τῆς πρόσφερε ὡραίους καρποὺς, ποὺ φύτρωναν μέσα στὸν Ἅδη κι' εἶχαν γλυκειὰ γεύσι.

Ἡ Περσεφόνη, χωρὶς νὰ ὑποψιαστῆ τίποτε, ἔφαγε τοὺς καρποὺς. Κι' ἀνεβαίνοντας ἀπάνω σὲ ἕνα λαμπρὸ ἅρμα, ξαναγύρισε στὴ γῆ.

Ὅταν ἡ Δήμητρα ξαναεῖδε τὴ θυγατέρα της, πέταξε ἀπὸ τὴ χαρά της. Τὴν ἔσφιξε μὲ λαχτάρα στὴν ἀγκαλιά της καὶ τὴ φιλοῦσε, λέγοντάς της λόγια γλυκά. Μὰ τὰ λόγια τῆς μάνας διακόπτονταν κάθε τόσο ἀπὸ λυγμοὺς κι' ἀναφυλλητὰ καὶ τὰ δάκρυα κυλοῦσαν ποτάμι ἀπὸ τὰ μάτια της.

—Γιατί νὰ φᾶς ἀπὸ τοὺς καρποὺς τοῦ Ἅδη, κόρη μου; τῆς ἔλεγε. Δὲν ξέρεις ὅτι, μ' αὐτὸ ποὺ ἔκανες, δὲν μπορεῖς πιὰ ν' ἀποχωριστῆς γιὰ πάντα τὸν Πλούτωνα;

—Ἡσύχασε, μητέρα μου, τῆς ἀπάντησε ἡ Περσεφόνη. Ὁ Πλούτων, ποὺ εἶναι τόσο κατσουφιασμένος μπρὸς στοὺς ἄλλους, ἐμένα μ' ἀγαπάει. Μὰ ἐπειδὴ εἶδε ὅτι δὲν μπορῶ νὰ ζήσω χωρὶς νὰ σὲ βλέπω, μοῦ ἔδωσε τὴν ἄδεια νὰ μένω μαζί σου ἓξη μῆνες καὶ τὸν ὑπόλοιπο καιρὸ νὰ κατεβαίνω στὸν Ἅδη καὶ νὰ τὸν περνῶ κοντά του...

Τὰ λόγια τῆς Περσεφόνης ἀνακούφισαν τὴ δυστυχισμένη μητέρα, ποὺ, θέλοντας καὶ μή, ἀναγκάστηκε νὰ ὑπακούση στὴν ἀπόφασι τῶν θεῶν.

Ὕστερ' ἀπ' αὐτό, τὰ δέντρα ἄρχισαν νὰ βγάζουν πάλι καρποὺς, τὰ χωράφια γέμισαν ἀπὸ στάχυα, τὰ λουλούδια σκόρπισαν παντοῦ τὴν μυρωδιά τους κι' ἡ φύσις ξαναπῆρε τὴν πρώτη χαρούμενη ὄψι της.

Ὅταν ὅμως ἔρχεται ὁ καιρός, ποὺ ἡ Περσεφόνη πρέπει ν' ἀφήση ἡ μητέρα της, ἡ Δήμητρα πηγαίνει σ' ἕναν ἀπόκρημνο βράχο, γιατὶ θυμᾶται τὰ πρῶτα εὐτυχισμένα χρόνια τῆς κόρης της. Τὰ δόκρυα αὐτὰ γίνονται βροχὴ καὶ ποτίζουνε τὴ διψασμένη γῆ.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Ο Ριρῆς ἀδυσώχος

—Ἀπὸ τὸ περιοδικὸ TIN—TIN

ΑΘΛΗΤΙΚΑ

ΞΕΚΙΝΗΣΕ Μ' ΕΝΑ ΚΑΝΩ ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑ

Η δραματική θαλασσινή περιπέτεια τοῦ πρωταθλητῆ κωπηλασίας Πέτρου Κλουδᾶ.

Στὸ πλαίσιο τοῦ γιορτασμοῦ τῆς Ναυτικῆς Ἑβδομάδας, ποὺ ἐκφράζει τὴν ἀγάπη, τὸν θαυμασμὸ καὶ τὴν ἀφοσίωσι τῶν Ἑλλήνων στὴν ἀθάνατη ἑλληνικὴ θάλασσα, πηγὴ καὶ κοιτίδα τῆς ἐθνικῆς ἱστορίας καὶ τοῦ φυλετικοῦ μας πολιτισμοῦ, ὁ ἀστυφύλακας τῆς Ἀμέσου δόδεσας Πειραιώς, γνωστὸς πρωταθλητὴς τῆς κωπηλασίας, Πέτρος Κλουδᾶς, 23 ἐτῶν, ξεκίνησε τὴν περασμένη ἑβδομάδα γιὰ μιὰ θαλασσινὴ περιπέτεια, μὲ τολμηρὴ ἔμπνευσι καὶ μαχητικὴ πρωτοβουλία.

Μ' ἂς ἀφηγηθοῦμε σύντομα τὴν θαλασσινὴ ἀθλητικὴ ἢ κωπηλατικὴ ἱστορία τοῦ Πέτρου Κλουδᾶ, ποὺ ἐμήλιζεται γιὰ τὴν φονατικὴ του λατρεία στὴ θάλασσα καὶ στὰ ναυτικὰ γενικὰ σπόρ, κωπηλασία, ἱστιοδρομία, κανώ.

Ἀπὸ δεκαοχτὼ χρονῶν, ὁ Κλουδᾶς, ποὺ ἀρχισε νὰ προπονῆται καὶ νὰ ἐπιτυγχάνη σημαντικὲς νίκες στὴν κωπηλασία, ὠνειρευότανε νὰ κάνη ἕνα μοναδικὸ τολμηρὸ θαλασσινὸ κατόρθωμα, σὰν αὐτὰ τοῦ θαλασσοπόρου Γεωργίου, ποὺ διάσχισε τὸν Ἀτλαντικὸ κι' ἔφθασε στὴν Ἑλλάδα μ' ἕνα μικρὸ κοττεράκι 10 περίπου μέτρων.

— Ἐγώ, ἔλεγε στοὺς φίλους καὶ συναθλητές του στὴν κωπηλασία, θὰ διασχίσω τὸν Κορινθιακὸ κόλπο καὶ τὸ Ἰόνιο Πέλαγος καὶ θὰ τραβήξω γιὰ τὴν Σικελία ἢ τὴν Μασσίλια μ' ἕνα κανώ. Ἀφῆστε νὰ δῆτε.

Οἱ φίλοι του χαμογελοῦσανε μὲ τὰ αὐτοπιστικὰ ὄνειρα τοῦ Κλουδᾶ.

— Εἶναι δυνατόν, μωρέ, νὰ ἀντιτιθετῇσης τὴν σορόκδα καὶ τὸ χοντρὸ κῦμα τοῦ Ἰονίου, μ' ἕνα κανώ; Πρῶτα-πρῶτα θὰ βουλιάξῃ τὸ σκαφίδι σου ἀπὸ τὸν Βορρία καὶ τὸ κῦμα κι' ὕστερα θὰ σὲ ρημάξουνε τὰ αἱμοβόρα σκυλόψαρα.

— Κι' ὅμως μπορῶ νὰ ἐπιτύχω, ἐπέμενε ὁ Κλουδάς. Ἐδῶ πέρα φαίνονται κι' ἀναβεικνύονται οἱ ἱκανοὶ ἀθληταὶ καὶ πεπειραμένοι κωπηλάται. Ἡ θάλασσα εἶναι ἰδιότροπη καὶ ὑπουλη, μὰ προστατεύει καὶ ὑποτάσσεται στοὺς τολμηροὺς καὶ στοὺς ἐπιδέξιους. Μονάχα οἱ δειλοὶ κι' οἱ ἀναποφάσιστοι βουλιάζουνε σὰν γατιὰ στὰ ρηχὰ ἢ στὸ παράλιο!

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΕΙΤΑΙ

Περάσανε διὸ τρία χρόνια κι' ὁ Κλουδᾶς σημείωνε ἐξαιρετικὲς ἐπιδόσεις. Τολμηρός, ἐπιδέξιος, χεροδύναμος, δούλευε γερὰ τὸ κουπί. Γίνηκε πρωταθλητὴς τῆς κωπηλασίας. Στ' ἀνσμεταξύ, ἑτοίμαζε κι' ἔφτιαχνε μονάχος του τὸ θαλασσοπόρο κανώ του. Μὲ τὶς οἰκονομίες του φιλοτέχνησε τὸ μικρὸ σκαφίδι του, σὲ μήκος 3.70 μέτρων καὶ πλάτος 0,70. Τάβαψε πάνω ἀπὸ τὰ ὕφαλα κίτρινο, γιὰ νὰ διακρίνεται, στοὺς χιονάτους ἀφροὺς ἢ στὸ βαθυκύανο χρῶμα τῆς θάλασσας, καὶ κάτω ἀπὸ τὰ ὕφαλα μαῦρο. Τὸ πασάλειψε συγχρόνως μὲ εἰδικὸ φάρμακο, ποὺ ἀπομακρύνει μὲ τὴν διαβρωτική του μυρουδιὰ τὰ σκυλόψαρα καὶ τὰ λοιπὰ μεγάλα ψάρια.

Τὸ κανώ του θὰ δούλευε μ' ἕνα κουπί, στὸν ρυθμὸ τῆς τραμπάλας. Κι' ὅταν ἦτανε πιὰ ἕτοιμο ἀπὸ Τουρκολίμανο, ὁ θαρραλέος Κλουδᾶς ἐφωδιάσθηκε μὲ νερὸ καὶ μὲ τριῶν ἡμερῶν τρόφιμα, ζήτησε τὴν μηνιάτικη ἄδειά του ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία του στὸν Πειραιά, ἔκανε τὸν σταυρό του καὶ ξεκίνησε, μὲ τὶς... εὐχὲς τῶν γνωρίμων καὶ φίλων, γιὰ τὴν θαλασσινὴ περιπέτεια.

Ο ΞΙΦΙΑΣ ΑΝΑΤΡΕΠΕΙ ΤΑ ΣΧΕΔΙΑ

Ἡ θαλασσινὴ περιπέτεια τοῦ Κλουδᾶ πῆγαινε κανονικὰ κι' ὁμορφα, τρία - τέσσερα μερόνυχτα. Μὲ γερὸ κουπί, διάσχισε τὸν Σαρωνικό, μπῆκε στὸ κανάλι τοῦ Ἰσθμοῦ, βρέθηκε στὸν Κορινθιακὸ κόλπο. Ἐδῶ ἀρχίσανε οἱ πρῶτες δυσκολίες. Ὁ πουνεντογάρμπης, ποὺ πιλατεύει τὴν στενὴ αὐτὴ θάλασσα κάθε καλοκαίρι, φούσκωνε κύμα.

Ὡστόσο ὁ Κλουδάς, χωρὶς νὰ χάση τὸ θάρρος καὶ τὴν αἰσιοδοξία του, συνέχιζε τὸ ταξίδι του.. Ὑπελόγιζε πὼς θάφθανε στὴν Κέρκυρα τὴν ἑνάτη μέρα καὶ στὸν τελικὸ σταθμὸ τοῦ ταξιδιοῦ του, στὸ Ὄτραντο ἢ Σικελία, τὴν εἰκοστή, ἂν βοηθοῦσε τὸ βέβαια ὁ καιρὸς κι' ἡ παλίμβουλη θάλασσα. Δυστυχῶς, τὴν ἕκτη νύχτα ἀπὸ τὸ σαλπάρισμά του ἀπὸ τὰ Τουρκολίμανο, ἐκεῖθα ποὺ κωπηλατοῦσε μεσημεριάτικα κάτω ἀπὸ τὸ καλοκαιρινὸ φῶς μὲ ἥμερη σχεδὸν θάλασσα, εἶδε μὲ τρόμο νὰ σαλτάρη ἀναντίον του ἕνας ξιφίας. Βέβαια, δὲν εἶναι ὁ ξιφίας τρομερὸ κι' αἱμοβόρο θεριόψαρο, ὅπως ὁ καρχαρίας, ὡστόσο εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνος στοὺς κολυμβητὲς π' ἀνοίγονται μακρυὰ ἀπὸ τὴν στεριά, ἢ στὰ μικρὰ σκαφίδια τῶν σπὸρ ἢ τῆς ἐρασιτεχνικῆς ἁλιείας. Ἡ τερασταία μύτη του, ποὺ εἶναι σὰν τεντωμένο σπαθὶ ἢ μεγάλο τρυπάνι, διαπερνᾶ, μὲ τὴν ἴδια εὐκολία ποὺ τρυπᾶς τὸ ζυμάρι μὲ τὸ δάκτυλο, ξύλο πάχους πέντε ἢ δέκα ἰντζῶν. Τέτοια φοβερὴ δύναμι διαθέτει τὸ μοναδικὸν αὐτὸ ὅπλο τοῦ ξιφιοῦ, ποὺ τρέπει σὲ ἄτακτο φυγὴ καὶ τὸν... τολμηρότερο καρχαρία. Μόλις λοιπὸν ὁ Κλουδᾶς εἶδε τὸν ξιφιὸ νὰ προχωρῇ ἐναντίον του, ἄρχισε μανούβρες γιὰ ν' ἀποφύγη τὴν ἐπίθεσι. Μὰ ὁ ξιφιὸς μὲ δαιμονισμένη ταχύτητα, ταύπισε πέρα γιὰ πέρα τὸ κανώ, ποὺ ἄρχισε φυσικὰ νὰ βουλιάζῃ. Ὁ Κλουδᾶς χωμένος στὸ μικρὸ ἄνοιγμα, κινδύνευε νὰ πνιγῇ ἢ νὰ κατασπαραχθῇ ἀπὸ τὸ μεγάλο θεριόψαρο. Ἐπιστράτευσε τὶς σωματικὲς καὶ τὶς ψυχικὲς του δυνάμεις. Πέτυχε νὰ ξεκολλήση ἀπὸ τὸ κάθισμά του, πάλαιψε σκληρά, σὲ θανάσιμη τραγικὴ πάλη μὲ τὸν ξιφιὸ καὶ κατώρθωσε τελικὰ νὰ βγῇ στὴν ἀφρό. Τὸ ψάρι, μήκους 5 μέτρων, ἀπομακρυνότανε. Στὸ μεταξύ, τὸ κανώ του Κλουδᾶ στρεβλιζότανε καὶ βούλιαζε, τριακόσια τόσα μέτρα μακρυὰ ἀπὸ τὴν παραλία τοῦ Αἰγίου. Κάτι ψαράδες, ποὺ παρακολουθοῦσανε ἀπὸ τὸ κατάγιαλο τὴν θραματικὴ πάλη τοῦ ἀθρώπου μὲ τὸ θεριό, τρέξανε μὲ τὶς βάρκες τους καὶ βγάλανε στὸ παράλιο τὸν Κλουδᾶ, ποὺ μονάχα ποὺ δὲν ἔκλαιγε γιὰ τὴν ἀπροσδόκητη περιπέτεια καὶ τὴν κακή του τύχη.

ΘΑ ΕΠΑΝΕΛΘΗ... ΔΡΫΜΥΤΕΡΟΣ

Μὰ ὁ Κλουδᾶς δὲν εἶναι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἐγκαταλείπουν κάθε προσπάθεια, ὕστερα ἀπὸ μιὰ πρώτη ἀποτυχία. Συνεχίζει τὸν στεριανὸ δρόμο του, Ρίο-Ἀντίρριο, τράβηξε Ἠγουμενίτσα, βγῆκε μὲ πορθμεῖο στὴν Κέρκυρα, ὅπου τὸν περιμένανε μὲ ἀγωνία οἱ δικοί του. Τὰ πρῶτα λόγια του ἦτανε:

— Ὁ ξιφιὸς τοῦ Κορινθιακοῦ μοῦ ἀνέτρεψε τὰ σχέδια κι' ἔτσι βούλιαξε τὸ κανώ μου. Μὰ τοῦ χρόνου θὰ παραγγείλω ἕνα καινούργιο πλεούμενο, μ' ἐσωτερικὴ κι' ἐξωτερικὴ ἐπένδυσι ποὺ μήτε μὲ ἠλεκτρικὸ γεωτρύπανο θὰ μπορῇ νὰ ἀνοίξῃ. Εἶναι ἕνα εἰδικὸ πλαστικό, ποὺ προφυλάγει τὰ σκάφη ἀπὸ κάθε κίνδυνο καὶ ξεχωριστὰ καὶ τὸ τρυπάνι τοῦ καφχαρία καὶ τὸ τρυπάνι τοῦ ξιφιοῦ. Τοῦ χρόνου, μὲ τὸ θέλημά του Θεοῦ, θὰ ξεκινήσω μὲ τὸ μα εἰδικὸ σκάφος—κανώ, μήκους 8 μέτρων, γιὰ τὸ Γιβραλτάρ. Εἶμαι σίγουρος πὼς θὰ ἐπιτύχω. Θὰ διαγουρος πὼς θὰ ἐπιτύχω. Θὰ διάσω τὴν ὑπουλη θάλασσα καὶ τὰ αἱμοβόρα θεριά της...

Ἔτσι μιλάνε κι' ἔτσι σκέπτονται, ἔτσι πορεύονται κι' ἔτσι στοχάζονται οἱ ἀληθινοὶ ἀθλητές, οἱ τολμηροὶ νέοι κι' οἱ ἀποφασιστικοὶ κωπηλάτες.

ΠΑΥΛΟΣ ΚΡΙΝΑΙΟΣ

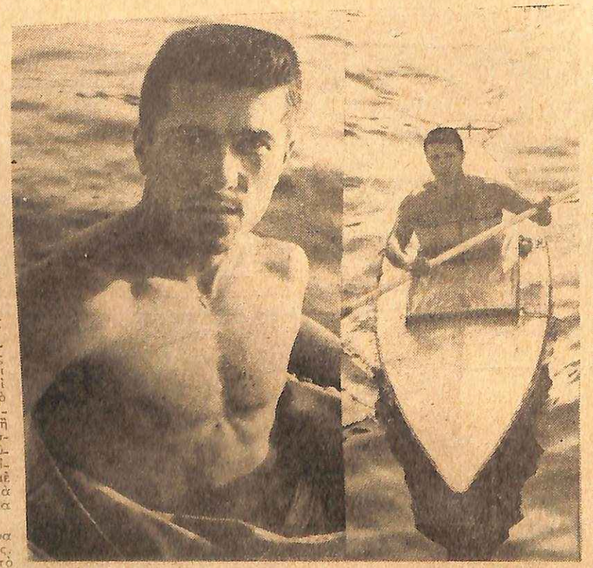

Δυὸ στιγμιότυπα ἀπὸ τὴν ποσφατη θαλασσινὴ περιπέτεια τοῦ πρωταθλητῆ κωπηλασίας Πέτρου Κλουδά, ποὺ ξεκίνησε μὲ μικρὸ κανώ, μήκους 3.70 μέτρων, καὶ πλάτους 0.70, γιὰ νὰ ὑποτάξη τὸν Κορινθιακὸ καὶ τὸ Ἰόνιον πέλαγος, μὲ τέρμα ταξιδιοῦ του τὸ Ὄτραντο τῆς Ἰταλίας ἢ τὴν Σικελία. Δυστυχῶς, τὸ κανὸ τοῦ Κλουδὰ βούλιαξε στὰ παραλιακὰ νερὰ τῆς Αἰγιαλείας, τουσημένο ἀπὸ πελώριο ξιφιό. Κι' ὁ Κλουδὰς σώθηκε ἀπὸ τοὺς ψαράδες τοῦ Κορινθιακοῦ.

✪✪

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΤΕΧΝΑΣΜΑ ΓΙΑ ΝΑ ΞΕΦΥΓΟΥΝ

Ἕνα γερμανικὸ περιοδικό, ἀπελάλυψε ποιὸ εἶναι τὸ τελευταῖο τέχνασμα ποὺ χρησιμοποίησαν δυὸ χωσμα, ποὺ Ἀνατολικοὺ Βερολίκάτοικοι τοῦ νου, γιὰ νὰ ξεφύγουν πρὸς τὴ Δύτοὺσε μεσημεριάτικα κάτω ἀπὸ τὸ καλοκαιρινὸ φῶς μὲ ἥμερη σχεδὸν θάλασσα, εἶδε μὲ τρόμο νὰ σαλτάρη πατρίδα του, ἡ Κέρκυρα, ποὺ φημίζότανε στὴν ἀρχαιότητα γιὰ τὸ ξαναντίον του ἕνας ξιφιός. Βέβαια, κουστὸ ναυτικό της. Οἱ Φαίακες δὲν εἶναι ὁ ξιφιὸς τρομερὸ κι' αἱμοβόρο θεριόψαρο, ὅπως ὁ καρχαπου φιλοξενήσανε τὸν ταλαιπωρία, ὡστόσο εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνος μένο ναυαγὸ Ὀδυσσέα τῆς ὁμηρικῆς ραψωδίας, ἦτανε ζακουστοὶ στοὺς κολυμβητὲς π' ἀνοίγονται ναυτικοί, κωπηλάτες κι' ὀνομαστοὶ μακρυὰ ἀπὸ τὴν στεριά, ἢ στὰ μιθαλασσοπόροι. κρὰ σκαφίδια τῶν σπὸρ ἢ τῆς ἐρασιτεχνικῆς ἁλιείας. Ἡ τερασταία μύτη του, ποὺ εἶναι σὰν τεντωμένο σπαθὶ ἢ μεγάλο τρυπάνι, διαπερνᾶ, μὲ τὴν ἴδια εὐκολία ποὺ τρυπᾶς τὸ ζυμάρι μὲ τὸ δάκτυλο, ξύλο πάχους πέντε ἢ δέκα ἰντζῶν. Τέτοια φοβερὴ δύναμι διαθέτει τὸ μοναδικὸν αὐτὸ ὅπλο τοῦ ξιφιοῦ, ποὺ τρέπει σὲ ἄτακτο φυγὴ καὶ τὸν... τολμηρότερο καρχαρία. Μόλις λοιπὸν ὁ Κλουδᾶς εἶδε τὸν ξιφιὸ νὰ προχωρῇ ἐναντίον του, ἄρχισε μανούβρες γιὰ ν' ἀποφύγη τὴν ἐπίθεσι. Μὰ ὁ ξιφιὸς μὲ δαιμονισμένη ταχύτητα, ταύπισε πέρα γιὰ πέρα τὸ κανώ, ποὺ ἄρχισε φυσικὰ νὰ βουλιάζῃ. Ὁ Κλουδᾶς χωμένος στὸ μικρὸ ἄνοιγμα, κινδύνευε νὰ πνιγῇ ἢ νὰ κατασπαραχθῇ ἀπὸ τὸ μεγάλο θεριόψαρο. Ἐπιστράτευσε τὶς σωματικὲς καὶ τὶς ψυχικὲς του δυνάμεις. Πέτυχε νὰ ξεκολλήση ἀπὸ τὸ κάθισμά του, πάλαιψε σκληρά, σὲ θανάσιμη τραγικὴ πάλη μὲ τὸν ξιφιὸ καὶ κατώρθωσε τελικὰ νὰ βγῇ στὴν ἀφρό. Τὸ ψάρι, μήκους 5 μέτρων, ἀπομακρυνότανε. Στὸ μεταξύ, τὸ κανώ του Κλουδᾶ στρεβλιζότανε καὶ βούλιαζε, τριακόσια τόσα μέτρα μακρυὰ ἀπὸ τὴν παραλία τοῦ Αἰγίου. Κάτι ψαράδες, ποὺ παρακολουθοῦσανε ἀπὸ τὸ κατάγιαλο τὴν θραματικὴ πάλη τοῦ ἀθρώπου μὲ τὸ θεριό, τρέξανε μὲ τὶς βάρκες τους καὶ βγάλανε στὸ παράλιο τὸν Κλουδᾶ, ποὺ μονάχα ποὺ δὲν ἔκλαιγε γιὰ τὴν ἀπροσδόκητη περιπέτεια καὶ τὴν κακή του τύχη.

ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

Μιὰ ὡραία πρωτοβουλία

Τὸ Εὐρωπαϊκὸ ἀθλητικὸ βραβεῖο

Ἀγωνίσματα — ἐπιδόσεις

Σὲ μιὰ προσπάθειά του γιὰ τὴν τόνωσι τῆς ἀθλητικῆς κινήσεως, τὸ Συμβούλιο Εὐρώπης, καθιέρωσε τὸ «εὐρωπαϊκὸ ἀθλητικὸ βραβεῖο».

Ἡ εἴδησι δημοσιεύθηκε στὶς ἐφημερίδες καὶ ὅπως ἔγινε γνωστό, ὅλα τὰ κράτη-μέλη τοῦ Συμβουλίου, ἀποδέχτηκαν μὲ χαρὰ τὴν πρωτοβουλία αὐτή. Στὴν Ἑλλάδα, ἡ Γεν. Γραμματεία Ἀθλητισμοῦ, ἀποφάσισε νὰ προωθήση τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ βραβείου καὶ ἤδη ἔστειλε σ' ὅλες τὶς Ὁμοσπονδίες τὶς λεπτομέρειες. Σύμφωνα μ' αὐτές, οἱ ἐνδιαφερόμενοι γιὰ τὴν ἀπόκτησι τοῦ βραβείου πρέπει νὰ ἔχουν ἡλικία μεταξὺ 16—18 ἐτῶν. Οἱ ἐξεταζόμενοι ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ διαλέξουν πέντε ἀγωνίσματα, ἕνα ἀπὸ τὶς κάτωθι πέντε κατηγορίες, καὶ ὀφείλουν νὰ ἐπιτύχουν τὶς ἀντίστοιχες ἐπιδόσεις:

ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ ΑΘΛΗΜΑΤΩΝ		ΚΑΤΩΤΑΤΑ ΟΡΙΑ ΕΠΙΔΟΣΕΩΝ	
		Ἀρρένων	Θηλέων
1η) Δρόμος ταχύτητος	60 μ.	8΄΄6	9΄΄8
» »	80 μ.	11΄΄2	13΄΄
» »	100 μ.	14΄΄	16΄΄
2α) Ἅλμα εἰς ὕψος		1.30 μ.	1.05 μ.
» » μῆκος		4.35 μ.	3.45 μ.
3η) Ρίψεις:			
α) Σφαῖρα 3 χλγμ.		—	6.80 μ.
» 4 »		8.80 μ.	6 μ.
» 5 »		8 μ.	—
» 6 »		7.80 μ.	—
» 7.25 »		6.60 μ.	—
6) Δισκοβολία	1 χλγμ.	—	
»	1.50 »	20	
»	1.75 »	19	
»	2 »	—	
Σφαῖρα τοῦ χόκεϋ ἢ παρομοία σφαῖρα:	90 χλγμ.	—	30 μ.
	150 »	—	27 μ.
γ) Ἀκόντιον 600		25 μ.	16 μ.
4η) Κολύμβησις ἢ Δρόμος		Ἀνδρῶν—Γυναικῶν Ἐλευθέρα κολύμβησις ἄνευ χρονικοῦ ὁρίου	
α) Κολύμβησις 200 μ.		8΄	—
6) Δρόμος 2 χιλιομέτρων » 600 μέτρων		—	3΄30΄΄
5η) Ἀντοχή:			
Πορεία 20 χιλ.	4 ὧρες		
Δρόμος 3 χιλ.	12΄30΄΄		
Κολύμβησις 500 μ.	15΄		
Ποδηλασία 20 χιλ.	55΄		
Σκὶ 5 χλ. ἄνευ χρόνου		12 χιλιομ.	
Κωπηλασία 3 » » »		1000 μ. ἀνώμαλον ἄνευ ἐπιδόσεως.	
		400 μ. ἀνώμαλον ἄνευ ἐπιδόσεως	
		1000 μ. 45΄	
		1000 μ. ἀνευχρόνου	

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι, ἂν ὁ ἐξεταζόμενος διαλέξῃ, π.χ. ἀπὸ τὴν 4η κατηγορία τὸν δρόμον 2000 μ., δὲν μπορεῖ νὰ ἐπιλέξῃ ἀπὸ τὴν 5ην τὸν δρόμον 5000 μ., γιατὶ τὰ δυὸ ἀγωνίσματα εἶναι ὁμοειδῆ.

ΤΟ «ΚΟΥΣ—ΚΟΥΣ» ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Μετὰ τὸ μάτς τῶν παλαιμάχων Ὀλυμπιακοῦ—Παναθηναϊκοῦ 1—1, ἀρκετοὶ χρειάσθηκαν γιατρὸ καὶ μασσὲρ γιὰ νά... ἐπισκευάσουν τὶς ζημίες.

—«Ἄλλο ἕνα τέτοιο μάτς καὶ χαθήκαμε», εἶπε κάποιος στὰ ἀποδυτήρια, τὴν ὥρα ποὺ προσπαθοῦσε νὰ ντυθῇ καὶ δὲν μποροῦσε νὰ σκύψῃ...

—Ἀπὸ τὶς καθαρὲς εἰσπράξεις τοῦ ἀγῶνος ποσοστὸ 20% πῆρε ὁ Ἀγγελόπουλος γιὰ τὰ ἔξοδα ὀργανώσεως καὶ τὰ ὑπόλοιπα μοιράσθηκαν μεταξύ τους οἱ παῖκτες.

—Στὸ μεταξὺ ἡ οἰκονομικὴ ἐπιτυχία τοῦ ἀγῶνος κέντρισε τὸ ἐνδιαφέρον γιὰ νὰ ἀρχίσουν συζητήσεις γιὰ τὴν ὀργάνωσι μάτς παλαιμάχων μεταξὺ ΠΑΟ — ΑΕΚ καὶ Ὀλυμπιακοῦ — ΑΕΚ.

—Μὲ κλειστὲς τὶς πόρτες θὰ γίνωνται στὸ ἑξῆς οἱ προπονήσεις τοῦ Ὀλυμπιακοῦ. Τὸ ζήτησε ὁ νέος τεχνικὸς μάνατζερ κ. Μπούκοβι.

—Λέγεται ὅτι σκοπὸς του εἶναι νὰ δείξη στοὺς «ἐρυθρολεύκους» μερικὰ τεχνάσματα καὶ τὴν καινούργια τακτικὴ τῆς ὁμάδος.

—Τρεῖς ποδοσφαιριστὲς ἔγιναν τελευταῖα ὑποπράκτορες ἀσφαλειῶν: Ὁ Γ. Σιδέρης, ὁ Μ. Πλέσσας, καὶ ὁ Χατζηϊωάννογλου.

—Ἡ ἀσφάλεια ποὺ πρακτορεύουν, δὲν ἀσφαλίζει τὶς ὁμάδες (καὶ τοὺς φιλάθλους) ἐνατίον τῆς κακῆς ἀποδόσεως...

—Ὁ σφυροδόλος Μπαμπανιώτης δὲν ἀκολούθησε τὴν ὁμάδα στίβου στὸ ταξίδι τῆς Βιέννης.

—Ἀντὶ τοῦ ἀεροπλάνου, ὁ πρωταθλητὴς τῆς σφύρας, προτίμησε τὸ «βαγκὸν λὶ» τοῦ τραίνου κι' ἕνα εὐχάριστο διήμερο ταξίδι...

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ ΠΕΝΝΙΕΣ—ΣΧΟΛΙΑ

Η ΚΟΛΥΜΒΗΣΙ

Ἡ ἑλληνικὴ κολύμβησι θὰ μετάσχῃ, κατὰ τὸ δίμηνο Ἰουλίου—Αὐγούστου, στὶς ἑξῆς διεθνεῖς διοργανώσεις: 16—18 Ἰουλίου στὸ Σάλτσμπουργκ — εὐρωπαϊκὸ πρωτάθλημα 23 — 24 — 25 Ἰουλίου στὴν Ἀθήνα — Ἑλλὰς — Βουλγαρία — Ἰσραήλ, 7—8 Αὐγούστου στὴ Μπρατισλάβα — διεθνὲς μητγκ. 13—15 Αὐγούστου στὸ Κάϊρο — Ἑλλὰς — Αἴγυπτος. 21—24 Αὐγούστου στὴ Βαρκελώνη — Εὐρωπαϊκὸ πρωτάθλημα παίδων καὶ κορασιδῶν.

ΣΕΜΙΝΑΡΙΟ ΠΡΟΠΟΝΗΤΩΝ

Ἀπὸ 5—24 Ἰουλίου, στὶς ἐγκαταστάσεις τοῦ γηπέδου Ἀπόλλωνος θὰ λειτουργήση σεμινάριο προπονητῶν ποδοσφαίρου. Θὰ διδάξουν οἱ Γιουγκοσλάβοι καθηγητὲς Ράϊνκοβιτς καὶ Ἀντόλκοβιτς. Ἐπίσης θὰ δώσουν διαλέξεις καὶ ἄλλοι ξένοι καὶ Ἕλληνες τεχνικοί.

ΠΡΟΗΧΘΗΣΑΝ

Ὁ Πανσερραϊκὸς καὶ τὸ Αἰγάλεω κατέλαβαν τὶς δύο πρῶτες θέσεις στοὺς τελικοὺς τῆς Β΄ ἐθνικῆς κατηγορίας καὶ ἀνέρχονται στὴν α΄ ἐθνικὴ ἀπὸ τὶς προσεχοῦς ἑβδομάδος.

Ο ΑΠΟΛΛΩΝ

Ὁ Ἀπόλλων Ἀθηνῶν καταλήγει σὲ συμφωνία, γιὰ νὰ μεταβῇ ἐντὸς τοῦ Ἰουλίου στὴ Ρωσία γιὰ τοὺς ἀγῶνες.

Η ΚΛΗΡΩΣΙ

Στὶς 7 Ἰουλίου, θὰ γίνῃ στὴ ἐνευὴ ἡ κλήρωσι τοῦ εὐρωπαϊκοῦ ποδοσφαιρικοῦ πρωταθλήματος. Ἤδη ἔσταλη στὴν Διεθνῆ Ποδοσφαιρικὴ Ὁμοσπονδία τὸ ὄνομα τοῦ Παναθηναϊκοῦ, ὡς πρωταθλητοῦ Ἑλλάδος.

Ο ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

Σύμφωνα μὲ τὶς ἐφετεινὲς ἐπιδόσεις (μέχρι τῆς 15ης Ἰουνίου), ὁ Χρ. Παπανικολάου εἶναι πέμπτος στὸν κόσμο μὲ τὸ ρεκόρ 4.92. Προηγοῦνται: Γουΐλσον (ΗΠΑ) 5.05, Τσῆς (ΗΠΑ) 4.97, Σίγκρεν (ΗΠΑ) 4.95, Μουστακάρι (Φιν.) 4.95, Ἀκολουθοῦν: Στέϊνοφ (ΗΠΑ) 4.90, Νόρκετιγκ (Α. Γερμ.) 4.90. Ἔσελμαν (ΗΠΑ) 4.89 καὶ ἄλλοι Ἀμερικανοὶ μὲ τὴν ἴδια ἐπίδοσι.

Η ΙΣΤΙΟΠΛΟΙΑ

Οἱ Ἕλληνες ἱστιοπλόοι θὰ πάρουν μέρος ἐφέτος: Στοὺς διεθνεῖς ἀγῶνες Μέντεμπλικ Ὁλλανδαίς (30 Αὐγούστου —5 Ἰουνίου). Στὸ παγκόσμιο πρωτάθλημα «ντράγκον» στὴ Σάντα Σουσάνα (17—23 Ἰουλίου). Στὸ εὐρωπαϊκὸ πρωτάθλημα «Φιν» στὸ Κασκαὶς Πορτογαλίας (6—12 Σεπτεμβρίου). Στὸ εὐρωπαϊκὸ πρωτάθλημα «Λάϊτνινγκ» στὴ Νεάπολι Ἰταλίας (τέλη Αὐγούστου).

ΠΩΣ ΘΑ ΠΑΙΞΕΤΕ ΣΤΟ ΠΡΟ - ΠΟ ΤΗΣ 3—4.7.65

Συμβουλὲς. ποὺ θὰ ἀποδειχθοῦν... θησαυρός!

1 Ἀϊντχόβεν — Ἄϊντραχτ	1 X 2
2 Γκιάρντια — Μπάνικ	1
3 Ζαγκλέμπιε — Ἔμπορ	1
4 Ζάγκρεμπ — Σλόβαφτ	1
5 Καϊζερλάουτερν — Τζουργκάρντεν	1 X
6 Σ. Κ. Λειψίας — Ζελέζνιτσαρ	1
7 Λουγκάνο — Μπορούσια	1 X
8 Μπράουνσβιγκ — Ἐργκρίτε	1 X
9 Ραντνίσκι — Κόζιτσε	1
10 Ριέκα — Τατρὰν	1
11 Σπάρτα Ὁλλ. — Λουκέρνη	1
12 Σωντεφὸν — Νόρκεπιγκ	1 X 2
13 Φορτούνα — Γκρασχόπερς	1 X 2

Ἀπὸ τὸν ἀγῶνα Παναθηναϊκοῦ—Προοδευτικῆς 5—0: Ὁ Φίλιος (ἀριστερὰ) καὶ ὁ Γιαννακόπουλος, σὲ μιὰ περίεργη φάσι μονομαχίας.

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ

ΤΟ ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΟ ΝΤΟΥΦΕΚΙ

ΛΙΓΕΣ μόνον ἑβδομάδες μᾶς χωρίζουν ἀπὸ τὸ φθινοπωρινὸ κυνήγι. Ζωηρότατος ὁργασμὸς κατέχει τοὺς κυνηγοὺς καὶ μεγάλη εἶναι ἡ ἀγωνία τους ἂν θὰ περάσουν τρυγόνια, ὀρτύκια καὶ ἄλλα διαβατικὰ πουλιὰ ἀπὸ τὸν τόπο μας ἐφέτος.

Ὁ ὀργασμὸς τῶν κυνηγῶν περιστρέφεται ἰδίως στὰ κυριώτερα σύνεργα τοῦ κυνηγιοῦ: στὸ ντουφέκι, στὰ φυσέκια, στὸ σκυλί.

Ἡ ἀπασχόλησις αὐτὴ κατέχει περισσότερο τοὺς ἀρχαρίους κυνηγούς, ποὺ ἐκκολάπτονται κάθε χρόνο κατὰ χιλιάδες, χάρις στὶς εὐκολίες ποὺ παρέχονται γιὰ τὴν ἀπόκτησι τῆς «ἀδείας θήρας». Κατὰ τὴν ἐπίσημη στατιστικὴ ποὺ τηρεῖται ἀπὸ τὴν Ὑπηρεσία Θήρας, ἀνέρχονται σὲ 10.000.

Τόσο, λοιπόν, γιὰ τοὺς ἀρχαρίους αὐτούς, ὅσο καὶ γιὰ μεροκάμους θετεράνους συναδέλφους τους ποὺ νομίζουν πὼς τὰ ξέρουν ὅλα, θὰ περιγράψωμε τὰ τρία στοιχεῖα —σύνεργα, ἀρχίζοντας σήμερα, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὸ κυριώτερο ἀπ' αὐτά: τὸ «ντουφέκι».

Σύμφωνα μὲ τὸν ἰσχύοντα σήμερα κυνηγετικὸ μᾶς νόμο, στὸ κυνήγι ἐπιτρέπεται μόνο τὸ προβολικὸ ὅπλο. Καὶ εἶναι πολὺ σωστὸ αὐτό, γιατὶ ὁ κρότος τῆς ἐκπυροσκροσίας τοῦ κυνηγοῦ, πράγμα ποὺ εἶναι τοὺτοῦνος — θάνατος γιὰ τοὺς λαγιατί, ὥσπου νὰ ξαναγεμίση τὴν κάννη, τὸ θήραμα θάχη ἀπομακρυνθῆ ἐκτὸς βολῆς ἀπὸ τὸν κυνηγό.

Τὸ μειονέκτημα αὐτό, τὸ ἐξουδετέρωσαν οἱ ὁπλοποιοί, κατασκεύοντας τὶς αὐτογεμεῖς καραμπίνες, ποὺ συνδυάζουν τὸ σκοπευτικὸ προτέρημα τοῦ μονόκαννου ντουφεκιοῦ, ποὺ ἀνοφέραμε παραπάνω, μὲ τὶς 5—6 βολές, ποὺ ἐξασφαλίζουν στὸν κυνηγό, τὰ ἀνίσοιχα φυσέκια ποὺ ἔχουν οἱ καραμπίνες στὴν ἀποθήκη τους.

Ἄλλο μειονέκτημα τοῦ μονόκαννου ντουφεκιοῦ εἶναι ὅτι ἔχει καθωρισμένο στένωμα τῆς κάννης του. Τὸ στένωμα δὲ τῆς κάννης κανονίζει καὶ τὴν ἀπόστασι, ὅπου ἡ βολὴ (ἡ ντουφεκιὰ) εἶναι ἀποτελεσματική. Καὶ τὸ ἐλάττωμα αὐτό, οἱ κατασκευαστὲς κυνηγετικῶν ὅπλων τὸ ἐξουδετέρωσαν, προσαρμόζοντας στὴν κάννη τῆς αὐτογεμοῦς καραμπίνας ἕνα μηχάνημα, ποὺ ὠνομάστηκε «πολυτσόκ».

Μὲ τὸ μηχάνημα αὐτὸ ρυθμίζεται ἀπ' τὸν ἴδιο τὸν κυνηγὸ τὸ στένωμα τῆς κάννης, ἀνάλογως τοῦ εἴδους τοῦ θηράματος ποὺ πρόκειται νὰ κυνηγήση κάθε φορά. Καὶ αὐτό, ὅμως, παρουσιάζει μειονέκτημα, γιατί, ἂν τὸ πολυτσὸκ εἰκτήμα, γιατί, ἂν τὸ πολυτσὸκ εἰναι ρυθμισμένο γιὰ μακρυνὴ ἀπόσταση καὶ ξεπεταχθῆ θήραμα πολὺ κοντὰ στὸν κυνηγό, θὰ συμβῆ ἕνα ἀπὸ τὰ δύο: Ἢ θ' ἀστοχήση ἡ ρίξι ἢ θὰ βροῦν συγκεντρωμένα τὰ σκάγια τῆς τὸ θήραμα καὶ θὰ τὸ κάνουν λυώμα.

Ἀντίθετα, ἂν τὸ πολυτσὸκ εἶναι ρυθμισμένο γιὰ κοντινὲς ἀποστάσεις, δηλαδὴ εἶναι, κατὰ τὴν τεχνικὴ ὁμολογία, «κύλινδρος» ἢ «βελτιωμένος κύλινδρος» καὶ τὸ θήραμα ξεπεταχθῆ μακρυὰ ἀπ' τὸν κυνηγό, τότε τὰ σκάγια τῆς ριξιᾶς θὰ φθάσουν στὸ θήραμα σκόρπια καὶ δὲν θὰ τὸ βλάψουν.

Τὸ ἰδεατὸ ντουφέκι γιὰ τοὺς Ἕλληνες κυνηγοὺς εἶναι τὸ δίκαννο, μὲ τὴν μιὰ κάννη πλάϊ στὴν ἄλλη, τὸ λεγόμενο «πλαγιόκαννον». Τὸ μειονέκτημα τοῦ ντουφεκιοῦ αὐτοῦ τὸ ἀναφέραμε παραπάνω, ὅτι, δηλαδὴ ἡ ὁριστερὴ του κάννη σκεπάζει τὸ ὀπτικὸ πεδίο καὶ κρύβει τὸ θήραμα ἀπ' τὰ μάτια τοῦ κυνηγοῦ, τὰ ἐξουδετέρωσαν οἱ ὁπλοποιοὶ μὲ τὴν κατασκευὴ δίκαννων, στὰ ὁποῖα ἡ μιὰ κάννη εἶναι τοποθετημένη πάνω στὴν ἄλλη.

Τὰ ντουφέκια αὐτὰ φέρονται στὸ ὁπλεμπόριο μὲ τὴν διεθνῆ ὀνομασία «σουπερποζέ» καὶ ἑλληνιστὶ «ἀλληλεπίθετα».

Τὸ δίκαννο κυνηγετικὸ ντουφέκι (πλαγιόκαννο ἢ σουπερποζέ, δὲν ὑπάρχει διαφορά), ποὺ εἶναι κατάλληλο γιὰ τὸ κυνήγι τοῦ τόπου μας σὲ κάθε ἐποχὴ τοῦ ἔτους, πρέπει νὰ συγκεντρώνη τὶς ἑξῆς ἰδιότητες: Ἡ δεξιὰ κάννη στὸ πλαγιόκαννο, ἡ ὁποία στὸ σουπερποζὲ εἶναι ἡ ἀπὸ πάνω, πρέπει νὰ εἶναι κύλινδρος ἢ βελτιωμένος κύλινδρος.

Ἡ κάννη αὐτὴ χρησιμοποιεῖται γιὰ τὴ βολὴ σὲ κοντινὲς ἀποστάσεις. Ἡ ἀριστερὴ κάννη στὸ πλαγιόκαννο ντουφέκι, ποὺ στὸ σουπερποζὲ εἶναι ἡ ἀπὸ κάτω κάννη, πρέπει νὰ εἶναι «πλήρως ἐστενωμένη», «φούλ-τσόκ» κατὰ τὴν διεθνῆ τεχνικὴ ὁρολογία, γιὰ νὰ χρησιμοποιῆται γιὰ τὶς βολὲς σὲ μακρυνὲς ἀποστάσεις.

Οἱ κάννες τῶν δικάννων ντουφεκιῶν κατασκευάζονται σὲ διαμετρήματα 10, 12, 16 καὶ 20, τὸ μῆκος τους κυμαίνεται μεταξὺ 68 καὶ 70 πόντων καὶ τὸ μῆκος τῆς θαλάμης τῆς κάννης εἶναι 65 ἢ 70 χλμ.

"Αν ἕνα «κυνηγετικὸ» ντουφέκι, θὰ ἔχη φανερὲς σφῦρες, πετεινοὺς κατὰ τὴν λαϊκὴ κυνηγετικὴ ἔκφρασι, ἢ θὰ εἶναι κρυφίσφυρο δηλαδὴ θὰ ἔχη κρυμμένες σφῦρες, ἀχάμπερλεχ» κατὰ τὴν διεθνῆ κυνηγετικὴ ὁμολογία αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἐκλογὴ τοῦ κυνηγοῦ. Κατὰ τὴν γνώμη μας καὶ τὴν μακρόχρονη ἐμπειρία, μεγαλύτερη ἀσφάλεια παρέχουν τὰ ντουφέκια ποὺ ἔχουν φανερὲς σφῦρες.

Ὁ ἄνθρωπος, μὲ τὴν ἐξοντωτικὴ μανία του κατὰ τῶν θηραμάτων ποὺ τὸν ἔχει καταλάβει, ἔχει ἐφεύρει, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ συνηθισμένα ντουφέκια γιὰ τὸ κυνήγι, καὶ δυὸ ἄλλα, πολὺ ἰσχυρότερα: ὁ ντουφέκι «Μάγκνουμ» καὶ τὴν «Καναρντίερα».

Τὸ Μάγκνουμ εἶναι κατασκευασμένο σὲ διαμετρήματα κάννης τῶν 10, 12, 16, 20 καὶ 23. Τὸ μῆκος τῆς θαλάμης του εἶναι ἀπὸ 65 ὡς 76 χλμ. Εἶναι κι' αὐτὸ δίκαννο ντουφέκι, παρουσιάζει, ὅμως σοβαρώτατα πλεονεκτήματα, σὲ σύγκρισι: Μεγάλη στερεότητα, μεγάλο λάκτισμα) καλὴ ἰσορρόπησι κατὰ τὴν ἐπώμισι.

Ἡ μεγάλη στερεότης αὐτοῦ τοῦ ντουφεκιοῦ ὀφείλεται στὴν ἐπιμελημένη κατασκευή του. Τὸ μεγάλο του βεληνεκὲς ὀφείλεται στὴ φυσέκια του, ποὺ εἶναι μεγαλύτερα ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ χρησιμοποιοῦνται στὰ κοινὰ κυνηγετικὰ ντουφέκια. Τὰ φυσέκια τοῦ Μάγνουμ, καὶ περισσότερα σκάγια περιέχουν ἀπὸ τὰ κοινὰ φυσέκια, καὶ μακρύτερα φθάνουν οἱ ριξιές, κατὰ 25 τοὶς ἑκατόν, ἀπὸ τὶς ριξιὲς τῶν φυσεκίων τῶν κοινῶν ντουφεκιῶν. Τὸ μικρό, σχετικῶς, λάκτισμα τοῦ Μάγκνουμ ὀφείλεται στὸ ἰσοζυγισμένο βάρος του. Οἱ κατασκευαστὲς του ἐπέτυχαν, ἂν καὶ οἱ κάννες του εἶναι μακρύτερες ἀπ' τὶς κάννες τῶν συνηθισμένων ντουφεκιῶν, νὰ μὴ διαφέρη τὸ βάρος του ἀπ' τὸ βάρος αὐτῶν.

Γιὰ τὴν ἰσορρόπησι τοῦ Μάγκνουμ παρατηρεῖται ὅτι, κατὰ τὴν ἐπώμισί του, παίρνει ἄνετα καὶ ἀσμέσως τὴ θέσι ποὺ πρέπει, χωρὶς καμμιὰ ταλάντευσι. Πράγμα ποὺ ἀποτελεῖ μεγάλο πλεονέκτημα γενικά, καὶ εἰδικὰ γιὰ τὴν περίπτωσι τῆς λεγομένης «μπηχτῆς» ντουφεκιᾶς.

Ἕνα, ἐπὶ πλέον, σοβαρώτατο πλεονέκτημα τοῦ Μάγκνουμ εἶναι καὶ τοῦτο: ὅτι ἡ γόμωσις ἑνὸς φυσεκιοῦ Μάγκνουμ εἶναι πολὺ ἰσχυρότερη ἀπὸ τὴν ἀντίστασι ἑνὸς κοινοῦ ντουφεκιοῦ: Ἔτσι στὸ διαμέρισμα τῶν 20 εἶναι κατὰ 40%, στὸ διαμέτρημα τῶν 16 κατὰ 36% καὶ στὸ διαμέτρημα τῶν 12 κατὰ 35%.

Στὰ ντουφέκια Μάγκνουμ, πρέπει νὰ χρησιμοποιοῦνται εἰδικὰ φυσέκια. Ἐπάνω ἀτὰ φυσέκια αὐτὰ εἶναι γραμμένη ἡ λέξι «Μάγκνουμ» καὶ πρέπει νὰ χρησιμοποιῆται μένον σὲ ντουφέκια τοῦ τύπου Μάγκνουμ. Τὰ φυσέκια αὐτὰ ἔχουν μῆκος 76 χλμ. καὶ ἀντιστοιχοῦν στὸ μέγεθος τῆς θαλάμης, ποὺ εἶναι ἐπίσης 76 χλμ.

Τὰ φυσέκια τύπου Μάγκνουμ εἶναι ἀποτελεσματικὰ μέχρι 50 ὑάρδων. ἐνῶ τὰ κοινὰ μόλις 30.

ΩΡΙΩΝ

ΟΙ ΛΥΣΕΙΣ
τῶν παιχνιδιῶν

Τετραπλὴ πυραμίδα

Ἀπὸ τὸ «Α»

1) Μ. 2) ΜΙ 3) ΜΙΑ. 4) ΜΑΙΑ. 5) ΜΑΝΙΑ. 6) ΜΑΡΙΝΑ. 7) ΜΑΝΑΡΙΑ.

Ἀπὸ τὸ «Β»

1) Μ. 2) ΩΜ. 3) ΩΜΑ. 4) ΣΩΜΑ. 5) ΙΣΩΜΑ. 6) ΜΩΡΙΑΣ. 7) ΡΩΜΑΙΟΣ

Ἀπὸ τὸ «Γ»

1) Μ. 2) ΜΕ. 3) ΕΑΜ. 4) ΕΡΜΑ. 5) ΚΕΡΜΑ. 6) ΜΑΡΚΕΣ. 7) ΚΕΡΑΣΜΑ.

Ἀπὸ τὸ «Δ»

1) Μ. 2) ΜΑ. 3) ΜΑΣ. 4) ΣΗΜΑ 5) ΣΧΗΜΑ. 6) ΑΣΧΗΜΑ. 7) ΧΑΜΑΛΗΣ.

Τὸ μαγικὸ γράμμα

Εἶναι τὸ Ο. Σχηματίζονται μ' αὐτὸ οἱ ἀκόλουθες κατὰ σειρὰν λέξεις: ΟΑΣΙΣ, ΟΒΟΛΟΣ, ΟΙΝΟΣ, ΘΡΟΝΟΣ, ΚΟΔΡΟΣ, ΚΡΟΝΟΣ, ΔΟΥΛΟΣ, ΠΟΛΟΣ, ΟΛΚΟΣ, ΣΤΟΧΟΣ, ΣΑΝΟΣ, ΡΟΔΙΟΝ.

Ποιὸς ζωγραφίζει πιὸ πιστά;

Νικητὴς εἶναι σήμερα ὁ Βῆτα, ὁ ὁποῖος ἔκανε μόνο 5 λάθη: 1) Λείπει ἕνα φύλλο ἀπὸ τὰ πράσα. 2) Διαφορετικὸ τὸ μάτι τοῦ ψαροῦ. 3) Λείπει τὸ ποτῆρι πίσω ἀπὸ τὸ μπουκάλι. 4) "Αλλαξε τὸ ὕψος τῶν δέντρων καὶ 5) Λείπει μιὰ γραμμὴ ἀπὸ τὸ στόμιο τῆς κανάτας. Ὁ "Αλφα ἔκανε 6 λάθη: 1) Λείπει ἕνα φύλλο ἀπὸ τὸ κεράσι. 2) Διαφορετικὴ ἡ ἐτικέττα στὸ λαιμὸ τοῦ μπουκαλιοῦ. 3) Ἀλλαγὴ κατευθύνσεως στὴ γραμμὴ τοῦ σήματος τῆς φιάλης. 4) Ἕνα στίγμα παραπάνω στὴν μπανάνα. 5) Λείπει τὸ φύλλωμα ἀνάμεσα στὴν κανάτα καὶ στὰ πράσα καὶ 6) Εἶναι πιὸ χαμηλὴ ἡ πάνω μαύρη γραμμὴ τῆς κανάτας.

*

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1064 σταυρολέξου

Ὁριζοντίως:

1) ΠΑΛΑΜΙΔΑ — ΚΑΛΑΜΑΤΑ. 2) ΑΔΑΝΑ — ΕΑΛΑΣ — ΜΗΛΟΝ. 3) ΡΕΝΑ — ΝΑΝΑ. 4) ΔΙΑ — ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ — ΣΟΜ. 5) ΚΑ — ΑΛΑΝ — ΚΟΡΑ — ΣΙ. 6) ΑΠΩ — ΝΕΚΡΑ — ΗΘΗ. 7) ΛΑ — ΟΣΜΑΝ — ΕΛΥΣΑ — ΠΙ. 8) ΩΜΟΣ — ΙΣΑ — ΑΑΑ — ΝΕΟΣ. 9) ΤΑΣ — ΙΚΑ. 10) ΚΑΛΟ — ΟΣΑ — ΣΑΝ — ΣΚΙΑ. 11) ΕΣ — ΛΙΣΤΑ — ΚΡΑΣΙ — ΣΝ. 12) ΠΟΑ — ΟΡΝΙΣ — ΩΝ. 13) ΑΠ — ΣΤΥΛ — ΙΣΟΣ — ΑΙ. 14) ΜΑΣ — ΑΠΟΣΤΑΣΙΣ — ΑΑΤ. 15) ΙΤΙΑ — ΟΠΑΙ. 16) ΔΡΑΜΙ — ΟΚΤΑΣ — ΟΡΑΤΟ. 17) ΙΑΜΑΤΙΚΑ — ΣΥΝΤΑΞΙΣ

Καθέτως:

1) ΠΑΡΑΚΑΛΩ — ΚΕΡΑΜΙΔΙ. 2) ΑΔΕΙΑ — ΑΜΝΑΣ — ΠΑΤΡΑ. 3) ΛΑΝΑ — ΣΙΑΜ. 4) ΑΝΑ — ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ — ΑΜΑ. 5) ΜΑ — ΑΛΩΣ — ΙΑΤΑ — ΙΤ. 6) ΙΝΑ — ΜΙΣΟΣ — ΥΠΟ. 7) ΔΕ — ΑΝΑΣ — ΣΤΟΛΟ — ΟΚ. 8) ΑΛΥΣ — ΕΝΑ — ΑΑΡ — ΣΥΚΑ. ΡΕΑ — ΣΚΙ — ΑΙΣ. 11) ΑΣ — ΣΚΑΛΑ — ΑΡΣΙΣ — ΣΥ. 12) ΓΙΟ — ΥΑΙΝΑ — ΣΙΚ. 13) ΑΜ — ΑΡΗΣ — ΣΩΟΣ — ΟΤ. 14) ΜΗΝ — ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ — ΟΡΑ. 15) ΑΛΑΣ — ΑΠΑΣ 16) ΤΟΝΟΣ — ΠΟΛΙΣ — ΑΛΑΤΙ. 17) ΑΝΑΜΙΞΙΣ — ΑΝΑΙΤΙΟΣ.

Ἡ ἀλληλογραφία μας

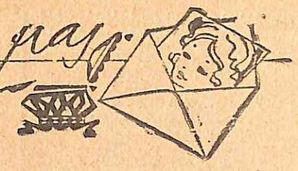

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Οἱ αἰτήσεις ἀλληλογραφίας, ἐκ μέρους ἀναγνωστῶν καὶ ἀναγνωστριῶν μας κάθε κατηγορίας, δημοσιεύονται ὅλες, μὲ τὴ σειρά τους καὶ ΧΩΡΙΣ ΠΛΗΡΩΜΗ.

Ὁ γυναικολόγος ἰατρὸς κ. Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ ἀπάντησε ταχυδρομικῶς στίς: Ὀρτισαίαν, Ναουσαν, G.P. TORONTO, CANADA, Νοσταλγία, PORT SAID, EGYPTE, Γεωργιάδον Πολυτίμην, Θεσσαλονίκη καὶ Μαρίαν Σουφιάδη, Χανιά.

ΚΥΠΡΙΕΣ

Ἡ Ἀολίτα Βασιλειάδου (20 ἐτῶν), ἡ Στάλα Ἀθανασιάδου (16 ἐτῶν) καὶ ἡ Λούση Παυλίδου (17 ἐτῶν), Λεωφόρος Γρηγορίου Ἀξενεντίου 203Γ' Ἅγιος Δομέτιος, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ἡ Μύρνα Γεωργαλλίδου, ὁδὸς Φώτη Πίττα 21Α, Κάψαλος, Λεμεσός, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων καὶ τὴν σύναψι μιᾶς ἀγνῆς φιλίας.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ὁ Νίτσος Λοΐζου (18 ἐτῶν), Κοῦτης 1, Πολλογοιότισσα, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων καὶ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς στιαθερῆς φιλίας.

Ὁ Γεώργιος Ἀλεξιάδης, Νοίλη Πάρου, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας μέχρι 18 ἐτῶν, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Παναγιώτης Παντελάκης, Ριζοκάρπασον, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ ἀναγνώστριες τοῦ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, τὴν Αἴγυπτο καὶ τὴν Γερμανία, μὲ σκοπὸ τὴν ἀντάλλαγὴ γραμματοσήμων καὶ τὴν δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Στάυρος Ι. Μηνᾶ καὶ ὁ Νίκος Ἰωάννου, Ριζοκάρπασον, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἡλικίας 14—18 ἐτῶν, ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἀγνῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Ἀνδρέας Κυριάκου, Θεσσαλονίκης 27, Λεμεσός, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας μέχρι 17 ἐτῶν, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων ἐπὶ διαφόρων θεμάτων.

Ὁ Ἀριστόδημος Γερολέμου, Τηλεμάγου 9, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, καὶ ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴν Κύπρο, ἡλικίας 18—23 ἐτῶν, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἡ Ρένα καὶ ἡ Πόπη Δημάκη (19 καὶ 22 ἐτῶν ἀντιστοίχως), Χαριλάου Τρικούπη 144 Κηπισιά, Ἀθῆναι, Ἑλλάς, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν φιλία καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε προκύψει.

Ἡ Μαρία Κωνσταντίνου, Κλινικὴ Ἁγίου Γεωργίου 76, Πλατεῖα Ἐλευθερίας, Κορυδαλλός, Πειραιεύς, Ἑλλάς, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους ἡλικίας 33—38 ἐτῶν, μὲ γοιστιανικὰ αἰσθήματα καὶ εὐπαρούσιαστους, μὲ σκοπὸ τὴν γνωριμία καὶ ὅ,τι σοβαρώτερο ἤθελε προκύψει. Προτιμῶνται οἱ δημόσιοι ὑπάλληλοι.

Ἡ Γ. Παπακυριάκου, Πόστ Ρεστάντ, Θεσσαλονίκη, Ἑλλάς, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ μορφωμένους κυρίους τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἡλικίας 30 — 40 ἐτῶν, στὴν ἑλληνικὴ, ἀγγλικὴ καὶ γερμανικὴ γλῶσσα. μὲ σκοπὸ τὸν γάμο.

Ἡ Κική Μεγάλου Κωνσταντίνου 6, Νίκαια, Πειραιεύς, Ἑλλάς, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ὁ Δημήτριος Κοητικός, (23 ἐτῶν), Παλ. Μπενιζέλου 9, Μητροπόλις, Ἀθῆναι, Τ.Τ. 117, Ἑλλάς, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, καὶ ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ἡλικίας 20—23 ἐτῶν, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Α. Νικολόπουλος, Α. Παπαναστασίου 51, Τ.Τ. 219, Ἀθῆναι, Ἑλλάς, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιά, ἡλικίας 20—26 ἐτῶν μὲ σκοπὸ τὴ φιλία καὶ ὅ,τι ἄλλο σοβαρώτερο ἤθελε προκύψει.

Ὁ Γεώργιος Ν. Στάμος, (ἐτῶν 19), Χρυσοπηγὴ Πατρῶν, Ἑλλάς, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

Ὁ GEORGE DIMOPOULOS, (20 ἐτῶν), 2 WESTFIELD ST. EARLWOOD STDNEY AUSTRALIA, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες Ἑλληνίδες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, ἡλικίας 17—20 ἐτῶν, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Γεώργιος Δ. Γουρδούπης (23 ἐτῶν), Χρυσοπηγὴ Πατρῶν, Ἑλλάς, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, στὴν ἑλληνικὴ καὶ γερμανικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν φιλία καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε προκύψει.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία	Δρχ.	300
Ἑξάμηνος	»	150
Τρίμηνος	»	75

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία Λίρες Ἀγγλίας		7
» Δολλάρια		20
» Φρ. Βελγ.		1000
» Φρ. Γαλλ. νέα		100
» Φρ. Ἑλβετ.		90
» Μάρκα Γερμ.		90

Ἐμβάσματα Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης πρὸς τὸ περιοδικὸ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ», Δραγατσανίου 4, (Πλατεῖα Κλαυθμῶνος), Ἀθῆναι.

Διευθυντὴς — Διαχειριστὴς καὶ ὑπεύθυνος κατὰ Νόμον
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΠΑΚΛΑΤΖΗΣ
Ἐκδοτικὴ Ἑταιρεία «ΑΛΛΑΓΗ».
Ἐκδότης καὶ ὑπεύθυνος Τυπογραφείου
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Γ. ΤΟΥΝΤΑΣ
Ναιάδων 24, Παλαιὸν Φάληρον

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ὁ CHRISANTHOS MELISSOURGOS, 45 GOURLAY ST. BALACLAVA MELBOURNE VICTORIA AUSTRALIA, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

Ὁ GEORGE DIMOPOULOS, (20 ἐτῶν), 2 WESTFIELD ST. EARLWOOD STDNEY AUSTRALIA, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες Ἑλληνίδες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, ἡλικίας 17—20 ἐτῶν, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ EFTIMIOS KARAMALIDIS, 36 GILBERT ST. KILBERTON S. AUSTRALIA, ζη-

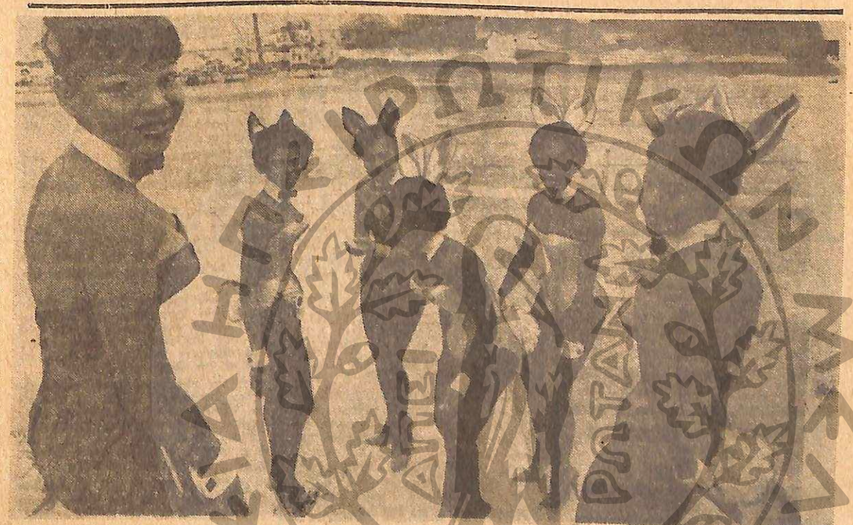

ΔΕΚΑ ΤΖΑΜΑΪΚΑΝΕΣ «ΚΟΥΝΕΛΙΤΣΕΣ»

Ὁ Ἀμερικανὸς ἐπιχειρηματίας Χιοῦ Χέφνερ διατηρεῖ μιὰ «φλυσίδα» ἀπὸ ἐνιάτ - κλάμπα, σὲ διάφορα μέρη τῆς Ἀμερικῆς. Καὶ σ' ὅλα ἡ κυριώτερη ἀτραξιὸν εἶναι ἕνα μπαλέτο ἀπὸ «Μπουνυ γκερλς» (Κουνελίτσες), τρισχαριτωμένα δηλαδὴ κοριτσια, μὲ χαρτάριστα κορμιὰ σφιχτὰ καὶ φουτιτοὺς οὐρίτσες! Ὁ ἀδελφὸς τοῦ Μπερ Χέφνερ εἶχε τὴν ἐμπνευσι νὰ ἀνοίξη ἕνα τέτοιο κέντρο καὶ στὴ Τζαμάϊκα, κυρίως γιὰ τὴν ψυχαγωγία τῶν Ἀμερικανῶν περιηγητῶν. Δὲν μποροῦσε ὅμως νὰ μετοχειρισθῆ σ' αὐτὸ τὶς «Κουνελίτσες» τοῦ Χιοῦ, γιατὶ ἕνας νόμος νὰ τὶς κάνουν καὶ οἱ ντόπιοι. Ἔτσι, ὁ Μπερ Χέφνερ ἀναγκάστηκε νὰ δημιουργήση ἕνα καινούργιο μπαλέτο ἀπὸ δέκα τζαμαϊκανὲς «Κουνελίτσες», μὲ ἐπικεφαλῆς τους μιὰ κοπέλλα 20 χρόνων, τὴ Μαρία Μερσάν, ποὺ εἶχε ἐκλεγῆ «Μὶς Τζαμάϊκα» στὰ περσινὰ καλλιστεῖα. Ἀφοῦ τὶς διαλέξες μὲ ἐπιμέλεια, ἀνάμεσα στὶς ἀμέτρητες ὑποψήφιες ποὺ ταῦ παρουσιάσθηκαν, τὶς φόρτωσε σ' ἕνα εἰδικὰ ναυλωμένο ἀεροπλάνο καὶ τὶς ἔστειλε στὸ Μαϊάμι. Ἐκεῖ τὶς παρέλαβε μιὰ εἰδικὴ δασκάλα, ἡ ξανθειὰ Φράνκι Χέλμ, ἡ «Κουνελομάνα» ὅπως τὴν ἔχουν βαφτίσει, καί, ὑποθάλοντάς τες σὲ ἐντατικὴ ἐκπαίδευσι ἐπὶ δυὸ - τρεῖς ἑβδομάδες, τὶς ἔβγαλε ξεφτέρια, ὅπως ἔχει κάμει γιὰ τόσα καὶ τόσα ἄλλα μπαλέτα τοῦ Χιοῦ Χέφνερ!

ΤΟ ΣΚΑΚΙ

ΠΡΟΒΛΗΜΑ 290ΟΝ

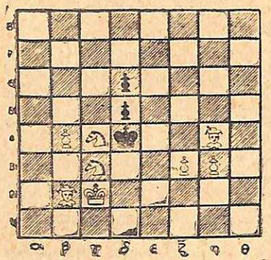

Παίζουν τὰ λευκὰ καὶ κάνουν μάτ σὲ 4 κινήσεις.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΥΠ' ΑΡ. 28 ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ

Βασικὴ κίνησις τῶν λευκῶν: Α γ8—ζ5.

"Αν τὰ μαῦρα πάρουν μὲ τὸν Πβ3 τὸν Πζ3, ἡ λευκὴ Βασίλισσα θὰ πάῃ στὸ δ1 καὶ θὰ δώσῃ σάχ. Γιὰ νὰ προστατευθοῦν ἀπὸ τὸ σάχ, τὰ μαῦρα θὰ μεταφέρουν τὸν Αζ1 στὸ δ3. Στὴν τρίτη κίνησι ἡ λευκὴ Βασίλισσα θὰ πάῃ τὸν Αα1 καὶ θὰ δώσῃ σάχ καὶ μάτ.

Δυὸ ἄλλες παραλλαγὲς εἶναι οἱ ἀκόλουθες:

Πρώτη:
1) Αγ8—δ5 — Αζ1Χα6
2) Βα5 — Αα6—β5.
3) Βα7 + καὶ μάτ.

Δεύτερη:
1) Αγ 8—ζ5 — Αζ1—β5.
2) Αζ8—γ5 + Ργ4.
3) Αγ8—ε6 + καὶ μάτ.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ

ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

Τῆς Ἑταιρίας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν (Βραβεῖον Τηλεπαθείας μακρᾶς ἀποστάσεως). Δέχεται καθ' ἑκάστην 9—1 π.μ. καὶ 5—8 μ.μ. ὁδὸς Μετσόβου 25 Α' ὄροφ. (στάσις Μουσείου) Τηλέφωνον 810-975.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟΥ–ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Δέχεται ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀχαρνῶν 98, Ἀμφιλοχίας 1. — Τηλ. 810.760.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε. ΣΙΜΑΤΟΣ

ΙΑΤΡΟΣ

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ

Δέχεται Μάγερ 10 (Πλατεῖα Βάθης) Τηλέφ. 532-563

ΔΙΑΜΕΣΟΝ "ΜΕΝΤΙΟΥΜ,,

Διπλ/χον, Ψ.Κ.Ε. Σᾶς ἀπαντᾶ εἰς οἱονδήποτε θέμα σᾶς ἐνδιαφέρει. Αἰσθηματικά, γάμου, θανόντας, ἐξαφνίσεις, προβλέψεις, ἀπωλείας, ἐπαγγελματικά, θησαυροὺς κλπ. Ὑποβολαί, ἐπιδράσεις, ἀντιδράσεις ἐξ ἀποστάσεως διὰ ψυχοβολίας ἐν ὑπνώσει. Γράφοντας ἀπὸ ἐξωτερικόν, ἐσωτερικόν, σπείλετε γραμμόν ἀπαντήσεως. Κα ΤΟΥΛΑ Μ. Παπηγίων 14, 7ος ὄροφος, 3ον Γρ.Τηλέφ. 620-412. *Ὥραι 9—1 καὶ 5—8 μ. μ. Ἀθῆναι.

τεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἡλικίας 17—21 ἐτῶν, μὲ σκοπὸ τὴν φιλία.

'Ο JOHN CHRISTOFILIS καὶ ὁ THON ARGYRACIS, 106 QUEENSVILLE ST WEEST FOOTSCRAY VIC. MELBOURNE, AUSTRALIA, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἡλικίας 15—22 ἐτῶν, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο GUS POULOS, 18 DUNDAS W. «ACROPOLIS KLUB» TORONTO ONTARIO CANADA, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ μορφωμένες καὶ εὐπαρουσίαστες Ἑλληνίδες, ἡλικίας 25—30 ἐτῶν, μὲ σκοπὸ ὁ,τι ἤθελε προκύψει.

'Ο CARL GSCHWEITI.FRIEDHOFGASSE 2, GRAZ—AUSTRIA, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ στὴν ἑλληνικὴ ἢ γερμανικὴ γλῶσσα, μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

'Ο DIMITRIOS DEMETROPOULOS, 4122 CHESTER AVE SUITE 13 CLEVELAND 3 OHAIO, USA, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 18—25 ἐτῶν, μὲ σκοπὸ τὴν δημιουργία ἑνὸς ἀγνοῦ φιλικοῦ δεσμοῦ.

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

'Ο ELEFTERIOS BASTEKAS, S)S FANMAR C)O PACIFIC AGENCY INC 29 BROADWAY N. Y. 4. NEW YORK USA, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἡλικίας 17—21 ἐτῶν, ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς ἀγνῆς φιλίας.

'Ο EVAG. ANDREADIS, S)T OLYMPIC RIDER C)O OLYMPIC MARITIME S.A 17 AVE DE MONTE CARLO, MONTE CARLO MONACO. ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ, μὲ σκοπὸ ὁ,τι ἤθελε προκύψει.

'Ο CHARILAOS THODOROPOULOS, S)T WORLD INSPIRATION C)O NIARCHOS LONDON L.T.D. 41—43 PARK STREET LONDON WI ENGLAND, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἀγνῆς φιλίας.

'Ο COLONIAS ILIAS (19 ἐτῶν), M)V CALYPSO C)O SELA MARITIME SERVICES L. T. D. P. O. BOX 1288 HAIFA ISRAEL, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες 18—20 ἐτῶν, ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κύπρο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο NICOS ZORGOS καὶ ὁ GEORGIOS MARCOPOULOS,M)V NORTH HIGHNESS C)O A.G. PAPADAKIS L.T.D. AFRICA HOUSE 44—46 LEADEN HALL STR. LONDON E. C. 3., ENGLAND, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἡλικίας 18—23 ἐτῶν, ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ, μὲ σκοπὸ τὴν δημιουργία ἀγνῶν φιλικῶν δεσμῶν.

'Ο DIMITRIOS RIGAKIS, S)T CAPISTRANO C)O OCEAN SHIPPING TRANDING CORP 21 CHASE MANHATTAN PLAZA UEW YORK 5. N.T. USA, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 18—23 ἐτῶν, μὲ σκοπὸ ὁ,τι ἤθελε προκύψει.

'Ο CHARILAOS RANOS, S)T OLYMPIC FALCON C)O OLYMPIC MARITIME S.A. AVE DE MONTE CARLO MONACO, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες καὶ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

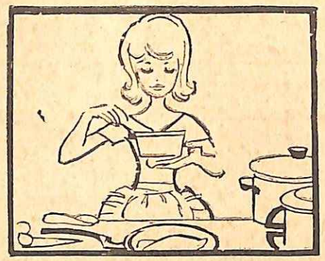

Η ΚΟΥΖΙΝΑ ΜΑΣ

Τὸ πανέρι γιὰ τὸ πὶκ-νὶκ

ΜΙΑ ὁλόκληρη μέρα κοντὰ στὴ θάλασσα, ἕνα χαρούμενο «πὶκ-νὶκ», κάτω ἀπὸ τὰ πεῦκα, εἶναι ὁ καλύτερος τρόπος γιὰ νὰ περάσετε τὶς πρῶτες καλοκαιρινὲς Κυριακές σας. Μὰ ἡ ὁμορφιὰ τοῦ τοπίου, τὸ κολύμπι, ἡ ἡλιοθεραπεία δὲν εἶναι ἀρκετὰ γιὰ νὰ γεμίσουν τὶς ὧρες τῆς ἡμέρας. Σὲ κάποιο σημεῖο, ὁ ὁλοθέντος πρωταγωνιστὴς τῆς ἐκδρομῆς γίνεται τὸ πανέρι τοῦ φαγητοῦ, ποὺ κάθε προνοητικὴ γυναίκα θὰ τὸ ἔχῃ γεμίσει μὲ ὀρεκτικὰ φαγητά: σάντουϊτς, κοτολέττες, σφιχτὰ αὐγά, σαλάτες, ψημένα κοτόπουλα, τυριὰ καὶ φροῦτα κάθε τύπου. Μά, φυσικά, στὸ καλαθάκι τοῦ πὶκ-νὶκ, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ συνηθισμένα καὶ ἁπλὰ πράγματα, μπορεῖ νὰ βρῇ θέσι καὶ κάτι πιὸ πρωτότυπο, ποὺ θὰ κάνῃ πιὸ πλήρες τὸ φαγητὸ κοντὰ στὴ θάλασσα. Γι' αὐτό, θὰ σᾶς δώσουμε μερικὲς συμβουλὲς γιὰ ἕνα πὶκ-νὶκ πιὸ εὐχάριστο, πιὸ τέλειο.

ΤΙ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΛΗΣΜΟΝΗΣΕΤΕ

★ Γράψετε ἕναν κατάλογο τῶν πραγμάτων ποὺ πρέπει νὰ πάρετε μαζί σας καὶ φροντίσετε, ὕστερα, νὰ σβήνετε ἕνα-ἕνα, ὅταν θὰ τὰ τοποθετῆτε στὸ πανέρι.

★ Χρησιμοποιῆστε πιάτα καὶ ποτήρια ἀπὸ πλαστικοποιημένο χαρτί, ποὺ πετιοῦνται ἀφοῦ χρησιμοποιηθοῦν.

★ Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ πακέτο μὲ τὶς χάρτινες πετσέτες, πάρτε μαζί σας καὶ μερικὲς πετσέτες ἀπὸ ὑφασμα, ἀπὸ ἐκεῖνες τὶς καρό, ποὺ εἶναι ἀνθεκτικὲς καὶ πλένονται εὔκολα.

★ Πολὺ χρήσιμο θὰ εἶναι, ἰδιαίτερα ὅταν ἔχετε δικό σας μεταφορικὸ μέσον, ἕνα φορητὸ ψυγεῖο, ποὺ θὰ σᾶς ἐπιτρέψῃ νὰ διατηρήσετε δροσερὲς τὶς σαλάτες, τὸ νερό, τὴ μπύρα, τὸ κρασὶ κλπ.

★ Ἂν τὸ φορητὸ ψυγεῖο σᾶς φαίνεται ὑπερβολικὸ ἔξοδο καὶ δὲν εἶναι εὔκολο νὰ τὸ μεταφέρετε, τότε πρέπει νὰ καταφύγετε σὲ θερμός. Ἔτσι, τὸ δροσερὸ νερό, τὸ κρασὶ ἢ ἡ μπύρα, ἢ ἀκόμα καὶ ὁ ζεστὸς καφές, δὲν θὰ σᾶς λείψουν.

★ Τὰ χορταρικὰ καὶ τὰ φροῦτα θὰ τὰ καθαρίσετε ἀπὸ πρίν, θὰ τὰ πλύνετε καὶ θὰ τὰ στραγγίξετε.

★ Μιὰ τελευταία συμβουλή, ποὺ ἴσως νὰ εἶναι περιττή: Στὸ τέλος τοῦ πὶκ-νὶκ, τὸ σημεῖο τοῦ δάσους, ποὺ ἐγκαταστήσατε τὴν προσωρινὴ «τραπεζαρία σας», δὲν πρέπει νὰ δίνῃ τὴν ὄψι ἑνὸς πεδίου μάχης. Πάρτε μαζί σας μιὰ μεγάλη πλαστικὴ σακκούλα καὶ μαζέψετε τὰ ὑπολείμματα. Αὐτὸ εἶναι ἕνα δεῖγμα πολιτισμοῦ καὶ νοικοκυροσύνης. Φροντίστε ἀκόμα νὰ σβήσετε τὶς πιθανὲς φωτιὲς (τσιγάρα, κλπ.), ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ γίνουν αἰτία καταστροφῆς.

ΣΥΝΤΑΓΕΣ

Καὶ τώρα νὰ μερικὲς συνταγὲς εὔκολες καὶ ὀρεκτικές, ποὺ θὰ δώσουν στὸ πὶκ-νὶκ σας τὴ σφραγίδα τῆς ἐπιτυχίας

ΣΑΝΤΟΥ·Ι·ΤΣ ΓΙΓΑΝΤΕΣ

Χρειάζονται: Δύο μακρουλὰ ψωμάκια, δούτυρο φρέσκο ὅσο θὰ χρειαστῇ, μερικὰ φύλλα μαρουλιοῦ, μερικὲς φέτες μορταδέλλας, μερικὲς φετίτσες τυρὶ κασέρι, φετίτσες ἀπὸ φρέσκο κρεμμυδάκι, μουστάρδα.

Κόβετε τὰ ψωμιὰ στὴ μέση κατὰ μῆκος καὶ τὰ ἀλείφετε ἀπὸ τὰ δυὸ μέρη μὲ δούτυρο. Στὸ ἀπὸ κάτω μέρος βάζετε μερικὰ φύλλα μαρούλι (μόνο ἀπὸ τὴν καρδιά), φετίτσες μορταδέλλας, τυριοῦ, φρέσκου κρεμμυδιοῦ. Πρὶν νὰ τὶς σκεπάσετε μὲ τὸ ἀπὸ πάνω μέρος τοῦ ψωμιοῦ, τὸ ἀλείφετε, πάνω ἀπὸ τὸ δούτυρο, μὲ λίγη μουστάρδα.

ΣΑΝΤΟΥ·Ι·ΤΣ ΜΕ ΚΟΡΝ—ΜΠΙΦ

Χρειάζονται: Ἓξη κουταλιὲς μαγιονέζα (ἀπὸ κείνη ποὺ πουλιέται σὲ βαζάκια), τέσσερις κουταλιὲς πράσινη πιπεριὰ φιλοκομμένη, ὀκτὼ φέτες ψωμὶ (τετράγωνες), δώδεκα λεπτὲς φέτες κορνμπίφ (τοῦ κουτιοῦ), φρέσκο δούτυρο ὅσο θὰ χρειαστῇ.

Ἀνακατεύετε τὴ μαγιονέζα μὲ τὴν πιπεριά, ἀλείφετε τὶς φέτες τοῦ ψωμιοῦ μὲ δούτυρο, ὕστερα τοποθετεῖτε τὶς φέτες τοῦ κορνμπίφ, τὶς σκεπάζετε μὲ τὴ μαγιονέζα καὶ κολλᾶτε ἀπὸ πάνω τὴν ἄλλη φέτα τοῦ ψωμιοῦ.

«ΠΟΡΤΟΚΑΛΑΚΙΑ» ΑΠΟ ΡΥΖΙ

Χρειάζονται 400 γραμ. ρύζι, 100 γραμ. δούτυρο ἢ φυτίνη, μισὸ κρεμμύδι φιλοκομμένο, δύο ὁλόκληρα αὐγά, 50 γραμ. τριμμένο τυρί, 150 γραμ. μοσχαρίσιος κιμᾶς, 50 γραμ. χοιρομέρι, μισὸ ποτήρι ἄσπρο κρασί, μερικὲς ντομάτες ξεφλουδισμένες καὶ καθαρισμένες ἀπὸ τοὺς σπόρους καὶ ὕστερα φιλοκομμένες, περίπου ἕνα κιλὸ ζωμὸς (μπορεῖτε νὰ τὸν φτιάξετε καὶ μὲ κύβο κρέατος), κοπανισμένη φουγκνιά, ἀλεύρι, ἀλάτι, μοσχοκάρυδο. Γιὰ τὸ τηγάνισμα: Λάδι ὅσο θὰ χρειαστῇ.

Σὲ μιὰ κατσαρόλα, βάζετε νὰ ξανθύνῃ τὸ μισὸ ἀπὸ τὸ φιλοκομμένο κρεμμύδι μὲ 50 γραμ. δούτυρο, ὕστερα προσθέτετε τὸ ρύζι καὶ σιγοτσιγὰ τὸ ζουμί. "Οταν τὸ πιλάφι θὰ εἶναι ἕτοιμο (σπυρωτό) καὶ φὶ θὰ εἶναι ἕτοιμο, τὸ βγάζετε ἀπὸ τὴ μέλλον στεγνό, τὸ βγάζετε ἀπὸ τὴ μέλλον στεγνό, τὸ ἀφήνετε νὰ κρυώσῃ. Σὲ μιὰ λεκάνη ρίχνετε τὸ ἀλεύρι καλὰ κοσκινισμένο. Ἀνακατεύοντας μὲ ἕνα ξύλινο κουτάλι, προσθέτετε τὸ δούτυρο λυωμένο ἐλαφρά, τὸ λάδι, τοὺς κρόκους τῶν αὐγῶν, λίγο ἁλάτι καὶ τόσο νερό, ὅσο χρειάζεται γιὰ νὰ φτιάξετε μιὰ καλὴ ζύμη. Ρίχνετε τὴ ζύμη πάνω στὴν ἀλευρωμένη σανίδα καὶ, ἀφοῦ τὴ δουλέψετε γιὰ λίγα λεπτά, τὴν κάνετε μιὰ μπάλλα καὶ τὴν ἀφήνετε νὰ γίνῃ, μιὰ ὥρα περίπου. Ὕστερα ξαναπαίρνετε τὴ ζύμη καὶ μὲ τὸ πλαστῆρι ἀνοίγετε ἕνα μεγάλο τετράγωνο, ὄχι πολὺ λεπτό, τὸ ἀλείφετε μὲ μουστάρδα καὶ στὸ κέντρο τοποθετεῖτε τὸ κρέας, ἀφοῦ θὰ τοῦ ἔχετε βγάλει ἀπὸ τὸ σπάγγο καὶ θὰ τὸ ἔχετε βράσει μὲ τὴ σάλτσα του, ποὺ πρέπει νὰ εἶναι μάλλον πηχτή. Ὕστερα τυλίγετε τὴ ζύμη γύρω στὸ κρέας, κλείνετε τὶς δυὸ ἄκρες καὶ τοποθετεῖτε αὐτὸ τὸν κύλινδρο σ' ἕνα ταψάκι ὀρθογώνιο, καλὰ βουτυρωμένο. Τρυπᾶτε τὴν ἐπιφάνεια τοῦ φύλλου μὲ ἕνα πηρούνι, τὴ βρέχετε μὲ λίγο λάδι καὶ φήνετε τὸ τυλιγμένο φιλέτο σὲ μέτριο φοῦρνο, μισὴ ὥρα, σκεπάζοντας τὴ ζύμη μὲ λαδόχαρτο, ἀλειμμένο μὲ βούτυρο, ὅταν ἀρχίζῃ νὰ χρωματίζεται πολύ. Ὕστερα, βγάζετε τὸ ταψὶ ἀπὸ τὸ φοῦρνο, ἀφήνετε τὸ τυλιγμένο φιλέτο νὰ κρυώσῃ γιὰ μερικὰ λεπτὰ καὶ ἔπειτα τὸ τυλίγετε σὲ λαδόχαρτο. Ὕστερα, πατᾶτε ἕνα μαχαίρι τοῦ ψωμιοῦ μὲ δοντάκια καὶ κόβετε τὸ φιλέτο σὲ φέτες, ὄχι πολὺ λεπτές, τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ τὸ σερβίρετε. Πρέπει νὰ προσέξετε νὰ μὴ ψηθῇ πολύ, γιατὶ τότε γίνεται πολὺ στεγνό.

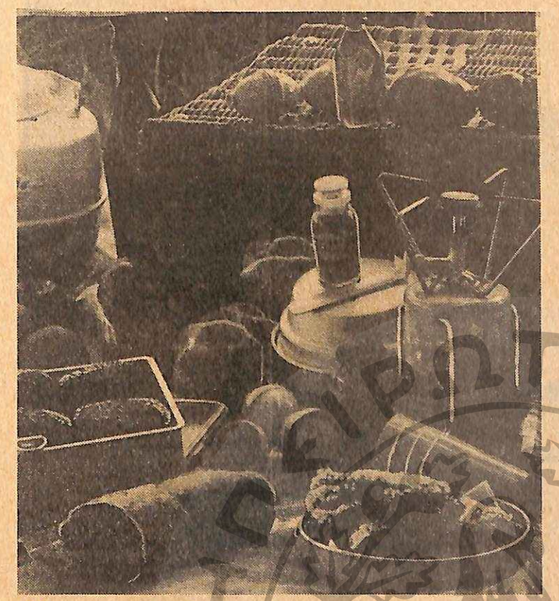

ΣΦΙΧΤΑ ΑΥΓΑ ΓΕΜΙΣΤΑ ΜΕ ΧΟΙΡΟΜΕΡΙ

Χρειάζονται: Ἓξη αὐγά, 100 γραμ. χοιρομέρι, μιὰ κουταλιὰ φιλοκομμένες κάπαρες, μιὰ κουταλιὰ μουστάρδα, 30 γραμ. δούτυρο, μιὰ κουταλιὰ μαγιονέζα (ἐτοιμη).

Βράζετε τὰ αὐγὰ ἐπὶ ἐννιὰ λεπτά, ὕστερα τὰ κόβετε στὴ μέση, ἀφαιρεῖτε τοὺς κρόκους, τοὺς περνᾶτε ἀπὸ τὴ μηχανὴ τοῦ πουρὲ καὶ τοὺς ἀνακατεύετε μὲ τὸ χοιρομέρι, τὶς κάπαρες, τὴ μουστάρδα, τὸ δούτυρο καὶ τὴ μαγιονέζα. Ξανανεμίζετε μ' αὐτὸ τὸ μίγμα τὰ ἀσπράδια τῶν αὐγῶν καὶ ὕστερα τὸ ἑνώνετε σχηματίζοντας ἕνα αὐγὸ ὁλόκληρο (γιὰ νὰ τὰ μεταφέρετε, πρέπει νὰ τὰ τυλίξετε ἕνα-ἕνα σὲ λαδόχαρτο).

ΟΜΕΛΕΤΤΑ ΠΡΑΣΙΝΗ

Χρειάζονται: 100 γραμ. σπανάκια, ἕνα ματσάκι μαϊντανός, δύο ἢ τρία φύλλα μαρούλι, δύο ἢ τρία φύλλα βασιλικός, δύο φέτες βραστὸ σαλάμι, τέσσερα ἢ πέντε αὐγά, λίγη φαρίνα, 30 γραμ. τριμμένο τυρί, 40 γραμ. δούτυρο, ἁλάτι καὶ πιπέρι.

Τρίβετε φιλὰ τὰ ὠμὰ χορταρικὰ καὶ τὸ σαλάμι. Χτυπᾶτε τὰ αὐγὰ μὲ τὸ ἀλεύρι, τὸ τυρί, ἁλάτι καὶ πιπέρι καὶ ὕστερα τὰ ἀνακατεύετε μὲ τὰ χορταρικὰ καὶ τὸ σαλάμι. Ρίχνετε τὸ μίγμα σὲ καφτὸ δούτυρο καὶ φροντίζετε νὰ τηγανιστῇ καλὰ ἡ ὀμελέττα καὶ ἀπὸ τὰ δυὸ μέρη. Ἡ ὀμελέττα αὐτὴ τρώγεται κρυα.

ΦΙΛΕΤΟ ΣΤΟ ΧΑΡΤΙ

Χρειάζονται: 800 γραμ. φιλέτο μοσχαρίσιο, λάδι καὶ δούτυρο, ἕνα κλαδάκι δεντρολίβανο, ἕνα ποτηράκι κονιάκ, ἁλάτι, πιπέρι, μουστάρδα.

Γιὰ τὴ ζύμη: 400 γραμ. ἀλεύρι, 125 γραμ. δούτυρο, δύο ἢ τρεῖς κουταλιὲς λάδι, δυο κρόκοι αὐγῶν, νερό.

Δένετε τὸ κρέας, ὅπως ἕνα κοινὸ ψητό, μαζὶ μὲ τὸ κλαδάκι τὸ δεντρολίβανο, τὸ ἁλατίζετε, τὸ πιπερώνετε, τὸ βάζετε σὲ μιὰ κατσαρόλα, ὅπου νὰ μπορῇτε νὰ τὸ τοποθετήσετε ἄνετα, καὶ προσθέτετε ἕνα καλὸ κομμάτι δούτυρο καὶ τρεῖς κουταλιὲς λάδι. Σὲ ζωηρὴ φωτιὰ καβουρδίζετε τὸ κρέας, ἀπ' ὅλα τὰ μέρη. Τὸ βρέχετε μὲ τὸ κονιάκ, τὸ ἀφήνετε νὰ ἐξατμισθῇ, ὕστερα μετριάζετε τὴ φωτιά, σκεπάζετε τὴν κατσαρόλα, τὸ ἀφήνετε στὴ φωτιὰ ἀκόμα δέκα λεπτά, τραβᾶτε ἔπειτα ἀπὸ τὴ φωτιὰ τὴν κατσαρόλα, βάζετε τὸ κρέας σὲ μιὰ πιατέλλα καὶ τὸ ἀφήνετε νὰ κρυώσῃ. Σὲ μιὰ λεκάνη ρίχνετε τὸ ἀλεύρι καλὰ κοσκινισμένο. Ἀνακατεύοντας μὲ ἕνα ξύλινο κουτάλι, προσθέτετε τὸ δούτυρο λυωμένο ἐλαφρά, τὸ λάδι, τοὺς κρόκους τῶν αὐγῶν, λίγο ἁλάτι καὶ τόσο νερό, ὅσο χρειάζεται γιὰ νὰ φτιάξετε μιὰ καλὴ ζύμη. Ρίχνετε τὴ ζύμη πάνω στὴν ἀλευρωμένη σανίδα καὶ, ἀφοῦ τὴ δουλέψετε γιὰ λίγα λεπτά, τὴν κάνετε μιὰ μπάλλα καὶ τὴν ἀφήνετε νὰ γίνῃ, μιὰ ὥρα περίπου. Ὕστερα ξαναπαίρνετε τὴ ζύμη καὶ μὲ τὸ πλαστῆρι ἀνοίγετε ἕνα μεγάλο τετράγωνο, ὄχι πολὺ λεπτό, τὸ ἀλείφετε μὲ μουστάρδα καὶ στὸ κέντρο τοποθετεῖτε τὸ κρέας, ἀφοῦ θὰ τοῦ ἔχετε βγάλει ἀπὸ τὸ σπάγγο καὶ θὰ τὸ ἔχετε βράσει μὲ τὴ σάλτσα του, ποὺ πρέπει νὰ εἶναι μάλλον πηχτή. Ὕστερα τυλίγετε τὴ ζύμη γύρω στὸ κρέας, κλείνετε τὶς δυὸ ἄκρες καὶ τοποθετεῖτε αὐτὸ τὸν κύλινδρο σ' ἕνα ταψάκι ὀρθογώνιο, καλὰ βουτυρωμένο. Τρυπᾶτε τὴν ἐπιφάνεια τοῦ φύλλου μὲ ἕνα πηρούνι, τὴ βρέχετε μὲ λίγο λάδι καὶ φήνετε τὸ τυλιγμένο φιλέτο σὲ μέτριο φοῦρνο, μισὴ ὥρα, σκεπάζοντας τὴ ζύμη μὲ λαδόχαρτο, ἀλειμμένο μὲ βούτυρο, ὅταν ἀρχίζῃ νὰ χρωματίζεται πολύ. Ὕστερα, βγάζετε τὸ ταψὶ ἀπὸ τὸ φοῦρνο, ἀφήνετε τὸ τυλιγμένο φιλέτο νὰ κρυώσῃ γιὰ μερικὰ λεπτὰ καὶ ἔπειτα τὸ τυλίγετε σὲ λαδόχαρτο. Ὕστερα, πατᾶτε ἕνα μαχαίρι τοῦ ψωμιοῦ μὲ δοντάκια καὶ κόβετε τὸ φιλέτο σὲ φέτες, ὄχι πολὺ λεπτές, τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ τὸ σερβίρετε. Πρέπει νὰ προσέξετε νὰ μὴ ψηθῇ πολύ, γιατὶ τότε γίνεται πολὺ στεγνό.

ΚΡΥΑ ΣΑΛΤΣΑ ΑΠΟ ΚΟΛΟΚΥΘΑΚΙΑ

Πρόκειται γιὰ μιὰ ἐξυπνη ἰδέα, γιὰ νὰ μὴν πάρετε στὸ πανέρι τοῦ πὶκ-νὶκ τὸ συνηθισμένο βάζο μὲ τὶς πίκλες. Πάρετε ἕνα κιλὸ κολοκυθάκια, τὰ πλένετε, τὰ κόβετε σὲ κομμάτια καὶ τὰ βάζετε νὰ μαγειρεύτοῦν μὲ ἁλάτι καὶ πιπέρι, σὲ μιὰ κατσαρόλα μάλλον φαρδειά, ὅπου ἐχετε βάλει προηγουμένως μισὸ ποτήρι λάδι καὶ μιὰ σκελίδα σκόρδο. Ἀνακατεύετε δέκα λεπτὰ τὰ κολοκυθάκια μὲ ἕνα ξύλινο κουτάλι, γιὰ νὰ ἀπορροφήσουν καλὰ τὸ λάδι, ὕστερα ἀφαιρεῖτε τὸ σκόρδο καὶ στραγγίζετε τὰ κολοκυθάκια ἀπὸ τὸ περιττὸ λάδι. Προσθέτετε τώρα τὰ δυὸ τρίτα ἑνὸς ποτηριοῦ ξίδι καὶ τὰ ἀφήνετε νὰ βράσουν, χωρὶς νὰ σκεπάσετε τὴν κατσαρόλα, σὲ δυνατὴ φωτιά, ὥστου νὰ ἐξατμισθῇ τὸ ξίδι. Τότε βγάζετε τὰ κολοκυθάκια ἀπὸ τὴ φωτιά, τὰ βάζετε σὲ μιὰ σαλατιέρα καὶ τοὺς ρίχνετε τόσο ξίδι, ὅσο εἶναι ἀρκετὸ γιὰ νὰ τὰ σκεπάσῃ. Τὰ ἀφήνετε ἔξι, τουλάχιστον 24 ὧρες. Μονον τότε, προσθέτετε στὰ κολοκυθάκια (ἀφοῦ θὰ τοὺς ἔχετε βγάλει τὸ περιττὸ ὑγρό) λίγο ἁλάτι, λίγο πιπέρι καὶ καμμιὰ δεκαριὰ φρέσκα φυλλάκια ἁλιφασκιᾶς. Βάζετε τὰ κολοκυθάκια σὲ βάζα, βρέχετε τὴν ἐπιφάνεια μὲ λίγο λάδι καὶ κλείνετε τὰ βάζα ἑρμητικά. Τὰ κολοκυθάκια θὰ εἶναι θαυμάσια ὕστερα ἀπὸ δέκα-δεκαπέντε μέρες.

ΔΙΠΛΕΣ ΚΡΥΕΣ

Χρειάζονται: Γιὰ τὴ ζύμη: 200 γραμ. ἀλεύρι, ἕνα αὐγό, 80 γραμ. δούτυρο, λίγο ἁλάτι. Γιὰ τὴ γέμισι: 150 γραμ. μορταδέλλα, 100 γραμ. τυρὶ πικάντικο, ἕνα αὐγό, τριμμένο τυρί, ψιλοκομμένος μαϊντανός, λάδι. Μὲ τὸ ἀλεύρι, τὸν κρόκο τοῦ αὐγοῦ, τὸ δούτυρο μόλις λυωμένο, λίγο ἁλάτι καὶ λίγο νερό, ἑτοιμάζετε μιὰ ζύμη μάλλον σφιχτή. Κάνετε μιὰ μπάλλα καὶ τὴν ἀφήνετε μιὰ ὥρα σὲ δροσερὸ μέρος γιὰ νὰ γίνῃ. Στὸ μεταξύ, κόβετε σὲ κομματάκια τὴ μορταδέλλα καὶ τὸ πικάντικο τυρί, ψιλοκόβετε τὸ μαϊντανὸ καὶ τὰ βάζετε ὅλα σὲ μιὰ λεκανίτσα. Προσθέτετε τὸ αὐγὸ ὁλόκληρο, μιὰ φούχτα τριμμένο τυρὶ καὶ τὰ ἀνακατεύετε ὅλα καλά. Ἁπλώνετε τὴ ζύμη μὲ τὸ πλάστηρι. Ὕστερα τὴ διπλώνετε δυὸ-τρεῖς φορές, σὰν νὰ ἑτοικειτο νὰ ἑτοιμάσετε μιὰ σφολιάτα. Ἔπειτα τὴν ἁπλώνετε σὲ φύλλο μάλλον λεπτὸ καὶ κόβετε ἀπ' αὐτὸ τετράγωνα ὁκτὼ ἑκατοστῶν. Βάζετε στὸ κέντρο κάθε τετράγωνου μιὰ κουταλιὰ ἀπὸ τὴ γέμισι, διπλώνετε τὸ φύλλο στὴ μέση καὶ τὸ πιέζετε πολὺ ἀπὸ τὰ τρία μέρη, ποὺ πρέπει νὰ κλείσῃ, ὥστε νὰ μὴν ἀνοίξῃ ὅταν θὰ τηγανίζεται. Τηγανίζετε ὕστερα τὶς δίπλες σὲ ἀφθονο καφτὸ λάδι καὶ τὶς στραγγίζετε πάνω σὲ ἀπορροφητικὸ χαρτί. "Αν ἔχετε ἕνα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ εἰδικὰ δοχεῖα ποὺ διατηροῦν τὴν θερμότητα, μπορεῖτε νὰ τοποθετήσετε τὶς δίπλες σ' αὐτό, γιὰ νὰ εἶναι χλιαρὲς τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ τὶς φᾶτε. Καὶ κρύες, ὅμως, εἶναι πολὺ καλές.

ΠΛΟΥΝ ΚΕ·Ι·Κ

Χρειάζονται: 180 γραμ. βούτυρο, 200 γραμ. ζάχαρη, 30 γραμ. ἄσπρο ἀλεύρι, 50 γραμ. κορνθιακὴ σταφίδα, δυὸ κουταλιὲς ζάχαρη βανίλιας, τρεῖς κουταλιὲς μαγιὰ (κοφτές), ἕνα ποτηράκι μπράντυ ἢ ρούμι.

Δουλεύετε γιὰ πολὺ τὸ βούτυρο (σὲ θερμοκρασία τοῦ περιβάλλοντος) καὶ τὴ ζάχαρη. Προσθέτετε τώρα τὸ τέταρτο κρόκους τῶν αὐγῶν ἕνα-ἕνα, πάντα ἀνακατεύοντας. Κοσκινίζετε μαζὶ τὸ ἀλεύρι, τὴ ζάχαρη βανίλιας μὲ τὴ μαγιὰ καὶ τὸ ρίχνετε ὕστερα μὲ μεγάλες κουταλιὲς στὸ μίγμα. Προσθέτετε, ἀνακατεύοντας πάντα, τὸ μπράντυ ἢ τὸ ροὺμι, τὴ σταφίδα πλυμένη καὶ στεγνωμένη καὶ τὰ ἀσπράδια χτυπημένα σὲ μαρέγκα. Ντύνετε μιὰ ὀρθογώνια φορμα μὲ λαδόχαρτο, ἀλειμμένο μὲ βούτυρο καὶ ἀλευρωμένο, καὶ ρίχνετε μέσα τὸ μίγμα. Βάζετε τὴ φορμα σὲ μέτριο φοῦρνο, περίπου γιὰ μία ὥρα. Βγάζετε τὸ γλυκὸ ἀπὸ τὸ φοῦρνο, τὸ ἀφήνετε νὰ χλιαρήσῃ, ὕστερα τὸ γυρίζετε πάνω σ' ἕνα λαδόχαρτο καὶ τὸ ἀφήνετε νὰ κρυώσῃ.

✪ ✪

ΡΙΝΟΠΛΑΣΤΙΚΗ: 600 ΔΡΧ.

Τέσσερις εἰδικὲς Ρωσίδες αἰσθητικοί, που ἐπισκεφθήκαν τὸ Παρίσι, ἀπεκάλυψαν πὼς οἱ πιὸ διαδεδομένες κούρες ὁμορφιᾶς στὴ Σοβιετικὴ Ἕνωσι εἶναι οἱ ἀπισχναντικες καὶ ἡ ρινοπλαστικὴ, δηλαδὴ ἡ χειρουργικὴ ἐπιδιόρθωσι τῆς μύτης. Γιὰ μιὰ γυναίκα τῆς Ρωσίας, ἡ ρινοπλαστικὴ δὲν ἀποτελεῖ πρόβλημα, ἐφόσον ὅλλωστε ἡ ἐπεμβασι γίνεται μὲ ἀπίστευτα μικρὸ ἔξοδο: ἀπὸ 600

ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΜΟΛΙΣ προβιβάστηκα κ' ἀνέλαβα τὴν ἀρχηγία τῶν ἀστυνομικῶν ὑπηρεσιῶν τῆς πολιτείας Γουαϋόμινγκ, ἄκουσα κάποιο πρωὶ τὸ τηλέφωνο τοῦ γραφείου μου νὰ χτυπᾶη δαιμονισμένα.

— Ἐμπρός! Ἐμπρός! εἶπα σηκώνοντας τὸ ἀκουστικό. Ἐδῶ Τζὼν Μὰκ Λάχλαν, ἀστυνομικὸς διευθυντής. Ποιός μοῦ τηλεφωνεῖ; Τί τρέχει;

— Ἔγινε ἕνα φρικτὸ ἔγκλημα, κύριε διευθυντά! ἀπάντησε μιὰ φωνὴ ταραγμένη. Ἐδῶ Χάρου Οὔϊκμαν, ἀστυνομικὸς σταθμάρχης τοῦ χωρίου Τζίλλετ... Πρὸ μιᾶς ὥρας μοῦ ἀνέφερε ἕνας ἀστυφύλακας ὅτι, ἔξω ἀπὸ τὸ χωριό, βρέθηκε νεκρὸς στὸν μύλο του ὁ Λοὺϊς Σύλλερ, ὁ μυλωνάς... Ἔτσεξα ἀμέσως, ἄφησα φρουρὰ ἐκεῖ καὶ τώρα σᾶς ἀναφέρω τηλεφωνικῶς τὸ γεγονός!

— Περίμενέ με στὸ γραφεῖο σου! φώναξα. Ἔρχομαι ἀμέσως.

Παράτησα τὸ ἀκουστικό. Πῆρα παζῖ μου τρεῖς ἀστυφύλακες, μπήκαμε στὸ αὐτοκίνητο καὶ σὲ λίγο

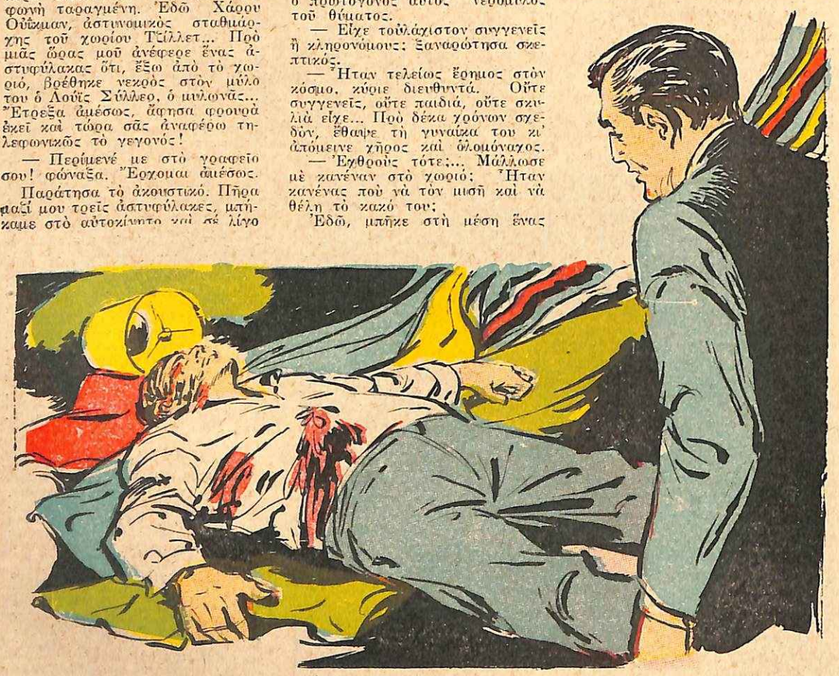

Ὁ μυλωνὰς ἦταν ξαπλωμένος ἀνάσκελα, γάμω στὰ σανίδια.

βρεθήκαμε στὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος, στὸν ἐξοχικὸ μύλο τοῦ δύστυχου Σύλλερ.

Μπήκαμε στὸ δωμάτιο, ὅπου κατοικοῦσε ὁ μυλωνὰς καὶ ὅπου βρισκόταν τώρα τὸ πτῶμα του...

Σπάνια στὴ μακρὰ καριέρα μου ἀντίκρυσα ἕνα τόσο φρικτὸ θέαμα, σὰν αὐτὸ ποὺ παρουσιάστηκε μπροστά μου! Ἀπερίγραπτη ἀταξία βασίλευε στὸ φτωχικὸ δωμάτιο.... Καρέκλες καὶ τραπέζια ἀναποδογυρισμένα, ἡ λάμπα σπασμένη σὲ χίλια κομμάτια καὶ μὲ τὸ πετρέλαιο γυμένο γάμω. Λακκοῦβες κοκκινόμαυρες ἀπὸ αἷμα πηχτὸ λέρωναν τὰ σανίδια τοῦ πατώματος καὶ τὸ χρεβάτι τοῦ θύματος ἦταν ξέστρωτο καὶ ἀνακατεμένο!

Ὁ δύστυχος μυλωνὰς ἦταν ξαπλωμένος ἀνάσκελα γάμω στὰ σανίδια. Τὰ φοῦχα του εἶχαν χωλήσει στὸ κορμί του καὶ εἶχαν ξυλιάσει ἀπὸ τὸ πηχτὸ καὶ παγωμένο πιὰ αἷμα ποὺ τὰ λέρωνε. Εἶχε μιὰ φαρδειὰ μαχαιριὰ στὴν κοιλιά.

— Ληστεία ἄραγε νὰ ἦταν ἡ ἁρπαμὴ τοῦ θηριώδους αὐτοῦ ἐγκλήματος; ρώτησα σὲ μιὰ στιγμὴ τὸ σταθμάρχη Οὔϊκμαν, ἀφοῦ τελείωσα προηγούμενος τὴν αὐτοψία μου.

— Πιθανὸν ὄχι, κύριε διευθυντά! μοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος, κουνῶντας τὸ γκριζόμαλλο, σωστὸ καὶ πολύτριχο κεφάλι του. Ἦταν τόσο φτωχός, ὁ δύστυχος αὐτός, ὥστε δὲν εἶχε μὲ τί νὰ ξύση τὸ δόντι του! Ἐδῶ κι' ἕξη χρόνια, ποὺ χτίστηκε στὸ χωριὸ ἀτμόμυλος, δὲν δούλευε σχεδὸν καθόλου ὁ πρωτόγονος αὐτὸς νερόμυλος τοῦ θύματος.

— Εἶχε τοὐλάχιστον συγγενεῖς ἢ κληρονόμους; ξαναρώτησα σκεπτικός.

— Ἦταν τελείως ἔρημος στὸν κόσμο, κύριε διευθυντά. Οὔτε συγγενεῖς, οὔτε παιδιά, οὔτε σκιλιὰ εἶχε... Πρὸ δέκα χρόνων σχεδόν, ἔθαψε τὴ γυναίκα του κι' ἀπόμεινε χῆρος καὶ ὀλομόναχος.

— Ἐχθροὺς τότε;... Μάλλωσε μὲ κανέναν στὸ χωριό; Ἦταν κανένας ποὺ νὰ τὸν μισῆ καὶ νὰ θέλη τὸ κακό του;

Ἐδῶ, μπῆκε στὴ μέση ἕνας σεβάσμιος γέρος τοῦ χωριοῦ. Καὶ μοῦ ἐξήγησε, μὲ τὴ βοσγκιασμένη ἀπὸ τὰ γηρατειά, φωνή του:

— Κανένας δὲν τὸν μισοῦσε, κύριε, καὶ μάλιστα σὲ σημεῖο ποὺ νὰ τοῦ κάνη αὐτὸ τὸ κακό! Οὔτε κι' ἐχθροὺς εἶχε, γιατὶ ἤμενε κοντὰ στὸ μύλο του, σὰν μισάνθρωπος. Γιατὶ ἐξ αἰτίας του λιγόστευαν οἱ δουλειὲς τοῦ νερομύλου. Ἀλλὰ βέβαια, ἔτσι ὅπως εἶναι τὰ πράγματα, ὁ νερομυλωνὰς θἄπρεπε νὰ σκοτώση τὸν ἀτμομυλωνὰ καὶ ὄχι ἐκεῖνος ἐτοῦτον!

Ἐμεῖνα δυὸ ἡμέρες συνέχεια στὸ ἀναστατωμένο ἀπὸ τὴ δολοφονία φιλήσυχο χωριό, Ἐνεργοῦσα ὁλοένα καὶ ὁλονυχτὶς ἀνακρίσεις, προσπαθῶντας νὰ ἐξακριβώσω τὰ αἴτια καὶ τοὺς δράστες τοῦ πανεροῦ ἐγκλήματος.

Τοῦ κάκου ὅμως... Ἕνας μυστηριώδης πέπλος σκέπαζε τὴ φριχτὴ ἐκείνη ἀνθρωποσφαγή. Καὶ ἐγὼ πεινάγωνα ἄδικα μέσα σὲ ἀνώφελες εἰκασίες, ὑποθέσεις καὶ συλλογισμούς!

Τὴν τρίτη ἡμέρα, τὸ πρωΐ, ἀπελπισμένος πὼς θἄβρισκα ἄκρη σ' αὐτὸν τὸν αἱματωμένο λαβύρινθο, ποὺ εἶχα μπλέξει, ἀποφάσισα πιὰ νὰ φύγω. Εἶχα δώσει διαταγὴ νὰ ἑτοιμαστῆ τὸ αὐτοκίνητό μου καὶ καθόμουν ἐν τῷ μεταξὺ στὸ γραφεῖο τοῦ σταθμάρχου, πίνοντας τὸν πρωϊνό καφέ μου καὶ δίνοντάς του ὁδηγίες γιὰ τὴν ταφὴ τοῦ πτώματος.

Ξαφνικά, κι' ἐνῶ τυχαία σήκωνα τὸ κεφάλι μου, τὸ βλέμμα μου ἔπεσε στὸν ἀντικρυνὸ τοῖχο. Ἐκεῖ, ἀνάμεσα σὲ διάφορα ἄλλα ἀστυνομικὰ ρητά, ποὺ στόλιζαν τὸν τοῖχο τοῦ γραφείου, ὑπῆρχε καὶ τὸ ἑξῆς: «Ζητήσατε τὴν γυναῖκα!»

Σκέφτηκα ἀθελά μου καὶ τὸ βλέμμα μου καφρώθηκε, μὲ ἐπιμονὴ ἀνεξήγητη καὶ μυστηριώδη, ἀπάνω σ' αὐτὸ τὸ σοφὸ ἀστυνομικὸ ρητό. Μουρμούρισα σκεπτικός, συλλαβίζοντας:

— Ζη—τῆ—σα—τε τὴν γυ—ναῖ—κα!». Κι' ὅμως ἐγὼ δὲν τὴν ἐζήτησα καθόλου, δυὸ μέρες τώρα, αὐτὴ τὴ γυναῖκα! Ἆρα εἶμαι ἕνας ἠλίθιος καὶ τίποτα περισσότερο, ἀφοῦ εἶναι γνωστὸ πὼς, στὶς ἑκατὸ ἀφορμὲς τῶν ἐγκλημάτων, οἱ ἐξῆντα προέρχονται ἀπὸ ἐρωτοδουλειές!

Ἀνέβαλα τὴν ἀναχώρησί μου καὶ ἄρχισα νὰ στρέφω τὶς ἀναζητήσεις μου πρὸς τὴν ἐξῆς κατεύθυνση: «Εἶχε ποτὲ τοῦ θῦμα ἐρωτικὰ μπλεξίματα μὲ κάποια γυναίκα;».

Ἡ ἀπάντησις στὶς ἔρευνές μου αὐτὲς ἦρθε κάπως τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας, ἀνέλπιστη μὰ διαφωτιστική!

— Μάλιστα, κύριε, μοῦ εἶπε μιὰ γριούλα, ποὺ ἔτυχε νὰ ἀνακρίνω ἐκείνη τὴ στιγμή. Ὁ μακαρίτης, ἂν καὶ δὲν φαινόταν, ἦταν λίγο μουρτάρης! Τώρα θυμοῦμαι καλὰ τὸ ἑξῆς περιστατικό. Πρὸ τριῶν χρόνων εἶχε ξελογιάσει τὴ γυναῖκα ἑνὸς φτωχοῦ ἐργάτη, ποὺ τὸν ἔπιασγνε στὸ μῦλο του γιὰ διάφορες μικροεπισκευές. Ὁ ἐργάτης αὐτός, νοικιάρης μου σ' ἕνα δωμάτιο τοῦ σπιτιοῦ μου, μυρίστηκε στὰ τελευταῖα τὶς σχέσεις τῆς γυναίκας του. Τὴν ἔδειρε λοιπὸν ἕνα βράδυ, τὴ σκυλόβρισε καὶ τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ ξενοίκιασαν τὸ δωμάτιό μου κι' ἔφυγαν.

— Πῶς λεγόταν ὁ ἐργάτης; Σὲ τί δουλειὰ εἰδικῶς καταγινόταν;

Ἡ γριούλα ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη της μιὰ κιτρινισμένη ἀπὸ τὴν πολυκαιρία ἀπόδειξη ἐνοικίου καὶ μοῦ τὴν ἔδωσε. Στὸ τσαλακωμένο αὐτὸ παλιόχαρτο φαινόταν καθαρὰ ὅτι ὁ νοικάρης της λεγόταν Ντὶκ Βάϋνς, ἦταν χτίστης καὶ πλήρωνε γιὰ ἐνοίκιο δυὸ δολλάρια τὸν μῆνα.

Ἔβαλα στὴν τσέπη μου τὸ πολύτιμο χαρτάκι. Μπῆκα στὸ αὐτοκίνητό μου... Γύρισα στὸ γραφεῖο μου. Κι' ἀμέσως ἔστειλα κατεπείγουσα τηλεφωνικὴ διαταγὴ στὶς ἀστυνομίες τῶν πόλεων καὶ τῶν χωριῶν τῆς δικαιοδοσίας μου, νὰ βροῦν καὶ νὰ συλλάβουν ἕναν κάποιον Ντὶκ Βάϋνς, χτίστη τὸ ἐπάγγελμα.

Τὸ ἀποτέλεσμα ἐπῆλθε κατεπειγτικό. Σὲ τρεῖς ἡμέρες, ὁ ἀστυνομικὸς σταθμάρχης τοῦ χωριοῦ Νιουκάστελ μοῦ ἀνέφερε τηλεγραφικῶς:

«Κτίστης Ντὶκ Βάϋνς ἐπάγεται εἰς δικαιοδοσίαν μου... Συνέλαβα τοῦτον μετὰ τῆς συζύγου του.... Ἔρευνα εἰς οἰκίαν του ἀπεκάλυψε δέμα αἱματωμένων ἐνδυμάτων καὶ βαρὺ σφυρίον πλῆρες κυνίδων αἵματος καὶ τριχῶν ἀνθρωπίνης κεφαλῆς... Θεωρῶν αὐτὸν ὑποπτον ἐγκλήματος, κατόπι ἀρνεῖται ἐπιμόνως, σᾶς τὸν ἀποστέλλω συνοδείᾳ».

Ὁ Βάϋνς, τὸν ὁποῖο ἔφερα σὲ ἀντιπαράστασι μὲ τὸ πτῶμα τοῦ θύματός του —καὶ τὸ ἴδιο μάλιστα δωμάτιο τοῦ ἐγκλήματος— ἔγασε ἐπὶ τέλους τὴν ψυχραιμία του καὶ, ἔσκυψε τὸ κεφάλι του καὶ περιορίστηκε νὰ πῆ:

— Ἐγὼ τὸν σκότωσα, γιὰ τὴν τιμή μου... Ἀπὸ τότε πούφυγα ἀπὸ τὸ χωριὸ τον καὶ πῆγα στὸ κογτινὸ Νιουκάστελ, δὲν ἔβαψα ἀπὸ τὴν ψηχή μου οὔτε στιγμή, ἀπὸ τρία γρόνια, τὸ μῖσος μου ἐναντίον του. Καὶ τὶς προάλλες, βρίσκοντας ἐπὶ τέλους ἐὐκαιρία, πῆγα νύχτα στὸ χωριό του, τοῦπωσα στὸν μῦλο του καὶ ἐκδικήθηκα! Ἦταν τελείως ἔρημος στὸν κόσμο, κύριε διευθυντά...

ΖΑΝ ΛΑΧΛΑΝ

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒΣ «ATHENS», Διεθνὲς Πρακτορεῖον, Παρνασσοῦ 2 (πλατ. Κλαυθμῶνος) 795 ὄροφος, γραφ. 7-8. τηλ. 227.709 Ἐμπιστευτικαὶ ἔρευναι, ἀναζητήσεις, πληροφορίαι ἐπὶ ἰδιωτικῶν ὑποθέσεων ἐν Ἑλλάδι καὶ τῷ ἐξωτερικῷ. Εἰδικευμένον προσωπικόν. Διευθυντὴ τέως ἀστυνομικοῦ Γενικῆς Ἀσφαλείας μὲ πολυετῆ πεῖραν.

Η ΣΕΛΙΔΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΝΥΦΙΚΑ

Ἡ σύγχρονη νύφη βρίσκεται σὲ πραγματικὴ ἀμηχανία, ὅταν ἔρθη ἡ στιγμὴ νὰ διαλέξη τὸ ὕφασμα καὶ τὸ μοντέλο γιὰ τὸ νυφικό της, γιατὶ ὑπάρχει ἕνας τέτοιος πλοῦτος ἐμπνεύσεων — ὁ κάθε Παρισινὸς ράφτης ἔχει λανσάρει τὴν εἰδική του συλλογὴ νυφικῶν! — ποὺ εἶναι πραγματικὰ δύσκολο νὰ ἀποφασίση κανεὶς ποιὰ κοὶν θὰ υἱοθετήση! Μπορεῖτε νὰ ντυθῆτε μὲ κοντὸ ἢ μὲ μακρὺ νυφικό, μὲ στὺλ ἀμπὶρ ἢ μὲ ἐβαζὲ «ποικάμισο», μὲ μακρὺ «φουρῶ» ἢ μὲ κοντὴ «τυνίκ», μὲ πλισσαρισμένη φαρδιὰ «μπαλλερίνα» ἢ μὲ κλὸς «καμπάνα» κ.ἄ., σύμφωνα μὲ τὸ γοῦστο καὶ τὸ σῶμα σας.

Ὅσο γιὰ τὸ ὕφασμα, αὐτὸ εἶναι ἐφέτος συγχρὰ βαμβακερὸ καὶ συγκεκριμένα ὀργάντζα, πικέ, δαντέλλα ἢ συγγενικὲς ὑφάνσεις. Ἂν διαλέξατε ἕνα πολὺ ἁπλὸ μοντέλο χωρὶς γαρνιτούρα στὴν κούτ, θὰ κόψετε τὸ ὕφασμα γιὰ τὸ νυφικό σας λοξά. Παίρνει ἔτσι μιὰ πιὸ πλούσια ὄψι καὶ πέφτει ἐπὶ πλέον καλύτερα, σχηματίζοντας διακριτικὰ τὶς καμπύλες τοῦ σώματος μὲ σοὺπλ γραμμή. Μιὰ νεανικὴ νυφικὴ εἶναι τὸ μακρύ, λοξὰ κομμένο ἐβαζὲ νυφικό — σεμιζιέ. Δὲν πρόκειται, φυσικά, γιὰ πραγματικὸ σεμιζιέ, μὰ μόνο γιὰ τὴ γαρνιτούρα τοῦ σεμιζιέ, δηλαδὴ γιὰ τὴν «πάτ» μπροστά, ποὺ εἶναι ραμμένη πάνω στὸ κορσάζ, χωρὶς αὐτὸ νὰ κοιμπώνη. Τὸ στρογγυλὸ ντεκολτὲ εἶναι λίγο ξεχειλωτὸ καὶ γαρνίρεται μὲ μιὰ ὄρθια φάσα, ποὺ καταλήγει μπροστὰ σὲ φιόγκο. Ἡ «πάτ» εἶναι ἡ συνέχειά του.

Ἡ «πρακτικὴ» νύφη θὰ προτιμήση ἀσφαλῶς ἕνα νυφικὸ—σύνολο (κοντὸ φόρεμα καὶ ζακέττα) ἢ ἀκόμη ἕνα νυφικὸ—ταγιέρ, ποὺ παίρνει τὴν ὄψι ἑνὸς «γνήσιου» νυφικοῦ, χάρις στὰ λουλούδια, ποὺ θὰ τοποθετήσετε πάνω στὴ ζακέττα (στὴ μέση ἢ στὸ μανίκι) καί, φυσικά, χάρις στὸ πέπλο, ποὺ θὰ φορέσετε καὶ ποὺ θὰ ἔχη τὸ σχῆμα «κάπας».

Τὸ ταγιέρ—νυφικὸ μπορεῖ νὰ γίνη ἀπὸ πικὲ «φασονὲ» ἢ ἀπὸ δαντέλλα γκιπούρ. Ἀπὸ δαντέλλα μπορεῖτε νὰ φτιάξετε ἐπίσης ἕνα πολὺ μοντέρνο νυφικὸ — ρεντιγκότα, μὲ δυὸ σειρὲς κομπινὰ καὶ σχετικὸ ἄνοιγμα μπροστά: Κάτω ἀπὸ τὴν «ρεντιγκότα» αὐτή, θὰ φορέσετε μιὰ φούστα ἀπὸ σατέν, ποὺ θὰ φαίνεται ἀπὸ τὸ μπροστινὸ ἄνοιγμα.

Πολλὰ νυφικά, κυρίως τὰ κοντὰ ἢ μακριὰ σὲ κοὶν πρενσὲς ἢ φουρώ, γαρνίρονται μὲ πασμαντερί, ποὺ σχηματίζει κάθετες φάσες ἀπὸ τὸ στῆθος μέχρι τὸ στρίφωμα. Ἄλλα κοντὰ νυφικὰ γαρνίρονται τώρα μὲ φράντζες —«φαμπιγ», ποὺ σχηματίζουν ἕνα ψευτο-μπολερὸ καὶ κολακεύουν πολὺ τὶς λεπτὲς νέες.

Τὰ πέπλα ἔχουν συνήθως κοντὴ κοὶν, κι' εἶναι εἴτε ἀπὸ διπλὸ τούλι, εἴτε ἀπὸ δαντέλλα καὶ τούλι. Τὰ λουλούδια ποὺ θὰ γαρνίρουν τὸ νυφικό, γίνονται τώρα συχνὰ ἀπὸ φὸξ καὶ ἄσπρο σατέν, μαζὶ μὲ φύλλα ἀπὸ τούλι.

ΜΟΝΤΕΛΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΝΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Ἡ κοντὴ γυναῖκα πρέπει νὰ εἶναι πολὺ προσεκτική, ὅταν διαλέξη ἕνα μοντέλο, γιατὶ τὸ μικρότερο λάθος μπορεῖ νὰ ἔχη σοβαρὲς συνέπειες. Ὅταν ἐπιθυμῆ νὰ φορέση ἕνα δί-

Δίχρωμο σύνολο γιὰ τὴν κοντὴ γυναῖκα, μὲ σκουρόχρωμη ζακέττα - μπλούζα.

χρωμο σοῦχο, θὰ φροντίση νὰ εἶναι ἀπωσδήποτε σκουρόχρωμο τὸ κορσάζ κι' ὄχι ἡ φούστα. Ἕνα πολὺ ὄμορφο ἰταλικὸ μοντέλο ἀποτελεῖται ἀπὸ μιὰ ρόζ-σόκιγκ, λίγο ἐβαζὲ φούστα ἀπὸ ἔξη «πανὶ» κι' ἀπὸ μιὰ μπλούζα — ζακέττα, φτιαγμένη ἀπὸ σκουρόχρωμο μπλὲ— ρόζ ἐμπριμέ, ποὺ γαρνίρεται σ' ἕνα στρογγυλὸ γιακᾶ καὶ μὲ πολλὰ κουμπιά—μπούλ ἀπὸ τὸ ρόζ ὕφασμα τῆς φούστας. Τὰ ¾ μανίκια εἶναι ραγκλὰν καὶ οἱ μπὰσκ στρογγυλεμένες.

Ταιριάζουν ἐπίσης ὅλα τὰ μοντέλα σὲ κοῦπ φουρό, ἀκόμη κι' ἂν εἶναι ἄσπρα ἢ ἀνοιχτόχρωμα, φτάνει νὰ ἔχουν μιὰ σκουρόχρωμη γαρνιτούρα σὲ κάθετη γραμμή. Πολλὲς φορές, ἀρκεῖ μιὰ σειρὰ ἀπὸ ἀνάλογα κουμπιὰ—μπιζοὺ γιὰ τὴ δημιουργία τῆς κάθετης αὐτῆς «γραμμῆς». Ἕνα πολὺ χαριτωμένο μοντέλο, ποὺ δίνει «ὕψος» στὴν κοντὴ γυναίκα, εἶναι τὸ ντὲ-πιές, φτάνει ἡ καζάκα μὲ τὰ κοντὰ κιμονὸ μανίκια νὰ εἶναι οὔτε πολὺ κοντή, οὔτε ὑπερβολικὰ μακριὰ καὶ νὰ ἔχη μιὰ στενὴ ζώνη ἀπὸ τὸ ἴδιο ἐμπριμὲ ὕφασμα, μὲ ἀγκράφα μπροστὰ ἢ δεμένη. Ἡ φούστα θὰ εἶναι κατὰ προτίμηση ἴσια ἢ μόλις ἐβαζέ. Ἡ καζάκα γαρνίρεται στὸ λαιμὸ μὲ μιὰ στενὴ ὀρθια φάσα, ποὺ εἶναι δεμένη πάνω στὸν ἕνα ὦμο.

ΣΚΩΤΣΕΖΙΚΑ ΠΡΩΙΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Τὰ σκωτσέζικα ὑφάσματα δὲν παύουν ποτὲ

Γαρνιτοῦρες μὲ δαντέλλα στὸ γιακᾶ (1), στὸ ντεκολτὲ (2) καὶ σὲ στὺλ βολὰν (3).

νὰ εἶναι ἐπίκαιρα: Ἔτσι βλέπουμε σὲ ὅλες τὶς καινούργιες κολλεξιὸν πολὺ κομψὰ φορέματα, ἀπὸ καρρὼ σουρὰ ἢ βαμβακερὸ σιφὸν μὲ σκωτσέζικο σχέδιο. Τὸ κορσάζ κόβεται τώρα συχνὰ μὲ τὸ σχέδιο σὲ ἴσια γραμμή, ἐνῶ ἡ φούστα γίνεται κλὸς ἢ μὲ μιὰ λοξὴ κουμένη κουφέττα μπροστά. Προσέχετε: Ὅταν κόβετε ἕνα καρρὼ ὕφασμα λοξά, πρέπει τὰ σχέδια νὰ εἶναι ἴδια καὶ ἀπὸ τὶς δυὸ πλευρὲς τῆς φούστας. Συνήθως ἡ φούστα δίνει τὴν ἐντύπωση ὅτι εἶναι κουμένη σὲ σχέδιο «V». Μὴν κόβετε ποτὲ τὴν κλὸς φούστα, ποὺ ἔχει μπροστὰ ραφή, ὅπως πέφτει τὸ ὕφασμα! Γι' αὐτό, σᾶς χρειάζεται γιὰ παρόμοια μοντέλα λίγο περισσότερο ὕφασμα.

Στὰ καρρὼ φορέματα τὸ κορσάζ εἶναι συνήθως ἴσιο καὶ ἁπλό, μ' ἕνα λοξὰ κουμένο ὄρθιο καὶ διπλὸ γιακᾶ γύρω στὸ ὀβάλ ντεκολτέ, ἢ μὲ μυτερὸ «πεστὸ» γιακᾶ, ὅταν τὸ ντεκολτὲ εἶναι μικρὸ καὶ στρογγυλό. Γαρνίρεται, δέ, μπροστὰ μ' ἕνα σκουρόχρωμο φιόγκο «λαβαλιέρ», ἀπὸ ταφτὰ ἢ μεταξωτό. Πολὺ ὄμορφες εἶναι οἱ καρρὼ φοῦστες μὲ πιέττες, κουμένες ἀπὸ τὸ λοξὸ ὕφασμα, μὲ πλατειὲς πιέττες ὁλόγυρα. Ταιριάζουν μὲ μιὰ μακριὰ καζάκα, μὲ ζώνη ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα.

ΝΕΑΝΙΚΑ ΡΙΓΩΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Τὰ μοντέρνα ριγωτὰ ὑφάσματα εἶναι ὁλότελα διαφορετικὰ ἀπὸ τὰ γνωστά. Ἔχουν π. χ. ἕνα μὼβ ἢ γκρὶ φόντο καὶ πάνω σ' αὐτὸ ἀσύμμετρες ρίγες σὲ τρία ἢ τέσσερα χρώματα, π.χ. μιὰ φαρδιὰ καφὲ καὶ στενὲς ἄσπρες καὶ πράσινες. Ἕνα φόρεμα, φτιαγμένο ἀπὸ παρόμοιο ὕφασμα πρέπει νὰ γίνη πολὺ ἁπλό, κατὰ προτίμηση μὲ κουμπωτὴ φάσα—σεμιζιὲ μπροστὰ καὶ μ' ἕνα σπορτίφ γιακᾶ. Ἡ φάσα καὶ ὁ γιακᾶς γίνονται συνήθως ἀπὸ μιὰ ἀνοιχτόχρωμη ρίγα ἢ ἕνα ὕφασμα στὸ χρῶμα της.

Συνδυάζονται ἐφέτος συχνὰ τὰ ριγωτὰ ὑφάσματα, ὅπως τὰ περιγράψαμε πιὸ πάνω, μὲ μονόχρωμα: Τὸ κορσάζ γίνεται ἀπὸ τὸ ριγωτὸ ὕφασμα καὶ ἡ φούστα ἀπὸ τὸ μονόχρωμο σὲ χτυπητὸ τόνο. Θὰ γαρνίρετε τὴ φούστα μὲ δυὸ λοξὰ κουμένες ἐξωτερικὲς τσέπες, ποὺ ξεκινοῦν ἀπὸ τὶς πλαϊνὲς ραφές.

ΚΑΖΑΚΕΣ ΚΑΙ ΜΠΛΟΥΖΕΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Φοριοῦνται τώρα πολὺ οἱ «ἐὐθυμες» καζάκες, ποὺ δὲν πρέπει νὰ ἔχουν ὑπερβολικὸ μάκρος, γιὰ νὰ μὴν «βαραίνουν» τὸ ντύσιμο, κ' ἐπειδὴ τὸ μάκρος τῆς καζάκας ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ μάκρος τῆς φούστας, ἂν ἡ φούστα εἶναι μακριά, ἡ καζάκα θὰ εἶναι κοντή, καὶ ἀντίστροφα. Ἡ καζάκα μὲ τὰ κοντὰ κιμονὸ μανίκια εἶναι ἀπὸ τὰ πιὸ ἐπιτυχημένα μοντέλα τῆς ἐποχῆς. Ἐπίσης, ἡ καζάκα μὲ τὰ μακριὰ μανίκια, ποὺ ἔχουν μιὰ μικρὴ φαρδυντικὴ ἐντύπωση στὸ μπράτσο, εἶναι πολὺ μοδάτη. Ἡ καζάκα μὲ τὰ μακριὰ μανίκια, ποὺ ἔχουν μιὰ μικρὴ φαρδυντικὴ ἐντύπωση στὸ μπράτσο, εἶναι πολὺ μοδάτη. Ἡ καζάκα μὲ τὰ μακριὰ μανίκια, ποὺ ἔχουν μιὰ μικρὴ φαρδυντικὴ ἐντύπωση στὸ μπράτσο, εἶναι πολὺ μοδάτη.

Μοντέρνο καρρὼ ντὲ-πιὲς μὲ γιακᾶ «λαβαλιέρ».

Φορέματα γιὰ τὴ μέλλουσα μητέρα: 1) δίχρωμο μὲ ἕνωση «Λ», 2) σεμιζιὲ μὲ πλισσὲ σολέϊ, 3) «πουκάμισο», 4) τύπου «γαντικοῦ».

ποὺ γαρνίρονται μὲ πρωτότυπο τρόπο. Ἕνα ὄμορφο γαλλικὸ μοντέλο ἔχει μπροστά, ἀριστερὰ καὶ δεξιά, ἀπὸ τὸ στῆθος μέχρι τὸ στρίφωμα, πλεχτὲς «τρέσσες», ποὺ καταλήγουν σὲ φιόγκο. Οἱ «τρέσσες» αὐτὲς μπορεῖ νὰ γίνουν ἀπὸ τὸ ὕφασμα τῆς καζάκας ἢ ἀπὸ ἕνα ἄλλο χρῶμα.

Συνδυάζονται τώρα πολλὲς φορὲς οἱ μονόχρωμες λινὲς φοῦστες μὲ βαμβακερὲς καζάκες, ποὺ εἶναι φτιαγμένες ἀπὸ κοτονάντ μὲ «πουά» σχέδια, στὸ χρῶμα τῆς φούστας. Πολὺ ὄμορφες εἶναι ἐπίσης οἱ μπλοῦζες—καζάκες ἀπὸ ριγωτὸ ὕφασμα, μ' ἕνα μικρὸ πλαστρόν, φτιαγμένο ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα, μὰ μὲ τὶς ρίγες σὲ ἄλλη (λοξὴ ἢ ὁριζόντια) διεύθυνσι. Τὸ πλαστρὸν αὐτὸ γίνεται ἀπὸ δυὸ ἴσια κομμάτια, τὸ ἕνα πάνω στὸ ἄλλο, ποὺ ἀνοίγουν καὶ σχηματίζουν «πέτα» καὶ ἔπειτα τὸ γιακᾶ.

Η ΓΚΑΡΝΤΑΡΟΜΠΑ ΤΗΣ ΩΡΙΜΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Ἡ «ὥριμη» γυναίκα εἶναι τὶς περισσότερες φορὲς καὶ γεμάτη, γι' αὐτὸ διαλέξαμε γιὰ τὶς γυναίκες αὐτὲς μοντέλα, ποὺ εἶναι «σοβαρά», μὰ ποὺ «ἀδυνατίζουν» καὶ λίγο. Θὰ φτιάξετε, λοιπόν, ἀπὸ 3 μ. 75 σὲ 90 π. φάρδος μεταξωτὸ κρέπ, ἕνα ἁμπιγιὲ φόρεμα μὲ τὸν ἑξῆς τρόπο: Τὸ ντεκολτὲ «V» ἀφήνει τὸ λαιμὸ ἐλεύθερο καὶ τὸ κορσάζ εἶναι σταυρωτό. Ἡ ἴσια φούστα ἔχει, κάτω ἀπὸ τὴ στενὴ ζώνη, ἕνα ἐλαφρὸ ντραπάϊσμα.

Μὲ 4 μ. 50 φτιάχνετε ἕνα πολὺ ὄμορφο φόρεμα μὲ φούστα—πορτφεϊγ, ποὺ ἀνεβαίνει λίγο μπροστὰ στὸ ἕνα πλαΐ, κουμπώνει λοξὰ στὸ κορσάζ καὶ γαγίρεται μ' ἕναν γιακᾶ—σμόκιγκ. Ἕνα μοντέλο, ποὺ κρύβει ἐπιδέξια ἕνα μεγάλο στῆθος, γίνεται μὲ τὸν ἑξῆς τρόπο: Εἶναι φτιαγμένο ἀπὸ ἐμπριμὲ τουλί, μὲ μιὰ λίγο ἐβαζὲ φούστα καὶ γαγίρεται μπροστὰ στὸ κορσάζ μ' ἕνα μυτερὸ καὶ ντραπὲ «νομίτη». Τὸ φόρεμα ἔχει μπροστὰ μιὰ βαθιὰ κουκφπαττα καὶ δυὸ μεγάλες πένσες.

ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΠΑΤΡΟΝ

Ὅσο περισσότερα φορέματα ἢ σύνολο μποροῦμε νὰ φτιάξουμε μ' ἕνα μόνο πατρόν, τόσο καλύτερο. Θὰ σᾶς περιγράψουμε, λοιπόν, τί μπορεῖτε νὰ ράψετε μ' ἕνα βασικὸ πατρὸν «τρουβά-πιές»: Ἡ φούστα εἶναι ἴσια κι' ἐχει ὁλόγυρα ἀνοιχτὲς πένσες. Τὸ δεύτερο κομμάτι εἶναι μιὰ μπλούζα χωρὶς μανίκια, μὲ φαρδουλὸ στὴν πλάτη, μεγάλο ὀβάλ ντεκολτὲ καὶ σχετικὸ φάρδος στὴ μέση, ἔτσι ὥστε νὰ μὴν ἐφαρμόζη ἀκριβῶς πάνω ἀπὸ τὴ φούστα. Τὸ τρίτο κομμάτι τοῦ τρουβά-πιὲς εἶναι ἡ ζακέττα, μὲ κιμονὸ μανίκια, τρία μεγάλα κουμπιὰ καὶ στρογγυλὸ μικρὸ ντεκολτὲ χωρὶς γιακᾶ. Οἱ πλαϊνὲς ραφὲς πέφτουν πιὸ μπρὸς ἀπ' ὅ,τι τὸ συνηθίζουμε στὴν κλασσικὴ κοῦπ.

Τὸ τρουβά-πιὲς αὐτὸ γίνεται, λοιπόν, ἕνα «κάτω-πιές», ἂν ράψετε μὲ τὸ πατρὸν τῆς κοντῆς καὶ ριχτῆς ζακέττας, ἐκτὸς ἀπ' αὐτήν, καὶ ἕνα μαντό: Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ κόψετε τὴ ζακέττα πιὸ μακριά, εἴτε μέχρι ποὺ νὰ φτάνετε στὸ μάκρος 7/8, εἴτε σ' ἐκεῖνο τοῦ καγονικοῦ μαντό. Μιὰ ἄλλη παραλλαγὴ εἶναι ἡ ἕνωσι τῆς «μπλούζας» μὲ τὴ φούστα, ἔτσι ὥστε νὰ ἀποτελέσουν ἕνα φόρεμα. Σ' αὐτὴν τὴν περίπτωσι θὰ στενέψετε λίγο τὸ κορσάζ στὴ μέση, γιὰ νὰ ἐφαρμόζη στὴ φούστα. Τὸ κορσάζ δὲν πρέπει νὰ ἔχη σοῦρες. Μπορεῖτε, τέλος, νὰ φτιάξετε κάθε δυὸ κομμάτια ἀπὸ ἕνα ἄλλο ὕφασμα (βαμβακερό, μεταξωτό, λινὸ σαντούγκ) καὶ νὰ ταιριάξετε τὰ διάφορα κομμάτια, σύμφωνα μὲ τὸ γοῦστο σας καὶ τὴν ἐναιρία, ποὺ θὰ φορέσετε τὸ σύνολο.

Καρρὼ φόρεμα σὲ νέα κοῦπ.

ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΓΙΑ ΜΕΛΛΟΥΣΕΣ ΜΗΤΕΡΕΣ

Τὰ τελειταῖα παριζιάνικα μοντέλα δὲν εἶναι μόνο πολὺ πρακτικά· μὰ καὶ ἐξαιρετικὰ κομψά. Θὰ φτιάξετε ἕνα φόρεμα ἀπὸ κίτρινο—κόκκινο—ἄσπρο καρρὼ κι' ἀπὸ μονόχρωμο κίτρινο ὕφασμα. Τὸ κοντὸ κορσάζ μὲ γαρνιτούρα ἕνα μικρὸ ἄσπρο γιακᾶ, κατεβαίνει λίγο στὶς πλαϊνὲς ραφές. Ἡ ἁρκετὰ ἐβαζὲ φούστα ἑνώνεται μὲ μιὰ «μύτη» μὲ τὸ κορσάζ καὶ γαρνίρεται μπροστὰ στὴν μύτη μ' ἕναν φίογκο.

Ἕνα ἄλλο πολὺ πρακτικὸ καὶ ὄμορφο μοντέλο ἔχει μπροστὰ καὶ πίσω ραφὴ καὶ κουμπώνει μὲ δυὸ μπούλ στὸ μικρὸ στρογγυλὸ ντεκολτέ, ποὺ εἶναι γαρνιρισμένο μ' ἕναν ἐμπριμὲ γιακᾶ. Οἱ πλαϊνὲς ραφὲς εἶναι «ἀνοιχτὲς» κ' ἔχουν πρόσθετα τμήματα ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα σὲ πλισσὲ-σολέϊγ, ἀπὸ τὶς μασχάλες μέχρι τὸ στρίφωμα. Μπορεῖτε ἐπίσης νὰ ἀνοίξετε τὴ μπροστινὴ ραφὴ καὶ νὰ τὴ «φροδράρετε» μὲ παρόμοια πλισσαρισμένα κομμάτια. Ὁμορφα εἶναι ἐπίσης τὰ ριγωτὰ ἐβαζὲ φορέματα μὲ τετράγωνο ντεκολτὲ καὶ πάνω ἀπ' αὐτὸ ἕνα μεγάλο ἄσπρο γιακᾶ—ταγιέρ, ποὺ φτάνει μέχρι κάτω ἀπὸ τὸ στῆθος, ἔτσι ὥστε νὰ σχηματίζη ἕνα ψευτοπλαστρόν.

ΑΜΠΙΓΙΕ ΡΟΥΧΑ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ

Τὰ ἀμπιγιὲ φορεματάκια γιὰ μικρὰ καὶ μεγαλύτερα παιδιὰ γίνονται ἀπὸ σαντούγκ, ἀπὸ

Ἡ μοντέρνα νύφη καὶ τὸ ντύσιμό της. 1) γιὰ τὴ σπορτὲδ γυναίκα. 2) γιὰ τὴν κοκέτα. 3) γιὰ τὴν ρομαντική. 4, 5: Δυὸ χαρακτηριστικὰ νυφικὰ σὲ διαφορετικὸ μάκρος. 6, 7, 8, 9, 10: πέντε τρόποι γιὰ νὰ φορέσετε τὸ πέπλο.

κοτονάντ φασονέ, ἀπὸ «μπροντερὶ ἀγκλαίζ», ἀπὸ κεντητὸ βαμβακερὸ ὕφασμα, ἀπὸ μονόχρωμο τουλλ, κεντητὴ ὀργάντζα ἢ ποπλίνα Τὰ σχέδια εἶναι: πρεννσές, φόρεμα μὲ «φουσκωτὴ» φούστα (χάρις σὲ πολλὲς πέντσες), μονοκόμματα φοιρὸ μὲ πέντσες ποὺ ἀνοίγουν πάνω στοὺς γοφούς, καὶ ἴσια φορέματα μὲ πολλὰ κλὸς βολάν.

Συνηθίζονται ἐπίσης πολὺ τὰ ριγωτὰ ὑφάσματα γιὰ τὰ μικρὰ παιδιά, ποὺ ἡ γαρνιτούρα τους ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ ὕφασμα, κομμένο μὲ τὴν ρίγα σὲ ἄλλη διεύθυνσι.

Τὰ ἀμπιγιὲ ἐμπριμὲ παιδικὰ φορέματα γαρνίρονται πολλὲς φορὲς μὲ βελούδινες κορδέλλες, ποὺ ἔχουν μακριὰ «πάν» καὶ ποὺ εἶναι στὸ βασικὸ χρῶμα τοῦ φορέματος. Ἐπίσης συνηθίζονται οἱ συνδυασμοὶ ἀπὸ ποπλίνα (γιὰ τὴ φούστα μὲ σοῦρες) καὶ «μπροντερὶ ἀγκλαίζ» (γιὰ τὸ κορσάζ). Τὸ γιακαδάκι καὶ οἱ μανσέττες στὰ κοντὰ μανίκια εἶναι ἀπὸ ποπλίνα. Τὸ ἴδιο μοντέλο γίνεται ἐπίσης ἀπὸ ἄλλο ὕφασμα, π.χ. ραιγιὸν καὶ γάϊλον.

Γιὰ τὸ μεγαλύτερο παιδί, μπορεῖτε νὰ φτιάξετε ἕνα φορεματάκι ἀπὸ δαντέλλα, γαρνισμένο μὲ κλὸς βολανάκι στὸ ντεκολτὲ καὶ στὰ κοντὰ μανίκια. Τὰ βολανάκια αὐτὰ εἶναι ἀπὸ ἄσπρη ἢ ροζ ὀργάντζα.

«ΠΙΚΑΝΤΙΚΑ» ΤΑΓΙΕΡ ΤΟ ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΟ «ΕΓΓΛΕΖΙΚΟ» ΣΤΥΛ

Ἀφορᾶ κυρίως τὰ μικρὰ μαντὼ καὶ τὰ φορέματα-μαντὼ καὶ προορίζεται γιὰ τὶς νέες γυναίκες. Ἕνα φόρεμα-μαντὼ μὲ πλαϊνὸ κούμπωμα καὶ κοντὰ μανίκια, ἔχει γαρνιτοῦρες ἀπὸ πολύχρωμη τρέσσα σ' ὅλα τὰ ἀνοίγματα καὶ στὶς κουμπότρυπες. Συνδυάζει τὴν ἐγγλέζικη «αὐστηρότητα» τῆς γραμμῆς μὲ τὸ χαριτωμένο «παριζιάνικο» στὺλ στὶς γαρνιτοῦρες. Ἕνα ἄλλο μοντέλο (ἕνα μαντὼ ἀπὸ πράσινο σαντοὺγκ) γαρνίρεται μ' ἕνα μικρὸ στρογγυλὸ καὶ «ριχτὸ» γιακᾶ καὶ μὲ πολύχρωμα κουμπιὰ-μπιζοῦ, ποὺ δίνουν ἕναν εὔθυμο τόνο στὴν αὐστηρὴ κοῦπ. Ἡ ζώνη εἶναι φτιαγμένη ἀπὸ χοντρὲς χάντρες.

Μοντέρνο ντὲ-πιὲς γιὰ ὥριμες γυναῖκες, μὲ ἄσπρο μυτερὸ πλαστρόν.

Ἡ σύγχρονη Νεράϊδα

Τὰ μαγιὸ καὶ τὸ μοντέρνο ντύσιμο στὴν πλάζ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ποὺ ἑτοιμάζει τὴ γκαρνταρόμπα γιὰ τὸ μπάνιο καὶ τὴν πλάζ, δὲν πρέπει νὰ ξεχάση ὅτι ἡ μόδα θέλει κάθε χρόνο τὴν ἐμφάνισί της ἀλλαγμένη, ἀνανεωμένη, μὰ πάντα, φυσικά, σύμφωνα μὲ τὸ χαρακτῆρα καὶ τὴ σιλουέττα της. Ἀποφύγετε, λοιπόν, κάθε νεωτερισμό, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ προβάλη μὲ κάποιο τρόπο ἕνα ἐλάττωμα τοῦ σώματός σας!

Τὰ νέα κὰς-μαγιό, ποὺ θὰ φορέσετε, μόλις βγῆτε ἀπὸ τὴ θάλασσα, ἔχουν πολλὴ κομψότητα καὶ εἶναι φτιαγμένα ἀπὸ πρακτικὰ ὑφάσματα, ποὺ δὲν τσαλακώνουν. Χρησιμοποιοῦνται τὸ «ἐπόνζ», ποὺ πολλὲς φορὲς τὰ διάφορα ἐργοστάσια τὸ λανσάρουν «ἀδιάβροχο». Φοριοῦνται ἐπίσης πάντα ὅλες οἱ κοτονάντ, μὰ σὲ φωτεινὰ χρώματα, ὅπως εἶναι τὸ κίτρινο-ἡλίου, τὸ ἔντονο κόκκινο-μπορντώ, τὸ πράσινο-γρασιδιοῦ καὶ ὁ συνδυασμὸς τοῦ πράσινου-κίτρινου-κόκκινου, σιέλ-πράσινου-μπλέ, κόκκινο-μπλὲ κ.ἄ.

Τὰ μαγιὸ εἶναι πολύχρωμα ἢ μαῦρα-ἄσπρα, μὲ εὔθυμα νέα σχέδια, εἴτε ἐμπριμέ, εἴτε σὰν γαρνιτούρα μόνο γύρω στὴ μέση. Συνηθίζονται πολὺ τὰ «ἀφηνιτικὰ» σχέδια, ποὺ ἐπαναλαμβάνουν στὸ ἀντίθετο χρῶμα τοῦ κορσὰζ πάνω στὸ παντελονάκι ἢ στὴν γαρνιτούρα τὸ ἴδιο σχέδιο.

Τὸ ντύσιμο στὴν πλάζ εἶναι ἐφέτος, περισσότερο ἀπὸ ποτὲ ἄλλοτε, ἐξωτικό, μὰ σὲ διαφορετικὸ στὺλ ἀπὸ πέρυσι: Λανσάρονται ὅλα τὰ «ἐξαρτήματα», ποὺ θὰ δώσουν ἕνα «ἀραβικὸ» ἢ «μεξικανικὸ» ὕφος στὴ γυναίκα ποὺ τὰ χρησιμοποιεῖ στὸ ντύσιμό της. Θὰ φορεθοῦν, λοιπάν, συχνὰ μακριὰ μαντήλια στὸ κεφάλι, δεμένα μὲ τὸν τρόπο ποὺ συνηθίζουν οἱ Βεδουῖνοι, καθὼς καὶ τὰ «πόντσο» τῆς Νότιας Ἀμερικῆς, ποὺ ἀποτελοῦνται ἀπὸ ἕνα μεγάλο κομμάτι ριγωτοῦ ὑφάσματος, μὲ τρύπα στὴ μέση, ἀπ' ὅπου περνάει τὸ κεφάλι, καὶ μὲ δυὸ μύτες, μιὰ μπροστὰ καὶ μιὰ πίσω στὴ μέση.

Οἱ κοπελλίτσες θὰ φορέσουν στὴν πλάζ ἕνα σύνολο ἀπὸ μακριὰ σόρτς καὶ μακριὰ μαγιὸ, ποὺ πέρτει σὲ ἴσια γραμμὴ μέχρι τοὺς γοφοὺς καὶ κλείνει μπροστὰ μὲ φερμουάρ. Γίνεται, δέ, πολὺ ὁμορφο, ὅταν τὸ γαρνίρεται μὲ ρέλιασμα καὶ φερμουὰρ σὲ χτυπητὸ χρῶμα. Συνηθίζονται τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ἐπίσης οἱ τυνίκ ἀπὸ ριγωτὴ κοτονάντ, τύπου «μπαγιαντὲρ» τὶς περισσότερες φορὲς κομμένες ἀπὸ τὸ λοξὸ ὑφασμα. Ρέλιάζονται, δέ, μ' ἕνα ἀπὸ τὰ βασικὰ χρώματα τοῦ ὑφάσματος καὶ συμπληρώνονται μ' ἕνα μαλακὸ καπελλάκι, στὸ ἴδιο χρῶμα μὲ τὸ ρέλιασμα. Γιὰ τὸ καπελλάκι αὐτό, ταιριάζουν τόσο τὸ ἐπόνζ, ὅσο καὶ ἡ ποπλίνα.

Α. Μοντέρνο τρουὰ - πιὲς γιὰ τὴν πλάζ: μπικίνι καὶ μακριὰ ζακέττα, ἀπὸ κοτονάντ μὲ «πουά».
Β. Δυὸ «δίδυμοι» στὴν πλάζ: μαγιὸ καὶ μπικίνι μὲ σκουράχρωμο παντελόνι καὶ «ἁρρῶ μποῦστο»

Μοντέρνα μαγιό, μὲ «θετικὰ» καὶ «ἀρνητικὰ» σχέδια, ἀπὸ ἐλάνκα: 1. Μακρὺ κορσάϊ, μὲ σκουρόχρωμο παντελονάκι καὶ δρομιὲς φάσες. 2. Φαρδιὰ φάσα, μὲ «ἑλληνικὸ» σχέδια, γιὰ τὶς λεπτὲς γυναῖκες. 3. Μαῦρο μαγιό, μὲ «πουὰ» σὲ διαφορετικὰ σχήματα, γιὰ τὶς ψηλὲς γυναῖκες.

4. Σύγχρονο ντὲ - πιὲς, μὲ ψιλὲς ἄσπρες φάσες καὶ πρωτότυπο σχῆμα. 5. Ψευτοντεπιὲς, μὲ γαρνιτούρα ἕνα διπλὸ βολάν, γιὰ τὶς νέες γυναῖκες. 6. Φαρδιὲς καὶ ψιλὲς ρίγες, γιὰ τὴ σπορτίβ γυναίκα.

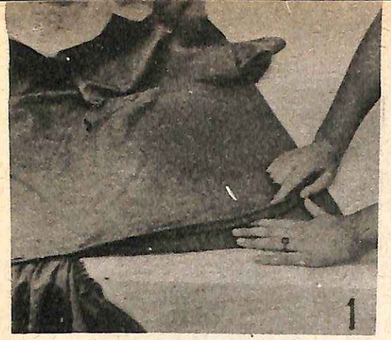

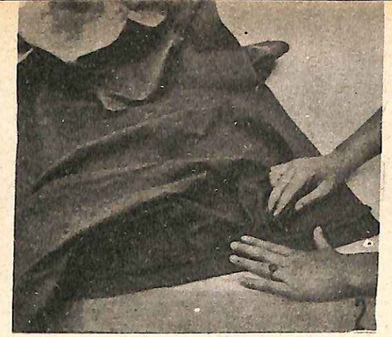

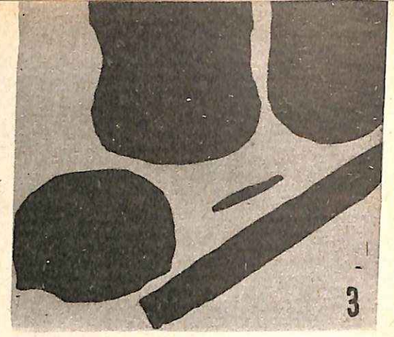

ΠΩΣ ΘΑ ΝΤΥΣΕΤΕ ΕΝΑ ΚΡΕΒΑΤΙ

και μια πολυθρόνα

Ἀρκοῦν μερικὰ μέτρα ὕφασμα, μιὰ ραπτομηχανὴ καὶ λίγες ὧρες δουλειᾶς.

ΜΕ λίγο κόπο καὶ μὲ μικρὰ ἔξοδα, μπορεῖτε νὰ δώσετε μιὰ καινούργια ὄψη στὴν κρεβατοκάμαρά σας.

Γιὰ τὸ κάλυμμα τοῦ κρεβατιοῦ, χρειάζονται περίπου 5 μέτρα ὕφασμα, πλάτους 130 ἑκατ. Ὅπως καὶ γιὰ τὴν πολυθρόνα, καλὸ εἶναι νὰ φτιάξετε πρῶτα ἕνα πατρὸν μὲ χαρτὶ καὶ νὰ κόψετε τὰ κομμάτια τοῦ ὑφάσματος πάνω σ' αὐτό. Τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ σκεπάσματος θὰ ἔχῃ φάρδος καὶ μάκρος ὅμοιο μὲ τὸ στρῶμα, ἀφήνοντας ἀκόμα 40 ἑκατ. μάκρος γιὰ νὰ περάσῃ τὸ κάλυμμα κάτω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι.

Γιὰ τὸ βολάν, ποὺ κατεβαίνει μὲ σοῦρες μέχρι τὸ πάτωμα, θὰ κόψετε μιὰ λουρίδα σὲ πλάτος ἴσο μὲ τὸ ὕψος τοῦ κρεβατιοῦ καὶ σὲ μέκρος διπλάσιο ἀπὸ τὸ μάκρος κάθε πλευρᾶς. Σ' αὐτὴ τὴ λουρίδα, τρυπώνετε τὸ στρίφωμα, τὸ ράβετε καὶ ἐκτελεῖτε σὲ ἀπόστασι 5 ἑκατ. τὴ μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη, τρεῖς σειρὲς διακοσμητικὸ κέντημα. Ὕστερα, σουρώνετε τὸ βολὰν ἀπὸ τὸ ἐπάνω μέρος.

Γιὰ νὰ φτιάξετε τὸ παραγεμισμένο κορδόνι, ἀπὸ τὸ ὁποῖο θὰ «γενιέται» ἡ σούρα, θὰ ἐργαστῆτε ὡς ἑξῆς: Θὰ κόψετε μιὰ μακριὰ λουρίδα ὑφάσματος, μὲ πλάτος 5 ἑκατ. καὶ μῆκος ἴσο μὲ τὶς τέσσερις πλευρὲς τοῦ κρεβατιοῦ. Διπλώνετε τὴ λουρίδα στὴ μέση, τὴ γεμίζετε μ' ἕνα κορδόνι, πάχους περίπου ἑνὸς ἑκατοστοῦ, καὶ τὴ γαζώνετε πολὺ κοντὰ στὸ κορδόνι. Ὕστερα, τὴ στερεώνετε σὲ ἀπόστασι περίπου 3 ἑκατ. ἀπὸ τὶς ἄκρες τοῦ τετραγώνου τμήματος τοῦ σκεπάσματος (εἰκ. 1). Κάτω ἀπ' αὐτὸ τὸ ντυμένο κορδόνι τρυπώνετε τὸ βολὰν καὶ τὸ γαζώνετε μὲ κανονικὸ γαζί (εἰκ. 2).

ΓΙΑ ΝΑ ΝΤΥΣΕΤΕ ΤΗΝ ΠΟΛΥΘΡΟΝΑ

(Εἰκ. 3). Πρὶν ἀπ' ὅλα, πρέπει νὰ βγάλετε, μὲ τὸ συνηθισμένο φτηνὸ ὕφασμα ποὺ χρησιμοποιεῖται γιὰ τὰ μοντέλλα, τὸ σχέδιο τῆς πολυθρόνας. Ἁπλώνετε τὸ ὕφασμα πάνω στὴν πολυθρόνα, τὸ στερεώνετε μὲ καρφίτσες, ξεκινώντας ἀπὸ τὴ ράχη, καὶ ὕστερα ἀρχίζετε νὰ τὸ ραφῆς. Μετὰ τὴ ράχη, κάνετε τὸ ἴδιο πάνω στὸ κάθισμα, στὰ μπράτσα τῆς πολυθρόνας (ἂν ἔφτιάξετε τὸ βολάν, ποὺ θὰ διακοσμήσῃ τὸ κάτω μέρος τοῦ καλύμματος τῆς πολυθρόνας, θὰ ὑπολογίσετε δυὸ φορὲς τὴ βασική της περιφέρεια καὶ θὰ ἀφήσετε ἐπὶ πλέον 20 ἑκατ. γιὰ τὰ γαζιά. Τρυπώνετε ὕστερα τὰ διάφορα κομμάτια καὶ δοκιμάζετε τὸ κάλυμμα στὴν πολυθρόνα. Ὅταν βεβαιώθητε πὼς τὰ μέτρα εἶναι σωστά, καρφιτσώνετε τὰ κομμάτια πάνω στὸ ὕφασμα καὶ τὰ κόβετε προσεκτικά.

(Εἰκ. 4). Φτιάχνετε κι' ἄλλο ντυμένο κορδόνι, ἀνάλογα μὲ τὸ μάκρος ποὺ σᾶς χρειάζεται, καὶ τρυπώνετε μεταξὺ τους τὰ διάφορα κομμάτια, τοποθετῶντας τς ντυμένο κορδόνι στὸ γύρο τοῦ καθίσματος καὶ στὸ τέλος τῆς λουρίδας, ἐκεῖ ποὺ θὰ γίνῃ ἡ σύνδεσι τοῦ βολάν. Δοκιμάζετε καὶ πάλι τὸ κάλυμμα στὴν πολυθρόνα καὶ γαζώνετε τὶς ραφές, ἀφίνοντας ἕνα ἄνοιγμα 40 ἑκατ. στὴν ἀριστερὴ πλευρὰ τῆς ράχης.

(Εἰκ. 5) Τρυπώνετε τὸ βολὰν μὲ βαθεῖες πιέτες, ἀφοῦ πρῶτα θὰ ἔχετε κεντήσει πάνω ἀπὸ τὸ στρίφωμα τρεῖς σειρὲς διακοσμητικοῦ κεντήματος, ὁμοίου μ' ἐκεῖνο ποὺ φτιάξατε στὸ κάλυμμα γιὰ τὸ κρεβάτι. Ὅταν τὸ βολὰν θὰ εἶναι ἕτοιμο, τὸ τρυπώνετε κάτω ἀπὸ τὸ ντυμένο κορδόνι καὶ τὸ γαζώνετε.

(Εἰκ. 6). Νά πῶς εἶναι τὸ κάλυμμα τῆς πολυθρόνας ὅταν ἔχῃ τελειώσει. Στὸ ἄνοιγμα τῶν 40 ἑκατ., ποὺ ἔμεινε στὸ ἀριστερὸ πλαί, ράβετε ἕνα φερμουάρ, ποὺ σᾶς ἐπιτρέπει νὰ βγάζετε καὶ νὰ βάζετε τὸ σκέπασμα χωρὶς δυσκολία.

(Εἰκ. 7). Νά τὰ καλύμματα τοῦ κρεβατιοῦ καὶ τῆς πολυθρόνας, ὅπως μπορεῖτε νὰ τὰ φτιάξετε χωρὶς μεγάλη δυσκολία, ἀκολουθῶντας τὶς ὑποδείξεις μας. Τὰ ἴδιας καλύμματα μπορεῖ νὰ γίνουν καὶ μὲ ἐμπριμὲ κρετόν, μὰ ἂν θὰ εἶναι μονόχρωμα, μὴν παραλείψετε τὸ κέντημα, ποὺ τοὺς προσθέτει μιὰ εὐχάριστη νότα.

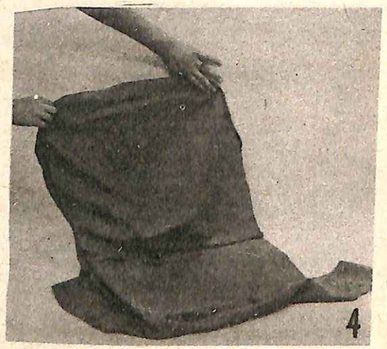

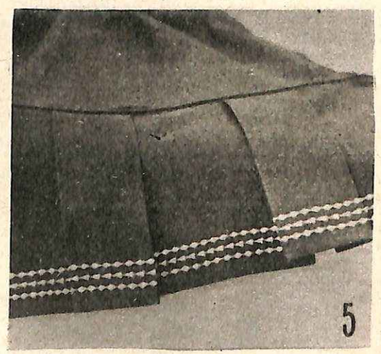

Τὰ ΑΣΤΡΑ παὶ τὸ μέλλοντας

Οἱ προοπτικὲς τοῦ Δρος ΚΑΜΑ γιὰ τὴν περίοδο 1—7 Ἰουλίου 1965

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ
ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Ἀπριλίου	★ Πρὶν προχωρήσετε περιμένετε τὴν ἀπάντησι προσώπου, τοῦ ὁποίου ἡ πεῖρα ἀπεδείχθη καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν πολύτιμη. ★ Ἡ πρόσκαιρη βελτίωσι τῶν οἰκονομικῶν δὲν πρέπει νὰ σᾶς ὠθήσῃ σὲ ἀπερίσκεπτα ἔξοδα.	★ Ἡ τύχη ἑξακολουθεῖ νὰ εἶναι μὲ τὸ μέρος σας καὶ νὰ εὐνοῇ τὶς σχέσεις σας μὲ τὸ ἄλλο φύλο. ★ Γιὰ ν' ἀποφύγετε κάθε ἐνδεχόμενο ἀπογοητεύσεως, συνδεθῆτε μὲ πρόσωπο, ποὺ νὰ ἔχῃ τὰ ἴδια ἰδανικά. ★ Ἀλλαγές.	★ Προτιμᾶτε τὰ πλούσια σὲ θερμίδες καὶ βιταμίνες τρόφιμα καὶ ἰδίως ἐκεῖνα, ποὺ δὲν κουράζουν τὸ στομάχι καὶ τ' ἄλλα δργανα: μπριζόλες στὴ σχάρα, ψάρια, φροῦτα. ★ Προσέξετε τὰ τραύματα. Κίνδυνος μολύνσεως.
ΤΑΥΡΟΣ 21 Ἀπριλίου 21 Μαΐου	★ Στὴν ἐργασία, ἔχετε συμφέρον νὰ συνεργαστῆτε μὲ ἄλλα πρόσωπα. Οἱ προσπάθειες θ' ἀποδώσουν τότε καλύτερα ἀποτελέσματα καὶ τὰ οἰκονομικὰ θὰ βελτιωθοῦν. ★ Μὴ χάνετε πολύτιμο χρόνο σὲ ἀσήμαντες ἐπιδιώξεις.	★ Μὴ ἀφήνετε τὴ φαντασία σας ἀχαλίνωτη καὶ προσγειώθητε ἐγκαίρως, γιὰ νὰ μὴ δοκιμάσετε νέες μεγάλες ἀπογοητεύσεις. ★ Θὰ μετανοήσετε πικρὰ ἂν ἀκολουθήσετε τὶς συμβουλές, ποὺ σᾶς δίνουν. ★ Μὴ φλυαρῆτε.	★ Τὸ νευρικὸ σύστημα ἐπηρεάζεται δυσμενῶς ἀπὸ τὰ ἄστρα. Μὴ χάνετε καμμιὰ εὐκαιρία, γιὰ νὰ ξεκουραστῆτε καὶ νὰ περνᾶτε ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερες ὧρες στὸν καθαρὸ ἀέρα. Περίπατοι στὴν ἐξοχὴ θὰ ὠφελήσουν πολύ.
ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ἰουνίου	★ Ἡ ἐργασία θ' ἀπαιτήσῃ κατὰ τὸν μῆνα Ἰούλιο μεγάλη προσοχὴ καὶ ἐπιδεξιότητα. ★ Ἂν διστάζετε ἢ ἀμφιβάλλετε γιὰ κάτι, ζητῆστε τὴ συμβουλὴ προσώπου μὲ πεῖρα, ποὺ σᾶς ἐξυπηρέτησε καὶ στὸ παρελθόν.	★ Μὴ δίνετε ὑποσχέσεις καὶ μὴ ἀφῆνετε πρόσωπο, ποὺ σᾶς ἀγαπᾶ, νὰ σχηματίζῃ ἐσφαλμένες ἐντυπώσεις. Ἂν δὲν τὸ προσέξετε αὐτὸ θὰ βρεθῆτε σὲ πολὺ δύσκολη θέσι. ★ Πρέπει νὰ ὁπλισθῆτε μὲ θάρρος καὶ ἀποφασιστικότητα.	★ Προκειμένου γιὰ παιδιά, πρέπει νὰ προσέξουν τοὺς ἀδένες τους. Οἱ ἄντρες τὴν καρδιὰ καὶ τὰ νεφρά καὶ οἱ γυναῖκες τὸ οὐροποιογεννητικὸ σύστημα. ★ Σπὸρ καὶ περίπατοι στὴν ἐξοχὴ θὰ ὠφελήσουν τοὺς πάντες.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ἰουνίου 23 Ἰουλίου	★ Φροντῖστε νὰ βρίσκεστε στὴν ὥρα σας στὸ γραφεῖο, ἢ γενικά, στὸν τόπο τῆς ἐργασίας σας, γιὰ ν' ἀποφύγετε τὶς παρατηρήσεις. ★ Πρέπει ἐπίσης τὶς ἡμέρες αὐτὲς νὰ εἶστε πολὺ προσεκτικὸς καὶ ν' ἀποφύγετε τὴν ἀκαταστασία.	★ Ἐπέμβασί σας θὰ βγάλῃ φιλικὸ πρόσωπο ἀπὸ πραγματικὰ δύσκολη θέσι. ★ Ὁ εὐαίσθητος χαρακτήρας σας δὲν μπορεῖ νὰ ὑποφέρῃ τὶς συνεχεῖς προστριβές, τὶς ὁποῖες προκαλεῖ τὸν τελευταῖο καιρὸ ἀγαπημένο πρόσωπο.	★ Οἱ γυναῖκες ἂς προστατέψουν τὴν ὑγεία τους, ἀποφεύγοντας κάθε τι, ποὺ θὰ τὴν ἐξέθετε σὲ κίνδυνο. ★ Φροῦτα, χόρτα καὶ γιαούρτι θὰ συμβάλουν σημαντικὰ στὴ διατήρησι μιᾶς καλῆς ὑγείας. ★ Τυχερὸ τὸ 6.
ΛΕΩΝ 24 Ἰουλίου 23 Αὐγούστου	★ Ὁ Κρόνος εὐνοεῖ τὶς ἐργασίες, ποὺ ἔχουν σχέσι μὲ τὴ διαφήμισι. ★ Εὔκολα κέρδη, τὰ ὁποῖα ὅμως κινδυνεύετε νὰ χάσετε, μὲ τὴν ἴδια εὐκολία, σὲ τυχερὰ παιγνίδια. ★ Ἔχετε συμφέρον νὰ συνεργαστῆτε μὲ πρόσωπο τοῦ Τοξότη.	★ Ἡ τύχη ἔρχεται μὲ τὸ μέρος σας καὶ ἡ αἰσθηματική σας ζωὴ παίρνει μιὰ πολὺ εὐχάριστη τροπή. Αὐτὸ ἰσχύει πρὸ παντὸς γιὰ ὅσους εἶναι ἀπὸ 30 μέχρι 40 χρόνων. ★ Τὰ ἄστρα ἐπιφυλάσσουν μεγάλη χαρὰ κατὰ τὴν Κυριακή.	★ Προσέξετε καὶ τὸ πιὸ ἀσήμαντο θραῦμα, γιατὶ ὑπάρχει κίνδυνος μολύνσεως. ★ Γενικὰ τὸ κυκλοφοριακὸ σύστημα παρουσιάζει κάποια ἀνωμαλία καὶ ἀπαιτεῖται προσοχή, γιὰ ν' ἀποφευχθῇ κάτι πιὸ δυσάρεστο.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αὐγούστου 23 Σεπτεμβρίου	★ Τὰ ἄστρα ὀδηγοῦν στὴν ἐπιτυχία πολλὰ ἀπὸ τὰ σχέδιά σας. ★ Μὴ ἀφῆσετε ὅμως πρόσωπα, τοῦ περιβάλλοντος, νὰ σᾶς παρασύρουν σὲ σπατάλες καὶ ἀσωτίες, ποὺ θὰ εἶχαν δυσμενῆ ἀντίκτυπο στὸν οἰκονομικό τομέα.	★ Οἱ ἐπαφὲς μὲ τὸ ἄλλο φῦλο παίρνουν τὶς ἡμέρες αὐτὲς ἕνα ξεχωριστὸ ἐνδιαφέρον. ★ Μιὰ συνάντησι θὰ σᾶς ξαναθυμίσῃ εὐχάριστο παρελθόν. ★ Ἕνα γράμμα ἢ ἕνα τηλεφώνημα θὰ σᾶς βάλῃ μπροστὰ σὲ σοβαρὸ δίλημμα.	★ Τὸ στομάχι καὶ τὸ πεπτικὸ σύστημα, γενικά, παρουσιάζουν μεγάλη εὐαισθησία. Πρέπει γι' αὐτὸ νὰ προσέχετε πολὺ τὸ φαγητὸ σας καὶ νὰ φροντίσετε νὰ εἶναι τὰ πάντα φρέσκα καὶ καθαρά. ★ Χρῶμα σας τὸ μπλέ.
ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Ὀκτωβρίου	★ Τίποτα τὸ ἀξιοσημείωτο στὸν ἐπαγγελματικὸ τομέα. Ἡ ἐργασία θὰ εἶναι μονότονη καὶ δὲν θὰ παρουσιάσῃ ἐνδιαφέρον. Κάνετε ὑπομονή. Σύντομα θὰ ἀνατείλουν γιὰ σᾶς καλύτερες ἡμέρες. ★ Μὴ ἀποκαλύπτετε τὰ μυστικά.	★ Ἀπὸ ἐνέργεια τῶν ἡμερῶν αὐτῶν θὰ ἐξαρτηθῇ κατὰ μέγα μέρος τὸ μέλλον ἑνὸς αἰσθηματικοῦ δεσμοῦ. ★ Δὲν πρέπει νὰ ἐπιδιάλετε διαρκῶς τὶς δικές σας ἀπόψεις. Ἔχουν καὶ οἱ ἄλλοι δικαίωματα στὴ ζωή.	★ Οἱ ἄνω τῶν 40 χρόνων ἂς παρακολουθήσουν τὴν πίεσί τους καὶ ἂς προσέξουν κατὰ τὶς μεταβολὲς τῆς ἀτμοσφαίρας, γιατὶ τοὺς ἀπειλεῖ ἕνας τραυματισμὸς τῶν κάτω ἄκρων, μὲ ἐξαιρετικὰ δυσάρεστες συνέπειες. ★ Τὸ διαμάντι φέρνει τύχη.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Ὀκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	★ Μὴ κυκλοφορεῖτε μὲ πολλὰ χρήματα. Ὑπάρχει κίνδυνος νὰ τὰ χάσετε. ★ Δὲν πρέπει ὁ ἐνθουσιασμός νὰ σᾶς κάνῃ νὰ τὰ βλέπετε ὅλα ρόδινα. Ἀντιμετωπίσετε μὲ ρεαλισμὸ τὴν κατάστασι καὶ ἐνεργῆστε ἀναλόγως. ★ Ἀλλαγές.	★ Δὲν ὑπάρχει κανένες κίνδυνος προστριβῶν καὶ αὐτὸ θὰ ἐξασφαλίσῃ μιὰ σταθερότητα στὶς αἰσθηματικὲς σας σχέσεις. ★ Ἀγαπημένο πρόσωπο θὰ φανῇ στοργικὸ καὶ τρυφερό, ἀκριβῶς δηλαδὴ ὅπως τὸ θέλετε νὰ εἶναι.	★ Μὴ ἀναβάλετε τὴν ἐπίσκεψι στὸ γιατρό, ἰδίως ἂν πρόκειται γιὰ ὀφθαλμίατρο ἢ ὀδοντίατρο. ★ Ἀποφύγετε τὴν ὑπερθυρεοειδισμὸ καὶ προσέξετε τὰ ;πόδια ψηλὰ τακούνια. ★ Τυχερὸ τὸ 8.
ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	★ Τέχνασμα, ποὺ πιστεύατε πὼς θὰ ἐξυπρετοῦσε τὴν ἐπιτυχία σκοποῦ, φέρει τὰ ἀκριβῶς ἀντίθετα ἀποτελέσματα. ★ Περιορίστε τὶς φιλοδοξίες σας καὶ προσγειωθῆτε ἐγκαίρως, γιὰ νὰ μὴ δοκιμάσετε σειρὰ δυσαρέστων ἐκπλήξεων.	★ Εὐκαιρία νὰ δώσετε μιὰ πιὸ σταθερὴ καὶ πιὸ ἐπίσημη μορφὴ στὶς σχέσεις σας μὲ ἀγαπημένο ἑτερόφυλο πρόσωπο. ★ Μικρὴ παραχώρησι ἐκ μέρους σας θὰ κάνῃ τὸ πρόσωπο αὐτὸ πολὺ πιὸ τρυφερὸ ἀπέναντί σας.	★ Ἔχετε ἀνάγκη ἀπὸ ἀνάπαυσι καὶ κατὰ τὸ Σαββατοκύριακο μὴν κοπιάστε ξεκουραστῆτε σ' ἕνα γαλήνιο ἐξοχικὸ περιβάλλον. ★ Χρῶμα σας τὸ ἀσπρο.
ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ἰανουαρίου	★ Κίνδυνος νὰ πέσετε θῦμα ἀσυνειδήτου συνεταίρου, συνεργάτου ἢ συναδέλφου. Θὰ ἐπιδιώξῃ νὰ ρίξῃ σὲ σᾶς τὶς εὐθύνες καὶ ἴσως κατορθώσῃ νὰ πείσῃ μερικοὺς πὼς ἔχει δίκιο. Γρήγορα ὅμως θὰ λάμψῃ ἡ ἀλήθεια.	★ Ἀπὸ αἰσθηματικῆς πλευρᾶς ἡ περίοδος αὐτὴ σᾶς ὑπόσχεται μεγάλες χαρὲς καὶ ἱκανοποιήσεις. ★ Σύντομος χωρισμὸς θὰ σᾶς ἐπιτρέψῃ νὰ ἐξακριβώσετε τὸ βάθος τῶν αἰσθημάτων ἀγαπημένου προσώπου. ★ Προστριβές.	★ Σάλες καὶ αἴσθημα κοπώσεως, ποὺ ὀφείλονται μᾶλλον στὸ συκώτι. Ἀποφύγετε τὶς τροφές, ποὺ μποροῦν ν' αὐξήσουν τὸν ἐρεθισμὸ του καὶ νὰ χειροτερέψουν τὴν κατάστασι. ★ Ἀνωμαλίες καὶ στὰ ἔντερα. ★ Τυχερὸ τὸ 3.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ἰανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	★ Προτιμήσετε ἕνα συμβιβασμὸ παρὰ μιὰ προσφυγὴ στὰ δικαστήρια. Πιθανὸν νὰ μὴ ἀναγνωρισθῇ τὸ δίκιο σας. ★ Ἡ ἐργασία θὰ σᾶς ἀπασχολήσῃ πολὺ τὶς ἡμέρες αὐτὲς καὶ τὰ κέρδη δὲν θὰ εἶναι αὐτά, ποὺ περιμένετε.	★ Διέρχεστε μιὰ σημαντικὴ περίοδο τῆς αἰσθηματικῆς σας ζωῆς. Προσέξετε τὶς ἀποφάσεις, ποὺ θὰ πάρετε, γιατὶ θὰ ἔχουν σοβαρὸ ἀντίκτυπο στὸ μέλλον, στὶς σχέσεις μὲ ἀγαπημένο ἑτερόφυλο πρόσωπο. ★ Μὴ φλυαρῆτε.	★ Μὴ ἀναλάβετε νέες ὑποχρεώσεις σὲ ἄλλο τομέα, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ βελτιεύνοείται ἀπὸ τὰ ἄστρα καὶ δὲν ἐπιτὰ δόντια ἀπαιτοῦν παρακολούθησι.
ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	★ Δὲν πρέπει νὰ ἔχετε κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ μεγάλες ἀπαιτήσεις. Καὶ ἂν ἀκόμα ἡ ἐργασία σας δὲν σᾶς ἱκανοποιῇ, ἀποφύγετε νὰ τὸ δείξετε. ★ Χρειάζεται μεγάλη διπλωματία ἐκ μέρους σας, γιὰ νὰ ἐπιτύχετε ὅ,τι θέλετε.	★ Πρόσωπο, ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρει θὰ σᾶς δώσῃ τὴν εὐκαιρία νὰ ἐξακριβώσετε τὰ πραγματικά του αἰσθήματα ἀπέναντί σας. ★ Τὰ ἄστρα εἶναι πολὺ πιὸ εὐνοϊκὰ γιὰ τοὺς παντρεμένους παρὰ γιὰ τοὺς ἐρωτευμένους.	★ Ὁ ὀργανισμός σας ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ κίνησι καὶ καθαρὸν ἀέρα. Μὴ χάνετε καμμιὰ εὐκαιρία νὰ βγαίνετε ἀπὸ τὴν πόλι καὶ νὰ περνᾶτε ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερες ὧρες σὲ μιὰ πευκόφυτη περιοχή. ★ Τυχερὸ τὸ 4.

"Ενα ἀόρατο γάντι...

Κάθε νοικοκυρὰ ποὺ χρησιμοποιεῖ τὸ ROL, τὸ ξέρει...

ξέρει πὼς τίποτα μέχρι σήμερα δὲν μπόρεσε
ν' ἀντικαταστήση τὸ 07 στὴν προστασία τῶν χεριῶν.

ξέρει ἀκόμα πὼς μόνο τὸ 07, μόλις τὰ χέρια μποῦν στὸ νερό,
τὰ ἀγκαλιάζει σὰν ἀόρατο γάντι, τὰ προστατεύει, τὰ διατηρεῖ ἁπαλά, βελούδινα...

Καὶ σεῖς, ἂν μέχρι σήμερα δὲν χρησιμοποιήσατε τὸ ROL, δοκιμάστε το...
Θὰ διαπιστώσετε ἀπ' τὸ πρῶτο κι ὅλας πλύσιμο
τὴν διαφορὰ ποὺ θὰ ἔχουν τὰ χέρια σας, χάρη στὸ 07.

ROL με 07

Τὸ ROL μὲ τὸ φυσικὸ χιονᾶτο λευκό του,
τὸ 07 ποὺ μόνον αὐτὸ περιέχει, τὸ λεπτὸ διακριτικὸ ἄρωμά του,
εἶναι ἀναμφισβήτητα τὸ τελειότερο σαπούνι πλυσίματος.

Εἶναι ἀναντικατάστατο!...

BR/5